

புதியாயம்.

பக்கம்.

- 9 சலயன இரத்திரனுக்குத் துயரம் மே
சொல்லியது ௨௨-53
துவஷ்டா விஸ்வரூபனை உண்டுபண்ணினதும், அவன்
தவளு செயததும் 22-23
இரத்திரன் எவ்வாற சென்ற அப்ஸாஸுகள் விஸ்
வரூபனை வசப்படுத்த முடியாமல் மீண்டது 23-24
இரத்திரன் விஸ்வரூபனைக் கொண்டதும், அவனுடைய
மூன்றுதலையும் மூன்றுபச்சியானதும் 24-25
• இரத்திரன் தமசெயலாக வரத் தச்சனை விஸ்வரூபன்
தலையை வெட்டச் சொல்லியதும், அவன் அஞ்சின
தும் 25
தச்சன் வரம்பெற்று விஸ்வரூபன் தலையை வெட்டி
னதும், எந்த எந்தத் தலையிலிருந்து என்ன என்ன
பறவைகள் வெளிவந்தனவென்பதும் 25-26
இரத்திரன் தன்புஷ்டத்தைக் கடல்பூமி மரம் மாதா இவா
ளுக்கும் கொடுத்து வரங்களையும் கொடுத்தது 26
துவஷ்டா கோபங்கொண்டு வருதரனை உண்டுபண்ணி
இரத்திரனைக்கொல்ல ஏவியதும், அவன் இரத்திரனோடு
சண்டைசெய்து அவனை விழுங்கினதும் 27
தேவர்கள் விருதரனுக்குக் கொட்டாலியை உண்டு
பண்ணியதும், இரத்திரன் வெளிப்பட்டதும் 27
கொட்டாலியின் உறபத்தி 27
இரத்திரன் வருதரனுக்குத் தோற்றது 28
- 10 தேவர்களும் ரிஷிகளும் திருமாலிடம் வருதரனைப்
பறறி முறையிட்டது ... 29
திருமால் இரத்திரனுக்கும் வருதரனுக்கும் நடபுச் செய
விக்ரமபடியும் தாம் இரத்திரனுடைய ஆயுத்தத்தில்
பிரவேசிப்பதாகவும் சொல்லியது 29
• ரிஷிகள் இரத்திரனையும் வருதரனையும் நட்பாயிருக்கச்
சொல்லியதும், வருதரன் வரங்கேட்டதும் 29-31
ரிஷிகள் வரங்கொடுத்துச் சமாதானம்செய்து சென்ற
தும், இரத்திரன் ஸமயம் பார்த்து வருதரன்மீது துரை
யைப் பிரயோகித்ததும், திருமால் அதில் பிரவே
சித்து வருதரனைக் கொண்டதும் ... 31-32
இரத்திரனை பரமமஹத்தி சூழ்ந்ததும், அவன் தண்ணீ
ரில் ஒளிந்ததும் ... 32
உலகமெல்லாம் ஈடையடைந்ததும், தேவர்கள்
அரசனை இழந்தது கவலைப்பட்டதும் ... 32-33
- 11 தேவர்கள் நகுஷனை அரசனாகவேண்டினதும், அவன்
தனக்கு வலிமையிலீலை யென்ன அவர்கள் எதிர்ப்
பட்டவர் பலமெல்லாம் அவனுக்கு வரும்படி வர
மளித்ததும் ... 33

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- நகுஷன இநதிராணியை விரும்பினதும், பிருகஸ்பதி அவளுக்கு அபயமளித்ததும் 34-35
- 12 தேவர் முதலியோரார் இநதிராணியை நகுஷனிடம் அனுப்பவேண்டினதும், பிருகஸ்பதி அனுப்பாமல் நகுஷனை வஞ்சிக்க உபாயங் கூறியதும் ... 36-38
- 13 சாணமடைந்தவரைக் காவாதவருக்கு வரும் தீமைகள் இநதிராணி நகுஷனிடம் ஸமயம் ஏற்படுத்திக்கொண்டது ... 37-38
- தேவர்கள் இநதிரானது பிரமமஹத்தியை நீக்கவேண்டினதும், திருமால் அஸ்வமேதத்தால் தம்மையே பூஜிக்கச் சொல்லியதும் 39
- இநதிரன அஸ்வமேதம் செய்து பாவம் நீங்கியும் நகுஷனைக் கண்டு ஒளிந்ததும், இநதிராணி ராதரியை உபாவித்ததும், உபஸருதிதேவீ வந்தததும் 39
- 14 உபஸருதி தாமரைத்தண்டின நூலில் இநதிரனை இநதிராணிக்குக் காட்டியது 41-
- இநதிராணி இநதிரனிடம் நகுஷனைக் கொல்லச் சொல்லியது 41-42
- 15 இநதிரன இநதிராணிக்கு உபாயம் சொல்லியதும், அவள் நகுஷனை ஸந்தரிஷ்டிகள் சுமக்கும் பலலக்கில் வரச்சொல்லியதும் 42-43
- நகுஷன் தன்னைப் புகழ்ந்து ரிஷ்டிகளைத் தன் பலலக்குச் சுமக்கச் செய்தது 43-44
- பிருகஸ்பதி அகரியை இநதிரனைத் தேடச் சொல்லியதும் அகரி எங்கும் தேடி ஜலத்தில் செல்ல முடியாமையைத் தெரிவித்ததும் 45-
- அகரி முதலியன அதன்தன் காரணத்தில் அடங்குமென்பது 45-
- 16 பிருகஸ்பதி, அக்ரியைப் பலப்படுத்தியதும், அக்ரி தாமரைத் தண்டில் இநதிரனைக் கண்டுவந்து சொல்லியதும் 46-47
- பிருகஸ்பதி இநதிரனிடம்சென்று அவனைத் துதித்ததும், இநதிரன கேட்க, அவர் நகுஷனை தேவராஜனான வரலாறு கூறியதும் ... 47-48
- பிருகஸ்பதி இநதிரனை நகுஷனைப் பாராமலிருக்கச் சொல்லியது 48-
- இநதிரன அகரிக்கு யஜ்ஞபாகம்கொடுத்ததும், குபேரன் முதலியவர்களை அதிபதிகளாக்கியதும் 48-49
- 17 அக்ஸ்தியா இநதிரனிடம் வந்து நகுஷன் சாபம் பெற்றுத் தேவராஜ்யத்திலிருந்து நழுவினதைக் கூறியது ... 50-51
- முனிவர் ஸந்தேகம் கேட்டதும், நகுஷன் தவறாகச் சொல்லி அக்ஸ்தியரைக் காலால் தாக்கியதும் ... 50-51

அத்யாம்.

பக்கம்.

- 18 இரதிரன் தேவராஜயத்தை அடைந்ததும், ஆங்கிரஸர்
அவனை துதித்து வரம்பெற்றதும் 52
இரதிரலிஜயமென்னும் வருத்திரவதக் கதையைப்படித்
தலின் பலன் 53
சலயன், கதையை முடித்து யுதிஷ்டிராரைத் தேற்றிய
தும், தாமபுதரா, காணனைத் தேஜோபங்கம் செய
யும்படி வேண்ட, சலயன் சமமதித்துத் துரியோ
தனனிடம் சென்றதும் 52- 54
19 பாண்டவர்களுக்கு ஏழு அக்ஷௌஹிணி சேனை வந்தது 54- 55
துரியோதனனுக்குப் பதினோர் அக்ஷௌஹிணி
சேனை வந்தது 55- 56
துரியோதனன்சேனைகள் எங்கெங்கு நிரம்பினவென்ப
தும், துருபத் புரோகிதர் அவற்றை நேரிற்
கண்டதும் 56

ஸந்தியான பர்வம்

- 20 புரோகிதர் கௌரவர்களுடைய அகரங்கனையும்
பாண்டவர்களுடைய பொறுமையையும் துருபதன்
சொல்லியபடி கௌரவஸபையில் சொல்லியது 57- 58
21 பீஷ்மர் புரோகிதாசொல் தக்கதென்றும் பாண்ட
வர்கள் நீதி தவறாதவாகென்றும் சொல்லியது 59
காணன், பாண்டவர்கள் மறுபடியும் வனவாஸம்
செய்து நாட்டைப் பெறவேண்டுமென்றது 59- 60
பீஷ்மர் கர்ணனை நிர்த்தித்தது 60
திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனை யுதிஷ்டிராரிடம் அனுப
புவதாகச் சொல்லிப் புரோகிதரைத் திருப்பி அனுப்
பியது 60
22 திருதராஷ்டிரன், யுதிஷ்டிரார் முதலியோரைப் புகழ்ந்
தும் துரியோதனாகியரை இகழ்ந்ததும் ஸஞ்சயனைப்
பாண்டவரிடம் தூதனுப்பியது ... 61- 65
23 ஸஞ்சயன் உபபலாவியம் சென்று யுதிஷ்டிராரிடம்
திருதராஷ்டிரன்கேடும் விசாரிப்பதாகச் சொல்
லியது 66
யுதிஷ்டிரார், பீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் முதலியோரு
டைய கேட்கத்தை ஸஞ்சயனிடம் கேட்டது 66- 69
24 ஸஞ்சயன் யுதிஷ்டிராருடைய வினாக்களுக்கு விடை
கூறி, திருதராஷ்டிரனனுப்பிய செய்தியைக் கேட்
தும்படி யுதிஷ்டிராரை வேண்டினது 69- 70
25 ஸஞ்சயன் போரை இகழ்ந்தது ஸமாதானமடைவதே
பீஷ்மர் முதலியோரின கருத்தென்பதை யுதிஷ்டிரா
ருக்குச் சொல்லியது 70- 72
26 தாமபுதரர் நன்மையோ தீமையோ வருமென்பதையும்
தமமைத் துரியோதனாகியரால் வெல்ல முடியா

- தென்பதையும் இரத்திரபரஸதராஜயததைக கொடுத
தால் ஸமாதான மடைவோமென்பதையும் ஸஞ்சய
னிடைம சொல்லியது 72- 76
- 27 ஸஞ்சயன் போரில பல குற்றங்களைக்காட்டிப் பகைவர்
பங்கு கொடாவிடினும் பொறுத்துத் தவஞ்செய
தலே சிறந்ததென்று யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது 76- 79
- 28 யுதிஷ்டிரர், தர்மாதாமரிச்சயம் ஸாமானயராலசொல்ல
முடியாததலின தாம ரகஸ்யங்களை அறிந்த வாஸு
தேவரே சொல்லவேண்டுமென்பதை ஸஞ்சயனுக்
குச் சொல்லியது 79- 81
- 29 கோவிந்தர் தாம் கௌரவ பாண்டவர்கள் விஷயத்தில
எம் எண்ணத்துடனிருப்பதையும் செய்யவேண்டி
யதை அவசியம் செய்யவேண்டுமென்பதையும்
துரியோதனனுடைய தீச்செயல்களையும் திருத்
ராஷ்டிரன் இஷ்டப்படி செய்யலாமென்பதையும்
தாம் ஸமாதானத்துக்காக ஹஸ்தினாபுரத்துக்கு
வருவதாயிருப்பதையும் ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்
லியது 82- 89
- தேவா முதலியோர் கர்மாலினாலேயே உயர்வடைந்
தனரென்பது 83- 84
- நான்கு வாணங்களின் தொழில்கள் 84- 85
- அரசருக்கு எப்பொழுது சண்டைவருமென்பது 85
- தவசங்கன் ஆயுதங்கள் இவற்றின் உற்பத்தி 85
- கோவிந்தர், கௌரவரைக கெட்டமரமாகவும், பாண்ட
வரை நல்ல மரமாகவும் கூறியது 88
- 30 ஸஞ்சயன் ஊருக்குச் செல்ல விடை கேட்டது 89
- யுதிஷ்டிரர் ஸஞ்சயனைப் புகழ்ந்து அவனிடம் துரோ
ணர் பீஷ்மர் முதலியவர்களுக்குத் தம் வந்தனத்
தையும் கேட்கத்தையும் தாம் கேட்கும் விசாரிப்
பதையும் தெரிவிக்கச் சொல்லியது 89- 95
- யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானம் அல்லது சண்டை எதுவும்
ஸமந்தமென்று துரியோதனனுக்குச் சொல்லும்
படி ஸஞ்சயனிடம் சொல்லியது 95 -
- 31 யுதிஷ்டிரர் திருதராஷ்டிரனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் வந்
தனங் கூறி, ஸமாதானத்தை விரும்புவதாகவும்
துரியோதனனுடைய குற்றங்களைத் தாங்களே
பொறுப்பதற்கவும் ஐந்த ஊர்களையாவது கொடு
த்து ஸமாதானஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமெனத் தா
கவும் அவனுக்குச் சொல்லும்படி ஸஞ்சயனிடம்
சொல்லியது 96 - 97
- 32 அர்ஜுனன், பீஷ்மர் முதலியோருக்கு வந்தனம்
சொல்லியது 98

அத்யாயம்.

பக்கம்.

ஸஞ்சயன திருமயி இரவீல ஹஸ்திநுபுரம் சோரது, யுதிஷ்டிரா வந்தனகூறி கேட்கும் விசாரித்ததைத் திருத்ராஷ்டிரானிடம் சொல்லி, அவனை நிரித்தது யுதிஷ்டிரா சொல்லியவற்றை மதுராள ஸபையில் சொல்லதாகக் கூறித் தன் வீடுசென்றது	99-102
எவா எவரை ஆபத்துக்கள் வந்தடையுமென்பது	101
ஊழும் காலமும் வலியனவென்பது	101

பிரஜாக் பரிவம்.

33 திருத்ராஷ்டிரான கவலையால் நித்திரையற்று இரவீல விதாரை அழைத்துவாச சொல்லியதும், விதாரா வந்ததும்	103
திருத்ராஷ்டிரான விதாரிடம் நனமையம் ஸுகமும் உண்டாவதற்கு உபாயம் கேட்டது	104
விதாரா யாராயாரை நித்திரை அடையாதென்பதைத் திருத்ராஷ்டிரானுக்குச் சொல்லியது	104
விதாரா நித்திரைக் கூறிப் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதே உபாயமென்று திருத்ராஷ்டிரானுக்குச் சொல்லியது	104-115
பண்டித லக்ஷணம்	105-106
மூடலக்ஷணம்	106-107
எது எது எத்தனை எத்தனை பேரைக் கொல்லுமென பது	108
ஒருவனாகச் செய்யத் தகாதவை	108
பொறுமைக்கு எது தோஷமென்பது	108
பொறுமையின் பெருமை	108
சிறந்த நனமையும் சாந்தியும் திருபதியும் ஸுகத் தைக் கொடுப்பதும் எது எது எனபது	108
எவ்வரை பூமி தினனுமென்பது	108
உடம்பை உலர்த்தும் முட்கள்	108-109
விளங்காதவரும் ஸவாகத்தினமேலே இருப்பவரும்	109
நல்வழியில் வந்தபொருளுக்கு எதுஎது தவறென்பது	109
மூவகை நாகவாயில்கள்	109
ஆலோசனைக்குத் தகாத நால்வர்	110
உடனே பலிக்கும் நான்கு	110
பணிவிடைபெறாததக்க ஐந்து அகனிகள்	110
செல்வம் வேண்டுமோன விலக்கவேண்டிய ஆறு குற்றங்கள்	110-111
யாராயாரை விடவேண்டுமெனவது	111
விடத்தகாத ஆறுகுணங்கள்	111
ஸுகததைத்தரும் ஆறு	111
அறுவரிடத்துப் பிழைக்கும் அறுவர்	111
சிறிதுநேரம் பாராவிடினும் அழிபவை	111

யாயார யாராயாரை அவமதிப்பரென்பது	111
ஸூகஸாதனமான ஆறுவிஷயங்கள்	111
எனறும் துக்கப்படும அறுவர்	111-112
அரசன விலக்கவேண்டிய ஏழுதோஷங்கள்	112
அழிவுக்கு முன்னுண்டாகும் எட்டுக்குறிகள்	112
மகிழ்ச்சிக்கு வெண்ணையபோன்றவை எட்டு	112
மனிதனை விளக்கும் எட்டுக்குணங்கள்	112
சிறந்த அறிவுள்ளவன் யாரென்பது	112
தாடிதை அறியாத பதினமா	112-113
மனிதரால் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுகிறவன் யாரென்பது	113
எவனைச் செல்வம் அடையுமென்பது	113
எப்படியிருப்பவன் தீரெனென்பது	113
யாரால் பகை வெல்லப்படுமென்பது	113
யார எப்பொழுதும் ஸூகியென்பது	113
மூடனல்லாதவனது தன்மை	113
எங்கும் புகழ்டைப்பவன் யாரென்பது	113-114
எப்படியிருப்பவன் நேசிக்கப்படுவானென்பது	114
எத்தகையான் மேலோர்ஒழுக்கமுள்ளவெனென்பது	114
யார் முன்னுக்குருப்பவெனென்பது	114
தேவர்களால் விருத்தி செய்யப்படுவோர்	114
யாருடையரீதி என்கு செலுத்தப்படுமென்பது	114
எவனை அனாதைகள் விடுமென்பது	114-115
எவனுக்குக் காரியங்கள் நழுவாவென்பது	115
எப்படி இருப்பவன் ஞானிகளால் நன்கு அறியப்படுவானென்பது	115
யார் குருவாவெனென்பது	115
34 திருதரவுஷ்டான, கொளவ பாண்டவர்களுக்கு நனமை யானதைச் சொல்லுமபடி விதாரகை கேட்பது	115-116
விதார பல நீதிகளைக் கூறிப் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதே முக்கிய ஸாதனமென்றது	116-124
பிறா கேளாமலிருக்கையில், எதையும் சொல்லலாகா தென்பது	116
காரியத்தைச் செய்யும் முறை	116
அரசன் நாட்டில் நிலையாமையும் விலைததலும்	116
அடங்காமை செல்வத்தைக் கெடுக்குமென்பது	116
உணவின லக்ஷணம்	116
ஜனங்கள் போஷகனாக விரும்புமவன் யாரென்பது	117
எவனிடம் உலகம் மகிழும்ென்பது	117-118
நாடு வளர்வதும் குறைவதும்	118
ஸாததை யாரிடமிருந்தும் கிரகிக்கவேண்டுமென்பது	118
யார யார் எது எதனால் பார்க்கின்றனரென்பது	118
யார யாருக்கு எவா எவா உறவினரென்பது	118-119

வுத்யாயம்.

பக்கம்.

எது எது எது எதனால் காக்கப்படுமென்பது	119
எவன தீரானோயுள்ளவனென்பது	119
எது எது யாரா யாருக்கும் தமதும் தமதும் ஆகுமென்பது	119
ஸ்தனாக்களே யாவார்க்கும் கதியென்பது	119
யாரா யாரால் எது எது ஐயிக்கப்பட்டதாகுமென்பது	119
சிலம் இன்றியமையாததென்பது	119
யாரா யாருக்கு எப்படி எப்படிப்பட்ட அனனம் ஏற்படு மென்பது	119-120
யாரா யாருக்கு எது எதில் பயமென்பது	119
தானே தனக்கு உதவும் பகையுமென்பது	121
பாவிகளுடன் கூடலாகாதென்பது	121
தீயோரா தீயோராகளிடத்து வாராகுணங்கள்	121
யாரா யாருக்கு எது எது பலமென்பது	122
சொல்லாக்கிய புண்ணும் முள்ளும் நீங்காவென்பது	122
35. விதார, திருதாராஷ்டிரானுகுக் கதையையும் நீதி களையும் சொல்லிப் பாண்டவர்களிடம் புதராகளிடத் திருப்பதுபோல இருக்கவேண்டுமென்றது	123-124
நோமையின சிறப்பு	123
கேசினி, அந்தணர் சிறந்தவரென்பதையும் மறகால யில் ஸுதநவாவையும் விரோசனனையும் சோததுப பாபபதாயிருப்பதையும் சொல்லியது	123-124
ஸுதநவா லுந்ததும், கேசினி அவரைப் பூஜித்ததும்	124
விரோசனன் தன்னுடன் உட்காரச் சொல்லியதும், ஸுதநவா மறுத்ததும்	124
ஏகாஸனத்தில் உட்காரக் கூடியவா யாரென்பது	124
ஸுதநவாவும் விரோசனனும் உயிர்ப்பந்தயம் வைத்து பரஹ்லாதரிடம் போய் யாரா சிறந்தவரென்று கேட் டதும், அவர் மறுமொழியும்	125-126
ஸுதநவா, தக்கவிடை சொல்லாவிடில் பிரஹ்லாதர் தலை சிதறுமென்றது	126
பிரஹ்லாதருக்கும் ஹம்ஸததாக்கும் ஸம்பாஷணை	126-127
தாமஸந்தேகத்தில் தவறாகச் சொல்பவரும் தெரிந் தும் சொல்லாதவரும் அடையும் தீமைகள் ...	126
ஸபையில் நிரூபிக்கப்பட்டதக்கவினை நிரதியாதவருக் கும் நிரதித்தவருக்கும் வரும் பாவபுண்யங்கள்	126-127
தவறாகச் சொல்லப்பவன் எப்படி வலிப்பெனென்பது	127
எனது எதற்காகப் பெரிய சொன்னவன் என்ன என்ன பாவத்தை அடைவனென்பது	127
பிரஹ்லாதர் விரோசனன் தேற்றானென்று ஸுதந் வாவிடம் சொல்லி அவனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் படி அவரிடம் வேண்டினதும், ஸுதநவா தம் கால களை விரோசனன் கழுவ வேண்டுமென்றதும்	128
ஹத்யஸுதராகக் கூடாத எழுவா	128

அத்யாயம்.

பக்கம்.

கபடமாகச் செய்யப்பட்டால் அச்சநதம நானகு ...	129
பிரமமஹத்தி செய்தவருக்கு ஒப்பாவோர	129
யார யாரா எது எதனால் எவ்வெப்பொழுது அறியப் படுவரென்பது	129
எது எது எது எதை அபகரிக்குமென்பது	129
யார யாருக்கு எது எது இல்லையென்பது	129
செல்வம் தோன்றி வளராத வேளுநறி நிலைப்பது	129
மனிதனை விளக்கும் எட்டுக குணங்கள்	130
ஸவடகம் கிடைப்பதைக் குறிப்பிப்பவை எட்டு	130
தாமதனை எட்டு வழிகள்	130
ஸபை, தர்மம், ஸத்யம் இவற்றின் லக்ஷணம்	130
ஸவர்க்கத்துக்குக் காரணமாவன பத்து	130
பாவபுணயங்களின் பயன் முதலியன	130-131
யார் யாருக்கு யார யார சிஷ்கரென்பது	131
மூலம் விசாரிக்கத் தகாதவை	131
செயல்கள் உததம் மத்திம் அதம் அதமாதமமாவது	132
36-38. விதாரா, ஆதரோயா ஸாதயாகருக்குச் சொல்லிய நீதியைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது	132-134
ஸாதயா வினவ ஆதரோயா நீதியுரைத்தது	132-134
மௌனம் பேச்சு இவற்றின் முறை	133
உததம் மத்திம் அதமரின் லக்ஷணம்	134
எவா அடுத்தறகுரியாரென்பது	134
திருதராஷ்டிரன் மஹாகுல லக்ஷணங் கேட்டதும், விதாரா உயர்குலம் இழிகுலம் முதலியவற்றைக் கூறியதும்	134-137
மித்திராலக்ஷணம்	136
நனறிகொன்றவரின் தசையை ஊனுண்ணும் பிராணி களும் தினனுவென்பது	136
ஸந்தாபத்தால் வரும தீமைகள்	136-137
திருதராஷ்டிரன் வினவ, விதாரா அமைதிக் குரிய வழிமுதலியவற்றைக் கூறியது	137-141
ஒற்றைம வேற்றைகளில் உயர்வு இழிவுகள்	138
செல்லவத்தகாதவர்	139
கோபத்தின் தனமையும் அதனை அடக்கவேண்டுமென பதம்	139
நேயாளரின் தனமை	139
அகாரியம்செய்யும் பதினெழுவா	140-141
பிறன் தன்னிடத்து நடப்பதுபோலவே தானும் அவ் னிடத்து நடக்கவேண்டுமென்பது	141
எது எது எது எதை அபகரிக்குமென்பது	141
திருதராஷ்டிரன் வினவ, விதாரா ஆயுளினகுறைவுக்குக் காரணமுதலியவற்றைக் கூறியது	141
பிரமமஹத்தி செய்தவருக்கு ஒப்பாவோர	142

பிரியததைச சொல்பவரின எளிமையும் கடிந்தும் நன் மையைச சொல்பவரின அருமையும்	142
எது எதினைக் காப்பதற்காக் எது எதினை விடலாமென் பது	142
எது எதினால் ஏதை எதைக் காககவேண்டுமென்பது	142
தூதலக்ஷணம்	143
பொருளைச செலவிடுதல் முதலிய அதிகாரத்திலிருந்து	
• விலக்கப்படத் தக்கவா	144
மனிதனை விளக்கும் எட்டுகுணங்கள்	144
ஸரான சீலனை அடையும் பத்துக்குணங்கள்	144
அளவறிந்தண்பவனை அடையும் ஆறுகுணங்கள்	144
விட்டில வைத்துக்கொள்ளத் தகாதவர்கள்	144
என்றும் யாசிக்கத்தகாதவா	144
யார் யாருக்கு வேலை செய்கக்கூடாதென்பது	144
மனிதருக்குரிய ஐந்துவித பலம்	146
புத்திமான நம்பத்தகாத விஷயங்கள்	146
பெரியோரை உபசரிக்க வேண்டுமென்பது	147
பிரியராயிருக்கும் உபசரிக்கத் தகாதவா	148
விறகத் தகாத பொருள்கள்	148
பிஷு தவசி இவர்களின் லக்ஷணம்	148
ஸ்திரீகளை நடத்து முறை	148
குடும்பத்தில் யா யா என்ன என்ன வேலையைப் பாக்க வேண்டுமென்பது	148-149
• சில ராஜ நீதிகள்	149-151
• யா யாரை யா யார் அறிவரென்பது.	150
எவர்கள்விஷயத்தில் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது	150
எவனை ஜனங்கள் விருமபாரென்பது	150
மூடனால அகமதிக்கப்படுபவர்கள்.	150
யாரை அனாததங்கள் விரைந்து அடையுமென்பது	150-151
எது எது செல்வத்தை வளர்க்குமென்பது	151
யா யாரால் புகழப்பட்டவா வாழாரென்பது	151
39 திருதராஷ்டிரன் வினவ, விதரா கூறிய சில நீதிகள்	152-153
40 திருதராஷ்டிரன் வினவ, விதரா பல நீதிகள் கூறிப் புதராகளிதமும் பாண்டவரிதமும் ஸம்மாயிருக்கும் படி சொல்லியது	153-159
எவர்களை விடவேண்டுமென்பது	153
எது எதில் எது எது நஷ்டமென்பது	155-156
எது எது எதை எதைப் போகீடுமென்பது	156
குலத்தை அறியும் முறை	156
கெடா நட்பு இன்னதென்பது	156
எவைகள் ஐஸ்வர்யத்தைச செய்வன என்பது	157
ஆயுளுக்கும் காரணமாவன	157

புந்யாயம்.

'பக்கம்.

எவரிடம் செல்வம் நிலலாதெனபது	157
செல்வம் குணத்தையும் குற்றத்தையும் பாப்பதில்லை யெனபது	157-158
எது எது எது எனைப் பயனாகவுடையதென்பது	158
ஐயவாயத்துக்குக் காரணமானவை	158
யாரா யாருக்கு எது எது பலமெனபது	158
எது எது விரத்ததைக் கெடுக்காவெனபது	158
எது எதனை எது எதனால் ஐயிக்க வேண்டுமெனபது	158
எவரை நம்பலாகாதெனபது	158
துக்கிக்கப்படத் தக்கவை எவையெனபது	159
யாரா யாருக்கு எது எது ஐரை என்பது	159
யாரா யாருக்கு எது எது களங்கமெனபது	159
எது எதற்கு எது எது மலமென்பது	159
எதனை எதனை எதனால் எதனால் ஐயிக்கமுடியாதெனபது	159
எவனது வாழ்வு பயனுள்ளதெனபது	159
எவன் மயக்க மடையமாட்டானெனபது	159
கல்விக்குப் பகையும் கற்பவர்க்கு வரும் குற்றமும்	160
ஸுகிக்கு விதையும் விதயாராதிகு ஸுகமும் இல்லையெனபது	160
யார் யார் எதுஎதனால் திருப்தி அடையாரெனபது	160
எது எது எதனை எதனை அழிக்குமெனபது	160-161
ராஜகிருத்தலில் இருக்கவேண்டியவர்கள்	161
சிறந்த பன்னிரண்டு பொருள்கள்	161
எது எதனால் எது எனைக் காக்கவேண்டுமெனபது	162
நான்குவாணங்களின் தாமங்கள்	162-163
திருதராஷ்டிரன் விதிவலிதெனறது	163
ஸ ந நீ ஸு ஜாத பர்வம்.	
41. திருதராஷ்டிரன் மேலும் தாமங்களைச் சொல்லுமபடி விதாரைக் கேட்டதும், விதாரா தமது தகுதியின் மையைக்கூறி ஸுதஸுஜாதா கூறுவரெனறதும்	164
விதாரா நினைத்ததும், ஸுதஸுஜாதா வந்ததும்	164
விதாரா ஸுதஸுஜாதரைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத் ததவோபதேசம் செய்யவேண்டினது	164-165
42-46 திருதராஷ்டிரன் வினவ, ஸுதஸுஜாதா ததவோப தேசம் செய்தது	165-191
எவருக்கு யிருதயு உண்டு எவருக்கில்லையெனபது	165-167
அவிதவான் விதவான் இவர்களினக்கி	167
பரமாதமா மாயையோடு சோதன உலகைப் படைத் தல்	167-168
தர்மம், பாவத்தைப் போக்குகிறதா, பாவத்தால் போக்கப்படுகிறதா என்பது	168
ஸவாக்கமோகத் முதலியன	168-171

அத்யாயம்.

பக்கம்..

எவை மோகூதத்திற்கு வாயிலென்பது	171
மௌனம் இன்னதென்பது	171
எவரை வேதங்கள் காவாவென்பது	172
வேதங்கள் ஒதுவோரைக் கரையேற்றுவது முதலியன	172-173
பயனை விரும்பாதாராதவம் மிகவளருமென்பது	173
மனிதருக்கு வரும் பன்னிரண்டு தோஷங்கள்	173
குருரதோஷமுள்ள பதினமூவர்	174
மனிதர்க்கு வேண்டும் பன்னிரண்டு குணங்கள்	174
தமத்துக்குவரும் பதினெட்டுத் தோஷங்கள்	174-175
ஆறுவித தீயாகங்கள்	175
அஜாகராதையின்மைக்குரிய எட்டுக்குணங்கள்	175-176
அஜாகராதையால் வரும் எட்டுத் தோஷங்கள்	176
வேதவிததுக்களின் லக்ஷணமுதலியன	177-179
பிரமமம் அவஸரத்தாலன்றி பிரமமசரியத்தாலே	
அறியக்கூடியதென்பது	179
ஆசாரியரின் சிறப்பு, அவரை வழிபடுமுறை, கல்வி கற்	
றல், பிரமமசரியத்தின் சிறப்பு முதலியன	180-182
பிரமமசரியத்தின் நான்கு பாதங்கள்	180-181
எது எதனால் எவ்வளவு எவ்வளவு விததையை அடை	
கிறுமென்பது	181
பிரமமசரியத்தின் சிறப்பு	182
பிரமமம் இதக்கையதென்பதும், அதன் பெருமையும்	182-183
மனிதர்க்கு ஸ்ரம பன்னிரண்டு தோஷங்கள்	183
குருரத்தன்மையுள்ள அறுவர்	183
பாவஒழுக்கமுடையவர் எழுவர்	184
பிராமமண்ணுக்குரிய பன்னிரண்டு விரதங்கள்	184
நிந்தை தகாதென்பது	184
மத்தோஷங்கள் பதினெட்டு	184
யோகம் இன்றியமையாததென்பது ...	185-186
பிரமமத்தின் தன்மை அதனை அறிதல் முதலியன	186-191

யானஸந்தி பர்வம்

47 திருதாராஷ்டிரான முதலியோர் ஸபையில் கூடியதும்,	
ஸஞ்சயன் வரது பாண்டவர்கள் கேடும் விசாரித்	
தன ரொன்றதும்	191-192
ஸஞ்சயன், தான் கிருஷ்ணர்ஜுனரை அநதப்புரத்	
தில் கண்டதையும் கோவிந்தா சொல்லிய அபிப	
பிராயததையும் கூறியது	193-194
48 ஸஞ்சயன் கிருஷ்ணரைப்புகழும் அர்ஜுனன் பேச்சை	
விரித்துக் கூறியது	195-208
அநதணர், இரதிரனையாவது கோவிந்தரையாவது	
போத்துணையாகக் கொள்ளச்சொல்லியதும் அர்	
ஜுனன் கோவிந்தரைத் துணையாகக் கொண்டதும்	203

- கோவிந்தர் நாகனையும் முரணையும் கொண்டு திரும்பிய
தும், தேவாகள் அவருக்கு வரமளித்ததும் 205
- 49 பீஷமா நரநாராயணரே கிருஷ்ணாஜுனராயவதரித
தரித்தன ரொன்பதையும், அவர்களுடன பகைத்தால
கௌரவாழிவரொன்பதையும் கூறியது 208-210
- கர்ணன தனனைத் தூஷித்தல் தகாதென்று பீஷம
ரிடம் சொல்லியது 210
- பீஷமா மறுபடியும் திருராஷ்டிரனிடம் காணனை நிர
தித்துக் கூறியது 211
- துரோணரும் பீஷமரை அனுஸரித்துச் சொல்லியதும்,
திருதராஷ்டிரன் இருவாசொல்லையும் அனாதனை
செய்யக் கௌரவரனைவரும் உயிரில் ஆசையறவவா
னதும் 211-213
- 50 ஸஞ்சயன், யுதிஷ்டிரர்கட்டளையைப் பாஞ்சாலாமுத
லிய பலரும் எதிர்பார்க்கின்றன ரொன்றது 212-213
- திருதராஷ்டிரன் பாண்டவசேனையைப்பற்றி வினவ,
அதனை நினைந்த ஸஞ்சயன் மயங்கி விழுந்தது 212
- ஸஞ்சயன் தெளிந்த பாண்டவருக்குள்ள ஸகாயங்
களைக் கூறியது 213-216
- 51 திருதராஷ்டிரன் பீமஸேனனுடைய பலபராக்ரமங்களை
ஸஞ்சயனிடம் சொல்லி வருந்தியது 216-221
- 52 திருதராஷ்டிரன் அாஜுனனுடைய பலபராக்ரமங்
களைக் கூறி வருந்தியது 222-223
- 53 திருதராஷ்டிரன், பாண்டவரின துணைவலிமை முத்
லியவற்றைக் கூறி, ஸமாதானத்துக்கு முயலவ
தாகச் சொல்லியது 224-225
- 54 ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களிடம் வெற்றிக்கு வேண்டி
யவை யெல்லாம் அமைந்திருப்பதையும் திருதராஷ்
டிரன் அவர்களுக்குச் செய்த அபகாரத்தையும்
சொல்லி, அவனை நிர்தித்தது 225-227
- 55 துரியோதனன், பீஷமா முதலியோர் தனக்கு அபயங்
கொடுத்ததையும் இருதிறத்துச் சேன்களின் பலா
பலத்தையும் சொல்லித் திருதராஷ்டிரனைத் தேற
றியது 227-233
- 56 ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களின் போலிருப்பதையும்
தோகள் குதிரைகளையும் பற்றித் துரியோதனனுக்
குச் சொல்லியது 233-235
- 57 ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களுக்குத் துணையாகவந்தவர்களை
யும் அவர்கள் கௌரவர்களைக் கொல்லப் பங்கிட்டுக்
கொண்டதையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது 235-237
- திருதராஷ்டிரன் பாண்டவா பகைத்தைப் புகழ்ந்தும்
துரியோதனனை இகழ்ந்தும் கூறியது 238

அதயாயம்.

பக்கம்.

- துரியோதனன தனபக்ததீர பாண்டவரை வெல்ல
வல்லவ ரென்றது . 238-239
- ஸஞ்சயன், திருஷ்டத்யுமனன் அவசியம் சண்டை
செய்யவேண்டுமென்றதையும் யுதிஷ்டிரர் அவனைப்
புகழ்ந்ததையும் கூறியது 239-240
- ஆபத்தில் காகமும் சுத்தவீரனைத் தேடி அடைய
வேண்டுமென்பது . . . 240
- ஸஞ்சயன், திருஷ்டத்யுமனன் பாண்டவருக்கு நாடு
கொடுத்து ஸமாதானமடையச் சொல்லியதைக்
கூறியது . . . 240-241
- 53 திருதராஷ்டிரன் பீஷ்மர்முதலியோர் போரைவிருமப
விலை யென்றதும், துரியோதனன் அவர்களை
எதிர்பாராமலே கரணன் முதலானவருதவியால்
பாண்டவாகியரைக் கொன்று களவேனவிசெய்வ
தாகச் சொல்லியதும் . 242
- திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை நிரதித்தது . . 242-243
- 59 ஸஞ்சயன், 'நாடுகொடாவிடில் கௌரவரைக் கொல்
வேன்' என்று அாஜுனன் சொல்லியதைத் திருத
ராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது . . 244-245
- 60 திருதராஷ்டிரன், இருதிருத்தப் பலாபலத்தையும்
பாண்டவர்களுக்குத் தேவரும் உதவுவரென்பதையும்
தனக்கும் ஸமாதானமே விருப்பமென்பதையும் துரி
யோதனனுக்குச் சொல்லியது . 245-247
- 61 துரியோதனன், பாண்டவர்களுக்குத் தேவர்கள் துணை
செய்யா ரென்பதைக் காரணத்தோடு கூறித் தன்
திறமையையும் தானே அவர்களை வெல்வதாயிருப்
பதையும் சொல்லியது . . 247-249
- 62 காணன், திருதராஷ்டிரனை அலக்ஷியம்செய்து பாண்
டவர்களைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ্ঞைஞ்செய்தது ... 250-251
- பீஷ்மர் காணனை நிரதித்ததும், காணன் பீஷ்மா ஒழி
யும் வரை தான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை என்று சொல்
லிச் சென்றதும் 251
- பீஷ்மர் போரில் தினந்தோறும் பதினாயிரவரைக்
கொல்வதாகச் சபதம் செய்தது 252
- 63 துரியோதனன் பீஷ்மர்கருத்தை மறுத்துப் பீஷ்மர்
முதலியோரை எதிர்பாராமலே கரண துச்சாஸனர்
களுடைய உதவியைக்கொண்டே பாண்டவரைக்
● கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைஞ்செய்தது 252 253
- விதூரர் அடக்கத்தைப் புகழ்ந்தது . 253-255
- தமத்தின் அடையாளங்கள் . 254
- 64 விதூரர், பறவைகளின் கதையைக்கூறி ஞாநிகளைப்
பகைக்கலாகாதென்றது 255-256
- ஞாநிகள் செய்யவேண்டியவை ... 256

- விதார், வேடன்கதையால் அதிக ஆசை அதிகநஷ்டமென்பதையும் வெற்றிதோலவிகள் நிலையற்றன என்பதையும் கூறியது .. 256-257
- 65 திருதராஷ்டிரன், அராஜுன்ன வாஸுதேவருக்கு மிக்க நண்பனாகையால் அவனை வெல்வது இயலாதென்றும் ஸமாதானம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது 257-259
- 66 துரியோதனன் திருதராஷ்டிரன்சொல்லைக் கேளாமற்போக ஸபைகலைந்தது 259
திருதராஷ்டிரன் இருதிருத்தாச சேனைகளின் பலாபலத்தையும் வினவியதும், ஸஞ்சயன் தனிமையிற் செல்ல மறுத்து வியாஸரையும் காந்தாரியையும் தருவிக்கச் சொல்லியதும் 259-260
- வியாஸர் திருதராஷ்டிரனுக்கு விடைசொல்லும்படி ஸஞ்சயனுக்கு அனுமதி கொடுத்தது 260
- 67 ஸஞ்சயன் சிறந்தவரெல்லாரிலும் வாஸுதேவா மிகச் சிறந்தவரென்று கூறிப் புகழ்ந்தது 260-262
- 68 திருதராஷ்டிரன் பகதியைப்பற்றி வினவியதும், ஸஞ்சயன் விடையும் 262
- வியாஸர், ஸஞ்சயன் மோகக்ஷுழியைக் கூறுவனென்பதைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது 263
திருதராஷ்டிரன்வினவ ஸஞ்சயன் புலன்களினடக்கம் இன்றியமையாத தென்றது 263-264
- 69 ஸஞ்சயன் பகவானுடைய நாமங்களுக்குப் பொருள் கூறி ஸமாதானம் செய்தற்காகக் கண்ணபிரான் வருகையைத் தெரிவித்தது 264-266
- 70 கண்ணபிரான் வரவுகேட்டு மகிழ்ந்த திருதராஷ்டிரன் கண்ணுள்ளவர்களைப் புகழ்ந்து திருஷ்ணருடைய குணங்களைக் கூறியது .. 266-267
- பகவத்யான பர்வம்
- 71 யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானத்துக்காக அஸ்திநாபுரம் போய் வரும்படி மாதவரைக் குறிப்பாக வேண்டினதும், அவர் ஸமமதித்ததும் 268-275
தனத்தின் இன்றியமையாமை முதலியன 270-271
யார யாரா எது எதனால் ஜீவிக்கின்றன ரென்பது 272
யுத்தம் இழிவானதென்பதும், அதனால் வரும் தீமைகளும் 272-274
யுதிஷ்டிரர் மாதவரைக் கௌரவரிடம் செல்லவேண்டாமென்றதும், மாதவா செல்வதவசிய மென்றதும் 275-276
- 72 மாதவா, போராசிசயமென்பதையும் உலகத்தாரின் ஸந்தேக நிலாததிக்காக ஸமாதானம் பேசப்போவதையும் சொல்லியது 276-280

- 73 பீமன் துரியோதனனைத் திருப்திசெய்வது ஸ்ராமமென
பதையும் எப்படியாவது ஸமாதானமே செய்ய
வேண்டு மெனபதையும் கோவிந்தருக்குச் சொல்லி
யது ... 280-282
குலத்தைக்கெடுத்த அரசா பதினெண்மர் 281
- 74 மாதவா பீமனை அவனுடைய பிரதிஜைஞ முதலிய
வற்றை நினைப்பூட்டிப் போருக்கு உதஸாகப்படுத்தி
யது 282-284
- 75 *பீமன் தனதிறமையையும் தான் ஸமாதானத்தை
விருமபுதற்குத் தையையே காரணமெனபதையும்
வாஸுதேவருக்குச் சொல்லியது 284-286
- 76 கோவிந்தா பீமனைப் புகழ்நது அவன்கருத்தை அறி
தற்கும் அவனை உதஸாகப்படுத்ததற்குமே தாம் அவ
விதம் கூறியதாக அவனிடம் சொல்லியது 286-287
- 77 அராஜுனன் ஸமாதானம் சண்டை இரண்டையும்
புகழ்நது இஷ்டம்போல ஏதாவதொன்றை நிச்சயிக
குமபடி கிருஷ்ணரிடம் சொல்லியது .. 288-289
- 78 வாஸுதேவா தண்டனைக்குரிய துரியோதனன் ஸமா
தானப்படுத்த முடியாதவனெனபதாகவும், யுதிஷ்
டிராருடைய விருப்பப்படி தாம் ஸமாதானத்துக்கு
முயலவதாகவும் அராஜுனனுக்குச் சொல்லியது 290-291
- 79 நகுலன் தனக்கு ஸமாதானத்தில் விருப்பமிருப்பதையும்
மாதவருக்கு ஸமாதானம்செய்ய வல்லமை இருப
பதையும் அவரிடம் சொல்லியது .. 292-293
- 80 ஸஹதேவன், கௌரவர் ஸமாதானத்தை விருமபிண
லும் யுத்தத்தையே நிச்சயிக்கும்படி கோவிந்தரி
டம் சொல்லியது 293-294
- ஸாதயகி ஸஹதேவன்சொல்லலை ஆமோதித்ததும், வீரர்
கன் சிவகநாதம் செயததும் ... 294
- 81 திரௌபதி குதாட்டஸபையில் தனக்குநேர்ந்த துய
ரைக் கோவிந்தரிடம் சொல்லி அழுதது 295-298
கோவிந்தா துரியோதனதுயரைக் கொலவிப்பதாகச்
சொல்லி திரௌபதியைத் தேற்றியது 298
- 82 வாஸுதேவர் தூதுசெலல் புறப்பட்ட தினமுதலி
யன் 299
வாஸுதேவர் துரியோதனதுயர் துஷ்டராத்தலின
தேரில் ஆயுதங்கள் இருக்கவேண்டுமென்றது 299
வாஸுதேவர் தூதுசெலல் ஸாத்யகியுடன் புறப்
பட்டது 300-301
- 83 யுதிஷ்டிரா குந்தியை க்ஷேமம்வீசாரித்துத் தம் நமஸ
காரத்தைச் சொல்லித் தேற்றும்படியும் மற்றவர்க்
கும தாம் வீசாரித்ததை முறையுடன் சொல்லும்
படியும் கோவிந்தரிடம் சொல்லித்திரும்பியது ... 301-303

- முனிவர் கோவிந்தரை வழியிலகண்டு தாம் கௌரவ
ஸபைக்கு வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றது 303-305
வாஸுதேவருடன் சேனை சென்றது 305
- 84 கோவிந்தா போம்பொழுது கௌரவரின் தோலவிய
யும் கோவிந்தரின் வெற்றியையும் குறிக்கும் சூருங்
களுண்டானது 305-306
கோவிந்தா விருக்ஷதலத்தில் இரவில் தங்கியது 306-307
- 85 திருதராஷ்டிரன், கோவிந்தா வருவதை அறிந்து அவ
ரை உபசரிப்பதற்காக வழியில் ஸபைகளை அமைக
கும்படி துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது 307-308
துரியோதனன் ஸபைகளமைத்ததும், கோவிந்தா
அவைகளைப் பாராமலே சென்றதும் 308-309
- 86 திருதராஷ்டிரன், கோவிந்தருக்குத் தேர்யானை முதலி
யன கொடுப்பதாக விதூரிடம் சொல்லியது 309-311
- 87 விதூர், திருதராஷ்டிரன் தேர்முதலியன கொடுப்ப
தாகச் சொல்லியது வஞ்சித்தற்கென்றும், கோவிந்த
ா ஸாமமுதலிய உபாயங்களுக்கு வசப்படா ரென
றும், அவர் விருப்பியதைச் செயது அவரைக் கௌர
வர்க்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியது 311-313
- 88 துரியோதனன், கோவிந்தா வசப்படா ராகையால்
அவருக்குப் பொருள்கொடுக்க வேண்டா வென்றும்,
போர் நடவாமல் நிவலாதென்றும் சொல்லியது 313
பீஷ்மர், கோவிந்தர் அவமதிக்கமுடியாதவரென்றும்
அவர் சொல்லியதைச் செய்யவேண்டுமென்றும்
சொல்லியது 314
துரியோதனன், கோவிந்தரைக் கட்ட உபாயங்கேட்ட
தும், திருதராஷ்டிரன் அவனை நிர்த்தித்ததும் 314
பீஷ்மர், துரியோதனனை நிர்த்தித்து வெளியே சென
றது 314-315
- 89 கோவிந்தா, ஹஸ்தினாபுரமடைந்தது திருதராஷ்டிரன்
அரண்மனைசென்று, பூஜிக்கப்பெற்று, விதூருடைய
மாளிகை சேர்த்தது 315-317
- 90 கோவிந்தா குருதியைக் கண்டதும், அவள் பாண்டவ
ரின் சேமத்தைவினவித்த தான அனுபவித்த துன
பக்களைக்கூறி வருந்தியதும் 317-324
கோவிந்தா குருதியைத்தேற்றி அனுமதி பெற்றது துரி
யோதனனானைச் சென்றது 324-326
- 91 துரியோதனன் கோவிந்தரைக் கௌரவித்து விரு
துக்கழைத்ததும், அவர் மறுத்ததும் 326-327
துரியோதனன் காரணங்கேட்ட, மாதவா விடை கூறி
விதூர் மாளிகைசென்று விருந்துண்டது 327-330
- 92 விதூர், பீஷ்மர்முதலியோரிருத்தலால் துரியோத
னன் கர்வ முற்றிருப்பதையும் அவனுடைய தீயொழு

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- க்கதையும் அவனிடம் ஸமாதானம் பயனற்றதென்
பதையும் துஷ்டர் நிரம்பின தூரியோதனஸபையில்
கோவிந்தா பிரவேசிப்பது தமக்கு ஸமதமன்றென்
பதையும் அவருக்குச் சொல்லியது 330-333
- 93 கோவிந்தா, விதூரசொல்லப் புகழ்ந்து, தாமவந்தது
உலகம் பழிசொல்லாமலிருத்தற்காகவென்று விதூ
ருக்குச் சொல்லியது 333-335
- சண்டைநேருமபோது ஸமாதானம் செய்பவருக்கும்
*செய்யாதவருக்கும் வரும் புண்டபரபமுதலியன 334-335
- 94 தூரியோதனனும் சகுனியும் கோவிந்தரை ஸபைக்
கழித்ததும், அவர் விதூருடன் ஸபைக்கு வந்த
தும் 336-339
- கோவிந்தரின் தோகருதிரைகள் இன்னஇன்ன நிற
முடையன வென்பது 337
- கோவிந்தா ரிஷிகளைப் பூஜிக்கச் சொல்லியதும், பீஷ
மா பூஜித்தபின் எல்லாரும் உட்காராததும் . 339-340
- 95 கோவிந்தா, தாம் ஸமாதானம்செய்ய வந்ததையும்
ஸமாதானம் சண்டை இவற்றின் குண குற்றங்களை
யும் பாண்டிவரின் விண்ணப்பத்தையும் திருதராஷ
டிராணிடம் தெரிவித்து, இஷ்டப்படி செய்யச் சொல்
லியது 341-346
- அதாமமும் பொய்யும் வடங்கும் ஸபையிலுள்ளோர்
அழிவென்பது ... 345
- 96 பூசாரமா, *தம்போதபவன்கதையையும் கிருஷ்ணர்
ஐனா நாராயணரின் அவதாரமென்பதையும்
சொல்லியது .. 346-350
- தம்போதபவன நரருக்குத் தோற்றது 348-349
- விசித்ரமான எட்டுஅஸ்திரங்களும் அவற்றின் செயல
*களும் .. 349-350
- 97-105 கணவா, தூரியோதனனுடைய வலிமைச் செருக்கைப்
போக்க மாதலி கதையைச் சொல்லியது 351-369
- மாதலி மனைவியுடன் ஆலோசித்துக் குணகேசிகு
வரனதேடப் புறப்பட்டது 352
- மாதலி நாரதரைக்கண்டதும், இருவரும் வருணனிடம்
சென்று மரியாதை பெற்றதும் .. 353
- நாரதா வருணலோகத்திலுள்ள பொருள்களின் குணங்
களை மாதலிக்குச் சொல்லியது 353-354
- காணையத்தின் வாலாறு 354
- நாரதா பாதாளத்திலுள்ள பொருள்களைக் காட்டி
அவற்றின் குணங்களை மாதலிக்குச் சொல்லியது 355-357
- எப்படியிருப்பவன கோவாதமுள்ளவனெனப்பது 357
- மாதலி, 'ஒருவரனும் பிடிக்கவில்லை, வேறிடம் செல்
வேம' என்று நாரதருக்குச் சொல்லியது 357

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- நாரதர் ஹிரண்யபுரம் சென்று அஸுரர்களில் வரனதே
டச சொல்லியதும், மாதலி அஸுரருக்கும் தேவ
ருக்கும் பகையாதலின் அவருடைய வேண்டாமென
றதும் 358-359
- நாரதா கருடலோகம்போய அங்குள்ள பறவைகளின்
பெயர்களையும் குணங்களையும் அங்கு வரனபிடிக்கா
விட்டாள் வேறிடம் செல்லலாமென்பதையும் மாத
லிகுச சொல்லியது 359-360
- நாரதா ரஸாதலம்சென்று அங்குள்ள ஸுரபிவம்சத்
தின் பெருமையை மாதலிகுச சொல்லியது 361-362
- காமதேனுமுதலிய நான்குபசுக்கள் நான்கு திசைகளி
யும் தரிகளின்றன வென்பது 361
- நாரதா மாதலியைப் போசவதிக்கு அழைத்துப்போய
வரனபாக்கச சொல்லியது 362-363
- மாதலி ஒருவனைத் தனக்குப்பிடித்தவனென்று நாரத
ரிடம் சொல்லியதும், அவர் அந் வரலாறுகூற,
மாதலி அந்தஸுமுகனை வரனாக நிச்சயிக்கும்படி
அவருக்குச் சொல்லியதும் 363-364
- நாரதா ஆரயகனை அவன் பேரனுக்காகக் குணகேசியை
வரங்கிக்கொள்ள வேண்டினது 364-365
- ஆரயகன், ஸுமுகனைக் கருடன் தினபதாகப் பிரதி
ஜனாகு செய்திருக்கிறுனென்றது 365
- மாதலி ஸுமுகனைக் காப்பதற்காக அவனுடனும் நாரத
ருடனும் இரத்திரானிடம் சென்றது 366
- நாரதா விஷ்ணுவினிடம் தெரிவிக்க அவர் ஸுமுக
னுக்கு அமுதம்கொடுக்கும்படி இரத்திரனுக்குச்
சொல்லியது 366
- இரத்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமுதங்கொடாமலே ஆயு
ளைக் கொடுத்ததும், விவாகம் நிறைவேறியதும் 366
- கருடன் இரத்திரனிடம் கோபித்ததும், ஸுமுகன்பயந்தது
விஷ்ணுவின் பாதபீடத்தைச் சுற்றிக்கொண்டதும் 367
- கருடன் காவமாகப் பேசியதும், விஷ்ணு அவனைத்
தமது ஒருகையைத் தாங்கச் சொல்லியதும் 368-369
- கருடன் திருமாலின் கையைச் சுமக்கமுடியாமல் மன
னிப்புக்கேட்டதும், அவர் அருள்செய்து ஸுமுகனை
அவனிடம் எறிந்ததும், அதுமுதல் அவன் ஸர்ப
பத்தோடிருந்ததும் 369
- கணவர் துரியோதனனைப் பாண்டவரிடம்நட்புக்கொள்
ளச் சொல்லியதும், அவன் தொடைதட்டி நகைக்கச்
செய்ததும் 369-370
- 106-123 நிர்ப்பந்தமும் காவமும் தீமைக்குக் காரணமென்பதை
விளக்க நாரதர் சாலவர்கதையையும் யயாதிகதை
யையும் சொல்லியது ... 371-408

அத்யாயம்.

பக்கம்.

தாமம விஸ்வாமிதாரை பரீக்ஷித்ததும், காலவர் விஸ்வாமிதாருக்குப் பணிசெய்ததும்	372-373
காலவா குருதக்ஷிணை கொடுப்பதாக உலிந்துசொல்லியதும், விஸ்வாமிதரா ஒரு காத பசையாயுள்ள எண்ணூறு குதிரை கேட்டதும்	372
தக்ஷிணையின் மகிமை	372
காலவா குதிரைவிஷயமாகப் புலம்பி விஷ்ணுவைச் சாணமடைந்தது	373
பெய்யால வரும் தீமைகள்	373-374
கருடன காலவரை வேண்டிமிடத்து அழைத்துப்போவதாகச் சொல்லியது	374
கருடன காலவரைக் கிழக்குமுதலான திசைகளுக்கு அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லிக் கீழ்த்திசையின் சிறப்பைச் சொல்லியது	374-376
பூவதிகளெனலும் பெயாககாரணமும் தேவகாரியங்களை அதிசையில் செய்யவேண்டுமென்பதும்	375
கருடன தென்திசையின் சிறப்பைக் காலவருக்குச் சொல்லியது	376-378
தக்ஷிணதிக்கெனலும் பெயாககாரணம்	376
கருடன மேற்றிசையின் சிறப்பைக் காலவருக்குக் கூறியது	378-379
பசுமீ திகடுக்கெனலும் பெயாககாரணம்	378
கருடன உத்திசையைப்பற்றிச் சொல்லி விரும்பின விடம் செல்வதற்குக் காலவரைத் தனமுதுகில் ஏறச் சொல்லியது	380-382
உத்தர திகடுக்கெனலும் பெயாக்காரணம்	380
கருடன வேகமாகச் செல்லக் காலவா அஞ்சியதும், கருடன களைப்பாற்றிச் செல்வோமென்றதும்	382-384
கருடனும் காலவரும் சாண்டிலி இட்ட உணவை உண்டு உறங்கியது	384-385
கருடன சாண்டிலியைப் பிடிக்கக்கருதியதும், அவன் சிறகு உதிரத்ததும்	385
காலவா சிறகுதிரக் காரணங்கேட்டதும், கருடன் சொல்லிச் சாண்டிலியை மன்னிப்புக் கேட்டதும்	385
சாண்டிலி அனுக்கித்ததும், கருடனுக்கு மறுபடியும் சிறகுண்டானதும்	385-386
ஆசாரத்தின் சிறப்பு	385-386
விஸ்வாமிதரா வழியில்வந்து குருதக்ஷிணையைப்பற்றிக் காலவருக்குச் சொல்லியது	386
ஹிரண்யம் தனம் எனலும் பெயாக்காரணம்	386-387
கருடன காலவருடன் யயாதியிடம் சென்று காலவர் வரலாற்றைக் கூறிக் குதிரைகளை யசுதித்தது	387-388

யயாதி பொருளிலலாமை யால தனம்கள மாதவியைக் கொடுத்ததும், கருடன் காலவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு சென்றதும்	389-390
காலவா ஹாயஸுவனிடம்போய்ச் சலகம் கொடுத்து மாதவியை மணம் செய்யச்சொல்லியது	390-393
ஹாயஸுவன் மாதவியைப்புகழ்ந்து சலகத்தைக்கேட்க, காலவா சொல்லியது	392
ஹாயஸுவன் மாதவியை வாணித்தலில் உத்தமஸ்திரீ ஸாமுதிரிகம் கூறியது	391-392
ஹாயஸுவன் தன்னிடம் சலகப்பொருளில் நாலி லொன்றே இருத்தலால் தான் ஒரு புத்திரனை அடைந்து பின் மாதவியைத் திருப்பிக்கொடுப்பதாகச் சொல்லியது	392
மாதவி தான் மக்களைப்பெறுகதேர்ந்தும் திருமபத்திரும பக் கன்னியாமபடி உரம் பெற்றிருப்பதைக் கூறியது	392-393
ஹாயஸுவன் வஸுமனைஸப் பெற்றதும், காலவர்க் கன்னியான மாதவியுடன் திவேதாஸனிடம் சென்றதும்	393
காலவா தமவரலின்காரணங் கூறியதும், திவேதாஸன் தன்னிடமும் இருநூறு குதிரைகளே இருந்ததால், பிரதாததன்னென்னும் ஒருபிள்ளையைப் பெற்று மாதவியைத் திருப்பிக்கொடுத்ததும்	394-395
காலவா மாதவியுடன் உசிரானிடம் சென்றதும், அவ னும் இருநூறு குதிரைகளைக்கொடுத்துச் சிபியைப் பெற்றுக் கன்னியைத் திருப்பிக்கொடுத்ததும், கருடன் வந்ததும்	396-397
காலவா இருநூறுகுதிரை குறைவென்றதும், கருடன் அவற்றின் வரலாறுகூறி அறுநூறு குதிரையையும் மாதவியையும் விஸ்வமிதாரரிடம் கொடுக்கச்சொல்லியதும்	398-399
ரிசிகா ஆயிரம்குதிரைகொடுத்து ஸதயவதியை மணந்த வரலாறு	398
காதி யாகத்தில் குதிரைகளைப் பிராமமணருக்குக் கொடுத்ததும், ஹாயஸுவன் முதலியோரா அவர்களிடம் அறுநூறுகுதிரைகளை விலக்கு வாங்கியதும்	398
நானூறுகுதிரைகளை ஆறடித்துப்போனது	398
காலவா அறுநூறுகுதிரையையும் மாதவியையும் விஸ்வமிதாரரிடம் கொடுத்ததும், அவா அஷ்டகளைப் பெற்று அவளைத் திருப்பிக் கொடுத்ததும்	399
காலவர் மாதவியை யயாதியிடம் கொணராததுவிட்டுச் சென்றது	399-400

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- யயாதி மாதவிக்கு ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுத்தியதும், அவள யாரையும் வரியாமல் காட்டில தவஞ்செய்த தும் 400-401
- யயாதி நெடுங்காலம் ஸவாககத்தில் வலித்தபின் தே வாகளையும் ரிஷிகளையும் அவமதித்தது ஒளிரமுந் தியது 401
- யயாதி கவலையுற்றதும், வேலைக்காரன் அவனை விழச் சொல்ல, அவன் ஸாதுக்களினநடுவில் விழவேண்டு மென்றதும் 402-403
- யயாதி பிரதாததனன்முதலிய நாலவாநடுவில் விழுந் ததும், அவர்கள் வினவ அவன் தன் வரலாறு கூறிய தும் 403*
- பிரதாததனன் முதலியோர் தம்புண்ணியத்தைக் கொ ட்ப்பதாகச் சொல்லியதும், யயாதி பெற்றமறுத்ததும் 403
- மாதவி, பிரதாததனன்முதலியோர் யயாதிக்குப் பேர னென்பதைத் தெரிவித்தது அவர்கள் கொடுத்த புண ணியத்தோடு தன் புண்ணியத்திலும் பாதிக்கொடுத் தது 403-404
- காலவா தம்புணியத்தில் எட்டிலொருபங்கை யயாதிக்குக் கொடுத்தது 404
- பிரதாததனன்முதலியோர் தனித்தனி தங்கன்புணியத் தைக் கொடுத்ததும், யயாதி மறுபடியும் ஸவாககம் 405-406
- யயாதி கேட்கப் பரமமதேவர் அவன்விழக் காரணத்தை யும் அந்தச் சரித்தத்தைச் சொல்லுவோரடையும் பய னையும் கூறியது ... 407-408
- நாரதர் துரியோதனனை ஸமாதானம் செயதுகொள்ளச் சொல்லியது 408
- 124 திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை ஸமாதானம் செய யும்படி கோவிந்தரை வேண்டினதும், அவர் துரியோ தனுக்கு ஸமாதானம் சொல்லியதும் 409-413
- 125 பீஷ்மரும் துரோணரும் கோவிந்தர் சொல்லக்கேட் சும்படி துரியோதனுக்குச் சொல்லியது 414-415
- விதூரர், காந்தாரியையும் திருதராஷ்டிரனையும் பற்றி வருந்துவதாகச் சொல்லியது 415
- திருதராஷ்டிரன், கோவிந்தர் சொல்லக் கேட்கவேண் டெனென்றும் கேளாவிடில் தோல்வியே என்றும் மறு படியும் துரியோதனுக்குச் சொல்லியது 415-416
- 126 பீஷ்மதுரோணர்கள் பகைவர் யுத்தஸநகாஹம் செய்ய முன்னரே ஸமாதானம் செயதுகொள்ளும்படி துரி யோதனனுக்குத் திரும்பவும் சொல்லியது ... 416-417
- 127 துரியோதனன் தன்னிடம் சிறிதும் குற்றமில்லை என றும் பீஷ்மர் முதலியோர் காத்தலால் தன்னை

- வெல்லமுடியாது என்றும் பாண்டவர்களுக்கு ஊசி
குத்தாமிடமும் கொடேன் எனறும் கோவிந்தரிடம்
சொல்லியது 418-420
- 128 கோவிந்தர் துரியோதனனை நிரூபித்து அவன்பாண்ட-
வர்க்குச் செய்ததீமைகளை நினைப்பூட்டியது 420-422
- துச்சாஸனன் கௌரவர் துரியோதனனைக் கட்டிப்
பாண்டவரிடம் கொடுப்பொன்றதும், துரியோத-
னன் முதலியோர் கோபித்துப் புறப்பட்டதும் 422
- கோவிந்தர் துரியோதனனைக்கட்டிப் பாண்டவரிடம்
கொடுக்கச் சொல்லியது 423-424
- இது இதற்காக இதுஇதை விடவேண்டுமென்பது 424
- 129 திருதராஷ்டிரன்சொற்படி விதூர காந்தாரியை
அழைத்து வந்ததும், அவன் மறுபடியும் துரியோத-
னனை அழைப்பித்து நீதிக்கறி ஸீமந்தானம் செய்யச்
சொல்லியதும் 424-428
- 130 துரியோதனன் காந்தாரியின் சொல்லை கேளாமல்
கிருஷ்ணரைக்கட்டி நிச்சயித்ததும், ஸாதயசி அத-
னைக் கோவிந்தராமுதலியோருக்குத் தெரிவித்ததும் 429-430
- விதூர, துரியோதனனிடமிருந் கோவிந்தரைக் கட்ட-
முயன்றால் அழிவொன்றது 431
- கோவிந்தர் கோபித்துத் தாம் துரியோதனனிடமிருந்
கட்டுவதாகத் திருதராஷ்டிரனிடம் சொல்லியது 431-432
- திருதராஷ்டிரன் கோவிந்தரைக் கட்டமுடியாதென்று
துரியோதனனுக்குச் சொல்லியதும், விதூர கோ-
விந்தர் மகிமையைச் சொல்லித் துரியோதனனை நிர-
ூபித்ததும் 432-434
- 131 கோவிந்தர் தமமிடத்திலேயே எல்லாமிருப்பதாகச்
சொல்லிச் சிரித்ததும், எல்லாவுலகமும் அவரிடம்
காணப்பட்டதும் 434-435
- கோவிந்தர் விஸ்வரூபங்கண்டு அரசர்கள் கண்ணை மூடி-
யதும், கோவிந்தர் திருதராஷ்டிரன் முதலியோருக்-
குக் கண்ணையும் ரூபனக்கண்ணையும் கொடுத்ததும்,
திருதராஷ்டிரன் விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்ததும் 436
- தேவராமுதலியோர் கோவிந்தரைத் துதித்து விஸ்வ-
ரூபத்தை மறைக்கவேண்டினது 436
- திருதராஷ்டிரன் கோவிந்தரை வேண்டினதும், கண்-
கள் மறைந்ததும் 436-437
- கோவிந்தர் விஸ்வரூபத்தை மறைத்துப் புறப்பட்ட-
தும், திருதராஷ்டிரன் தன்முயற்சி பயன்பட-
வில்லை யென்றதும், கோவிந்தர் அவர்களிடம்
சொல்லிக்கொண்டு குந்தியைப் பார்க்கச்சென்றதும் 437-438

அத்யாயம்.

பக்கம்

- 132 கிருஷ்ணன் குந்தியைவணங்கி ஸபையில் நடந்ததைச் சொல்லியதும், அவன் யுதிஷ்டிரருக்குச் செய்தி சொல்லியதும் 438-441
- குபேரன் ராஜ்யங்கொடுத்ததும், முசுருதன் பெற மறுத்ததும் 439
- அரசனே காலத்துக்குக் காரணமென்பதும், இன்ன இன்ன யுகத்தைச்செய்யும் அரசன் இன்ன இன்ன பயனை அனுபவிப்பானென்பதும் 440
- 133-136 குந்தி யுதிஷ்டிரரைத் தூண்டுதற்காக விதுலையின் கதையைக் கோவிந்தா மூலம் தெரிவித்தது 441-454
- விதுலை வந்ததாஜனுக்குத் தோற்ற தனமகன ஸஞ்சயனை இடித்துரைத்தது 442-444
- புருஷன் எனனும் பெயர்க்காரணம் 444
- விதுலையினமகன் ஷ்ரீகீர்த்தபதால் அவருக்கெனன பயனென்றது 444-445
- விதுலை பகைவரால் அடிக்கப்பட்டவனுக்கு உயிரிருந்தும் பயனிலலை யென்று மகனை மறுபடியும் தூண்டியது 445-449
- எவா பிழைப்புச் சிறந்ததென்பது 445
- வறுமை மரணத்துக்குப் பிரதிபலிப்பது 446
- விதுலைமுதலியோரின் முன்னையநிலைமை 446-447
- இந்திரன் மரீஷேந்திரத்தை அடைந்தது 447
- ஸஞ்சயன் தானிறந்தபின் செல்வத்தாலெனன பயனென்று விதுலையைக்கேட்டது 449
- விதுலை ஸஞ்சயனை மறுபடியும் தூண்டினது 449-450
- ஸஞ்சயன் விதுலையைத் தையயுள்ளவளாயிருக்க வேண்டுமென்றது 450-451
- விதுலை புகைவரைக்கொன்றபின்பே உன்னை மதிப்பேனென்று மகனுக்குச் சொல்லித்தூண்டினது 451
- ஸஞ்சயன் பெருக்கசியிலலை யென்றதும், விதுலை பொருள் சேனை இவற்றைச் சோக்கு முறைமுதலியவற்றைச் சொல்லியதும் 451-453
- ஸஞ்சயன் பயமநீங்கி வெற்றிபெற்றது 454
- விதுலோபாக்யானத்தைக் கேட்டறகுரியாரும் கேட்டலின் பயனும் 454
- 137 குதீ கோவிந்தரிடம் அராஜுனன் முதலியோருக்குச் செய்திசொல்லியது ... 455-457
- அராஜுனன் பிறந்தபோது அசுரீரி சொல்லியவை 455
- கோவிந்தா கண்ணைத் தேரிலேற்றிக்கொண்டு ரகஸ்யமாகப் பேசி அவனை அனுப்பிவிட்டு உபப்லாவயம் சோந்தது 457

- 138 குந்திசொல்லியதைக் கேட்ட பீஷ்மத்தரோணர்கள்
துரியோதனனைப் பாண்டவருடன் ஸமாதானம்
செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்திச் சொல்லியது 458-460
- 139 பீஷ்மா துரியோதனன் தம்சொல்லிக் கேளாவிடில்
அாஜுனனோடு யுத்தஞ் செய்தல் தீமையென்று
துக்கித்தது 460
துரோணா அாஜுனனோடு யுத்தம்செய்ய வருந்திய
தும், திருமபவும் துரியோதனனை ஸமாதானம்
செய்துகொள்ளும்படி சொல்லியதும் 460-462
- 140 கோவிந்தருக்கும் காணனுக்கும் நடந்த ஸமவாதம் 463-478
கோவிந்தா காணனுக்கு அவன் குந்தியின் புதரானை
பதைத் தெரிவித்தது அவனைப் பாண்டவாபக்தத்தில
சேர்ந்து அரசாளச் சொல்லியது 463-465
- 141 காணனுக்கும் ஸகோடனுக்கும் யுத்தத்தை எனபது 463
காணன், அதிரதன் தனனைவளர்த்துத் தன்குலத்தி
லேயே மணமுதலியன செய்வித்ததையும் துரியோ
தனன் தனனை நம்பியிருப்பதையும் தான் குந்திபுத்
ரனென்பதை வெளியிடவெண்டா முன்பதையும்
வெற்றி பாண்டவாருக்கே எனபதையும் கூறி யுத்
தத்தை யாகத்தோல் உருவகப்படுத்தி ஆலோச
னையை வெளியிடாமல் அாஜுனனை யுத்தத்துக்
கழைத்துவரும்படி கோவிந்தரிடம் சொல்லியது 465-471
- 142 கோவிந்தா பாண்டவருக்கு வெற்றி நிச்சயமென்றும்
போருக்கு ஆயத்தமாய்படி பீஷ்மத்தரோணதியருக்
குச் செய்தி தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும் காணனி
டம் சொல்லியது 472-474
- 143 காணன், தாம் நாலவரே உலகஅழிவுக்குக் காரணமென
பதையும் அழிவு வெற்றி தோல்விகளைக் குறிக்குடி
நிமித்தங்களும் கனவுகளும் நிகழ்ந்தவற்றைக் கோ
விந்தரிடம் சொல்லியது 474-478
கோவிந்தா தம் சொல்லிக் காணன் கேளாமையால்
அழிவு நெருங்கிறென்றதும், காணன் மறுபடி
காணபோமென்று விடைபெற்றுச் சென்றதும் 478
- 144 விதரா போரிடல் பலவீரா மடிவரென்று சொல்லித்
துக்கித்ததும், குந்தி காணனது வீரத்தன்மைக்குப்
பயிந்து அவனைக் காணச்சென்றதும் 479-481
- 145 குந்தி, காணன் தன் மகனென்பதை அவனுக்குக்
அவனைப் பாண்டவருடன் சேரச்சொல்லியது 482
பெற்றோரை மகிழ்விப்பதே தாம்மென்பது 482
- 146 குரியன், குந்தி சொல்வதைச் செய்யும்படி காணனுக்
குச் சொல்லியது 483
காணன், குந்தியை நிர்த்தித்துத் தான் துரியோதனனை
விடக்கூடாமையைச் சொல்லி அாஜுனனைத்தவிர

- மற்றப்பாண்டவரைக் கொலவதிலையென்று பிரதிஜ்ஞை செய்தது . 488-485
- 147 போஷகருக்கு உதவாதார்க்கு வரும் பழிபாவங்கள் 484
- யுதிஷ்டிரா வினவ, கோவிந்தா பீஷ்மா சொல்லியதைச் சொல்லியது 486-489
- 148 கோவிந்தா துரோணரும் விதுரரும் காந்தாரியும் சொல்லியவற்றைச் சொல்லியது 489-492
- 149 கோவிந்தா, தக்கவரோ அரசாட்சிக் குரியாரென்பது முதலியவற்றைத் திருத்தாஷ்டிரான துரியோதனனுக்குச் சொன்னதைச் சொல்லியது 493-496
- 150 கோவிந்தா துரியோதனன் கட்டளைப்படி அரசர்கள் போருக்காகக் குருக்ஷேத்தரத்துக்குப் புறப்பட்டதையும் ஸாமதானபேதங்களால் வசப்படாமையால் துரியோதனனாவிஷ்டததில் தன்னோபாயமே தக்கதென்பதையும் பாண்டவருக்குச் சொல்லியது 496-497
- ஸஸந்யநியாஸாபர்வம்
- 151 யுதிஷ்டிரா ஏழு அக்ஷேபிக்ஷிக்ஷுருக்கும் தலைவரைக் கூறியாரை எவலாருக்கும் தலைவனாகலாமென்று கேட்டது 498
- ஸகதேவன் விராடனையும், நகுலன் துருபதனையும், அர்ஜுனன் திருஷ்டதயுமனனையும், பீமன் சிக்ஷணியையும், சேனாதிபதியாகலாமென்றது 498-500
- யுதிஷ்டிரா சேனாதிபதிவிஷயமாக, 'கோவிந்தரைக் கேட்போம்' என்றதும் அவர், 'திருஷ்டதயுமனனே தக்கவன்' என்றதும் 500-502
- யுதிஷ்டிரா திருஷ்டதயுமனனைச் சேனாதிபதியாக்கிச் செலவம் மனைவி முதலியவற்றைக்குக் காவலமைத்துச் சேனையுடன் குருக்ஷேத்திரம் வந்தது 502-503
- 152 யுதிஷ்டிரா குருக்ஷேத்திரத்தில் தகுதியான இடத்தில் தமச்சேனையை நிறுத்தியதும், திருஷ்டதயுமனன் முதலானவர்களுக்குத் தனித்தனி பாசறைகளை 504-505
- 153 துரியோதனன் காணன் முதலியோரைப் பார்த்துப் போருக்குவேண்டியவற்றைச் சேகரிக்கச் சொல்லியதும், அதன்படி அரசர்கள் குருக்ஷேத்தரத்துக்குப் புறப்பட விரைந்தமாதும் 506-507
- 154 ஆசாரியர்களை வதமசெய்வதில் மதியங்கிய யுதிஷ்டிரா செய்யவேண்டிய காரியத்தை வாஸுதேவரிடம் கேட்டதும், அவர் யுத்தமே செய்யத்தக்கதென்று 508-510
- 155 துரியோதனன் தன் சேனையிலுள்ளவர்களை மூன்றுதரமாகப் பிரித்தது 510

- போக்கருவிகளின் வாணனை 510-513
 துரியோதனன கிருபா முதலான பதினொருவரைச்
 சேனைதலைவராக்கியது 513
 156 துரியோதனன பீஷ்மரை ஸேனாபதியாமபடி வேண
 டினது 513-515
 ஹேமஹயரை மறம் மூன்று வாணத்தாரும் எதிர்த்தது
 தோற்றதும், பிறகு வென்றதும் 514
 பீஷ்மர் பிரதிஜ்ஞைசெய்து சேனைதலைமையை ஏற்ற
 தும், காணன, பீஷ்மா கொல்லப்பட்ட பின்பே
 போர செய்வதாகச் சபதம் செய்ததும் 515
 துரியோதனன பீஷ்மரைச் சேனாபதியாக்கிச் சேனை
 யுடன் குருக்கேத்திரம் வந்து பாசறை அமைத்தது 515-516
 157 யுகிஷ்டிரா கோவிந்தாசொறபடி எழுவரை அகெக்ஷ
 ஹினிதலைவரும் திருஷ்டதழிபூனனை எல்லாருக்
 கும் சேனாபதியுமாக்கியது 517
 ஜனாத்தனா அர்ஜுனனுக்கு நாயகரும் ஸாரதியுமா
 னது 517 518
 பலராமா பாண்டவரைக் காணவந்தது 518
 பலராமா பாரதாஅழிவைப் பாரக்கப் பொறாமல
 தீர்த்தயாததிரை சென்றது 518-519
 158 ருக்மி விஜயமென்னும் வில்லையடைந்ததும், கோவிந்த
 ருக்குத் தோற்ற அவமானத்தால் போஜகடமென
 னும் சகரைநிருமித்து அதில வசித்ததும் 520
 ருக்மி பாண்டவருக்கு உதவுவதாக வந்து தன்னைப்
 புகழ்ந்ததும், அர்ஜுனன அவனுதலியை மறுத்ததும் 520-522
 ருக்மி துரியோதனனிடம் சென்று உதவுவதாகச்
 சொல்ல அவனும் மறுத்தது 522
 159 திருதராவுடிரான குருபாண்டவசேனைகளின் வரலாற
 றைக் கேட்க ஸஞ்சயன் மனிதரால் ஊழினை லிலக்க
 முடியா தென்பது முதலியவற்றைச் சொல்லியது 522-523
 உலூகநூதா கமன பர்வம்
 160 துரியோதனன உலூகனைப் பாண்டவரிடம் தூதனுப்
 பியது 524-533
 பைடாலவிரத்ததை விளக்கும் எலிபூனைகளின் கதை 525-527
 161 உலூகன் துரியோதனன சொல்லியவற்றை யுகிஷ்டிரா
 முதலியோரிடம் தனித்தனி சொல்லியது 534-537
 162-163 பீமன முதலியோரா உலூகன மூலம் துரியோதன
 னுக்கு மறுமொழி அனுப்பியது 539-546
 உலூகன பாண்டவா சொல்லியவற்றைத் துரியோதன
 னிடம் சொல்லியது 546
 துரியோதனன கர்ணன் மூலம் யுத்தவிளம்பரம் செய
 தது ... 546-547

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 164 யுதிஷ்டிரா சேனைகளைப் போருக்குப் புறப்படச் செய்ததும், திருஷ்டதயுமனை எவா எவரை எதிராக்க வேண்டுமெனறதும் . 547-548
- ரதாநீரதஸங்கியாநபர்வம்
- 165-168 பீஷ்மர் தமது வலலமையைத் துரியோதனனுக்குச் சொல்லி அவனுக்கு அபயமளித்தது 548-549
- துரியோதனன் வினவ, பீஷ்மர் தம் சேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைச் சொல்லியது 549-556
- பீஷ்மா கர்ணனை அரத்தரதனுக்கச் சொல்லியதும், காணன் பீஷ்மருள்ளவரை போர் செய்வதில்லை யென்று பிரதிஜ্ঞைஞ் செயததும் 557-558
- பீஷ்மா கர்ணனை நிர்தித்ததும், துரியோதனன் அவரை ஸமாதானம் பண்ணிப் பாண்டவசேனையிலுள்ள ரதாதிரதரைச் சொல்லுமபடி கேட்டதும் 559
- 169-172 பீஷ்மர் பாண்டவ சேனையிலுள்ள ரதாதிரதரைக் கூறியது 560-567
- பீஷ்மா சிகண்டி பெண்ணையிருத்ததைக்கூறி அவனோடு யுத்தஞ்செய்யக்கூடாமையைத் தெரிவித்தது 567
- அம்போபாக்யாநபர்வம்
- 173-192 துரியோதனன் வினவ, பீஷ்மர் அம்போபாக்யானம் கூறியது 568-627
- பீஷ்மா அம்பை முதலிய மூவரை எடுத்தவர்த்தது 568-570
- அம்பைமுதலிய மூவரையும் விசிதரவீரனுக்கு விவாகம் செய்யத்தொடங்கியதும், அம்பை தான் ஸாலவராஜனை விரும்பியதைக் கூறி, அவனிடம் செல்ல அனுமதி கேட்டதும் 570-571
- அம்பை ஸாலவனிடம்போயத் தனவரவைத் தெரிவித்ததும், அவன் அவனை ஏற்க மறுத்ததும் 571-573
- அம்பை பீஷ்மருக்குத் தீங்குசெய்யக்கருதித் தபோவனம்சென்று அவருள்ளவர்களுக்குத் தன வரலாறு கூறியது 573-575
- முனிவர்கள் அம்பைக்கு என்ன செய்யலாமென்று ஆலோசித்தது 575-576
- ஹோதரவர்களை அம்பையைப் பரசுராமரைச் சாணமடையச் சொல்லியது .. 577-578
- பரசுராமர் மறுகள் வருவரென்று அக்குதவரணா . ஹோதரவர்களுக்குச் சொல்லியது 578-579
- அம்பை குற்றத்தைப்பற்றிக் கேட்டதும், அகிருதவாரணர் பீஷ்மரே குற்றவாளி யெனறதும் 581
- பரசுராமர் வந்ததும், அம்பை பீஷ்மரைக் கொல்லும்படி அவரிடம் வேண்டினதும் ... 581-583

அத்யாயம்.

பக்கம்.

அகருதவாணா பரசராமரைப் பிரதிஜைகளை நினைப் பூட்டிப் பீஷ்மருடன் போப்புரியத தூண்டியது	584-585
பரசராமா அம்பைமுதலியோருடன் குருகேத்திரத்திற்குப் புறப்பட்டது	585
பரசராமா அம்பையை ஏற்றுக்கொள்ளுமபடி பீஷ்மரை வற்புறுத்தியதும், அவா மறுத்ததும்	586-589
பரசராமரும் பீஷ்மரும் போருக்குச் சித்தமானதும், கங்கை ஸமாதானத்துக்கு முயன்றும் பயன்படாமற் போனதும்	589-591
பரசராமருக்கும் பீஷ்மருக்கும் யுத்தம்	591-604
பரசராமா பீஷ்மரைத் தள்ளி மகிழ்ந்ததும், உஸுக்கன் பீஷ்மரைத் தேற்றியதும்	599-600
கங்கை பீஷ்மருக்குத் தேரோட்டியது	600
பீஷ்மர் பரசராமரைத் தள்ளினதும், தூர்மிததங்க னுண்டானதும்	600-601
தேவர்கள் பீஷ்மர்கனவில தோன்றிப் ப்ரஸவாபஞ்ச திரத்தை அவருக்கு நினைப்பூட்டியது	602-603
பரசராமரும் பீஷ்மரும் பிரமமாஸ்திரமெய்ததும், ஆகாயத்திலுள்ளவர்கள் தவித்ததும்	604
பீஷ்மருக்குப் ப்ரஸவாபாஸ்திரம் நினைவுக்குவந்தது	604
பீஷ்மர் ப்ரஸவாபாஸ்திரத்தைப் பரசராமாமிது விட எண்ணியதும், நாரதா தடுத்ததும், தேவர்சொற்படி பீஷ்மா அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத்ததும்	605
பரசராமா பீஷ்மரால் ஐயிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லியதும், அவருடைய முன்னோர், அவருக்கு, பீஷ்மர் ஐயிக்கப்படா ரென்றதும்	605
கங்கையும் முனிவரும், பீஷ்மரையும் பரசராமரையும் ஸமாதானம் செய்தது	606-607
பீஷ்மா பரசராமரை வணங்கியதும், அவா வாழ்த்தியதும்	607-608
பரசராமா அம்பையைப் பீஷ்மரையே அடையச் சொல்லியதும், அம்பை மறுத்துத் தவமேசெய்ததும்	608-611
கங்கை அம்பையைக் காட்டாறாகும்படி சபித்ததும், அவள் பாதிச சரீரத்தால் ஆழம் மறறப் பாகியால் பெண்ணுமானதும்	610-611
மஹாதேவா அம்பைக்கெதிரில் வந்து வாங்குகொடுத்ததும், அவள் தீப்பாயந்ததும்	612-613
துருபதன் தவஞ்செய்ததும், மஹாதேவர் பெண்பிறந்து ஆண்பிள்ளையாமென வாங்குகொடுத்ததும்	613
துருபதனனைவி பெண் பிறந்ததை மறைத்து ஆணெனச் சொல்லி ஜாதகம் முதலியன செய்வித்துச் சிகண்டி எனப் பெயரிட்டது	614

அத்யாயம்

பக்கம்

- சிகண்டி ஆண் வேஷத்தோடு துரோணரிடம் வில
வித்தை கற்றது 615
- சிகண்டிக்குத் தசராணராஜனமகளை மணஞ்செய்த
தும், இருதன்னியரும் ப்ருவம் அடைந்ததும் 615-616
- தசராணராஜகுமாரி சிகண்டி பெண்ணென்பதைத் தன்
தகப்பனுக்குத் தெரிவித்தது 616
- தசராணன் துருபதனுக்குத் தூதனுப்பியது 616-617
- தசராணன் ஆலோசித்துத் துருபதனுக்கு மறுபடியும்
தூதனுப்பியது 617-618
- துருபதன் தன்மனைவியிடம் உண்மையை வினவியது 618-619
- துருபதன்மனைவி உண்மையைக் கூறியது 619
- துருபதன் மாதிரிகளுடனும் மனைவியுடனும் தனித்
தனி ஆலோசித்ததும், மனைவி தேவபூஜை முதலி
யன செய்யவேண்டுமென்றதும் 619-620
- சிகண்டினி உயிராவிடத்துணிந்தது வனத்தில் ஸதூணன்
வாசலில் பாடுகிடந்ததும், அவன் காட்சியளித்ததும் 620-621
- ஸதூணன்வினவ, சிகண்டினி தன்னால் தன் பெற்றோ
ருக்கு வந்த ஆபத்தைக்கூறிக் காககவேண்டினது 621
- ஸதூணன் ஸங்கேதத்துடன் சிகண்டினியின் பெண்
தன்மையைப் பெற்றுத் தன் ஆண் தன்மையை
அவளுக்குக் கொடுத்தது ... 622-623
- தசராணனும் துருபதனும் ஒருவருக்கொருவர் தூத
னுப்பினதும், தசராணன் சிகண்டி ஆணென்பதை
உபாயத்தாலறிந்து ஸமாதானமடைந்ததும் 623-624
- குபேரன் ஸதூணன்விட்டுக்குவந்ததும், அவன் பெண்
ணைமையறிந்து அவளைச் சபித்ததும் 624-626
- யக்ஷாவேண்டக குபேரன் சாபவீடையளித்தது .. 626
- சிகண்டி திருமயிவந்தது ஸதூணனிடம் அனுமதிபெற்
றுசென்று விழாச் செய்தது ... 626
- பீஷ்மா தாம் இனனாஇன்னாரை அடியேனென்றது 627
- 193 துரியோதனன் பீஷ்மரைப் பகைவாப்படையை எவ்
வளவு காலத்தில் அழிப்பீ ரென்று அவரைக் கேட்
டது ... 627-628
- பீஷ்மா பகைப்படையை 'ஒருமாதத்திலழிப்பேன்'
என்றது ... 628
- துரியோதனன் வினவத் துரோணர் பகைவாப்படை
யை 'ஒருமாதத்திலழிப்பேன்' என்றது. 628-629
- கிருபர் 'இரண்டொராதத்தில் கொல்வேன்' என்றது 629
- அரவத்தாமா 'பத்துத்தினத்தில் கொல்வேன்' என்றது 629
- காணன் 'ஐந்துதினத்தில் கொல்வேன்' என்றதும்,
பீஷ்மர் அவனை இகழ்ந்ததும் ... 629

அத்யாயம்.

பக்கம்.

194. பீஷ்மர் முதலியோர்சொல்ல யுதிஷ்டிரர் தூதரா
லறிநது அர்ஜுனனை வினவியதும், அவன் தன்சக்
தியையும் துணைவர்சக்தியையும் கூறியதும் ... 629-631
- 195 துரியோதனன் தன்சேனையை மூன்றாகப் பிரித்தனுப்
பியதும், எல்லாரும் தம்தம் படைவீடு சேர்ந்ததும் 631-633
- 196 யுதிஷ்டிரர் தம் சேனையை மூன்றாகப்பிரித்து அனுப்
பித் தாமும் சென்றது ... 633-636

உத்தியோக பர்வ விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

•ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ண வரஹுணை நம:.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண உவாய நாய நம:.

ஸ்ரீ ம ஹாபாரதம்.

உத்யோக பர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

ஸேநாத்யோகபர்வம்.

1. நாராயணம் நமஸ்கு நாரணெவ நரொதம: ।

ஜெவீம் ஸரஸ்கீம் வுரஸம் தகொஜயபிஹீரயெசு ॥

• (அரசர்கள் வீரர் ஸபையில் வந்ததும், வாலுதேவர் பாண்டவர் வாலாறு கூற்த் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தூது அனுப்ப நிச்சயித்ததும்.)

வைசம்பாயனா, ஜனமேஜயரை நோக்கிச் சொல்லலானார். “அப் பொழுது, கௌரவாகளிற் சிறந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள் தங்க ளைச் சேர்ந்தவர்களுடன் அடமன்யுவுக்கு விவாஹத்தை நடத்திவிட்டு மகிழ்ச்சியுற்று ராத்ரியில் இளைப்பாறி விடியற்காலத்தில் விழித்துக் கொண்டு, பிறகு, விராடராஜனுடைய ஸபையைக்குறித்துச் சென் றார்கள். மதஸ்ய தேசாதிபதியினுடைய அந்த ஸபையோ எல்லா வளங் களும் நிரம்பியதும் சிறந்த மணிகளாலும் உத்தம ரத்நங்களாலும் பல நிறங்கள் கொண்டதும், ஆஸனங்கள் போடப்பட்டதும், நன் மணம் கமழ்வதுமாயிருந்தது. அரசர்களிற் சிறந்தவர்களான அவர்கள் அந்த ஸபையை அடைந்தனர். பிறகு, முன்னதாக, முதியவர்களும் அரசர் களாலே வெகுமானிக்கத் தக்கவர்களுமான விராடன் தருபதன் என்

1. இதன் உரை விசேஷங்களை ஆசிரியம் முதற்பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

கிற இரண்டு அரசர்களும், (வஸுதேவரென்கிறதங்கள்) பிதர்வுடன் பலராம கிருஷ்ணர்களும் ஆஸனங்களில் உட்காரந்தார்கள். பாஞ்சால தேசாதிபதியான தருபதனுடைய ஸமீபத்தில் சினிகளில் உததம் வீர னுன ஸாதயகியும் பலராமனும் இருந்தார்கள். வீராடனுடைய ஸமீ பத்திலோ கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் மிகவும் நெருங்கி இருந்தார்கள் த்ருபதராஜனுடைய புதராகளெல்லாரும் பீமராஜனாகளும் நகுல ஸஹதேவர்களும் புத்தத்தில மிகவும் வீரர்களான பரதயுமனன் ஸாம் பன் இருவர்களும் அபிமன்யுவும், எல்லாரும் சூரர்களும் பராக்ரமத்தி னாலும் ரூபத்தினாலும் பலத்தினாலும் (தங்கள்) தந்தைகளுக்குச்சமனா களுமான தரௌபதியின் குமாரர்களும் வீராடனுடைய புதராகளுடன் கூட ஸ்வானாகசிதமான சிறந்த ஆஸனங்களில் உட்காரந்தார்கள் ஆடை களாலும் ஆபரணங்களாலும் விளங்குகின்ற அந்த மஹாரதர்கள் அவனி தம் உட்காரந்தபொழுது, சிறந்த அரசர்களாக நிறைந்த அந்தஸஸையானது நிர்மலமான க்ரஹங்களோடு கூடின ஆகாயம்போல விளங்கிற்று அதன் பிறகு, புருஷர்களிற சிறந்த வீரர்களான அந்த அரசர்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து பல பேசுக்களைப் பேசி, ஒரு முகூர்த்தகாலம் பரியாலோ சனை செய்கிறவர்களும் கிருஷ்ணனை நிமிர்ந்து பார்க்கிறவர்களுமாயிருந் தார்கள் பேசுக்கள் முடிந்து கிருஷ்ணனால் பாண்டவர்களின் காரிய நிமித்தம் தூண்டப்பட்ட அந்தச் சிறந்த அரசர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸரமான அர்த்தமுள்ளதும் மிகவும் சிறந்த பயனுள்ளதுமான கிருஷ் ணனுடைய வாரதத்தைப் கேட்டார்கள். வஸுதேவா, (அவர்களை நோக்கி) 'இந்த யுதிஷ்டிரா சகுனியால் சூதாட்டத்தில் வஞ்சனையாக ஜெயிக்கப்பட்டதும், ராஜ்யமும் அபகரிக்கப்பட்டதும், வனவாஸ விஷ யத்தில் பாதிகளைச் செய்யப்பட்டதும், பூமிமுழுமையும் நொடிப பொழுதில் வெல்லவல்லவாகளாயிருந்தும் ஸத்தியத்திலிருந்து ஸத்தி யத்தை ரதமாகக்கொண்டு சிறப்புறவர்களான பாண்டவின் புதராகள் பதின்மூன்று வருஷங்கள் மிகவும் கடுமையான அந்த விரதத்தை உள்ளபடி அனுஷ்டித்ததும், மிகவும் தாண்டமுடியாததான இந்தப் பதின்மூன்றாவது வருஷத்தை உங்களுடைய ஸமீபத்தில் (ஒருவர லும்) அறியப்படாமலஸகிக்கமுடியாத பலவித துன்பங்களை எகித்துக் கொண்டு செலுத்தியதும், மஹாத்மர்களாயிருந்தும் இவர்கள் தங்கள் குலக்ரமமாக வந்த ராஜ்யத்தை விரும்பிப் பிறருக்கு அடிமைப்பட்டவர் களுக்குரிய ஏவல்களுடன் வனத்திற் புகுந்ததும் உங்களெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே இப்படியிருக்க, தாண்டுகிராருக்கும் அரசனா

தூர்யோதனனுக்கும் எது ஹிதமாகவும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் உசிதமும் புகழைதருவதும் தர்மத்திலிருந்து விலகாதது மாருதமோ அதனை ஆலோசியுங்கள் தாமராஜரானவா தேவராஜயமாயிருந்தாலும் அதாமத்துடன் கூடினதை விரும்பமாட்டார். இவர் ஒரே கிராமத்திலானாலும் தாமரார்த்தங்களுடனகூடின ராஜதன்மையை அடைய விரும்புவார். திருதராஷ்டிரபுத்தராகன, இவருடைய பிதாவின் ராஜ்யத்தைப் பெறப்பாண உபசாரத்தால் எவ்விதம் கவர்ந்து கொண்டார்களென்பதும், இவர்கள் டிகவும் ஸகிக்கமுடியாத பெரிதான கஷ்டத்தை எவ்விதம் அடைந்தாரென்பதும் அரசராக அறிந்தவைகளே. தருதராஷ்டிரரின் புத்தராகனான அவர்கள் குந்திபுத்ரரைத் தமகளவலிமையினால் புத்தத்தில் ஜயிக்கவும்ல்ல ஆனாலும், தர்மராஜர் நண்பர்களுடனகூடி அவர்களுக்கு சேதமத்தையே விரும்புகிறா புருஷர்களில் மிகவும் வீரர்களும் குந்திபுத்தராகனும் மாதரியின் புத்தர்களுமான பாண்டவர்கள், அரசர்களை வருத்தி வென்று தங்களாலேயே ஸம்பாதிக்கப்பட்டது எதுவோ அதையே அபேக்ஷிக்கின்றார்கள். பலததுடனகூடினவர்களும் ராஜ்யத்தைக் கவர்ந்துகொள்ள விரும்பமுடையவர்களும் அஸததுக்களும் கொடியவர்களுமான அந்தப் பகைவாகுட்பகைகள் இவர்களைப் பலவிதமான உபாயங்களாலே கொல்லுவதற்கு மிகவும்விருப்பங்கொண்டன; உங்களுக்கு அவையெல்லாம் உளபடி தெரியும் அவர்களுடைய அதிகமான லோபத்தையும் யுதிஷ்டிரருடைய தாமபுத்தியையும் நன்றாக ஆலோசித்து அவர்களுடைய உறவின்முறையையும் ஆலோசித்து, சோந்தும் தனிதனும் உறுதியைச் செய்யுங்கள் எப்பொழுதுமே ஸதயத்தில் பற்றுள்ளவர்களான இவர்களோ, அப்படிப்பட்ட பந்தயத்தை ஏற்பட்டபடி காப்பாற்றியபின்னும் திருதராஷ்டிர புத்தராகனாலே பாதிராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதைவிட்டு வேறுவிதமாக உபசரிக்கப்படுவதாகியோனால, கூட்டமாகக்கூடின அவர்களைக் கொல்லுவார்களா. பாதிராஜ்யம் கொடுப்பதினிமித்தம் அவர்களால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தைக் கேட்டும் நட்டினர்களான ஜனங்கள் அவர்களைச் சூழ்வார்கள். அப்படியே, யுத்தத்தால் இவர்களை வருத்தப்படுத்தவும் செய்வார்கள். இவ்விதம் அவர்களால் தீர்ப்புறுத்தப்பட்ட இவர்கள் அவர்களையும் கொல்வார்கள். ஆனாலும், இவர்கள் குறைவாயிருப்பதால் அவர்களை ஜயிப்பதற்கு அசக்தர்களென்று உங்களுக்கு எண்ணம் உண்டாகவேண்டாம்..

எல்லாரும்சேர்ந்து நண்பர்களுடன் கூடிக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்வதற்கு யத்தனிக்கவே செய்வார்களா. துரியோதனனுடைய எண்ணமும் என்னசெய்யப்போகிறானென்று உள்ளபடி தெரியவில்லை. பிறனுடைய அபிபராயம் அறியப்படாமலிருக்கையில், ஆலோசனையின் முடிவை எப்படி அடைவோம்? ஆகையால், தாமசிலனும் சுததனும் நல்ல குலத்திற பிறந்தவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும் ஸமாத்தனுமான ஒருவன் அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்து யுதிஷ்டிரருக்குப் பாதி ராஜ்யத்தை கொடுக்கச் செய்வதற்கு இங்கிருந்து தூதனாகப் போகவேண்டும் என்று சொல்லினா. ஒ! அரசரே! அப்பொழுது, தாமாததநக ளுடன்கூடியதும் இனியதும் பொதுவுமாயிருக்கிற கிருஷ்ணருடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு, உடனே, அவருக்கு மூத்தவரான பலதேவா அந்த வாரததையை மிகவும் ஸலாகித்தவிட்டு ஒரு வாரததை சொல்லலானா

இரண்டாவது அத்யாயம்.

வேஸதோத்யோகபாவம். (தொடர்க்கி.)

(பலராமர், கிருஷ்ணர் சொல்லியதைச்சிலாகித்துக்கறித் தமக்குத் துரியோதனனிடம் மிக்க அன்பிருப்பதை வெளியிட்டது.)

பலதேவர், 'தாமததுடன்கூடியதும் அததததுடன் கூடியதும் அஜாதசததுருவான தாமபுத்திரருக்கும் அப்படியே அரசனான துரியோதனனுக்கும் நன்மையும் உசிதமுமான கிருஷ்ணனுடைய வாரததையை நீங்கள் கேட்குங்கள். வீரர்களான குந்திபுத்திரர்கள் ராஜ்யத்தின் பாதியை விட்டுவிட்டு அதனைத் திருப்பியடைய முயல்கின்றார்கள். திருதராஷ்டிர புத்திரனும், ராஜ்யத்தின் பாதியைக் கொடுத்தது விட்டால் ஸுகியாக நம்மோடு மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைவான் புருஷாகனிற்-சிறந்த வீரர்களான இந்தப் பாண்டவர்கள் ராஜ்யத்தை அடைந்து, பகைவர்களுக்கும் நல்ல வழியில் செலும்பொழுது, பாண்டவர்கள் மிகவும் மன அமைதியுள்ளவர்களாகி உறுதியான ஸமூகத்தை அடைவார்கள் அந்தத் துரியோதனதுதியாகளுக்கும் மிக்கமனவமையும்து பிர்ஜைகளுக்கு நன்மையும் உண்டாகும். ஆனால், துரியோதனனுடைய கருத்தை அறிவதற்கும் யுதிஷ்டிரருடைய வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதற்கும் கௌரவர்களையும் பாண்டவர்களையும் ஸமாதானம்

செய்வதற்கும் அவ்விடத்திற்கு ஒருவன் போவானானால் எனக்கும் பிரியம் உண்டாகும் அப்படிப்போகிறவன், கௌரவாகிற சிறந்த வரான பிஷ்மரையும் மஹானுபாவனான திருதராஷ்டிரனையும் துரோண ரையும் அஸ்வததாமாவையும் விதூரரையும் க்ருபரையும் சகுனியையும் காணையும் கலந்து ஆலோசித்துக்கொண்டு, இவர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களும் சேனையைப் பிரதானமாகவுடைய வர்களும் நீதிசாஸ்திரத்தைப் பிரதானமாகவுடையவர்களும் உள்ள படி தங்கள் தாமங்களிலிருந்தென்றவர்களும் சாஸ்திரத்தாலும் ஒழுக் கத்தாலும் பெரியோர்களுமான உலகத்திலுள்ள வீரர்களுமாகிய இவர்களெல்லாரும் வந்து பட்டணத்திலுள்ள பெரியோர்களும் சோர திருக்கையில், சூர்தீபுதரரான யுதிஷ்டிரருக்கு நன்மையைச் செய்யுமாபடி நமஸ்காரபூர்வகூடம் வராததையைச் சொல்லிவண்டும் என வித அவஸதைகளிலும் அவர்களைக் கோரிக்கைக்கூடாது ஸஹாயத்தை அடைந்தவர்களான அவர்களால் யுதிஷ்டிரருடைய அந்தச் செல்வமானது கவராததொன்றாப்பட்டுவிட்டது தவிரவும், இந்த யுதிஷ்டிரா பரியததுடன் அவர்களை அடைந்து சூதாட்டத்தில் சிக்கிக்கொண்ட பொழுது ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்டது கௌரவாகிற சிறந்தவரான இவா சூதாட்டத்தை அறியாதவராயிருந்தும் எல்லா நண்பர்களாலும் தடுக்கப்பட்டும் சூதாட்டினா அப்படி தடுத்தும் சூதாடுகிற இவர், சூதில் தோச்சிபெற்ற கார்தாராஜபுத்தரனை சகுனியோடு எதிர்த்துச் சூதாடினா அஜயீவம்சத்தில் பிறந்த யுதிஷ்டிரா, காணையும் துரியோ தனனையும் விட்டு, (சகுனியைச்) சூதாட அழைத்தாரல்லவா? அந்த ஸ்பையிலே யுதிஷ்டிரரால் ஜயிக்கப்பட்டக்கூடிய மற்றுமுள்ள சூதாட் டக்காரர்கள் ஆயிரக்கணக்காயிருந்தும் இவா அவர்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டுச் சகுனியையே அழைத்து அவனால் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டா அப்படி எதிர்த்து விளையாடுகிறபொழுது, (எல்லா ஆட்டங்களிலும்) காய்கள் தமக்கு விபரீதமாக இருந்தும் பிடிவாதமாகத் தாமே வலிய ஆடி ஜயிக்கப்பட்டா, அதிலே, சகுனியினிடம் ஒரு குற்றமும் இல்லை ஆகையால், திருதராஷ்டிரரை வணங்கியே பலவிதமான ஸமாதான வராததையைச் சொல்லிவண்டும் அப்படியானால் என்றோ, போகிறவனான அந்த மனிதனாலே திருதராஷ்டிரபுத்தரன் தன் காயத்தில் பிரவருத்திக்கச் செய்வதற்குக் கூடியவனான குருவமி சத்தரசர்களுக்கு யுத்தம்ல்லாமலிருக்க விரும்புகளான துரியோதனனை நலவார்த்தையினாலேயே ஸமாதானம் செய்யுகள இன்சொல்லினால்

ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளானது பயனளிப்பதாகும் யுத்தத்தில் அநீதியானது ஏற்படும். இந்த யுத்தத்தில் அந்தப் பொருளும் இல்லை' என்றா இவ்விதம் பஸ்திவா சொல்லுகையில், சினிகனிற் சிறந்த வீரனான ஸாதபகி விரைவாக எழுந்தான். அவருடைய அந்தவாராதையைத் தூஷித்துவிட்டுக் கொடுத்துடன் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லத் தொடங்கினான்

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

வேதேநாதபாகபாவம். (தொடர்ச்சி)

— 0: —

(ஸாத்யகி பலாமர்சோல்ல மறுத்துத் தூரியோதனனை அடக்க வேண்டுமென்று)

ஸாதபகி, 'ஒருவனுடைய மனமானது எவ்விதமிருக்கின்றதோ அவ்விதம் அவன் செவ்வையாகப் பேசுவான் ஆண்டால், உம்முடைய அந்தக்கரணமானது எவ்விதம் இருக்கின்றதோ அவ்விதம் அமுததமாகப் பேசுகிறா' குரர்களான மனிதர்களும் இருக்கின்றார்கள் அப்படியே இழிந்தவர்களான மனிதர்களும் இருக்கின்றார்கள். மனிதர்களின்விஷயத்தில் பலமான இந்த இரண்டுவகைகளும் காணப்படுகின்றன ஏப்படி ஒரேமாத்ரில் பழமுள்ளதும் பழமில்லாததுமான கிளைகளிருக்கின்றனவோ அப்படியே ஒரேகுலத்திலேயே வலிமையற்ற அலியும் மிக்க வலிமையமைந்தவனும் உண்டாகின்றார்கள் ௧! கலப்பையைத் தவஜ மாஷுடையவரே! நீர் சொல்லுகிறவார்த்தையில் நான் பெற்றமைப் படவில்லை. ௨! மாதவரே! எவர்கள் உம்முடையவார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்களோ அவர்களிடம் அஸூயைப்படுகின்றேன் தாமராஜரிடம் சிறிதுகுற்றத்தையாவது சொல்லுகிறவன் எப்படி ஸபையின்ருவில ஒரூவரிடமிருந்தும் பயமில்லாதவனாகச் சொல்லுவதற்குத் தக்கவனவான்? சூதாட்டத்தில் வல்லவர்களான அவர்கள் சூதாட்டத்தை அறியாதவரும் 3 பார்த்தைக்குத் தக்கபடியிருப்பவரும் மஹாதமாவுமான யுதிஷ்டிரரை வருந்திஅழைத்து ஜயித்தீதார்கள். அவர்களிடத்தில் தர்மமான ஜயமானது ஏது? ஸஹோதரர்களோடு வீட்டில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற சூத்திரரை எதிர்த்து யுத்தஞ்

1 'யயோபரத்தம்' என்பதுமூலம், 'பார்த்தையிலலாமைக்குத் தக்கபடியிருப்பவரும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

செய்து அவர்களுடைய ஜயிப்பாக்களையெல்லாம், (அப்பொழுது) அவர்களுடைய ஜயமானது தாமததால் ஏற்பட்டதாகும் என்பொழுதும் சூதாடாது நின்றிருந்த தாமதத்தில் பற்றிள்ளவரான அரசரை அழைத்து அவர்களை வஞ்சகனாய்வு செய்ததாகும் அவர்கள் செய்தது மேலான நல்லசெய்கையாமோ? இந்தவிஷயத்தில் பெரிதான பந்தயத்தைச் செய்து வணவாஸத்திலிருந்தும் விடுபட்டுப் பிதாமஹருடைய ஸ்தானத்தை அடைந்தவரான இவர் ஏன் நமஸ்கரிப்பார்? இந்த யுதிஷ்டிரா பிறருடையதன் பக்கம் வீருமபுகிறவராயிருந்தாலும் பிறர்களை அதிகமாக யாசிக்கிறவரிலை வணவாஸத்தை முடித்தவர்களான இந்தப் பாண்டவர்களை, ‘(முன்னமே) அறியப்பட்டு விட்டார்கள்’ என்று சொல்லுகிற அவர்களை எப்படி தாமவான்களாவார்களா? ஏன் ராஜ்யத்தைக் கவாங்குகொள்ள ஆசைப்பட்டவர்களாகமாட்டார்கள்? பிஷ்மராலும் துரோணராலும் விஹாராலும் நடப்புத்தி சொல்லப்படும் அவர்கள் பாண்டவர்களுக்குப் பிதாவைச் சோதந்தான தனத்தைக்கொடுப்பதற்கு நிச்சயிக்கவில்லையல்லவா? நான் அவர்களை யுத்தத்தில் பலத்தினால் காமையான பாண்டவர்களால் நலவாதத்தை கூறி மஹாத்மாவான குருநிபுதரருடைய பாதங்களில் விழச் செய்வேன். அல்லது, அவர்கள் புத்திமானான யுதிஷ்டிரரை வணங்குவதில் முயற்சி செய்யாமலிருப்பார்களாகில், மந்திரிகளுடன் யமனுடைய வீட்டை நோக்கிச் செல்லுவார்களா. அவர்கள் யுத்தம்செய்ய விருப்பமுள்ளவனும் கோபவகொண்டவனுமான யுத்தானனுடைய வேகத்தை மலைகள் வஜராயுத்ததின் வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாததுபோலத் தாங்க ஸமர்த்தர்களாகார்களா எவன்தான் காண்டவத்தை வில்லாகவுடையவரான அரஜுனரையும் சக்ராயுதரான கிருஷ்ணரையும் நேருங்கமுடியாதவரான பீமஸேனரையும் கோபத்தை அடைந்தவனான எவனையும் யுத்தத்தில் ஸகிபுரான்? உயிரோடிருக்க விருப்பமுள்ளவனான எவன் உறுதியானவரிலைபுடையவர்களும் யமனுக்குச் சமானங்களும் பெரிதான பராக்க்ரமமுடையவர்களான நகுல ஸஹதேவர்களையும், வீரர்களும் யமனுக்கும் காலனுக்கும் நிகரான பராக்க்ரமமுடையவர்களான விராடத்ருபதர்களையும், தருபதபுத்ரனைத்ருஷ்டதயுமன்னையும், தரோபதிக்குக் கிர்த்தியை விருத்திசெய்கிறவர்களும் பாண்டவர்களுக்கு நிகரான வடிவமும் வீரயமுமுடையவர்களும் மிகுந்த மதமுடையவர்களும் பாண்டவர்களின் புதராகளுமான உப்பாண்டவர்கள் ஐவர்களையும், தேவர்களாலும் தாங்கமுடியாதவனும் பெரியவில்லுடையவனுமான அபிமன்யுவையும், காலனுக்கும் ஸூரியனுக்கும்

அ

ஸ்ரீ ம ஹா ப ர த ம் .

அக்பிக்கும் நிகரான கதன் ப்ரதயுபன்ன ஸாம்பன் இவாகனையும் எதிர்ப் பான் ? அப்படிப்பட்ட நாங்கள் சகுனியுடன் திருதராஷ்டிரபுதரனை யும் காணனையும் யுத்தத்தில் கொன்று பாண்டவருக்கு அபிஷேகம் செய்வாம் ஆததாயிகளான சத்ருக்களைக் கொன்றதனால் ஓர் அதா மமுமிலலை. சதருக்களிடம் யாசிப்பது அதாமமுடையது; இகழ்ச்சிக்கும காரணமானது. அந்தத் துரியோதனனுடைய மனத்தில் எந்த விருப்பமிருக்கின்றதோ அதனைச் சோமயஸிலலாதவாகளாகிச் செய்யங் கள யுத்தநிலலாமல் திருதராஷ்டிரனுடைய மகன ராஜயததைக் கொடுப்பதற்கு விருமபவிலை இப்பொழுது, பாண்டு புதரான யதிஷ்டிர ராஜயததையாவது அடையவேண்டும். அல்லது, யுத்தத்தில் எல்லாரும் கொல்லப்பட்டுப் பூதலத்தில் நித்திரையாவது செய்யவேண்டும்' என்றான்.

...

நான்காவது அத்தியாயம்.

தே ஸ தே நாத் தே யா க ப ர் வ ம் (தேடர்கீசி.)

—o:—

(தீருபதராஜன் ஸாத்யகியின் சொல்லப் புகழ்ந்து அரசர்களை அழைப்ப தந்தக் காதர்களை அனுப்பவும் தீருதராஷ்டிர மஹாராஜனிடம் தன் புரோஷத்தை அனுப்பவும் நீச்சியித்தது.)

தீருபதராஜன், அப்பொழுது ஸாதயகியை நோக்கி, 'ஓ! புஜபல முடையவீன! இது இவ்விதமே ஏற்படப்போகிறது, ஸந்தேகமிலலை. துரியோதனன் இனிய வாரததையினால் ராஜயததைக் கொடுக்கப்போகிற திலலை புதரனிடம் பரியகதினால் திருதராஷ்டிரனும், ஏழைத்தன்மையால் பீஷ்மத்ரோணாகளும், மூக்கத்தனத்தால காண சகுனியளும், அவனை அனுசரிப்பார்கள பலதேவருடைய வாரததையோ என் புத்திக்குப் பொருத்தமாயிலலை நல்ல நீதியை விரும்புகிற மனிதன் முதலில் இதனையல்லவா செய்யவேண்டும்? திருதராஷ்டிர புத்ரனான வன் ஒரு விதத்தாலும் இனியவாரத்தை சொல்லத் தக்கவனிலலை. பாவபுத்தியுடைய அவன் மிருதுததன்மையால் ஸாதிக்ககடியவனல்ல னென்று நான் நினைக்கிறேன். கெட்ட நினைவுள்ள துரியோதனனிடம் மிருதுவான வாரததையைச் சொல்லுகிறவன், கழுதையினிடம் மிருதுத தன்மையையும் பசுக்களிடம் குரூரத்தன்மையையும் செய்பவனாவான். பாவியான துரியோதனன் இன்சொற சொல்லுகிறவனைச் சக்தியற்றவ

ஐத நனைக்கிறுன புத்தியிலலாத அவன் மிருதுததன்மை ஏறபட்டால் அதன் நன்மையை அறியமாட்டான இதனையே செய்வோம். இந்தவிஷயத்தில் முயற்சி செய்யவேண்டும் நனபாசனங்காக (தூதா களை) அனுப்புவிோம் நமக்காக அவர்கள் சேனைகளைச் சேர்க் கட்டும் ஒ' அரசனே! சலபனுக்கும் தருஷ்டகேதுவுக்கும் ஜயத் ஸேனனுக்கும் கேகயதேசத்தரசராகள் அனைவருக்கும் வேதமாகச் செலவாகித் தூதாகா செலலவேண்டும் அந்தத் தூயோதனனும் சிசுபமமாக எவரும் (தூதாக்களை) அனுப்புவான ஸத்துக்களும், முந்தி அனுப்பப்பட்டால், முந்திக் கேட்டுக் கொண்டவனையே அடைகிறார்கள ஆகையால், முன்னதாகவே அரசாக்களை அனுப்பப் பதற்கு விரைவுபடுங்கள் பெரிதான காரியமன்றோ நிரவகிக்கவேண்டி யிருக்கிறதென்று எனக்கு ஂன்னாமுண்டாயிருக்கிறது சல்லியனுக் கும அவனை அறிதத் அரசாக்களுக்கும் விரைவாகத் தூதன அனுப்பப் பட்டவேண்டும் ஒ' அரசனே! சிழ்கடற்கரைவாப்யும் அவ்வற்ற பராகரமமுடையவனுமான பகதததனென்கிற அரசனுக்கும் அபபடியே உகரனுக்கும் கிருதவாமாவுக்கும் அந்தகனுக்கும் தீர்க்கப்ராஜனுக்கும் சூரனுக்கும் ரோசமானனுக்கும் அனுப்பப்பட்டவேண்டும் ப்ருஹந்த னும ஸேனாபிந்துவென்கிற அரசனும் ஸேனஜிதனும் பிரதிவீர்தியனும் சித்ரவாமாவும் ஸுவாஸ்துகனும் பாஹலீகனும் முருசகேசனும் சேதி தேசத்தரசனும் ஸுபாஸவனும் ஸுபாஹுவும் மகாரதனான பெளர வனும்¹ சகாக்களும் பலலவஅரசாக்களும் தரதஅரசர்களும் ஸுராரியும் நதிஜனும் காணவேஷ்டனென்கிற அரசனும் நீலனும் வீரதாமாவும் பலசாலியான பூமிபாலனும் தூஜயனும் தந்தவக்தரனும் ருக்மியும்² ஜனமேஜயனும் ஆஷ்டாடனும் வாயுவேகனும் பூரவபாவின்கிற அரச னும் பூரிதேஜனும் தேவகனும் புத்ரர்கனோடு ஏகலவயனும் காஷ்டகாக னென்கிற அரசாக்களும் பலசாலியான கேஷமதூர்த்தியும் காம்போஜா களும் ரிஷிகாக்களும் மேற்குக்கடலோரத்திலுள்ள அரசர்களும் ஜயத் ஸேனனும் காசிராஜனும் பருசாபதேசத்தரசர்களும் நெருக்கமுடி யாதவனான க்ராதபுத்திரனும் மலைநாட்டரசாக்களும் ஜனகவம்சத்தவனும் ஸுசாமனும் மணிமாலும் அதிமத்ஸகனும் பாம்சதேசாதிபதியும் ஸாலசாலியான திருஷ்டகேதுவும் துண்டனும் தண்டதாரனும் பலசாலி

1 'சகாக்களுக்கரசனான ஸுராரியும், பலலவாக்கு அச்சனான நதிஜனும், தரதர்களுக்கு அரசனான காணவேஷ்டனென்கிற அரசனும்' என்றும் கொள்ள லாம். 2 இவன் வேறு

யான பருஹதஸேனனும் அபராஜீதனும் நிஷாதனும் ஸரேணிமானும் வஸுமானும் பருஹதபலனும் மஹேளஜஸும் பாஹுவும் பரபுரஞ்சயனும் புதரனோடுகூடிய பலசாலியான ஸமுத்ரஸேனனென்கிற அரசனும் உத்பவனும் சேஷமகனும் வாடதானனென்கிற அரசனும் ஸருதாயுவும் தருதாயுவும் பலசாலியான ஸாலவபுதரனும் கலிநகர்களுக்கு அரசனும் யுதகதத்தில் கொடிய மதததையுடையவனுமான குமாரனும் வரவழைக்கப்படவேண்டும் இவர்களுக்கு விரைவாகத் தூதன் அனுப்பப்படவேண்டும் இது எனக்கு விருப்பமானது. ஒ! அரசனே! வித்வானும் என்னுடைய புரோஹிதருமான இந்த வேதியரை திருதராஷ்டிரானிடம் அனுப்பலாம் இவரிடம் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தையைச் சொல்லலாம் துரியோதனனிடம் எவ்விதம் சொல்லவேண்டுமென்பதையும் பீஷ்மராஜரிடம் எவ்விதம் சொல்லவேண்டுமென்பதையும் தருதராஷ்டிரானிடம் எவ்விதம் சொல்லவேண்டுமென்பதையும் தேராளிகளில் சிறந்தவரான துரோணரிடம் எவ்விதம் சொல்லவேண்டுமென்பதையும் சொல்லி அனுப்பலாம்' என்று சொன்னான்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸேதேநாதயோகபாவம். (தொடர்க்கீழ்)

0;

(கிருஷ்ணர் தீர்ப்பதன்சொல்லைப் புத்தீது நூதர்களை அனுப்பிச் சொல்லத் தவாகை சென்றது, வீராதீர்ப்பதர்களாலும் துரியோதனனாலும் அழைக்கப்பட்ட அரசர்கள் அவ்வவ்விடம் வந்ததும்.)

வைசம்பாயனா, (ஜனமேஜயரை நோக்கி), “துர்ப்பதன் இவ்விதமான வார்த்தையைச் சொன்னபொழுது, வார்த்தையை அறிந்தவர்களிற் சிறந்தவரும் விருஷணிகளுள் ஸரேஷ்டருமான வாஸுதேவர், அந்த ஸபையில், (தருபதனை நோக்கி), ‘ஸோமகாகனிற் சிறந்தவரான (உம்மிடத்தில்) அளவற்ற பராகரமமுடையவரும் பாண்டுவின் புதரான அரசருக்கு விருப்பத்தை நிறைவேற்றச் செய்கிறதான இந்த வார்த்தையானது உசிதமாயிருக்கிறது நல்ல நீதியை விரும்புகிறவர்களான, நமக்கு இது முத்தலில் செய்யத் தக்கது இதற்கு வேறுவிதமான காரியத்தைச் செய்கிறவன் மிகவும் அறிவற்றவனாவான் ஆனால், எங்களுக்கு கௌரவாகனிதத்திலும் பாண்டவர்களிடத்திலும் ஸம்பந்தம் ஸமானமானது. பாண்டவர்களும் அவர்க

ஞம் இஷ்டப்படி இருக்கும்பொழுது அப்படிப்பட்டநாகனெல்லாரும் விவாகத்திற்காக வரவழைக்கப்பட்டோம் நீரும் அப்படியே விவாகம் செய்யப்பட்டவுடன், ஸந்தோஷத்தோடு கிருஹங்களைக் குறித்துச் செல்வோம் நீ பிராயத்தினாலும் சாஸ்தரத்தினாலும் அரசாசனில் மிகவும் பெரியவர் நாகனெல்லாரும் இந்த விஷயத்தில் உமக்குச் சிஷ்யர்கள் போல இருப்போம் ஸந்தேகமில்லை திருதராஷ்டிரரும் உமமை எப்பொழுதும் வெகுமனிக்கிறார் துரோணசாரியருக்கும் கிருபாசாரியருக்கும் ஸகாவாகவும் இருக்கிறீர் அப்படிப்பட்ட நீர் இப்பொழுது பாண்டவர்களுக்குப் பயனைக் கூட்டுவிக்கிற வார்த்தையைச் சொல்லி அனுப்பும் நீ எந்தவார்த்தையைச் சொல்லி அனுப்புகிறீர் அதுவே எங்களெல்லாருடையநிச்சயமும் குருபுகவனுன் துரியோதனன் நியாயமாக விரோதமனத்தைச் செய்யவானாகில், கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் உண்டான நல்ல ஸதேஹாதரஸநேகத்தால் பெரிதான நாசம் ஏற்படாமலிருக்கும், அல்லது, திருதராஷ்டிரபுதரனைவன், அறியாமை பால செருக்கோடுகூடி அப்படிச் செய்யாவிட்டால், மறறவர்களுக்கும தூதர்களை அனுப்பிவிட்டு, பிறகு, எங்களை அழையும் அப்பொழுது, காண்டவத்தை வில்லாகவுடைய அராஜனன் சினம் அடைய, மந்தனும் மூடனுமான துரியோதனன் மந்திரிகளோடும் உறவினர்களோடும் நாசத்தை அடைவான்' என்று இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார். அப்பொழுது, வீராடராஜன், பரிவாரங்களோடும் உறவினர்களோடும் கூடின கிருஷ்ணபகவானுக்கு மரியாதைகள் செய்து அவரை த்வாரகைக்கு அனுப்பினான்

• வாஸுதேவர் தவாரகையை அடைந்த பிறகு, யுதிஷ்டிரா முத் லர்னவர்களும் வீராடராஜனும் யுகத்தத்திற்கு 'வேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள பிறகு, பந்துக்களோடுசேர்ந்து வீராடனும் ந்ரபதராஜனும் எல்லா அரசார்களுக்கும் தூதர்களை அனுப்பினார்கள் கௌரவஸுரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களுடைய வசனத்தினாலும்வீராடனுடைய வசனத்தினாலும் பாஞ்சாலார்களுடைய வசனத்தினாலும் மிக்க பலசாலிகளான அந்த அரசாசன மிகவும் ஸந்தோஷம்அடைந்து வந்துசேர்ந்தார்கள் அதைக் கேட்டுப் பாண்டவர்களுடைய பெரிதான சேனையும் வந்து சேர்ந்தது. திருதராஷ்டிர புதரர்களும் அரசாசனை வரவழைத்தார்கள். ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, கௌரவர்களுக்காகவும் பாண்டவர்களுக்காகவும் அரசர்களுடையபிரயாணத்திலே பூமிமுழுதும் நெருங்கியதாயிற்று. அப்பொழுது, பூமியானது நாலவகைச் சேனையோடுகூடின

தாகி எங்கும் நிரம்பியதாயிற்று. அந்த வீரர்களுடைய சேனைகள் பாவ தங்கனோடும் வனங்கனோடுகூடிய இந்தப் பூமிதேவியைச் சலிக்கச் செய்வதுபோல அங்கங்கிருந்தும் வந்தன. உடனே, பாஞ்சாலராஜன், யதிஷ்டிரருடைய அபிப்பிராயப்படி, அறிவினாலும் பிராயத்தினாலும் பெரியவரான தனது புரோஹிதரைக் கௌரவர்களிடம் அனுப்பினான்.

ஆறுவது அத்யாயம்.

வேஸதேநாத் தேவாகபர்வம். (தொடர்கிச்சு)

— 0. —

(த்ருபதன் தன் புரோஹிதரைத் திருதராஷ்டிரான்டம் தூதுனுப்பியதும், புரோஹிதர் அஸ்திஹுபாம் அடைந்ததும்)

த்ருபதன், (தனது புரோஹிதரை நோக்கி), 'உலகில உடைபடாத சராசரங்களுள் மூச்சுவிடுபவை சிறந்தவை. அந்தப் பராணிகளில் புத்தியால் ஜீவிக்கின்றவைகள் சிறந்தவைகள். புத்தியுள்ளவைகளில், மனிதர்கள் சிறந்தவர்கள் மனிதர்களில் பராமமணர்கள் சிறந்தவர்கள் பராமமணர்களில் வித்வான்கள் சிறந்தவர்கள் வித்வான்களில் வலித்தார்த்தத்தை அறிந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். வலித்தார்த்தத்தை அறிந்தவர்களில் அறிந்த படி செய்கின்றவர்கள் சிறந்தவர்கள் செய்கிறவர்களில் பரமம்ததைப் பற்றிப் பேசுகின்றவர்கள் சிறந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட நீர் காரயங்களின் விசயத்தை அறிந்தவர்களில் பிரதானராயிருப்பவரென்பது என ஹுடைய எண்ணம். நீர் குலத்தினாலும் பிராயத்தினாலும் சாஸ்திரத்தினாலும் சிறந்தவராயிருக்கிறீர்; அறிவினால் சக்ராசாரியருக்கும் பருஹஸபதிக்கும் நிகரானவர். அந்தத் துரியோதனன் எவ்வித நடையுடைய வனென்பதும் பாண்டவரும் சூர்தீபுத்ரருமான யதிஷ்டிரா எவ்வித நடையுடையவரென்பதும் முழுதும் உமக்குத் தெரியும். திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிந்தே பகைவர்களால் பாண்டவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள் அவன் விதுரரால் நல்லாததை சொல்லப்படும் புதரணியே அது ஸிர்க்கிருன் சூதாட்டத்தை அறிந்தவனுன் சகுனி, சூதாட்டத்தை அறியாதவரும் சூத்தரியதாமத்தில் இருப்பவரும் சகியுள்ளவருமான சூர்தீபுத்ரரைப் புத்திபூர்வமாக அழைத்தானல்லவா? அவர்கள் தாமராஜரான யதிஷ்டிரரை அவ்விதம் வஞ்சித்துவிட்டு எந்த நிலைமையிலும் தாங்களாக ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கப்போகிறதில்லை. நீரோ, திருதராஷ்டிர

புரனிடம் தர்மமுள்ள வார்த்தையைச் சொல்லி அவனுடைய புத்தவீரர்களுடைய மனத்தை சீசசயமாய்த் திருப்பப்போகிற விதமான உம்முடைய அந்த வார்த்தையை வித்திக்குமபடி செய்வா ; பீஷ்மா துரோணா கிருபா முதலானவர்களுக்கும் பேதத்தை உண்டாக்கசெய்வா. மந்திரிகள் பேதத்தை அடைந்து புத்தவீரர்களும் பராமுனாகளாயிருக்கும்பொழுது, அவர்களுக்கு மறுபடியும் அவர்கள் ஒன்று சேர்க்கவேண்டிய காரியம் ஏற்படும் இந்த ஸமயத்தில் பாண்டவர்கள் புத்திக்குக் கவலையில்லாதவர்களாக ஸுகமாகச் சேனைகளைச் சேர்க்கின்ற காரியத்தையும் பொருள் சோபபதையுடைய செயலாக, தனனைச் சேர்ந்தவர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டு அபபடி நீரும் அவ்விதத்தில் தாமதிக்கிறவராயிருக்கையில், அவர்கள் அவ்விதம் சேனைகளைச் சோபபதையுடைய செயலாட்டாகவும், ஸந்தேகமில்லை இதில் முக்கியமாக இந்தப் பயனும் அகப்படுகிறது. தருதராத்ஷரனும் தாமததுடன் கூடிய உம்முடைய வார்த்தையை ஒற்றுமைப்பாடி செய்வான். தாமததுடன் கூடிய அபபடிப்பட்ட நீர். அவர்களிடம் தாமதமான காரியத்தைச் செய்கிறவரும் தயாசாடிகளிடம் பாண்டவர்களுடைய துன்பங்கள் எடுத்து உரைப்பவரும் பெரியோர்களிடம் முனையோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட குலதர்மத்தைச் சொல்லுகிறவருமாகி, அவர்களுடைய மனங்களைப் பேதிக்கச் செய்வீரென்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. உமக்கு அவர்களிடமிருந்து பயமுமில்லை. என்னென்றால், வேதவிதான ப்ராம்மணராயிருக்கிறீரல்லவா? தூதகராய்த் தில் ஏற்பட்டவரும் மிக்க முதியவருமாயிருக்கிறீர் அபபடிப்பட்ட நீர், புஷ்ய நஷத்திரமகூடிய ஜயமுகூலத்தத்தில் குந்திபுத்ருடைய கார்யவித்திக்காகக் கௌரவர்களுக்குறித்துச் சீக்கிரம் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னான் மகாத்மாவான த்ருபதனிலே அவ்விதம் சொல்லப்பட்டு, சீலத்தோடுகூடிய புரோஹிதர் ஹஸ்திபுரமென்னும் பெயரையுடைய நகரத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டார். விதவானும் தீதிராஸ்தரத்தில் ஸமர்த்தருமான அவர் சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டுப் பாண்டவர்களுடைய நன்மைக்காகக் கௌரவர்களைக் குறித்துச் சொன்னார்.

(துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் தற்செயலாக ஒரேஸமயத்தில் த்வாரகைக் குகி சென்றதும், அர்ஜுனன் கண்ணபிரான ஸாதிபாகப் பெற்றும் துரியோதனன் நாராயணர்களையும் கிருதவரீமாவையும் பெற்றுப் மீண்டதும்.)

அவர்கள், ஹஸதினுபட்டணத்தைக்குறித்துப் புரோஹிதரை அனுப்பிவிட்டு, அரராகளுக்கு ஆங்காங்கு தூதர்களை அனுப்பினார்கள். மற்றவிடங்களுக்குமே தூதர்களை அனுப்பிவிட்டுப் புருஷாகனிற் சிறந்தவனும் குருவமசுததில் பிறந்தவனும் குந்திபுத்ரனுமான தனஞ்சயன், த்வாரகையைக்குறித்துத் தானே சென்றான். மாதவரான கிருஷ்ணரும் பலதேவரும் கூட்டங் கூட்டமான அநதகர்கள் போஜர்கள் முதலான எவ்வரோடும் த்வாரகையை அடைந்தபொழுது துரியோதனராஜன் மாறவேஷத்துடன் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றாகனாலே பாண்டவர்களுடைய எல்லாச் செய்கையையும் தெரிந்துகொண்டான். அவன் வாஸுதேவா ஊருக்குச் சென்றுவிட்டாரென்பதைக் கேட்டு, வாயுவுக்கு நிகரான நல்ல குதிரைகளால் சில சேனையுடன் துவாரகா நகரத்தை அடைந்தான். அந்தத் தினத்திலேயே, குந்திபுத்ரனும் பாண்டிநதனனுமான தனஞ்சயனும் அழகான த்வாரகா நகரத்தை வேகமாக அடைந்தான். புருஷஸிரேஷ்டர்களும் குருந்தனர்களுடைய அவதரினவர்களும், துவாரகையை அடைந்து, நித்திரை செய்கிறவரான கிருஷ்ணரைக் கண்டார்கள்; சயனித்திருப்பவரான அவருக்கு நிராகவும் சென்றார்கள்.

துரியோதனனோ, முதலில் கிருஷ்ணருடைய ஸமீபத்தை அடைந்து அவருடைய தலைப்பக்கத்தில் சிறந்ததான ஓர் ஆஸனத்தில் உட்கார்த்தான பிறகு, அவனுக்குப் பின்னால், பெரிதான மனமுடைய கிரீடியானவன் பிரவேசித்தான். அவனோ, கிருஷ்ணருடைய கார்பக்கத்தில் வணக்கத்துடன் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றான். நித்திரை தெளிந்தவரான அந்த மாதவா முந்திக் கிரீடியைப் பார்த்தார். பிறகு, திருமயி, வலிமமாஸனத்திலிருக்கிற துரியோதனனைப் பார்த்தார், அநதமதுஸூதனா அவர்களுடைய நலவரவைக் கேட்டு அவர்களை உகிதபயம் மரியாதை செய்து அவர்களுடைய வரவின் காரணத்தை வினவி

னா. அப்பொழுது, துரியோதனின் அவரை நோக்கிச் சிரித்துக் கொண்டு, 'இப்பொழுது நீ இந்த யுத்தத்தில் எனக்கு உதவியெய்ய வேண்டுமே ஓ! மாதவீர! உமக்குச் சினேகமானது என்னிடத்திலும் அாஜுனனிடத்திலும் ஸமானம். அப்படியே, எங்களுக்கும் உமமிடத்தில் ஸமஸந்தமும் ஸமானம் ஓ! மதுஸூதனே! நானும் இப்பொழுது உம்மை முந்தி அடைந்தவனாகிறுக்கிறேன் முன் வழக்கத்தை அனுஸரிக்கின்றவாகாரான பெரியோகன முந்திவந்தவனை ஆதரிக்கின்றோகன் ஓ! ஜனாத்தனே! நீரும் இப்பொழுது உலகத்தில் பெரியோர்களுக்கெல்லாம் மிகவும் சரேஷ்டராகவும் எப்பொழுதும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவராகவும் இருக்கிற ஆகையால், பெரியோர்களுடைய நடக்கையைக் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னான் கேசவா, (அப்பொழுது, அவனை நோக்கி, 'ஓ முன்னமே வந்தவன இதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை ஓ! அரசனே! குருதிபுதரனை அாஜுனனே என்னை முந்திப் பார்க்கப்பட்டான் ஓ! துரியோதன! நீ முந்திவந்ததனாலும் அாஜுனன் முந்திப் பாரகப்பட்டதினாலும் இராமபோகளுக்குமே ஸகாயத்தைச் செய்வேன் முதலிலே பாலகளுக்கு இஷ்டமானதைச் செய்யவேண்டுமென்று கேளவி ஆகையால், பாததனை தனஞ்சயன் முந்தி இஷ்டமானதற்கு உரியவன் எனனுடைய வடிவம்பொன்ற வடிவமுள்ள காபாலகன் காடிக்கணக்காக இருக்கிறோகன் ; நாராயணரென்று கியாதிபெற்றவர்கள் ; எல்லாரும் யுத்தத்திற் போராபிரவாகன் யுத்தத்தில் அனுசமுடியாதவர்களான அவர்களாவது ஒருவனுக்குச் சேன்களாவாகன் ஆயுதத்தைத்தள்ளினவனுக்கு யுத்தத்தில் போராபிரயாதவனுமான நானாவது ஒருபக்கத்துக்கு இருப்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, அாஜுனனை நோக்கி, 'ஓ! பாதத! இந்த இரண்டில் உனக்கு எது மிகவும் விருப்பமாகத் தோன்றுகிறதோ அதை ஒன்றை நீ தேடுகின்றோனாலாம் தாமததால நீ முதலில் அபிஷ்டமானதற்கு உரியவனல்லவா? ஓ! குருதிபுதர! இதைத்தெரிந்துகொண்டு அடிக்கடி ஆலோசித்து ஸஹாய நிமித்தம் அவாகையாவது வரி; அவலது, என்னையாவது ஸஹாயத்திற்காக வரி' என்று சொன்னார்

வாஸுதேவா இவ்விதம் சொல்லக்கேட்கு குருதிபுதரனை தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் போரெய்யாதவரும் சதனுருகனைக் கொல்லுகிறவரும் தம் இயசையால் மனிதர்களில் ஜனித்தவரும் ஜனமறபவரும் நாராயணருபான வாஸுதேவரை எல்லா ஷத்திரியர்களுக்கும் எதிரிலும் தேவாஸுரர்களுக்கு எதிரிலும் வரிதான் அப்பொழுது, துரியோத

என்றோ அவருடைய எல்லாச் சேனையையும் வரித்தான் ஒ' பாரதரே ! அவன் பத்துலாகும் வீரர்களையும் அடைந்தும் கிருஷ்ணர் சேனையிலா மலசெய்யப்பட்டிருப்பதை அறிந்தும், மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான் பிறகு, பயங்கரமான பலத்தையுடைய துரியோதனராஜன் அவருடைய எல்லாச் சேனையையும் பெற்றுக்கொண்டு மிக்க பலசாலியான பலராமரை அடைந்தான் அவன் அவரிடம் தன் வரவிலுண்டான எல்லாக் காரணத்தையும் நன்றாகத் தெரிவிக்கவும் செய்தான். அப்பொழுது, பாராமா துரியோதனன் நோக்கி இவ்விதம் ஒரு மஹிமொழி கூறினான்.

- 'ஒ' புருஷஸரேஷ்டனே ! முன் விராடனுடைய ஸ்வாக காரியம் நடந்தபொழுது என்னுல சொல்லப்பட்டவையெல்லாம் உனக்குத் தெரிந்திருக்கத் தக்கவைகளோ ஒ' குருநாதன! ஆர்கனே ! என்னுலே உன்னி மிததம் கிருஷ்ணனுனவன், 'நமக்கு ஸம்பந்தமானது ஸமானமாயுள்ளது' என்று அடிக்கடி அடக்கிச் சொல்லப்பட்டான். என்னுல சொல்லப்பட்ட அந்த வராததையானது கிருஷ்ணனுக்கு ஷேக்வே இல்லை. நான் கிருஷ்ணானிலலாமல் ஒரு சக்ஷணாகூட இருப்பதற்கு விரும்புகிறது மல்லா நான் பாரததனுக்கு உதவியாகமாட்டேன் வாஸுதேவனே நோக்கி இவ்விதம் எனனுடைய புத்தியானது உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது ஒ' புருஷஸரேஷ்டனே ! எல்லா அரசாக்களாலும் பூஜித்தப்பட்ட பரதவமிசத்திலு பிறந்தவனுயிருக்கிறாய் ஆகையால், போ சக்ஷதரிய தாமததுடன் யுத்தம் செய்' என்று சொன்னான்

இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரனின் புத்திரனான அந்தத் துரியோதனராஜன் அப்பொழுது பலராமரை ஆலிங்கனம்செய்து நீண்ட புஜங்களோடு கூடிய கிருஷ்ணரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிருதவர்மாவை அடைந்தான். அப்பொழுது, கிருதவாமா ஓர் அபௌஷ்ணியினி ஸையததை அவனுக்குக் கொடுத்தான் அந்தக் குருநாதனன், பயங்கரமான அந்தச் சேனையினால் சூழப்பட்டு ஸந்தோஷத்தை அடைந்து ஸுஹருததுக்களை ஸந்தோஷப்பிக்கிறவனு கிச சென்றான். துரியோதனன் சென்றபிறகு, பீதாமபரதாரியும் உலகவகளைப் படைத்தவரும் ஜனங்களென்கிற அஸுராகளோக் கொன்ற வருமான கேசவர், கிரீடியை நோக்கி, 'எந்தப் புத்தியைக்கொண்டு யுத்தம் செய்பாதவனு நான் உனனால் வரிக்கப்பட்டேன்?' என்று கேட்டார் அப்பொழுது, அராஜனன, அவரை நோக்கி, 'ஒ' புருஷஸரே

ஷட்ரே! நீர் அவாகளெல்லாரையும் கொல்லுவதற்கு ஸமாததா இருந்த விஷயத்தில் ஸந்தேகமில்லை நானும் ஒருவனாகக் கொல்வதற்கு ஸமர்த தன நீரோ உலகத்தில் நோத்திபெற்றவா அந்தக் கோத்தியானது உம்மை அடையும் நானும் புகழ்ச்சிகளை விரும்புகிறவன். ஆகையால், என் னால் வரிக்கட்பட்டா ஸாரத்யமோ உம்மால் செய்பதற்க்கதெனபது எப்பொழுதும் என் கருத்து ஆகையால், வெகுநாளாக விரும்பப்பட்ட இஷ்டத்தை நீர் செய்ககடமைபுடையவர் என்று சொன்னான்.

அப்பொழுது, வாஸுதேவா, அவனை நோக்கி, 'ஓ! பிரத்த! என் னுடன் போட்டி போடுகிறாய் என்னும் இது உசிதம் உனக்கு ஸாரத யத்தைச் செடீவேன். உன் இஷ்டம் நிறைவேறட்டும்' என்று சொன் னார் உடனே அர்ஜுனன் இவ்விதம் ஸந்தோஷம் அடைவிக்஑பட்டும் கருஷ்ணனாலும் தாசாரத்யஸீரேஷ்டாகளாலும் சூழப்பெற்றும் மறுபடி யும் யுதிஷ்டிரரை அடைந்தான்

எட்டாவது அத்தியாயம்.

வே ஸ தே நாத யோ க ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

—:0:—

(பாண்டவர்களிடம் வரும் சல்யனைத் துரியோதனன் மறைந்து உபசரித் துப் போரித்துணை வேண்டினதும், சல்யன் உடன்பட்டு யுதிஷ்டிரர் .

ஸாக் காண்சீ சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் கீர்ணனது தேஜோ வதத்தை வேண்டிச் சல்யன் ஸம்மதித்ததும்.)

ஆர்சரே! (அப்பொழுது), சல்யன் தூதர்களுடைய (வாதத்தை யைக்) கேட்டுப் பெரிதான சேனையால் சூழப்பட்டு மஹாரதர்களான புத்ராசளுடன் பாண்டவர்களைக்குறித்ததுப புறப்பட்டான் அவனு டைய சேனை தங்கியிருக்கும் இடமானது ஒன்றையோஜனை நீளம் இருந்தது ஓ! ஆர்சரே! மனிதர்களிற சிறந்தவனும் பெரிய வீரிய பராக்கரமங்கையுடையவனும் அகெஷாகிணிகளுக்குப்பதியுமான அவன் அவ்விதம் விஸதாரமான சேனையைப் போஷிக்கிறுனல்லவா? எல்லா ரும் விசித்ரமான தவசமுடையவர்களும் சூரர்களும் விசித்ரமான கொடி களும் விறகளுமுடையவர்களும் விசித்ரமான ஆபரணங்கள் அணிந்தவா களும் விசித்ரமான தேர்களும் வாகனங்களுமுடையவர்களும் எல்லாரும் விசித்ரமான மலர்மாலையோத் தரிக்கின்றவர்களும் விசித்ரமான ஆடை ஆபரணங்களையுடையவர்களும் தங்கள் தேசத்தினுண்டான வேஷத்

தையும் ஆபரணங்களுையுமுடையவர்களும் வீரர்களும் நூறுயிரக்கணக் குள்ளவர்களுமான க்ஷத்திரியப்ரேஷ்டங்கள் அந்தச்சலயனுக்குப்படைத் தலைவர்களாக இருந்தார்கள். அவன் பிராணிகளை வருத்துகின்றவன் போலவும் பூமியைச் சலிக்கச் செய்கிறவன்போலவும் சேனையை மெல்ல மெல்ல இளைப்பாறச் செய்துகொண்டு பாண்டவரிருக்குமிடத் தை நோக்கிச் சென்றான் ஓ! பாரதரே! அப்பொழுது, துரியோதனன் கேட்டு மஹாதமாவும் மஹாரதனும் ஸம்பததில் வருகின்றவனுமான சலயனைத் தான் விரைவாக எதிர்கொண்டு சென்று பூஜித்தான் துரியோதனன் அவனுடைய பூஜைக்காக அழகான இடங்களில் ரதனங்களால் பல சிற்பங்களுள்ளவைகளும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான ஸபைகளை அமைத்தான் அவைகளில், பலவகையான சில்களாலே விளையாடுபவர்கள் செய்க்கப்பட்டிருந்தன. அந்த மண்டபங்களில் மாலைகளும் மாமஸங்களும் தின்பண்டங்களும் குடிக்கத்தக்கவைகளும் வழங்கப்பட்டன பலவித ஆபரணங்களுடையவைகளும் மனத்திற்குச் சந்தோஷத்தை விருத்திசெய்கின்றவைகளுமான பலவித உருவமுள்ள கிணறுகளும் அனேகவித உருவமுள்ள ஓடைகளும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன அந்தச் சலயன் அந்த ஸபைகளை அடைந்து இடங்களதோறும் நாலு பக்கத்திலுமுள்ள துரியோதனனுடைய மந்திரிகளாலே தேவனபோலப் பூஜிக்கப்பட்டு -ஸுதர்மைக்கு நிகரான கார்தியுடைய வேறொரு ஸபையை அடைந்தான். அவன், அந்த ஸபையில் சேர்ந்தவைகளும் சபமானவைகளும் மானிடத் தன்மைக்கு மேற்பட்டவைகளுமான விஷயங்களாலே தன்னை மெலானவனாக நினைத்தான்; இத்திராண்யும் அவமதித்தான். பிறகு, அந்த க்ஷத்திரியப்ரேஷ்டன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து வேலைக்காரர்களை நோக்கி, 'புதித்தபூஜையுடைய எந்த மனிதர்கள் இங்கே இச்சபைகளைச் செய்தார்கள்? ஸபையை நிராமாயம் செய்தவர்களை அழையுங்கள். அவர்கள் பரிசு பெறுதற்கு உரியவர்களென்று நான் நினைத்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு வெகுமதிகளைக் கொடுப்பேன். குந்திபுத்ரன் ஸம்மதிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டான் அதன் பிறகு, அந்த மந்திரிகள், அரசன் மிக்க சந்தோஷமடைந்தவனாக அறிந்து உடனே ஆசசரியம் அடைந்து துரியோதனனிடம் அந்தனைத்தையும் சொன்னார்கள். எப்பொழுது சலயன் மிகவும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து உயிரையும் கொடுக்க விருப்பமுள்ளவனாயிருந்தானோ, அப்பொழுது, அவனிடத்தில் மறைவாயிருந்த துரியோதனன், அம்மானை சலயன்

பார்க்க எதிரேவந்தான். மதந்தேசத்திபதியான சல்லியனும் அவனைப் பார்த்து, அந்த முயற்சியை அவனுடையதாக அறிந்து பரிதியடைந்து ஆலிங்கனம் செய்து, 'இஷ்டமான கார்பத்தைக் கேட்டுக்கொள்' என்று சொன்னான் துரியோதனன், 'ஓ! கலயாணுகுமுடையவரே! ஸத்யவான வாக்கையுடையவராகக் கடவீர எனக்கு வரத்தைக் கொடுக்கக் கடவீர. நீர் எல்லாச் சேனைகளுக்கும் நாயகராக இருக்கவேண்டும் உமக்குப் பாண்டவர்கள் எப்படியோ நானும் உமக்கு அப்படியே ஓ! பிரபுவே! கௌரவிக்கத் தக்கவனும் ராஜிக்கத் தக்கவனும் பக்தனுமான என்னை அடையக்கடவீர்' என்று சொன்னான் அப்பொழுது, 'சல்லியன், 'செய்யப்படாது' என்றும், 'வேறு என்ன செய்யவேண்டும்?' என்றும் வினாவினான். துரியோதனனும்; 'போதும்' என்றே அடிக்கடி மறுமொழி சொன்னான் அப்பொழுது, 'சல்லியன், 'புருஷஸிரேஷ்டா! துரியோதன! நீ உன்பட்டணத்திற்குச் செல்லு நான் பகைவர்களைச் சிகழிக் கிறவனுை யுதிஷ்டிரனைப் பாப்பதற்குப் போகிறேன். அரசனே! மனிதர்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாயிருப்பவனே! யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து விட்டுச் சீக்கிரம் வருவேன தவிரவும், புருஷஸிரேஷ்டனை பாண்டவனை அவஸ்யம் பாக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான், துரியோதனன், 'ஓ! அரசரே! பாண்டவரைப் பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வருவேண்டும் ராஜஸிரேஷ்டரே! நாங்கள் உம்முடைய அதிசமா ரிருக்கிறோம் எங்களுக்குக் கொடுத்த வரத்தை நினைக்கக் கடவீர்' என்று சொன்னான் சல்லியனும் அவனை நோக்கி, 'ராஜனே! உனக்கு மங்குளம். உன் நகரம்செல பாண்டவரைப் பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வருகிறேன் ராஜனே! பொய்யாக்கத் துணிபெயன்' என்று சொன்னான் சல்லியன் துரியோதனன் இருவர்களும் ஒருவரை ஒருவா ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாகா அந்தத் துரியோதனன் அப்படியே சல்லியனிடம் சொல்லிக்கொண்டு மறுபடியும் தன்னுடைய பட்டணத்தை அடைந்தான் சல்லியனும் அந்தத் துரியோதனனுடைய அந்தச் செய்கையைச் சொல்லுவதற்குப் பாண்டவர்களை அடைந்தான். அந்தச் சல்லியன் உபப்லாவய (மென்கிற விராடனுடைய) நகரத்தை அடைந்து சேனைகளிருக்குமிடத்திலும் ப்ரவேசித்து உடனே அவ்விடத்தில் அந்தப் பாண்டவர்களெல்லாரையும் கண்டான் யுதிஷ்டிரரோடு கூடின எல்லாரும் பலநாளுக்குப்பிறகு, மாதவனும யுத்தத்தில் ஜயததையே அடைகிறவனுமான அரசனைக்கண்டு, ஆஸனமகனிர்ருந்தும்

எழுந்திருந்தார்கள். ஓ பாரதே! அப்படியே, பீமனும் அர்ஜுனனும் ஸ்வேஹாதரியின புதரர்களான நகுல ஸ்வேதேவாக்விருவாகளும் த்ரௌபதியும் ஸுபதரையும் அபிமன்யுவும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள் உடனே, உதாரமான மனமும தாமபுத்தியுமுடைய யுதிஷ்டிரா புஜபலமிக்க சல்லியனை அடைந்து புரோகிதா மூலமாகப் பாதயதையும் அரக்கயதையும் கோவையும கிரஹிக்குமபடி செய்து அஞ்சலி பரதம் செய்துகொண்டு, அவனை நோக்கி, 'ஓ! அரசரே! உமக்கு நலவரவு. இந்த ஆஸனத்தில இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னா அப்பொழுது, சலயனும் ஸ்வாணமயமான சிறந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்தான். தாமபுதரா அவனிடம் பாதயதையும் அரக்கியதையும் தெரிவித்தார் சல்யன், தர்மராஜரை நோக்கி, 'ஓ! ராஜனே! சநருக்களைத் தடுக்கச் செய்கிறவனே! துரிதோதனனால் செய்யப்பட்ட பெரிதான இந்தத் துக்கத்திற்குச் சத்ருக்களைக் கொன்று நல்ல பயனை அடையப்போகிறாய் ஓ! மஹாராஜனே! உலகத்தின்தன்மை உனக்குத் தெரிந்ததே. ஆகையால், உனக்கு உலகத்தால் செய்யப்பட்டது ஒன்று மில்லை' என்று சொன்னான். ஓ! பாரதே! பாண்டவா, மதராஜனுக்கு விதிபபடி அரக்கியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, எல்லாருக்கும் ஸுமத்தை அளிக்கிறவனுள் அவனை நோக்கிக் குசலபரஸனம் செய்தார் பிறகு, தர்மத்தில் நடக்கின்ற அந்த எல்லாப் பாண்டவர்களாலும் சூழப்பட்டவனும் ஆஸனத்திலிருப்பவனுமான அந்தச்சலயன் குந்தீபுதரரை நோக்கி, 'ஓ! ராஜஸுரேஷ்டனே! குருநந்தன! எல்லா விஷயத்திலும் சேஷமமா? ஜயசாலிகளிற சிறந்தவனே! தெய்வானுகுலத்தால் வனவாஸத்திலிருந்தும் விடுபட்டாய். ராஜனே! குறமற்றவனே! குந்தீபுதரா! தம்பிகளோடும் இந்தத்ரௌபதியோடும் உன்னால் நிர்ஜனமும் பரவேசிக்க முடியாததுமான வனத்தில் செய்யமுடியாத காரியமானது செய்யப்பட்டது கோரமான அஜ்ஞாத வாஸத்தையும் செய்து உன்னால், செய்யமுடியாத காரியம் செய்யப்பட்டது ஓ! பாரத! ராஜா! மிழந்தவனுக்குத் துக்கமே தவிர, ஸுகம் ஏது? ஓ! யுதிஷ்டிரா! உன்னுடைய புத்தியானது ஸத்யத்திலும் தவத்திலும் தானத்திலும் இருக்கிறது ஓ! யுதிஷ்டிரா! பொறுமையும் அடக்கமும அஹிமனையும் ஸதயமும உன்னிடமிருக்கின்றன. ஓ! அரசனே! அதுபுதமான உலகமோ உன்னிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. நீ மிருதுவானவனும் மிகக்கொடையாளியும் ப்ராம்மணாகளுக்கு ஹிதனும் அடக்கமுள்ளவனும் தாரத

1 'வதாரய'. என்பது மூலம், 'இன்சொல்லன்' என்பது பழையது.

தைரிய முக்யமாக உடைபயவனுமாக இருப்பவன். ஓ! ராஜனே! உன்கததை ஸாக்ஷியாகவுடைய பலதாமதனா உன்னால் அறியப்பட்டன ஓ! ஜய! சதருக்களைத் தழிக்கச் செய்பவனே! இந்த உலகமெல்லாம் உன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறது. ராஜனே! நீ ராஜபததில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டால் மறுபடியும் உலகம் ஸந்தோஷத்தை அடைந்ததாகுமே அரசனே! பரதஸரோஷ்ட! தெய்வானுகூலத்தால் இந்தக் கஷ்டமானது தாண்டப்பட்டது. ஓ! ராஜஸரோஷ்ட! பரபுதே! தெய்வானுகூலத்தால் நீ தாமசித்த முன்னாவனும் பரிவாரங்களுளோடு கூடினவனும் அரிய கஷ்டத்தைத் தாண்டினவனும் தாமதங்களுடைய மிகுதியை உடைபயவனுமாயிருப்பதைப் பராக்கிழைன் என்று சொன்னான்

ஓ! பாரதே! பிறகு, சலயராஜன துரியோதனனுடைய ஸோக கையையும் (அவனுடைய) ஆந்த எல்லா உபசாரத்தையும் வரதானத வையும் யுதிஷ்டிரரிடம் சொன்னான் அவர், (அப்பொழுது சல்லி யனை நோக்கி), 'ஓ! ராஜே! வீரரே! நீ மனமகிழ்ச்சியடைந்து துரியோதனனுக்கு வாக்கினால் பரதிஜனஞ்செய்த காரியமானது நல்ல காரியம். ஓ! பூபதியே! உமக்கு மங்கலம் உண்டாகுக. ஆனால், நீ ஒரு காரியம் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஓ! ராஜே! ஸத்தூக களில் சிறந்தவரே! அது செய்யக்கூடாது. ஆனாலும், என்னை விருமபி நீ அதைச் செய்யவேண்டுமே ஓ! வீரரே! கேளும் உமக்கு விண்ணாபம் செய்கிறேன் ஓ! மஹாராஜே! நீ இவ்வுலகில் யுத்தத்தில் வாஸுதேவருக்கு நிகரானவர் ஓ! ராஜஸரோஷ்டரே! கானனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஏறபடும தவந்தவ யுத்தத்தில் உமமால் கானனுக்கு ஸாரதயம் செய்யவேண்டிவரும், இதில் ஸந்தேகமில்லை ஓ! அரசரே! என்னுடைய பரியத்தை விருமபிகிறேயானால் அந்த யுத்தத்தில் உமமால் அர்ஜுனன் ரக்ஷிக்கப்படத்தக்கவன் நீ எவர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்குமபடி ஸூதபுத்ரனுடைய பராக்ரமத்தைப் பங்கம் செய்யவேண்டும். ஓ! மாதலரே! செய்யக் கூடாததாயினும், நீ அதைச் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னால் சலயன், 'ஓ! பாண்டவ! உனக்கு மங்கலமுண்டாகுக யுத்தத்தில் மிக்க பலசாலியான ஸூதபுத்ரனுடைய பராக்ரமத்தைக் கெடுப்பதினிமித்தம் என்னிடம் நீ கேட்டுக் கொண்ட விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேள் அவன் என்னை அப்பொழுதும் வாஸுதேவனுக்கு நிகராக நினைக்கின்றான் ஆகையால், நான் அவனுக்கு யுத்தத்தில் ஸாரதியாவேன்; நிச்சயம் ஓ! பாண்டவ! குருஸரோஷ்டனே! அவன், காவத்தை அடக்கிப் பராக்ரமத்தை அப

ஹரித்து எளிதில் கொலலததக்கவனுகுமபடி, பித்தததில யுத்தம் செய்ய
விருபமுளளவனான அவனுக்கு விபீதமாயும் நவமில்லாததாயுமிருக்
கிற வார்த்தையைச் சொல்லுவேன்; நிசசயம் இதை ஸதயமாக
உனக்குச் சொல்லுகின்றேன். ஒ! ஐய! நீ எண்ணிடம் சொல்லிய
படி இதைச் செய்வேன். வேறு எந்தவிருபத்தையும் செய்யத்தக்க
வனுவேனோ அதனையும் உனக்குச் செய்வேன் ஒ! பெரிய பலத்தை
யுடையவனே! வீர! சூதாட்டத்தில் தரோபதியோடு உன்னால் அடைய
பபபட்ட துக்கமும், ஸூதபுரனால் சொல்லப்பட்ட கடுமையான வாத்
தைகளும், ஜடாஸூரனிடமிருந்தும் கிசகனிடமிருந்தும் உண்டான
பெரிய துயரமும், தமயந்தியினால் அடையப்பட்ட துக்கம்பாலத்
தரோபதியினால் அடையப்பட்ட இந்த எல்லாததுக்கமும் முடிவில்
ஸூதத்தைக் கொடுக்கின்றவனாகும் இந்த விஷயத்தில் நீ கோபத்தை
அடையக்கூடாது தெய்வம் மிகவும் வலிமையுள்ளதன்றோ! ஒ! யுதிஷ்ட
யிர! மஹாதமாக்கள துக்கங்களை அடைகிறார்களல்லவா? ஒ! உலகத்துக்
குப பதியாயிருப்பவனே! தேவர்களாலும் துக்கங்கள் அடையப்பட்டன
வல்லவா? ஒ! அரசனே! பாரத! மஹாதமாவும் தேவர்களுக்கு அரசனு
மான இந்திரனாலே பதரியோடு பெரிதான துக்கமானது அனுபவிக்கப்
பட்டதாகக் கேட்கப்படுகிறது' என்று சொன்னான்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

கேஸதோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

—o—

(சூர்யன், இந்திரனுக்குத் துக்கம் நேரிந்ததையும் அதை நீக்கிக்

கொள்வதற்கு அவன் தேவர்களுடன் திருமாலிளிடம்

சேன்றதையும் யுதிஷ்டிரனுக்குக் கூறினது)

யுதிஷ்டிரா, 'ஒ! ராஜஸூரேஷ்டரே! மஹாதமாவான இந்திரனால்
பதரியோடு எவ்விதம் பெரிதும் கோரமுமான துக்கமானது அடையப்
பட்டது? இதைத் தெரிந்துகொள்ள விருமபுகிறேன்' என்று சொன்
னா சூர்யன், 'ஒ! ராஜனே! பாரத! எவ்விதம் பத்னியுடன் இந்திர
னால் துக்கமானது அடையப்பட்டதென்பதில் முன்னடந்த பழமை
யான சரித்திரத்தைக் கேள் தேவர்களிற சிறந்தவனும் பெரிய தவ
முடையவனுமான தவஷ்டாஎன்கிற ஸருஷ்டிகாததன் இருந்தா
ன்னன்றோ! அவன் இந்திரனிடம் துரோகத்தினால் மூன்று சிரமுடைய

புத்ரனை உணடுபண்ணினனும் மிக்க காந்தியுள்ள அந்த விபரவருபன் இந்திரனுடைய ஸ்தானத்தில் விருப்பங்கொண்டு கோரமும் ஸூரியன் சந்திரன் அக்கினி இவர்களுக்குச் சமமுமான மூன்று சிவநகரில் ஒரு முகத்தால் வேதவழினை அததியயனம் செய்தான்; ஒன்றினால் ஸுரைபைப் பாணம் செய்தான்; மற்றொன்றினால் எல்லாத் திக்குகளையும் விழுங்குகிறவன்போலப் பாததான் அவன் இரக்கப்படத்தக்கவனும் மென்மையுடையவனும் அடக்கமுடையவனுமாகத் தாமததிலும் தவத்திலும் முயற்சிசெய்தான் ஒ! சதருக்ளைச்சிகிழ்க்கிறவனே! அவனுடைய தவமானது பெரிதும் தீவரமும் (ஒருவராலும்) அனுஷ்டிக்க முடியாததுமாக இருந்தது அவ்வற்ற தேஜஸுள்ள அவனுடைய தவத்தின் வீரியத்தையும் ஸ்தயத்தையும் பார்த்துவிட்டு இந்திரன்; 'இவன் இந்திரனாகாமலிருக்க வேண்டிமே!' என்று வருத்தமுற்றான். ஒ! பரதரரேஷ்ட! பிறகு, புத்திமானான அந்த இந்திரன், 'விருத்தியடைகிறவனான இந்தத் திரிசிரன் எல்லா உலகத்தையும் விழுங்கிவிடுவானல்லவா? எவ்விதமானால் இவன் போகவகையில் அமுருதுவான்? பெரிய தவத்தைச் செய்யாமலிருப்பான்?' என்று பலவிதமாக ஆலோசித்து, தவஷ்டாவின் புத்ரனை ஏமரூற்ற அப்ஸரஸுகளை நோக்கி, 'நீங்கள், அந்த திரிசிரஸானவன் காமபோகங்களில் மிகவும் அமுருதும்படி சிக்கிரம் செய்யுங்கள்; செல்லுங்கள்; ஏமாற்றங்கள். தாமதம் வேண்டாம் அழகிய இடையுடையவர்களே! எல்லாரும் வருங்காரவேஷத்தைபுடையவர்களும் மனத்தைக் கவரும் மாலைகள் அணிந்தவர்களும் சிவநகரச் செய்கைகளையும் சந்தோஷம் முதலான மனத்தின் விகாரங்களையும் உடையவர்களும் செளந்தரியத்தினால் சோபிக்கின்றவர்களுமாகி மோகிக்கும்படி செய்யுங்கள் உங்களுக்கு வேஷமமுண்டாகட்டும் என பயத்தைப் போக்குங்கள். ஒ! சிவந்தவர்களான ஸ்திரீகளை! என்னை நானே ஸ்வஸ்த மில்லாதவனாக மனத்தினால் அழிகிறேன் ஒ! ஸ்திரீகளை! பெரிதும் கோரமுமான என்னுடைய அந்தப் பயத்தைச் சிக்கிரம் நிவருத்தி செய்யுங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டான்.

அப்ஸரஸுகள், அவனை நோக்கி, 'ஒ! இந்திரரே! வலாஸுரனைக் கொன்றவிரே! நீ அந்த திரிசிரஸினிடமிருந்து பயத்தை அடையாமலிருக்கும்படி அவனை வஞ்சிக்கிற நிமித்தத்தில் முயற்சியைச் செய்வோம். ஒ! தேவரே! தவத்தின் நிதியான இவன் கண்ணாலே எரிக்கிற வன்போலிருக்கிறான் அவனை வஞ்சிப்பதற்கு நாங்கள் சேர்ந்து

செல்லுகின்றோம் அவனை வசம்பண்ணுவதற்கும் உமமுடைய பயத்தை நீக்குவதற்கும் முயற்சி செய்வோம்' என்று சொன்னார்கள் பிறகு, அவர்கள் இந்திரனோடு அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று தரிசிரவின் ஸப்தத்தை அடைந்தார்கள் அவ்விடத்தில் சிறந்தவர்களான அந்த ஸ்திரீகள் பலவிதமான ஸ்ருகார சேஷடைகளாலே (அவனை) மோகிக்குமாபடி செய்துகொண்டு நடனத்தைக் காண்பித்தார்கள் அப்படியே, அவயவங்களிலிருக்கிற ஸௌந்தரத்தையும் காண்பித்தார்கள் மிகவும் பெரிய தவதையுடையவனும் பூரணமான கடனுக்கு நிகரானவனுமான அவன் அவர்களைப் பார்த்தும் இந்திரியங்களை ஸ்வாதீனம் செய்துகொண்டு 'ஸந்தோஷத்தை அடையவில்லை பிறகு, அவர்களைல்லாரும் அதிகமான முயற்சியைச் செய்துவிட்டு, மறுபடியும் இந்திரனை அடைந்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவனை நோக்கி, 'ஓ! பிரபுவே! நெருங்கமுடியாதவனாயிருக்கிற அவனுடைய தைரியத்தைச் சலிக்கச் செய்வதற்கு முடியாது ஓ! மஹாபாக்யவானே! பிறகு, உமக்கு எது செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்யலாம்' என்று சொன்னார்கள். ஓ! யுதிஷ்டிரா! (அப்பொழுது) மஹா புத்திமானான இந்திரன் அபஸ்ரஸுகளை மரியாதைசெய்து அனுப்பிவிட்டு, அவனுடைய வதத்தின் உபாயத்தைத் தானே ஆலோசித்தான்

வீரனும் பிரதாபமுடையவனும் புத்திசாலியுமான அந்தத் தேவராஜன் மௌனமாக ஆலோசித்துத் திரிசிரனுடைய வதத்தைமனத்திலிச்சயம் செய்துகொண்டான். 'அவனபொருட்டு இப்பொழுது வஜராயுதத்தை எறிகிறேன். சீக்கிரத்தில் அவன் இல்லாமற்போய்விடுவான் சுகருதூபபலனாயிருந்தாலும் விருத்தியடைந்தால் பலமுடையவனாவான் அவனை உபேக்ஷிக்கக்கூடாது' என்று சாஸ்திர விததாந்தப்படி நிர்சயித்து (அவனுடைய) வதத்தில் உறுதியானபுத்தியைச்செய்து உடனே கோபமடைந்தவனாகத் திரிசிரனைக்குறித்து அக்னிக்கு நிகராயும் கோபரூபமுடையதாயும் பயத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கிற வஜராயுதத்தை விடுத்தான் அவன் அந்தவஜராயுதத்தால் பலமாக அடிக்கப்பட்டுக்கொல்லப்பட்டுக் (கீழே) விழுந்தான் வஜராயுதத்தாற் கொல்லப்பட்டுப்பூதலத்தில் பாவத்தின் கொடுமுடிபோலத் தள்ளப்பட்டவனும் பாவதம்போலப் படுத்திருப்பவனுமான அவனைப் பார்த்து, தேவராஜன் அவனுடைய தேஜஸிலினால் எரிக்கப்பட்டவனாக ஸுகத்தை அடையவில்லை கொல்லப்பட்டவனாயிருந்தாலும் பிரகாசிக்கின்ற தேஜஸை உடையவனான

அவன் ஜீவிக்கிறவனாகவே காணப்பட்டான் கொல்லப்பட்ட அவனுடைய சிரங்காயுத்தஸ்தலத்தில் உயிருள்ளவைகள் போல ஆசசரியகரமாக இருந்தன அவனுடைய மூன்று சிரங்களுமே மூன்று பக்ஷிகளாயின. ஒ' பாரத! விஸ்வரூபனுடைய அந்தச் சிரங்கள் தித்திரிப் பக்ஷியும் கலவினாகப் பக்ஷியும் கபிருசலபக்ஷியுமாயின பிறகு, இந்திரனோ, மிகவும் உடலநலிந்த ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான் ஒ! மஹாராஜனே! உடனே, தச்சன் ஒருவன், தோளில் கோடாலியை வைத்துக்கொண்டு, அந்த த்ரிசிரன் விழுந்து கிடக்கின்ற வனம் வந்துசேர்ந்தான் பயத்தை அடைந்தவனும இந்திராணிக்கு நாயகனுமான அந்த இந்திரன், அவனிடம் தற்செயலாக வந்த அந்தத் தச்சனைப் பார்த்து, 'நீ சீக்கிரம் இவனுடைய தலைகளை வெட்டு நான் சொன்னதைச் செய்' என்று பரபரப்புடன் சொன்னான்.

தச்சன், (அவனை நோக்கி), 'இவன் மிகவும் பெரிய கோளுடைய வனுயிருக்கிறானல்லவா? கோடாலி தெறித்துவிடும் ஸத்துக்களால் நிர்திக்கப்பட்ட காரியத்தை நானும் செய்யத் திறமையில்லாதவன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'நீ பயப்படவேண்டாம். என்னால் சொல்லப்பட்ட இதை விரைவாகச் செய்யக்கடவாய் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தால் உன்னுடைய ஆயுதம் வஜராயுதத்திற்குச் சமமாகும்' என்று சொன்னான்: தச்சன், 'இப்பொழுது, கோரமான இந்தக் காரியத்தைச் செய்த உம்மை நான் யாரென்று அறிவேன்? இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன் என்னிடம் உண்மையாகச் சொல்லும்' என்று கேட்டான் இந்திரன், 'ஒ! தச்சனே! நான் தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனென்று நீ அறிந்துகொள் ஒ! தச்சனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட படி இதைச் செய்யக்கடவாய் இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை செய்யாதே த்ரிசிரனானவன் என்னால் கொல்லப்பட்ட படுத்துக்கிடக்கிறுமென்றும் நீ அறிந்துகொள்' என்று சொன்னான். அந்தத் தச்சன் வணங்கி அஞ்சலி செய்துகொண்டு, 'ஒ! இந்திரனே! இவன்விஷயத்தில் குரூரமான காரியத்தைச் செய்து ஏன் லஜை அடையவில்லை? ரிஷி புத்ரானான இவனைக் கொன்றுவிட்டு உமக்குப் பிரம்மஹத்தியிலிருந்து பயயில்லையா?' என்று கேட்டான். இந்திரன், 'பின்னால் (பாவத்தின்) பரிசுத்திக்காக மிகவும் கடுமையான தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பேன் பெரிதான வீரயதையுடைய இந்தச் சத்ருவானவன் என்னால் வஜராயுதத்தால் கொல்லப்பட்டான். ஒ! தச்சனே! இப்பொழுது, நான் நடுக்கமுற்று இவனிடமிருந்து பயப்படுகிறேன். சீக்கிரமாக நீ இவன் தலைகளைக் கொய்வாய் உனக்கு நான் அனுக்ரஹத்தைச் செய்வேன்,

மனிதர்கள யாகங்களில் உனக்குப் பகவின் சிரத்தைப் பாகமாகக் கொடுப்பார்கள். தச்சனே! இது உனக்கு என்னுடைய அனுக்ரஹம். சீக்கிரம் என்னுடைய இஷ்டத்தைச் செய்' என்று சொன்னான். அப் பொழுது, அந்தத் தச்சன் இதைக்கேட்டு இந்திரனுடைய வசனத்தினால் உடனே கோடாலியால் திரிசிரனுடைய தலைகளை வெட்டினான். வெட்டப்பட்டபொழுது அவைகளிலிருந்து உடனே எங்கும் கபிஞ்சலங்கள் தித்திரிகள் கலவிகளங்கள் என்கிற பகவிகள வெளியில் வந்தன எதனால் வேதங்களே அத்தயனம் செய்தானோ ஸோமரஸத்தையும் பானம்செய்தானோ அவனுடைய அந்த முகத்திலிருந்தும் சீக்கிரமாகக் கபிஞ்சலங்கள் வெளிவந்தன. ஒ, அரசனே! எதனால் எல்லாத் திருக்குகளையும் விழுங்குகிறவன்போலப் பாரத்தானோ, அவனுடைய அந்த முகத்திலிருந்தும் தித்திரிகளென்கிற பகவிகள் வெளிவந்தன அந்த திரிசிரனுடைய அந்த முகமானது ஸுராபானம் செய்ததோ அதிலிருந்தும் கலவிகளென்னும் குருவிகளும் பருந்துகளும் உயரக்கிளம்பின. அந்தச் சிரங்கள் அறுக்கப்பட்டபிறகு, அந்தக்ஷணமே மகவானும் தேவர்களுக்கு ஸ்ரவரனுமான தேவன் கவலையிலலாதவனுக்கித் தச்சனுக்கு அப்படியே வரத்தை அளித்துண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸவாக்கம் சென்றான் தச்சனும் தன் வீடு சேர்ந்தான்.

தேவசதருக்களை நாசம்செய்பவனான இந்திரன் சதருவைக்கொன்று விட்டுத் தன்னைக் கிருதாரதனாக நினைத்தான் தச்சனும் தன் வீடு சென்று ஒருவனிடமும் சொல்லவே இல்லை, அவ்விதம் ¹போனவனான விராவருபனை ஒருவருஷம் வரையில் ஒருவரும் அறியவில்லை ²ஒ! பிரபுவே! ஒருவருஷம் சென்ற பிறகு, பசுபதியினுடைய பூதங்கள் எங்களுடைய பிரபுவான இந்திரன் ப்ரம்மஹத்தி செய்தவன்' என்று அவனை நினைத்தன. அப்பொழுது, பாகசாஸனனான இந்திரன் கோரமான வரத்தை அனுஷ்டித்துத் தவததையுடையவனுக்கித் தேவர்களோடும் மருத்துக்களுடைய ஸமூகங்களோடும் ஸமுத்திரங்களிடத்திலும் பூமியினிடத்திலும் விருஷங்களிடத்திலும் ஸ்திகளிடத்திலும் பிரம்மஹத்தியைப் பிரித்துக்கொடுத்து அவைகளுக்கு வாங்களையும் கொடுத்தான். வரத்தை அளிப்பவனான இந்திரன் கடலுக்கும் பூமிக்கும் மாடுகளுக்கும் மாதார்களுக்கும் வரதையளித்து அந்தப் பிரம்மஹத்தியைத் தள்ளினான் பிறகு, பசுவானான இந்திரன் சத்தனாகத் தேவர்களாலும் உல

1 'ஆதம்' என்று பாடங்கொண்டு, 'வந்தவனான இந்திரனை' என்றும் கொள்ளலாம் 2 இது அதிக பாடம்.

கத்து ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு மஹாவிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகிறவனாகி இந்திரஸ்தானத்தை அடைந்தான்]

பிறகு, தவஷ்டாவென்கிற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தன் இந்திரனால் புத்ரன் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டுக் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, 'தவம் செய்பவனும் எப்பொழுதும் பொறுமையுடையவனும் அடக்கமுடையவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமான எனது புத்ரனைக் குற்றமில்லா மலிருக்கையில் கொன்றமையால் இந்திரனுடைய நாசத்தின்பொருட்டு நான் விருத்திரனை உண்டுபண்ணுகிறேன் உலகத்தார்களுடனானது வீரயத்தையும் தவத்தின் மிக்க பலத்தையும் பார்க்கடும் துராதமாவும் பாபபுத்தியுள்ளவனுமான அந்தத் தேவேந்திரனும் பார்க்கடும்' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே, தவமுடையவனும் மிகப் பெரிதான புகழுடையவனுமான தவஷ்டாவன்வன ஸ்நானம்செய்து கோபமுடையவனாகி அக்ரியில் ஆஹுதி செய்து கோரணான விருதரனை உண்டு பண்ணி, 'ஓ! இந்தாசதருவே' என் தவத்தின் பெருமையினால் விருத்தியுடையக் கடவாய்' என்று சொன்னான் அவன் ஆதித்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸ்நானமாக ஸவர்க்கத்தை அளாவிக்கொண்டு விருத்தியடைந்தான். பிரளயகால ஸம்ரிபன்போலக் கிளம்பினவனான அவன், 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று வினவினான் 'இந்திரனைக் கொல்' என்று (தவஷ்டா) சொல்லுக்கேட்டு, உடனே ஸுவாககத்தையும் அடைந்தான்.

பிறகு, ஓ! குருஸ்ரேஷ்டா! மிகவும் கோபத்தை அடைந்தவர்களான விருதரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் பெரிதும் மிக்க கோபமுமான புத்தமானது தொடாசகியாக நேரிட்டது அப்பொழுது, வீரனான விருத்ராஸுரன் நூறு அஸுரமேதயாகளு செய்தவனும் சக்ரனுமான தேவேந்திரனைப் பிடித்துக் கோபத்தோடு வாயைத்திறந்து அதில்போட்டுக்கொண்டான இந்திரன் விருதரனால் விழுங்கப்படும்பொழுது மிக்க பலத்தையுடைய அந்தத் தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் பரபரப்புடையவர்களாகி விருத்ராஸுரனை நாசம்செய்கிறதான கொட்டாவியை உண்டு பண்ணினார்கள் உடனே, விருத்ரன் கொட்டாவிவிட்டு வாயைத்திறக்கவே, வலனைக்கொன்ற இந்திரன் தன் அங்கங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான் அதுமுதல் கொட்டாவியானது உலகத்திலுள்ள பிராணிகளை அடைந்தது. தேவாகளெல்லாரும், இந்திரன் வெளியில் வந்ததைப்பார்த்து ஸந்தோஷத்தை அடைந்தனர். 'பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, மறுபடியும் பரபரப்போடுகூடி விருத்ரன் வாஸவனுமாகிய இருவர்களுக்கும் அப்பொழுதே நீண்ட காலம் கோரமான்

யுத்தமானது நேரிட்டது பலிஷ்டனும் தவஷ்டாவினுடைய தேஜோ பலத்தோடுகூடினவனுமான விருத்திரன் யுத்தத்தில் விருத்திஅடைந்த பொழுது இந்திரன் பின்னடைந்தான். இந்திரன் திரும்பிவர, தேவர்கள் மிகவும் வருத்தத்தை அடைந்தார்கள். ஓ! பரீரத! அவர்களெல்லாரும் இந்திரனோடுகூடி தவஷ்டாவினுடைய தேஜஸினால் மோகத்தை அடைந்தவர்களாகி முனிவர்களோடு சேர்ந்து ஆலோசனை செய்தார்கள். ஓ! அரசனே! இதற்கு என்ன செய்பதற்குக்கொன்று ஆலோசித்து எல்லாரும் பயத்தால் மோகமுற்றவர்களாகி மஹாதமாவும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை மனத்தால் அடைந்தார்கள். எல்லாரும் விருத்ராஸுரனுடைய வதத்தை விருமபி மந்தரபாவதத்தின உச்சியில் இருந்தார்கள்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ஸேதேரதயோகபாவம். (தொடர்க்கி.)

—:0:—

(மஹாவிஷ்ணுவின் கட்டையினால் மஹரீஷிகள் இந்திரனுக்கு வந்தாலுக்கும் ஸமாதானம் செய்வித்ததும், இந்திரனால் விருதான் கொல்லப்பட்டதும், பிரம்மஹந்தி இந்திரனைப் பற்றிக்கொண்டதும், அவன் ஓடி ஒளிந்ததும்)

இந்திரன், (தேவர்களை நோக்கி), 'ஓ! தேவர்களே! அழிவற்றான இந்த ஜகம் முழுவதும் விருதானால் வியாபிக்கப்பட்டது அவனை எதிர்த்து அடிப்பதற்குத்தக்கதாக ஒன்றுமில்லையல்லவா? நான் முன்பு ஸமாதனையிருந்தேன்; இப்பொழுது அசக்தனாயிருக்கிறேன். ஆகையால், எவ்விதம் செய்யத்தக்கது? உங்களுக்கு சேஷமமுண்டாகுக அவனோ அணுகமுடியாதவனென்பது என்னுடைய கருத்து. பலமும பெரிய சரீரமும் யுத்தத்தில் அளவற்ற பராகரமும் உடையவனான அவன், தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனிதர்கள் இவர்களுடன்கூடின முவுலகமாகிய அனைத்தையும் கவளிகரிப்பான ஆகையால், தேவர்களே! இந்த நிச்சயத்தைக் கேளுங்கள். விஷ்ணுவினுடையவஸ்தானத்தை அடைந்து மஹாதமாவான அவருடன் சேர்ந்து ஆலோசித்துத் தூய புத்தியுள்ள அஸுரனுடைய வதத்தின உபாயத்தை அறிவோம்' என்று சொன்னான்.

இவ்விதம் இந்திரன் சொன்னவுடன், வருதரனிடமிருந்துமுன டான பயத்தால் வருததமுறற ரிஷிகளாங்களும் தேவாகளுமான எல லாரும் சரணமடைவதற்குத்தகுந்தவரும் மிக்க பலமுடையவருமான மஹாவிஷ்ணுவைசரணமடைந்து, தேவாகளுக்குத்தலைவரான அவரை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! முன்காலத்தில் நீர் மூன்று காலடிகளால் மூன்று உலகங்களையும் வியாபித்தீர்; அமிருதத்தையும் அஸுரர்களிடமிருந்து அபகரித்தீர் அஸுரர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்றீர்; பல்பென்கிற பெரிய அஸுரனைக் கடடி இந்திரனைத் தேவாகளுக்கு அதிபதியாகச் செய்தீர் நீர் எல்லாத் தேவாகளுக்கும் பிரபு உம்மால் இவ்வுலக முழு தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஓ! மஹாதேவரே! எல்லா உலகங் களாலும் வணங்கப்பட்ட தேவா நீரே ஓ! தேவாரேஷ்டரே! இந்திர னுடிகூடியன தேவாகளுக்கு, நீர் கதியாகக் கடவீர் ஓ! அஸுரர்களை நாசம் செய்பவரே! விருதராஸுரனால் இந்த எல்லா உலகமும் வியாபிக் கப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள்.

விஷ்ணுவானவா, 'அவர்களை நோக்கி, 'உலகங்களுக்கு உத்தமமான நன்மையானது என்னால் அவசியம் செய்யத்தக்கது ஆகையால், இவன் நசிச்சுக்கூடிய உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன் எந்தவிடத்தில் விசுவ ரூபத்தைத் தரிக்கிறவனான இவனிருக்கிறானோ அந்தவிடத்தில் ரிஷிக ளோடும் கந்தாவர்களோடும் செல்லுங்கள் அவனுக்கு ஸமாதானத்தைப் பிரியமாகியுங்கள். அதனால், அவனை ஜயிப்பீர்கள். ஓ! தேவர்களே! என்னுடைய ஆற்றலால் இந்திரனுக்கு ஜயமானது ஏற்படப்போகின்றது. நானும் காணப்படாமல் இவனுடைய சிறந்த வஜராயுதத்தில் பிரவேசிப் பேன் ஓ! தேவாரேஷ்டர்களே! ரிஷிகளோடும் கந்தர்வர்களோடும் செல்லுங்கள் விருதரனுக்கு இந்திரனோடு நட்பைச்செய்யுங்கள். தாம தம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார்.

தேவரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட பொழுது, ரிஷிகளும் தேவர் களும் சோந்து இந்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள் மிக்ககாந்தி யுடையவர்களும் இந்திரன்முதலான தேவதைகளுடன் கூடியவர்களு மான எல்லாருமே, ஸம்பத்தை அடைந்து, அவ்விடத்தில் (விருத்திரன்) ஸூரிய சக்திராகள போலத் தேஜஸால் ஜவலிக்கிறவனும் பததுத் திக் குக்களையும் தபிக்கச் செய்கிறவனும் மூன்று உலகங்களையும் விழுங்கு கின்றவனுமாயிருப்பதைப் பார்த்தார்கள். முனிவர்கள், பிறகு, அருகிற் சென்று அவனை நோக்கி, 'ஓ! வெல்லப்படமுடியாதவனே! உன்னு டைய தேஜஸால் இந்த உலகம் முழுதும் வியாபிக்கப்பட்டது. பலசாலி

களில் சிறந்தவனே! நீயும் இந்திரனை ஆயிக்கச் சத்தனயிலலை இவ்விடத் தில் யுத்தம் செய்கிறவாகளான உங்களுக்கு மிகவும் நீண்டதானகாலமும் சென்று விட்டது தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனுஷ்யர்களோடுகூடின எல் லாப் பரரை இரா! உனக்கு இந்திரனோடு எப்பொழுதும் ஸ்நேகமானது இருக்கட்டும் நீயும் ஸுகத் தையும் அழிவறழ்வையான இந்திரனுடைய உலகங்களையும் அடைவாய்' என்று பரியமான வார்த்தையைச் சொன்னார்கள் மிக்க பலசாலியான விருத்திராஸுரனோ, ரிஷிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, உடனே அந்த முனிவர்களெல்லாரையும் தலையால் வணங்கி, 'ஓ! மஹா பாப்ய வான்களே! நீங்களெல்லாரும் கந்தாவர்களெல்லாரும் சொல்லியவற்றை எல்லாம் கேட்டேன ஓ! குற்றமற்றவர்களே! என்னுடைய வார்த்தை யையும் கேளுங்கள் எனும் இந்திரனும்கூட எங்கள் இருவர்களுக் கும் சோக்கையானது எப்படி ஏற்படும்? ஓ! தேவர்களே! இரண்டு தேஜஸுகளுக்கு ஸ்நேகமானது எப்படி ஏற்படும்?' என்று சொன் னான்

முனிவர்கள், (அவளை நோக்கி), 'ஒருகால நலிலராகளுடைய போக்கையை அடைய அருமயவேண்டும் அதன் பிறகு, சேஷமும் உண்டாகும் நல்ல மனிதனுடன் சோக்கையைத் தள்ளக்கூடாது ஆகையால், நல்லவர்களுடைய சோக்கையை அடைய விரும்பவேண்டும். நலிலராகளுடைய சோக்கை எப்பொழுதும் உறுதியாகவே இருக்கும். அறிவுள்ளவன், காரியங்களுக்குச் சங்கடம் நோந்திருக்கையில், காரியங் களைச் சொல்லவும் வேண்டும் நல்லவர்களுடன் நட்பானது பெருந ட்புனா ளது ஆகையால், நிரனைவன் நல்லவனைக் கொல்லவிரும்பிக் கூடாது இந்திரன், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவனும் நிரதிக்கத்தகாதவனும் மஹாதமாக்களுக்குப் புகலிடமும் ஸத்யத்தை உரைப்பவனும் தாமததை உணர்ந்தவனும் ஸதேஷ்டமமான நிரசயத்தை யுடையவனுமானவன் அப்படிப்பட்ட இந்திரனுடன் உனக்கு எப் பொழுதும் நட்பு ஏற்பட்டும் இவ்விதம் நம்பிக்கையை அடையக் கூடிய உனக்கு வேறுவிதமான எண்ணம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள்

மிகக் காந்தியுடைய விருதான மஹாரிஷிகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, 'ஓ! தவமுடையவர்களே! ஸாவஜனர்களான நீங்கள் நிச்ச

1 பலம் ஸம்மாயிருந்தால் நட்பு உண்டாகாதென்பது.

யாம் எனக்குப் பூஜயாகளாயிருப்பவர்கள் ஒ! தேவர்களே! நான் எதைச் சொல்லுகிறேனோ அதெல்லாம் செய்யப்படுமேயானால், அப்பொழுது, தேவர்கள் என்னைநோக்கி என்னசொன்னார்களோ அவையெல்லாவற்றையும் செய்வேன் ஒ! வேதியர்களிற சிறந்தவர்களே! நான், தேவர்களுக்கும் இந்திரனுக்கும் உலாந்ததினாலும் ஈரமுள்ளதினாலும் கலவினாலும் மரத்தினாலும் சஸ்தரத்தினாலும் அஸ்திரத்தினாலும் பகலிலும் ராத்ரியிலும் கொல்லத்தகாதவன் ஆகவேனாடு. இவனிதமானை எனக்கு இந்திரனேடு எந்நாளாடு சோகலையானது விந்நியயிருக்கிறது' என்று சொன்னான்.

ஒ! பரதஸரேஷ்டா! ரிஷிகள் அவனை நோக்கி, 'ஸரி' என்று சொன்னார்கள் இவனிதம் சோக்கையானது உண்டானபொழுது, விருத்ரன் மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவனுனான் பிறகு, பிரகாசிக்கின்ற தேஜஸோடுகூடிய ரிஷிகள் இந்திரனுக்கும் வருதானுக்கும் ஒரு வரோடொருவாக்கு ஸமாதானத்தைச் செய்துவிட்டு மறுபடியும் வந்த படியே சென்றார்கள். விருதானேடுகூடிய இந்திரனும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுள்ளவனுயிருந்தான் (ஆனாலும்), வருதானுடைய வத்த திற்குப்பொருந்தினவைகளான உபாயங்களை ஆலோசித்தான். தேவராஜனான அவன், தனக்கு நட்புசெய்கையில் செய்யப்பட்ட கடன்பாடடையும் ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டதையும் எப்பொழுதும் நினைக்கிறவனும் ஸமயத்தைத் தேடுகிறவனும் மிக்க வருத்தமுற்றவனுமாகி வலித்தான். அவன் ஒருஸமயம் கடற்கரையில் பெரிய அஸுரனான விருத்ராணங்கண்டான். ஸந்தியாகாலம் நேரீட்டு மிகவும் பயங்கமான வேளையும் வந்தவுடன், பகவானான இந்திரன் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய வரதானத்தை நினைத்து, 'இப்பொழுது பயங்கமான ஸந்தியாகாலமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது இரவும் அன்று; பகலும் அன்று எல்லாவற்றையும் அபஹரித்தவனும் பகவனுமான இந்தவிருதானும் என்னால் அவர்யம் கொல்லப்படவேண்டியவன் மஹாஸுரனும் மஹாபலசாலியும் பெரிதான சரீரத்தையுடையவனுமானவிருத்ராணை வஞ்சிததாகக் கொல்லாமலிருந்தால் எனக்கு நன்மை உண்டாகாது' என்று ஆலோசித்தான் இவனிதம் ஆலோசிக்கிறவனான இந்திரன் மஹாவிஷ்ணுவை நினைக்க, உடனே, சமுத்திரத்தில் மலைபோன்ற துரையைக் கண்டான் இது உலாந்ததும் அன்று; ஈரமானதும் அன்று; அப்படியே, இது சஸ்திரமும் அன்று. இதை விருதாணக்குறித்து எறிவேன் அவன் கூண்பொழுது

திலே நசிததுவிடுவான்' என்று நிச்சயித்து, உடனே 'வஜரத்துடன் சிக்கிரமாக அந்த நுரையை விருதரனிடத்தில பிரயோகித்தான் அப பொழுது, விஷ்ணுவானவா அந்த நுரையிற் புழுந்து விருதராஸுரனை நாசம் செய்தார்

விருத்ரன் கொல்லப்பட்டவுடனே, திக்குக்கள இருளில்லாதவைகளாயின. மனகளகரமான காற்றும் வீசிற்று. அப்படியே, பிரஜைகளும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தன உடனே, தேவர்களும் கந்தாவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷதர்களும் பெரிய உரகளும் நிஷிகளும் அந்த மஹேந்திரனைப் பலவிதமான ஸ்தோத்ரங்களாலே துதித்தார்கள் எல்லாப் பிரானிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு எல்லாப் பிரானிகளையும் ஸமாதானம் செய்தான் பகைவனைக் கொன்று மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்த மனத்தோடு கூடியவனும் தாமத்தை உணர்ந்தவனுமான இந்திரன் தேவர்களோடு மூன்று உலகங்களிலும் சிறந்தவரான விஷ்ணுவைப் பூஜித்தான். மிக்க வீரமுடையவனும் தேவர்களுக்குப் பயத்தைச் செய்கிறவனுமான விருத்திரன் கொல்லப்பட்டவுடனே, இந்திரனாவன் அஸ்தபத்திலை அவமதிக்கப்பட்டவனும் மிகவும் கவலையுள்ள மனமுள்ளவனுமான அவன் முன்னும் திரிசிரனைக் கொன்ற தனாலுண்டான பிரம்மஹத்தியினால் அவமதிக்கப்பட்டிருந்தான் உவலனையும் விருத்ரனையும் கொன்றவனான அவன் பயமற்றவையான மஹாதேவருடைய பூதங்களால் மறுபடியும் பிரம்மஹத்திக்காரனென்று நிந்திக்கப்பட்டு லஜை அடைந்தான்] அந்தத் தேவேந்திரன் உலகங்களின் கோடியை அடைந்து தன் செய்கைகளால் அவமதிக்கப்பட்டவனும் பெயரிழந்தவனும் அறிவிழந்தவனுமாகி ஒரு வராலும் அறியப்படவில்லை. ஜலத்தில் மறைந்து நீர்ப்பாம்புபோல சஞ்சரித்துக்கொண்டு வலித்தான் பிரம்மஹத்தியினிடமிருந்தும் உண்டான பயத்தால் பீடை அடைந்த தேவேந்திரன் ஒளிந்தவுடனே, பூமியானது விருக்ஷங்களற்றுக் காய்ந்த காடுகளையுடையதாகி நாசம் அடைந்ததுபோல ஆயிற்று ஆறுகள் வெள்ளமற்றன. எரிகள் ஜலமற்றன பிரானிகளுக்கு மழையிலலாமையாலுண்டாகும் பெரிதான கலக்கமுண்டாயிற்று தேவர்களும் அப்படியே எல்லா மஹரிஷிகளும் மிக்க நடுக்கத்தை அடைந்தார்கள உலகமெல்லாம் அரசனில்லாததாகி உபத்ரவங்களால் பீடிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது, தேவலோகத்

1 வஜரத்தின் சக்தி கலந்திருந்தது என்பது

2. [,] இது அதிக பாடம்.

தில் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் தேவராஜனை இழந்தவாகயாகி, 'மமக்கு யார் அரசனாவான்?' என்று பயமடைந்தவர்களானார்கள். தேவர்களில் ஒருவரும் தேவராஜபதில் எண்ணிக்கொள்ளவில்லை.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

தேவநோத்தேயராகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—0—

(நதனுஷன் இந்திராபட்டம் பெற்றதும், அவனுல் விரும்பப்பட்ட இந்திராணிக்குப் பிரஹஸ்பதி அபயம் கொடுத்ததும்)

பிறகு, அந்த ரிஷிகளும் ஸ்வர்க்கத்திற்குத் தலைவர்களான எல்லாத் தேவர்களும், 'பூதமானும், சிந்தை பராக்ரமமும் புகழும் பொருந்தியவனும் எப்பொழுதும் தாமசிலனுமாயிருக்கிற நகுஷனுனவன் தேவராஜத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்று, 'ஓ! பூதயே! நீ எங்களுக்கு அரசராயிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். ஓ! அரசனே! அந்த நகுஷன், தேவர்களையும் பிதருக்களோடு கூடின முனிசகலர்களையும் நோக்கித் தனக்கு நன்மையை அடைய விரும்பமுள்ளவனாகி, 'நான் விரிமையற்றவன். உங்களை ரக்ஷிப்பதில் எனக்குச் சக்தியில்லை. பலவாணை ஒருவனை விசாரித்து அறியுங்கள். இந்திரனிடத்தில் எப்பொழுதும் பலமிருந்ததன்றோ?' என்று சொன்னான். மறபடியும், ரிஷிகளை முன்னிடம் எல்லாத் தேவர்களும் அவனை நோக்கி, 'எங்களுடைய தவததையும் அடைந்து ஸ்வர்க்கத்தில் அரசாட்சி செய்யும் எங்களுக்கோ, ஒருவரிடத்தில் ஒருவருக்குக் கோரமான பயமுண்டாயிருக்கிறது; ஸந்தேகமில்லை. ஓ! ராஜஸரேஷ்டமே! அபிஷேகம் செய்துகொள்ளும் ஸ்வர்க்கத்தில் அரசராயிரும் உம்முடைய நேத்ரங்களிற் புலப்பட்ட தேவர்கள் அஸுரர்கள் யக்ஷர்கள் ரிஷிகள் ராக்ஷஸர்கள் பித்ருக்கள் கந்தாவர்கள் பூதங்கள் இவர்களுடைய தேஜஸை கிரகித்துவிடுவீர்; பலவாணுமாவீர் எப்பொழுதும், தர்மத்தை முன்னிட்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருக்கக் கடவீர். ஸ்வர்க்கத்தில் பிரம்மரிஷிகளையும் தேவர்களையும் ரக்ஷிக்கக் கடவீர்' என்று சொன்னார்கள்.

ஓ! ராஜஸரேஷ்டனே! உடனே, அவன் அபிஷேகம் செய்யப் பெற்று ஸ்வர்க்கத்தில் அரசனாயிருந்துகொண்டு எப்பொழுதும் தர்மத்தை முன்னிட்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிபதியானான் மிகவும்

அரிதான வரத்தை அடைந்து ஸ்வாக்கத்தில் ராஜ்யத்தைப் பெற்று எப்பொழுதும் தர்ம சித்தமுள்ளவனாயிருந்து, (பிறகு) காம சித்தமுள்ளவனானான். பிறகு, தேவராஜனான நகுஷன் தேவர்களுடைய எல்லா உத்யானங்களிலும் நந்தன வனத்தின் பக்கத்துத் தோட்டங்களிலும் கைலாஸத்திலும் இமயமலையின் உச்சியிலும் மந்தர பாவதத்திலும் சுவேதபர்வதத்திலும் ஸஹ்யபர்வதத்திலும் மஹேந்திரபர்வதத்திலும் மலையபர்வதத்திலும் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலும் அபஸரஸுகளாலும் தேவகன்னிகைகளாலும் சூழப்பட்டவனாகப் பல விதமாக கீழை செய்கிறவனும் கேட்க மனோஹரமான சிறந்த பலகதைகளையும் எல்லா வாத்யங்களையும் இன்பமான ஸவரத்தோடு கூடின நானத்தையும் கேட்கிறவனாகவும் இருந்தான் ஸ்ரவாவஸுஷம், நாரதரும், கந்தர்வர்கள் அபஸரஸுகள் இவர்களுடைய கூட்டங்களும், உருவங்கொண்டவைகளான ஆறு நுதுக்களும் தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்திருந்தார்களா வாஸஸ்யுடையதும் மனததிறகு இனியதும் இயற்கையில் குளிர்ந்ததுமான காற்றானது வீசுற்று துஷ்டசித்தமுடையவனான அந்த நகுஷன் இவ்விதம் வினையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, இந்திரனுக்கு இஷ்ட மஹிஷிபான தேவியானவள் அவன் கண்ணிற்கு எதிர்ப்பட்டாள் துஷ்டசித்தமுடையவனான அவன், அவளைக்கண்டு ஸபையிலுள்ள எல்லாரையும் நோக்கி, 'இந்திரனுக்கு மஹிஷிபான தேவியானவள் என்னை என அடையவில்லை? நான் தேவர்களுக்கு இந்திரனாயிருக்கிறேன். அப்படியே, உலகங்களுக்கும் தலைவனாயிருக்கிறேன் இந்திராணியானவள் இப்பொழுது சிக்கிரம் என்னுடைய இருப்பிடம் வரவேண்டும்' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் தேவியானவள் மனத்தில் வருத்தமுற்று பருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'ஓ! பிராமமணரே! நகுஷனிடமிருந்தும் என்னைக் காப்பாற்றும் உமமை நான் சரணமடைந்தேன். ஓ! பிராம்மணரே! நீ என்னை எல்லா லக்ஷணமும் பொருந்தியவனென்று நன்கு உரைக்கின்றீர் தேவராஜனுக்கு பரிபையும் மிகக் கூடுதலை அடைகிறவனும் வைதவயத்தை அடையாதவனும் ஒரேபதியையுடையவனும் பதிவரதையுமாகச் சொல்லியிருக்கிறீர் அந்த வாந்தையை ஸத்யமாகச் செய்யும் ஓ! பகவானே! ஸரவாரே! நீ இதுவரையில் சிறிதும் பொய்சொன்னதில்லை ஓ! பிராமமணரேஷ்டரே! ஆகையால், உமமால் சொல்லப்பட்ட இது ஸதத்யமாகட்டும்' என்று சொன்னாள்.

அப்பொழுது, பிருஹஸ்பதி பயதநால் மயக்கத்தை அடைந்த வவான இந்திரானியை நோக்கி, 'தேவீ! நான் உன் விஷயத்திற் சொன்னது ஸத்தியமே ஆகும்; இது நிச்சயம் சீக்கிரத்தில் தேவராஜனான இந்திரன் இவ்விடம் வருவான். அவனைப் பாப்பாய் நகுஷ்ணிடம் பயப்படவேண்டாம் இதனை உனக்கு ஸத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். சீக்கிரத்தில் உன்னை நான் இந்திரனோடு சேர்த்துவைப்பேன்' என்று சொன்னான் பிறகு, அந்த நகுஷராஜன், இந்திரானி அங்கிரவின் புதரான பிருஹஸ்பதியினுடைய வீட்டை அடைந்ததைக் கேட்டு உடனே கோபத்தை அடைந்தான்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

வேஸநோத்தேயாகபர்வம். (தொடர்க்கி.)

—:0:—

(நகுஷனை மகிழ்வித்தற்காகத் தேவர் முதலியோர் வேண்டியும் பிருஹஸ்பதி இந்திரானியை விடாதிருந்ததும், பிருஹஸ்பதியின் அனுமதியின்மேல் நகுஷனை வஞ்சிப்பதற்காக இந்திரானி ஸமயத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள அவன்ிடம் சென்றதும்)

கோபங்கொண்டவனான நகுஷனைப் பாதது, தேவர்கள், ரிஷிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு, தேவராஜனும் கோரமான பார்வையுடையவனுமான நகுஷனை நோக்கி, 'ஓ! தேவராஜரே! கோபத்தை விடும் ஓ! விபுலே! நீ கோபிததால் அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், மஹாநாகர்கள் இவர்களோடு கூடின உலகம் நடுங்கும் ஓ! ஸாதுலே! இந்தக் கோபத்தை விடும் உம்மைப்போன்றவர்கள் கோபத்தை அடையார்கள் அந்தத் தேவியானவன் பிறனுடைய மனைவி ஓ! தேவராஜரே! மனம் தெளியக்கடவீர் பாதாரத்தைக் கருதிச் சேரும் பாபத்திலிருந்து மனத்தைத் திருப்பும் தேவராஜராக இருக்கிறீர். உமக்குக் கேஷமமுண்டாக வேண்டும் பிரஜைகளைத் தர்மத்துடன் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னார்கள்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டும், காமததால் மதிமயக்கங் கொண்ட அவன் அந்த வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை உடனே, தேவர்களுக்கு அதிபதியான நகுஷன், தேவர்களை நோக்கி, இந்திரன் விஷயமாய் இவ்விதம் சொன்னான். 'முன் காலத்தில் பதி உயிருடனிருக்கையில் ரிஷி பதரியும் புகழ்பெற்றவளுமான அகஸ்தியையை இந்திரன் ஆக்ரமித்தான்

னே; அவனை நீங்கள் ஏன் தடுக்கவில்லை? முன் காலத்தில், அநேகம் கொடிய செய்கைகளும் தாம் விரோதமான திரிகிராவதம் முதலியவைகளும் விருத்திராவத முதலியவற்றில் வஞ்சனைகளும் இந்திரனால் செய்யப்பட்டனவே, அவன் உங்களுடைய ஏன் தடுக்கப்படவில்லை? தேவியானவள் என்னை வந்தடையட்டும்.

மேலான நலம் ஒ! தேவர்களே! இப்படியானால் உங்களுக்கும் எப்பொழுதும் சேஷமம் உண்டாகும்' என்று சொன்னான் அப்பொழுது, தேவர்கள், 'ஒ! ஸுவாகக் லோகாதிபதியே! நீ விரும்புகிறபடி இந்திராணியை அழைத்து வருகிறோம் ஒ! விரே! இந்தக் கோபத்தை விடும் ஒ! தேவர்களுக்குத் தலைவரே! பரீதி அடைந்தவராகக்கடவீர' என்று சொன்னார்கள்.

ஒ! பாரத! தேவர்கள் நிஷிகளோடுகட்டி அவனைநோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, இந்திராணியைக்குறித்தது நலத்தலலாத வாதத்தைசொல்லுவதற்கு பிருகஸபதியை அடைந்தார்கள் (அவரைநோக்கி), 'ஒ! பிராம்மணஸரேஷ்டரே! தேவநிஷிகளிற சிறந்தவரே! இந்திராணியானவள் உமமுடைய கிருஹத்தில் சரணமடைந்ததாகவும் உமமால் அபயபரதானம் செய்யப்பட்டதாகவும் அறிகிறோம். ஒ! மிக்க கார்தியுடையவரே! அவ்விதம் அறிந்த தேவர்களும் கந்தாவர்களும் நிஷிகளும் உமமை அருளசெய்யும்படி வேண்டுகிறார்கள் இந்திராணியானவள் நகுஷனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டமே தேவர்களுக்கு அரசனும் பெரிய கார்தியுடையவனுமான நகுஷன் இந்திரனைக்காட்டிலும் மேலானவன் சிறந்த நிறமுடையவனும் சிறந்த இடையுடையவனுமான இவன், இவனைப் பதியாக வரிககவேண்டும்' என்று சொல்ல, உடனே அந்தத்தேவியானவள், கண்ணீர்சொரிந்து வாய்விட்டமுது எளிமையுற்றவளாகி பருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'ஒ! தேவநிஷிகளிற சிறந்தவரே! நான் நகுஷனைப் பதியாக விரும்பேன் ஒ! பிராம்மணரே! உமமைச் சரணமடைந்தவளாயிருக்கிறேன் பெரிய பயத்திலிருந்தும் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னாள்.

பருஹஸபதி, 'ஏ! இந்திராணி! சரணமடைந்த உன்னைக் கைவிட்டேன் இது எனனுடைய உறுதி குற்றமற்றவ்வே! நாமத்தை உணர்ந்தவனும் ஸத்யத்தைச் சீலமாகவுடையவனுமான உன்னைக் கைவிட்டேன் மேலும், பிராம்மணனாயிருந்துகொண்டு அகாரியத்தைச் செய்பவிரும்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, தேவர்களை நோக்கி, 'ஒ! தேவஸரேஷ்டர்களே! தாமத்தைக் கேட்டவனும் ஸத்யத்தைச்சீலமாக

வுடையவனுள் தர்மத்தின்விதியை அறிந்தவனுமான நான் இரதக் காரியத்தைச் செய்யேன், போகுகா. இரத விஷயத்தில் முன்காலத்தில் பரம்மாவின்னா சொல்லப்பட்ட இதைக் கேளுவகா. அது, பயத்தினால் சரணமடைந்தவனை எவன் சத்ருவனிடம் கொடுக்கிறானோ அவன் விதைத்த விதை முளைக்கவேண்டியகாலத்தில் முளைக்கிறதில்லை. அவனுக்கு மழை பெய்யவேண்டியகாலத்தில் பெய்கிறதில்லை. அவன், தன்னைச் சேர்க்க விரும்பின காலத்தில் என் ககரவன் அகப்படமாட்டான். அவன் பயந்து சரணமடைந்தவனைக் கொடுப்பினோ அவன் தூரப்பலமான சித்தத்தையுடையவனாக அன்னத்தை வினாக அடைவான், அவகவகா அசைவறறு எவாக்கலாகத்திறுந்தும் நழுவி விழுவான் அவனுடைய ஹவீஸைத் தேவர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள். பயத்தால் சரணமடைந்தவனை எவன் பகைவனிடம் கொடுக்கிறானோ அவனுடைய ஸந்ததி அகாலத்தில் மரிக்கும். அவனுடைய டாகாபிதாசுகள் எப்பொழுதும் பரதேசவாஸத்தைச் செய்வார்கள் இந்திரனோடு கூடின தேவர்கள் அவன் மேல் வஜ்ராயுதத்தால் அழக்கின்றார்கள்’ என்று பது இவ்விதம் இதை அறிகின்ற நான், உலகத்தில் இந்திராணி என்று பிரவலித்தியடைந்தவனும் இந்திரனுக்குப் பிரியமான மதுரிவியாபான இரதச் சச்சிதேவியைக் கொடுக்கமாட்டேன். ஓ! தேவாஸிரேஷ்டாகளே! இவளுக்கும் எனக்கும் ஹரித்தத்தைச் செய்யுதிகள் நான் சச்சிதேவியைக் கொடுக்கமாட்டேன்’ என்று சொன்னா. (அப்பொழுது), கந்தர்வா களுடன் கூடின தேவர்கள் குருவை நோக்கி, ‘ஓ! பிருஹஸ்பதியே! எப்படி நல்ல நீதி ஏற்படுமென்ற ஆலோசியும்’ என்று சொன்னார்கள்.

பிருஹஸ்பதி, ‘மங்கள் குணமுள்ள தேவியானவள் நகுஷனிடம் சிறிது காலம் தாமதித்தால் வேண்டக் கடவா. இதுவோ இந்திராணிக் கும் நமக்கும் நன்மையாகும். ஓ! தேவர்களே! காலமானது பல விக்கங்களை உடையது (தேவி கேட்கும்) காலம் (நகுஷன் குறித்த) காலத்தைக் கடத்தும் நகுஷன் வரத்தை அடைந்ததனால் பலவானாகவும் காலம் கொண்டவனாகவுமிருக்கிறான் என்று சொன்னா. அவரால் அவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடனே, அப்படியே தேவர்கள் பிரதிபாதிப்பது (அவரை நோக்கி) ‘ஓ! பிராம்மணசே! உம்மால் இது நன்றாக சொல்லப்பட்டது எல்லாம் தேவர்களுக்கு நன்மையாயுள்ளன. ஓ! பிராம்மணசே! இது சரியே இந்தத் தேவியும் பிரஸாதத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே, அகநி முதலான எல்லாத் தேவர்களும் ஓற்றமையுடன உல

கங்களுடைய நன்னமையை விருந்தி இந்திராணியை நோக்கி, 'தேவி சராசரமான இந்த உலக முழுதும் உன்னால் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஒரே பதியுடையவரும் ஸதயமுடையவருமாயிருக்கிறாய். நகுஷணக் குறித்துச் செல் உன்னை விரும்புகிறவனும பாவத்தைச் செய்கிற வனுமான நகுஷன் சீக்கிரம் நசிக்கப் போகிறான் இந்திரனும் தேவ ராஜ்யத்தை அடையப் போகிறான்' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் உறுதிசெய்துகொண்டு இந்திராலியானவள் காரியவலித்தியின் பொரு டு, லஜனையுடன், 'கோமான பார்வையுடைய நகுஷனை அடைந ளாள் தருணவயதும் ரூபமுமுடையவளான அவளைப் பார்த்து, துஷ்டமனமுடையவனும் காமத்தால் அறிவுகெட்டவனுமான நகுஷ னும் ஸந்தோஷித்தான்

பதினமூன்றாவது அதியாயம்

ஸே நோ த யோ க பர் வ ம் . (தோட்ச்சி.)

—o—

(குந்திராணி நகுஷன்டம் நியமம் செய்து கொண்டதும், இந்திரன் அழுவ மேதம் செய்து பாவம் நீங்கியும் பயந்து ஒளிந்ததும், இந்திராணி உபநருதி தேவியைப் பூஜித்ததும்)

பிறகு, தேவராஜனாயிருக்கிற நகுஷன் அவளைப் பார்த்து, அப் பொழுது, 'சுததமான புன்னகை யுள்ளவளே! நான் மூன்று உலகங் களுக்கும் இந்திரன். சிறந்த தொடையும் சிறந்த மேனியுமுடையவளே! எனனைப் பதியாக அடையக் கடவாய்' என்று சொன்னான்.

நகுஷனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட பதிவரதையான் அந்தத் தேவியானவள், பயத்தால் கலக்கமுற்றுப் பெருங் காற்றில் வாழை நடுங்குவதுபோல நடுங்கினாள் பிறகு, அவளோ சிரத்தால் பரமமாலை வணங்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு தேவராஜனும் பார்க் கப் பயங்கரனுமான நகுஷனை நோக்கி, 'ஓ! தேவராஜரே! நான் உமமிடமிருந்தும் காலத்தின் அவகாசத்தை அடைய விரும்புகிறேன் இந்திரன் எதை அடைந்தானோ, எனக்கேதான் சென்றானோ, தேவியவிலலை. ஓ! பிரபுவே! இந்த உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு, (அவன்) அறியப் படாமலிருந்தால், பிறகு, நான் உம்மை அடைவேன் உமக்கு இதனை ஸதயமாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான்

இந்திராணியினால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனான அந்த நகுஷன்

ப்ரீதியுடன் (அவளை நோக்கி), 'ஓ! அழகான இடையுடையவளே! இப் பொழுது என்னை நோக்கி எவ்விதம் சொல்லுகிறாயோ அவ்விதமே ஆகட்டும் தெரிந்துகொண்டு அவசியம் வரவேண்டும். இந்த ஸத்யத்தை நினைக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான்.

மங்களாகுணமுள்ளவனும் புகழுடையவளுமான அவள் நகுஷனுல் விடப்பட்டு உடனே வெளியில் வந்து பிருஹஸ்பதியின் கிருஹத்தை யும் அடைந்தாள் ஓ! ராஜப்ரேஷ்டனே! அகநி முதலான தேவர்களும் அவளுடைய வாதையைக் கேட்டு ஒரே மனமாய்த் தேவதேவரும் ஸமாத்தருமான விஷ்ணுவின்னுடன் சேர்ந்து இந்திரன் விஷயத்தைச் சிந்தித்தார்கள். பேசுந்திறமையுள்ளவாகான அவர்கள் மிகவும் வருத்தமுற்று திருமலை நோக்கி, 'ஓ! தேவரீ! தேவகணங்களுக்கு அரசவான இந்திரன் பிரம்மஹத்தியினால் அவமதிக்கப்பட்டான் (எல்லாருக்கும்) முன் உண்டானவரும் உலகத்திற்குப் பிரபுவுமான நீரே எங்களுக்குக் கதி எல்லாப் பிராணிகளையும் காப்பதற்காக வியாபகராயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தீர். ஓ! தேவகணங்களுக்கெல்லாம் தலைவரே! விருதான உம்முடைய வீரியத்தால் கொல்லப்பட, இந்திரன் பிரம்ம ஹத்திபால் வியாபிக்கப்பட்டான் அவனுக்கு விமோசனத்தைச் சொல்லும்' என்று சொன்னார்கள்.

'விஷ்ணுவானவா அவர்களுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, 'இந்திரன் என்னையே ஆரதிக்கட்டும் நான் இந்திரனைப் பரிசுத்தம் செயவேன் இந்திரன் புண்ணியமான அஸ்ரவமேதத்தால் என்னை ஆரதித்து ஓரிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாதவனாகி மறுபடியும் தேவர்களுக்கு இந்திரனாவான் துஷ்ட புத்தியுடைய நகுஷனும் தன் செய்கைகளால் நாகத்தை அடைவான் ஓ! தேவர்களே! சோனிலலாதவர்களாகச் சில காலம் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார்.

மங்களகரமாயும் ஸத்யமாயும் அமிருதத்திற்கு ஒப்பாயுமிருக்கிற திருமாலினுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, உடனே, உபாந்தியாய் ருடன் கூடின எல்லாத் தேவர்களும் ரிஷிகளும், இந்திரன் பயத்தால் வருத்தமுற்று எவ்விடமிருக்கிறானோ அவ்விடத்தை அடைந்தார்கள் ஓ! அரசனே அவ்விடத்தில மஹாத்மாவான மஹேந்திரனுடைய பரிசுத்திக்காகப் பரம்மஹத்தியை நிவருத்தி செய்வதும் மிகப் பெரிதுமான அஸ்ரவமேதமானது நடந்தது ஓ! யுதிஷ்டிர! தேவேஸ்வரனான இந்திரனோ, பரம்மஹத்தியைப் பிரித்து விருஷங்கனிலும் நதிகனிலும் பர்வதங்களிலும் பூமியிலும் ஸ்திரீகளிடத்திலும் பிராணிகளிடத்திலும்

கொடுத்துவிட்டுக் கவலை நிகின்வனும் பாவத்தை நீக்கிவனும் நல்ல மனமுடையவனுமான பிறகு, வலாஸுரனைக் கொன்றவனுமாய் தேவிக்குப்பதியுமான தேவனுனவன் ஸ்தானத்திலிருந்தும் அசைக்க முடியாதவனும் வரதானதால் ஸஹிக்க முடியாதவனும் எல்லா பிராணிகளுடைய பலத்தைபும நாசம் செய்பவனுமான நகுஷீனப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் ஒளிந்தான் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் காணமுடியாதவனாகக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஸஞ்சரித் தான். இந்திரன் ஒளிந்தவுட்பின், இந்திராணியானவள் சோகத்தை அடைந்தாள் மிககதுக்கத்துடன் கூடினவளான தேவியானவள், அப பொழுது, 'ஆ' இந்திர ' என்று புலம்பினாள் 'நான் தானத்தை யும் ஹோமத்தையும் செய்தும் குருக்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து மிருப்பேனையாலு, என்னிடம் ஸத்யம் இருக்குமேயானால், ஒரு பாத தாவையே உடையவளாகக் கடவேன் நான், பரிசுத்தமானவளும் தேவா களுக்கு நன்மையானவளும் உத்தராயணத்தில் தொடங்கியிருப்பவளு மான இந்த ராதரிதேவியை வணங்குகிறேன் எனனுடைய மனோரத் தானது கைகூட்டும்' என்று அவ்விடத்தில் அவள் பரிசுத்தையாய் ராதரிதேவியை உபாஸித்தாள் அந்தராதரிதேவியானவள் (இந்திராணி யினுடைய) பாதிவரதயத்தினாலும் ஸத்யத்தினாலும் உபஸருதியை அடைந்தாள் அபபொழுது, இந்திராணி, 'எந்த விடத்தில் இந்தக் தேவராஜன் இருக்கிறானோ அந்த இடத்தை எனக்குக் காட்டு' 2 ஸத்யம் 3 ஸத்யத்தால் காணப்பட்டும்' என்று உபஸருதிதேவினை 1 நோக்கிச் சொன்னாள்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

ஸே நோ த் தோ ராக பர் வ ம். (தொடக்கிச்)

—:0:—

(இந்திராணி உபஸருதியுடன் சென்று தாமரைத் தண்டினுள்ளிருந்த இந்திரனைக்கண்டு நகுஷின் வலாஸுரனைக் கூறியது)

பிறகு, உபஸருதியானவள் சூரபத்தோடுகூடிய பதினான்கையான இந்திராணியை வந்தடைந்தாள் பருவமும் சூரமுமுடையவளும் ஸரீ பத்தில் வந்தவளுமான அந்த உபஸருதிதேவியைப் பார்த்து இந்த

1 'ஸந்தேகத்தைத் தெளிவிக்கிற தேவி' என்பது பழைய வரை.

2. 'இந்திராணிநாபு' 3 'இந்திராணியின் கற்பினால்'

ராணியானவள் மனத்தில் மிக்க ஸுந்தோஷத்தை அடைந்து அவளைப் பூஜித்தது, பிறகு, 'ஓ! சிறந்த முகத்தையுடையவளே! நான் உன்னை அறிய விரும்புகிறேன். நீ யார்? சொல்' என்று சொன்னாள் உபஸ்ருதி, 'ஓ! ஸர்வணயமுள்ளவளே! தேவியே! நான் உபஸ்ருதி. உன்னுடைய ஸமீபத்தை அடைந்தேன் உன்னுடைய ஸத்யத்தால் உனக்கு நேரில் தோன்றினேன் நீ பதிவரதை யமந்தோடும் நியமத் தோடும் கூடினவளா தேவனும் வருத்திரசதருஷுமான இந்திரனை உனக்குக் காண்பிப்பேன் சீக்கிரம் பின்தொடர்ந்துவா உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. தேவராரேஷ்டனான பதியைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னாள் உடனே, புறப்பட்டவளான அந்தத் தேவியை அந்த இந்திராணியானவள் பின்தொடர்ந்தாள் அவள், தேவவனங்களையும் அநேக பாவதங்களையும் தாண்டி அப்பால் இமயமலையையும் தாண்டி, வடபாகத்தை அடைந்தாள் ஸமுத்திரத்தையும் அடைந்து அநேக யோஜனை விஸ்தாரத்தோடு கூடியதும் பலவிதமான விருக்ஷங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டதுமான ஒரு பெரிய தீவை அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் திவ்யமானதும் பலவித பக்ஷிகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் தூறு யோஜனை அகலமும் அவ்வளவு நீளமும் உள்ளதும் மங்கள கரமுமான தடாகத்தைப் பார்த்தாள் ஓ! பாரத! அந்தத் தடாகத்தில் திவ்யமானவைகளும் பஞ்சவாணங்களையுடையவைகளும் வண்டிகளால் ரபதிக்கப்பட்டவைகளும் நன்றாக மலர்ந்தவைகளும் ஆயிரக்கணக்கு மான தாமரைமலர்கள் இருந்தன. அந்தத் தடாகத்தின் மத்தியில் பெரி தும் சபமாயுள்ளதுமான ஒரு தாமரைக்கொடியானது வெண்மை யானதும் உயர்ந்த தண்டோடுகூடினதும் பெரிதுமான தாமரை மலரி னால் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது தாமரைப் பூவினுடைய தண்டைப் பேதித்துக்கொண்டு அந்த இந்திராணியோடு பிரவேசித்தாள் அதில் தாமரைத் தண்டின் நூலில் புகுந்திருந்த இந்திரனையும் பார்த்தாள் மிக்க ஸுஷ்மமான ரூபத்தோடிருப்பவனும் பிரபுவுமான அவனைப் பார்த்தது, தேவியும் அந்த உபஸ்ருதியும் ஸுஷ்மரூபத்தைத் தரிக்கிறவா களானார்கள் அப்பொழுது, இந்திராணி இந்திரனைப் ப்ரவரித்தமான முன் செய்கைகளால் துதித்தாள். துதிக்கப்பட்டவனும் சத்ருக்களு டைய டட்டணத்தைப் பேதிக்கிறவனுமான தேவன் அப்பொழுது இந் திராணியை நோக்கி, 'எதற்காக வந்தாய்? எப்படி என்னை அறிந் தாய்?' என்று கேட்டான்

அப்பொழுது, அவள அவனிடத்தில் நகுஷ்டனுடைய சேஷ்டை

பைக்குறித்துச் சொன்னதாவது:—‘ஓ! நூறு அஸ்வமேதம் செய்தவரே! நகுஷணவன் மூன்று உலகங்களிலும் இந்திரத்தன்மையை அடைந்து வீரியத்தையுடையவனும் கொழும்பையுடையவனும் கெட்ட எண்ணத்தையுடையவனுமாகி என்னைத் தன்னிடம் வரச் சொன்னான். சூரரணன் அவன் எனக்குக் காலத்தையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறான். ஓ! பிரபுவே! நீ ரக்ஷியாமற்போனான் அவன் என்னைத் தன்வசம் செய்வான். இதனால், நான் உம்முடைய ஸம்பம் விரைந்து வந்தேன். ஓ! பெரிய புஜனகளையுடையவரே! சூரரணும் பாபத்தில் உறுதியுடையவனுமான நகுஷணக் கொலலும் திதியின் புத்ரர்களையும் தனுவின் புத்ரர்களையும் கொன்றவரே! உம்முடைய ஸவரூபத்தை வெளியிடும். ஓ! விபுவே! தேஜஸை அடையும். தேவராஜயத்தையும் ஆளும்’ என்று சொன்னான்.

பதினேந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸேநோத்யோகபர்வம். (தோடர்கீச)

—:0:—

(இந்திரானி நகுஷண ஸப்த ரிஷிகள் சுமக்கும் பல்லக்கில் வாசம் சொல்லியதும், பிருஹஸ்பதியின் விருப்பப்படி அக்னீதேவன் ஜலம் தவிர மற்றவிடங்களில் தேடிக் காணாமல் மீண்டதும்)

சுசுதேவியினால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பகவான், மறுபடியும் அவளை நோக்கி, ‘ஓ! காரதிபொருந்தியவளே! இது பராக்ரமத்திற்கு ஸமயமன்று நகுஷண மிக்க பலசாலி ரிஷிகளாலே ஹவயங்களுளும் கவயங்களாலும் விருத்தி செய்யப்பட்டும இருக்கிறான். ஓ! தேவி! இந்த விஷயத்தில் ஒரு நீதியை ஏற்படுத்துவேன் அதனைச் செய்யக் கடவாய். நீ அதனை ரகஸ்யமாகவும் செய்யவேண்டும். மங்கள குணமுடையவளே! ஒருவரிடத்திலும் சொல்லக்கூடாது அழகான இடையுடையவளே! நீ ஏகாந்தத்தில் நகுஷண அடைந்து சொல்லு (அதாவது):—‘ஓ! ஜகத்திற்குப் பதியாயுள்ளவரே! திவ்யமான ரிஷி வாகனத்தால் என்னை அடையக் கடவீர் இவ்விதம் செய்தால், நான் ப்ரீதியடைந்து உம்முடைய வசமாவேன்’ என்று அவனுக்குச் சொல்’ என்று சொன்னான். கமலங்கள்போன்ற கண்களையுடையவளான பதநியானவள், தேவராஜன் இவ்விதம் சொல்லியதைக் கேட்டு, உடனே, ‘அபபடியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டு நகுஷணக்குறித்துச் சொன்னான்.

உ த் தோ க ப ர்

அப்பொழுது, நகுஷன், புன்னகையுடன் இடையுடையவளே! சுத்தமான புன்னகை உடையவளே! உனக்கு நலவரவா? நான் என்ன செய்யவேண்டும்? கல்யாணி! பக்தனுனானனை அடையக் கடவாய்' நல்ல மனமுள்ளவளே! எதை விரும்புகிறாய்? கல்யாணி! அழகான இடையுடையவளே! உனக்கு எது செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்வேன் நீ லஜைஜ அடையவேண்டாம் சிறந்த இடையுள்ளவளே! என்னிடம் நம்பிக்கை வை. தேவீ! ஸதயத் தோடு பரகிஜைஞ் செய்கிறேன் நீ சொன்னதைச் செய்வேன்' என்று சொன்னான்

இந்திராணி, (அவனைநோக்கி) 'ஓ! ஜகததிறகுப் பதியா யிருப்பவரே! உம்மால் எனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட காலத்தை எதிர்பார்க்கிறேன் தேவ நாயகரே! பிறகு, நீயே எனக்குப் பதியாகப் போகிறீர் ஓ! தேவ ராஜரே! மனத்திலுள்ள காரியத்தைச் சொல்லுவேன். உறுதிசெய்து கொள்ளக் கடவீர் ஓ! அரசரே! எனக்குப் பிரியமான இந்த வார்த்தையை அன்புடன்செய்வீரானால் சொல்லுவேன் பிறகு, உமமுடைய வசத்தை அடைந்தவளாய்

யானைகளும் தோகளும வாகனங்களாயிருந்தன. ஓ! தேவநாயகரே! இப்பொழுது, உமக்கு, விஷ்ணுவக்கும் ருத்ராருக்கும் தேவர்களுக்கும் ராசுஷங்களுக்குமில்லாத புதிதான வாகனத்தை விரும்புகிறேன். ஓ! விழுவே! ராஜரே! மஹாபாக்யவான்களான எல்லா ரிஷிகளும் சேர்ந்து பல்லக்கினால் உமமைத தாங்கவேண்டும். இதுவே எனக்கு விரும்ப மாயிருக்கிறது. அஸுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும்ஸமானராக இருக்கத்தக்கவர் அல்லீர் பாவையினிலேயே உமது வீரயத்தால் எல்லா ருடைய தேஜஸையும் கிரஹிக்கிறீர் வீரயவானை ஒருவனும் உமக்கு எதிராக நிரப்பதற்குச் சக்தனிலலை' என்று சொன்னான்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனான நகுஷன் அப்பொழுது மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். தேவேந்திரான அவன் குறமற்றவளான அவளை நோக்கி, 'ஓ! சிறந்த நிறமுடையவளே! உன்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த வாகனமானது அபூர்வமாயுள்ளது தேவியே! எனக்கு நன்கு ஐசுததிறுக்கிறது. சிறந்த முகத்தையுடையவளே! உனக்கு வசமாயிருக்கிறேன். எவன் முனிவர்களை வாகனங்களாகச் செய்கிறானோ அவன் அற்பமான பராக்ரமத்தை உடையவனாக இருக்கமாட்டான். நான் தவமுடையவனும் பலமுடையவனும் சென்றது வருவது இருக்கிறது இவைகளுக்குப் பரபுஷமாயிருக்கிறேன் நான் கோபத்

தை அடைந்தால் உலகமிராது என்னிடம் எல்லாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுததமான புன்னகையுடையவனே! நான் கோபத்தை அடைந்தால், தேவர்களும் தானவர்களும் கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் உரகர்களும் ராசுஸர்களும் எல்லா உலகங்களும் (என்னை எதிர்க்கப்) போதியவைகளாகா. நான் கண்ணால் யாரைப் பார்க்கிறேனோ அவனது பலத்தை அபகரிக்கிறேன். நான் தேவர்களுக்கு இந்திரனாக இருக்கிறேன்; உலகங்களுக்குப் பெரிய ஈசுவரனுமாயிருக்கிறேன். ஹவயமும் கவயமும் அனாதியான உலகங்களும் என்னிடத்திலேயே உள்ளன ஆகையால், தேவியே! உன்னுடைய வாரதத்தையே செயவேன. ஸந்தேகமில்லை. என்னை ஸபதரிஷிகளும் அபபடியே எல்லாப் பிரமமரிஷிகளும் வகிப்பார்களா. ஒ! சிறந்த நிறமுள்ளவனே! என்னுடைய மாகாத்மியத்தின் சோக்கையையும் செழிப்பையும் பா! என்று சொன்னான் ஒ! பாரத! இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, சிறந்த முகத்தையுடைய அந்தத் தேவியை விட்டுவிட்டு, பிறகு, அந்த நகுஷனோ பலத்தின் வீரயத்தால் நன்றாக ஆலோசித்து ஸுப்ரதீகமென்கிற கஜத்தையும் ஐராவதத்தையும் ஹம்ஸங்கள் பூண்ட விமானத்தையும் குதிரைகள் பூண்ட தேரையும் விட்டுவிட்டு மிக்க கொழப்பினால் மஹாமுனிவாகவே அவமதித்துத் தவத்தில நிலைதிருப்பவர்களான ரிஷிகளை விமானத்தில் சோப்பிததுப் பிராமமணர்களுக்கு அஹுதனும் பலத்தோடு கூடினவனும் மத்ததின் பலத்தினால் வெறி கொண்டவனும் காமத்திறகுரிய செய்கையுள்ளவனும் துஷ்ட புத்தியுடையவனுமான அவன் அந்த ரிஷிகளைச் சுமக்கச் செய்தான்

நகுஷனால் விடப்பட்ட தேவியும் உடனே பிருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'எனக்கு நகுஷனால் செய்யப்பட்டிருக்கிற காலஎலியானது சிறிதுதான் மிச்சமிருக்கிறது. (ஆகையால்), நீர் சீக்கிரம் இந்திரனைத் தேடும் பக்தையான எனக்குத் தயைசெய்யும்' என்று சொன்னா பகவானு பிருஹஸ்பதி, 'அபபடியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி, அவளை நோக்கி, 'ஒ! தேவியே! துஷ்டசித்தமுடையவனை நகுஷனிடமிருந்தும் நீ பயப்படவேண்டாம். இவன் நெடுநாள நிலைக்க மாட்டான். இழிந்த மனிதனாகிய இவன் போய்விட்டான். மீன்கள் குறைமுள்ளவனே! தாமத்தை அறியாதவனை இவன் மஹரிஷிகளைச் சுமக்கச் செய்வதனாலும் கெட்டான் இந்த மதிகெட்டவனுடைய நாசத்திற்காக நானும் யாதத்தைச் செய்கிறேன். இந்திரனையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறேன். நீ பயப்படாதே. உனக்கு மங்களமுண்டாகுக'

என்று சொன்னா.

பிறகு, மிக்க தேஜஸுள்ள பிருஹஸ்பதியானவா. இந்திரனைத் தெரிந்துகொள்வதென்பொருட்டு அக்கனியை ஜவலிக்கச் செய்து சிறந்த தான ஹவிஸை விதிப்படி ஹோமம் செய்தார். ஓ! ராஜனே! அவர் ஹோமம் செய்துவிட்டு அக்கனியை நோக்கி, 'இந்திரனைத் தேடும்' என்று சொன்னார். அதனால், பகவானும் தேவருமான அக்கனியானவர் தாமே அப்புதமாய் ஸதிர்வேஷத்தைச் செய்துகொண்டு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார் அவர் திசைகளையும் மூலத்திசைகளையும் மலைகளையும் காடுகளையும் பூமியையும் அந்தரிசூதத்தையும் தேடிப்பார்த்து, உடனே மனோ வேகமாக நொடிக்குள பிருஹஸ்பதியை வந்தடைந்தார் பிர்ஹஸ்பதியைநோக்கி, 'ஓ! பிருஹஸ்பதியே! தேவராஜனே இப்பொழுது ஓரிடத்திலும் காணவில்லை. ஜலங்கள் பார்க்கப்படாமல் மீதியிருக்கின்றன ஒப்பொழுதும் ஜலங்களில் ப்ரவேசிக்க எனக்கு உதஸாஹமில்லை. ஓ! பிராம்மணரே! எனக்கு அவைகளில் செல்லுகை கிடையாது. உமக்கு வெறென்ன செய்யவேண்டும்?' என்று சொன்னார். தேவகுருவானவர், அவரை நோக்கி, 'ஓ! மிக்கதேஜஸையுடையவரே! ஜலத்தின்போம்' என்று சொன்னார். அக்கனியும் அவரைநோக்கி, 'ஓ! மிக்க தேஜஸையுடையவரே! ஜலத்திற் பிரவேசிக்கச் சக்தியில்லாதவனாக இருக்கிறேன். இந்த ஜலத்தில் எனக்கு நாசம் ஏற்பட்டுவிடும். உம்மைச் சரணமடைந்தேன் உமக்கு சேஷமமுண்டாகுக அப்புக்களிலிருந்து அக்கனியும் ப்ராம்மண ஜாதியிலிருந்து ஸூதரியஜாதியும் கருங்கல்லிலிருந்து இரும்பும் உண்டாயின ஆகையால், எங்கும் செல்லுகிற அவைகளுடைய சக்திகள அவற்றின் காரணங்களில் அடங்குகின்றன' என்று சொன்னார்.

பதினாறுவது அத்யாயம்.

ஸேநோத்தியோகபர்வம் . (தோடர்ச்சி)

—:0:—

(பிருஹஸ்பதியால் பலப்படுத்தப்பட்ட அக்கினி இந்திரனைத் தேடித் தெரிவித்ததும், பிருஹஸ்பதி இந்திரன்டம் சென்று அவனைத் துதித்ததும் துபோன்முதலியோர் அபிதவந்ததும், இந்திரன் அக்கினிக் துப் பாகம் கொடுத்துக் துபோன்முதலியோரைத் திக்துப்பாலகராக்கியதும்.)

பிருஹஸ்பதி, 'ஓ! அக்னியே! நீர் எல்லாத் தேவாளுக்கும் முதலாயிருக்கிறீர். நீர் ஹவிஸைத் தாங்குகிறவராயிருக்கிறீர் நீர் எல்லா பராணிகளுள்ளும் ஸாக்ஷிபோல மறைந்து ஸஞ்சரிக் கிறீர் கவிகளானவர்கள் உமமை ஒருவராகச் சொல்லுகிறார்கள் உம்மை மறுபடியும் (காஹுபதய ஆஹவநீய தக்ஷிணைக் கனி எனறு) மூன்று விதமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! ஹவிஸைப் புஜிக்கிறவரே! உம்மால் விடப்பட்டால் இந்த உலகம் உடனே நசிக்கும் வேதியாக் கள் உம்மை வலங்கித் தவகள் காமங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட சாஸுவதமான கதியைப் பதனிக் கொடும புதராக் கொடும அடைகின்றார்கள் ஓ! அக்னியே! நீர்தாம் ஹவிஸை வஹிக்கிறீர் நீரே சிறந்ததான ஹவிஸ், ¹ஸதரங்கனாலும் ²பஜ்ஜநுகளாலும் சிறந்தவைகளான அஸ்வமேதாதியாகங்களாலும் உமமையே ஆரதிக்கிறார்கள் ஓ! ஹவயவாஹரே! நீர் இந்த மூன்று உலகங்களையும் படைத்து முடிவுக்காலமேறப்படப்பொழுது விருத்தி அடைந்து மறுபடியும் தகித்துவிடுகிறீர் ஓ! அக்னியே! நீர் எல்லா உலகத்திற்கும் உற்பத்திகாரணம் ஓ! அக்னியே! நீர் மறுபடியும் ³ஆதாரமாகவும் இருக்கிறீர் ஓ! அக்னியே! விதவான்கள் உமமை மேகங்களாகவும் மின்னல்களாகவும் சொல்லுகிறார்கள் உம்மிடமிருந்தும் ஜவாலைகள் வெளிக்கிளம்பி எல்லா பராணிகளையும் பொறுக்கின்றன உம்மிடத்தில் எல்லா ஜலங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உம்மிடத்தில் இந்த எல்லா உலகமும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன பரிசுத்தம் செய்யப்பெற்ற மூன்று உலகங்களிலும் உம்மால் அறியப்படாதது ஒன்றான இலலை எல்லாம் தம் காரணத்தில் பிரவேசிக்கின்றன ஸந்தீதகாபிலலா

1 பல யஜமானங்களால் பல வருஷங்கள் செய்யப்படுவது

2 ஒரு யஜமானனால் செய்யப்படுவது

3 லயஸ்தானம் என்பது பழைய உரை.

மல அபயுக்களில் பிரவேசியும். நான் உடமை ப்ரம்மத்தைச் சோந்தவைகளும் ஸநாதனமுமான மந்திரங்களால் விருத்தி அடையச் செய்கிறேன்' என்று சொன்னார்

பகவானும் தீர்த்தாசியும் சிறந்தவருமான அந்த அக்னி இவ்விதம் துதிக்கப்பட்டு பரீதியுடன் உடனே பிருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'உமக்கு இந்திரனைக் காண்பிக்கிறேன். உமக்கு இதனை ஸதயமாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று உத்தமமான வார்த்தையைச் சொன்னார் உடனே, அக்னி, ஸமுத்திரங்களிலும் சிறகுளங்களிலும்ருக்கிற அப்புக்களில் பிரவேசித்து எந்த ஸரலில் இந்திரன் ஒளிந்திருக்கிறானோ அதனை அடைந்தார். ஓ! பாதஸ்ரேஷ்டனே! அவா அந்தத் தடாகத்திலும்தாமரைமலர்களில் தேடி உடனே தாமரைத்தண்டின் மத்தியிலிருக்கிற தேவேந்திரனைக் கண்டார் உடனே, வேகமாக வந்து பிருஹஸ் பதியினிடம் பிரபுவான இந்திரன் அன்று அளவாயிருக்கிற சரீரத்தோடு தாமரை நூலை அடுத்திருப்பதாகவும் சொன்னார்.

உடனே, பிருஹஸ்பதி தேவர்களோடும் முனிவர்களோடும் கூடா வர்களோடும் சென்று, வலாஸுரனைக் கொன்றவனுன இந்திரனை அவன் முன்செய்த செயல்களால் துதிக்கலானார். 'ஓ! இந்திரா! உன்னாலே கருநான நமுகியென்கிற மஹாஸுரன் கொல்லப்பட்டான் அபிபடியே, தோரமான பிராக்ரமமுடையவர்களான சம்பரனும் வலாஸுரனும் கொல்லப்பட்டார்கள். ஓ! சதமகனே! வருத்தி அடையக்கடவாய் எல்லாச் சத்ருக்களையும் நாசம் செய்வாய் ஓ! இந்திர! எழுந்திருவந்திருக்கிற தேவர்களையும் நிஷிகளையும் பார ஓ! விபுவே! மஹேந்திர! அஸுரர்களைக் கொன்று உன்னால் உலகங்கள் காக்கப்பட்டன ஓ! தேவராஜனே! ஜகத்திற்குப் பதியாயிருப்பவனே! விஷ்ணுவின்னுடைய தீஜஸால் விருத்திசெய்யப்பட்ட ஜலத்தின் துரையை எடுத்தது விருதராஸுரன் உன்னால் முன்பு கொல்லப்பட்டான் எல்லாப்ராணிகளிலும் நீயே ரக்ஷகனும் துதிக்கத்தக்கவனுமாயிருக்கிறவன். இவ்வுலகில் உனக்கு நிகரான பராணியானது இல்லை ஓ! இந்திரா! உனனால் எல்லா பராணிகளும் தரிக்கப்படுகின்றன நீ தேவர்களுக்குக் கௌரவத்தினைச் செய்தாய். ஓ! மஹேந்திர! எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றி; 'பலத்தை அடை' என்று இவ்விதம் நன்குதுதிக்க, இந்திரன் மௌள் மௌள் விருத்தியடைந்தான் தனது சரீரத்தை அடைந்து, அவன் பலத்துடன் கூடினவனுமானான். தேவனை அவன், நிறுத்தவரும்கருவுமான பிருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'தவஷ்டாவின் புகரனை பெரி

அஸுரனும் உலகங்களை நாசம் செய்தவனும் மிகவும் பெரிதான சரீரத்தையுடையவனுமான விருத்ரனும் கொல்லப்பட்டான் உங்களுக்கு என்ன காரியம் மீதியிருக்கிறது ?' என்று கேட்டான் பிருஹஸ்பதி, 'மனுஷ்யனான நகுஷன் என்கிற அரசன தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களின் கணங்களுடைய தேஜஸினால் தேவராஜ்யத்தை அடைந்து எங்களெல்லாரையும் மிகவும் துன்பஞ்செய்கிறான்' என்று சொன்னார்

இந்திரன், 'ஓ! பிருஹஸ்பதியே! நகுஷனுனவன் அடைய முடியாத தேவராஜ்யத்தை எப்படி அடைந்தான்? என்ன தவத்தோடு கூடினவன்? எவ்வித வீரயத்தை உடையவன்? அவன் இந்திரத் தன்மையை அடைந்த வரலாறையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லு' என்று கேட்டான் பிருஹஸ்பதி, 'ஓ! தேவர்களுக்கு ஈசனே! நீ ஒன்றிந்து கொண்டபொழுது எல்லா உலகமும் அர்ச்சனிலாததாகித் துன்பத்தை அடைந்ததும் ஒன்றிவிட்டதிலொன்று பயத்தால் நமிக்கமுடையதும் பீடை அடைந்ததும் ஆயிற்று பிறகு, கந்தர்வர்களோடும் ரிஷிக்கூட்டங்களோடும் அக்னியோடும், தேவர்கள், மனுஷ்யராஜனான நகுஷனைத் தேவராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்தார்கள் ஓ! இந்திர! தேவர்கள் பயந்தவர்களாகி இந்திரனை விரும்பினார்கள் பெரிதான அந்த இந்திர பதமானது உன்னால் விடப்பட்டபொழுது, தேவர்களும் பிதருக்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வப்ரேஷ்டர்களுமாகிய எல்லாரும் சோந்து நகுஷனை அடைந்து, 'நீ எங்களுக்கு அரசனும் உலகத்திற்கு ரக்ஷகனுமாக வேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். நகுஷனும் அவர்களை நோக்கி, 'நான் சக்தனாகவில்லை. என்னைத் 1. தவத்தினாலும் 2. பலத்தினாலும் விருத்தியடையச் செய்யுங்கள்' என்று சொன்னான் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட தேவர்களாலே நகுஷன் விருத்தி செய்யப்பட்டுக் கோரமான வீரயத்தையுடையவனாகி அரசனுமானான். துஷ்ட புத்தியுள்ள அவன் மூன்று உலகங்களுக்கும் அரசனாகி மகரிஷிகளை வாகனமாகச் செய்துகொண்டு உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறான். நீ தேஜஸை அபகரிக்கிறவனும் கண்களில் விஷமுள்ளவனும் மிகவும் கோரனுமான நகுஷனை ஒருகாலும் பாராதே. தேவர்களெல்லாரும் மிகவும் பீடை அடைந்தவர்களாகியும் ஸ்வரூபத்தை மறைத்துச் சஞ்சரிக்கிறவர்களாகியும் நகுஷனைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்' என்று சொன்னார்

இவ்விதம், அங்கிரவரின் குலத்தவர்களில் சிறந்தவரானபிருகஸ்பதி சொல்லுகின்றபொழுது, லோகபாலனான குபேரனும் ஸூரியபுத்தி

ரனும் பலநாளாயிருப்பவனுமான மீமனும் தேவனு னோமனும் வருணனும் வந்தார்கள் அவர்கள் வந்து இந்திரனை நோக்கி, 'தெய்வானை கூலத்தால், துவஷ்டாவின் புத்திரனும் விருத்திரனும் கொல்லப்பட்டார்கள். ஓ! இந்திரா! தெய்வானைகூலத்தால், சேஷமத்தையுடையவனும் காயமில்லாதவனும் சததுருக்களைக் கொன்றவனுமாயிருக்கிற உன்னையும் பார்க்கிறோம்' என்று சொன்னார்கள். ஸமர்த்தனை அந்த மகேந்திரனும் உசிதப்படி லோகபாலர்களான அவர்களை அடித்து, மனத்தில் பீதியடைந்து, அவர்களை நோக்கி, மறுமொழிசொல்லிவிட்டு நகுஷன் விஷயத்தில் தேவர்களுக்குள்ள புத்தியை மாற்றுவதற்காக ஏவுகிறவனாகி, 'நகுஷன் தேவர்களுக்கு அரசனும் கோரமான ரூபமுடையவனுமாயிருக்கிறான். அவன் விஷயத்தில் உங்களால் எனக்கு ஸஹாயம் செய்யப்பட வேண்டும்' என்று சொன்னான் அவர்களும், அவனை நோக்கி, 'ஓ ஸரா! நகுஷன் கோரமான ரூபமுடையவனும் கண்களில் விஷமுடையவனுமாயிருக்கிறான் அவனுக்கு நாங்கள் பயப்படுகிறோம். ஓ! சகரணே! நீ நகுஷராஜனை ஜயிப்பாயானால் அப்பொழுது நாங்கள் (வரும் நன்மையில்) பாகத்தை அடையவேண்டியவர்களாகிறோம்' என்று சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது, இந்திரன் (வருணனை நோக்கி), 'ஆகட்டும். அப்புக்களுக்குப் பதியான நீயும் யமனும் குபேரனும் என்னால் அபிஷேகத்தை அடையக் கடவீர்கள். இப்பொழுது, சததுருவும் கோரமான பாவையுடையவனுமான அந்த நகுஷனைத் தேவர்களுடன் ஜயிப்போம்' என்று சொன்னான் பிறகு, அக்னியும், இந்திரனை நோக்கி, 'எனக்குப் பாகம் கொடு உனக்கு உதவிசெய்கிறேன்' என்று சொன்னான் இந்திரன் அவனை நோக்கி, 'ஓ! அக்னியே! உனக்கும் ஏற்படும் இந்திரன் அக்னி ஸகலர்களுக்கும் பெரிதான யாகத்தில் ஒன்றான பாகமானது ஏற்படப்போகின்றது' என்று சொன்னான். பகவானும் பாகசாஸனனும் வரம் அளிப்பவனுமான மஹேந்திரன் இவ்விதம் ஆலோசித்துக் குபேரனை ஸலா யசகர்களுக்கும் தனங்களுக்கும் பதியாகவும், யமனைப் பிதருக்களுக்குப் பதியாகவும், வருணனை அப்புக்களுக்குப் பதியாகவும், (ஏற்படுத்திப்) பூஜித்து ஆதிபத்தியத்தை அளித்தான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்

வே ஸ தே நாத் யோ க பர் வ ம். (தோடிக்சி)

—:0:—

(அகஸ்தியர் இந்திரனிடம் வந்து நகுஷன் தேவராஜ்யத்திலிருந்து நழுவியதைச் சொல்லியது.)

பிறகு, புத்தகமான தேவராஜன் நகுஷனைக் கொல்லும் உபாயத்தை வேட்கபாலர்களோடும் தேவர்களோடும் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவனிடத்தில் சிறந்த தவமுடையவரான அகஸ்தியபகவான் காணப்பட்டார் அவர் இந்திரனை உபசரித்து, 'நீ, தெய்வாலு கூலத்தால், விஸ்வரூபனையும் விருத்திரனையும் வதைத்து விருத்தி அடைகிறாய் ஓ! புரந்தரனே! இப்பொழுது, தீய்மையான கூலத்தால், நகுஷன் தேவராஜ்யத்திலிருந்தும் நழுவிவிட்டான் 'ஓ! வலாஸுரனைக் கொன்றவனே! தெய்வவசத்தால், பகைவாகளை மடித்தவனான உன்னைப் பார்க்கிறேன்' என்று சொன்னா இந்திரன், 'ஓ! மகாமுனிவரே! உமக்கு நல்வரவு உம்முடைய தரிசனத்தால் நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். என்னால் கொடுக்கப்பட்ட பாத்யத்தையும் ஆசாமனீயத்தையும் கோவையும் ஆக்கியத்தையும் எறறுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான் பூஜிக்கப்பட்டவரும் ஆஸனத்திலிருப்பவரும் முனிவர்களில் சிறந்தவரும் பிரம்மணஸ்ரேஷ்டருமான அந்த அகஸ்தியரை நோக்கி, மிகவும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவனான தேவராஜன், 'ஓ! பகவானே! பிரம்மணஸ்ரேஷ்டரே! பாவத்தில் உறுதியுள்ள நகுஷன் அவவாறு ஸ்வர்கத்திலிருந்து நழுவினான்? இதனை நீர் சொல்லிக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றான்.

அகஸ்தியர், 'ஓ! சக்ரனே! துஷ்டபுத்தியுடையவனும் தீயலுழக்கமுடையவனும் பலத்தால் கொழுத்தவனுமான நகுஷன் ஸ்வர்கத்திலிருந்து நழுவின பிரியவராதையைக் கேள் ஜயசாலிகளிற் சிறந்தவனே! ஓ! தேவனே! வாஸவனே! பெரிய பாககியம் பெற்றவர்களான தேவரிஷிகளும் களங்கமற்றவர்களான பிரம்மரிஷிகளும் பாவத்தைச் செய்கிறவனான அந்த நகுஷனைச் சமந்து சிரமத்தால் பீடை அடைந்தவர்களாக நகுஷனை நோக்கி, 'கோக்களுடைய பீரோஷணத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரம்மணங்களும் மந்திரங்களும் உனக்குப் பிரமாணமா? அல்லது, இல்லையா?' என்று ஸந்தேசத்தைக் கேட்டார்

கா. தமோகுணத்தால் அறிவு மழுங்கிய நகுஷன், அவர்களை நோக்கி, 'இல்லை' என்று சொன்னான். ரிஷிகள், 'அதாமத்தில் அதிகமாகப் பிர விருத்தித்தவனுன நீ தாமததை அறியவில்லை முன் எங்களுக்கு மஹரிஷி களால் இது பிரமாணமாகச் சொல்லப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். ஒ! வாஸவனே! பிறகு, அவன் முனிவர்களோடு விவாதம் செய்து, உடனே, அதர்மத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகப் பாதத்தால் என்னைத் தலையில் இடித் தான் அதனால், பூபதியானவன் பராக்கிரமம் கெட்டு ஒளியும் இழந்த வனுன பிறகு, தமோகுணத்தால் மூடப்பட்டவனும் மிகவும் பீடை அடைந்தவனுமான அவனை நோக்கி, நான், 'அரசனே! மூடா! பாபி! நீ முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டதும் பிரம்மரிஷிகளால் அனுஷ்டிக்கப் பட்டதுமான புண்ணியத்தைத் தூஷித்ததாலும், என்னுடைய தலையில் உதைத்ததாலும், பிரமமாவுக்கு ஸமாளர்களும் நெருங்கமுடியாதவர்களு மான முனிவர்களை வாகனங்களாகச் செய்து சுமக்கச் செய்ததாலும் ஒளிகெட்டுப் புண்ணியம்நசித்து, ஸவாக்கத்திலிருந்தும் பூதலத்தில் நழுவி நசிக்கக்கடவாய் பதியிராம் வருஷங்கள் பெரிய ஸாபபத்தின் உருவத்தைத் தரித்து ஸஞ்சரிப்பாய் (அந்த வருஷங்கள்) பூணமான பிறகு, மறுபடியும், ஸவர்க்கத்தை அடைவாய் பிராம்மணசாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட நீ உன்னுடைய வம்சத்திலுண்டாகும் புதிஷ்டிரனென் பவனைப்பாததபின் ஸவர்க்கத்தை அடைவாய்' என்று சொன்னேன். ஒ! சத்துருக்களைச் சிவச்சிவவனே! அந்தத் தூராத்மாவானவன் இவ்விதம் தேவராஜபத்திலிருந்தும் நழுவினான். ஒ! இந்திரனே! தெய்வாதீனத் தால் விருத்தியடைகிறோம். பிரமமரிஷிகளுக்குத் தீங்கு செய்பவனை அவன் கெடுக்கப்பட்டான் ஒ! இந்திராணீவல்லப! ஸவாக்கத்தை அடை இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் பகைவர்களை வென்றவனும் மஹ ரிஷிகளால் துதிக்கப்படுகிறவனுமாகி உலகங்களைக் காப்பாற்று' என்று சொன்னார்.

ஒ! அரசனே! பிறகு, மகரிஷிகணங்களால் சூழப்பட்ட தேவர்க ளும் பிதிருக்களும் யக்ஷர்களும் நாகர்களும் ராசக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர் களும் தேவகன்னிகைகளும் அப்ஸரஸ்தீரிகளுடைய கூட்டங்களும் குளங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் கடல்களும் எல்லாரும் மிகவும் ஸந் தோஷத்தை அடைந்தவர்களாகி ஸமீபமும் வந்து, (இந்திரனை நோக்கி), 'ஒ! சத்துருக்களை ஸம்ஹரிகின்றவனே! தெய்வவசத்தால், விருத்தி அடைகிறாய். தெய்வாதீனத்தால், பாபியான நகுஷன் புத்திமானான அகஸ்திய முனிவரால் கெடுக்கப்பட்டான் தெய்வாதீனத்தால், பாவ

மான நடையுள்ளவனுன அவன் பூதலத்தில் ஸர்ப்பமாகச் செய்யப்பட்டான்' என்று சொன்னார்கள்

பதினேட்டாவது அத்யாயம்.

ஸே தோ த் தோ க பர் வ ம் . (தோடர்ச்சி)

-----:0:-----

(இந்திரன் மீறுபடியும் தேவலோகம் வந்துழவுலகையும் ஆண்டதும், சலயன் இந்திரன் வரலாற்றில் யுதிஷ்டிரர் முதலியோரைத் தேற்றித் துரியோதனன்டம் வந்ததும்)

பிறகு, கந்தாவக் கூட்டங்களாலும் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்களாலும் துதிக்கப்பட்டவனும் விருத்திரனைக் கொன்றவனும் ஸமாததனுமான இந்திரன், லக்ஷணங்கள் பொருந்தியதும் கஜங்களில் சிறந்ததும்மான ஜராவதத்திலேறி, பெரிதான தேஜஸையுடைய அக்கினி, மகரிஷிபாண பிருகஸபதி, யமன், வருணன், தனபதியான குபேரன் ஆகிய எல்லாத் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸுகளாலும் சூழப்பட்டு ஸவாக்கத்தை அடைந்தான் நூறு அஸ்வமேதங்கள் செயதவனுன அந்தத் தேவராஜன் இந்திராணியுடன்கூடிச் சிறந்த மகிழ்ச்சியுடன் தேவராஜாவாகிப் பரிபாலனம் செய்தான் அப்பொழுது, அவ்விடத்தில் பகவானுன அங்கிரஸ்மகரிஷியானவர் காணப்பட்டார். அவர், அதர்வவேதத்தின் மந்திரங்களால் தேவேந்திரனை நன்றாகத் துதித்ததால் அதனால், பகவானுன இந்திரன் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தவனுன அப்பொழுது, (அதர்வவேதத்தால் துதித்தவரான) அந்த அதர்வாங்கிரஸின் பொருட்டு, 'இந்த (அதாவ) வேதத்தில் அதர்வாங்கிரஸ்மென்கிற பெயர் ஏற்பட்டபோகிறது இதுதான், (நீர் அதற்கு ரிஷி என்பதற்கு) உதாரணம் யஜுருத்தில் பாகததையும் அடையப்போகிறீர்' என்று. வரததையும் அளித்தான் அப்பொழுது, பகவானும் சுதக்ரதுமான தேவராஜன் இவ்விதம் அதர்வாங்கிரஸ் மகரிஷியைப் பூஜித்தது அனுபவிஞன் ஓ! அரசனே! இந்திரன் மிகமகிழ்ந்து எல்லாத் தேவர்களையும் துதித்ததையே தனமாகக் கொண்ட ரிஷிகளையும் நன்றாகப் பூஜித்தது தாமததுடன் பிராஜைகளையும் பாதுகாத்துவந்தான்

இவ்விதம், இந்திரனுல பத்னியோடு துக்கமானது அடையப்பட்டது பகைவாருடைய வதத்தில் கிருப்பததால் அஜ்ஞாத வாஸமும் செய்யப்பட்டது ஓ! ராஜஸரேஷ்டனே! துரௌபதியோடும்

மகாத்மாக்களான பிரதாக்களோடும் பெரிய வனத்தில் கிலேசத்தை அடைந்த இந்த விஷயத்தில் நீ கோபம் அடையக்கூடாது. ஓ! ராஜ பரேஷ்டனே! பாரத! கௌரவ நந்தன்! இந்திரன் விருத்திரனைக்கொன்று ராஜயத்தை அடைந்ததுபோல நீயும் ராஜயத்தை அடையப்போகிறாய். கெட்ட ஆசாரமுடையவனும் பிரம்மதவேஷிபும் பாவபுத்தியுடையவனுமான நகுஷன் அகஸ்தியருடைய சாபத்தால் அடிக்கப்பட்டிப் பல வருஷங்கள் கேடடை அடைந்தான். பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவனே! இவ்விதம், துஷ்டபுத்தியையுடையவர்களான காணன்னுரியோதனைமுதலிய உன்னுடைய பகைவர்களும் சீக்கிரத்தில் நாசத்தை அடையப்போகிறார்களா வீரனே! பிறகு, பிரதாக்களோடும் இந்தத் துரௌபதியோடும் ஸமுத்திரத்தை எல்லையாகவுடைய இந்தப் பூமியை அனுபவிக்கப்போகிறாய் வேதத்திற்கு நிகரான இந்திரவிஜயமென்கிற இந்தச்சரித்திரமானது, சேனைபைச்சேகரிக்கிறகாலத்தில் ஜயத்தைவிருமபுகிற அரசனாகேடகப் படத்தகவது ஆகையால், ஜபசாலிகளில் சிறந்தவனே! உன்னை ஜயத்தைக் கேட்கச் செய்தேன ஓ! யுதிஷ்டிரா! மகாத்மாக்களானவர்கள் துதிக்கப்பட்டால் விருத்தி அடைகின்றார்களா யுதிஷ்டிரா! துரியோதனனுடைய அபராதத்தாலும் பிராஜாணர்களுடைய பலத்தாலும் யுத்தத்தில் மகாத்மாக்களான க்ஷத்திரியர்களை இல்லாமற்செய்க்கிற கோரமான இந்தக்ஷயமானது சீக்கிரத்தில் உண்டாகப்போகிறது. எவன் நியமத்துடன் இந்திர விஜயமென்கிற இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்பானே அவன் பாவங்களை நீக்கினவனும் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவனுமாக இகத்திலும் பரத்திலும் சந்தோஷத்தை அடைவான் அவனுக்குச் சத்துருவிடமிருந்து உண்டாகும் பயம் இல்லை அந்த மனிதன் புத்திரனில்லாதவனாகான் ஓர் ஆபத்தையும் அடையமாட்டான் நீண்ட ஆயுளையும் அடைவான். எங்கும் ஜயத்தை அடைவான் ஒருபோதும் அபஜயத்தை அடைய மாட்டான் என்று சொன்னான்

ஓ! பரதபரேஷ்டரே! இவ்விதம் தர்மத்தைத் தரிப்பவர்களில் சிறந்தவரான தாமராஜா சல்லியனாக தேற்றப்பட்டு அவனை விதிப்படி புஜித்தார். நீண்ட புஜக்களையுடையவரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரா சல்லியனுடைய வராத்தையைக் கேட்டு, மத்திரதேசத்து அரசனான அவனை நோக்கி, 'நீ காணனுக்கு ஸாரத்தியம் செய்யப்ப்போகிறீர் ஸந்தேகமில்லை அந்த ஸமயத்தில் அராஜானனுடைய ஸ்தோத்திரங்களால் காணனுக்குப் பலக்குறைவைச் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார் சல்லியன், 'நீ என்னை நோக்கி வற்புறுத்திச் சொல்லுகிற

ருசு

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம..

படியே இதைச் செயவேன் வேறுநீன் செய்யக்கூடியதையும் உனக்குச் செய்வேன்' என்று சொன்னான். பகைவாகளை அடக்குபவரே! பிறகு, மக்திரதேசாதிபனும் செலவவாஜுமான சலலியன் குந்தீபுத்திராகனி டம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சேனையுடன் துரியோதனனை அடைந்தான்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸே நோ த் தோ க ப ர வ ம். (தொடர்க்கி.)

o.

(லாத்யகிழதலியோ: யுதிஷ்டிரிடழயீ நேதந்தன்முதலியோ: துரியோதனன்டழம் தம் தம் சேனையுடன் வந்தது.)

அதன் பிறகு, வீரனும் ஸாதவதா்களுள் மகாரதனுமான ஸாத யக் டெரிதான நாலவகைச் சேனையுடன் யுதிஷ்டிரரை அடைந்தான் மிக்க வீரியத்தைபுடையவாகுறும் பறபலதேசநகனிலிருந்தும் வந்தவா களுந் பலவிதமான ஆயுதநகளை உடையவாகுறும் வீராகளுமான அவ னுடைய யுததவீராகள் சேனையை விளக்கம்மடையச் செயதவாகள் எண்ணெரிட்டுத் தீடப்படடவைகளும் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான பரசுகளாலும் பிணடிபாலவகளாலும் சூலாயுதநகளாலும் தோமரங்களாலும் இருப்புலக்கைகளாலும் பரிகநகளாலும் தழுகளாலும் பாசநகளாலும் நிர்மலமான கைவாள்களாலும் பட்டாக்கததிகளாலும் விறகளாலும் நியூகநகளாலும் பலவிதமான பாணநகளாலும் அந்தச் சேனை சேசபித் தது மேகத்தினுடைய பிரகாசமுடையதும் ஸ்வர்ணபாணநகளால் சோபையடைந்ததுமான அந்தப்படையினுடைய ரூபமானது மின்னல க்ளோடு கூடிய மேகத்தினுடைய ரூபம்போல இருந்தது. ஓ! அரசரே! ஓ! அசெஷனஹினியான அந்தச் சேனையானது அப்பொழுது யுதிஷ்டிரருடைய சேனையில் புகுந்து ஸமுத்திரத்தை அடைந்த சிறுமுறு லோல மறைந்தது அப்படியே, சேதி தேசத்தவாகனில் சிறந்தவனுந் பலசாலியுமான திருஷ்டகேது ஓ! அசெஷனஹினி சேனைவரை சோத துக்கொண்டு அவ்வற பராக்திரமமுடைய பாண்டவாகளை அடைந் தான் மகத தேசாதிபதியும் ஜாஸந்தனின் புத்திரனும் மிக்க வலிமை யுடையவனுமான ஜயதஸேனனும் ஓர் அசெஷனஹினி சேனையுடனே தாமராஜரை அடைந்தான். ஓ! ராஜஸ்ப்ரேஷ்டரே! அப்படியே, பாண்டிய

ராஜனும் கடற்கரையிலுள்ள நீர்வளம் பொருந்திய நாட்டிலுள்ள வர்களும் அநேகவிதமானவாகளுமான படாகளால் சூழப்பட்டவனாக யுதிஷ்டிரரை அடைந்தான். அப்பொழுது, அழகான வேஷமுடையதும் நல்லபலமுடையதுமான அவனுடைய சேனை அங்குள்ள சேனையில் வந்து செரும்போது பார்க்க இனிமையாயிருந்தது. தேசத்திபாகளும் புருஷர்களில் சிறந்தவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸகோதராகளுமான ஐந்து அரசர்களும் குந்திபுதராகளை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறவர்களாக ஓர் அசௌகரியுடைய வந்தாராகப் பல தேசங்களிலிருந்தும் வந்தவர்களும் சூராகளுமான மனிதர்களாலும் மகாரதர்களான தன்னுடைய புத்திரர்களாலும் சோழிக்குமபடி செபயப் பட்ட துருபதனுடைய சேனையும் ஏற்பட்டது. அப்படியே, மத்திய தேசத்தரசனும் சேனைக்குப் பதியுமான விராடனும் மலைநாட்டிலுள்ள அரசர்களுடன் பாண்டவர்களை அடைந்தான். மகாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்கு இங்குமங்குமிருந்தும் பலவிதமான துவஜங்களால் வியாபிக்கப்பட்டவைகளான ஏழு அசௌகரியின்கள தாமே வந்தன; கௌரவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய விரும்பமுள்ளவைகளாகப் பாண்டவர்களை ஸந்தோஷிக்கவும் செய்தன.

அப்படியே, துரியோதனனுக்கு மகிழ்ச்சியைப் பெருக்கிக் கொண்டு பகதத்தினென்கிற அரசன் ஓர் அசௌகரியினி சேனையைக் கொடுத்தான் பொன்னிறமுள்ள சீன தேசத்தார்களாலும் வேடர்களாலும் சூழப்பட்டதும் நெருங்கமுடியாததுமான அவனுடைய படையானது கோங்குவனப்போல விளங்கிற்று. ஒ! குருநகரனே! அப்படியே, சூரனை பூரிஸ்ரவஸும் சலஸியனும் தனித்தனி ஒவ்வோர் அசௌகரியினியுடன் துரியோதனனை அடைந்தார்கள். ஹாத்திகயானை கிருதவாமாவும் போஜாகளோடும் அந்தகர்களோடும் குசுராகளோடும் ஓர் அசௌகரியினி சேனையுடனே துரியோதனனை அடைந்தான் வனமலை தரிக்கிறவர்களான அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களாலே அவனுடைய சேனையானது, விரையாடுகின்ற மத்யானைகளால் வனம் விளங்குவதுபோல விளங்கியது வலிந்து தேசத்திலும் ஸௌவீர தேசத்தினும் வசிப்பவர்களும் ஜயதாதன்முதலானவர்களுமான மற்ற அரசர்களும் மலைகளை அசைக்கின்றவா்களோடு வந்தார்கள். அப்பொழுது, பலவிதமான அவாகளுடைய அசௌகரியினி சேனையானது, காற்றினால் அலைக்கப்பட்டதும் அநேக ரூபமுடையதுமான மேகம் போல

விளங்கியது. ஓ! அரசனே! அபட்டியே, காம்போஜ தேசத்தரசனுன ஸுதக்ஷிணனும யவனாகளோடும் சகர்களோடும் ஓர் அசெஷன ஹிணியுடன் துரியோதனனை அடைந்தான் அவனுடைய சேனைகளின் கூட்டமானது மின்மினிப் பூசசிகளின்கூட்டம்போல விளங்கிற்று அவனும் துரியோதனனை அடைந்து, உடனே, அந்தச் சேனையிலேயே மறைந்தான். அப்படியே, மாஹிஷ்மதீநகரவாலியான நீலனென்கிற அரசனும், நீல நிறமுள்ள ஆபுதங்களுடையவர்களும் மிக்க வீரியமுடையவர்களும் தென் மார்க்கத்தில் வலிப்பவர்களுமான வீரர்களுடன் (துரியோதனனை) வந்தடைந்தான். பெரிதான சேனைகளால் சூழப்பட்ட அவர்தீதேசத்தரசர்களிருவாகளும் தனித்தனி ஒவ்வொரு அசெஷன ஹிணியுடன் துரியோதனனை அடைந்தார்கள். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! அங்கங்கிருந்தும் மகாத்மாக்களான (மற்ற) எல்லா அரசர்களுடைய வேறு மூன்று அசெஷன ஹிணியசேனைகளும் வந்து சேர்ந்தன. இவ்விதம் பதினேர் அசெஷன ஹிணிகளாகச் சேர்ந்த துரியோதனனுடைய அந்தச் சேனைகள் பலவிதமான துவஜங்களால் சூழப்பட்டுக் குந்தீபுதரர்களுடன் யுத்தம் செய்ய விருப்பமுடையவைகளாயிருந்தன.

ஓ! அரசனே! பாரதரே! அப்பொழுது, ஹஸதிபட்டணத்தில் முக்கியமாகத் தங்கள் படைகளின் முக்கியர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் கூட இடம் கிடைக்கவில்லை அதனால், பஞ்சாபபுத் தேசமும் குருஜாங்கல தேசமும் ரோஹிதகமென்கிற வனமும், கேவலமான முருப்பிர தேசமும் அஹிசசுதரம் காலகூடம் கங்காகூலம் வாரணம் வாடதானம் யமுனையை அடுத்த பாவதம் ஆகிய இவை அடங்கிய மிகவும் விஸ்தாரமுடையதும் அதிகமான தன தானயங்களை யுடையதுமான இவ்வளவு இடமும் கௌரவர்களுடைய சேனையால் மிகவும் நிரம்பப்பட்டதாயிற்று. பாஞ்சாலராஜனால் கௌரவர்களைக்குறித்து அனுப்பப்பட்ட அந்தப்புரோகிதர் அவசிடத்தில் அவ்விதம் போந்ததான படைபைப் பார்த்தாரா.

இருப்தாவது அ்தியாயம்.

ஸ ஞ் ச ய ய ர ன ப ர் வ ம்.

(புரோஹிதீ துருபதன்கோல்லைத் திருதராஷ்டிரான்ஸபையில்
கோல்லியது)

அநதத துருபதனுடைய புரோஹிதரோ, திருதராஷ்டிரானை அடைநது, திருதராஷ்டிரானும பீஷ்மராலும விதாராலும பூதிககப் பட்டு, முதலில எல்லாருடைய சேஷமததையும் சொல்லிவிட்டு, இவ் விதம் ஆரோககியததையும் கேட்டு, சேனைததலைவா எல்லாருடைய மத்தியிலும ஒருவசனதததச சொல்லலானா.

“அனதியாயிருககிற ராஜதாமமானது உங்கனெல்லாராலும அறியப்பட்டதே. அறியப்பட்டிருநதும், வாதததையைத் தொடங் குவதினிமித்தமாகச சொல்லப்போகிறேன. திருதராஷ்டிரரும பாண் டிலும ஒருவருடைய புத்திராகனென்பது பிரஸித்தம். பிதருஸம்பநத் மான தனமானது அவாகளுககுப் பொது. இநதவிஷயத்தில ஸந தேகமிலை. (அப்படியிருககையில்) திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரர் கள, பிதருதனததையடைய பாண்டிவின்புத்திரர்கள பிதருஸம் பநதமான தனததத ஏன அடையவில்லை” பாண்டவர்கள், முன்பு வனதததை அடைநதிருநததால, பிதருதனததையடையவில்லையென்ப தும் அது திருதராஷ்டிரரால ஆளப்பட்டதென்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். (இநதககெளரவாகன) அனைக முறை பிராணஹாரணியைச செய்கின்ற உபாயங்களாலே முயற்சியெய்தும், ஆயுளில மிசசமுடைய அநதப்பாண்டவர்களை யமனவீட்டையடையுமபடி செய்யமுடிய வில்லை. மகாதமாககளான அவாகளால தங்கன்பலத்தினுல மறுபடியும் ராஜ்யமானது விருத்தி செய்யப்பட்டது. அறபாகளான திருதராஷ்டிர புத்திராகள சகுணியைக்கொண்டு கபடமாக அதையும் அபகரித் தனர். இவரால அநதசசெயகையும் உசிதமானகாரியம்போலச சம்ம திக்கப்பட்டது இவவுலகில பெரிதான காடிலும பதின்கூறாவரு ஷங்கன வளிகுமபடி செய்யப்பட்டாகள. அப்படியே ஸபையில பத் தினியோடு மிகககிலேசதததை உணடுபண்ணப்பட்டவாகளான அநத வீராகளாலே காடில மிகவும் குரூரமான பலவித துன்பங்கன அடை யப்பட்டன. அப்படியே, 1விராடநகரத்திலும் மகாத்மாக்களான அவாகளால, வேறு பிறப்பை அடைநதவாகளாலும் பாபிகளாலும்,

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

அடையப்படுவதுபோல மிகக் குதன்பம் அடையப்பட்டது. குரு வமசத்தில் சிறந்தவர்களான அவர்கள் முன்னுண்டான அந்தக் கொடுஞ்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் பின்னே தள்ளிவிட்டு ஸமா தானத்தினாலேயே கௌரவர்களுடன் சோகக்கையை விரும்புகின்றார்கள். அவர்களுடைய நடையையும் துரியோதனனுடைய நடையையும் அறிந்து இவ்ருள்ள நண்பர்கள் துரியோதனனை ஒத்து வரும்படி செய்வதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் உலகத்திற்கு நாசம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காகக் கௌரவர்களுடன் போர்செய்யாமல் தங்கள் தனத்தை விரும்புகின்றார்கள். யுத்தவிஷயத்தில் துரியோதனனுக்கு (சச்சேனை அதிகமாக இருப்பதெனும்) அந்தக் காரணத்தையும் காரணமாக நினைக்க வேண்டாம். அவ்விதம் அவர்கள் பல்லாடிகளல்லவா? தருமபுத்திரருக்குச் சோந்த சேனைகளும் ஏழு அக்ஷௌஹினிகளுள்ளன. அவை கௌரவர்களுடன் போர்புரிய விருப்பமுடையவைகளாகி இந்தத் தருமபுத்திரருடைய கட்டளையை எதிர்பார்க்கின்றன. (ஆயினும்), ஸாததிகி பீமஸேனன் மகாபலசாலிகளான நகுலன்ஹதேவர்கள் ஆகிய புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான மஹாவர்கள் ஆயிரம் அக்ஷௌஹினிக் குச் சமான்மாயிருக்கின்றனா ஒன்றுசோந்தவைகளான இந்தப் பதினேர் அக்ஷௌஹினிகளும் ஒருபக்கம்; மகாபாகுவும் அனேகரூப முடையவனுமான தனஞ்சயன் ஒருபக்கம். எப்படி கிரீடியான்வன் எல்லாச்சேனைகளையுங்காட்டிலும் அதிகரித்தவனோ அப்படியே பெரிய புஜங்களுடையவரும் மிகக் ஒளியுள்ளவருமான வாஸுதேவரும் அதிக ரித்தவர். 1சேனைகளின் அதிகத்தைதரும் தனஞ்சயனுடைய பராக்ரீ மத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய புத்திசாலித்தனத்தையும் அறிந்து எந்தமனிதன் யுத்தம்செய்வான்? ஆகையால், அப்படிப்பட்ட நீங்கள் தர்மத்தையும் காலத்தையும் அனுஸரித்துக் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுங்கள். உங்களுக்கு இந்த ஸமயம் தவறவேண்டாம்” என்று சொன்னா.

1 ஆயிரம் அக்ஷௌஹினிக்கு நிகரான ஸாததிகி முதலானவர்களிருப்பதால் சேனைகள் அதிகம் என்பது கருத்து.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸ ஞ் ச ய யா ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பீஷ்மர் த்ருபதபுரோகிதர்சோல் தக்கதென்றதும், கர்ணன் பாண்டவர் வனவாஸமுதலியவற்றைச் சரியாக நிறைவேற்றினால் நாட்டைப் பெறலாமென்றதும், பீஷ்மர் கர்ணனை நிறைந்ததும், த்ருதராஷ்டிரன் தான் ஸஞ்சயனைப் பாண்டவ ரீடம் அனுப்புவதாகச்சோல்லி த்ருபதபுரோ வறிதரைத் த்ருபதி அனுப்பியதும்.)

அவருடைய அநதவார்த்தையைக் கேட்டு ஞானததால் பெரிய வரும் மிக்கபலமுடையவருமான பீஷ்மர் அவரைப் பூஜித்தது கர்ண ததை அனுசரித்தது ஒருவார்த்தை சொன்னான். “தெய்வானுகுலத் தால் கிருஷ்ணனுடன் அவர்களெல்லாரும் கேஷம்மாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தெய்வானுகுலத்தால் ஸஹாயமபெற்றவர்களாயும் தெய்வானுகுலத்தால் தாமததில் பறமுள்ளவர்களாயுமிருக்கிறார்கள். தெய்வானுகுலத்தால் பிராந்தாக்களான அந்தக் குருந்தனர்கள் ஸமா தானத்தை விருமபுகிறார்கள். தெய்வானுகுலத்தால் பாண்டவர்கள் பந்துக்களுடன் போர்புரிவதில் மனமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். உம்மாலேயே இவையெல்லாம் ஸததியமாக உரைக்கப்பட்டன; ஸந தேகமிலலை. ஆனால், பிராமணராயிருப்பதால், உமமுடைய வாக்கியம் மிக்க கடுமையாயிருக்கிறதென்பது என்னெண்ணம். அந்தப்பாண்டவர்கள் வனத்திலும் இவ்விடத்திலும் துன்பத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டார்கள், ஸநதேகமிலலை. அவர்கள் தாமமாகப் பிதாவின் தனமெல்லவற்றையும் ஐயமற அடையத்தகுதியுள்ளவர்கள். பிருதா புதரான அர்ஜுனன் பலசாலியும் அஸ்திரத்தில் சிரமப்பட்டவனும் மகாரதனுமானவன். ஸாக்ஷாத வஜராயுதமதரித்த இரதிரனாயிருந் தாலும் எவன்தான் யுத்தத்தில் பாண்டுபுத்திரனான தனஞ்சயனைப் பொறுப்பான்? மற வில்லாளிகளைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவன் மூன்று உலகங்களுக்கும் ஸமாததென்பது என். எண்ணம்” என்று சொன்னான்.

இவ்விதம் பீஷ்மர்சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே கர்ணன்துரி யோதனனை நன்றாகப்பார்த்துக் கோபத்தினால் அவருடைய வார்த்தை யைத் தைரியமாக ஆசேஷித்ததுப் புரோகிதரை நோக்கி; “ஓ! பிராமண! அநத விஷம் உலகத்தில் எந்தப்பிராணியினால் அறியப்படவில்லை? அடிக்கடி ிருமபித்திரும்பிச்சொல்லப்பட்ட அநதவார்த்தையால்

என்னபயன்? துரியோதனனிடத்தம் சகுனியானவன் முநதிசு
ஞதாட்டத்தில் ஐயித்தான். பாண்டுபுத்திரனான யுதிஷ்டிரன் பிரதிஜ்
ஞரூபால கர்ட்டை அடைந்தான் அவன் பிரதிஜ்ஞரூபை நிறை
வேற்றிவிட்டுத் தனதந்தையின் ராஜ்யத்தையுடைய விருமபவிலலை
முடனபோல மாதஸய்க்களுடைய பலத்தையும் பாஞ்சாலாக
ளுடைய பலத்தையும் அடுத்தது விருமபுகிறான். ஓ! வித்துவானே!
துரியோதனனுனவன் பயத்தினால் கடைசியாகக் காறபாகமும்
கொடான; தர்மத்தினாலோ சததுருவுக்கும் பூமிமுழுமையையும்
கொடுப்பான். அவர்கள் பித்ருபிதாமஹாகளைச்சேர்ந்த ராஜ்யத்தை
விருமபுகிறார்களானால் பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி வனத்தை அடைந்து
மறுபடி அவவளவுகாலம் ஸஞ்சாரம்செய்யவேண்டும். பிறகு,
ஓரிடத்திலிருந்தும் பயிலலா தவாகளாகத் துரியோதனனுடைய
மடியிலிருக்கலாம். கேவலமான மூர்க்கத்தனத்தால் அவர்கள்
அதர்மமான புத்தியைக் கொள்ளவேண்டாம். அலலாமலும்,
அநதப்பாண்டவர்கள் தாமததைவிட்டு யுத்தத்தை விருமபுகிறா
களேயானால், இநதக்கொரவஸரேஷ்டர்களை "எதிர்த்து (தோற்கும
போது) எனனுடைய வாரததையை நினைப்பார்கள்" என்கிற வசனத்
தைச்சொன்னான்.

பீஷ்மர், "ராதேய! உன்னுடையவாரததையால் என்ன பயன்
உண்டாகும்? அநதசெய்கையை நீ நினைக்கவேண்டும். எப்பொழுது
விராடநகரத்தில் தீரனான அராஜுனன ஒருவனாகவே யுத்தத்தில்
ஆறுமகாரதார்களையும் வென்றானே அப்பொழுது அவ்விதத்தில் நீ
வரவேயிலியை?" அப்பொழுதே, பலமுறை ஐயிக்கப்பட்டவனான உன்
னுடைய வேலை பாக்கப்பட்டது இநதப்பிராமணா சொல்லியபடி.
செய்யாமலிருப்போமானால் அவனால் யுத்தத்தில் அடிக் கப்பட்டு நிச்சய
மாக மண்ணைக் கவவுவோம்; துரியோதனன மந்திரிகளுடன் நாசத்
தை அடைவான்; ஸந்தேகமில்லை" என்று சொன்னான். உடனே, குரு
குலத்தவனான அநதத்திருதராஷ்டிரன் பீஷ்மரைத் துதித்தது ஸமா
தானம்செய்து, கர்ணனையும் அதட்டிவிட்டு, "சநதனுபுத்திரரான
பீஷ்மர் நமக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் எல்லா உலகத்திற்கும் ஹித்
மான நரதவாரததையைச் சொன்னார். நான் ஆலோசித்திப் பாண்ட
வர்களிடம் ஸஞ்சயனை வணங்கினேன். நீ அப்பொழுது பாண்டவா
களிடமே செல்லும், தாமதிகவேண்டாம்" என்று சொல்லி
அநதப் பிராமணரைப் பூஜித்ததுப் பாண்டவர்களிடம் அனுபபி
ஷ்டிட்டு, ஸபையின் மத்தியில் ஸஞ்சயனை அழைத்து ஒருவாரத்தை
சொல்லலானான்.

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸ ஞ் ச ய ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் துர்யோதனனையரை இகழ்ந்தும் பாண்டவரைப் புகழ்ந்தும், ஸஞ்சயனைப் பாண்டவரிடம் தூதனுப்பியது)

திருதராஷ்டிரன், (ஸஞ்சயனை நோக்கி), “ஸஞ்சய! பாண்டுபுத் திரர்கள் உபப்லாவயததில் வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். நீ போய் அவர்களை அறிந்துவா. அஜாதசத்துருவான யுதிஷ்டிரனையும், ‘பாக்கியததால் நீ வனமவிட்டுக் கிராமத்தை அடைந்தாய்’ என்று மரியாதை செய்வாய் ஸஞ்சய! எல்லாரையும் நோக்கி, ‘கஷ்டமான வாஸ்தவை அதற்குத் ‘தகுதியில்லாதவர்களான நீங்கள் செய்து விட்டு கேஷமத்தோடு கூடினீர்கள்’ என்று சொல்லு. கபடமற்றவர்க ளும் உபகாரிகளுமாயிருக்கிற அவர்களுக்கு எங்கள் விஷயத்தில் சீக்கிரமாகச் சாரதியானது உண்டாயிருக்கிறது. ஒ! ஸஞ்சய! நான் பாண்டவர்களிடம் ஒருவிஷயத்திலும் ஒருகாலும் ஒருவிதமான கபடச் செயலையும் பார்க்கவில்லை. பாண்டவர்கள் தங்கள் பலத்தால் அடையப் பட்ட, எல்லாஸம்பத்தையும் எனப்பொருட்டே கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். நான் பாண்டவர்களை நிரதிகக்கூடிய ஸுகேஷமமான ஒருதோஷத்தையும் அவர்களிடம் தேடிப்பாராததும் அறியவில்லை. எப்பொழுதும் தர்மராததங்களுக்காகக் காரியத்தைச் செய்கின்றார்கள். ஆசையால் ஸுகதத்தையும் பிரியத்தையும் அனுஸரிக்ஷிக்கிறார்களில்லை. பாரததர்கள் உஷ்ணம், சீதம், பசி, தாகம், நித்திரை, சோமபல, கோபம், (விஷயத்தில்) ஸந்தோஷம், அஜாக்ஷிரதை ஆகிய இவைகளைத் தைரியத்தாலும் அறிவினாலும் விலக்கித் தர்மராதத ஸாதனங்களில் மிகவும் முயற்சி செய்கிறார்கள். ஸமயத்தில் மித்திரர்களுக்குத் தனங்களைக் கொடுக்கின்றார்கள். அவர்களிடம் நீண்டகாலம் வஸிப்பதால் ஸநேஹமானது குறைகிறதில்லை. அவர்கள், யோக்கியதையை அனுஸரித்துக் கௌரவித்தலையும் பொருள்கொடுத்தலையும் செய்திருக்கின்றல்லவா? பாபியும் முரடனும் மந்தபுத்தியுடையவனுமான துரியோதனனையும் மிக அற்புதமான காண்பையும் தவிர வேறு அவர்களைத் துவேஷிக்கிறவனில்லை. அல்லாமலும், ஒருவாறு பீமாதிகளைத் துவேஷிக்கிறவன் இருந்தாலும், தர்மபுத்திரனைத் துவேஷிக்கிறவனே இல்லை. ஸஞ்சய! விஷயத்தில் புத்தியுடையவனும் என்னுடையபுத்திரனுமான துரி

யோதனன் மிருத்யுனின்வசத்தை அடைந்துவிட்டான். (துரியோதனன் காணன்) இவ்விருவர்களும், ஸுகம் பிரியமிரண்டும் விட்டவர்களும் மகாதமாகளுமான அவர்களுக்குக் கோபத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்களல்லவா? ஆரம்ப சூரனும், ஸுகமாக வளருகிறவனுமான துரியோதனன் சிறுபிள்ளை தனத்தால, பாண்டவர்கள் உயிருடனிருக்கையில், அவர்களுடைய பாகத்தை அபகரிக்கக்கூடியதாக நினைப்பது நல்லசெய்கையென்று எண்ணுகிறான். அராஜனும் கேசவனும் விருகோதரனும் ஸாதபசியும் மாததிரியின்புத்திரர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் அனுஸரித்துப் பின்தொடருகின்ற அராஜசத்தருவினுடைய பாகத்தை யுத்தத்துக்கு முந்தி அவருக்குக் கொடுப்பது நலம். இடக்கைபாலும் பாணபிரயோகம் செய்கிறவனும் காண்டவமென்கிற விலலுடையவனுமான அந்த அராஜனொருவனே தேரிலிருந்துகொண்டு பூமியைப் பிளப்பான ஜயத்தையே சீலமாகவுடையவனும் நெருங்கமுடியாதவனும் மூவுலகத்திற்குமதிப்பதியும் மகாதமாவுமான கிருஷ்ணனும் அப்படியே, எல்லா உலகங்களிலும் சிறந்தவனான அவன்முன்னே எந்த மனிதன் நிற்பான்? காண்டவத்தை விலலாகவுடைய அராஜனன், ஒரேரதமுடையவனாக, மேகம்போல முழங்குபவைகளும் மிக்கவேகமுடையவைகளுமான பாணக்கூட்டங்களை மின்மினிப்பூச்சிகளைப்போல வாரி இறைத்து வடதிகையையும் உத்தர சூருதேசங்களையும் ஜயித்தான். ஸவயஸாசியானவன் இவர்களுடைய தனத்தையும் அபகரித்தான். தமிழர்களையும் சேனைக்குப் பின்னாகளாகவே செய்தான். காண்டவவனத்திலிருந்திராணுடன்கூடின தேவர்களை ஜயித்த ஸவ்யஸாசியும் காண்டவத்தை விலலாகவுடையவனுமான பாண்டவன், பாண்டவர்களுக்குக் கீர்த்தியையும் கௌரவத்தையும் விருத்திசெய்து கொண்டு அக்கினிக்கு அவ்வனத்தைக் கொடுத்தான். இவ்வுலகில் கதாயுதமளபுத்தவர்களில் பீமனுக்குச் சரியானவன் இல்லை. அவனுக்குச் சரியான யானையேறுகிறவனும் இல்லை. ரதிகாசனில் அவனை அராஜனனுக்குக் குறையாதவனாகவும் சொல்லுகிறார்கள்; புஜங்களின் பலத்தால் பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளவனாகவும் சொல்லுகிறார்கள். நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவனும் வைரமுண்டு பண்ணப்பட்டவனும் வேகமுடையவனுமான அவன் சீக்கிரமாக அற்பர்களான திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்களை எரித்துவிடவான். எப்பொழுதும் மிக்க பொருமைகொண்ட அவன் யுத்தத்தில் பலாதகரமாக ஸாஷ்ரத இருதிரானும் வெல்லமுடியாதவன். நல்ல

தேஜஸுடையவர்களும் பலசாலிகளும் கைவேகமுடையவர்களும்
 ஆஜுன்னால நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவர்களும் ஸ்கோதரர்களு
 மான மாதிரியின் புத்திரர்கள் பழகிகூட்டங்களைக் கொல்லுகின்ற
 1 பருந்துகள்போலப் பகைவர்களை மிச்சமவைக்கமாட்டார்கள்.
 நம்முடைய இரதச்சேனை இவ்விதம் பூணமாயிருக்கிறதென்பது
 ஸத்தியம். ஆனாலும், அவர்களை எதிர்த்து நில்லாதென்று நினைக்
 கிறேன். அநதப்பாண்டவர்களுடையநடுவில் இருக்கிறவனும் பல
 சாலியுமான திருஷ்டதயுமன்ன இவ்வலகில் ஒப்பறவன். ஸோமக்
 களில் ஸரேஷ்டனான துருபதன் மந்திரிகளுடன் பாண்டவாகளி
 னிமித்தம் சரீரத்தில் (ஆசையை) விட்டவனாக என்னால் கேட்கப்
 பட்டான். விருஷணிகளில் சிறந்தவனான கிருஷ்ணன் பாண்டவா
 களுக்குத் தலைவனுயிருப்பதில் அஜாதசததுருவை வேறுஎவன்
 ஸஹிப்பான்? கூடவஸிப்பவனும் உபகரிக்கப்பட்டவனும் பிராய
 முதிர்ந்தவனும் மச்சதேசத்தார்களுக்கு அதிபதியுமான விராடன்
 புத்திரர்களுடன் பாண்டவாகளின் நிமித்தமாயிருப்பதாகவும் யுகிஷ
 டிராணிததில் பகதியுடையவனுயிருப்பதாகவும் அடிக்ரடி என்கருக
 கேளவி. கேகயதேசத்திலிருந்தும் வெளியில் தூரத்தப்பட்டவாக
 ளும் தேராளிகளும் பெரிய விலலுடையவர்களும் ஐரதஸ்கோ
 தர்களை இருக்கின்றார்கள். அவர்களும் கேகயர்களிடமிருந்தும்
 ராஜ்யத்தைவிரும்பினைவர்களும் யுத்தத்தை விரும்பினைவர்களுமாகிப்
 பாரததர்களை அடுத்தது வஸிக்கின்றார்கள் அரசாக்களுள் வீரர்களும்
 வந்தவர்களும் பாண்டவாகளினவிஷயத்தில் பறறுதலுள்ளவர்களு
 மான எல்லாரையும் சூரர்களாகவும் பகதிமானகளாகவும் பிரீதியுள்ள
 வர்களாகவும் தாமராஜனை அடுத்தவர்களாகவும் நான் கேட்கிறேன்.
 பாவதங்களை அடுத்தது வஸிப்பவர்களும் பிரவேசிக்கமுடியாத வனங்
 களில் வஸிப்பவர்களும் பூமியில் குலத்தாலும் ஜாதியாலும் சுததாக
 ளுமான யுத்தவீரர்களும், பலவிதஆயுதங்களும் வீரியமுமுடைய
 மிலேசசார்களும், பாண்டவாகளினநிமித்தம் வந்தவர்களும் பறறு
 தலுள்ளவர்களும்பாயிருக்கிறார்கள். யுத்தத்தில் இரதிரனுக்குலம்
 மானவனும் அனேகம் சிறந்த யுத்தவீரர்களுடன் கூடினவனும்
 மகாதமாவும் உலகத்தில் சிறந்தவீரனும் நிகரில்லாதவியாயும் பராக
 கிரமமுமுடையவனுமான பாண்டியராஜனும் பாண்டவர்களினிமித்த
 மாக வந்திருக்கிறான். துரோணரிடமிருந்தும், அர்ஜுனரிடமிருந்தும்
 வாஸுதேவரிடமிருந்தும், கிருபரிடமிருந்தும், பிஷ்மரிடமிருந்தும்

அஸ்திரத்தை அப்பியஸி ததவஞ்சு (எனனால்) கேட்கப்படுகிறவனும், இவனொருவனே பிரத்யுமனனுக்கு நிகரென்று சொல்லப்பட்டவனுமான ஸாத்யகியானவன் பாண்டவர்களைப்பக்தத்தில் சேர்த்திருக்கிறான். சேதி தேசத்தவர்களும் கருசக தேசத்தவர்களும் சேர்ந்து எல்லாமுயற்சிகளோடும் நெருங்கினபொழுது, கிருஷ்ணன் அரசாசனருடைய எல்லாத்ஸாஹததையும் தொலைத்து அவர்களுடையமத்தியில் ஸூரியனைப்போலத் தடுக்கச்செய்கிறவனும் ஸ்ரீயுடன் கூடினவனும் ஜ்வலிக்கிறவனும் பூமியில் நாணிமுககிறவர்களில் மிகவும் சிறந்தவனுமான சிசுபாலனை யுத்தத்தில் அடக்கமுடியாதவனாக நினைத்துப் பலாத்காரமாகச் சீக்கிரம் நொறுக்கினான், கருசராஜன்முதலான எல்லா அரசாசனரும் எவனுக்குக் கௌரவத்தை விருத்திசெய்தார்களோ அந்தச் சிசுபாலனைப் பார்த்துப் பாண்டவர்களுக்குக் கோத்தியையும் கௌரவத்தையும் விருத்திசெய்துகொண்டு கொன்றான் அந்தயுத்தத்தில் ஸூர்யமுதலான குதிரைகள்பூண்ட தேருடனகூடினவனும் கேசவனுமான அந்தவாஸுதேவனை ஸஹிக்கமுடியாதென்று நினைத்துச் சிசுபாலனை விட்டுவிட்டு ஸிமமத்தைப்பார்த்து அறப்பயிருகங்கள் ஒடுவதுபோல மறவர்கள் ஒடிவிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட வாஸுதேவனை (இரண்டுரதிகர்கள் மாதிரிம எதிர்க்கிற)துவைரதமென்கிற யுத்தத்தில் விரும்புகிறவனும் விரோதியுமாகி வேகமாக எதிர்த்தவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனால் அடக்கப்பட்டு உயிரமாண்டு, காற்றினால் முறிக்கப்பட்ட கோங்குமரம்போலச் சாயந்தான். ஓ! ஸ்ருசய! கவல்கண்ணுடையபுத்திர! அவர்கள் விஷயத்தில் கேசவனுடைய பராக்ரமத்தைச் சாராகள எனக்குத் தெரிவித்தகாரணத்தினால், அந்த விஷ்ணுவினுடைய செங்கைகளை நினைத்து நான் ஸமாதானத்தை அடையவில்லை. எந்தப் பாண்டவர்களுக்கு அந்தக்கிருஷ்ணன் தலைவையிருக்கிறானோ அவர்களை ஒருகாலும் மறச்சத்தருவானவன் தாங்கமாட்டான். கிருஷ்ணாஜுனர்கள் ஒரேதேரில் சேர்ந்திருக்கிறார்களென்று கேட்டு என்னுடையமனம் பயத்தால் நடுங்குகிறது. மந்தபுத்தியுள்ள என்னுடையபுத்திரன் அவர்களுடன் யுத்தத்தை அடையாவிருப்பானாகில் அப்பொழுது ஸுகத்தைஅடைவான். ஸ்ருசய! அப்படிக்கு இல்லாதவிஷயத்தில் இந்திரனும் விஷ்ணுவும் அஸுரசேனையை எரிப்பதுபோல அவர்கள் கௌரவர்களை எரித்துவிடுவார்கள். தன்னுசயனை இந்திரனுக்கு ஸமமாகவும் கிருஷ்ணனை அனாதியான விஷ்ணுவாகவும் நான் நினைக்கிறேன். தர்மங்களுக்கு இருப்பிடமும் ஸ்ஜெஷ்யுடன்கூடின

. வனும பலசாலியும் குந்திபுத்திரனும் பாண்டவனும் துரியோதனன
லை வஞ்சிக்கப்பட்டவனுமான யுதிஷ்டிரன் மனதை அடக்கியவனாக
இல்லாவிட்டால், கோபமுண்டு திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை எரித்தி
ருப்பான ஸூத! கோபத்தால் ஜவலித்தவனான ராஜாவினுடைய
கோபத்திற்கு எப்பொழுதும் இயல்பாக நான் மிகவும் பயப்படுவது
போல அர்ஜுனனிடமிருந்தும் வாசுதேவரிடமிருந்தும் பீமனிடமி
ருந்தும் நகுலஸஹதேவர்களிடமிருந்தும் பயப்படுவதில்லை. அவன்
மிகக் தவமுடையவனும் பிரமமசரியத்தான கூடனவனுமாயிருக்கி
றான். அவன்மனத்தினுடைய இந்தஎண்ணம் ஸித்திக்கும். ஸஞ்சய! அவனுடையகோபத்தை ஆலோசித்து உசித்ததை அறிகின்ற நான்
எப்பொழுதும் மிகவும் பயமடைந்திருக்கிறேன். அது உசிதமே. ஆகையால், அனுப்பப்பட்டவனான நீ சீக்கிரம் தேரிலேறிப் பாஞ்சாலராஜ
னுடைய சேனையிருக்குமிடத்தை அடை. தாமபுத்திரனைக் குசலப்பிர
ஸ்தன் செய நீ அடிக்கடி பிரீதிபுடன் சொல்லு ஐயா! மஹாபாக்கிய
முடையவனும், வீரியமுடையவர்களில் சிறந்தவனுமான கிருஷ்ணனையு
ம் அடைந்து எனவசனத்தினால் ஆரோக்யத்தைக் கேள். திருதரா
ஷ்டிரன் பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானத்தை அடைய விருப்பமுள்ள
வனாயிருக்கிறானென்றும் சொல்லு ஸூத! குந்திபுத்திரனானவன்
அந்தவாஸுதேவனுடைய எந்தவார்த்தையையும் செய்யாமலிரான்.
வாஸுதேவன் இவர்களுக்குப் பிரியனும் வித்துவானும் இவர்களு
டையகாரியத்தில் எந்நாளும் முயற்சியுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். பாண்
டவர்களையும் ஸ்ருஞ்சயாகளையும் ஜனார்த்தனனையும் ஸாததியுக்கியையும்
விராடனையும் திரௌபதியின் புத்திரர்கள் ஐவர்களையும் ஆகிய எல்லா
ரையும் ஓரிடத்தில் வருவிக்கச்செய்து எனவசனத்தால் நோயின்மை
பைக் கேள். அவ்விடத்தில் நீ பிறாபொருட்டு ஸமயோசிதமாகவும்
பாரதர்களுக்கு நன்மையாகவும் எதைஎதை நினைப்பாயோ, எது
கோபத்தை விருத்திசெய்யாதோ எது யுத்தத்திற்குக் காரணமு
மாகாதோ அவற்றை அரச்சாக்குடையமத்தியில் சொல்லு” என்று
சொன்னான்.

இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஸ ஞ் ச ய யா ன பார வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் உபல்லாஷ்யம் சென்று பாண்டவர்களிடம் திருதராஷ்டிரன்
சேஷம் விகாரிப்பதாகச் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் திருதராஷ்டிரன்
முதலியோருடைய சேஷமத்தைக் கேட்டதும்.)

அப்பொழுது, ஸூதபுத்திரனான அநதஸஞ்சயனே திருதரா
ஷ்டிரராஜனுடையவார்த்தையைக்கேட்டு, அளவறறபராக்கிரமமுடைய
வாகளான பாண்டவர்களைப் பாரப்பதற்காக உபல்லாஷ்யம் சென்று
உடனே குருதிபுத்திரரான யுதிஷ்டிரமஹாராஜரை அடைநது, முத
லில நமஸ்கரித்துச் சொல்லலானான். 'கூவலகனின்னகிறஸூதனு
டையபுத்திரனானஸஞ்சயன் ஸந்தோஷமடைநது, அஜாதசததுருவான
அவரைநோக்கி, 'ஓ! ராஜே' நான், பாக்கியத்தினால், மஹேந்திரனுக்கு
நிகரான நீரோகமில்லாமல் ஸஹாயத்துடன் கூடினவராயிருப்பதைப்
பார்க்கின்றேன் அம்பிகையின் புத்திரரும் வயதசென்றவரும் புத்தி
மானுமான திருதராஷ்டிரராஜர் உம்மை ஆரோக்கியத்தை வினவுகி
றார். பாண்டவரில் சிறந்தவனான பீமன் சேஷமமா? தனஞ்சயனும்
அநதமாத்கிரியின் புத்திரர்களும் சேஷமமா? துருபதராஜன் புத்திரி
யும் தவறாதவிரதமுடையவளும் வீரர்களைப் பதிகளாக அடைந்தவ
ளும் நல்ல புத்திரர்களையுடையவளும் மானமுடையவளுமீன கிருஷ்
ணையும் சேஷமமாயிருக்கிறானா? ஓ! பாரதரே! சேஷமத்தை விருமபு
கிற நீராவாகளிடத்தில் இஷ்டமான காமங்களை விருமபுகழீரோ
(அப்படிப்பட்ட ஆபதாக்குக்கும்) குசலமா?' என்று கேட்டான்.

யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! காவலகணியே! ஸஞ்சய! உனக்கு நல்வரவா?
ஓ! ஸூத! நான் மனத்தில் பரிதியடைநது உன்னைப்பற்றி ஸந்தோ
ஷிக்கிறேன். நான் உன்னுடைய நோயினனமையை அறிகிறேன். ஓ!
விதவானே! தம்பிகளுடன் சேஷமமாயிருக்கிறேன். ஓ! ஸூத!
ஸஞ்சய! பரதகுலத்தில் பிறந்தவரும் கௌரவார்களில் முதியவரு
மான அரசருடைய இந்தக் குசலவார்த்தையை வெகுதூரத்திற்குப்
பிறகு கேட்டு, உன்னைப் பார்த்தமட்டினாலேயே பிரிதியின் சோகை
யால் நான் அரசரை நேரில் பார்த்ததாக நினைக்கிறேன். ஐயா! எங்க
ளுக்குப் பிதாமஹரும் முதுமையடைந்தவரும் நல்லமனமுடையவரும்

1 'நீராவாளுடைய சேஷத்தை விருமபி இஷ்டகாமங்களை விருமபு
கழீரோ அவாளுடைய சேஷமமா?' என்பது கருத்து.

பேரறிவாளரும் எல்லாத் தாமதங்களோடும் கூடினவரும் குருவம் சதத்தில் பிறந்தவருமான அநதப் பீஷ்மா குசலததுடனிருக்கிறாரா? (எங்களிடத்தில்) அவருடைய 1நடபு முனபோலிருக்கிறதா? அரசரும் விசுத்திரவீரியபுத்திரரும் மகாதமாவுமான திருதராஷ்டிரர் புத்திராகளுடனகூடிகு குசலததுடனிருக்கிறாரா? ஓ! ஸுதபுத்திரா! மஹாராஜரும் பிரதீபனபுத்திரரும் வித்துவானுமான பாஹ்லிகரும் சேஷமமா? அநத ஸோமதத்தன சேஷமமா? ஸத்திய ஸந்தன பூரிஸாவஸும், சலனும், புத்திரானேமிகூடியவரும் வேதியருமான துரோணரும், கிருபரும் ஆகிய பெரியவிலையுடைய இவர்களும் ரோகமற்றிருக்கிறார்களா? ஓ! ஸஞ்சய! பூமியில் பிரதானர்களும் அறிவிற்கிறந்தவர்களிலமஹான்களும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் தெளிந்த அறிவுடையவர்களும் பூமியில் ஹிப்பிதத்தவர்களில் மிகவும் சிறந்தவர்களுமான வில்லாளிகளெல்லாரும் கௌரவர்களிடம் ஆசையுள்ளவர்களாயிருக்கின்றார்களா? ஐயா! எவர்களுடைய ராஜ்யத்தில் ரூபவானும் பெரிய விலலுடையவரும் சிலமுடையவருமான துரோணபுத்திரா வளிக்கிறாரோ அநதகௌரவர்களிடமிருந்து இந்தவிலலாளிகள் கௌரவத்தை அடைகின்றார்களா? இவர்களும் ரோகமில்லாதவர்களாயிருக்கின்றார்களா? ஓ! ஐயா! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருக்கு வையஸஸ்கிரீயிடம் பிறந்தவனும் அறிவிற்கிறந்தவனுமான யுயுதஸுவானவன் சேஷமமா? ஐயா! எவனுக்கு மந்தனன் துரியோதனன் வசப்பட்டவனுபிருக்கிறானோ மானியான அநதககாணன் சேஷமமா? ஓ! ஸுத! ஸதிரீகளும், விருத்தர்களும், பாரதார்களுடைய தாய்களும், பெரிய வேலைக்காரிகளும், வேலைக்காரர்களின் மனைவிகளும், புத்திராகளுடைய மனைவிகளும், புத்திரிகளும், புத்திராகளும், ஸகோதரிகளின் புத்திராகளும், ஸகோதரிகளும், புத்திரிகளின் புத்திரர்களும் (அரசரிடம்) அப்பிரியமில்லாமலிருக்கின்றார்களா? ராஜாவானவா முனபோலப் பிராமணாகளுடைய ஜீவனத்தை முறைப்படி நடத்துகிறாரா? ஓ! ஸஞ்சய! துரியோதனன், பிராமணார்களுக்கு என்னலகொடுக்கப்பட்ட மானியங்களைக் கெடுக்காமலிருக்கிறானா? புத்திராகளுடனகூடிகு திருதராஷ்டிரராஜா பிராமணார்களுடைய அதிககிரமங்களை உபேக்ஷிக்கிறாரா? அப்படியே ஸ்வாககத்திற்குமார்க்கமாக ஏற்பட்ட அவர்களின் பரிபாலனவிருத்தியை எப்பொழுதுமே உபேக்ஷிக்காமலிருக்கிறாரா? ஜீவலோகத்தில், பிரமமாவிலை பிரஜைகளுக்கு உததமமும சததமுமான இந்தப்பிராமணவிரு

ததி பரிபாலனரூபமான ஜோதியானது ஏறப்படுதப்பட்டிருக்கிறது. மந்தாகளான அந்தத் துரியோதனாதிகள் அங்கனம் (காவாமையாகிய) தோஷத்தை அடக்காமலேபோனால் கௌரவர்களுக்கு முழுமையும் நாசம் ஏற்படும். புத்திரனுடன் திருதராஷ்டிரராஜா மந்திரிவர்க்குத் தலை ஜீவனத்தைக் கொடுக்கவிரும்புகிறாரா? அவர்கள் ஒற்றுமையடைந்து ஸுஹருததுக்களுடையவேஷமும் கெட்டஎண்ணமுமுடையவர்களாகிப் பேதல்துடன் ஜீவிக்கவிரும்பாதவர்களாயிருக்கிறார்களா? ஓ! ஐயா! அந்தக்கௌரவர்களெல்லாருமே, பாண்டவர்களிடத்தில் தோஷத்தைச் சொல்லாமலிருக்கிறார்களா? புத்திரருடன்கூடின துரோணரும் வீரரானகிருபரும் எங்களிடத்தில் தோஷங்களைச் சொல்லாமலிருக்கிறார்களா? ராஜ்யத்தில் குருதேசவாஸிகளெல்லாருமே புத்திரனுடன்கூடின திருதராஷ்டிரரையுடனே (தங்கள் காரியத்தைச்) சொல்லுகிறார்களா? ஒன்றுசேர்ந்துவருகிற திருடர்களின் கூட்டங்களைப் பார்த்துவிட்டு யுத்தங்களுக்குநாயகனான அர்ஜுனனை நினைக்கின்றார்களா? விலலைத்தரிக்ஷிதவனும் பரபரப்புள்ளவனுமான தனஞ்சயனால் நாணினமத்தியிலிருந்து விடப்பட்டவைகளும், காண்டவத்தால் தள்ளப்பட்டவைகளும், மேகம்போல முழங்குகின்றவைகளும் பாணங்களை நினைக்கிறார்களா? எவனுக்குத் தீட்டப்பட்டவைகளும் கூாமையான முனையுடையவைகளும் நல்லகட்டுக்களுடையவைகளும் அறுபத்தொருபாணங்கள் ஒருகையின் பிரயோகமென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தஅர்ஜுனனுக்கு அதிகமாகவோ ஸமமாகவோ ஒருவிரையும் நான் பூமியில் பாராகவிலலை. பலசாலியும் கதையைக் கையிலுடையவனும் சேனையிலப்பைவாகுடன்களை நடுங்கச்செய்துகொண்டு, கோரைக்காடுகளில் மதயானைநடப்பது போல நடப்பவனுமான பீமனை நினைக்கிறார்களா? சேரநதுவந்தவர்களான கலிங்கர்களை யுத்தத்தில் இடசாரிவலசாரியாகத் தானே (பாணங்களை) வாரியெறிந்துகொண்டு வென்றவனும் மாதரீபுத்திரனும் மிக்கவலிமையுள்ளவனுமான ஸஹதேவனை நினைக்கிறார்களா? ஓ! ஸஞ்சய! முன் நீ பார்த்திருக்கையில் சிபிகளையும் திரிகர்த்தாகளையும் ஜயிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட மோலைத்திடுகை என்னுடைய வசமாகச்செய்தவனும் மாததிரியின் புத்திரனுமான் நகுலனை நினைக்கிறார்களா? கெட்ட ஆலோசனையினால், துவைதவனத்தில் கோஷ்யாததி மையாக வந்தவர்களான அவர்கள் பலமற்றவர்களாகிப் பகைவாவசப்

பட்டு, அவமானத்தையடைந்தபொழுது, (அவர்களைப்) பீமஸேனனும் விஜயனும் விடுவித்தார்கள். நான் அாஜுனனுக்குப் பின்பலமாயிருந்து காததேன். பீமன், நகுலஸஹதேவர்களைப் பின்பலமாயிருந்து காததான். காண்டவத்தை விலலாகவுடைய விஜயனும் சததுருக்கூட்டங்களை ஓட்டி (அவர்களைவிடுவித்துவிட்டு) சேஷமத்துடன் திரும்பிவந்தான். இந்த அவமானத்தை நினைக்கிறார்களா? ஓ! ஸஞ்சய! நாங்கள் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரனை (த தானபேததண்டங்களாகிற) எல்லா உபாயத்தினாலும் ஐயிப்பதற்குச் சகதார்களாகாமலிருப்போமே யானால் அப்பொழுது இவர்களின்ஷயத்தில் (ஸாமமென்னும்) ஒரு நல்ல செய்கையினால் 'ஸுகம அடையக்கூடியதாகாது. இது நிச்சயம்' என்று சொன்னா.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தோடீச்சி.)

(ஸஞ்சயன் யுதிஷ்டிரனுடைய வினாக்களுக்கு விடைகூறித் திருதராஷ்டிரனனுப்பிய செய்தியைக் கேட்கும்படி யுதிஷ்டிரரை வேண்டியது)

ஸஞ்சயன், 'ஓ! பாண்டவரே! எனக்கு எதை எப்படிச் சொன்னீரோ அது அப்படியேதான். ஓ! குருஸரேஷ்டரே! கௌரவர்களையும் மறற ஜனங்களையும்பற்றிக் கேட்கிறீர். ஐயா! குருதிபுத்திரரே! நீர் எந்தக்கௌரவஸரேஷ்டர்களைப்பற்றி வினவுகிறீரோ அவர்கள் நல்லமனமுடையவர்களாகவும் ரோகமற்றவர்களாகவுமிருக்கிறார்கள். துரியோதனனிடத்தில் முதியோர்களான ஸாதுகளுமே இருக்கிறார்கள், பாபிகளும் இருக்கின்றார்களென்று அறியும். துரியோதனனைவன பகைவார்களுக்கும் கொடுப்பான். பிராமணர்களுடைய மானியங்களை ஏன் கெடுப்பான்? இவன் துரோஹமசெய்யாதவர்களான உங்களின்ஷயத்தில் துரோஹம் செய்கிறவார்களிடத்திற் போல இருப்பது நல்லதன்று. நன்னடக்கையுடைய உங்களைப் பகைக்கிறவனும் கெட்டவனுமான துரியோதனன் மித்திரத்தனரோகி ஆவான். ஓ! அரக்கசதருவே! அந்தக் கிழவரும் அறிகிறார், மிகவும் தபிக்கிறார்; உன்னேதுயரமும் அடைகிறார் மித்திரத்தனரோகமானது பாதகங்களைக்காட்டிலும், பெரிதென்று ப்ராமீணாகுகிடமிருந்து கேட்கிறான்றோ? ஓ! அரசரே! ஸபையில் உமமைநினைக்கின்றார்கள். யுத்தம் நேரிட்டபொழுது யுத்தங்களுக்கருநாயகனை அாஜுன்னையும் நினைக்கிறார்கள். துந்துபிவாத்தியங்களுடன் சங்கமுழக்கமானது கோஷிக்கு

கப்பட்டபொழுது கதாபாணியான பீமஸேனை நினைக்கிறார்கள். அப்படியே யுத்தமத்தியில் எல்லாத் திருக்களிலும் தடையின்றிச் செல்லுகின்றவாகளும், எப்பொழுதும் சேனையினமேல் பாணவாஷங்களைப் பொழுகின்றவாகளும் யுத்தத்தில் சலிக்கும்படி செய்யமுடியாதவர்களும், மஹாரதாக்களுமான மாததிரீபுத்திரர்களையும் நினைக்கின்றார்கள். ஓ! ராஜரே! பாண்டவரே! (அப்படியிருக்க) எல்லாத் தாமவகனோடும்கூடின நீரே மிகவும் கஷ்டமான துயரத்தை அடைந்திரானால் மனிதனுக்கு எது நேரிடக்கூடியதோ அது அறியப்படுகிறதேயில்லை யென்று நினைக்கிறேன். ஓ! அஜாதசததுருவே! கஷ்டத்தை அடைந்தவரான நீரே விவேகத்தினால் இதை மறுபடியும் ஸமாதானம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இந் திருநுகருகிரான பாண்டினிபுத்திரர்கள் எல்லாரும் காமத்திற்காகத் தாமதத்தை விடவேமாட்டார்களல்லவோ? ஓ! அஜாதசததுருவே! திருதராஷ்டிர புத்திரர்களும், பாண்டவர்களும், ஸ்ருஞ்சயர்களும் மறமுகேசோர்திருக்கிற அரசர்களும், எத்தனால ஸுகத்தை அடைவார்களோ இதை நீரே விவேகத்தினால் ஸரிபண்ணிக்கொள்ளும் ஓ! அஜாதசததுருவே! உம்முடையபிதாவான திருதராஷ்டிர ராததிரியில் எனனிதம் சொல்லிய அப்படிப்பட்ட இரதவராதையை மந்திரிகளோடும புத்திரர்களோடும சோரனு அறியக்கடவீர்' எனறுசொன்னான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம் (தோடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் போரைடுகழ்ந்து ஸமாதானமடைவதே பீஷ்மர் முதலியோரின் கருத்தென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், (அவனை நோக்கி), 'ஓ! காவலகணியே! ஸூத புத்திரா! பாண்டவர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் ஜனாததனரும் ஸாததியகியும், விராடனும் (சோரனு) வந்திருக்கிறார்கள். திருதராஷ்டிரரால் உன்னிடம் கட்டளையிடப்பட்ட வராதையைச் சொல்' என்று கேட்க, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

'யுதிஷ்டிரரிடத்திலும், பீமனிடத்திலும், தனஞ்சயனிடத்திலும், மாததிரியின் புத்திரர்களிடத்திலும், வாஸுதேவரிடத்திலும், ஸாததியகியினிடத்திலும், சேகிதானனிடத்திலும், விராடனிடத்திலும், பிராயம் முதிர்ந்த பாஞ்சாலராஜனிடத்திலும், பிருஷத் வம்

சததில் பிறதவனும் 'யஜுரேசு'ன்னபுததிரனுமான திருஷ்டத
யுமன்னிடத்திலும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். குருவம்சத
தோர்களுக்கு கேட்கத்தை விருமபிச சொல்லப்போகிற என்னு
டைய இந்த வராதத்தை எல்லாரும கேட்க வேண்டும். திருத
ராஷ்டிரராஜா பகைகணிதலைப் புதழ்பவராசி விரைவுடன் எனக்குத்
தேரைப் பூட்டிவிட்டார். பிராதாக்களோடும் புததிராகளோடும்
பந்துக்களோடும் கூடின அரசருடைய அந்த வராததையானது
பாண்டவர்களுக்கு ருசிக்கவேண்டும். சமம் ஏற்பட்டேண்டும்.
குருதியின் புததிராகளான நீங்கலோ எல்லாத தாமதங்களோடும்
அழகோடும் கிருபையோடும் நோமையோடும் கூடினவர்களும், நல்ல
குலத்தில் பிறந்தவர்களும், ஹிமஸையே செய்பாதவர்களும்,
கொடையில் சிறந்தவர்களும், ல்ஜைபுடையவர்களும், காரியங்களின்
முடிவையறிந்தவர்களும் யிருக்கிறார்கள். ஒ' பயங்கரமான சேனை
யையுடையவர்களே! உங்களிடத்தில் இழிவான காரியமானது
பொருந்தாது ஏனென்றால், உங்களுடைய நற்குணமானது அப்ப
டிப்பட்டது. உங்களிடத்தில் ஏற்படுகிற களங்கமானது வெருப்பு
வஸ்திரத்தில் மையின்புள்ளிபோல ஸபஷ்டமாகப் பிரகாசுக்கு
மன்றோ? பாபத்திற்குக் காரணமும், சூனிய ரூபமும், குருக்களு
டைய ஸர்வநாசத்திற்குக் காரணமும், ஜபாபஜயம் ஸம்மாகக் காணப்
படுவதுமான யுத்தகார்யத்தை, அறிந்தவனுள் எவன் ஒருகாலா
வது செய்வான்? எந்தப் பாண்டவர்களால் ஞாதிகளின் காரியமா
னது செய்யப்பட்டதோ அவர்களே தன்னியங்கள். அவர்களே புத்
திரர்களும், ஸுகிருத்தங்களும் பந்துக்களுமாயிருப்பவர்கள். பாப
தர்கள் கௌரவர்களைப் பரிபாலித்துப் பிறகு அவர்கள் எல்லாரையும்
பகைவார்களாக நிசசயித்துக் கொன்றுவிட்டு (அதனால்) நிரதிகுப்
பட்ட உயிர்களை விடுவார்களேயானால், கௌரவர்களுக்கு நிலையான
மகிமையுண்டாகும். ஒரு ஸமயம், நீங்கள் ஞாதிகளைக் கொன்ற
தினால் நன்றாக ஜீவித்தாலும் உங்களுடைய அந்த ஜீவனம் மரணத்
தோடொப்பானதாகும். திருஷ்டதயுமன்னுடைய புஜங்களால்
ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும், கேசவருடனும் சேகிதானனுடனும் ஸாத்
தியகியுடனாக கூடினவாளுமான உங்களை, இந்திரனுடன் கூடின
தேவர்களை ஸஹாயமாக அடைந்தவனாயிருந்தாலும், எவனதான்
வெல்லுவதற்கு எதிர்த்து நிற்பான்? ஒ! ராஜே! துரோணராலும்
பீஷ்மராலும் காணாது காக்கப்பட்டு அஸ்வத்தாமாவுடனும் சல்
யனுடனும் கிருபர் முதலியவாளுடனும் (மற்ற) அரசாளுடனும்

கடியிருக்கும் கௌரவாகளை, எவ்விதமான யுத்தத்தில வெல்லுவதற்கு எதிர்த்து நிற்பான்? திருதராஷ்டிரபுத்ரனான அரசனுடைய பெரிய சேனையைத் தான் நாசத்தை அடையாமல் கொல்லுவதற்கு எவ்விதமான வலவன்? இவ்விதமெல்லாம் ஆலோசிக்கிற நான், ஐயத்திலேயும் அபயத்திலேயும் ஒருவிதமான சேஷம்ததையும் பார்க்கவில்லை. கெட்ட குலத்தில் பிறந்த இழிந்தவாகளபோலப் பாரததாசன் தாமாததங்களுக்கு விரோதமான காரியத்தை எப்படிச் செய்யக்கூடும்? (இவ்விதம் கவலைபுடையவனான) நான் வாஸுதேவரையும், முதியோரான பாஞ்சால ராஜரையும் வணங்கி, இரக்கம் வரச்செய்து, கௌரவர்களுக்கும் ஸ்ருஞ்சயர்களுக்கும் சேஷம் முண்டாகும் வண்ணம் (செய்தற்காக) அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, உங்களைச் சரணமடைகிறேன் ‘அவ்விதமில்லை; இவ்விதம்’ என்று ஒரு வாரததையையும் வாஸுதேவரோ தனஞ்சயனே ஒருகாலும் சொல்லக்கூடாது. ¹ யாசிக்கப்படுகிறவன் பிராணன்களையும்விடலாம். மற்றதை ஏன் விடக்கூடாது? ஓ! வித்துவானே! காரியம்முடிவதற்காக இதைச்சொன்னேன் உங்களுக்கு இவ்வுலகில் உததம்மான சாரதியானது ஏற்படவேண்டுமென்பதுவே பிஷ்மரை முன்னிட்டவரான திருதராஷ்டிர மஹாராஜருடைய கொள்கை என்று சொன்னான்.

இருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சய யான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மபுத்ரர் நன்மையோ தீமையோ வருமென்பதையும், தம்மைத் துரியோதனதீயர் வெல்லமுடியாதென்பதையும் இந்தர்ப்பாஸ்திராஜ்யத்தைக் கொடுத்தால் ஸமாநானமடைவோமென்பதையும் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், ‘ஓ! ஸஞ்சய! யுத்தத்தில் பயப்படுகிறாயே? எனினிடமிருந்து யுத்தத்திலிருப்பமுள்ள எந்தவாரததையைக் கேட்டாய்? ஐயர்! யுத்தத்தைக்காட்டிலும் யுத்தமில்லாமை சிறந்தது. ஓ! ஸுதை! எவன் ² அதை அடைந்ததிற்கு ஒருகாலாவது உததம்செய்வான்? ஓ! ஸஞ்சய! மனிதன் ஒருகாரியத்தையும் செய்யாமுலேமனத்

¹ மூலத்தில் ‘யாசமான:’ எனிருக்கிறது. ‘யாசயமான.’ என்று மாற்றப்பட்டது.

² ‘யுத்தமில்லாமல் இருத்தற்குக்காரணத்தை’ அறவது, இவரு, ‘தம்பாகத்தை அடைந்து’ என்பதே பொருள்.

தால் விரும்புவதெல்லாம் வித்திக்குமேயானால், யுத்தத்தையிட மிக
 லகுவான மறதக்காரியத்தை யும் செய்யமாட்டானென்பது நான்
 அறிந்தவிஷயம் அப்படியிருந்தால், எதற்காக எந்தமனிதன் ஒரு
 காலாவது யுத்தத்தை ஆடவான்? தேவர்களால் சபிக்கப்பட்ட
 வன்னரோ யுத்தத்தையிருமுபவான்? ஸுகத்தை விருமபின்வாக
 ளான பாரததாக்கள தாமத்தா லுண்டாகும் ஸுகத்தைப் பிராரத திக
 கிறவர்களாகத் தாமத்தினின்று குறைவடையாததும் உலகத்
 திற்கு ஹிதமுமான காரியத்தைச் செய்கிறார்களா. உண்மையில் கஷ்ட
 டப்பட்டு நிறைவேற்றக்கூடிய காரியமே துக்கம். ஸுகத்தை அடைய
 விருமபுகிறவனும துக்கத்தை நிவிருத்திக்க விருமபுகிறவனுமாயிருப்ப
 வன் தாமதத்தைவிட்டு விலகாதசெய்கையைத் தொடங்கவேண்டும்.
 ஆசைக்குவசப்பட்டவைகளான இரத்திரியங்களுடைய காரியத்தை
 அறிந்த எவன் தன் சரீரத்தை வருத்தப்படுத்துவான்? எந்த ஆசையி
 ன்லையிடுபட்டவன் துக்கமான காரியத்தைச் செய்யவில்லையோ எல்லாத்
 தாமதத்தையும்விட்டு விலகினதான அதனைத் தள்ளவேண்டும். முட்
 டப்பட்டதும் நன்கு கொழுதுவிட்டுபெரிவதுமான அகனிககு மேல
 மேலும் பலம் விருத்தி அடைகிறதுபோலவே விருமபின்பு விருமபின்
 படிக்கிடப்பதால் ஆசைக்கு மேன்மேலும் பலம் விருத்தியடைகிறது.
 நெய்யினால் விருத்தி அடைந்த அகனிபோல மனிதன் திருத்தி அடை
 கிறதில்லை. எங்களைவிட்டு கூடியிருந்தால் திருத்தாஷ்டிராஜருக்கு
 இரத்தப்போகஸமுகம் நன்கு பெரிதாயிருக்கு மென்பதை ஆலோசித்
 துப்பாரா. மிகுந்த புண்ணியமில்லாதவன் யுத்தங்களுக்கு வல்லவ
 னாகான். மிகுந்த புண்ணியமில்லாதவன் கானசுத்தத்தைக்கேட்கிற
 தில்லை. மிகுந்தபுண்ணியமில்லாதவன் மாலைகளினகத்தங்களை அனு
 பவிக்கிறதில்லை. மிகுந்தபுண்ணியமில்லாதவன் சந்தன முதலானவை
 களைப் பூசுகிறதில்லை. மிகுந்தபுண்ணியமில்லாதவன் சிறந்த வஸ்து
 திரங்களை உடுக்கிறதில்லை. அப்படியில்லாவிட்டால் எங்களைக் குரு
 தேசங்களிலிருந்தும் எவ்விதம் தூரத்துவாரா? அறியாதவனுக்குத்
 தான் அநேகமாக இரத்தவிஷயத்திலேயே ஆசையானது ஏற்படும்.
 அது சரீரத்தில் மனத்தை வருத்துகிறது அரசரானவர் தாம் ஸங்
 கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பிறர்களுடைய பலத்தைத் தேடு
 கிறார் அது நலஸ்தன்று. 1 அவர் தம்முடைய நலையை எவ்விதம்
 நினைக்கிறாரோ அவ்விதமே பிறர்களுடைய நலையையும் நினைக்கிறார்.
 ஓ! ஸஞ்சய! வஸந்தருதுவில் வெயிலவேளையில் பக்கத்திலிருக்கிற

1 'துரியோதனன்' என்பது பழையவாரா.

அக்கினியை நுழையமுடியாததும் துரும்புகள் அடர்ந்ததுமான புதரில் எறிந்துவிட்டு, அது காற்றின்வசத்தினால் விருத்தியுடைய, (அதிலிருந்து) விடுதலைவிரும்பி சேஷமத்தைப்பற்றித் துக்கிப்பது போல ஐஸ்வரியத்தைஅடைந்தவரான திருத்தராஷ்டிரராஜா, துஷ்ட புத்தியுடையவனும் கோணலவழியிலபற்றுள்ளவனும் மந்தனும் தூமந்திரிக்ளையுடையவனுமான புத்திரனை அங்குகிரித்துக்கொண்டு இப்பொழுது என்னகாரணத்திற்காகப் புலம்புகிறார்?

துரியோதனனும் மிக்க ஆபதரான விதுரருடைய வார்த்தைகளை ஆப்தனல்லாதவனுடைய வார்த்தைகளைப்போல அவமதித்திருக்கிறான். (அந்தப்) புத்திரனுடைய பிரியத்தை விரும்பினவரான திருத்தராஷ்டிரராஜரும் (விதுரருடையவார்த்தைகளை அவமதித்து) நன்றாக அறிந்தே ஆதாமத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறார். மேதாவியும் கௌரவர்களுடைய ஆதத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவரும் மிக்கதறவரும் வியவகாரத்தில்வல்லவரும் சீலமுடையவருமான அந்தவிதுரரை, அந்தத்திருத்தராஷ்டிரராஜா, புத்திரனிடமுள்ளபேராசையால், கௌரவர்களுக்கு வேண்டினவராகின்ற ததாரிலை. ஓ! ஸஞ்சய! (எங்கள்) மானத்தைக்கெடுத்தவனும், (தனக்கு) மானத்தைவிரும்புகிறவனும் பொருமையுள்ளவனும் பட்டப்பயுள்ளவனும், ஆதத்தாமகளைக்கடந்தவனும் தூபபாஷைபேசுகிறவனும் கோபத்தினவசமானவர்களைப் பின்பற்றுகிறவனும், காமத்திலமனமுடையவனும், துஷ்டமனமுள்ளவாகளால் கெட்ட எண்ணம் உண்டாக்கப்பட்டவனும், திருப்பமுடியாதவனும், ஸரேயஸிலலாதவனும், மிக்ககோபமுடையவனும், மித்திரத்துரோகமசெய்கிறவனும், பாவத்தில் புத்தியுடையவனுமான புத்திரனுடைய பிரியத்தைவிரும்புகிற திருத்தராஷ்டிரராஜா ப்ரத்தியஷ்டமாகப் பார்த்துக்கொண்டே தர்மகாமங்களை விட்டு விட்டார். ஓ! ஸஞ்சய! நான் சொக்கட்டாளுகையில், ஹிதமானவார்த்தையைச் சொல்லுகிறவரான விதுரரைத் துரியோதனன் மெச்சிக்கொண்டாடாதபொழுதே கௌரவர்களுக்கு நாசமானதுவந்துவிடுமென்கிற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகிவிட்டது. ஓ! ஸுத! மந்திரியான விதுரருடைய புத்தியை எப்பொழுது அவர்கள் அனுஸரிக்கவில்லையோ அப்பொழுதே கௌரவர்களைக் கஷ்டம் வந்தடைந்துவிட்டது. எதுவகையில் அவருடைய புத்தியை அனுஸரித்துவந்தார்களோ அதுவரையில் அவர்களுக்கு ராஜயவிருத்தியானது ஏற்பட்டது. ஓ! ஸுத! பொருளாசைகொண்ட திருத்தராஷ்டிரரின்புத்திரனுக்கு இப்பொழுது எவர்கள் மந்திரிகள் என்

பதை என்னிடமிருந்து கேள். (அவர்கள்) துச்சாஸனனும் சகுனியும் காணனுமாவா. ஒ! காவல்கணியே! இவனுடைய அறியாமை யைப் பாரா. அதையெல்லாம் சீனைக்கன்ற நான் நன்றாக ஆலோசித்தும், எவ்விதம் கௌரவாக்குகும் ஸ்ருஞ்சயாகளுக்கும் சேஷம் முண்டாக்குமென்பதைக் காணவில்லை. திருதராஷ்டிரர் பிறர்களிடமிருந்து ஐஸ்வரியத்தைக் கவாந்துகொண்டு, தீராகமான ஆலோசனை யுடைய விதுரரை விலக்கிவிட்டுப் புத்திராகளுடன் பாரில் பகையற்ற பெரிய அரசாட்சியை விரும்புகிறாரல்லவா? நான் வனம் போக, எவா எல்லாத் தனத்தையும் தம்முடையதாக சீனைக்கிறேரா அவா விஷயத்தில் (ஒன்றும் வாங்காமல்) கேவலமான சமமானது அடையத்தக்கதில்லை. காணனானவன் யுத்தத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனான அரஜுனனை வெல்லக்கூடியவனாக நினைக்கிறேன்; முன் பெரிய யுத்தங்கள் ஏற்பட்டபொழுது (அவன்) இவர்களுக்குத் திட்டிப்போல ஆதாரமாக ஏன் ஆகவில்லை? அரஜுனன்ககாட்டிலும் வேறு (சிறந்த) வில்லாளி இல்லை யென்பதைக் காணும் துரியோதனனும் துரோணரும்¹ பிதாமஹரான பீஷ்மரும் மற்றும் அவருள்ள கௌரவார்களும் அறியவே செய்கின்றார்கள். கௌரவார்களும் சோரந்தவர்களான மஹாராசார்களும் எல்லாருமே சத்தருதகளைச் சிவிகைமேலான பாலகுணனானவனிலலாமவிருந்ததால் இவ்வுலகில் துரியோதனனிடம் ராஜ்யம் இருந்ததென்பதை அறிகிறார்கள். ² பீஷ்மபிரமாணமான வில்லுடையவனும், அந்த வில்விதத்தைச் செய் அறிந்தவனுமான கிரீடியோடு அந்த ராஜ்யவிஷயத்தில் யுத்தத்தைச் செய்து திருதராஷ்டிரரினபுத்திரன் (அந்த அரஜுனனுக்கும்) ஸம்பந்தமுள்ள பாண்டவர்களுடைய ராஜ்ய ஸம்பந்தத்தை அபகரிக்கமுடியுமென்று நினைக்கிறான். அந்தத்தாரத்தராஷ்டிரர்கள் காண்டவத்தின் நானொலியைமட்டும் கேட்பொழுதே சாவார்களா துரியோதனனானவன் கோபத்தை அடைந்த பீமஸேனைப் பாராமலி நுப்பானையானால் தனத்தை வித்தித்ததாக நினைக்கலாம். ஐயா! பீமஸேனனும், தன் ஓபனும், நகுலனும் ஸகிக்முடியாத வீரனான ஸஹதேவனும் உயிருடனிருக்கையில், இந்திரனும் எங்களுடைய ஐஸ்வரியத்தை அபஹரிக்க மனத்தைச் செலுத்தமாட்டான்.. ஒ! ஸூத! முதியவரான அந்தஅரசா புத்திரனுடன் பாண்டவர்கள் வெல்லப்பட்டமுடியாதவரென்னும் (இந்தப் புத்தியை) அடைவாராசில், யுத்தத்தில் அவருடைய புத்திரர்கள் இவ்

1 பாலகுணனிருந்தபடியால் என்றும் கொள்ளலாம் 2 தால் என்பது மூலம், 'நான்கு முழ நீள முள்ளது' என்பது பழையவுரை

விதம் பாண்டவர்களின் கோபத்தால் தகிக்கப்பட்டு நாசத்தை அடையார்களா. எங்களுக்கு ஏற்பட்ட இலேசத்தை நீ அறிகிறாய். ஓ! ஸஞ்சய! உன்னைக் கொளவப்படுத்துகிறதற்காக நான் கொளவாகளால் எங்களுக்கு முன்ஏற்பட்ட இலேசத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறேன். துரியோதனனிடத்தில் நாங்கள் அப்பொழுது எவ்விதம் இருந்து வந்தோமோ அவ்விதமே அவ்விதத்தில் இப்பொழுதும் இருக்கக்கூடவோம். நீ எப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அப்படியே நான் சாந்தியை அடைவேன் இந்நிரப்பிரஸ்தத்திலேயே எனனுடைய ராஜ்யம் ஏற்பட்டும். பாரதர்களில் முதற்பாகத்திற்கு உரியவனான துரியோதனன் எனனுடைய ராஜ்யத்தையே கொடுக்கட்டும்' என்று சொன்னார்.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்

ஸ ச ய ய ர ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(ஸஞ்சயன் போரில் பலதீர்ந்தவர்களைக் காட்டிப் பகைவர் பங்கு கொடாவிடிலும் போரின்றிப் பொறுத்தலே சிறந்ததென்று யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

ஸஞ்சயன், (அவரை நோக்கி), 'ஓ! பாண்டவரே! உமமுடைய செய்கையானது எப்பொழுதும் தாமத்துடன் கூடினதென்று உலகத்தில் பிரஸித்தமாயிருக்கிறது. ஓ! குருதிபுத்திரரே! (இப்பொழுதும்) காணப்படுகிறது. ஓ! பாண்டவரே! நீ ¹ பெரிய புகழையும் அரிததியமான உயிர்வாழ்க்கையையும் நன்றாக ஆலோசியும். (ஓராதிகளை) நாசம்செய்யாதீர். ஓ! அஜாதசத்துருவே! கொளவர்கள் யுத்தத்தை விட்டு (வேறுவிதமாக) உமக்குப் பாகத்தைக் கொடாமற்போனால் அந்தகர்கள், விருஷ்ணிகள் இவர்களின் ராஜ்யத்தில் பிஷ்ணுடனத்தை மேலானதாக நினைக்கிறேன்; யுத்தத்தாலடையக்கூடியராஜ்யத்தையோ சிறந்ததாக நினைக்கவில்லை. மனிதனுக்கு ஏற்பட்ட உயிர்வாழ்க்கையானது அற்பகால முடையதும் (வெளியிலபோக) பலமராகங்களையுடையதும் எந்நாளும் துக்கமுடையதும் சஞ்சலமுமாயுள்ளது. ஓ! பாண்டவரே! மேலும், அது கோததிகு நிகராகாதானையாலும், நீ பாவத்தைச்செய்யாதீர். ஓ! அரசரே! தாமத்தின்கேட்டுக்கு

¹ 'பெரிய புகழோடு கூடிய உயிர் வாழ்க்கையும் நிலையுள்ளதன்று' என்றும் கொள்ளலாம்.

மூலமாக இரதககாடங்கள் மனிதனைப் பற்றுகின்றன. புத்திமானான மனிதன அமைக்கிற முந்தியே நாசம்செய்து உலகத்தில் களவகமற்ற புகழை அடைகிறான். இவ்வுலகத்தில் பொருளாசையானது கட்டுக்கயிறினதே? அதனை விருமபுகழ்வாகளுக்குத் தாமமபாதிக்கவே படுகிறது. எவன் தாமதத்தை நன்றாகவிருமபுகிறானோ அவன் அறிந்தவன். காமத்திலாசையுள்ளவன் அத்ததத்தை அனுஸரித்துக் குறைவை அடைகிறான். ஐயா! காமவகாரில் சிறந்ததான தாமதத்தைச் செய்து பெரிதான பிரதாபமுள்ளவன் ஸூரியன் போல விளங்குவான். தாமமகுறைந்தவனும் பாவத்தில் புத்தியுடையவனுமான மனிதனே இரதப்பூமி (முழுமையும்) அடைந்தும் துக்கத்தை அடைவான். சிறந்ததான ஸ்வாககஸ்தானத்தைக் கருதின உமமாலே வேதமானது அததியயனஞ்செய்யப்பட்டது, பிரமமசரியமும் அனுஷ்டிகப்பட்டு; யாகங்களால் தேவபூஜையும் செய்யப்பட்டது, பிராமணர்களுக்குத் தானமும் செய்யப்பட்டது, அனைகமவருஷம் ஸுகத்திறகாகச் சீரமானது அதிகமாக அப்பணம் செய்யப்பட்டது. கரைகடந்து ஸுகத்தையும் பிரியத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு யோகாபியாஸ விஷயத்தில் காரியத்தைச் செய்பதவன், காமத்தின்வேகத்தால் தூண்டப்பட்டுத் தன்நாசம் ஏற்பட்டபொழுது, ஸுகக்குறைவடைந்து கரைகடந்த துக்கத்தில் விழுகிறான். இவ்விதம், மறுபடியும் பிரமமசரியத்தில் பற்றிலலாதவனும் தாமதத்தைவிட்டு அத்தாமதத் மிகச் செய்கிறவனும் பரலோகத்தில் ஸரத்தையிலலாதவனும் முட்டனும் மந்தனுமான அவன் தேகத்தைவிட்டுப் பரலோகமடைந்து தடுக்கிறான். பரலோகத்தில் புண்ணியகாமங்களுக்கோ அல்லது பாவகாமங்களுக்கோ (பயனிலலாமல்) நாசமானது இல்லை. புண்ணியமும் பாவமும், செய்தவனுக்கு முந்தியே கின்றன இவைகளைச் செய்பவன் பின்னே தொடர்கிறான். ஆகையால், உமமால் பிராமணர்களுக்கு நியாயத்துணைகூடினதும், ஸரத்தையால் பரிசுத்தமானதும், மணமும் சுவையும் சோந்ததுமாக அன்னநானம் செய்யப்பட்டது. உத்தமமான தக்தினைக் கையுடைய யாகவகாரில் உமமுடைய செய்கையானது அப்படிப்பட்டதென்று புகழப்படுகிறது. இஹிலோகமாகிற க்ஷேத்திரத்தில் தாமகாரியமானது செய்யப்படுகிறது. பரலோகம்சென்றால் ஒரு காரியமும் செய்யப்படுகிறதில்லை. பரலோகஸாதனமும் ஸத்துக்களால் மிகவும் சிலாக்கப்பட்டுத் பெரிதுமான புண்ணிய கர்மமானது உமமால் செய்யப்பட்டது. பரலோகத்தில் மரணத்தையும் ஜரையையும் பயத்தையும் விடுகிறான். பசியும் தாகமும் மனத்திற்கு அப்

பிரிபங்களுமில்லை. இரத்திரியங்களைத் திருப்திசெய்விப்பதைத்தவிர வேறொன்றும் செய்யவேண்டியதில்லையன்றோ? ஒ! அரசரே! கர்மத்தின்பயனானது இதனையையுடையது ஒ! பாண்டவரே! (திருதராஷ்டிர காரதாரிகளான) தந்தைதாய்களுடைய இருதயத்தின்¹ அபிரியத்துடன் உதஸாகத்தாலுண்டான கோபத்தையும் விடும். பலநாளாகத் தேடின இம்மை மறுமைகளிரண்டையும், காமங்களின் முடிவை அடைந்து உண்டான புகழையும் ஸத்தியத்தையும் அடக்கத்தையும், நோமையையும் விடாதீர். அபுஸ்யமேதத்தையும் ராஜஸ்யத்தையும் செய்துவிட்டுத் திருமபவும் பாவகாமத்தின் பயனை அடையாதீர் ஒ! பாண்டவர்களே! இவ்விதம் பெரிய துவேஷத்தால் வெகுநாளாகுப பிறகு அவ்விதமான பாவசெய்கையைச் செய்வீர்களேயானால், எந்தச்சேனையானது உமக்குச் சொந்தமாக அப்பொழுதிருந்ததோ அதை முன் வனயாத்திரையால் தள்ளிவிட்டுத் தாமததுக்காக வனங்களில் அனேக வருஷங்கள் நீங்கள் ஏன் துக்கமான வாஸத்தைச் செய்தீர்கள்? உமக்கு இந்தமந்திரிகள் எந்நாளும் வசமாயுள்ளவர்கள். ஜனோத்தனரும், வீரனான ஸாத்தியசியும், புத்திராகருடன்கூடின² நுகமரத்தென்கிற மதஸ்யராஜனும், (மிகவும்) சத்திருக்களை அடிப்பவர்களான புத்திராகருடன்கூடின வீராடனும், முன் உம்மால் ஜயிக்கப்பட்ட அரசாக்களையார்களும் உம்மையே அடுத்திருப்பார்கள். பெரிய ஸஹாயமுடையவரும், மிகவும் தயக்கிழவரும், சேனையுடனிருப்பவரும், வாஸுதேவராலும் அராஜனானாலும் பூஜிக்கப்பட்டவருமான நீர் சூதாட்ட ஸபையிலேயே சிறந்தவர்களான சத்திருக்களைக்கொன்று துரியோதனனுடைய கொழுப்பைத் தொலைத்திருக்கலாமே? பாண்டவரே! என்ன காரணத்தால் சத்திருக்குப் பலத்தை விருத்தியடையவும் உம்மைச் சோந்த ஸஹாயர்களாக³ குறையவும் செய்து, அனேக வருஷங்கள் வனங்களிலும் வலித்துக் குறைவுண்டான காலத்தில் புத்தம் செய்ய விரும்புகிறீர்? ஒ! பாண்டவரே! அறிவில்லாதவனோ அல்லது தா

1: கோபத்தைவிடால், அவர்களுடைய அபிரியமும் விடும் எனபது கருத்து

2 மதஸ்யதேசத்தில் இவன் ஒரு பகுதியை ஆண்டவனாகவே வேண்டும் 'மச்சநாடனும், பொற்றெருளவீனும், புத்திராகருடன்கூடினவனும், புத்திராகளோடு கூடின நன்கு அடக்கும் தன்மைபுள்ள வீரர்களோடு கூடினவனுமான வீராடராஜனும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 'கஸமாத' எனபது மூன்றிடத்தில் வருகிறது, "இரண்டிடத்தில் விடப்பட்டன".

மத்தை அறியாதவனோ அவனும் புத்தம் செய்து, பிறகு, ஐசுவரியத்தை அடைகிறான். அறிவுள்ளவனோ, அல்லது தர்மத்தை அறிந்தவனோ அவனும் மோகத்தாலே (தெய்வச் செயலாக) ஐசுவரியத்திலிருந்தும் நழுவுகிறான். ஓ! பாததரோ! உமமுடைய புத்தியானது அநாமத்திலிருக்கவில்லை. நீ கோபத்தால் பாவகாமத்தைச் செய்வதால் அறிவுக்கு விரோதமாக இந்தக் காமத்தைச் செய்ய விரும்புவதற்குக் காரணம் சொல்லும். ஓ! மகாராஜரே! வியாதியால் ஏற்படாததும், காரமாயுள்ளதும், தலைவலியை உண்டாக்குவதும், புகழைத்திருவிதும், பாவத்தின் பயனுக்குக் காரணமும், ஸத்துக்கள் பானம் செய்பவருடையதும், அஸத்துக்கள் பானம் செய்ய முடியாததுமான கோபத்தைப் பானம் செய்யும்; சமனத்தை அடையும். பாவந் தொழுவதான அனைத்து எவன விரும்புவான்? உமக்குப் பொறுமையே சிறந்தது. சந்தனத்தின் புத்திரரான பிஷ்மசையும், புத்திரரோடுகூட துரோணரையும், கிருபரையும், சலயனையும், ஸோமதத்தன் புத்திரனையும், விகாணனையும், விஹிசத்தியையும், காண துரியோதனர்களையும் கொன்று அடைப்பபட்ட போகங்கள் சிறந்தவைகளாகாவனரோ? இவர்களைக் கொன்றுவிட்டு அடையும் ஸுகம் எவ்விதமானதாகும்? அதைச் சொல்லும். ஸமுத்திரத்தை எல்லையாகவுடைய இந்தப் பூமியை அடைந்தாலும் நீ முதுமையையும் மரணத்தையும் விலக்கவேமாட்டா. ஓ! அரசரே! பிரியத்தையும் அபிரியத்தையும் ஸுகத்தையும் கஷ்டத்தையும் விலக்கமாட்டார். இவ்விதம் அறிந்தவரான நீ புத்தத்தை ஒருபோதும் செய்யாதீர். மந்திரிகளுடைய இசையின் காரணத்தால், நீ இவ்விதம் நேரிட்டதான் காமாவேச செய்வ விரும்புகிறீரானால், அவர்களுக்கே தனத்தைக் கொடுத்ததுவிடம் விலக்கிவிடும். நீ தேவயானமெனகிற பிரம்ம லோகமாகக்கத்தை விட்டு விலகாதீர் என்று சொன்னான்

இருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புதிஷ்டிரர் தீர்மானம். நிச்சயம் ஸாமான்யர்கள் கோல்லமுடியாததலின் தீர்மானத்தையெல்லாம் அறிந்த வாஸுதேவரே கோல்லவேண்டுமென்பதை ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது)

புதிஷ்டிரர், 'ஓ! ஸஞ்சய! கர்மங்களுள் தாமமானது சிறந்ததென்று நீ சொன்னதானது உண்மை; ஸந்தேகமில்லை. ஆனால்,

நான் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறேனே அதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறேனே வென்று தெரிந்துகொண்டு நீ என்னைத் தூஷிக்கக்கடவாய் எவனிடத்தில் 1 அதர்மமானது தாமஸ்ருபங்களைத் தரிக்കிறதோ, எவனிடத்தில் 2 தர்மமுழுதும் அதாமஸ்ருபமாகக்காணப்படுகிறதோ, அப்படியே எவனிடத்தில் 3 தாமம் தாமஸ்ருபத்தையே தரிக்കிறதோ அவர்களை அறிஞர்கள் புத்தியினாலே நன்றாகக்காண்கிறார்கள். அப்படியே, ஆபத்தில் இவ்விதமான இந்த அடையாளத்தை நிலையான தன்மையையுடைய தாமாதாமங்கள், அடைகின்றன. (4 அதாமமானது தாமஸ்ருபத்தைத் தரிக்കின்றதென்கிற) முந்தின அடையாளமானது எவனுக்கு ஏற்பட்டதோ அது அவனுக்குத்தான் பிரமாணம். ஓ! ஸஞ்சய! அதை ஆபத்தாமமாக அறியக்கடவாய், செல்வமஞ்ஞைநதபொழுது, குறைவை அடைந்தவன் எதனால் காமத்தை நிறைவேற்றலாமோ அதை அடையவிரும்பலாம். ஓ! ஸஞ்சய! போதுமான செல்வத்திலிருந்துகொண்டு ஆபத்தாமத்திலிருக்கிறவனும் ஆபத்திலிருந்துகொண்டு செல்வநிலைக்கு ஏற்பட்டதாமத்திலிருப்பவனும் இந்த இருவர்களும் நிந்திக்கத்தக்கவர்களாகிறார்கள். விதாதாவான பிரமமாவிலுள்ள விநாசம் வராமலிருப்பதைவிரும்புகிறவர்களான பிராமணர்களுக்குப் பரிகாரமானது விதிககப்பட்டிருக்கிறபடியால், காமங்களிலிருக்கிறவர்களை நன்றாகக்கவனித்துப்பா. ஓ! ஸஞ்சய! நீ விரோதமான காமத்திலிருப்பவர்களைநிந்தி. மனத்தின் வசத்தை விரும்புகிறவர்களுக்குப் புத்தியின்செய்கை ஒடுங்குவதன்பொருட்டு எப்பொழுதும் நல்லவாகரிடத்தில் ஜீவ்னம் விதிககப்பட்டிருக்கிறது பிரமம் சிஷ்டரல்லாதவர்களும், விதவான்களல்லாதவர்களுபாயிருப்பவாகரின்பொருட்டு (தாமாதாமங்களாகிற) எல்லாக் காமங்களுடைய ஸம்பந்தத்தைபுமநல்லதென்றுகிண்ககவேண்டும் பித்திருக்களும், பூர்விகார்களானபிதாமஹர்களும் அவர்களுக்கும் முந்தின

1 பிறாகேடுககாகச் செய்யும் ஆப்சாரத்தில் செய்யப்படும் ஹோமமுதலியன தாமமாகத்தோற்றுதல்.

2 யோகிகளென்று காட்டிக்கொள்ளாத தத்தாத்ரேயாமுதலியோ விரும்புவெறுப்பின்மீச் செய்யும் யோகதாமம் நித்யகாமியமங்கள் தவறுவதால் பித்தாசெயல்போலிருப்பதால் அதாமமாகத் தோற்றுவது

3 வலிஷ்டா முதலியோ உளளும் புறமுடி ஒத்துச்செய்யும் தவமுதலியன

4 'பிராமணனுக்கு அதாமமான வசமுதலியன கூத்திரியனுக்குத் தாமம். பிராமணனுக்குத் தாமமான யாஜநமுதலியன கூத்திரியனுக்கு அதாமம் அவனவனுக்கேற்பட்டது அவனவனுக்குத் தாமம் ஆபத்திலேழலவாணததுக்குக் கீழுவாணத்தின் தாமங்களும் தாமமாகிவிடும்' என்று கருத்தது.

மற்றவர்களும் (என்னுஞ்சொல்லப்பட்ட) அநத (கக்ரம்) மாககத்தை உடையவர்களாயிருந்தனர். எவாகள யஜ்ஞத்தை விரும்புகிறவர்களோ அவர்களும் காமாவரேய செயவார்களாகையால் நான் நாஸ்திகனுக்கிழிவேனென்று அநதக்காட்டிலும் வேறான (செஷாடனம் முதலிய மாககத்தை) கீனக்கவிலலை. ஓ! ஸஞ்சய! இரதப்பூமிபின் கண்ணுள்ள தனமுமுமையையுமோ, 1 மூன்றேகிலைமையையுமைய தேவாளுடைய சிறந்ததானபதத்தையோ, ஸவர்க்கத்தையோ, பிரம்மலோகத்தையோ நான் அதாமத்தால விரும்பமாட்டேன். தர்மங்களுக்குத் தலைவரும் ஸமாததரும் நீதியுள்ளவரும் பிராமணர்களை உபாஸிக்கிறவரும் புத்திசாலியுமான வாஸுதேவா பலகிதமானவர்களும் மிகப்பலசாஸிகளுமராவமசத்தில பிறந்தவாளுமான போஜா களைப் பரிபாலனம்செய்கிறார். ஸமாதானத்தைவிட்டு யுத்தம்செய்கிற நான் நிரதிகத்தக்கவனுமேவனானும் ஸ்வதாமதத்தைவிட்டவனானும், அநதவிஷயத்தைப் பெரிதானகீர்த்தியுடைய கேசவர் சொல்லட்டும். அவரோ இரண்டு போகளுக்கும் நன்மையை ருசிமபுகிறவர். இரதஸாதியாகியும், சேதிதேசத்தாராகளும், அநதகாகளும், விருஷணியின்குலத்திலுண்டானவர்களும், போஜாகளும், குகுராகளும், ஸருஞ்சயாகளும், வாஸுதேவருடைய புத்தியை அனுசரித்தவர்களாய்ப் பகைவர்களை நாசஞ்செய்து மித்திரர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்கிறார்கள். யதுவமசத்திலபிறந்த வந்ஷணிகளும் அநதகாகளும் உக்கிரஸேனன் முதலானவர்களும் கேசவரால் நடத்தப்பட்டவாளுமான எல்லாருடையோ இரதிரனுக்குச் சமணர்களும் நல்லமனமுடையவாளும ஸத்தியத்தையே முக்கியஸாதனமாயுடையவாளும மிகப்பலசாஸிகளும் போகத்தேராகியுடையவர்களுமாயிருக்கிறார்கள் எவனபொருட்டு வாஸுதேவரானவர் வருஷாகாலத்தில மேகமானது பிரணைகளின்பொருட்டு வாஷிப்பதுபோல இஷ்டங்களைப் பொழிகிறாரோ காசிதேசத்தரசனுன அநதப்பப்ருவானவன், பிராதாவாகவும் செஷ்கராகவுமிருக்கிற அவரைஅடைந்து, உத்தமமான சம்பத்தைஅடைந்தான். ஐயா! இப்படிப்பட்ட இரதக்கேசவர் விதவாணுள்ளவர். இவரைக் காமங்களுடைய நிச்சயத்தை உணராதவராக அறி. இவா எங்களுக்குப் பிரியரும் மிகவும் நல்லவருமாயிருப்பவர். இவருடைய வாரதையைக் கட்டக்கமாட்டேன்' என்றுசொன்னார்.

1 'பாலயம், கௌமாரம், யௌவனம்' எனினும், 'மூன்றாவதாகிய யௌவனம்' என்று உடையவர்' எனினுமாம்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ஞ் ச ய ய ர ன ப ர் வ ம் . (தோடர்ச்சி)

(கிருஷ்ணர் தாம் கௌரவபாண்டவவிஷயத்தில் ஸமமான எண்ணத் துடன்ருப்பதையும் செய்யவேண்டியதை அவசியம் செய்ய வேண்டுமேன்பதையும் துரியோதனனுடைய தீக்ஷையல் களையும் திருதராஷ்டிரன் இஷ்டப்படி செய்யலாமென் பதையும் தாம் ஸமாதானதீர்ச்சிக்காக ஷஸ்திஐபுரத் தீர்த்த வருவதாயிருப்பதையும் ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது)

வாஸுதேவா, ‘ஸஞ்சய ! நான் இந்தப்பாண்டவர்களுக்கு நாச மிலலாமலிருப்பதையும் ஐயாவரியத்தையும் பிரியத்தையும் விருமபுகி மேன. ஸூத ! அப்படியே, அநேகம் புத்திரர்களுடைய திருத ராஷ்டிரராஜருக்கு விருத்தியையும் நனகு பிரார்த்திக்கிறேன். ‘ஓ ! ஸஞ்சய ! எந்நாளுமே என்னுடைய விருப்பம் இதுதான். அவர்களைக் குறித்துச் சமனத்தை அடையுங்கொன்பதைத்தவிர வேறு சொல்ல மாட்டேன். பாண்டவர்களுடைய முன்னே திருதராஷ்டிரராஜ ருடைய இந்தப்பிரியத்தையும் கேட்கிறேன். இதையும் ஆலோசிக கிறேன் ஓ ! ஸஞ்சய ! எந்தவிஷயத்தில் புத்திரனுடனகடின திருத ராஷ்டிர ஆசைகொண்டிருக்கிறோ அநில சமமானது நிச்சய மாகச் செய்யமுடியாதென்பது பாண்டவரால் காண்பிக்கப்பட்ட தன்றோ? ஆகையால், என்னகாரணத்தால் இவர்களுக்குக் கலகமானது விருத்தியடையாது ? ஓ ! ஸஞ்சய ! இவவுலகில் பலவிதமாக நடந்து வருகிற தாமதத்தை என்னையும் யுதிஷ்டிரரையும் காட்டிலும் நீ அறிய வில்லை. ஓ ! ஸஞ்சய ! அப்படியிருக்க, உதஸாஹமுடையவரும் தம் கர்மத்தை முடிக்கிறவரும் புகழுக்குத் தக்கபடி குடுமபத்தில் வஸிக் கிறவருமானபாண்டவருக்கு என்னகாரணத்தால் முன்¹ செய்யவேண் டிய நல்லகாரியத்தை விட்டதாகச் சொன்னாய் ? உண்மைபாக இந்த விதியானது இருக்கையில், பிராமணர்களுடைய எண்ணங்களை அனைக் விதமாக ஏற்பாட்டிருக்கின்றன. சிலா காமாவினாலே பூரிலோகத்தில் வித்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். சிலா காமாவைவிட்டு ஞானத்தினால் வித்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். வித்துவானாயிருந்தாலும், இவவுல கில் போஜனமாகிற கர்மாவைச்செய்யாமல் பக்தியபோஜயங்களில் திருப்தியடைகிறதில்லை. பிரமமவித்துக்களான பிராமணர்களுக்கும்

1 போபுரியாமல் வனம்சென்றது தவறென்பது.

இவ்வுலகில் கர்மா விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்தவிதத்தைகள் இவ்வுலகில் காமாவைச்சாதிக்கின்றனவோ அவைகளுக்குப் பயன் இருக்கிறது; மற்றவைகளுக்குக் காணவில்லை. ஆகையால், இம்மையில் காமா, பிரததியுத்தமானபயனை உடையதாயிருக்கிறது. தாகத்தால் வருந்தினவன் தண்ணீரையருந்தித் தாகசாரதியை அடைகிறான். ஓ! ஸஞ்சய! அப்படிப்பட்ட இரத்தக்கர்மவிதியானது காமாவினாலேயே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரலோகசிபித்தம் காமாவானது செவ்வையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரலோகவிஷயத்தில் எவன் கர்மாவைவிட்டு மற்றதை நல்லதாக நினைப்பானோ வன்மை குற்றநதவனான அவனுடைய புலமபல வீணானது காமாவினாலே பரலோகத்தில் இரத்தத்தேவர்கள் விளங்குகிறார்கள். இவ்வுலகத்தில் வாயுவான் வன் காமாவினாலேயே வீசுகிறான். ஸூரியன் காமாவினாலேயே இராப்பகலகளைச்செய்து சோமபலிலலாமல் தித்தியம் உதயமாகிறான். தவிரவும், சந்திரனும் காமாவினாலேயே மாஸங்களுமும் பக்ஷங்களுமும் செயதுகொண்டு சோமபலிலலாமல் நக்ஷத்திரங்களுடைய சோககைகளை அடைகிறான். அக்கினி மூட்டப்பட்டுப் பிரஜைகளின் பொருட்டு வேலையைச்செய்து, சோமபலிலலாமல் எரிகிறான். பூமிதேவியானவள் சோமபலிலலாமல் பலத்தினால் பெரிதான இரத்தப்பாரத்தைத் தாங்குகிறாள். நதிகளானவை எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நனகுதிருப்பித்தெய்வத்துக்கொண்டு சோமபலிலலாமல் ஜலத்தை வேகமாகக் கொண்டுபோகின்றன. மழைக்கடவுள் அதிகமான தேஜஸுடையவனும், ஆகாயத்தையும் திருக்குக்களையும் மிகவும் சபதிககச்செய்திவனுமாகச் சோமபலிலலாமல் பொழிகிறான். வலனுக்குப் பணவனான, இரத்திரன் தேவஸாரேஷ்டனாயிருக்கும் தன்மையைவிரும்பி, ஸுகத்தையும் மனத்தினபிரியங்களுமும் தள்ளிவிட்டுச் சோமபலிலலாமல் பிரமம்சரியத்தை அனுஷ்டித்தான். அவன் அரத்தகாமாவினால் தலைமையை அடைந்தான். மகவானான அவன் ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் தவறுதலிலலாமல் காக்கிறவனாகி, அடக்கம், பொறுமை, ஸம்பத்தி (எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும்) பிரியம் இவைபெல்லாவற்றையும் அனுஷ்டித்ததுசு சிறந்ததான தேவராஜ்யத்தை அடைந்தான். பிருகஸ்பதியானவா இரத்திரியங்களை அடக்கி ஸுகத்தைவிட்டு ஸமாதியுடன்கூடினவரும் இளைத்த சரீரமுடையவருமாக விதிப்படி பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டித்ததா. அதனால், அவா தேவர்களுக்குக் குருவானார். ஓ! ஸூதா! அப்படியே, நக்ஷத்திரங்களும் ருத்திரர்களும் ஆதிதயர்களும் வஸுககளும் விஸுவேதேவர்களும் யமனும் ராஜா

வும் விஸ்வரஸின் புத்திரனுமான் குபேரனும், கந்தாவாகனும், யக்ஷர்களுந், அபஸ்ரஸுகளுந், கர்மாவின்னிலே ஸ்வாககத்தில் விளங்குகின்றார்கள். பிரம்மவிதத்தையையும் பிரம்மசரியத்தையும் காமாவையும் அனுஷ்டித்தது ரிஷிகள் ஸ்வாககத்தில் விளங்குகின்றார்கள். ஓ! ஸஞ்சய! எல்லா உலகங்கள், பிராமணஸுரேஷ்டர்கள், கூத்ததிரியர்கள், வைஸ்யர்கள் இவர்களின் இரத்ததாமத்தை அறிகிறவனுபிருக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட நீ ஞானமுடையவனுபிருந்தும், அந்நிந்தவர்களைக் கௌரவர்களாக நிமித்தம் ஏன் தடுக்கிறாய்? இவருக்கு வேதங்களிலும், அப்படியே அஸுவமேதத்திலும், ராஜஸூபத்திலும், எந்நாளும் ஸைபந்தத்தை அறியக்கடவாய். (இவா,) விலஸையும் கவசத்தையும் யானை குதிரை முதலியவைகளையும் ரதங்களையும் சஸ்திரங்களையும் மிகுதியாக உடையவராயிருக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட இந்தப்பாண்டவர்கள் கௌரவர்களவிக்ஷயத்தில் வதமில்லாமலே (வேறு) உபாயத்தை அறிவார்களேயானால், அப்பொழுது இவர்களுக்குச் சிறந்ததான கொல்லாமையில் பிமலேனனை அடக்கித் தாமத்தைக் காககிந்தான புண்ணியமானது செய்யப்பட்டதாகும். அப்படிப்பட்ட இவர்கள் தந்தை வழியில் வந்த (கூத்திரியத்) தொழிலிலிருக்கிறவர்களும், சகதிக் குத தக்கபடி தம்காமத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறவர்களாக இருக்கிற தெய்வ வசத்தால் மாணத்தை அடைவார்களானால், இவர்களுக்கு அந்த மரணமும் சிலாகசியமாகும். நல்லது இருக்கட்டும். நீ சாரதியையே நினைக்கிறாயே அரசர்களுக்கு யுத்தம்செய்வதில் தீராமமிருக்கிறதா? அல்லது, யுத்தம் செய்பாமையில் தாமமிருக்கிறதா? நீ சொல்லுகிறபடியே உன்னுடைய இந்தவாரத்தையைக் கேட்கிறேன். ஓ! ஸஞ்சய! முதலிலே நான்கு வர்ணங்களுடைய தாமவிபாகத்தையும் உன்னுடைய கடமையையும் பார்த்துக்கொண்டு பிறகு பாண்டவர்களுடைய செய்கையையும் கேட்டு உனக்குத் தோற்றுக்கிறபடி ஸலாகி; அல்லது, நிரதி. பிராமணனானவன் அத்திபபனம் செய்பவெனமும், யாகம் செய்யவேண்டும், தானம்செய்பவெனமும், சிறந்த தீர்த்தங்களுக்குச் செல்லவேண்டும்; அத்தியயனம் செய்கக்கவேண்டும், யாகம் செய்விக்கக் கூடியவர்களுக்கு யாகம்செய்விக்கவேண்டும்; விதிகுப்பட்டவைகளான தானங்களை (வேண்டுமானால்) வாங்கவேண்டும். கூத்ததிரியனுனவன் அத்தியயனம்செய்யவேண்டும்; பிறகு, யாகம்செய்யவேண்டும், தந்தைகை கொடுக்கவேண்டும்; ஓன்றையுமே யாசிக்கக் கூடாது; யாகம் செய்விக்ஷவும் கூடாது, அத்தியயனம் செய்விக்ஷவும் கூடாது. இவ்விதம் அனுகியாக் கூத்ததிரியதர்மமானது கருதப்பட

உ த யோ க ப ர் வ ம்.

டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அரசனானவன் அஜாககிரதையில்லாமல் தாமததுடன் பிரஜைகளின் பாலனத்தைச்செய்து, பிறகு, தானம் செய்து யாகவகளால் பூஜித்து, எல்லா வேதவகளைபும் அததிய யனம்செய்து, மனையிபைவிவாகம்செய்துகொண்டு, புண்ணிபவகளைச் செய்து, இல்லறத்திலிருக்கவேண்டும். தாமததில், மனமுடைய வனான அரசுக்கத்திரியன் பரிசுத்தமான தாமதத்தை அடைந்து (வேறுகாரணமின்றி) இப்பதைப்பினாலேயே பிராமமலோகத்தை அடை கிறான். வைஸ்பனனவன் அத சிப்பனம்செய்து, கிருஷ், பசுக்காத தல், வாததகம்இவற்றால் தனத்தைத் தேதிமெவனும், (தேடினதை) அஜாககிரதை இல்லாதவனாகப் பரிபாலிக்கிறவனும், பிராமணாக றுக்கும் சுத்ததிரியாகளுக்கும் பிரியத்தைச்செய்கிறவனும், புண்ணி யத்தைச் செய்கிறவனுமாக, வீடுகளில் வளிக்கவேண்டும். சூத்திர னுக்குப் பிராமணார்களுடைய பரிசரிபையும் வரதன்மும்தாமம், அத திப்பனம் செய்கக்கூடாது இவனுக்கு யாகமானது மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐஸவரியத்தின் விஷயத்தில் எந்நாடும் முயற்சிசெய்கிறவ னும் சோம்பலில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் அனுகியா க்ச சூத்திரனுடைய தாமமானது கருதப்பட்டிருக்கிறது. அரசன் இவர்களை அஜாககிரதையில்லாமல் காக்கிறவனும் எல்லாவாணதநா களைபும் தவகன் தாமதத்தைச் செய்குகிறவனும், காமத்தில் புத்தி யைச் செலுத்தாதவனும், பிரஜைகளிடத்தில் ஸம்மாயி ருப்பவனும் காமத்தில் அதாமலோகனை அனுஸரிபாதவனுமாயிருக்கவேண்டும்.

அவனைப்பார்க்கிலும் மிகச்சிறந்தவனும் எல்லாததாமவகளைபு முடையவனுமாக அறிப்பப்பட்டவன் ஒருவனிருந்தானேயானால், அந்த அரசன், அவனைப் பிரஜைகளையாராததுக்கொளளுவதற்குக் கட்டளையிடவேண்டும். அவன்விஷயத்தில், 'இதை இவன் தெரிந்து கொள்ளக்கூடாது' என்கிறஎண்ணம் நல்லதன்று. எப்பொழுது (ஓர் அரசன்) தெயவக்கெடுதலால் ஹிமஸ்குகிறவனும் சேனையைச் சேர்க்கிறவனுமாகப் பிறனுடைய ஐஸவரியத்தில் ஆசைவைப்பானே அப்பொழுது அரசாக்குளுக்கு இந்தயுத்தமானது ஏற்பட்டது. அதில் கவசமும் ஆயுதங்களும் விலலும் உண்டாயின, இந்திரனுலே திருடாகளைக் கொல்லுவதற்காக இந்தயுத்தமும் கவசமும் ஆயுதங்களும் விலலும் உண்டுபண்ணப்பட்டன. அதில் திருடார்களுடையவந்தத்தினுலே புண்ணியமானது அடைப்ப்படுகிறது.

ஓ! ஸஞ்சய! கடுமையே உருவங்கொண்ட அப்படிப்பட்ட இந்தக் குற்றமானது அதர்மத்தை அறிந்தவார்களும் (கருதுகிறவார்களும்) தா

மத்தை அறியாதவாகளுமான கௌரவாக்களால் உண்டாகிவிட்டது, அது நல்லதன்று. அப்படியாகையில், புத்திராகளுடன்கூடின திருத ராஷ்டிர ராஜா அகாரணமாகப் பாண்டவாகளுடைய தாமமான தனத்தை அபகரித்தாரா. அவர் வமசத்திலுள்ள கௌரவாக்களெல்லாரும் அனாதியான ராஜதாமததைப் பராகக்விலை. (ஒருவன்) காணப்படாதவனாகித் தனத்தை அபகரித்தாலும், காணப்படவனாகிப் பலாதகாரமசெய்து அபகரித்தாலும் இவ்விருவாகளும் நிரதிகததத்க்வாகளாகின்றார்கள். (ஆகையால்), திருதராஷ்டிர புத்திரனிடத்தில் (திருநீனக காட்டிலும்) என்ன வித்தியாஸமிருக்கிறது? அப்படிப்பட்ட துரியோதனன கோபத்தின வசததை அடைந்து தான் வீருமயுவதைப் பேராசையால் தாமமாக நினைக்கிறான். பாண்டவர்களுடைய பாகமோ (கௌரவாக்களிடம் அடைக்கலமாக) வைக்கப்பட்டிருந்தது. எவகளுடைய அநதப் பாகததை என்ன காரணத்தால் பகைவாகள பிடுங்கிக்கொள்ளுவார்கள்? இந்தப் பாகவிஷயத்தில் யுத்தம் செய்கிறவாகளான எவகளுக்கு வதமும் சிறந்ததே. பிறருடைய ராஜபத்தைக்காட்டிலும் பிதிரு ராஜபமானது சிறந்தது. ஓ! ஸஞ்சய! பழமையான இந்தத் தாமங்களை அரசாக்களுடைய மத்தியில் கௌரவர்களுக்குச் சொல்லக்கடவாய். மூடாகளான இந்த அரசர்கள் மத்ததினால் மிருதயுனின் வசத்தையடைந்து, துரியோதனனால் வரவழைக்கப்பட்டு வருதார்கள். ஸபையின் மத்தியில் நடந்த இந்தச் செய்கையோ, மிஷ்ம கொடுமையாயுள்ளதே. பீஷ்மா முதலான கௌரவர்கள் பாண்டவாக்குக்குப் பிரியமானமீனவியும், துருபத ராஜன் புத்திரியும், புகழுடையவளும், நற்குணமும் நன்னடையு முள்ளவளுமான திரௌபதியானவள் போகும்பொழுது, 1 காமத்திலுழந்தினவனுன துசசாஸனன் தடுத்தது மறித்ததை உபேஷித்தார்களே. கௌரவர்களுடைய அநத நடையைப் பார். இளையவாக னோடும் முதியவர்களோடும் கூடின அந்தக் கௌரவர்கள், 2 அநதத் துசசாஸனைத் தடுத்திருப்பார்களேயானால்திருதராஷ்டிரர் என்னிஷ்டததைச் செய்தவராவர். இவருடைய புத்திராக்கும இவரால் நன்மையானது செய்யப்பட்டதாக ஏற்படும். துசசாஸனனுவன் அக்கிரமமாக மாமனாக்களுடைய ஸபையின் மத்தியில் கிருஷ்ணையைக் கொண்டு போய் நிறுத்தினான். அவ்விடம் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்ட அவள் தீனமாகப்பார்த்தது விதுரரைத் தவிர வேறு ரக்ஷகனைச்

1 'காமாநுதேக உபநுத்தாம்' என்பதிலும் 'வீட்டுக்கு விலகானவளும்' என்பதுபழையவுரை.

2 வேறுபாடும்.

சுறிதும் அடையவில்லை. 'அவ்வு சேர்ந்திருந்த அரசாசனம் (மீறிச் சொல்ல முடியாமலிருந்ததாகிய) எழைத்தன்மையினாலேதானே ஸபையில் மறுமொழி சொல்லுவதற்குக் கூடியவர்களாகவில்லை? தர்மத்தைவிட்டு விலகாத விஷயத்தைச் சொல்லுகிறவரான விதுரர் ஒருவர், தாமபுத்திரியினாலே, அறப்புத்திரியையுடைய தூரியோதனனே நோக்கி உத்தரம் சொன்னான். (ஆகையால்) நீ இந்தத் தர்மத்தை அறியாமல் ஸபையில் பாண்டவருக்கு உபதேசிக்க விரும்புகிறாய். தவிர பதியோ அந்தஸ்தை அடைந்து அந்தக் கஷ்டத்தில் ஸமுத்திர வெள்ளத்திலிருந்தும் தோணி கரையேற்றுவதுபோலப் பாண்டவர்களையும் தன்னையும் கரையேற்றக்கூடியதும் செய்யாதிருப்பதும் சுத்த முமாயிருக்கிற இந்தக் காரியத்தைச் செய்தான். ஸபையில் ஸூத புத்திரனான காணன் மாமனாகுந் துடைய ஸமீபத்தில் நிற்கிறவரான கிருஷ்ணனை நோக்கி, 'யஜ்ஞஸேனனுடைய புத்திரி! உனக்கு ஆதாரம் இல்லை. தூரியோதனனுடைய விட்டை அடைவாய். உன்னுடைய அந்தப் பதிகள யழிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். உனக்குப் பதிகளில்லை. ஓ! கார்த்திபாருகதியவனே! நீ வேறுபதியை வரிப்பாய்' என்று சொன்னபொழுது, காணனிடமிருந்து, எழுமையற்றிருந்தும் மாமத்தைப்பிளக்கிறதும் மிகவும் கோரமும் கடுமையான தேஜஸுடையதுமான எந்தவாக்குபமான பாணமானது அரணுன்னுடைய இருதயத்தில் தைத்ததேனோ அது (அந்த) அரணுன்னுடைய இருதயத்தில் நிலையாக நிற்கிறது. துச்சாஸனன், மானதோலகளை உடுப்பதற்கு விரும்பினவர்களான பாண்டவர்களைக்குறித்து, 'இவர்களெல்லாரும் எள்ளுப் பதர்கள்; தன் நாசத்தை அடைந்தார்கள்; குறைவை அடைந்தார்கள்; கெட்டு நாள்களுக்கு நரகத்தை அடைந்தார்கள்' என்று கடுமையாகச் சொல்லியதும், கார்த்தரதேசத்தரசனான அந்தச்சகுனியானவன், வஞ்சனையால் சூதாடும்காலத்தில், புதிஷ்டிரைநோக்கி, 'நகுலன் யழிக்கப்பட்டான். உனக்கு என்ன இருக்கிறது? யஜ்ஞஸேனன் புத்திரியான கிருஷ்ணனைப்பக்கொண்டு சொக்கட்டானா' என்று சொல்லியதுமாகிய சூதாட்டத்திலுண்டான இழிவான இந்த எல்லாவாத்தையையும் நான் சொல்லிய இந்தப்படி நீயும் அறிந்தேயிருக்கிறாய். கெடுதலையடைந்ததான இந்தக் காரியத்தைச் சரிபண்ணுவதற்கு நான் நேரிலே அவ்விடத்தில் போவதற்குப் பிரார்த்திக்கிறேன். தூபுத்திரியுடையவனும் பாவத்தின் வசத்தை அடைந்தவனுமான கிருதராஷ்டிரபுத்திரனுடைய மோகத்தை நீ அறிகிறாய். பாண்டவர்களுடைய காரியத்தைக் கெடுக்காமலே கௌரவர்களுக்குச் சமனத்

தையும் செய்யக்கடியவனாவனான ப்ரீதான பயனுடைய புண்ணியமானது என்னால் செய்யப்பட்டதாகும். கௌரவர்களும் மிருதயுவின பரீதகிலிருந்து விடுபடுவார்களா. தவிரவும், சுககிராசாரியருடைய ரீதியும் தாமதத்திருப்பிடமும் பயனுள்ளதும் ஹிமையிலலாததுமான வாரதத்தை நான் சொல்லும்பொழுது திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்கள் கேட்பார்களா? நேரில் தானாகவே வந்த என்னைக் கௌரவர்களும் கௌரவிப்பார்களா? இதற்கு மாறுபட்டால் தேரிலேறின அரஜுனனாலும் யுத்தத்திற்காகக் கவசம் பூண்ட பீமஸேனனாலும் பலந்தால் காவககொண்டவர்களும் தம்செய்யகையால் பாடுகளுமான திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்களைத் தக்கப்படுத்திவார்களாக அறிபக்கடவாய துரியோதனன் ஜபிக்கப்பட்டவர்களான பாண்டவர்களைக் குறித்துப் பரிசுமயமும் கடுமையுமான வாரதத்தைச் சொல்லுகிறான் (அந்தத் துரியோதனனைப் பீமஸேனனகையைக் கையிலுடையவனும் அஜாக்ரதையிலலாதவனுமாக ஸ்மயத்தில் அவைகளைச் சீக்கக்கச்செய்வான்.

துரியோதனன் கோபுருபமான பெரியமரம், கர்ணன் அதனுடைய அடிக்களை; சதுரி (அதன்) சிறுக்களை; துச்சாஸனன் செழித்தவைகளான (அதன்) மலர்களும் கணிகளும்; புத்தியிலலாத திருதராஷ்டிரராஜா (அதன்) வேர். யுகிஷ்டிரரானவா தாமருபமான பெரியமரம், அர்ஜுனன் அதனுடைய அடிக்களை, பீமஸேனன் அதன்சிறுக்களை, மாத்ரிபின் புத்திரர்கள் செழித்தவைகளான அதன் மலர்களும் கணிகளும், நானும் வேதமும் பிராமமணர்களும் (அதன்) வேர். ஓ! ஸருசய! புத்திரர்களுடன்கூடின திருதராஷ்டிரராஜன் ஒருவனம் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தின் ஸிமமங்கள், ஸிமமங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவனமானது நாசத்தை அடையாது வனத்தால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஸிமமும் நசிக்காது. வனமில்லாத ஸிமமமும் கொல்லப்படும், ஸிமமமில்லாத வனமும் அழிக்கப்படும். ஆகையால், ஸிமமம் வனத்தைக் காக்கவேண்டும். வனமும் ஸிமமத்தைக் காக்கவேண்டும். திருதராஷ்டிரராஜன் வனம், பாண்டவர்கள் வனத்திலுள்ள புலிகள். புலிகளோடு கூடின வனத்தை அழித்துவிடாதே. வனமில்லாவிடில் புலிகள் நசிக்கும் வனமில்லாத புலி கொல்லப்படுகிறது. புலியில்லாத வனமெவெடப்பட்கிறது. ஆகையால், புலி வனத்தைக்காக்கவேண்டும். வனமும் புலியைக் காக்கவேண்டும். ஓ! ஸருசய! திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்கள் கொடிக்குலப்பான் தன்மையுடையவர்கள். பாண்டவர்கள் ஸாலவிருஷ்கங்கள். பெரியமரத்தைப்பற்றாத கொடியானது ஒருகா

லும் விருத்தியடையாது. சததுருக்களைச் சிஷிகுகின்ற பாராததர்களை பணிவிடைசெய்வதற்கானாலும் இருக்கிறார்கள்; யுத்தடிசெய்வதற்கானாலும் இருக்கிறார்கள். திருதராஷ்டிரருக்கு எதுசெய்யவிருப்பீமோ அதை அவாசெய்யட்டும். மகாதமாகுகளும் தாமததிலநடப்பவர்களும் போரவிராகளும் ஸமாததாகளுமான பாண்டவர்கள் பொறுமையி லிருக்கிறார்கள். ஓ! விதவானே! அதை உள்ளபடி சொல்லு' என்று சொன்னா.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தோடீச்சி.)

(ஸஞ்சயன் யுதிஷ்டிரிடம் விடைகொண்டதும், யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரீமதலிய எல்லாருக்கும் தம்வந்தனமுதலியனகூறிக் கேடும்த்தைத் தெரிவிக்கச்சொல்லியதும், ஸமாதானமோ அல்லது சண்டையோ எதுவும் தமக்கு ஸம்மதமென்பதைத் துரியோதனனுக்குச் சொல்லச்சொல்லியதும்.)

ஸஞ்சயன், (யுதிஷ்டிரரைநோக்கி) 'ஓ! அரசரே! உம்மிடம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன், நான் போகிறேன். ஓ! பாண்டவரே! உமக்குக் கேடும் உண்டாகுக. எனனாலே, மனத்தினுடைய ஆக்கிரகததால், ஒருவிதமானபாவமும், வாக்கினால் சொல்லப்படவில்லை யல்லவா? வாஸுதேவா, பீமன், அர்ஜுனன், மாததிரியினபுத்திரர்கள், ஸாததியகி, சேகிதானன் இவர்களிடத்திலும் தெரிவித்துக் கொண்டு மன்களமாகப் போகிறேன். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகுக. ஓ! அரசர்களே! என்னைக் குளிராசரியான நேத்திரத்தால் பாருங்கள்' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! ஸஞ்சய! எங்களால் அனுமதிக்கொடுக்கப்படுகிறது. கேடும்மாகப்போவாய். ஓ! விதவானே! நீ ஒருபொழுதும் எங்களுக்கு அப்பிரியத்தை நினைக்கிறவனல்லே. அவர்களும் நங்களுமெல்லோரும் உன்னைச் சுத்தமனமுடையவனும், ஸபையிலிருக்கிறவனும், நடுகிலையிருப்பவனுமாக அறிகிறோம். ஓ! ஸஞ்சய! நீ ஆபத்தனும் மிகவும் பிரியனும் சுபவார்த்தையுடையவனும் சிலமுடையவனும் திருப்தியுடையவனுமான தூதனைக் க்கிறது. ஓ! ஸஞ்சய! நீ ஒருபொழுதும், புத்திமோகததை

அடையமாட்டாய். 1 கெட்டவார்த்தைகளால் பேசப்பட்டவனு யிருந்தாலும் கோபிக்கவுமாட்டாய். ஒருபொழுதும் விரஸமும் குரரமுமான வார்த்தையைப் பேசமாட்டாய். கடுமையான குறிப்பு வார்த்தையையும் சொல்லமாட்டாய். பயனிலலாத வார்த்தையையும் சொல்லமாட்டாய். ஓ! ஸூத! உன்னுடைய இரதவார்த்தையைத் தர்மத்திற்கு இருப்பிடமும் பயனுள்ளதும் ஹிமஸயிலலாததுமாக அறிகிறேன். ஓ! தூத! நீதான் எங்களுக்கு மிகவும் பிரியனுனவன். (நீ இவ்விடமவரதது) இரண்டாம் விதூர் வரததுபோன்றது. நீ பழமை யானவன், அடிகடடி (பிரியனாகப்) பார்க்கப்பட்டிருக்கிறாய். ஆரஜுன னுக்குத் தனக்கு நிகரான தோழனாகியாய். ஓ! ஸஞ்சய! இவ்விடமி றுநது சீககிரமாகச்சென்று, துதிககததககவாகளான அநதப்பிராம ணாகளைத் துதிககககடவாய். ஐயா! மிகவும் சுததமான நியமாததிய யன முடையவர்களும், ஆசாரமுடையவர்களும், நல்லகுலத்தில பிறந தவர்களும், எல்லாத தர்மவகனோடும்கூடினவர்களும், தவகளை வேதவகளை ஆவிருததி செய்துகொண்டிருக்கிறவர்களும் இரூக கும் பிராமணாகளையும், யதிகளையும், எநநாளும் வனவகளில தவம் செய்துகொண்டிருப்பவர்களையும் வணங்கி, அப்படியே, எனனுடைய வார்த்தையினாலே அநதப்பெரியோர்களிடம் கேஷமம்விசாரிக்கக் கட வாய். ஓ! ஸூத! அப்படியே அநதத் திருதராஷ்டிரராஜனுடைய புரோஹிதரையும், ஆசாரியர்களையும், சேர்ந்தவர்களாயிருக்கிற நித் விக்குக்களையுமே நியாயப்படி குசலப்பிரசனத்தோடு அடையககட வாய். ஸ்ரோததிரியாகளல்லாதவர்களும் நல்லமனமுடையவர்களும் -சீலத்தையும் பலததையுமுடையவர்களும் எங்களை விருமபுகிறவா களும் நினைக்கிறவர்களும் சக்திக்குததககபடி லேசான தாமத்தை அனுஷ்டிகுகின்மவர்களுமான எநதப்பெரியோர்கள வஸிகுகின்றூர் களோ அவர்களிடத்தில் என்னை கேஷமத்தோடுகூடினவனாகச் சிலா கித்துசொல்லு. பிறகு, ஆரோககியததைக்கேன். (நமது) ராஜ்யத் தில எவர்கள் வாணிகத்தால ஜீவிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பசு களைப் பரிபாலிததுகொண்டு வசிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் உழவு செய்கின்றவர்களாக உலகத்தைப் போஷிக்கின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாருடைய கேஷமத்தையும் வினவககடவாய். ஆசாரியரும், அனபுடையவரும், நியாயத்தில செலலுகிறவரும், (எல்லாருக்கும்) கட்டுப்பட்டவரும், வேதவகளை அடையவிருமபிப் பிரம்மசரியததை அனுஷ்டித்தவரும், பின்னும் அஸ்திரததை (முந்திரம், உபசாரம்,

விடுதல், திருப்பிஅழைத்தல் என்கிற)• நான்கு பாதமுடையதாகவே அப்பியாஸம் செய்தவரும், மனத்தின் தெளிவுடையவருமான அந்தத் துரோணரை (எனக்காக) நீ நமஸ்கரிக்கவேண்டும். வேதங்களை அத்தியயனம்செய்தவரும், ஆசாரமுடையவரும், பின்னும் நான்குபாதங்களையுடையதாகவே அஸ்திரத்தை அப்பியாஸம் செய்தவரும், கந்தருவபுத்திரனுக்கு சிகரானவரும், பலசாலியுமான அந்த அஸ்வத்தாமாவையும் சேஷமம் விசாரிக்கக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! சரதவானுடைய புத்திரரும், மகாரதரும், ஆதமஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவருமான கிருபருடைய கிருகத்தையடைந்து நீ என்னை அடிக்கடி சொல்லி, கையினால் அவருடைய பாதங்களைப் பிடிக்கக்கடவாய். சூரதனமையும் துரோகமில்லாமையும் தவமும் பிரஜைகளும் ஒழுக்கமும் வித்தையும் ரூபமும் தைரியமும் பொருந்தியவரும் கௌரவர்களில் சிறந்தவருமான பிஷ்மருடைய பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு அவரிடத்தில் என்னைத் தெரிவிக்கக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! அறிவையே கண்ணாகவுடையவரும் கௌரவர்களுக்குத் தலைவரும் மிக்ககற்றவரும் பெரியோர்களைஸேவிக்கிறவரும் புத்திமானும் முதியவருமான அந்தத் திருதராஷ்டிரராஜருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நான் ஆரோக்கியமுடையவனாக இருக்கிறேனென்று தெரிவிக்கக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! திருதராஷ்டிரருடைய மூத்தபுத்திரனும் மந்தனும் மூடனும் வஞ்சகனும் பாவத்திலேயே பற்றுள்ளவனும் உலகமெங்கும் பரவின அபவாதமுடையவனுமான துரியோதனனைக் குசலப்பிரசனம் செய்யக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! ஐயா! அவனுக்குத் தம்பியும் மந்தனும் அப்படிப்பட்ட ஒழுக்கமுடையவனும் பெரிய விலலுடையவனும், கௌரவர்களில் மிகவும் சூரனுமான அந்தத்துசசாஸனையும் அடிக் கடி குசலப்பிரசனம் செய்யவேண்டும். ஓ! ஸஞ்சய! எந்நாளும் பாதகுலத்தோர்களுடைய சமனத்தைத் தவிர வேறுவிருப்பத்தை அடையாதவரும், மனோவசமுடையவரும், 1நல்லசீலமுடையவருமான அந்தப் பாஷ்விக்கேதசததாசரும் உன்னை வணங்கத்தக்கவர். ஐயா! முன்விழுந்து புத்தம் செய்கிறவனும், பெரிதான விற்றிடித்தவனும், தேராளிகளிடம் உத்தமனும், சிறந்தவனுமான பூரிஸாவஸை அடைந்து என் வார்த்தையால் சொல்லுவ. அபபடியே, சலயனையும் என் வார்த்தையால் ஞாபகமுடையவனாகிச் சொல்லுவ. பெரிய விலலுடையவனும் தேராளிகளிலுத்தமனும் சிறந்தவனும் இந்தச் சலயினுக்குப் பின்

1 வேறுபாடும் 'எனவிலயத்தில் அருளுள்ளவராயப் பேசும்படி' என்பது மூலபாடத்தின் பொருள்.

பககத்தை ரக்ஷிக்கிவனும் . இவனுக்குச் சமானனுமான சல
 னும், லஜ்ஜை பொருந்தியவனும் சூது விளையாடுகிறவனும் சூதுக்
 காய்களை அறிந்தவனும் உறுதியான விரதமுடையவனுமான புரு
 மித்திரனும், ஜயனும் (என வாரததையால் சொல்லப்படத் தக்கவர்
 கள்.) ஐயா! எவரகள் அப்பொழுது எனனுடைய வனயாததிரை
 யைச் சந்தோஷிக்கவில்லையோ அவர்களெல்லாருடைய சூசலத்தை
 யும் பிரசனம் செய்வாய். மிகவும் சிறந்தவைகளான அநேகம் குணங்
 களுடனகூடினவரும், மிக்க அறிவுடையவரும், நிஷ்டேரத்தன்
 மையே இல்லாதவரும், அன்பினால் எப்பொழுதுமே பொறு
 மையை அடக்குகிறவருடான அநக் ஸோமத்ததாரானவர் பூழிக்கத்
 தக்கவரென்பது எனெண்ணாம் ஓ! ஸஞ்சய! கௌரவர்களில் மிக
 வுப பூழிக்கத்தக்கவனும், எங்களுக்குப் பிராதாவும், எனக்குத் துணை
 வனும், பெரிய விவ்லுடையவனும், தேராளிகளில் சிறந்தவனும்,
 யோக்கியனும், மந்திரிகளுடனகூடினவனுமான அநக் ஸோமத்தத்
 தனுடைய புத்திரனை கேஷம்ம விசாரிக்கக்கடவாய். ஓ! ஸுத!
 இவர்களைத்தவிர வேறு எவர்கள் கௌரவர்களில் சிறந்தவர்களான
 யெனவனப் பிராயமுள்ளவார்களிருக்கின்றார்களோ, எங்களுக்குப்
 புத்திரர்களாயும் பெளத்திரர்களாயும் பிராதாகளாயும் எவார்களிருக்
 கின்றார்களோ இவர்களில் எவர் எவருக்கு எது எது தகுதியென்று
 நினைக்கிறுயோ அவரவருக்கு அதை அதைச் சொல்லிவிட்டு, ஆரோக்
 கியத்தைச் சொல்லக்கடவாய். ஓ! ஸுத! துரியோதனனுலே பாண்ட
 வர்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக வரவழைக்கப்பட்டவர்களும்,
 எல்லாரும் குரூரத்தனமையிலலாதவர்களும், ஒழுகுகமும் ஆசாரமு
 முடையவர்களும், வஸாதிகளும், ஸால்வர்களும், கேகயர்களும், அம்
 பஷ்டர்களும், சிறந்தவர்களான திரிகாததர்களும், கீழ்த்திக்கிலுள்ள
 வர்களும், வடதிகிலுள்ளவர்களும், சூரர்களான தெற்குத் திக்கி
 லுள்ளவர்களும், மேலைத் திக்கிலுள்ளவர்களும், பாவதப் பிரதேசத்தி
 லுள்ளவாளுமான அரசாக்கெல்லாரையும் சூசலப்பிரஸனம் செய்
 வாய். பாணை ஏறுகிறவர்களும் தேராளிகளும் குதிரை ஏறுகிற
 வர்களும் காலாட்களுமான மகான்களான ஆரியர்களுடைய
 ஸங்கங்களில் என்னை எந்நாளும் கேஷம்மத்துடனகூடினவனாகச்
 சொல்லிவிட்டு, எல்லாரிடத்திலும் ஆரோக்கியத்தைக்கேட்கக்
 கடவாய். அப்படியே, திருதராஷ்டிரராஜருடைய தனவிருத்தியில்
 முயன்றவர்களான மந்திரிகளையும், வாயிலகாப்பவர்களையும், ஸேனா
 திபதிகளையும், வாவுசெலவுக் கணக்குப்பார்க்கிற கணக்கர்களை

யும், எந்நாளும் பெரிய (கப்புமுதலான) திரவியங்களைச்சிற
திககிறவாகனையும் (ஆரோக்கியத்தை விசாரிக்கக்கடவாய்.) ஐயா!
(திருதராஷ்டிரருக்கு) வைஸயஸ்திரீயினிடம் (பிறந்த) புத்திரனும்,
கௌரவாக்குடைய மத்தியில் மௌட்டியமில்லாமல் பெரிதான பிரஜ
ஞையுடையவனும், எல்லாத் தாமதங்களோடுங்கூடினவனும், ஒருகால
மும் (எங்களுடன்) யுத்தத்தை விரும்பாதவனும், சிறந்தவனுமான
யுயுதஸூவைக குசலபிரசனம் செய்யக்கடவாய். ஓ! ஐயா! பொரு
ளைப்பறிககின்ற சூதாட்டத்தில் நிகரற்றவனும், மறைவான கபடச
செய்கையுள்ளவனும், நன்றாகசூதாடுகிறவனும், சூதுக்காய்களில்
நிச்சயமுடையவனும், யுத்தத்தில் 1 தேவரதனாலே ஜயிக்கமுடியாத
வனுமான சத்திரஸேனனானவன் குசலபிரசனம் செய்யப்படத்
தக்கவன். ஓ! ஸூத! காந்தாரதேசத்தரசனும், மலைநாட்டினுள்ளவ
னும், பொருளைக்கவர்வதில் நிகரில்லாதவனும், துரியோதனனுக்குக்
கௌரவத்தைச்செய்கிறவனாகிச் சூதாடினவனும், கெட்டபுத்தி
யுடையவனுமான சகுனியைக் குசலபிரசனம்செய்வாய்.

நெருங்கமுடியாதவர்களான பாண்டவர்களை ஒருரதத்துடன்
வெல்லுவதற்கு மிக்கஊக்கம்கொண்டவீரனும், மயக்கத்தைஅடை
கின்றகௌரவர்களை மயக்குவதில் நிகரற்றவனுமான அநந்தகர்ணனை
யும் குசலபிரசனம்செய்வாய். ஆழமானபுத்தியுடையவரும் தீர்க்க
மான ஆலோசனையுடையவருமான விதுரர் எங்களிடம் அன்புள்ளவர்.
அவரே எங்களுக்குக் குரு; அவரே எங்களைத் தாங்குகின்றவர்; அவரே
பிதா, அவரே மாதா; அவரே நண்பர், அவரே மந்திரி. அவரைக் குசலப்
பிரசனம்செய்யக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! முதியவர்களான ஸ்திரீகளும்,
குணங்களோடுகூடின ஸ்திரீகளும் எங்களாலேமாதாக்களாக நினைக்கப்
படுகிறார்கள். ஆகையால், முதியமாதாக்களோடுகூடினவர்களும் சோந்த
வாக்குமான அந்த எல்லாஸ்திரீகளையும்டைந்து நமஸ்காரத்தைச்
சொல்லக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! 'உங்களுடைய புத்திரர்கள் உயிர்
வாழும் பிள்ளைகளுள்ளவர்களாகிக் குரோதத்தன்மையிலாதவர்
களாக நல்ல நடையிலிருக்கின்றார்களா?' என்று கேட்டுவிட்டு, பிறகு,
'அஜாததத்துருவானவன் புத்திரர்களுடன் சேஷமமாயிருக்கிறான்'
என்று சொல்லு.

1 'யோதாஜயோ தேவரதே நஸங்கயே' என்பதமூலம். 'யுத்தத்தில்
லாமல் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கமுடியாதவனும்' என்பது இங்கிலிஷ்மொழிபெயர
ப்பு. அங்கே 'தேவரதே' என்பதற்கு 'சூதாட்டத்தில்' என்று பொருள்செய்
திருக்கிறது.

ஓ! ஸஞ்சய! அவ்விடத்திலுள்ள ராஜ்பாரியைகளை அறிகிறாய். ஐயா! அவர்களெல்லாருடைய கேஷமத்தையும் வினவக்கடவாய். 'ஓ! குற்றமற்றவர்களே! நன்கு மஃபிக்கப்பட்டவர்களும் வாஸனை தரிககின்றவர்களும் வீட்டுக்காரியங்களில் அஜாக்கிரதையிலலாதவர்களுமாக வீடுகளில் இருக்கின்றீர்களா? ஓ! மங்களத்துடன் கூடியவர்களே! மாமனார் மாமிப்பார்களவிஷயத்தில் நன்மைபுடனகூடினதும், குற்றத்தன்மையே யிலலாததுமான செய்கையிலிருக்கின்றீர்களா? உங்களுடைய பதிகள் அனுசூலமாயிருக்கும்படி உங்களை நலையை உறுதிப்படுத்துங்கள்' என்று சொல்லு. ஓ! ஸஞ்சய! அவ்விடத்தில் நல்ல குலங்களிலிருந்து வந்தவர்களும் நற்குணமுள்ளவர்களும் குழந்தைகளுள்ளவர்களுமான எங்கள் மருகமார்களை அறிகிறாய். அவர்களையும் அடைந்து, 'யுதிஷ்டிரன் உங்களிடம் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாக விசாரித்தான்' என்று சொல்லு. ஓ! ஸஞ்சய! இல்லங்களிலிருக்கிற கன்னிகைகளை தீர்த்துவிக்கொண்டு என்னுடையவார்த்தையினால், நோயினமையை வினவி, 'உங்களுக்கு நற்குணமுடையவர்களும் அனுசூலகளுமான பதிகள் கிடைக்கக்கடவர்கள். நீங்கள் பதிகளுக்கு அனுசூலாகளாயிருக்கக்கடவீர்' என்று சொல்லு. ஓ! ஐயா! ஆபரணங்களின்றி நகுநத ஆடையுமுடுத்து நல்லகந்தமபூசிக் குற்றமற்று, ஸுக்காலிகளும் போகமுடையவர்களும் அழகான தோற்றமும் மிருதுவான வார்த்தையுமுடைய (அரசர்களுடைய) வேஸ்யாஸ்திரீகளையும் கேஷமத்தை வினவுவாய். கௌரவர்களுடைய வேலைக்காரர்களிடத்திலும் வேலைக்காரிகளிடத்திலும் அந்தக்கௌரவர்களை அடுத்த அனேகங்களான கூனர்களிடத்திலும் முடவர்களிடத்திலும் நான் கேஷமமாக இருக்கிறேனென்பதைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ஆரோக்கியத்தை வினவுவாய். 'துரியோதனன் உங்களுக்குப் பழைய ஜீவனத்தை நடத்துகிறானா? போகங்களைக் கொடுக்கிறானா?' என்று கேள். துரியோதனன் தையையினல் போஷிக்கின்ற அங்கபபமுதுள்ளவர்களும் தீனர்களும் குள்ளர்களும் குருடர்களும் செவீடர்களும் பலவகைகதைதொழில் ஜீவனமுள்ளவர்களுமான எல்லார்களிடத்திலும் நான் கேஷமத்துடன் இருப்பதைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு நோயின்மையையும் வினவக்கடவாய் 'துக்கத்தை புண்டிபண்ணுகிற இழிவான பிழைப்பினிமித்தம் பயப்படாதீர்கள். நிச்சயமாக (முன் பிறப்புக்களில்) பாவமானது செய்யப்பட்டிருக்கும்; பணகவரைத் தண்டித்து, நண்பரை அனுக்கிரகித்து, உங்களை ஆடைகளாலும் அன்னத்தினாலும் போஷிப்பேன்' என்று சொல்லு. ஓ! ஸஞ்சய! இதுவும் ஒருவனாலே சொல்லக்கூடியதன்று. பலதேசங்

களிலுள்ளவர்களும், பலர்களுமும், பயங்கரமான ஸேனையாகச் சேர்ந்தவர்களும் பலஜாதிகூட்டங்களை நகரமயிட்டு வெளியிலென வனநான் சிறுவனபோலப் பாககவிருப்பமுள்ளவனாக வணங்குகிறேன் அவர்கள் என்னால் உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டதும் உன்னால் உரைக்கப்படுகிறதுமான இந்தவார்த்தையைக் கேட்கும்படிச் செய்வாய். 'எனனால் பிராமணர்களின்பொருட்டு (வாஷாசனமாகச்) செய்யப்பட்ட (மானயமுதலியவைகள்) இருக்கின்றனவே' அவைகளை நான் நடத்திவந்ததுபோலவே உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் கெடிக் காமல நடத்துகிறார்களா? அப்படி நடந்துவரும் விஷயத்தை எனக்குத் தெரிவி' என்று துரியோதனனிடம் சொல்லு. ஓ! ஐயா! திகைத்தவர்களும் (எப்பொழுதும்) வலிமையற்றவர்களும், எப்பொழுதும்¹ சுயநலத்திலேயே முயலுகிறவர்களும், மூடர்களும் எல்லாவிதத்தாலும் எளியவருமாயிருப்பவர்களையும்² என்னுடையவர்க்குப் பததால் சேஷமும் விசாரிப்பாய் ஓ! ஸூதபுத்திரா! திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை அடித்தவர்களும் பல திசைகளிலிருந்தும் வந்தவர்களும் அருப்பவர்களையும் பார்த்துப் பூஜிக்கத்தக்கவர்களான அவர்களை எல்லார்களையும் சேஷம்தையும் கெடுதலிலலாம்பையையும் கேட்கக் கடவாய். இவ்விதம் அழைக்கப்பட்டு வந்தவர்களும் தாமாகவந்தவர்களுமான எல்லார்களையும் எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் வந்தவர்களான எல்லாத்தூதர்களையும் குசலப்பிரசனம் செய்து, பிறகு, அவர்களிடம் நான் சேஷம்த்துடனிருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். துரியோதனனால் அடையப்பட்ட போர்வீரர்களுக்கு நிகரான வேறு போர்வீரர்கள் பாரில் இல்லையல்லவா? தாமதோ நித்தியமாயுள்ளது எனக்குப் பகைவரை வெல்லுவதின் பொருட்டுப் பெரிதான பலதையுடைய தாமதமானே இருக்கிறது? ஓ! ஸஞ்சய! திருதராஷ்டிரபுத்திரனான ஸுயோதனனிடத்தில், 'சுத்துருவற்றவனாகக்கொளவார்களை ஆளவேனென்கிற விருப்பமானது உன்னுடைய சரீரத்திலிருந்துகொண்டு இருப்பதை வருத்தமுகிறதே; இதற்கு ஒருவிதமான உபாயமுமில்லை உனக்கு எவ்விதம் இஷ்டமோ அவ்விதம் செய்யமாட்டேன். ஓ! பரதவம்சத்தாரில் சிறந்த வீரனே! என்னுடைய இந்திரப்பிரஸ்தத்தையுடையமேயாவது கொடு. அல்லது, யுத்தத்தையாவது செய்' என்று இந்த வார்த்தையைக் காதிலிடுவாடு.

1 'ஆதமநயேவ' என்பது மூலம். 'மனத்திலேயே நினைப்பதல்லாமல் செய்கையால் செய்யாதவர்' என்பது பழையவுரை.

ஸ ஞ் ச ய ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யதிஷ்டாரீ, திருதராஷ்டிரனுக்கும் பிஷ்மநுக்கும் வந்தனங்கூற
ஸமாதானத்தவீநம்புவதாகவும் துரியோதனனுக்கு
அவனுடைய துரீறங்களைத் தாங்கள்பொறுப்பதாக
வும் ஐந்து ஊர்களுயாவது கொடுத்து ஸமா
தானஞ்செய்துகொள்ளவேண்வதாக
வும் சொல்லும்படி ஸஞ்சயனிடம்
சொல்லியது)

ஓ ! ஸஞ்சய ! கடவுள நல்லவனையோ, கெட்டவனையோ, சிறு
வனையோ, முதிவனையோ, பலமில்லாதவனையோ, பலசாலியையோ,
(யாரையும்) தம் வசம் செய்துகொள்ளுகிறார். முன்காரணமான
வினையை வெளிப்படுத்துகிறதற்காக மூடனுக்குப் பாண்டித்தியத்
தையோ, பண்டிதனுக்கு மூடத்தன்மையையோ முழுதும் கொடுக்கி
றார். (ஆகையால்), உள்ளபடி ஆலோசனையைச்செய்து, ஸந்தோ
ஷத்தையடைந்து, எங்கள் பலத்தை அறியவிருப்பமுள்ளவனான துரி
யோதனனுக்கு உண்மையாகச் சொல்கக்கடவாய். ஓ ! ஸஞ்சய ! குரு
தேசத்தை அடைந்து, மிகப்பலமுள்ள திருதராஷ்டிரரை நமஸ்கரித்து,
(பாதங்களைப்) பிடித்துக்கொண்டு, பிறகு, ஆரோக்சியத்தைக்கேள்.
ஸஞ்சய ! கௌரவாகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறவரான அவிரீடத்தில்
நீ, 'ஓ ! அரசரீ ! பாண்டவர்கள் உமமுடையபலத்தினுலையே ஸுக
மாக ஜீவிக்കிறார்கள். ஓ ! சதனுருக்களைச்சிஷிக்കிறவரே ! உமமுடைய
அனுக்கிரகத்தினாலே (அவர்கள் பாலர்களாயிருக்கையிலையே) ராஜ்
யத்தை அடைந்தார்கள். முதலில் அவர்களை ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபனம்
செய்துவிட்டு, (அவர்கள்) கெதிதலைப்படைகிறபொழுது, உபேஷியாதீர்.
இந்த உலகமெல்லாம் ஒருவனுக்கும்போதாது. ஓ ! பிதாவே ! நான்
கள் சோந்து ஜீவிப்போம். நீங்கள் சதனுருக்களுடைய வசத்தை
அடையவேண்டாம்' என்று சொல்லு. அப்படியே, நீ சந்தனு
வின்புத்திரரும் பாரதாசனருக்குப் பிதாமஹுருமான பிஷ்மரை என்னு
டைய பெயரைச்சொல்லிக்கொண்டு சிரத்தால் வணங்கக்கடவாய்.
வணங்கிவிட்டு, பிறகு, எங்களுடைய பிதாமஹரிடம், 'ஓ ! ஐயா !
முழுகிப்போனதான சந்தனுவினுடைய வம்சமானது உமமால் மறு
படியும் கரையேற்றப்பட்டது. ஓ ! பிதாமஹரே ! அப்படிப்பட்டநீர்
உமமுடைய அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டு எப்படி உமமுடைய பெளத

கிரகன ஒருவருக்கொருவர் பிரீதியுடையவாகளாக ஜீவிப்பார்களோ அப்படிச் செய்யும்' என்று சொல்லவேண்டும். அப்படியே, கௌரவர்களுக்கு மந்திரியாயிருக்கிற விதுரரிடத்தில், 'ஓ! ஸாதுஸ்வபாவமுடையவரே! யுதிஷ்டிரன்விஷயத்தில் ஹிதத்தை விரும்புகிறவரான நீர் யுத்தம் கூடாதென்று சொல்லும்' என்று சொல்லக்கடவாய். பிறகு, கௌரவர்களுடைய நடுவிலிருக்கிறவனும் பொறுமையிலலாதவனும் ராஜபுத்திரனுமான துரியோதனனிடத்தில் அடிக்கடி இன் சொற்கூறிச் சொல்லு. 'குறமற்றவனும் ஸபையை அடைந்தவனும் இரதக்கிருஷ்ணனை நீ உபேஷித்ததாலுண்டான துக்கத்தைப் பொறுத்தோம் கௌரவர்களைக் கொல்லாமல் விடுதேதாம். இவ்விதம் பாண்டவர்கள் பலவான்களாயிருந்தும், முன்னும் பின்னுமான கிலேசங்களைப் பொறுத்தாடக்கூறாத எல்லாவற்றையும் கௌரவர்கள் அறிவார்கள் ஓ! ஸாதுவே! எங்களை மானதோலுநிகழும்படி செய்து, வனத்திற்குத் துரத்தின துக்கத்தையும் பொறுத்தோம். கௌரவர்களைக் கொன்றோயிலலை பகைவரை வாட்டுபவனே! குரதியை மீறிவிட்டுத் துச்சாஸனனானவன் உன் ஸமமத்தத்தின்மேல் கிருஷ்ணையைக் கூரதலில் பிடித்திழுத்ததும் எங்காள பொறுக்கப்படும். உசிதமான எங்கள் பாகத்தை அடையக் கட்டுவோம். ஓ! அரசனே! பிறாபொருளில் ஆசைகொண்ட புத்தியைத் திருப்பு. அரசனே! இப்படியானால் வைராசாதி ஏற்படும். ஒருவருக்கொருவர் பிரீதியும் உண்டாகும். ஸமாதானத்தை விரும்புகிறவர்களான எங்களுக்கு ராஜ்யத்தில் ஒரு சிறுபகுதியையாவது கொடு. அவிஸ்தலத்தையும் விருகஸ்தலத்தையும் மாகரகியையும் வாரணுவத்தையும் ஐரதாவதாக ஏதாவது ஒன்றையும்கொடு. 1 இப்படி கொடுப்பதில் முடிவு ஏற்பட்டும். துரியோதன! ஐந்து பிராதாக்களுக்கும் ஐரதுகிராமங்களைக் கொடு' என்றும் சொல்லு. ஓ! பேரறிவாளனான ஸஞ்சய! எங்களுக்கு ஞாநிகளோடு வைராசாநதியானது ஏற்பட்டும். பிராதா பிராதாவை அடையட்டும். பிதா புத்திரனோடு சேரட்டும். பாஞ்சாலர்கள் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, கௌரவர்களுடன் சேரட்டும். பாஞ்சாலர்களைக் கெடுத்திலலாதவர்களாக நீ 'செய்வதைப் பாக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஓ! பராதாகளில் சிறந்தவனே! ஐயா! நாங்கள் எல்லாரும்கூட நல்லமனத்தை அடையக்கட்டுவோம். ஓ! ஸஞ்சய! ஸமாதானத்துக்கும், அப்படியே யுத்தத்திற்கும் திறமையுள்ளவனாகவே இருக்க

1 'இதில் வாஸஸ்தலம் ஏற்பட்டும்' என்பது பழையது.

தேன். நான் தாமராததங்களை விஷயத்தில், நயமான செய்கைக்கும்குமையான செய்கைக்கும் சுகதனாகவே இருக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் பீஷ்மர் முதலியோருக்கு வந்தனம் சொல்லியதும்,
ஸஞ்சயன் திரும்பி இரவில் அஸ்தினுபுரேசுரது திருதராஷ்டிரனிடம் யுதிஷ்டிரர் வந்தனம் சொல்லி கேட்கும்
விசாரத்ததைக் கூறித் திருதராஷ்டிரனை நிறுத்தி,
யுதிஷ்டிரர் சொல்லியவற்றை மறுநாள் ஸபையில்
தேர்விப்பதாகச் சொல்லித் தன்
விடுகேன்றதும்.)

குருதிபுத்திரனான தனஞ்சயன் தாமராஜருடைய வராததையைக் கேட்டு, அந்தஸ்பையில் வாஸுதேவா கேட்கிக்கொண்டிருக்கையில், ஸஞ்சயனை நோக்கி, ‘ஓ! ஸஞ்சய! சந்தனுவின புத்திரரான பிதாமஹரையும், திருதராஷ்டிரரையும், துரோணரையும், அஸ்வதாமாவையும், சலயனையும், மகராஜரான பாஹலிகரையும், விகாணனையும், ஸோமதத்தனையும், ஸுபலபுத்திரனான சகுனியையும், விவிமீசதியையும், சிதகிரஸேனனையும், ஜயதேஸேனனையும், அப்படியே சூரனும் யுத்தமசெய்வவர்களில் சிறந்தவனுமான பகததனையும், மீற்றும் அங்கிருக்கின்ற கௌரவர்களையும், துரியோதனனால் அழைக்கப்பட்டவர்களும் யுத்தமசெய்ய விருப்பமுள்ளவர்களும் ஸமுத்திரத்தில் வஸிப்பவர்களும் பூமியில்வஸிப்பவர்களும் உலகைப்பரிபாஸிப்பவர்களுமான அரசர்கள் சோரத்திருந்தால் அவர்களையும், சோரத்திருக்கும்பொழுது, நியாயப்படி என்வராததையால் குசலப்பிரசனதையும் நமஸ்காரதையும் சொல்லக்கடவாய், ஓ! ஸஞ்சய! பிறகு, அரசர்களினமத்தியில் பாவதைசெய்பவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான துரியோதனனையும் சொல்லு’ ஏன்றான். இவ்விதம், குருதிபுத்திரனான தனஞ்சயன் அந்த ஸஞ்சயனைப் பிரயாணப்படுத்தியபிறகு, தன்னுடைய ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்கின்றதும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை நடுங்கச் செய்கின்றதும் அர்ததமுள்ளதும் தர்மமுள்ளதுமான வராததையைச் சொன்னான். அர்ஜுனனால் கட்டளையிடப்பட்ட ஸஞ்சயனை, ‘அப்படியே’ என்று சொல்லிவிட்டுப் பாண்டவர்களிடத்திலும் சிறந்த புகழுடைய கேசவரிடத்திலும் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டான். பகைவரை

வாட்டுபவரே ! அப்பொழுது, ஸஞ்சயன், தர்மபுத்திரரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று, மகாதமாவான் திருதராஷ்டிரனுடைய கட்டளை யெல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டுப் புறப்பட்டான். சததுருக்களைத் தபிக்கச்செய்கிற அவன் ஒரே பகலில் சீக்கிரமாகச் சென்று, ராததிரி காலத்தில் ஹஸ்தினாபுரியை அடைந்தான். மிகவும் வேகமுடைய குதிரைகளாலே, சீக்கிரமாக ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைந்து, அநதப் புரத்தைச்சேர்ந்தது, வாயில்காப்போனை நோக்கி, 'வாயில்காப்போனே ! 'ஸஞ்சயன்பாண்டவாகனிபுருநு வந்திருக்கிறான்' என்று திருதராஷ்டிரரிடம் தெரிவி. தாமதம் செய்யாதே. ஓ ! வாயில்காப்போனே ! விழித்துக்கொண்டிருந்தால நீ சொல்லு. வரசருக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டு நான் உளளே பிரவேசிப்பேன். ஏனென்றால், இவரிடத்தில் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியதும், தெரிவிப்பாவிட்டால் கெடுதியுமான காரியம் இருக்கிறது' என்று சொன்னான். உடனே, வாயில்காப் போன கேட்டு, அரசனிடத்தில், 'ஓ ! பூபதியே ! உமக்கு நமஸ்காரம். இதோ ஸஞ்சயன் உமமைப் பராக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத் தால் வாயிலில் வந்திருக்கிறான். தூதுசென்ற அவன் பாண்டவர்க ளிடமிருந்து வந்திருக்கிறான். ஓ ! அரசரே ! இவன் என்ன செய்ய வேண்டும் ? கட்டளையிடும' என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், (வாயில் 'காவலனை நோக்கி), 'நான் ஸௌக்கியமா யிருப்பதாகவும், எப்பொழுதும் பராக்கக்கூடியவனா யிருப்பதாகவும் அநத ஸஞ்சய னுக்குச் சொல்லு. அவனை வரச்சொல்லலாம். ஸஞ்சயனுக்கு நல வரவா ? நான் அவனுக்கு ஒருபோதும் பார்க்கக்கூடாதவனல்லேன். (ஆகையால்), அவன் என்ன காரணத்தால் என்னுடைய வாசலில் தடுக்கப்பட்டு நிற்கவேண்டும் ?' என்று சொன்னான்.

உடனே, ஸூதபுத்திரனான ஸஞ்சயன், அரசனுடைய ஸம்மதத் தினமேல், அறிவிற சிறந்தவர்களும் சூரர்களும் பூஜ்யர்களுமான ஜனங்களாலே ரக்ஷிக்கப்பட்ட பெரிதான ராஜகுருகத்தில் பிரவேசித்து, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, ஸிம்மாஸனத்திலிருக்கிற விசித்திரவீரியன் புத்திரனான அரசனை அடைந்தான். அவன், திருதராஷ்டிரனை 'நோக்கி, 'ஓ ! அரசரே ! நான் ஸஞ்சயன். உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ ! ரபதியே ! பாண்டவாகனிபும் சென்று வந்து சேர்ந்தேன். நல்லமனமுள்ள பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் உமமை நமஸ்கரித்து கேஷமத்தையும் விசாரித்தாரா. அவர் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து உமமுடைய புத்திராகளையும் விசாரித்தாரா. ஓ ! அரசரே ! புத்திரர்களோடும், பெளத்திரர்களோடும், இஷ்டர்களோடும், மந்திரிக

ளோடும் உமமை அடுத்தது ஜீவிகதவர்களோடும் பிரீதி அடைகின்
றீராவென்றும வினவினா' என்று சொன்னா

திருதராஷ்டிரன், 'அப்பா! ஸஞ்சய! குருதிபுத்திரனான அஜா
தசததுருவை ஸுகமாகச சிலாகித்துக்கொண்டு உன்னிடம் சொல்லு
கிறேன். கௌரவாக்களுக்கு அரசனான அந்ந யுதிஷ்டிரன் புத்திரா
களோடும் மந்திரிகளோடும் தமபிமார்களோடும் கேஷமமா?' என்று
கேட்டான். ஸஞ்சயன், 'பாண்டுபுத்திரரானவர் மந்திரிகளுடன்
சேஷமமயிருக்கிறார். உமமுடைய முன்னே தமககு எது ஏற்பட்
டிருந்ததோ அதை அடைய விரும்புகிறார். அவர் தோஷமற்ற
தர்மார்த்ததங்களைச் செய்கிறவரும் நல்லமனமுடையவரும் நிரமபக்
கற்றவரும் நல்லஆலோசனையுள்ளவரும் சிலமுடையவருமாயிருக்
கிறார். பாண்டவருக்குத் தபையர்னது பெரிதான தாமம். அவ
ருக்குப் பொருட்குவிழைக்காடடிவம் தாமமானது மேலானதென்று
அபிப்பிராயம். ஓ! பாரதரே! அவருடைய புத்தியானது அதாமபில
லாதவைகளும் ஆரத்தத்துடனகடினவைகளுமான இன்பத்தையும்
இஷ்டத்தையும் அனுஸரிககின்றது. மனிதன் கயிறறூல கோக்கப்
பட்ட மரத்தாலசெய்த பெண்பாவைபோல், கடவுளால் ஏவப்பட்டு,
பலவிதமாக வேலைசெய்கிறான் பாண்டவருடைய இந்த அடக்கத்தைப்
பாரததும், பாவத்தை முடிவில் பயனாகவுடையதும் கோரமானதும்
சொல்லத்தகாததுமான உமமுடைய இந்தத் தீயசெயலைப் பாரததும்,
மனிதமுயற்சியைக்காடடிவம் தெய்வத்தின் செயலையைப் பெரிதாக்
கினைக்கிறேன். எதுவரை மேலானசததுருவானவன் (இவனிருக்
கட்டுமென்று) விரும்புகிறானோ அதுவரை இந்தமனிதன் கரைகடந்த
புகழ்ச்சியை அடைகிறான். சததுருக்களிலலாதவரும் வீரருமான
யுதிஷ்டிரரோ, ஸர்ப்பமானது ஜீர்ணமுமபலமற்றதுமான சடடையை
விடுவதுபோலப் பாவத்தைத் தளளி, உமமுடையவிஷயத்தில கெடுத
லான காரியத்தைவிட்டுவிட்டு, பூஜயமான நடையோடிருப்பதை
விரும்புகிறாரல்லரோ? ஓ! அரசரே! கஷ்டம்! உமமுடைய செய்கை
யைத் தாமார்த்ததங்களுக்கூடின் பூஜயாருடைய நடத்தையைவிட்டு
விலகினதாக அறியும். அரசரே! இம்மையில் நிரந்தரையை அடைந்த
வருமாகிறீர்; மறுமையிலும் அதிகமான பாவமும் பற்றும். அப்படிப்
பட்ட நீர், புத்திரனவசத்தையடைந்து, அநதப்பாண்டவர்களை
விட்டு, ஸநதேகத்துக்கிடமான பொருளை விரும்புகிறீர். இப்படிப்
பட்ட உமக்குப் பூமியில் தாமந்தவறினவரென்னும் பெரியசப்த
மும ஏற்படும். ஓ! பாரதார்களில் சிறந்தவரே! இந்தக்காரியம் உமக்குச

சரியன்று. அறிவிலலாதவன், கெட்டகுலத்திலுபிறந்தவன், குருநாதன்மையுள்ளவன், நீடித்தவைரமுள்ளவன், ஸ்ஷத்திரியருக்குரிய விததைகளில் தைரியமில்லாதவன், வீரியம்குறைந்தவன், சிஷ்டாசாரமில்லாதவன் இவ்விதத்தன்மையுள்ளவர்களை ஆபத்தான்களவந்தடையும். நல்லகுலத்தில் பிறந்தவனும் பலமுடையவனும் கீர்த்தியுடையவனும் அதிகமாகக்கற்றவனும் ஸுகமாகஜீவிக்ற்றவனும் மனத்தை அடக்கின்வனுமான எவன் கர்மாதாமன்கள் கலந்தவைகளென்னும் உறுதியுடனிருக்கிறானோ அவன் இந்தத்தெய்வத்தின் வசத்தால் (உண்டானதை) அடைகிறான்ல்லவா? சிறந்தான் ஆலோசனையை யுடையவனும் மனத்தைவசம்செய்தவனும் ஆபத்தில் தாமாததன்களை நனுகரச்சம்பாதிக்கின்றவனும் எல்லா ஆலோசனைகளும் குறையாதவனும் மூட்டத்தன்மையில்லாதவனுமென்று இவ்விதம்சொல்லப்பட்டமனிதன் எப்படி குருரமான செய்கையைச் செய்வான்? உமக்கோ இந்தநரத்திரிகள் சோந்து காரியங்களில் எந்நாளும் முயற்சி செயதுகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உறுதியான இந்த விசசயமானது அவசியமாகக் கௌரவர்களின் நாசத்தின்கிமித்தம் ஏற்பட்டது. அஜாதசத்தரு ஒருகால் (உமமுடைய) கெட்ட செய்கையினால் உமமுடையவிஷயத்தில் கெட்டசெய்கையை விருமபுவாரேயானால், அகாலத்தில் கௌரவர்கள் நசித்துவிடுவார்கள். தர்மபுத்ரா உமமிடத்தில் பாவத்தைவததுவிட்டு (ததாம் பாவமற்றவரீவார்.) உலகத்தில் உமக்கு இந்த நிரந்தையும் ஏற்படும். 1 தேவர்களுடைய விஷயத்தைக்காட்டிலும் மற்றதில் என்ன இருக்கிறது? தெய்வவசத்தால் பரலோகத்தைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றவனும் (தேவர்களுக்கு) ஸம்மதனுமான அராஜுனனும் அவ்விதம்வன வாஸியானென்பதனால், முயற்சி பயனற்றதென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மகாபரிசுக்கரவாதத்திபா, காமத்தால் செய்யப்பட்ட இந்தக் குணங்களையும், தற்காலமிருப்பவைகளும் நிலைபற்றவைகளுமான செல்வத்தையும், வறுமையையும், கர்மாவினால் செய்யப்பட்டனவாக அறிந்து ஆலோசித்துப்பார்த்து முடிவை அடையாமல் இந்தவிஷயத்தில் காலத்தைத்தவிர வேறுகாரணம் உண்டென்று நினைக்கவில்லை. கண், காது, முக்கு, நா, துவக்கு இவைகள் பிராணியினுடைய ஞானத்திற்கு இருப்பிடம். இவைகள் ஆசைநசித்தபொழுது திருப்தியை அடையவே அடைகின்றன. (ஆகையால்), வருத்தமில்லாதவனும் துக்கமில்லாதவனுமாக அவைகளைப் பழக்கவேண்டும். மணி

தனுடைய கர்மாவோ நன்றாகச் சேர்ப்பப்பட்டாலும் பலிக்கிறதென்றே நினைக்கவில்லை. தாப்தநதையரிடமிருந்து பிறந்த குழந்தை, விதிப படி, போஜனத்திலை வளர்வதும(முன) வினையினாலேயே. ஒ! அர சரே! விருப்புவெறுப்புக்களும், ஸுகதுக்கங்களும், புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி களும் (மனிதனை) அடையவே செய்கின்றன. அனனிபனுவன் இவனைக் குற்றமேற்படடபொழுது நிரதிககிறான். அவனையே நல் நடையோடிருக்குமபொழுது ஸலாகிக்கிறான். ஆகையால், நான் உம் மைப் பராசுர்களுடைய விரோதத்தால் நிரதிககிறேன். இதோ பிரஜைகளுக்கு நாசமானது ஏற்படப்போகிறது, நிச்சயம். (ராஜ்யம் கொடுப்பதாகிய) இரதக்காரியம் (உமக்குச்) சமமதமில்லாவிடில், உமது குற்றத்தால், கிருஷ்ணவாதமாவென்கிற பெயருடைய அககினியானது காய்ந்திருணக்குவியலை எரிப்பதுபோலக், கிருஷ்ணனை வழிகாட்டி யாகவுடைய அர்ஜுனன் கௌரவாகளை எரித்துவிடுவான். ஒ! அர சரே! நரஸ்ரேஷ்டரே! (ஒருகால), நீர் ஒருவராகவே காமததிலேயே மனமுடைய புத்திரனவசத்தை அடைநது எல்லா உலகத்திலும் (உம மைக்) கிருதார்த்தராக விளைதது, சூதாடும் ஸமயத்தில் சமனத்தை அடையாமலிருந்தீர். இதனுடைய கெடபயனைப் பாரும. ஒ! அர சரே! குருவம்சத்திலுதித்தவரே! நீர் வேண்டாதவர்களைச் சோத துக்கொண்டதாலும் வேண்டியவர்களை விலக்கியதாலும் வலிபற்ற வராய், விரிவாயும் அளவற்றதாயுமிருக்கிற பூமியைக்காப்பதற்கு அசக் தராகிவிட்டீர். ஒ! நரஸ்ரேஷ்டரே! ரதத்தின்வேகத்தால் சரீரம் அலைக்கப்பட்டவனும் ஸாமத்தை அடைந்தவனுமான நான் அனு முகிபெற்றுக்கொண்டு சயனத்தை அடைகிறேன். கௌரவர்கள் காலையில் ஸபையிலேசேர்ந்து யுதிஷ்டிராசொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பார் கள்' என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன். 'ஒ! ஸுதபுத்திரா! உத்தரவுபெற்றுக் கொண்டு கிருகத்திற்குச் செல்லு; சயனம் செய்துகொள், கௌர வர்கள் காலையில் ஸபையில் உன்னால் சொல்லப்பட்ட அஜாதசதனுரு வின் வார்த்தையைக் கேட்பார்கள்' என்று சொன்னான்.

முப்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ப்ர ஜா க ர ப ர் வ ம்.

(திருதராஷ்டிரன் சுவலையால் நீந்தியெயற்று இரவில் விதுரை
அழைத்துத் துர்யோதனனாய் ஸுகமாகவாழ உபாயங்
கேட்டதும், விதுரர் நீதிகளைக்கூறிப் பாண்டவர்
களுக்கீது ராஜ்யங்கொடுப்பதே உபாயமென்
றுது)

பேரறிவுடையவனும அரசனுமான திருதராஷ்டிரன், வாயில்
காப்போனை நோக்கி, 'விதுரனைப் பாராகக விருமபுகிறேன். அவனை
இவ்விடம் அழைத்துவா. 'தாமதம் வேண்டாம்' என்றுசொன்னான்.
திருதராஷ்டிரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன விதுரை நோக்கி,
'பேரறிவாளனே! ஐஸ்வாயம்பொருந்திய நமது மஹாராஜர் உமமைப்
பார்க்க விருமபுகிறார்' என்று சொன்னான் இவ்விதம் சொல்லிய
தைக்கேட்ட விதுரரோ ராஜமாளிகையை அடைநது வாயில்காப்ப
வனை நோக்கி, 'திருதராஷ்டிரரிடம் எனவரைத் தெரிவி' என்று
சொன்னார். வாயில்காவலனும் திருதராஷ்டிரனிடத்தில், 'ஓ!
ராஜஸரேஷ்டரே! உமமுடையகட்டளைப்படி, இதோ விதுரர் கூடவே
வந்துவிட்டார். உமமுடைய பாதங்களைத் தரிசிக்க விரும்புகிறார்.
'என்னசெய்யவேண்டும்? எனக்குக் கட்டளையிடும' என்று சொன்
னான்.

திருதராஷ்டிரன், (வாயில்காவலனை நோக்கி) 'பேரறிவாளனும்
திர்க்கமான ஆலோசனையுள்ளவனுமான விதுரனை உளவேளிடு; நானோ
இந்தவிதுரனுக்கு ஒருபொழுதும் பாராககத் தகாதவனல்லேன்' என்று
சொன்னான். (உடனே), காலநகாரன விதுரரிடத்தில், 'ஓ! 1 கூடித்தா
வே! புத்திமானான மகாராஜருடைய அநதப்புரத்தில் போம். அரசர்
உமக்கு ஒருபொழுதும் காணக்கூடாதவரல்லவென்றும் என்னிடம்
சொன்னார்' என்று கூறினான். உடனே, விதுரர் திருதராஷ்டிர
னுடைய அருண்மனையில் பிரவேசித்து, கவலையுற்றிருக்கும் அரசனை
நோக்கி அருகணிசெய்துகொண்டு, 'ஓ! மிக்க அறிவுடையவரே! உம
முடைய கட்டளையினால், நான் விதுரன் இதோ வந்திருக்கிறேன்.
ஏதாவது செய்யவேண்டிவது இருக்குமேயானால் என்னைக் கட்டளை
யிடும' என்று சொன்னார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! விதுரா! ஸஞ்சயன் வந்தாவிட்டான். எனனைத் தூஷித்துவிட்டும் போயவிட்டான். அவன் யுதிஷ்டிரனுடைய வார்த்தையை நாளை ஸபையினருடிலில் சொல்லுவான். கௌரவர்களில் சிறந்தவனுள் அந்த யுதிஷ்டிரன் சொன்னவார்த்தையானது இப்பொழுது எனக்குத் தெரியவில்லை. அது என் அங்கங்களை எரிகின்றது. அது மிகவும் ¹ ஜாகரத்தைச் செயதுட்டது அப்பா! ² ஜாகரணத்தோடு கூட வனமும் எரிக்கப்படுகிறவனுமான எனக்கு எதை நனவாயென்று ஆலோசிக்கிறாயோ அதை நீ சொல்லு. நீ நம் முடைய தர்மாததங்களில் ஸமாதகனலலனோ ³ எப்பொழுது ஸஞ்சயன் பாண்டவாக்களிடமிருந்து வந்தானோ அதுமுதல்தான் என மனத்திற்கு வழக்கம்போலச் சந்தியானது இல்லை. எல்லா இந்திரியங்களும் ஸ்வபாவம் மாறிவிட்டன. என்ன சொல்லப்போகிறானோ வென்று இப்பொழுதே எனக்குப் பெரிய கவலை உண்டாகிவிட்டது. ஆகையால், ஓ! விதுரா! நீ அஜாதததுருவினுடைய எல்லா அபிப்பிராயத்தையும் உண்மையாகச் சொல்லு. அப்பா! எவ்விதம் நமக்கு நன்மை உண்டாகுமோ, எல்லாப் பிரஜைகளும் ஸுகத்தை அடையுமோ அவ்விதத்தையும் சொல்லு' என்று சொன்னான்.

விதுரா, 'ஓ! அரசரே! வலிமையிலலாதவனும் யுத்தஸாதனங்கள் குறைந்தவனுமாயிருக்கையில் வலிய பகைவனால் எதிராகப்பட்டவனையும், பொருளைப்பறிக்கொடுத்தவனையும், காமியையும், திருடனையும் ஜாகரணமானது வந்தடைகிறது. இந்தப் பெரியதோஷங்களாலே நீ பரிசுக்கப்படாமலிருக்கிறீரா? பிறருடைய தனங்களில் ஆசைகொண்டு பரிதாபத்தை அடையாமலிருக்கிறீரா?' என்று கேட்டா திருதராஷ்டிரன், 'தாமதகிறிருந்து விலகாததும் சிறந்ததும் கேட்கத்தக்கதென்கிறதும் உன்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த ராஜரிஷிவம்சத்தில் நீ ஒருவனை விவேகிகளுக்கு ஸமமதனுவனலலனோ' என்று சொன்னான். விதுரா, 'ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ஜனங்களை ரஞ்சிப்பிக்கிறவனும் ராஜலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவனுமான யுதிஷ்டிரன் மூன்று உலகத்திற்கும் அதிபதியாவான். உமக்கு ³ ஏவலாளியாயிருக்கிற அவன் (கினத்திற்கு) அனுப்பவேண்டான். மிக்கவிபீதரும் பாரக்குமதன்மை இல்லாதவருமான நீ ராஜ்யபாகத்தை அடையுமவியததில் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. தாழ்சித்தமுடையவனும், தர்மத்தை அநிந்த

1, 2. தூக்கமிவ்வாமை.

3 'எல்லாராலும் 'மிகவிருமப்பபட்டவன்' எனபது பழையவுரை.

வனுமான புதிஷ்டரன், குருநாதன்மையிலலாததினும் தயர்நு
வானதாலும் தாமததாலும் ஸத்தியததாலும் பராகிரமத்தாலும்
உமமிடம் குருவென்னும் எண்ணத்தினாலும் நன்றாக ஆலோசித்துப்
பலகிலேசங்களைப் பெற்றுக்கொளு. துரியோதனன், சகுனி, காணன்,
துசசாஸனன் ஆகிய இவாக்ரிடம் ராஜாதிக்காரத்தை வைத்து
விட்டு நீர் எப்படி ஸம்பத்தை விருமபுகிறீர்? ஆதமஜனானம்,
சரியானமுபநசி, பொறுமை, தாமததையே விதம்பொயுடைய
வனாயிருத்தல் இவைகள் எவ்விதப் புருஷாரத்தத்திலிருந்தும் நமுவச
செய்யவில்லையோ அவனை பண்டிதனைக்கொல்லப்படுகிறான். ஒ!
அரசரே! ஒரே மரத்திலிருந்து ஸருகது, தரோணி, பேடரீ,
பீடனமென்கிற யாக்பாத்திகங்கள் உண்டாகின்றன. மன்னரே! நான்
சொல்லுகிற இந்தவார்த்தைவற்றால் தெரிந்துகொள்ளும். ஒரே
வஸ்துவிலிருந்தும் நல்லதும் கெட்டதும் உண்டாகின்றன. பண்டிதன்
ஸ்ரீலாக்ஷியமான காரியங்களைச் செய்வான்; சித்திக்ஷபட்டவைகளைச்
செய்யமாட்டான், நாஸ்திகத்தன்மையிலலாதவனும் பூர்த்தைபுள்ளவ
னுமாயிருப்பான். இது பண்டிதனுடைய லக்ஷணம். கோபம், ஸந
தோஷம், மதம், லஜைஜ், வணக்கமில்லாமை, நான் பூஜப்பென்கிற
எண்ணம் இவைகள் எவ்விதப் புருஷாரத்தத்திலிருந்தும் நமுவச
செய்யவில்லையோ அவன் பண்டிதனைக் கொல்லப்படுகிறான். எவ
னுடைய காரியத்தையோ, ரஹஸ்யமாகச் செய்ப்பட்ட ஆலோசனை
யையோ, பிறர் அறியாமல் அவன் செயதபிறகே அறிகிறா
கனோ அவனை பண்டிதனைக் கொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய
காரியத்திற்கு குளிரோ, வெப்பமோ, அசசமோ, விளையாட்டோ,
செலவுகளோ, வறுமையோ தடைப்படுத்தவில்லையோ அவனை பண்
டிதனாகக் கொல்லப்படுகிறான். பரவுகிறதான் எவனுடைய பிரஜ
னையானது தாமராத் தங்களை அனுஸரித்திருக்கிறதோ, எவன்
இமமை நுமறுமைகளின் நிமித்தம் பொருளைத் தேடுகிறானோ
அவனே பண்டிதனைக் கொல்லப்படுகிறான். தேர்ந்த அறிவுள்ள
மனிதர்கள் சக்திக்ருத்தக்கபடி காரியத்தைச் செய்பவரும்புகிறார்கள்,
சக்திக்ருத்தக்கபடி செய்வும் செய்கிறார்கள், ஒன்றையும் (அவமதிப்ப
தில்லை) பண்டிதன் சீக்கிரம் அறிகிறான்; வெகுசாலம் கேட்கிறான்;
விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அடைகிறான், ஆசையால் அடைகிற
தில்லை. பிறனுடையவிஷயத்தில் கேட்கப்படாமல் சொல்லுகிற தில்லை.
அது பண்டிதனுடைய முதனமையான லக்ஷணம். தேர்ந்த அறி
வுள்ளமனிதர்கள் அடையமுடியாததை விருமபுகிறதில்லை. கெட்டுப்

போனதைகினைத்துத் துககப்படுவதில்லை. ஆபத்ததுககாலங்களிலும் மயங்குகிறதில்லை. எவன் உறுதிசெய்துகொண்டு ஆரம்பித்துக் காரியத்தின்மத்தியில் விட்டுவிடுகிறதில்லையோ, காலத்தை வீணாகப் போககாதவனும் மனத்தைவசப்படுத்தியவனுமான அவனை பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஓ! பரதஸரோஷடரோ! பண்டிதர்கள் சிறந்தகாரியத்தில் விருப்பங்கொள்ளுகிறார்கள், ஸம்பத்திற்குரிய காமங்களைச் செய்கின்றார்கள்; நன்மைபான காரியத்தில் வெறுப்பு அடைகிறதில்லை. || எவன் தன்னைக் கொள்விததெொழுது ஸந்தோஷிக்கவில்லையோ, அவமானத்தால் நாபத்தை அடைகிறதில்லையோ கவகையின் மதிவைப் போலககலக்கமுடியாதவனுபிருக்கிறானே, அவன் பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எல்லாபிராணிகளுடைய தன்மையையும் அறிந்தவனும் எல்லாக்காமங்களுடைய முறையையும் அறிந்தவனும் உபாயத்தை அறிந்தவனுமான மனிதன், மனிதர்களுள் பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். தடையிலலாத வாகஞுடையவனும், வீசித்திரமாகப் பேசுகிறவனும், ஊறுமுடையவனும், காலோசிதமாகத்தோன்றும் புத்தியையுடையவனும், சீக்கிரமாகக் கிரந்தத்தைச் சொல்லுகிறவனுமாயிருப்பவன் பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவனுடைய சாஸ்திராபியாஸமானது தன்னுடையகொள்கையை ஒத்திருக்கிறதோ, கொள்கையும் சாஸ்திராபியாஸத்தை ஒத்தேயிருக்கிறதோ, எவன் ஆராய்களுடைய முறையை மீறாமலிருக்கிறானே, அவன் பண்டிதனென்கிற பெயரை அடைகிறான். எவன் அதிகமான தன்மையையும் கலவியையும் அதிகாரத்தையும் அடைந்தும், காவமில்லாதவனாக ஸஞ்சரிக்கின்றானே அவன் பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். சாஸ்திரத்தை அப்பியஸியாதவனுயிருந்தும் காவம்கொண்டவனும், தரித்திரனுயிருந்தும் ஒள்தாயமுடையவனும், இழிவான காரியத்தினால் செலவத்தை அடைய விருமபுகிறவனுமானவன் பண்டிதர்களாலே மூடனாகச் சொல்லப்படுகின்றனன். எனின தன்னுடைய காரியத்தை விட்டுவிட்டுப் பிறனுடைய காரியத்தைச் செய்கிறானே, மித்திரன்விஷயத்தில் கபடமாக நடக்கிறானே அவன் மூடனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எவன் தன்னிடம் விருப்பமில்லாதவர்களை விருமபுகிறானே, (தன்னை) விருமபுகிறவர்களை விட்டுவிடுகிறானே, வலியவனைப் பகைத்துக்கொள்ளுகிறானே அவனை மூடபுத்தியுடையவனாகச் சொல்லுகிறார்கள். எவன் பகைவனை மித்திரனாகச் செய்கிறானே, நண்பனைப் பகைத்து அவனுக்குத் துன்பமும் செய்கிறானே, தீயசெயலையும் செய்யத்தொடங்குகிறானே அவனை மூடபுத்தியுடையவனாகச்

சொல்லுகிறார்கள். ஓ! பாதஸரேஷ்டரோ! எவன் காரியங்களைப் 1 பெருகச் செய்கிறானோ, எல்லாக்காரியத்திலும் ஸந்தேசிக்கிறானோ, சீக்கிரம் செய்யவேண்டிய காரியத்தில தாமதத்தைச் செய்கிறானோ அவன் மூடன. எவன் பிதிருக்களுக்கு ஸராததத்தைச் செய்கிறதில்லையோ, தேவதைகளைப் பூஜிக்கிறதில்லையோ, நல்லமன முடைய மித்திரனை அடைகிறதில்லையோ அவனை மூட்புத்தியுள்ள வனாகச் சொல்லுகிறார்கள். மூட்புத்தியுடைய கெட்டமனிதன் அழைக்கப்படாமல் பிரவேசிக்கிறான்; கெட்கப்படாமலே, அதிக மாகச் சொல்லுகிறான், (தன்னிடம்) நம்பிக்கையில்லாதவனிடம் நம்பிக்கை வைக்கிறான். எந்த மனிதன், தான் அவதிகமிருந்து கொண்டு பிறனைத் தோஷத்தினால் சிந்திக்கிறானோ, சகதியில் லாதவனுமிருந்துகொண்டு சேஷிக்கிறானோ அவன் மிகவுமூடன். தன்பலத்தை அறியாமல், தாமதத்தங்களில்லாததும் அடையமுடியாததுமான விஷயத்தை முயற்சியில்லாமலே விருமபுகிழவன் இவ்வுலகில் மூட்புத்தியுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஓ! அரசரே! எவன் உபதேசிக்கக்கூடாதவனுக்கு உபதேசிக்கிறானோ, உபதேசிக்க வேண்டியவனுக்கு உபதேசிக்கவில்லையோ, லோபிபை உபாஸிக்கிறானோ, அவனை மூட்புத்தியுடையவனாகச் சொல்லுகிறார்கள். அமிததவாகளுக்குப் பங்கிட்டுக்கொடாமல் எவன் சிறந்த உணவுப்பொருளை ஒருவனுக்குப் புஜிக்கிறானோ, சிறந்தவஸ்திரத்தையும் ஒருவனுக்கே உடுக்கிறானோ அவனைக்காட்டிலும் மிகவும் கொடியவன் எவன் இருக்கிறான்? 2 ஒருவன் பாவங்களைச் செய்கிறான்; ஜனங்களுடைய ஸமூகமானது பயனை அனுபவிக்கிறது. பயனை அனுபவிக்கிறவர்கள் விடுபடுகிறார்கள். செய்தவன் தோஷத்தால் பற்றப்படுகிறான். வில்லாளியால் விடப்பட்ட பாணமானது ஒருவனைக்கொல்லும்; அல்லது, கொல்லாமலுமிருக்கும். புத்திமானாலே பிரயோகிக்கப்பட்ட புத்தியானது அரசனோடு ராஜ்யத்தையும் அழிக்கும். ஒரு புத்தியினாலே காரியா காரியங்களிரண்டையும் நிச்சயித்தது (சத்தானு மித்திரன் உதாரணை) மூன்று பேர்களையும் (ஸாமதானபேத தண்டங்களாகிய) நீானுகளாலும் வசமடணைக்ககடவோ. (இந்திரியங்கள்) ஐந்தையும் ஜயித்து,

1 'பிறைக்கொண்டு செயலிக்கிறானோ' என்பது பழையவுரை.

2 'ஒருவன் பாவமாகிய தீங்கைச் செய்கிறான் அத் தீங்கினால் வரும் துன்பத்தைப் பலர் அனுபவிக்கின்றனர்' அத் தீங்கினால் கிடைத்தலாபத்தை அவனைச் சாராத சிலர் அனுபவிக்கின்றனர். பாவப்பயன் அவர்களுக்கில்லை. செய்தவனே பாவத்தால் வரும் தண்டனையாகியபயனை அடைகிறான்' என்பது.

ஸந்தி விக்சாகம் முதலான) ஆறியையும் அறிந்து (ஸ்திரீ, சூதாட்
டம், வேடடை, மதுபானம், கடுஞ்சொல், கடுந்தண்டனை, தனத்தை
வினாக்குதல் இவ்) ஏழையும் தளரீ ஸுகத்தை அடைவீராக. விஷத
தின ரஸமானது ஒருவனைக் கொல்லுகிறது. ஆபுதததால ஒருவன்
கொல்லப்படுகிறான். தவறான ஆலோசனையானது ராஜபதேதோடும்
பிராஜைகளோடும் அரசனைக் கொல்லும் ருசியான பதாததத்தை
ஒருவனாகப் புஜிக்கக்கூடாது. ஒருவனாக விஷப்பவகளை ஸூலோசிக்கக்
கூடாது. ஒருவனாக வழி போக்ககூடாது. தூய்மையான ஸந்திரின
நடுவில் ஒருவனாக விழித்திருக்கக்கூடாது. ஒ! அஃ லோலாநத
ஒன்றை நீர் அறியவில்லையோ அது இரண்டாம் ஒருவனை, மட்டுக்கு
கிறது. அந்த ஸததிரமானது, ஸமுததிரத்திற்கு ஓடும்போல,
ஸ்வர்க்கத்திற்குப் படியாபி நுகுகிறது. பொறுமையுள்ளவர்களுக்குப்
பொறுமையுள்ளவனுமிருக்கிற இவனை ஜனங்களை சுகதியில்லாதவனாக
நினைக்கிறார்களென்கிற ஒன்றே தோஷம் இரண்டாவது தோஷம்
அடையப்படுகிறதில்லை. அவனுக்கு அது தோஷமாகக் கருத்ததக்க
தன்று. பொறுமையானது பெரிய பல மனசீர? சுகதியில்லாதவா
களுக்குப் பொறுமையானது குணமாகிறது. சுகதியுள்ளவர்களுக்கும்
பொறுமை அலங்காரம். உலகத்தில் பொறுமையானது வசப்படுத்து
வதாகும். பொறுமையால் எதுதான் சாதிக்கப்படுகிறதில்லை? எவ
னுடையகையில் சாரதியாகிறதததிறுக்கிறதோ அவனைத் தூஜனன்
என்ன செய்வான்? கூளியில்லாத இடத்தில் விழாத தீயானது தானே
அவிகிறது. பொறுமையில்லாதவன் தன்னையுமே மிக்கதோஷங்
களோடு சேர்ப்பிப்பான். தாமதமன்றே கிறந்ததான நன்மை.
பொறுமை ஒன்றே உத்தமமான சாந்தி. விததைஒன்றே மேலான
திருபதி. அஹிம்ஸை ஒன்றே ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறது. (சத்தருக்
களிடம்) விராதத்தைச்செலுத்தாத அரசன், தீரததயாததிரைக்குப்
போகாத பிராமணன் இவ்விருவர்களையும், ஸாப்பமானது எவர்களைத்
தினபதுபோல, பூமியானது தின்றுவிடுகிறது. கடுமையாக ஒருவராத
தையும் சொல்லாமலி ருப்பதும், அஸ்தனுகளைப் பூஜிபாமலிருப்பது
மாகிய இவ்விருவர்காரியங்களையும் செய்கிறமனிதன் இவ்வுலகத்தில்
விளக்கமடைகிறான். ஒ! ஆன்மபிறநிறதவரே! இச்சிக்கப்பட்டவை
களையே இச்சிக்கின்ற ஸ்திரீகளும், பூஜிக்கப்பட்டவர்களையே பூஜிக்
கின்ற மூடாக்குமாகிய இவ்விருவரும் பிறர்களிடம் நம்பிக்கையை
வைக்கின்றவர்கள், தனமில்லாதவனுடையவிரும்பமும், சுகதியில்லாத
வனுடைய கோபமும், கூாமையானவைகளும் சீரத்தை உலரச்செய்

கின்றவைகளுமான முள்ஞ்சுள. முப்பதாயிரத்திலாத இருகஸ்தனும் காரியங்களைவிடிகழிய ஸரபாஸியுமாகிய இருவாக்களுமே மாறுபட்ட செய்கைகளாலேயே விளக்கம் அடைவதில்லை ஒ! அரசரே! சக்தி யுள்ளவனாயிருந்தும் போறுமைபுடன்கூடினவனும், தரித்திரனாயிருந் தும் தானம்செய்கிறவனும் ஆகிய இவ்விரண்டு மனிதர்களும் ஸ்வர்க்க ததினமேலே இருக்கிறார்கள். சிபாயமாகவந்தபொருளுக்கு அபாததி ரத்தில கொடையும், பாதத்திரத்தில கொடாமையுமாகிய இரண்டும் தவறுதல்களாக அறிபத்தக்கவைகள். தானம்செய்யாத, தனவா னும் தவம்புரியாத தரித்திரனுமாகிய இருவாக்கையும் கழுத்தில பாரமானகலலைக்கட்டி ஜலத்தில ஆழத்தவேண்டும் ஒ! புருஷஸரேஷ டரே! போகத்தூண்டுகூன யதியும் போரில் எதிர்முகங்களின்று கொல்லப்பட்டவனுமாகிய இவ்விருவாக்களும் (ஸ்வாக்கத்திற்கு வழி யான) ஸாரியமண்டலத்தைப் பிளக்கின்றார்கள். ஒ! பாதஸரேஷ்டரே! மனிதர்களுக்கு 1 உத்தமம் 2 மத்சிபமம் 3 அதமமென்று மூன்று நியாயங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. இவ்விதம், வேதவிததுக்கள் அறி கின்றார்கள். ஒ! அரசரே! மனிதர்கள் உத்தமர், மத்சிபமர், அதம ரென மூன்றுவகையினராவா. அவர்களை முறைப்படி மூன்றுவிதமான காமங்களிலேயே சோப்பிக்கவேண்டும் ஒ! அரசரே! மனைவி, வேலைக் காரன், மகன் ஆகிய மூவருமே (தமக்கெனத்) தனமில்லாதவர்கள். அவர்கள் அடையும்பொருள் அவர்கள் யாரைச்சாராதவரோ அவரு டையேதே. பிறாபொருளை அபகரிப்பதும், பாதாரங்களைச் சேருவதும், அன்புள்ளவனைத் தள்ளுவதுமாகிய மூன்றுதேவதவகளுமே நரசத்தைச் செய்யும். கர்மம், குரோதம், லோபம் என்னும் இவை நரகத்தின் மூன்றுவித வாயில்கள், ஆதமநாசத்திற்குக் காரணமானவை. ஆகையால், இம் மூன்றையும் தள்ளவேண்டும். ஒ! பாதரே! 4 வரமபெறு தல், அரசனாதல், புத்திரனுண்டாதல், 5 ஸரமபபட்டிச சத்தருவி னிடமிருந்து விடுதலை (இரத்தான்கும்) ஸம்மாயுள்ளவை. அடுத்தக வன், அடுக்கிறவன், உம்மைச் சோந்தவனுக்கிறேனென்று சொல்லு கிறவனாகிய சரணமடைந்த இம்மூவரையும் (தனக்குச்) சங்கடம் நேரிடக்காவுத்திலும் கைவிடக்கூடாது. மிக்கபலசாலியான அரச

1 ஸம்மதானம் 2 தானபேதங்கள் 3 புத்தம்.

4 'வரபாதானம்' எனபது மூலம். 'வரங்கொடுப்பது' எனபது நேரான பொருள்

5 'பகைவனாகிய புதிஷ்டரானத் தனக்கோதாததாக்களைத் தானக்கொல்லு' வதினின்றும் விடுவிப்பது' எனபது பழையவுரை.

னாலே நான்கு காரியங்கள் தள்ளித் தக்கவைக்கொன்று சொல்லுகிறார்கள். பண்டிதனுள்வன அவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் புல்லறிவின்றோமும், விரைந்துசெய்யவேண்டிய காரியத்தில் தாமதமான முயற்சியுள்ளவர்களோமும், சோம்பேறிகளோமும்,¹ சாரணர்களோமும் ஆலோசனை செய்யக்கூடாது ஐயா! கிருகஸ்த தாமதத்திலிருந்து கொண்டு செல்வத்துடன் கூடினவராயிருக்கிற உமமுடைய கிருகத்தில்² வயதுமுதிர்ந்த ஞாகியும், செல்வத்தளர்த்துபோன குலீன்னும், ஏழையாண்மண்பனும், புத்திரனிலலாத ஸ்ரீஹாதரியும் ஆகிய நான்கு போகளும் வஸிக்கவேண்டும். ஓ! மஹாராஜரே! பருகஸ்பதியான வா (தமமிடம்) வினவிய இந்திரனை நோக்கி நான்குகளை உடனே பஸிக்கின்றவைகளாகச் சொன்னா. தேவதைகளுடைய ஸங்கற்பம், புத்திமானகளுடைய மகிமை, வித்தியாபபிப்பீஸழ செய்தவர்களுடைய விரயம், பாபிகளுடைய³ நாசகாமம் ஆகிய இவைகளை என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளும். அக்கணியேஹாததிரம், மௌனம், அத்தியயனம் யஜ்ஞமென்கிற நான்கு தாமங்களும் அபயத்தைச் செய்கின்றவைகள். அவைகள் வேறுவிதமாகக் கௌரவத்திற்காகச் செய்யப்பட்டால் பயத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஓ! பரதஸரோஷ்டரே! பிதா, மாதா, அகனி, ஆத்மா, குருவென்கிற ஐந்து அக்கணிகள் மனிதனால் முயற்சியுடன் பணிவிடைசெய்யப்பட்டதாகவைகள் உலகத்தில் தேவர்கள், பிதிருக்கள், மனுஷியர்கள், யதிகள், அதிதிகள் ஆகிய ஐந்துவகையாகையுமே பூஜிக்கிறவன் மிக்கபுகழை அடைகிறான். எங்கெங்கே போவீரோ அவகவகெல்லாம் மித்திரர்கள், சததுருக்கள், மத்திபஸ்தர்கள், ஆஸாபிக்கப்படவேண்டிய பெரியோர்கள், ஆஸாபித்தவர்கள் ஆகிய ஐந்துபோகளும் உமமைப் பினதொடாவார்கள். ஐந்து இந்திரியங்கையுடைய மனிதனுடைய ஓர் இந்திரியமானது துவாரமாகுமேயானால் (=விஷபத்தில் பறமேயானால்,) அதன் வழியாக இவனுடைய அறிவானது தோலால் செய்யப்பட்ட (ஒட்டைப்) பாதகிரத்திலிருந்தும் ஜலம் நழுவுவதுபோல வெளியில் நழுவிவிடும். ஸம்பத்தை விருமபுகிற மனிதனாலே அதிக நித்திரை, சோம்பல், பயம், குரோதம், முயற்சியின்மை, விரைந்து

1 ஸதோதாம செய்யவர்கள்

2 ‘முதியவனுள்ளுதி குலதாமங்களை உபதேசிப்பான், குலீன்ன குழந்தைகளுக்கு நல்லபழக்கங்களைக் கற்பிப்பான், நண்பன் நன்மையைச் சொல்லுவான்; ஸகோதரி பொருளைக் காப்பாற்றுவாள்’ என்பது பழையவுரை.

3 திருட்டுமுதலியன,

செய்யாமை எனகிற ஆறுதோஷங்களும்தள்ளத்தக்கவைகள். மனிதன் நன்றாகச்சொல்லாதவனுள் ஆசாரியனையும், அத்தியயனம் செய்யாத ரிதங்கையும், ரசிக்காத அரசனையும், அப்பிரியமாகப் பேசுகிற மனைவியையும், கிராமத்தை நம்புகிற இடையனையும், வனத்தை நம்புகிற செஷ்டாகனையும் இவ்வாறு போகலையும் ஸமுததிரத்தில் உடைந்ததோன்றிப் பதஞாஸ்வதுபோலத் தளரவேண்டும். மனிதனுலே உணமைபுனர்த்தல், ர்த்தல், சோமபலிலாமை, அஸுமையயிலாமை, பொறுமை, கைரியம் ஆகிய ஆறுகுணங்களும் ஒருபொழுதும் விடத்தக்கவைகளல்ல. ஒ! அரசரே! எரராளும் தனத்தின் வரவு, நோயற்றிருத்தல், அன்புடைபவளும் பிரிபமாகப்பேசுகிறவளுமான மனைவி, வசப்பட்டவனுள் புத்திரன், தனத்தைச்செய்கிற வித்தை இவையும்தான் மனிதவர்க்கத்திறகு ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்றவைகள். மனத்தில் சித்தியமாபிருக்கிற (காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாதஸரியம்) இவ்வாறியையும் அடக்குதன்மையை எவன் அடைகிறதோ, இரத்திரிபங்களின் ஜபித்தவனுள் அவன் பாவங்களோடு கூடுகிறதில்லை. அவன் அனாதைகளை என்னகாரணத்தால் அடைவான்? பின்வரும் ஆறுபோகளும் ஆறு போகளிடத்தில் ஜீவிக்கிறார்களா ஏழாமவன் அறியப்படவில்லை. (என்னெனினில்) திருடர்கள் அஜாககிரதைபுள்ளவனிடமும், வைத்தியர்கள் ரோயாளிகளிடமும், ஸ்திரீகள் காமிகளிடமும், யாகமசெய்விப்பவர்களை யாகமசெய்பவர்களிடமும், அரசன் வழக்காளிகளிடமும் பண்டிதர்கள் மூடர்களிடமும் எப்பொழுதும் ஜீவிக்கிறார்கள். பசுக்கள், ஊழியம், வேளாண்மை, மனைவி, கலவி, சூத்திரருடைய, சோகை இவ்வாறும் ஒரு முகூர்த்தம் பாராவிட்டால் நசிக்கின்றன. கறபிக்கப்பட்ட சிஷ்யர்கள் ஆசாரியனையும், தாரத்தை அடைந்தவர்கள் மாதாவையும், காமம் நீங்கினவர்கள் நாரியையும், பயனை அடைந்தவர்கள் உதவிசெய்தவனையும், கரையையடைந்தவர்கள் தோணியையும், வியாதிநீங்கினவர்கள் வைத்தியனையும் (முனமுனசொல்லப்பட்ட) இவ்வாறுபோகளும் முன்னம் உபகரித்தவர்களான (பின்பின்சொல்லப்பட்ட) ஆறுபோகலையும் அவமதிக்கின்றார்கள். ஒ! அரசரே! நோயின்மை, கடனிலாமை, பரதேசவாஸமில்லாமை, ஸததுக்களான மனுஷியர்களுடன் சோகை, ¹ தன்புத்தியாலவற்பட்டஜீவனம், பயமில்லாதவாஸம் இவ்வாறும் ஜீவர்களுக்கு ஸுகஸாதனங்கள். பொறு

¹ 'தன புத்திக்கு ஈசசயமாகத் தோற்றுக்கிறபடியே நடத்தல்,' எனப்படுபழையுரை

மையுடையவனும் அருவருப்பாளவனும் திருபதியில்லாதவனும் கோபிஷ்டனும் எப்பொழுதும் சங்கைப்படுகிறவனும் பிறனுடைய பாக்கியத்தை அடுத்தபடி பிழைப்பவனும் இவ்வாறுபோகளும் எந்நாளும் துக்கமுள்ளவர்கள். வேருனின் அரசாக்களையும் பெரும்பாலும் நாசத்தை அடையுமபடி செய்கின்றவைகளும் விபஸனத்திற்குக் காரணமுமான ஸ்திரீகள், சூது, வேடடை, பானம், கடுஞ்சொல், பெரிதும் கடுமையுமான சிங்கை, தனத்தை வீணாகுதல் என்கிற ஏழு தோஷங்களும் எப்பொழுதும் அரசனால் தள்ளத்தக்கவைகள். பிராமணர்களை (தந்தானை) முதலில் துஷ்பிபதும், பிராமணர்களால் விரோதிகப்படுவதும், பிராமணர்களின் பொருளைக் கவாவதும், பிராமணர்களைக் கொல்லவிரும்புவதும், அவர்களைத் துஷ்பிபதில் மகிழ்வதும், அவர்களைப் புகழுவதில் மகிழாதிருப்பதும், செயல்வேண்டிய காரியங்களில் அவர்களை நியாயாதிருப்பதும், அவர்கள் யாசிக்கையில் அவ்வையையடைவதுமான எட்டும் ஒரு மனிதன் அடைகிற நாசத்திற்கு முன்னுண்டாகும் குறிகள். அறிவுடையவனான மனிதன் புத்தியால் இந்தத் தோஷங்களை அறிகிறது நீக்க வேண்டும் ஒ! பாரதரே! நண்பர்களுடன் சோகையையும், அதிகமான தனலாபமும், புத்திரனுடைய வகனமும், அன்பு ஒத்த ஸ்திரீ புருஷர்களின் சோகையையும், ஸம்பத்தில் பிரியமானஸல்லாபமும், தன்னுடைய கூட்டத்தாரகளுள் மேன்மையும், இவ்வுடமான வஸ்துவின் லாபமும், ஜனஸங்கத்தில் மரியாதையும், இவ்வெட்டும் ஸந்தோஷத்திற்கு வெண்ணைய போன்றனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவைகளே தனக்கு ஸுகத்தை அளிக்கின்றவைகளாயுமிருக்கின்றன. அறிவு, நற்கூழ்பிறப்பு, அடக்கம், கல்வி, பராகிரமம், மிதமான வாரததை, சுகதிக்குதக்கப்படி தானம், செய்கின்ற அறிதல் (இந்த) எட்டுக்குணங்களும் மனிதனை விளங்கச்செய்கின்றன. எந்த விதமான ஒன்பது துவாரமுடையதும் ¹ (இளை, பிங்களை, ஸுஷுமனை யென்கிற) முன்று தூண்களுள்ளதும் ² இந்திரியங்களாகிற ஐந்து ³ ஸாஷிகளையுடையதும் ஜீவனால் வசிக்கப்பட்டதுமான இந்த (ச சரீரமாகிற) இருகத்தை அறிந்தானே அவன் சிறந்த அறிவுள்ளவன். ஒ! திருதராஷ்டிரே! பததுப் போகள் தாமதத்தை அறிகிறதில்லை. அவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளும். அவர்கள் மதம்

1 'வாதபித்தஸுலேஷமங்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 'இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிற' என்பது பழையவுரை

3 பராகிரமங்கள்.

கொண்டவன், அஜாககிரதையுடையவன், பித்தன, களைப்படைந்தவன், கோபத்தையடைந்தவன், பசித்தவன், அவஸாதகாரன், லேரபி, பயந்தவன், காமி ஆகிய இப்பதின்மரும் ஆவர் ஆகையால், பண்டிதனான வன(மதமுதலான) இரதவிஷயங்களில் 1 விழுககடாது. இரதவிஷயத்திலேயே அஸூரஸரேஷ்டனான பரஹலாதனுக்கும் ஸுதர்வாவுக்கும் பரஹலாதபுத்ரனவிஷயமாக நடந்தவாத்தையான் பழமையான இரத இதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்களா. எந்தஅரசன் காமகருரோதனகளை முழுதும் தள்ளுகிறானோ (நல்ல) பாததிரத்தில்தனத்தை அளிக்கிறானோ, விசேஷங்களை அநிரதவனும சாலதிரத்தைக் குற்றவனும் (காயத்தை) விரைந்து செய்கிறவனுமாயிருக்கிறானோ அவனை எல்லாமனிதர்களும் 2 பிரமாணமாகச் செய்கிறார்கள். எவன் மனுஷியாகளை விசுவாஸம் வரச்செய்வுதற்கு அறிகிறானோ, அறியப்பட்ட தோஷமுடையவாகவிடத்தில் சினைகூப்பச் செய்கிறானோ, சினைகூப்பின் அளவையும் 3 பொறுமையையும் அறிகிறானோ அவ்விதமான அவனை நிரம்பினசெலவம் அடைகிறது பகைவரின் தவறுதலைப் பார்ப்பதில் விழித்திருந்துகொண்டு புத்திபூர்வமாகப் பகைவனை அடிக்கிறவனும், சிறிதும் பலமில்லாதவனுபிறுக்கிற ஒரு பகைவனையும் அலக்ஷியம் செய்யாதவனும், பலசாலிகளோடு யுத்தத்தை விரும்பாதவனும், ஸமயத்தில் பராகிரமத்தை வெளிப்படுத்துகிறவனுமாயிருப்பவனே தீரன். காசியத்தில் தூரதரனும், ஆபத்தை அடைந்தபொழுதும் ஒருகாலும் துன்பத்தை அடையாதவனும், அஜாககிரதையிலலாமல் பிரவிருத்தியைத்தேடுகிறவனும், துக்கம் நேரிடப்பொழுது பொறுப்பவனுமாயிருக்கும் மகாதமாவால் பகைவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாவார்கள். எவன் வீட்டைவிட்டுப் பயனில்லாமல் தேசாதரம் செலவதையும், பாபிகளுடன்சோகையைபும், பிறாமனைவிபைச்சோதலையும், டம்பத்தையும், திருடையும், கோளசொல்லுவதையும், மதுபானத்தையும் செய்யவில்லையோ அவன் எப்பொழுதும் ஸுகியாயிருப்பான். மூடனல்லாதவன் தாமார்த்தகாமங்களைப் பட்டப்பாக ஆரம்பிக்கிறதில்லை; அழைத்துக்கேட்கப்பட்டால் உண்மையையே சொல்லுவான்; மித்திரனவிஷயத்தில் விவாதத்தை விரும்புகிறதில்லை. பூஜிக்கப்படாவிட்டாலும் கோபிக்கிறதில்லை. எவன் அஸூரையை அடைகிறதில்லையோ, தயையெய்கிறானோ, பலமில்லாதவனுபிறுக்கையில் விரோ

1 சம்பந்திக்கக்கடாது.

2 அவனைப் பாததன நடக்க கிச்சயிக்கிறார்கள் என்பது கருத்து.

3 குற்றவாளிகளாயினும் சிஷிக்கத் தகாதவரைச் சிஷியாமை.

தத்தைச செய்வதில்லையோ, ஓன்றையும் அதிகமாகச் சொல்லுகிற தில்லையோ, விவாதத்தை ஸஹிக்கிறோ அப்படிப்பட்டவன் என்கும் புகழ்ச்சியையடைகிறான். எவன் ஒருபொழுதும் கர்வத்தைக்காட் டும் வேஷத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறதில்லையோ, பெருஷத்தால் பிறரிடம் தம்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகிறதில்லையோ, மிகுசினவனா கிச் சிறிதும் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறதில்லையோ அவனை மனிதன் எப்பொழுதும் பிரியனாகச்செய்கிறானல்லவா? அடங்கின வைரத்தையுள்ளவன்செய்யாதவனும் கொழுப்பையடையாதவனும்பொறு மையைஅடைந்தவனும் வறுமையடைந்திருக்கிறேனென்று அகாரியத் தைச்செய்யாதவனுமாயிருப்பவனை ஆரியர்கள் மிகவும் ஆரியர்களு டைய சீலமுடையவனாகச் சொல்லுகிறார்கள் தனக்கு ஸுகமுண் டானபொழுது ஸந்தோஷத்தைஅடைபாதவனும், பிறருக்குத் துக்க மேற்படப்பொழுதும் ஸந்தோஷத்தைஅடையாதவனும், கொடுதது விட்டுப் பிறகு பச்சாததாப்பட்டாதவனுமாயிருப்பவன் ஸதபுருஷ னாகவும் புகழத்தக்க ஒழுக்கமுடையவனாகவும் சொல்லப்படுகிறான். தேசாசாரங்களையும், (அங்குள்ள) கொள்கைகளையும், ஜாதிகளின் தர்மங்களையும் அறிகிறவனும் ஏற்றத் தாழ்வறிதவனுமாயிருப் பவன் முன்னுக்கு வருகிறான். அவன் எங்கேபோனாலும், அவ விடத்தில் (ஜனங்களால்) அடையப்பட்டவனாகி (அந்த) ஜனக் கூட்டத்திற்கு அதிபதியாயிருத்தலை அடைகிறான். டம்புத்தையும், மோகத்தையும், மாதஸரியத்தையும், பாவச்செயலையும், ராஜதவே ஷத்தையும், கோளசொல்வத்தையும், ஜனக்கூட்டங்களோடு பகைத் தலையும், மதங்கொண்டவர்களோடும் பித்தர்களோடும் துர்ஜனா களோடும் பேச்சையும் தள்ளுகிற பேரறிவாளனே சிறந்தவன். எவன் அடக்கம், சுததி, தெய்வகாமம், மங்களகாரியங்கள், பிராயச சித்தங்கள், பலவிதமான உலக வியவஹாரங்கள் ஆகிய இவைகளை நித்தியமாகச் செய்கிறானோ அவனுக்குத் தேவதைகள் மேன்மேலும் விருத்தியைச் செய்கிறார்கள். ஸம்மாயுள்ளவர்களுடன் விவா ஹத்தைச் செய்கிறவனும், இழிவானவர்களுடன் விவாஹத்தைச் செய் யாதவனும், ஸமானாகளோடு ஸ்நேஹத்தையும் (ஆகாசம் முதலான) வியவகாரத்தையும் ஸம்பாஷணத்தையும் செய்கிறவனும், குணங் களால் சிறந்தவர்களைக் கொள்கிறவனுமான விதவானுடைய நீதி கள் நன்றாகச் செலுத்தப்பட்டவைகளாகும். (தன்னை) அபிததவாக னுக்குப் பருத்துக் கொடுததுவிட்டு மிதமாகப் புஷிக்கிறவனும், அள வற்ற காரியத்தைச் செய்துவிட்டு மிதமாக கித்திரைச்செய்கிறவனும்,

யாசிககப்பட்டால் பகைவர்களுக்கும் "தானம் செய்கிறவனும், நல்ல மனமுடையவனுமாயிருப்பவனை அனாதைகளை விடிக்விடுகின்றன. என்னுடைய செய்விற்கும்பப்பட்ட காரியத்தையும், மாறாகச் செய்யப்பட்ட காரியத்தையும், 'இதாஜனங்கள்' இறியும் அறிகிறதில்லையோ அவனுடைய ஆலோசனை ரகஸ்யமாயும் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தாயுமிருந்தால் (அவனுக்கு) ஒருகாரியமும் சிறியதும் நமஸ்கரித்தல்லை. எல்லாப்பிராணிகளாவியததிலும் அமைகிறபிற் பிரவேசித்தவனும், உணமையுள்ளவனும், மிருதஸவபாவமுடையவனும், (தகதவாகனை) நன்குமகிக்கிறவனும், சுதந்தமான எண்ணமுடையவனுமாயிருக்கிறவன், ஞாநிகளின்நடுவில், நல்லஜாதிபிலுண்டானதும் தெளிவுள்ளதுமான பெரிய ரததினம்போல அதிகமாக அறியப்படுகிறது. எந்தமனிதன் தானாகவே (அகாரியங்களிலு) மிகவுமலஜைஅடைகிறதே அவன் எல்லாஉலகத்திற்கும் குருவாகிறது; தவிரவும், அளவற்ற தேஜஸுடையவனும் நல்லமனமுடையவனும் சித்தம்கிலெபெற்றவனுமாகிறது. அவன் தேஜஸினால் ஸூரியன்போல விளங்குகிறது. ஓ! அம்பிகையின்புத்திரரே! சாபத்தால் எரிக்கப்பட்டவரும் அரசருமான பாண்டிவினுடைய புத்திரர்கள் ஐவரும் வனத்தில் பிறந்தார்கள், ஐந்துஇந்திரர்களுக்கு விகரானவர்களாயிருக்கிறார்கள். பாலர்களான அவர்கள் உம்மாலேயே வளர்க்கப்பட்டவர்களும் கற்பிக்கப்பட்டவர்களும் உம்முடைய கட்டளையைக் காதலுபடுகிறார்கள். ஓ! ஐயா! அவர்களுக்கு உசிதமான ராஜபத்தைக்கொடுத்தவிடப் புத்திரர்களுடன் ஸுகியும் ஸந்தோஷிக்கிறவரும் ஆகக்கடவீர். ஓ! அரசரே! (இப்படிச்செய்தால்) நீ தேவர்களுக்கும் மனுஷியர்களுக்கும் நிகரிக் கத்தக்கவர் ஆகமாட்டார்' என்றார்

முப்பத்துநான்காவது அதியாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(திருநகராஷ்டிரமீன் துரிதயோதனத்தியரினீ மேனீமைக்கு ஸாதனந்தைக் கேட்ட, விதுரரி பலநீதிகளாகுகுறிப் பாண்டவரி களுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதே முக்கியஸாதனமேனீறது)

திருநதராஷ்டிரன், 'நிதி திரையிலலாதவனும, கவலையினால் எரிக்கப்படுகிறவனுமான எனக்கு எந்தக்காரியத்தை ஆலோசித்தறிகிறாயோ அதனைச் சொல்லு. நீயோ நமமவாகனில தர்மமார்த்தங்களில ஸமாததனும் கசியுள்ளவனுமாயிருக்கிறாய். உதாரமான மனத்

சுதயுடையவனே ! விதுரா ! ஆகையால், அஜாதததுருவுக்கு நன்மையான எல்லாவற்றையும் உளாபடி நன்கு உணர்ந்து சொல்லக்கடவாய். கௌரவர்களுக்கு நன்மைபகைகொடுப்பதாக எதை நினைக்கிறாயோ அதைச் சொல்லு. கெடுதலைச் சங்கடமெவனான நான் கெடுதிபைப் பார்க்கிறவனாகி விபாகுலமான மனத்துடன் உன்னை வினவுகிறேன். அறிவு தளராதவனே ! ஆகையால், அஜாதததுருவுக்கு இஷ்டமான எல்லா உண்மையையும் உளாபடி சொல்' என்று கேட்டான்.

விதுரர், 'அவமானத்தை விருமபாதவன் சுபததையோ அல்லது பாவததையோ, துவேஷத்துக்குரிய காரியத்தையோ அல்லது பிரியத்தையோ, கௌரமல் ஒருவனுக்கும் சொல்லக்கடாது. அரசரே ! ஆகையால், (ஈ கேட்டபடியால்) கௌரவர்களுக்கு நன்மையும் உறுதியைச் செய்வதும் தாமத்திவிருந்து விலகாததுமான வார்த்தையை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். சொல்லுகிற என்னிடமிருந்து அதைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஓ ! பாரதரே ! கபடத்துடன் கூடினவையும் கெட்ட உபாயங்களால் செய்யப்பட்டவையும் கைகூடுகின்றவையுமான கார்யங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாதீர். மேதா வியானவன் அப்படியே யுத்தியினால் செய்யப்பட்டவையும் உபாயங்களுடன் கூடினவையும் பயனை அறியாதவையுமான செய்கைகளில் மனத்தை ஸரமப்படுத்தக் கூடாது. பயனுடன் கூடின காமங்களிலே பயன்களைப் பார்க்கவேண்டும் ; நிச்சயித்துச் செய்பவென்றும், பட்டபப்பாயச செய்யக்கூடாது. தீரணவன் கர்மங்களுடைய பலனையும் விபரீதபலனையும் தின்னுடைய வளர்ச்சியையும் நன்றாக அறிந்தே செய்யவேண்டும். அல்லது, செய்யாமலிருக்க வேண்டும். கோட்டைமுதலான இருப்பிடத்திலும் வளர்ச்சியிலும் குறைவிலும் பொக்கசத்திலும் பட்டணத்திலும் சேனை யிலும் பிரமாணத்தை அறியாதவன் ராஜ்யத்தில் நிலைக்கிறதில்லை. எவன் இவையளில் பிரமாணங்களைச் சொல்லப்பட்டபடி அறிகிறானோ, தாமார்த்தங்களிலும் ஞானத்திலும் முயற்சியுள்ளவனான அவன் ராஜ்யத்தை அடைகிறான். ராஜ்யம் கிடைத்தேவிட்டதென்று தகாதபடி இருக்கக்கூடாது. முதுமைமானது உத்தமமான ரூபத்தைக் கெடுப்பதுபோல அடங்காமை செல்வத்தைக் கெடுத்துவிடும். ஆகாரத்தில் விருப்பமுள்ள மீனானது சிறந்த உணவால் மறைக்கப்பட்ட இருமடித்தூண்டில் விழுகிறது; பின்பு நேரிடும் விபரீதமானபயனை அறிகிறதில்லை பஃபிககமுடிவதும், பஃபிககததக்கதும், பஃபிககப்பட்டு ஜரிக்கிறதும், ஜரிக்கும்பேர்து ஹிதமாயிருப்பதுமானதை கேட்கத்தை விரும்புகிறவன் சாப்பிடவேண்டும். மரத்திலிருந்து பக்குவமாகாத

பழங்களைப் பறிக்கிறவன் அவைகளிலிருந்து ரஸத்தை அடையமாட்டான். அந்த மரத்தினுடைய விதைபும ரசித்துவிடுகிறது. முதிராது பக்குவமான ஸம்பத்தில பழத்தைப்பறிக்கிறவனோ பழத்திலிருந்து ரஸத்தை அடைகிறான், விதைபினால் மறுபடியுமே பலத்தை அடைகிறான். வண்டிகள புஷ்பங்களைக் தெளிக்காமல் மதுவைக்கவர்வது போல மனிதர்களிடமிருந்து நலியாமல் தனங்களைக்கொடுக்கவேண்டும். 1 மாலை கட்டுகிறவன் பூந்தோட்டத்தில் செய்வதுபோலப் புஷ்பிக்கப் புஷ்பிக்கப் பறிக்கவேண்டும் கரிபைச் சோக்கிறவன் போல மூலத்தை நாசஞ்செய்யக்கூடாது. மனிதனுனவன், 'இதைச் செய்தால் எனக்கு என்ன உண்டாகும்? இதைச் செய்யாவிட்டால் என்ன உண்டாகும்?' என்று நன்றாக ஆராய்ந்து காமாக்களைச் செய்பவேண்டும். அப்படியில்லாவிடில் செய்யக்கூடாது. (ஏனென றால்) எந்தக்காரியங்களில் செய்யப்பட்ட மனித முபற்சியானது பிரயோஜனமில்லாததாகிவிடுமோ அவ்விதம் எப்பொழுதும் ஆரம்பிக்க முடியாதவைகளும் அடைபப் படாதவைகளுமாகச் சில கார்யங்கா ஏற்படுகின்றன. அனாதத்தி லேயே பற்றுள்ளவனும் அதத்ததில் பரா முகனுமாயிருக்கிறவனை நபுமஸகனபதியை ஸ்திரீகள் விருமபாத்தபோல ஜனங்களை போஷகனாக விருமபுகிறதில்லை. எவனுடைய மகிழ்ச்சியும் கோபமும் பயனில்லாததையோ அவனை ஸ்திரீகள் நபுமஸகனைப் பதியாக விருமபாத்தபோலப் போஷகனாக விருமபுகிறதில்லை. அறிவுள்ளவனுன் மனிதன் சிது முபற்சியுடையவைகளும் பெரிய பயனுள்ளவைகளுமான சிலகாரியங்களைச் செய்யச் சேக்கிரமாக ஆரம்பிக்கிறான்; அப்படிப் பட்டவைகளைத் தாமதிக்ரச் செய்கிறதில்லை. எல்லாவற்றையுந் தேத்திரத்தினால் பாணம்செய்கிறவன்போல ருஜுவாகப் பார்க்கிறவன் சுமமா (ஒன்றும் செய்யாதவனாக) இருந்தாலும் அவனை மனிதர்கள விருமபுகிறார்கள். 2 நல்ல புஷ்பங்களுள்ளதாகஇருந்தும் பழங்களில்லாததாக இருக்கவேண்டும். பழங்களுள்ளதாக இருந்தும் ஏறமுடியாததாயிருக்க வேண்டும். பக்குவமாகாததாக இருந்தும் பக்குவமானதுபோல விருக்கவேண்டும். ஆனால், ஒருபொழுதும் உதிரலாகாது. நேருத்திரத்தினாலும் மனத்கினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் எவன் உலகத்தை நான்கு விதமாக மனமகிழ்ச்செய்கிறானோ

1 மாலை கட்டுகிறவன் பூந்தோட்டத்தில் புஷ்பிக்கப் புஷ்பிக்கப் பறிப்பது போலத் தன்ம் செழிக்கச் செழிக்கக் கிரஹிக்கவேண்டும். ஒரே தரமாய் உபத்திரவிக்கக் கூடாதென்பது கருத்து.

2 சாந்தியாவம் 484 ம் பக்கம் பார்க்க.

அவனிடம் உலகம் மகிழ்கிறது * .மானபிடிக்கும் வேடனிடமிருந்து
 மான்கள பயப்படுவதுபோல எவனிடமிருந்து பிராணிகள் பயப்படுகின்
 றனவோ அவன் ஸமுத்திரம் வரைபிறுளாள் பூமியை அடைந்தாலும்
 குறைவை அடைவான் அரீதிட்டன் கூடினவன் தகப்பன் பாட்டன்
 வழியாயவந்த ராஜபத்தை அடைந்தாலும் தனசெய்தகப்பால், வாடியா
 னது மேகத்தை அடைந்து அந்நீர் மூவச்செய்வதுபோல ராஜபத்தை
 நமூவச்செய்கிறான் ஸத்தனுகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தாமததை
 ஆதிமுத்தற்கொண்டு அனுஷ்டித்துவருகின்ற அரசனுடையபூமியானது,
 தனவகனால் சிரமபினதும் ஐஸ்வரியத்தைப் பெருக்குகின்றதுமாக
 விருத்தியடைகிறது. அப்படியில்லாமல், தாமததை விட்டவனும்
 அதாமததை அனுஷ்டிக்கிறவனுமான அரசனுடைய பூமியானது,
 அக்கணியில் போடப்பட்ட தோலபோலக் குறைவை அடைகிறது.
 சத்துருவினுடைய ராஜபத்தை நாசம்செய்வதில் செய்யப்படுகிறமுயற்
 சியே தனராஜபத்தின் பரிபாலனத்திலும் செய்யத்தக்கது. தாம
 மாக ராஜபத்தை அடையவேண்டும், தாமமாகப் பரிபாலிக்கவேண்
 டும்; தாமமூலமான செல்வத்தை அடைந்தால், அது நமூவாது.
 அவன் குறைவைப் பூ அடையமாட்டான். புலமபுகிறவனான பித்த
 னிடமிருந்தும் மாறிமாறிப் பேசுகிற குழந்தையிடமிருந்
 தும் எல்லாவற்றிலுமிருந்தும் கற்பாறைகளிலிருந்துபொன்னைக்
 கிரகிப்பதுபோல ஸாதத்தைக் கிரகிக்கவேண்டும். உஞ்சுகிறத்
 தியால் ஆகாரம்செய்கிறவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கிரகிப்
 பதுபோல மஹானஞ்ஞைய நல்லவசனங்களையும் நல்ல காமங்
 ளையும் தீரணுவன அங்கங்கிருந்து ஸம்பாதிக்கிறவனாக இருக்க
 வேண்டும். பசுக்கள் கந்தத்தால் பாககின்றன. பிராமணர்கள்
 வேதங்களால் பாககிறார்கள். அரசர்கள் சாரங்களால் பாககிறார்கள்.
 மஹஜனங்கள் நேத்திரங்களால் பாககிறார்கள். அரசரே! எந்தப்
 பசுவானது பாலகற்கக் இணங்குகிறதில்லையோ அது அதிகமான
 துன்பத்தை அடைகிறது. அப்படியில்லாமல், எது லேசாகக் கற்க
 கின்றதோ அதைத் துன்பப்படுத்துவதே இல்லை. எது காய்ச்சாமலே
 வளர்கிறதோ, அது காய்ச்சப்படுகிறதில்லை. எந்தமரம் தானாகவே
 வளரத்திருக்கிறதோ அந்நீர் அறிந்தவன் வளக்கமாட்டான். இந்த
 உபமானத்தினாலே தீரணுவன பலவாளை வணங்கவேண்டும். பல
 வாளை வணங்குகிறவன் இந்திரனை வணங்குகிறவனாவான். பசுக்கள்
 (வரவுதேவதையான) பாஜன்யனை நாதனாகவுடையவைகள். அரசர்கள்
 மந்திரிகளை உறவினர்களாகவுடையவர்கள். ஸ்திரீகளுக்குப் பதிகள்

படுத்துக்கள். பிராமணர்கள் வேதங்களைப் படுத்துக்களாகவுடையவர்கள். தாமமானது ஸத்தியத்தால் காக்கப்படுகிறது. விததைபானது அப்பியாஸத்தால் காக்கப்படுகிறது ரூபமானது சுத்தம்மேசயவதால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. குலமானது நல்லநடையால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. அளவினால் தானியம் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது குதிரைகளைத் தேக்கப்பயிற்சி முதலியவற்றால் காக்கவேண்டுமென்று அக்கடிபாட்டப்படுவது கோக்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். மட்டமானவஸ்திரத்தால் ஸத்திரை ரக்ஷிக்கத் தக்கவர்கள் நடையால் இழிவானவனுக்குக் குலமானது பிரமாணமாகிறதில்லையென்பது என்னெண்ணம். சிமுகுலத்தில் பிறந்தவர்களானாலும், அவர்களுடையநன்னடையானது குலத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாகிறதல்லவா? எவன் பிறர்களுடைய தனம், ரூபம், வீரியம், குலம், ஸந்ததி, ஸுகம், நல்லபாக்கியம், பூஜை இவைகளில் பொருமையுடையவனாயிருக்கிறானோ அவனுக்கு உயர்தியானது முடிவற்றது. அகாரியங்களைச் செய்வதிலும் காரியங்களைவிடவதிலும் அகாலத்தில் விபரீதமான ஆலோசனைபிலும் பிறந்தவன் மத்ததைக்கொடுக்கிற வஸ்துவைப் பானம் செய்யக்கூடாது வித்தியாமதம், தனமதம், முனரூபதான்குலமதம் ஆகிய இரத்தமதங்கள் காவகொண்டவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றன. இவைகளை ஸத்துக்களுக்குச் சொல்லாலும்பொருளாலும் மத்ததிற்கு எதிரிடையான தமங்களாகின்றன. ஒருகால, ஒருகாரியரிமித்தம் ஸத்துக்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அஸத்துக்கள், அஸததென்று பிரஸித்தமாயிருந்தும் தம்மை ஸத்தாகரினக்கொடுக்காள். பிரானிகளுக்கு ஸத்துக்கள் கதி, ஸத்துக்களுக்கு ஸத்துக்களை கதி. அஸத்துக்களுக்கும் ஸத்துக்கள் கதி. அஸத்துக்களோ ஸத்துக்களுக்குக் கதியல்லா. நல்லவஸ்திரமுள்ளவனாலே ஸபையானது ஜயிக்கப்பட்டதாகும். கோக்களுள்ளவனால் நல்லஆசாரத்திலாசையானது ஜயிக்கப்பட்டதாகும். வாகனமுள்ளவனால் வழியானது ஜயிக்கப்பட்டதாகும். சீலமுடையவனால் எல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டனவாகும். மனிதனுக்குச் சீலம் முக்கியம். அது எவனுக்கு இகத்தில் நசித்து விடுகிறதோ அவனுக்கு உயிரினாலும் தனத்தினாலும் பந்துக்களாலும் பயனில்லை. ஒ! பரதஸரேஷ்டரே! தனவான்ருக்கு மாமஸத்தால் சிறந்ததும், நடுவாயுள்ளவர்களுக்கு ஆவினபால் தயிரெய மோர்களால் சிறந்ததும், தரித்திரர்களுக்குத் தைலத்தால் சிறந்ததுமாயிருக்கிற அன்னமானது ஏற்படுகிறது. தரித்திரர்கள் எப்பொழுதும்

1 'இவைகளில் புயப்படவேண்டும்' என்றும், 'மதியக்கத்தைத் தரக் கூடிய வஸ்துவைக் குடிக்கக்கூடாது' என்றும் பழைய உரை கூறுகிறது.

உடனே பாகமான அன்னத்தைப் புக்கிருக்கள் பசியானது அவா களுதகு றுசியை உண்டுபண்ணுகிறது. தன்வானகளுக்கு அந்தப்பசி எளிதில் கிடையாது உலகத்தில் அநீனகமாகத் தன்வானகளுக்குப் புஜ்ப்பதற்குச் சகதியிருக்கிறதில்லை ஓ! அரசரே! தரிதநீரா களுக்குக் காயந்தகட்டடைகளும் ஜிககின்றனவல்லவா² கீழான மனிதர்களுக்குப் பிழைப்பில்லாமல் போவதில் பயம், நடுவானவா களுக்கு மரணத்தில் பயம், மேலானமனிதர்களுக்கு அவமானத்தில் மிக்கபயம். குடிமத முதலான மதங்களுக்கெல்லாம் ஐஸ்வரியம்த மானது மீகவும் பாவமாயுள்ளது பணக்கொழுப்பால் கொழுத்தவன விழுந்தும் (=தாழ்வையடைந்தும்) அழிகிறதில்லையல்லவா? விஷயங் களில் பிரயிருத்திகின்றவைகளும் வசப்படாதவைகளுமான இரதி ரியங்களாலே இந்த உலகமானது (சூழ்ப்பனமுதலான) கிரகங்களால் நஷ்டதீராகள தாபத்தையடைவதுபோலத் தாபத்தை அடைகிறது. கூடப்பிறந்ததும் மனத்தைவெளியிழுப்பதுமான ஐம்புலன்களின் கூட்டத்தால் வசமசெய்யப்பட்டவனுக்கு வளாபிற்றயில் சந்திரன் வளாவதுபோல ஆபத்துக்கள் வளாகின்றன. எவன் தன்னை வசம் செய்யாமல் மந்திரிகளை வசமசெய்ய விரும்புகிறானோ, மந்திரிகளை வசமசெய்யாமல் சத்துருக்களைத் தான் வசமசெய்ய விரும்புகிறானோ அவன் அவசனமிருந்து குறைவையடைகிறான். முதலில் தன்னையே துலேஷ்த்துடன் (வசமசெய்யவேண்டியவாகருடன்) சோக்கவேண் டும். பிறகு, மந்திரிகளையும் பகைவர்களையும் சோக்கவேண்டும். வினாக (இதற்குமாறாக), வசமசெய்யவிரும்பக்கூடாது இரதிரியங் களை வசமசெய்தவனும், மந்திரிகளை வசமசெய்தவனும், சத்துருக்கள் விஷயத்தில் சிசைஷ்யைச்செய்யவனும், ஆலோசித்துச் செய்பவனும், தீரனுமாயிருப்பவனைச் செல்வமானது எப்பொழுதும் அடையும். ஓ! அரசரே! மனிதசீரம் மரதம், புத்தி ஸாரதி, இவனுடைய இரதிரி யங்கள் குதிரைகள். அடங்கினைவகளான அந்த நல்லகுதிரைகளால் ஜாககிரதையுள்ளவனும் ஸமாதத்தனுமாகிருப்பவன் தீரனான தேராளி போல ஸுகமாகச் செல்லுகிறான். சிஷ்டிகப்பாதவைகளான இவைகளே, அடக்கமில்லாதவைகளும் வசமாகாதவைகளுமான குதிரைகள்போல மதத்தோடு ஸாரதியையும் குதிரையான தன்னையும் கொல்லுவதற்குப் போதும். அறிவில்லாதவன் அடங்காதஇரதிரி யங்களால் அனாதத்ததை அராததமாகவும் அராதத்ததை அனாதத் தமாகவுமே பாரககிறவனாகிப் பெரியதுக்கத்தை ஸுகமாக நினைக் கிறான். எவன் தாமாதத்தங்களைவிட்டு இரதிரியங்களின் வசத்தை

அடைந்தவனாகிறானே அவன் அழகு, பிராணன், தனம், தாரங்கள் இவைகளிலிருந்து சீக்கிரம் குறைவை அடைகிறான். எவன் தனங்களுக்கு அநிபத்தியும், இந்திரியங்களுக்கு அநிபத்தியல்லாத வனுமாவானே அவன் இந்திரியங்களுக்கு அநிபத்தியல்லாமை பற்றி ஐஸ்வர்யத்திலிருந்தும் நழுவுகிறனல்லவா? அடங்கினைவக ளான மனம், புத்தி, புலன்கள் இவைகளாலே தானாகவே தன்னைத் தேடவேண்டும் ஆதமாவே ஆதமாவுக்கு பந்து அல்லவா? ஆதமாவே ஆதமாவுக்குச் சததுரு. எவனுல தன்னிலையே தன்னுடைய ஆத்மா வசம்செய்யப்பட்டதோ, அவனுடைய ஆதமாவுக்கு ஆதமாவே (=அவனை) பந்து. அந்த ஆதமாவே நிலையான பந்து; அந்த ஆதமாவே நிலையானசததுரு. ஒ! அரசரே! பலமில்லாதகண்களுள்ள வலையினால் மூடப்பட்ட இரண்டி பெரிய மீன்கள் அந்தவலையை அறுப்பதுபோலக் காமமும் குரோதமும், சிறந்த அறிவை நாசஞ்செய்கின்றன. இவ்வுலகில் எவன் தாமர்த்ததங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு (புத்த) ஸாதனங்களை அடைகிறானே, பூர்ணமான ஸாதனங்களுள்ள அவன் எப்பொழுதும் ஸுகமாக விருத்தி அடைகிறான். எவன் உள்ளேயிருப்பவைகளும் மனத்தின் விகாரங்களுமான ஐம் புலன்களான பகைகளை வெல்லாமல் மறப்பகைகளை வெல்ல விரும்புகிறானே அவனைப் பகைவாகள் அவமதித்துவிடுகிறார்கள். மகாதமாக்களான அரசர்கள் இராஜபத்திலுண்டான 1மோகங்களாலே, இந்திரியங்களை வசம்செய்யாததால், தங்கள் காமங்களால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்களாகக் காணப்படுகிறார்களல்லவா? பாவம் செய்கிறவர்களை விலக்காததினால் பாபமில்லாதவாக்குக்கும் சேர்க்கையினால் ஸமமான சினைஷ் ஏற்படுகிறது. உலாந்த விறகுடன் சேர்ந்த ராவிருகம் எரிககப்படுகிறது. ஆகையால், பாவிக்குடன் சேர்க்கையை அடையக்கூடாது. தன்னைச் சேர்ந்தவைகளும் கிளம்பினவைகளும் ஐந்து பயனுள்ளவைகளுமான ஐந்து பகைகளைத் தனவசம்செய்யாத மனிதனை ஆபத்தானது விழுகுகிறது. அஸூயையிலலாமை, நோமை, சுசியாயிருத்தல், மகிழ்ச்சி, இனசொல், அடக்கம், மெய்மமை, சஞ்சலமில்லாமை ஆகியஇவைகள் துஷ்டமனமுள்ளவாக்குக்கு உண்டாகமாட்டா. ஒ! பராதரே! ஆதமஞானம், அனாயாஸம், பொறுமை, தாமததை நித்தியமாகக் கொள்ளுதல், அடக்கமான வராததை, அடக்கமானதானம் ஆகிய இவைகள் கீழான மனிதர்களிடம் இரா. நிரதைகளாலும் அபவாதங்

1 அரசாட்சியாலுண்டான மயக்கங்கள்,

களாலும், அறியாதவர்கள் பண்டிதர்களைத் துன்பமசெய்கிறார்கள். சொன்னவன் பாவத்தைக்கொடுக்கிறான் பொறுக்கிறவன் விடுபடுகிறான். தீயவர்களுக்குப் பிறரைப்பிடித்தல் பலம், அரசாங்களுக்குச் சிதைச்செய்வது பலம். மாதாளுநருக்குக் கண்வாபணிவிடை பலம், குணசாலிகளுக்குப் பொறுமை பலம் ஓ! அரசரே! வாகை அடக்குவது செய்ப மிக அரியதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதை முடையதாகவும் விசித்திரமாகவும் அதிகமாகப் பேசுவதற்கு முடியாது. நலமாகச் சொல்லப்பட்ட வாதத்தையானது பலவிதமான நன்மையைக் கொடுக்கிறது. ஓ! அரசரே! அந்தச் சொல்லே கெடுதியாகச் சொல்லப்பட்டால் கெடுதியின்பொருட்டு ஏற்படுகிறது. பாணங்களால் உண்டான புண்ணும், கோடாவிபால் லெட்டப்பட்ட காமம், (மாறி) ஆறியும் துளிர்ந்தும் விடுகின்றன வாகைகளே கெடுதியாகச் சொல்லப்பட்ட கிருதயாகிற சொற்பண்ணை ஆறுகிறதில்லை. காதுபோன்ற பிடியுடைய காணியென்கிற பாணங்களையும் குண்டுகளையும் நாராசங்கையும் சரீரத்திலிருந்தும் பிடுங்கியெடுக்கிறார்கள். வாககாகிற சலலியமோ எடுக்கமுடிகிறதில்லை. அது இருதயத்தில் ஊனிறிப்போகிறதன்றோ? எவைகளால் அடிக்கப்பட்டவன் இராப்பகலுக்கொடுக்கிறதோ அந்தச் சொற்களாகிற அம்புகள் வாயிலிருந்தும் வெளியில் வருகின்றன. அவைகள் பிறனுடைய மாமங்களைத் தவிர மற்றவர்களில் விழுகிறதில்லை. பண்டிதனை வன் அவைகளைப் பிறாக்கினபொருட்டு விடக்கூடாது. தேவர்கள் எந்த மனிதனொருநாள் அவமானத்தைக் கொடுக்கிறார்களோ அவனுடைய புத்தியைக் குறைக்கின்றார்கள் அவன் கீழானகாரியங்களைப் பார்ப்பான். புத்திகலங்க நாசமேனிட ஸமயத்தில் அநீதியானது நீதிக்கு நிகராக மனத்தைவிட்டு விலகுகிறதில்லை. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! உமமுடைய புத்திரர்களுடைய அபபடிப்பட்ட இந்தப் புத்தியானது பாண்டவர்களிடம் விரோதத்தினால் விராபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களை நீர் அறியவில்லை ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ராஜேந்திரரே! எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவனும், மூவுலகத்திற்கும் அரசனாகக்கூடியவனும், உமமுடைய எல்லாப் புத்திரர்களுக்கும் மேற்பட்டவனும், பாக்கியத்தால் கொள்கப்பட்டவனும், வல்லமையும் மிக்க அறிவுமுடையவனும், தர்மாததங்களின் உண்மையை அறிந்தவனும், தாமங்களை வக்ககின்றவர்களில் சிறந்தவனுமான இந்த யுதிஷ்டிரன், தையயினாலும், குரூரத்தனமையிலலாமையினாலும், உம்மிடமிருக்கும் குருத்தனமையினாலும், உம்மாலுண்டான

பல கிலேசங்களைப் பொறுக்கிறான். உமீக்குச் சிஷ்யனான இந்த புகிஷ்டிரன் அரசனாக இருக்கட்டும்' என்று சொன்னான்.

மும்பததைத்தாவது அத்யாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தோடீச்சி)

விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு ஸுதன்வா வ்ரோசனஸ்வாதழதலிய
வற்றைச்சோல்லிப் பாண்டவர்க்கிடம் புத்திரனிடம்
போலிருக்கவேண்டுமென்றது.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! மஹாபுதகிமானே! மறுபடியும், தாமராததங்களுடனகூடின வசுந்தைதச சொல. கேட்கிறனகருக கேட்டுத் திருபதியுணடாகவிலலை. இவவுலகில, நீ விசித்திரமான விஷயங்களைச் சொல்லுகிறாய்' என்று கேட்டான்.

விதுரா, 'எல்லாததீததங்கனிலுமஸரானமும எல்லாப்பிராணிகளவிஷயத்திலும நுஜுவான இருப்பும இவயிரனடும் ஸமான மாயிருக்கலாம். அல்லது, நுஜுத்தனமைபானது அதிகமாயிருக்கலாம். ஓ! பிரபுவே! புதராகளான பாண்டவர்களவிஷயத்தில் எப்பொழுதும் நுஜுத்தனமைபை அடையக்கடவீர். (அதனால்) இம்மைபில சிறந்ததான கீர்த்தியை அடைந்து, மரணத்திற்குப்பிறகு ஸ்வாககத்தையும் அடைவீர். ஓ! புருஷஸுரேஷ்டரே! எதுவரையில் மனிதனுடைய பரிசுத்தமான கீர்த்தியானது உலகத்தில் சொல்லப்படுகிறதோ அதுவரையிலு அவன் ஸ்வாககலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். இந்த விஷயத்திலும் கேசினி என்கிற ஸ்திரீவிஷயத்தில் விரோசனனுக்கு ஸுதன்வாவுடன் உண்டான ஸமவாதருபமான பழைய இந்தச சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறாகு. 'ஓ! அரசரே! சிகரற அழகு பொருந்தியவனும் கேசினி என்கிற பெயருடையவளுமான கணனிகையானவள சிறந்தவனுபதியை அடையவிரும்பி ஸ்வயம்வரத்திலிருந்தாள். அப்பொழுது, விரோசனனென்கிற அஸுரன் அவளை அடையவிரும்பமுள்ளவனாக உடனே அவ்விடம் வந்தான். உடனே, அவ்விடத்தில் கேசினியானவள், அந்த அஸுரராஜனை நோக்கி, 'ஓ! விரோசன! பிராமணாகள சிறந்தவர்களா? அல்லது, அஸுரர்கள சிறந்தவர்களா? பிராமணர்கள சிறந்தவர்களாதலால், என்னகாரணத்தால் ஸுதன்வா மஞ்சத்கிலவறமலிருப்பார்' என்றுகேட்டாள். விரோசனன், 'ஓ! கேசினி! காமயப்பராஜாபதியின வமசுத்தில

பிறந்தவர்களும் மிக்க ஸ்தூதகளுமான நாங்களை சிறந்த வர்கள். இந்த உலகங்கள் எங்களுடையவையல்லவா? தேவர்கள் யார்? வேதியாகன யார்? என்று சொன்னான். கேசினி, 'ஓ! விரோசன! நாமிருவரும் இவ்விடத்திலேயே எதிர்பாரத்திருப்போம். (என்னை) அடைவதனிமீதம் காணக்காலையில் ஸுதனவா வருவார். சோந்திருப்பவர்களான உங்கள் இருவரையும் நான் பார்ப்பேன்' என்று சொன்னான். விரோசனன், 'ஓ! மங்களகுண முளளவனே! பரதவனே! நீ எவ்விதம் சொல்லுகிறாயோ அவ்விதம் செய்வேன். காலையில் சோந்திருப்பவர்களான என்னையும் ஸுதனவாவையும் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னான்.

ஓ! அரசாக்கிரிசிறந்தவனே! இரவுசென்று ஸூர்ய மண்டலம் உதித்தபிறகு, ஸுதனவா அந்த இடம் வந்தார். ஓ! பிரபுவே! விரோசனன் கேசினியுடனிருக்கிற அவ்விடத்திற்கு ஸுதன்வா என்கிறபராமமணரும், பரஹ்லாதபுத்ரனான விரோசனனாகும் கேசினிக்கும் நேராக வந்தார். ஓ! பரதவமசத்திர்சிறந்தவனே! கேசினி, நேரில் வந்தவரான வேதியரைப்பார்த்து எதிர்பார்த்து அவருக்கு ஆஸனத்தையும் பாதபத்தையும் அரக்கியத்தையும் கொடுத்தாள். ('என்னுடன் இந்த ஆஸனத்திலிருப்பீர்' என்று விரோசனனால் சொல்லப்பட்டவரான) ஸுதன்வா, விரோசனனை நோக்கி, 'ஓ! பிரஹ்லாதபுத்ரனே! ஸுவாணமயமான மஞ்சத்தில் உட்காரு. நான் பிராமமணன். ஓ! பிரஹ்லாதபுத்ர! ஸுவாணமயமானதும் சிறந்ததுமான உன்னுடைய ஆஸனத்தை (ககையால்) பரிசுக்கின்றேன். உனக்கு ஸமமான தன்மையை அடைந்தவனான உட்காருவேன். (அப்படியில்லாததால்) நான் உன்னுடன் உட்காரமாட்டேன்' என்ற சிறந்தவசனத்தைச் சொன்னான். விரோசனன், 'உமக்குப் பலகையோ கூர்ச்சமோ தர்ப்பாஸனமோ உசிதமானது ஓ! ஸுதனவாவே! நீ என்னுடன் ஸமமான ஆஸனத்திற்குத் தக்கவரல்லீர்' என்று சொன்னான். ஸுதனவா, 'பிதாவும் புத்ரனும் இரண்டிலேயேதியாகளும் இரண்டு சூத்திரியர்களும் விருத்தாகளான இரண்டு வைஸ்யர்களும் இரண்டு சூத்ரர்களும் சோந்திருக்கலாம். மற்றவர்கள் ஒருவரோடொருவா சோந்திருக்கக்கூடாது உன்னுடைய பிதாவானவன் என்னைச் சிறந்த ஆஸனத்தில் இருத்திக் கீழேயிருந்துகொண்டு உபாஸித்தானல்லவா? பாலனும் வீட்டில் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவனுமான நீ ஒன்றையும் அறியாய்' என்று சொன்னான். விரோசனன்,

‘ஓ! ஸுதன்வாவே! ஸ்வர்ணத்ஷத்யும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் அஸுரர்களுள் எவகளுக்கூசு சொந்தமான தனத்தையும் பந்தயம் வைக்கிறேன். அவற்றைக்கொண்டு அறிந்தவர்களிடத்தில நாயிருவரும் வினவுவேமாம்’ என்று சொன்னான் ஸுதன்வா, ‘ஓ! விரோசன! ஸுவாண்மும் பசுக்களும் குதிரைகளும் உனக்கே இருக்கட்டும். உயிர்ப்பந்தயம் வைத்துக்கொண்டு தெரிந்தவர்களிடம் வினவுவேமாம்’ என்றுசொன்னான். விரோசனன், ‘உயிர்ப்பந்தயம் வைத்துக்கொண்டு நாம் எவ்விடம்செல்வோம்? நான் தேவகன்முன்னும மனிதர்களுமுன்னும் ஒருகாலும்கிறமகமாட்டேன்’ என்றுசொன்னான் பிறகு, ஸுதன்வா, ‘உயிர்ப்பந்தயம் வைத்துக்கொண்டு உனபிதாவினிடம் செல்லுவோம். அந்தப்பிரஹ்லாதன் புதரனநிமித்தமும் பொய்யைச்சொல்லமாட்டான்’ என்றுசொன்னான். இவ்விதம்விரோசனனுமஸுதன்வாவும் பந்தயம்வைத்துக்கொண்டு கோபத்துடன் அப்பொழுது ப்ரஹ்லாதனிருக்குமிடம் வந்துசேர்தார்கள். அப்பொழுது, ப்ரஹ்லாதன், ‘இவர்கள் முன்பு சேர்த்துஸஞ்சரீககாதவர்கள் அப்படிப்பட்ட இவர்கள் எதிரில் காணப்படுகிறார்கள். ஸாப்பங்களைபோலக்கோபங்கொண்டவர்களும் ஒரேவழியில் வந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்’ என்று நினைத்துப் புதரனைநோக்கி, ‘விரோசன! நீங்கள் இருவரும் என்ன காரணம் இவ்விதம் சேர்த்து ஸஞ்சரீககிளறீர்கள்? இதற்குமுன் சேர்த்துஸஞ்சரீககிளறியே? உனக்கு ஸுதன்வாவுடன். நடப்பு உண்டாயிருக்கிறதா? இதைப்பற்றிக கேட்கிறேன்’ என்று கேட்டான். விரோசனன், ‘ஓ! ப்ரஹ்லாதே! எனக்கு ஸுதன்வாவுடன் ஸ்நேகமிலலை. உயிரில் பந்தயம்வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையைக் கேட்கிறேன். கேள்விக்கு விடை பொய்யைச்சொல்லாதீர்’ என்று சொன்னான் பிறகு, ப்ரஹ்லாதன், ‘ஸுதன்வாவுக்கு (பபாதயத்திற்குத்) தீர்த்தத்தையும் மதுபாககத்தையும் கொண்டு வாருங்கள்’ என்று சொல்லிவிட்டு, ஸுதன்வாவை நோக்கி, ‘ஓ! பிராமமணரே! பூஜிக்கத்தக்கவராகிறீர். பருத்த வெள்ளைப்பசுவானது மதுபர்க்கத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது’ என்று சொன்னான். ஸுதன்வா, ‘ஓ! பிரஹ்லாத! கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லுகிறேனேயே எனக்குப் பாத்யஜலமும் மதுபாகமும் கொடுக்கப்பட்டனவாயிடும. இப்பொழுது கேட்கிறவனான என்னுடைய கேள்வியை உண்மையாகச் சொல். பிராமமணர்கள் சிறந்தவர்களா? அல்லது, விரோசனன் சிறந்தவனா?’ என்று கேட்டார். ப்ரஹ்லாதன், ‘தாமமானது சித்திரவாணமுடையதுமில்லை, கபில கிற்றமுடையது’

யது மில்லை, கறுத்த நிறமாயுநிலை; சிவந்த நிறமாயுநிலை. கத்தி முனையைக்காட்டிலும் கூடாமையிருக்கிற தாமததை எவன் சொல்லக்கூடியவனாகிறான்? ஓ! பிராமமணரே! நீ வணங்கத்தக்கவரும் பரதயத்தின் விஷயத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டவருமாயிருக்கிறீர். ஓ! பிராமமணரே! எனக்கு ஒருபுதரன் நீரும் இவகே தேரில் இருக்கிறீர். விவாதம் செய்துகொண்டவர்களான அப்படிப்பட்ட இருவர்களுடைய கேள்வியையும் என்னப்போன்றவன் எவ்விதம் சொல்லுவான்? என்று சொன்னான் ஸுதனவா, 'ஓ! பிரஹ்மாதனே! நிகரமதான இந்தக் கேள்வியை நீ சொல்லமாநீ நூதனம் அல்லது விபீதமாகச் சொன்னாலும் உன்னுடைய தலை சித்திரிவிடம்' என்று சொன்னான்.

ஓ! திருகராஷ்டிரே! அறிவிறசிறதவரே! பரஹ்மாதன, ஸுதனனுடைய கூட வருவதும் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்ததும் எல்லாவற்றையும் தேரில் பார்ப்பதுமான ஹமஸத்தைநோக்கி, 'ஓ! ஹமஸமே! புத்திரனும் மந்த்ரவனும் பரதயமவைத்துக்கொண்டு விவாதம்செய்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் எப்படி (சொல்லது) தாமமாகும்?' என்று கேட்டான். ஹமஸம், 'புத்திரனுக்குப் பசுவையோ வேறுஇஷ்டமானதனதையோ கொடுக்கலாம். ஓ! அரசரே! இரண்டுபோக வாத்தம்செய்யும்போது (கேட்ட) கேள்வியை (விதிப்படி) உண்மையாகவே உரைக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிற்று. பிரஹ்மாதன, ஹமஸத்தைநோக்கி, 'ஓ! ஹமஸமே! உண்மையைக் கேட்கிறேன் ஒருவன் மெய்யையோ பொய்யையோ தெளிவாகச் சொல்லவில்லையானால் அவன் எவ்வளவு பாவம்செய்தவனானான்?' என்றுகேட்டான். ஹமஸமும், 'தாமததைப்பற்றிக் கேட்கப்பட்டவன் விபீதமாகச்சொல்லக்கூடாது ஓ! அரசரே! கோவினகாதுபோலச் சஞ்சலமாக நடக்கிறவன் தாமததிலிருந்தும் நழுவுவான். தவிரவும், அவனுக்கு உலகமுமில்லை, பிராணிகளுமில்லை. தர்மத்தைஆராபரதநிரதவர்களான எவர்கள் மனத்தில்நீண்டதுகொண்டு மொனமாயிருக்கின்றார்களோ அவர்களைத் தாமமானது கரையில்முனைத்த விருஷங்களை நதிகள் பங்கப்படுத்துவதுபோலப் பங்கப்படுத்துகிறது. எந்தஸ்பையில் நிரதிககப்பட்டதக்கவன் நிரதிககப்படவில்லையோ அந்தஸ்பையில் தலைவனாபிருப்பவன் (அவன்பாவத்தில்) பாதியை அடைகிறான். செய்தவனுக்கு நாலிலொன்றுகிடைக்கிறது. நாலிலொன்று அந்தஸ்பையிலுள்ளவர்களிடம் சேருகிறது. எந்தஸ்பையில் நிரதிககத்தக்கவன் நிரதிககப்படுகிறானே அதில் ஸபைத்தலைவன் பாபமில்லாதவனாகிறான். ஸபையிலிருப்பவர்களும்

பாபத்திவிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள் பூர்வமும் செய்தவனைச் சாருகின்
றது' என்றுசொல்லிற்று ப்ரஹ்மாதன், ஹமஸத்தை நோக்கி,
'ஓ! ஹமஸமே! ததவததைக் கேட்கிறேன். அந்யாமையினு
லேயோ ஆசையினுலேயோ பொய்பான வாததையைச் சொல்லு
வானுலை தவறாக எடுத்தது உரைததவன் எவ்விதம் வசிப்பான்?'
என்று கேட்டான். ஹமஸமும், 'ஒருஸ்திர் இருகனகயில் மற்
றொருததி விவாகம் செய்யப்பட்டால் அந்நுதததாந்ரம், சூதாட்டத்
தில் அபஜபத்தை அடைந்தவனும், சுமைசுமந்து அங்கம் நைந்த
வனும், அநதராததிரி முழுவதும் எவ்விதம் வஸிப்பார்களோ அவ
விதம் தவறாகச் சொன்னவனும்¹ வஸிப்பான் பட்டணத்தில் கோட
டைக்கு வெளியில் தடுக்கப்பட்டப பசியுடனகடி அனேகம் பகைவா
களைப் பாகக்கின்றவன் (இராததிரி முழுவதும் எவ்விதம் துக்கத
துடன் வாஸத்தைச் செய்வானே) அவ்விதம் தவறாகச் சொன்ன
வனும் வஸிப்பான் பிரியனை மிதானவிஷயத்தில் கபடம்
செய்தவனும் துரோகம் செய்யப்பட்டவனும் எல்லாப் பொருளையும்
இழந்தவனும் (அது அது செய்யப்பட்ட) ராதிரி முழுதும் எவ
விதம் வஸிப்பாரோ அவ்விதம் மாறாகச் சொன்னவனும் வஸிப்
பான். ² ஆட்டுக்காகப் பொய்சொல்லுபவன் முன்னோர்களான
ஐந்து போகளையும் நாசம் செய்தவனுவான், ³ கோவுக்காகப் பொய்
சொல்லுபவன் முன்னோகன் பததுப்போகளைக் கொன்றவன
ுவான்; சூசிரையினிமித்தம் பொய்சொல்லுபவன் நூறுபேர்களை
நாசம் செய்தவனுவான், மனிதனினிமித்தம் பொய்சொல்லுபவன்
ஆயிரம் போகளை நாசம்செய்தவனுவான், ஸ்வாணத்தினிமித்தம்,
பொய்சொல்லுபவன் பிறந்தவர்களையும் பிறக்கப் போகின்றவா
களையும் கொன்றவனுவான், பூமியினிமித்தம் பொய்சொன்னுலை
எல்லாவற்றையும் கொன்றவனுவான்; (ஆகையால்) ⁴ பூமியினிமித்தம்
பொய் சொல்லாதே' என்று சொல்லிற்று.

ப்ரஹ்மாதன், (புதகிரனை நோக்கி), 'விரோசன! அங்கிரஸ்
என்னிலும் சிறந்தவா, ஸுதனவா உன்னிலும் சிறந்தவரே; உன்
மாதாவைக்கண்டிலும் இவருடையமாதா சிறந்தவளே ஆகையால்,
நீ இவரால் ஜயிக்கப்பட்டாய். விரோசன! இந்தஸுதனவா உன்
னுடைய பிராணனுக்கு எஜமானா' என்றுசொல்லிவிட்டு, (ஸுதன்

1 'அவ்வித துக்கத்தை அடைவான்' எனபது கருத்தது

2 3 இவற்றைக் கொல்லுவதற்காக.

4 'பூமிக்குடிகரான கேசினியினிமித்தம்' எனபது புழையவுரை.

வாழைநாகக்) 'ஓ! ஸுதனவரீ! தேவ' விரோசனன் மறுபடியும் உமமால் கொடுக்கப்பட்ட விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான். ஸுதனவா, 'ஓ! ப்ரஹ்மாதனே! நீ தாமதநைககைப்பற்றி ஆசையால் பொய்யைச் சொல்லாமையால் கிடைக்க ஆரிய புத்திரனைத் திருமப உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஆனால், ப்ரஹ்மாத! என்னால் கொடுக்கப்பட்ட உன்னுடைய புத்திரனான இந்தவிரோசனன் சிறுமியான கேசினியின் முன்னே எனது பாதங்களைப் ப்ரக்ஷாலனம் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

ஓ! அரக்ஸரேஷ்டரே! ஆகையால், ஒரு பூமியினிமித்தமும் பொய்யைச்சொல்ல அருகரல்லீர். புத்திரனிமித்தம் (உணமையைச்) சொல்லாமல் புத்திராகளோடும் மந்திரிகளோடும் நாசத்தையுடையாதீர். தேவர்கள், மாடுமேய்ப்பவன்போலக் கோலையெறித்துக் கொண்டு (மனிதனைக்) காககவிலலை¹ எவனைக் காகககவிருமபுகின்றார்களோ அவனுக்கு நல்லபுத்தியை உண்டிபண்ணுகிறார்கள். ஒரு மனிதன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நல்லகாரியத்திலு மனததைச் செலுத்துகிறானோ அவனுக்கு விருமபின்வையெல்லாம் அவ்வளவுக்கவ்வளவு விரித்திக்கின்றன. இந்தவிஷயத்தில் சந்தேகமில்லை கபடத்தோடிருக்கின்ற இந்தமாயாவிபை வேதங்கள் பாவத்திலிருந்தும் கரையேற்றுவதில்லை. சிறகுமுனைத்த பக்ஷிகள் கூட்டை (ததாளுவது) போல வேதங்கள் இவனை முடிவுக்காலத்தில் தள்ளிவிடுகின்றன கடகுடித்தலையும், கலகத்தையும், ஜனககூட்டத்துடன் வைரத்தையும், 'கணவனை' யும் மனைவியையும் பிரிப்பதையும், ஞாநிகளைப்பேதிப்பதையும், ராஜத்துவேஷத்தையும், ஸ்திரீபுருஷர்களின் விவாதத்தையும், மிகக் கெட்டமார்க்கத்தையும் தள்ளத்தக்கவைகளாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ரேகைபாத்துச் சொல்லுகிறவனையும்² முன்புதிருடனாயிருந்து பின் வாணிபம்செய்வனையும்³ சலாகைவைத்துக்கொண்டு (போகிவேஷம் பூண்ட) வஞ்சகனையும் வைத்தியனையும் பகைவனையும் நண்பனையும்⁴ காயகனையும் இவ்வேழுபேராகளையும் மதயஸ்தாகளாகச்

1 'எனமுன்னிலையில் கேசினியின்பாதங்களில் மஞ்சளபூச்சுவேண்டும்' என பதி பழையவுரை

2 'தராச முதலியவற்றால் ஏமாற்றுகிறவன்' எனினுமாம்.

3 'கமபி அல்லது கயிறுமுதலியன வைத்துக்கொண்டு சகுனமுதலியன சொல்லி ஏமாற்றுகிறவன்' எனப்பதி பழையவுரை.

4 'குலில்வ' எனப்பதி மூலம், 'இழிவான தன்னம்புடையவன்' எனப்பதி பழையவுரையின் கருத்து.

செய்யக்கூடாது. அப்பத்தை அளிச்சிறைவகனான அகனிவேறாதம, மௌனம், அதயயனம், யஜஞம் இந்நான்கும் கௌரவத்திற்காகச் செய்யப்பட்டால் கபடமாகச் செய்யப்பட்டவைகளாகிப் பதத்தை அளிக்கின்றன வீட்டில் தீ வைக்கிறவனும் விஷமிடுகிறவனும் பதனியை வயிச்சரிக்கச்செய்து ஜீவிகிறவனும் ஸோமலையைவிறகிறவனும் ஆபுதம் செய்கிறவனும் கோட்சொலலுகிறவனும் மித்திரனுக்குத் துரோகம்செய்கிறவனும் பாதாரத்தில் பறந்துவானவனும் 1 பூநுணுததி செய்தவனும் குருதாரகமனம் செய்தவனும் கடகுடிககின்ற இருபிறப்பானும் மிக்ககுருனும் அச்சியாயிருப்பவனும் நாஸ்திகனும் வேதநிகதை செய்பவனும் உபநயன முதலான ஸம்ஸ்காரமில்லாதவனும் 2 கிராமபுரோகிதனுயிருப்பவனும் 3 உழவு செய்பவனும் பலமிருந்தும் சசிபென்று சொல்லப்படும் ஹிமஸ்கிறவனும் இவர்களெல்லாநும் பரமமஹத்திசெய்தவனுக்கு ஒப்பாவார்கள். உருவமுள்ள பொருளானது (இருளாயிருக்கையில்) துரும் புப்பந்தத்தினாலும், தூமமானது கடையினாலும், ஸாதுவானவன் (துன்பம்செய்யாமைமுதலிய) விபவகாரத்தினாலும் அறியப்படுகின்றனா பயங்கள் ரேரிட்டபொழுது குரனும், அாததங்களுக்குக் கெடுதலநேரிட்டபொழுது தீரனும், பஞ்சம்முதலான ஸங்கடங்களும் ஆபத்துக்களும் நோந்தபொழுது மிதரங்களும் சததுருக்களும் அறியப்படுகிறார்கள். முதுமையானது ரூபத்தையும், ஆசையானது தைரியத்தையும், மிருதயுவானவன் பிராணனகளையும் அஸூயையானது தாமம்செய்தலையும் கோபமானது ஸம்பத்தையும் அனிரியா களேஸைவித்தலானது சிலத்தையும் காமமானது லஜைஜயையும் அபகரிக்கின்றன (செல்வமுதலியவற்றிலுண்டான) செருக்கானது எல்லாவற்றையுமே அபகரிக்கிறதல்லவா? குரோதமுள்ளவனுக்கு அாததம்இல்லை, ஹிமஸ்கிறவனுக்கு மிதரனில்லை. குருநுக்கு ஸ்திரீயில்லை. ஸுகியாயிருப்பவனுக்கு வித்தையில்லை; காமிக்கு லஜைஜயில்லை, சோம்பேறிகளுக்குச் செல்வமில்லை, உறுதியில்லாதவனுக்கு ஒன்றுமேஇல்லை. செல்வமானது மங்களமான காரியத்தாலுண்டாகிறது, ஸாமாததிபத்தால விருத்தியடைகிறது; சேக்கிரமான செய்கையால் வேருண்டுகிறது, அடக்கத்தால் நிலைக்கின்றது.

1 சாந்திபாவம் 43 வது பக்கம் குறிப்பில் காண்க 2 'அரசாங்கஉத்யோக வலிமையால் எல்லாவிதப்பாரிகளிடமுமஸ்ருவமென்னும் கருவியால் தானிய முதலியவற்றை வாங்குகிறவன்' எனினுமாம்' எனபது பழையவுரை 3 'ரகசியமாக ஆடுமாடுகளைக்கொல்பவன்' எனபது இவ்விதில்கொம்பியொப்ப

அறிவு, குடிப்பிறப்பு, அடக்கம், கல்வி, பராக்ரமம், மிதமாகப் பேசுதல், சகதிக்குத்தக்கபடி தானம், னன்றியறிதல் என்கிற எட்டுக்குணங்களும் மனிதனைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றன. ஒ! ஐய! மிச்சமகிமைபொருந்திய இந்தக்குணங்களை ஒருகுணமானது பலாத்கரித்துச்சேருகிறது. அரசனானவன் எப்பொழுது ஒருமனிதனைப் பூஜிக்கிறானோ அப்பொழுது அந்தராஜபூஜையாகிற குணமானது (அவனிடத்தில) எல்லாக்குணங்களுக்கும் மேற்பட்டு விளங்குகின்றது. ஒ! அரசரே! (சொல்லப்போகிற) இந்தஎட்டுக்களும் மனிதலோகத்தில, ஸ்வாகக்கலோகத்திற்கு ஸூசகங்களாயிருக்கின்றன. இவைகளில, நான்குள் ¹ ஸத்துக்களால் தேடி அடையப்படுகின்றன. இவைகளில, (மற்ற) நான்குளை ஸத்துக்கள் அதுசரித்து நடக்கின்றார்கள் (² அவைகளாவன, -) யாகம் நூனம் அததியனம் தவம் இந்நான்குகளும் ³ ஸத்துக்களால் தேடி அடையப்படுகின்றன. அடக்கம், ஸத்யம், நோமை, அஹிமஸை இந்நான்குளையும் ஸத்துக்கள் அதுசரித்து நடக்கின்றார்கள். யாகம், தானம், அதியனம், தவம், ஸத்யம், பொறுமை, தபை, லோபநினமை என்று தாமத்திற்கு எட்டு விதமான மாக்கங்கள் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில முந்தின நான்குகளுடைய வாக்கமானது டம்பத்திற்காகவும் செய்யப்படுகிறது. பின்னுள்ள நான்குகளின் கூட்டமானது மஹாத்மாகளை ததவிர மற்றவாக்களிடம் இருக்கிறதில்லை. எதில பெரியோர்களிலையோ அதுஸபையன்று எவர்கள் தாமததைச்சொல்லுகிறதில்லையோ ⁴ அவர்கள் பெரியோர்களல்லா எதில ஸத்யமில்லையோ அது தர்மமாகாது. ⁵ எது கபடத்துடன் கூடியிருக்கிறதோ அது ஸத்யமாகாது ஸத்யம், விநயத்திற்குரிய லக்ஷணம், அததியனம், தேவதைகளின் உபாஸனம், குலத்திற்கு உசிதமான காரியம், ஒழுக்கம், பலம், தனம், சூரத்தனம், யுகதியுடன்கூடினவாததை இந்தப் பத்தும் ஸ்வாகத்திற்குக் காரணங்கள். பாவதைச்செய்கிறவன் பாவமான கீரத்தியுடையவனாகப் பாவத்தின் பயனையே அனுபவிக்கிறான். புண்ணியத்தைச் செய்கிறவன் பரிசுத்தமான கீரத்தியுடையவனாக மிக்கபுணய பலத்தையே அனுபவிக்கிறான் ஆகையால், மனிதன் ⁶ கடுமையான விரதமுடையவனாகப் பாவத்தைச்செய்யாமலிருக்கவேண்டும் பாவமானது அடிக்கடி செய்யப்பட்டால் அறிவை நாசமசெய்கிறது அறிவுழிந்தமனிதன் எந்நாளும் பாவத்தையே செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். புண்ணியமானது அடிக்கடி செய்யப்பட்டால், அறிவை விருத்தி

1 - 2-3 'ஸாதுக்களிடம் எப்பொழுதுமிருக்கின்றன' என்பது பழையவுரை.

செய்கிறது. அறிவு விருத்தியடைந்த மனிதன் எந்நாளும் புண்ணியத்தையே செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். புண்ணியத்தைச் செய்கிறவன் புண்ணியமான புகழுடையவனாகிப் புண்யமான ஸ்தானத்தையே அடைவான் ஆகையால், மனிதன் மனத்தை நன்கு ஒருவழிப் படுத்தினவனாகிப் புண்ணியத்தையே செய்யவேண்டும். அஸூபையைச் செய்கிறவனும் மாமத்தைப்பேசிக்கிறவனும் குரூரமாகப்பேசுகிறவனும் வைரத்தைச்செய்கிறவனும் ரகசியமாக அபரிபத்தைச்செய்கிறவனுமான மனிதன் பாவத்தைச்செய்து வினாவில் பெரிதான கஷ்டத்தை அடைவான். அஸூபையைச் செய்யாதவனும் அறிவைச் செலுத்துகிறவனுமான மனிதன் எப்பொழுதும் சுபகாரியங்களை யே அனுஷ்டித்துப் பெரியகஷ்டத்தை அடைகிறதில்லை; எவ்வும விளக்கத்தையும் அடைகிறான் எவ்வ அறிவுடையோர்களிடமிருந்து அறிவையே ஸம்பாதிக்கிறானோ பண்டிதனான அந்த அறிஞன் தாமாதங்களை அடைந்து ஸுகமாக விருத்தி அடைவதற்குத் தக்கவனாகிறான். எத்தனால ராததியில் ஸுகமாக வஸிப்பானோ அதைப் பகலிலேதானே செய்துகொள்ளவேண்டும். எத்தனால மாரிக்காலம் முழுதும் ஸுகமாக வஸிப்பானோ அதனை (மற) எட்டுமாதத்தினுலே செய்துகொள்ளவேண்டும். எத்தனால முதுமைக்காலத்தில் ஸுகமாக வஸிப்பானோ அதனை இளமையிலேயே செய்துகொள்ளவேண்டும். எத்தனால மரித்த தின்பிறகு ஸுகமாகவஸிப்பானோ அதனையிடுகின்றாளாவும்செய்யவேண்டும் ஜீரண்மான அன்னத்தையும், யௌவனம் கடந்த மனைவியையும், யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்த சூரனையும், த்தவத்தை அறிந்த தவசியையும் சிலாக்கிகின்றார்களா அதாமத்தால் அடையப்பட்ட தனத்தாலே எந்தத் துவாரம் அடைக்கப்படுகிறதோ அது அடைபடாததே ஆகிறது. அதைத்தவிர, வேறு துவாரமும் திறக்கிறது. நல்ல மனமுடையவர்களுக்கு குருவானவா சிஷ்கர். துஷ்டமனமுள்ளவர்களுக்கு அரசன் சிஷ்கன். உளளே மறைக்கப்பட்ட பாவத்தையுடையவர்களுக்கு ஸூரியபுத்ரனான யமன் சிஷ்கன் ரிஷிகள், நதிகள், மஹாத்மாக்களுடையகுலங்கள், ஸ்திரீகளுடைய கெட்டநடை இவற்றினமூலமானது விசாரிக்கத்தக்கதில்லை. ஒ! அரசரே! பிராமணர்களுடைய பூஜையில் பற்றுள்ளவனும் கொடையாளியும் ஞாதிக்கரிடம் நோமையாயிருப்பவனும் ஒழுகுகமுள்ளவனுமான அரசன் நெடுங்காலம் பூமியைப் பரிபாலனம்செய்கிறான். சூரனும் கற்றறிந்தவனும் ஊழியம்செய்யும் முறை அறிந்தவனுமர்கிய மூன்றாமனிதர்களும்

ஸுவாணமவீனையும் பூம்பிய ஸீம்பாதிக்கின்றாகாள். ஓ! பாரதே! புத்தியினால் செய்ப்பட்ட கர்மங்கள் சிறந்தவைகளும் புஜபலத்தால் செய்ப்பட்டவை மத்யமமானவைகளாகின்றன காலாலந்ததலால் செய்யப்பட்டவை இந்நிந்தைகளும் சமத்தலால் செய்யப்பட்டவை மிகஇந்நிந்தைகளாக இருக்கின்றன நுரியோதன னிடத்திலும் சதுரின்னிடத்திலும் முடனான துச்சாஸன னிடத்திலும் காணாநிடத்திலும் நீ அநிகாரத்தை வைத்துவிட்டு எப்படி ஸம்பதநதிக்ருமபுகி? ஓ! பரதஸரேஷ்டே! எல்லாக் குணங்களோடும்கூடிய பாண்டவர்களோ பிதாவினிடம்போல உம் மிடத்திலிருக்கின்றாகாள். நீ அவர்களிடத்தில் புதராகனிடத்திலிருப்பதுபோல இருக்கக்கடவீர்.

முப்பததாருவது அத்யாயம்.

ப்ர ஜாகர பர்வம் (தோடீச்சி)

(விதுர, ஆத்மேயர் ஸாத்யர்களுக்குச்சொல்லிய நீதியையும் மஹாதுல ஸ்ரீநந்தையும் திருநாஷ்டிரானுக்குக் கூறிப் பாண்டவர்களுடன் ஸந்தியையும் படி சொல்லியது)

இந்த விஷயத்திலேயே ஆத்மேயருக்கும் ஸாத்யர்களுக்கும் நடந்த ஸமவாதரூபமான பழமையான இதிலாஸத்தைச் சொல்லுகின்றார்களென்று நமக்குக்கேள்வி. முன்காலத்தில் ஸாத்யர்களென்கிற தேவர்கள், ஹமஸரெனனும் ஸந்யாஸிருப்பதுடன் ஸஞ்சரிக் கிறவரும் கடுமையான வரதமுடையவரும் மஹாப்ராஜஞ்ஞமான ஆத்மேய மஹர்ஷியைக்கே, 'ஓ! மஹர்ஷியே! நான்கள் ஸாதயர்களென்கிற தேவர்கள். உம்மைப்பார்த்து (இப்படிப்பட்டவரென்று) அனுமானமசெய்வதற்குச் சகதாக்களாகவிலலை. சாஸ்திரக்கேள்வியினால் நீர் தீரரும் புத்திமானுமாக எங்களால் நினைக்கப்படமா. வித்வானுக்கு லக்ஷணமும் உதாரமுமான வாழ்ந்ததையைச் சொல்லவேண்டும' என்று வினவினார்கள (அப்போழுது), ஸந்யாஸியானவர் (அவர்களைக்கே), 'ஓ! அமரர்களே! இந்தக்காரியமானது எனனால் (குருவிடமிருந்து) கேட்கப்பட்டது. மனிதன் தையம், அடக்கம், ஸத்தியத்தையும் தாமதத்தையும் அனுஸரித்துநடப்பது, மனத்தினுடைய எல்லா (ஸங்கற்ப) முடிசகங்களையும் விலக்கி ப்ரியத

தையும் அப்பிரியதையும் த்னக்குச், சமமாகச் செய்துகொள்ளல இவற்றை அடையவேண்டும். சிந்திக்கப்படவன திருமபி சிந்திக கக்கூடாது. பொறுக்கிறவனுடையகோபமே சிந்திக்கிறவனை எரிக கிறது. சிந்திக்கிறவனுடையபுணயத்தைதும் (பொறுத்தவன்)அடை கிறான். பிறன் சிந்திக்கிறவனும் அவமதிக்கிறவனும் மித்திர னுக்குத் துயோகப்பெடுக்கிறவனும் ஆகக்கூடாது. தவிரவும், இழிவானவனுக்கு வேலைக்காரனாகவும் இருக்கக்கூடாது. காவ முடையவனும் இழிவான தொழிலுடையவனுமாயிருக்கக்கூடாது. குருமும் கோபத்துடன் கூடினதுமான வாதநையச் தள்ளவேண் டும். இவ்வுலகில் கடுமைபாற்சொற்கள் மனிதர்களுடைய மாமங களையும் எலும்புகளையும் இருதயத்தையும் உயிர்களையும் எரிக கின்றன. ஆகையால், தாழ்த்தில் பற்றுள்ளவன் எராளும கடுமை யும் எரிககிறதுமான சொல்லை விலக்கவேண்டும். வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும் கடுமைபாற்றப்பவனும் குருமான வாத தையுடையவனும் மனிதர்களைச் சொற்களாகிற முட்களால் குத்து கிறவனுமான மனிதனை ஜனங்களுள் சிறிதும் திருவற்றவனும் முகத்தில்கட்டப்பட்டமிருதயுவைத் தாங்குகிறவனுமாக அறிய வேண்டும். மேனமைபெற்ற கற்றறிந்தோன், பிறன் மிக்ககூமை யானவைகளும் அக்னிபோலவும் ஸுரிபன்போலவும் ஜவலிக்கிற வைகளுமான சொல்லமபுகளாலே தன்னை மிகவும் அடிப்பாடுன யானால் (தனை) தாழ்த்தப்பட்டானானாலும், 'எனக்குப்புணயத்தை உண்டுபண்ணுகிறான்' என்று நினைக்கவேண்டும். நல்லவனையோ கெட்டவனையோ தவசியையோ திருணையோ ஒருவன் அடிப்பாடு னால் ஆடையானது சாயத்தினவசத்தை அடைவதுபோல அவன் அப்படியே அவர்களின்வசத்தை அடைகிறான். எவன் அதிகமான வாதத்தையச் சொல்லவில்லையோ (பிறனைக்கொண்டு) சொல்லுமபடி செய்யவுமில்லையோ அடிக்கப்படும் எதிர்த்து அடிப்பதில்லையோ அடிக்குமபடி செய்கிறதுமில்லையோ தனக்குக் கேடுசெய்தவனைக் கொல்லவிரும்புகிறதுமில்லையோ (அவன்) வருமபொழுது தேவர்கள் அவனிடம் ஆசைவைக்கிறார்கள். பேசுவதைக்காட்டிலும் பேசாம லிருப்பதைச் சிலாகயமாக (=முதலாவதாகச்) சொல்லுகிறார்கள். பேசினால் உண்மையைப்பேசவேண்டும், அது இரண்டாவது. அப்படிப் பேசுவதிலும் பிரியத்தைச்சொல்லவேண்டும், அது மூன்றாவது. அப்படிச் சொல்லதிலும் தாமமாயுள்ளதைச் சொல்லவேண்டும், அது நான்காவது. மனிதன் எப்படிப்பட்டவர்களுடன் சேருகி

ருஜே எப்படிப்பட்டவர்களுடன் வேலைசெய்கிறாஜே எப் படிப்பட்டவனாக ஆக விருமபுகிறாஜே அப்படிப்பட்டவனாக ஆகிறான். எதிலிருந்தும் எதிலிருந்தும் நிவிருத்தியடைகிறாஜே அதி லிருந்தும் அதிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். எல்லாவற்றிலிருந்தும் சிறிந்ததிஅடைந்தால் அனுமாத் திரமான துகக்கதையும் அறிய மாட்டான். இவன் வெல்லப்படுகிறது மில்லை, பிறர்களை வெல்ல விருமபுகிறதுமில்லை, வைரததைச செய்கிறதுமில்லை, இடையூறறைச செய்கிறதுமில்லை, சீரதைகாரிலும் ஸ்துதிகாரிலும் ஸமமான ஸவபாவ ததைபுடையவனாகத் துகக்காமலும் ஸரீதாஷததை அடைபாம மலும் இருக்கிறான் எவன் எல்லாருக்கும் சேஷமத்தை விருமபுகி ராஜே, கெடுகலில் மனததைச செலுத்துகிறதில்லையோ, ஸத்திய வாதிபும மெனமைபும அடக்கமுடையவனுமாயிருக்கிறாஜே அவன் தான் உத்தமனானமனிதன் எவன் பபனிலலாதபடி இன்சொல கூறுகிறதில்லையோ, கொடுபதாகச சொன்னால் கொடுத்தது விடு கிறாஜே, பிறனுடைய குற்றத்தை அறிகிறாஜே, அவன் மத்தியம மான மனிதன் (உறவன்) நகாதவறறைக கட்டளையிடுகிறவனும், கெடுக்கப்பட்டவனும், சீர்திக்கப்பட்டவனும், நன்றிமறந்தவனு மாகக் கோபதகின் வசந்திலிருந்து திருமபுகிறதில்லை. கெட்டசித்த முடையவன், ஓருவனுக்கும் மித்திரனாகிறதில்லை. இந்த அம்சங்கள் இடபுலகில் அதமனானமனிதனைச் சோதனைகள். எவன் தன்னையே சங்கித்தவனாகப் பிறர்காரிடமிருந்தும் நன்மைபைநம்புகிறதில்லையோ மித்திரர்களை சிராகரணம் செய்கிறாஜே, அவன் அதமனான மனிதன். எவன் தனக்கு ஸமபத்தை விருமபுகிறாஜே அவன் உத்தமர்களைப் பெருக்கவேண்டும். (அவசியமான) ஸமபமேரிட்டால் மத்திபமா களையும் அடுக்கலாம் அதமர்களைப்போ (ஒருபொழுதும்) அடுக்கக் கூடாது. (அதமன்) கெட்டவர்களுடைய பலத்தினாலே, நித்தியம முபந்சிசெய்து, அறிவினாலுமமனிதனாமாததியத்தினாலுமதனத்தை அடையவே செய்வான், நல்லபுகழையோ அடைகிறதேயில்லை. உயர் குடிபிறரீகாரர்களுடைய நடையையும் அடைகிறதில்லை' என்று சொன்னான் என்று கூறினான்

(அப்பொழுது) திருதராஷ்டிரன், 'மஹாஞ்ஞலங்களின் விஷயத்தில் தேவர்களும், தாமராததங்களே நித்தியமாயுடையவர்களும், மிகுதியாக அததியயன்மசெய்தவர்களும் ஆசைவைக்கின்றார்கள். ஓ! விதூரா! உன்னிடம் இரத்தங்களையெக கேட்கிறேன். எவைகள் மஹாஞ்ஞலங்களாகின்றன?' என்று கேட்டான். விதூரா, 'தவம், ஐம்

பொறியடக்கல, வேதங்களைப்பறிதல, பொறுமை, யாகம, ¹ விவாஹங்கள, இன்சொல, அன்னதானம் இரதஸ்டிகஞ்ஞவகஞ்ஞம் பெரியோர்களிடத்தில் எப்பொழுதும் இவ்விதமே இருக்கின்றன. (அவர்களின்) அந்தக்குலங்கள் மகர்குலங்கள். எவர்களுடைய நடையானது தவறுகிறதில்லையோ, வம்சமும்தவறுகிறதில்லையோ, சித்தத்தின் தெளிவுடன் எவர்கள் தாமதத்தைஅனுஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள் தம் குலத்தில் சிறந்தபுகழை விரும்புகிறார்களோ, பொய்யைத் தள்ளியிருக்கிறார்களோ (அவர்களின் அந்தக்குலங்கள்) மகாக்குலங்கள். குலங்கள், யாகமின்மையாலும் கெட்டவிவாகங்களாலும் வேதத்தைவிட்டதனாலும் தாமதத்தைக்கடந்ததனாலும் கெட்டகுலமாதலே அடைகின்றன. தேவாலயத்தின் தீர்ப்பிவகளை நாசம்செய்வதினாலும், பிராமணர்களின்பொருளை அபகரித்தவினாலும், பிராமணர்களை மீறிநடத்தவினாலும், நல்ல குலங்கள் கெட்டகுலங்களாகின்றன. ஓ! பாரதே! பிராமணர்களை அவமதிப்பதினாலும், அபவாதம்சொல்வதினாலும், அடைக்கலம் வைத்ததனத்தை எடுத்தனக்கொளவதினாலும் நல்லகுலங்கள் கெட்டகுலங்களாகின்றன. கோக்களையும் மனிதர்களையும் தனங்களையுமுடையவைகளாயிருந்தாலும் நடக்கையால் இழிவானவைகளாயிருக்கிற குலங்கள் குலக்கணக்கில் சேருகிறதில்லை. சிறிது செல்வமுடையவைகளாயினும், நன்னடைகுறையாத குலங்கள் குலக்கணக்கில் சேருகின்றன. பெரும்புகழையும் தம்மிடம் இழக்கின்றன. சிலத்தை முப்பன்று காகக வேண்டித் தனமானது வரவுமசெய்கிறது, போகவுமசெய்கிறது. தனத்தால் குறைந்தவன் குறைந்தவன்லலன். சிலத்தால் கெட்டவனோ கெட்டவனே சிலத்தால் இழிவடைந்தகுலங்கள் வித்தைகளாலும் பச்சைகளாலும் குதிரைகளாலும் மிகவுமசெய்யப்பான கிருஷியினாலும் முன்னுக்கு வருகிறதில்லை நம்முடையகுலத்திலே ஓர் அரசனும் வைரத்தைச்செய்கிறவனும், (பிறர்களுக்குக்) கடறிப்பட்டவனும், பிறர்பொருளை அபகரிக்கிறவனும், மித்திரத்துரோகம்செய்கிறவனும், வஞ்சகனும், பொய்சொல்லுகிறவனும், தாய்தந்தைகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் அதிகிகளுக்கும் (போஜனம் செய்விப்பதற்கு) முன் புஜிக்கிறவனும் யிருக்கவேண்டாம். நம்மில் எவன் பிராமணர்களைத் துன்பப்படுத்துவானோ, நம்மில் எவன் பராமணர்களைப் பகைப்பானோ, நம்மில் எவன் கிருஷிக்கு இடையூறு செய்வானோ அவன் நமது ஸபையை அடைப்பவேண்டாம். (அதிகிகளுக்குக்கொம்

1 தக்க குலங்களில் ஸம்பந்தம்செய்தல்.

க்குமபடி) ¹ திருநாங்களும தீஷாயும் ஜீலமும் நானகாவதானஇன் சொல்லும் ஆகிய இவை ஸாதுககளுடைய வீடுகளில் ஒருபொழுதும் இல்லாமல் போகிறதில்லை ஒ! அரசரே! பேரறிவுள்ளவரே! மேலான ஸாதகைபுடன் கொணர்வரப்பட்டவைகளான இவைகள் தாமவான களான புண்ணிபசாஸிகளுக்கும் பூஷஜைச செய்வதற்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒ! அரசரே! சிறிபதாபிருந்தாலும் ² ஸ்பந்தனமரமானது பாரததைத் தாங்குகறது சகதியுள்ளது. மறமரங்கள் அவனிதம் சகதியுள்ளவைகளாகிறதில்லை. இவனிதம் பெரிய வமசுததில் பிறந்தவர்கள் முயற்சியுள்ளவர்களாகிக் (குடுமப) பாரததைப் பொறுப்பவர்களாகின்றனர். மறமனிதர்கள் அப்படி ஆகிறதில்லை. எவனுக்கு எவனுடைய கோபத்தினின்றும் படமி நுகுகிறதோ அவனுக்கு அவன் மித்திரனல்லன், எவன் பரந்து உபசரிக்கப்படவேண்டியவனோ அவனும் மித்திரனல்லன் எந்த மித்திரனிடத்தில் பிதாவினிடம்போல ஆறுதலை அடைகிறோடு அவராகிய மித்திரன் மறவை (பேருக்கு மாதிரிய) சேர்க்கைகள். எவனுபிருந்தாலும் (காரணத்தால்) கட்டுப்பட்டாமல் மித்திரத்தானம்படன இருக்கெவனே பரந்து, அவனே மித்திரன், அவனே கதி, அவனே மேலான ஸதானம், சஞ்சலமான சித்தமுடையவனும், பெரிபோகளை அடுக்காதவனும், அறிவு மயக்கமுள்ளவனுமான மனிதனுக்கு மித்திரனுடைய சோகைகயானது எப்பொழுதும், கீலிலல்லாததாயிருக்கிறது. சலிக்கின்ற சித்தமுடையவனும், புத்தியில்லாதவனும், இரகசியங்களின்வசத்தை அடைந்தவனுமான மனிதனை, அர்த்தங்கள், வற்றினகுளத்தை அன்னப்பறவைகள் சூழுவதுபோல ³ சுற்றியிருக்கின்றன. காடணபில்லாமல் கோபிபதம் காரணமில்லாமல் மகிழ்வதுமாகிய அஸாதுககளுடைய சலமானந் சஞ்சலமான மேகம்போன்றது. பூஜிக்கப்பட்டவாகளும் உபசரிக்கப்பட்டவாகளுமான எவர்கள் (அந்த) மித்திராகளுடைய (நன்மைப்பெருநடு) ஏற்படுகிறதில்லையோ, அந்த நன்றிகொன்றவர்களை மரித்தபொழுதும் ஊனுண்பவைகளும் தின்கிறதில்லை தன் பிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மித்திரர்களை யாசிக்கவே வேண்டாம். யாசிக்காதவன் மித்திராகளுடைய நட்பின் உறுதியையும் உறுதியின்மையையும் அறிகிறதில்லை. ஸந்தாபத்தினால் நிறம் குன்றுகிறது, ஸந்தாபத்தினால் பலம் நழுவுகின்றது; ஸந்தாபத்தினால்

1 பாய முதலியன் .

2 தோககாலுக்கு உபயோகமான உறுதியுள்ள ஒருமரம்

3 'விலகிநிற்புன்' என்பது கருத்து.

ஞானம் நசிக்கிறது. ஸ்ரதாபத்தினால் (மனிதன்) வியாதியை அடைகிறான் 'சோகத்தால் அடையக்கூடிய நன்மை ஒன்றில்லை; சரீரமும் தாபத்தை அடைகிறது. பகைவாரஞ் சமிக்ஞைதோஷிக் கின்றார்கள் (ஆகையால்) சோகத்தில மனத்தைச் செலுத்தாதீர். மனிதன் அடிக்கடி மரிக்கவும் செய்கிறான், பிறக்கவும் செய்கிறான். மனிதன் அடிக்கடி குறைவாயும் அடைகிறான், விருத்தியையும் அடைகிறான். மனிதன் அடிக்கடி யசிக்கவும் செய்கிறான்; யாசிக்கப்படவும் செய்கிறான். மனிதன் அடிக்கடி துக்கிக்கொண்டிருக்கிறான், (பிறரால்) துக்கிக்கொண்டிருக்கிறான். ஸுகம், துக்கம், இருப்பு, இல்லாமை, லாபம், நஷ்டம், பிழம்பு, இறப்பு ஆகியவைகளை கிரமமாக எல்லாவற்றையும் அடைகின்றான். ஆகையால், தீரணவன் ஸ்ரதோஷிக்க வும்கூடாது; துக்கிக்கொண்டிருக்கூடாது. இந்த 1 ஆறு இந்திரியங்களும் சஞ்சலமானவையாயிருக்கின்றன அவைகளில், எதுவது எதில் எதில் விருத்தியடைகிறதோ அதனதன்வழியாய் (அதில்தில்) இவ் வுடையபுத்தியானது, துவாரமுள்ள நீர்க்குடத்திலிருந்து ஜலம் ஓங்கி வருவதுபோல தினந்தோறும் ஓங்கிறது' என்று சொன்னார்.

திருதராஷ்டிரன், 'அரணியாகிற் சரீரத்தில் கட்டப்பட்ட அக்கினி போன்றவனும், என்னால் கபடமாக உபசரிக்கப்பட்டவனும் நுட்பமான தாமத்தினால் அடக்கப்பட்டவனுமான தாமராஜன் யுத்தத்தினாலே மந்தாகளான என்று புத்திராகளுடைய நாசத்தைச் செய்யப் போகிறான். இவைஎல்லாம் எந்நாளும் பயத்தோடுகூடியவை. இந்த மனமும் எந்நாளும் பயத்தோடுகூடியது. ஓ! மிக்க புத்திசாலியே! எந்தபுத்தமரனது பயமற்றதோ அதனை எனக்குச் சொல்' என்று கேட்டான்.

விதூர, 'ஓ! குற்றமற்றவரே! உமக்கு விதையும் தவமுமாகிய இவைகளைக்காட்டிலும் மற்றதில் சாந்தியை (= நன்மையை) நான் பார்க்கவில்லை. இந்திரியங்களின் சிதைப்பைக்காட்டிலும் மற்றதில் உமக்குச் சாந்தியைக் காண்கிறேனில்லை லோபத்தைக்கொள்வதைக் காட்டிலும் மற்றதில் உமக்குச் சாந்தியை நான் காணவில்லை. ஒருவன் புத்தியினால் பயத்தை விலக்குகிறான், தவத்தினால் (குரு, சாஸ் திரம் முதலிய) பெருமையை அடைகிறான். குருபணியிடையினால் ஞானத்தை அடைகிறான், போகத்தினால் சாந்தியை அடைகிறான். முக்தர்கள், தானத்தாலுண்டான புண்ணியத்தை ஆஸ்ரயிக்காதவர்களும் வேதத்தாலுண்டான புண்ணியத்தை ஆஸ்ரயிக்காதவர்களும்

1 பொறிகள் ஐந்தும் மனம் ஒன்றும்,

விருப்புவிற்றுப்புகரின் விட்டவர்களுமாகி இவவுலகில் ஸஞ்சரிக
கின்றார்கள். சமசதுடன் கூடின அதயயன்மும் தாமமாயுத்தமும்
குறைவற்ற நல்லகாமமும் நன்றாகச் செய்யப்பட்ட தவமும் ஏற்பட்
டால், அனைவரின் முடிவில் (மனிதன்) ஸுகமாக விருத்தியடைகிறான்.
(தம் இனத்தில) பேதத்தை அடைந்தவர்களு நல்ல விரிப்புக்களுடன்
கூடின சயனங்களை அடைந்தாலும் ஒரு பொழுதும் நித்திரையை
அடைகிறதில்லை; ஓ! அரசரே! ஸ்திரீகளிடத்திலும் மகிழ்ச்சியை
அடைகிறதில்லை, மாந்தர்களாலும் ஸூதர்களாலும் துதிகப்பட்
டாலும் மகிழ்ச்சியை அடைகிறதில்லை. பேதத்தை அடைந்தவர்கள்
ஒருகாலும் தாமதத்தை அனுஷ்டிப்பதில்லை. பேதத்தை அடைந்த
வர்கள் இவவுலகில் ஸுகமாக அடைகிறதில்லை. பேதத்தை அடைந்த
வர்கள் கொளவந்தையும் அடைகிறதில்லை. பேதத்தை அடைந்தவா
கள் சமததை விந்மபுகிறதில்லை அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட
இன்சொல்லும் ருச்சுகிறதில்லை அவர்களுக்கு இஷ்ட வஸ்துவின்
லாபமும் இருக்கிற வஸ்துவின் பாலன் முழுண்டாகிறதே இல்லை. ஓ!
அரசரே! பேதத்தை அடைந்தவர்களுக்கு விராசத்தைத் தவிரச்
சிறந்ததான ஒருத்தியும் இல்லை. கோக்கரிடத்தில (பால் முதலியவற்
றின) பெருக்கு உண்டாகக்கூடியது. பிராமமணனிடத்தில தவம்
உண்டாகக்கூடியது. ஸ்திரீகளிடத்தில சாபலயம் உண்டாகக்கூடி
யது. ஞாதிக்கரிடத்திலிருந்து பயம் உண்டாகக்கூடியது. ¹ மெலி
யனவாயிருந்தாலும் கீண்டவைகளும் பலவும் ஸமமாயிருப்பவைகளு
மான நூல்களும், பலவாயிருப்பதால் பலவருஷங்கள் (இழக்கப்படுதல்
முதலிய) பலவான் ஆபாஸங்களைப் பொறுக்கின்றன' எனப்பேசுநூலு
களுக்கு உபமானம். ஓ! பாகஸரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரரே! ஞாதி
களானவர்கள் பிரததால், பிரிக்கப்பட்ட கொளளிகள் புனைவதுபோல
மங்குகின்றார்கள். சோரதால் சேந்த கொளளிகள் போலஜவலிகுகின்றா
கள். திருதராஷ்டிரரே! எவர்கள் பிராமமணாசனிடத்திலும் ஸ்திரீகளிட
த்திலும் ஞாதிக்கரிடத்திலும் கோக்கரிடத்திலும் செளரியத்தைச்
செலுத்திக் கொடுக்கிற அவர்கள் பக்குவமானதும் காமபிரி இருந்து
விழுவதுபோல விழுகின்றார்கள். பெரிதும் பலமுள்ளும் நன்றாக
வேளுந் தினதும் கிள்கருணகூடினதுபாயிருந்தாலும் ஒன்றாக
முளைத்த மரமானது கூடியிருப்பதால் நொடிப்பொழுதில் முறிக்கக்கூடி
யதே ஆகிறது அப்படி பலலாமல், எந்தமரங்கள் நன்றாக வேளுந்

¹ பாண்டவர்கள் பலவருஷம் கஷ்டத்தை ஸஹித்தார்கள், ஸாதுக்களான
தால்' எனப்பதி கருத்து.

றிக் கூட்டமாகச் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அவைகள் ஒன்றை
 பொன்று பற்றிக்கொண்டு மிக்கவேகமுள்ள காற்றுக்களையும் பொறுக்
 கின்றன. இவ்விதம் குணங்களைக்கூடினவனுபிருந்தாலும் ஒரு
 வனுபிருக்கிற மனிதனை, வாயுவானது தனியேமுளைத்த மாததைப்
 போலச் சதது நுகளால் வெல்லப்படக்கூடியவனென்று கிணக்கிறார்
 கள ஞாதிகளானவர்கள் தடாசத்திவிருக்கின்ற கருவியதலமலர்
 கள்போல ஒருவரைப்பொருவாடற் ஒருவரைப்பொருவா அமித்திருத்த
 லால் நன்றாக விருத்திபடைக்கின்றார்கள் பிராமணர்களும் கோக்க
 றும் ஞாதிகளும் சிசுக்களும் ஸ்திரீகளும் அன்னமிட்டோர்களும்
 சரணமடைந்தோர்களும் சொல்லப்படக்கூடியவர்களால். பெரி
 தானகுற்றமும் ஏற்பட்டாலும் விலக்கவிரிவதே அவர்களுக்குத் தண்
 டனை. ஓ! அரசரே! பொருளுடன் கூடிருப்பதையும் நோயிலலா
 மலிருப்பதையும்கூடவும் மனிதனிடத்தில் சிறந்தகுணம் வேறு
 ஒன்றில்லை. உமக்கு மங்களம் உண்டாகுக. ரோகிகள் மரித்தவா
 களுக்கு நிகரல்லா. ஆகையால், ஓ! மகாராஜரே! விபாதிபாலுண்
 டாகாததும், காரமுள்ளதும், தலைவலியைக் கொடுப்பதும், பாவத்
 துடன் கூடியதும், கடுமையும் கூர்மையும்உண்ண முமுள்ளதும், ஸாதுக்
 களால் பானம் செய்ப (அடக்க)க் கூடிப்பதும், தீயவர்களால் பானம்
 செய்ய முடியாததுமான கோபத்தைப் பானம் செய்யும்; சமனத்தை
 அடையும். ரோகத்தால் பிடிக்கப்பட்டவர்கள் (புதரன் முதலிய)
 பயன்களை ஆதரிப்பதில்லை; விஷயங்களில் உண்மையை அறிகிற
 தில்லை. ரோகிகள் எந்நாளும் துக்கத்தோடு கூடினவர்களாகிறார்கள்.
 தனத்தாலுண்டான போகங்களைபும் ஸௌக்யத்தையும் அறிகிற
 தில்லை. ஓ! அரசரே! சூதாட்டத்தில் ஐயிக்கப்பட்ட துரோகியைப்
 பார்த்து, 'சூதாட்டத்தின் விஷயத்தில் துரியோதனனைத் தடுக்கக்கட
 வோ' என்று முற்காலத்திலே என்னால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை
 நீ செய்வதில்லையன்றோ? பண்டிதர்கள் சூதாடுதனமையை விலக்கு
 கிறார்கள். மிருதுவாயிருப்பவனுடன் விரோதிப்பதென்பது பலத்து
 க்கு ஒத்ததன்று. ஸூக்ஷ்மமான தர்மமானது விரைவாகச் செய்
 யத்தக்கது. செல்வமானது கொடியவனிடத்தில் வைக்கப்பட்டால்
 பெரிதான நாசத்தை அடைகின்றது; நல்லவனிடமோ வளர்ந்து புதர
 பெளதராகளை அடைகிறது. உமமுடைய புதரர்கள் பாண்டவர்களைக்
 காப்பாற்றவேண்டும். பாண்டுவின் புத்திரர்கள் உமமுடைய புதராக
 னைக் காப்பாற்றவேண்டும். ஓ! அரசரே! கொளவர்கள் ஸமமான
 சதருமித்திரர்களுையுடையவர்களும் ஸமமானகாரியத்தையுடையவாக

எனம் ஸுகததுடன் கூடினவாகநீழ் செறிப்படைந்தவர்களுமாக ஜீவிக்
கககடவர். ஒ! அஜமீடவமசதநிலுதிததவலே! இப்பொழுது நீரோகௌர
வாகநகத் 1 மேடராக இருக்கிறீர். குருகுலமானது உமமுடைய
அநீனமாயிருக்கிறது ஐயா! உமமுடைய கீர்த்தியைக்காப்பதற்
காக வனவாஸததால் தாபத்தை அடைந்த சிறுவர்களான குந்தீபுத
ராகளை ரக்ஷிக்கக்கடவீர் ஒ! கௌரவரே! கீர்பாண்டுபுதராகளுடன்
ஸந்தியைச் செய்யும். உமமுடைய பகைவாகன 2 ரந்திரத்தை பராத
திககவேண்டாம். ஒ! அரசரே! அவர்களெல்லாரும் ஸதயத்திலே
இருக்கிறார்கள். ஒ! ராஜரே! நீர் துரியோதனனை அடக்கும

மும்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

ப ர ஜ ர க ர ப ர வ ம். (தோடீச்சீ)

(திருதாஷ்டியான் வினவ விதரர் ஆயுர்துணர்வுக்குக் காரணத்தையும்
நீக்கியாயும் சொல்லிக் கோரவபாண்டவர்களை
ஸமாதானம்செய்யும்படி சொல்லியது.)

ஒ! ராஜஸரேஷ்டரே! விசித்திரவீரியரின புதரரே! பிரமம
புதரரான மனுவானவா கற்பிக்கத்தகாதவனுக்குக் கற்பிப்பவனையும்,
சிறுலாபததால் ஸந்தேதாஷ்டிகிறவனையும், பகைவனை 'அளவுக்கு
மிஞ்சி அடுத்து சேஷமத்தைஅடைகிறவனையும், 3 ஸ்திரீகோரக்ஷித்து
சேஷமத்தை அடைகிறவனையும், யாசிக்கத்தகாதவனை யாசிக்கிறவனை
யும், தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறவனையும், நல்லகுலத்திலிறந்து அகாரியத்தை
ஸரத்தைபுடன செய்பவனையும், பலமில்லாதவனாகஇருந்து பலசாலியு
டன எரராரும் பகைப்பவனையும், ஸரத்தையிலலாதவனுக்குச்சொல
லுகிறவனையும், விருமபத்தகாததை விருமபுகிறவனையும், மாமனாரா
யிருந்துகொண்டு மருமகளுடன் பரிஹாஸத்தை நினைக்கிறவனையும்,

1 'மேடபூத' எனபது மூலம், 'மேட.' எனபதற்குக் 'களத்தில் தாமணி
கட்டுகிற நடுநீர்' எனபது பொருள் 'மூளை, தானஅசையாமலீனந்து காளை
களை அடக்கி நடத்துவதுபோல, நீர் நடுவிலைமையிலிருந்து புதராகளை மனம்
போனபடிச்செல்லாமல் அடக்கவேண்டும்' எனபது கருத்து ஆஸவமேதிக
பாவம் 2-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

2 நீர் அஜாகராதையாகஇருக்கும் ஸமயத்தை

3 அவர்களால் வரும் பொருளால் பிழைப்பவன்

1 மருமகளாலே பயசிவிருத்தி அடைந்தவனாகக் கௌரவத்தை விருமபுகிறவனையும், பிராமணவிபரை அடைக்கிறவனையும், ஸ்திரீயை அதிகமாக நிர்த்தக்கிறவனையும், (பிரமிடமிருந்து ஒன்றை) அடைந்து பின்பு நினைவிலையென்று சொல்லுகிறவனையும், 2 தானம்செய்துவிட்டுப் பிறகு கேட்கப்பட்டபொழுது தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறவனையும், துஷ்டர்களை 3 நல்லவாடத்தைச் சொல்லுகிறவனையும் இந்தப் பதினேழு மனிதர்களுக்கும் ஆகாயத்தை முஷ்டிகளால் உடைக்கிறவர்களாகச் சொன்னா. மேலும், அவர்களை யே, வளைக்க முடியாத இந்திரனுடைய (வான்) விலலை வளைக்கிறவர்களாகவும், அவ்வாறே, பிடிக்க முடியாத ஸூரியிகிரணங்களைப் பிடிக்கின்றவர்களாகவும் சொன்னா. இவர்களைப் பாசத்தைக் கையில்கொண்டவர்களான யமபடாக்களாகத்தான் அடைவிக்கிறார்கள். எந்தமனிதன், எவ்வளவு வயதில் எவ்விதமிருக்கிறானோ அந்தமனிதன் விஷயத்தில் அவனும் அவ்விதமிருக்க வேண்டும்; அது தாமதம் கபடமான ஆசாரமுடையவன் விஷயத்தில் கபடத்துடன் இருக்கவேண்டும் நல்ல ஆசாரமுடையவன் நல்ல ஆசாரத்துடன் அடையப்படத்தக்கவன். ஜரை ரூபத்தையும், ஆசை தைரியத்தையும், மிருதயு பிராணன்களையும், அஸூயை தர்ம அனுஷ்டானத்தையும், காமம் லஜைகளையும், ஈனர்களை ஸேஷிப்பது சீலத்தையும், கோபமன்னது செல்வத்தையும் அபகரிக்கின்றன. அஹங்காரமானது எல்லாவற்றையுமே அபகரிக்கிறது என்று சொன்னா

திருதாராஷ்டிரன், 'மனிதன் நூறுவயதுள்ளவனாக எல்லாவேதங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறானே, அப்படியிருக்க, என்ன காரணத்தால் இவ்வுலகில் அந்த ஆயுள் முழுமையையும் அடைக்கிறதில்லை?' என்று கேட்டான். விதூரா, 'ஓ! அரசரே! மிக்க அதிக அகங்காரம், அதிகப் பேச்சு, மிக்க குற்றம், மிக்க கோபம், தன்னை மாதிரிப் போஷிப்பதில் ஆசை, மித்திரத்துரோகம் என்ற இந்த ஆறுமாகிற காமையான கதிகள தேக்கிளுடைய ஆயுளை அறுக்கின்றன இவைகள் மனிதர்களைக் கொல்லுகின்றன. மிருதயுகொல்லுகிறதில்லை. உமக்கு சூழ்மம் உண்டா

1 மருமகனவகையாரால் கடனமுதலிய ஆபத்துக்களில் காக்கப்பட்டுப் பின்னும் அவர்கள் போருள்முதலியன்கொடுத்தாகக் கௌரவித்தலை விருமபுகிறவன்.

2 தீரத்தமுதலிய இடங்களில் கொடுப்பதாகச் சொல்லிப் பிறகு அதை யாசகன வீட்டிலவருது கெடும்போது அதனைக் கொடாமலே தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறவன்.

3 'ஸ்தவம்' என்று புகழ்க்கொண்டு, 'தீயவரை நல்லவரென்று சொல்பவர், அல்லது பொய்யை மெய்யென்று சொல்பவர்' என்பது பழையவரை.

குசு. ஓ! பரசரே! ருபினவனுடைய தாரத்தைச் சேருகிறவனும், குருபதிகிறியை அடைந்தவனும், இருபிறப்பாளனுயிருந்தும் சூதகிர ஸ்கிரகருப பதியானவனும், கடஞ்சுப்பவனும், சிவமிப்பவனுயிருந்து கொண்டு தன சிமுள்ளவாகுளின் ஜோனத்தைக் கெடுக்கிறவனும், வேதியாகளை வேலைக்கு ஏய்கிறவனும், சரணமடைந்தோர்களைக் கெடுக்கிறவனும் ஆகிய திராசரெல்லாரும் பரமமற்றதற் செயதவ னுக்குச் சமமானவர்கள் இப்பொழுதுள்ள சோதால் பிராயச்சித்தம் செய்துதொள்ள வேண்டுமென்று கேளாயி. (அறித) வாரதத்தை ஏற்றுக்கொள்வனும், சிதியற்றதவனும், தானத்தில் ஸமாததனும், (தேவதை முத்தியவர்களுடைய) சேஷமான அன்னத்தைப் புஜிப்பவ னும், சிறிதேனும் துன்பஞ்செய்பாதுவனும், பபணிலசெபகைகளால் கலகசப்படாதவனும், நன்றியுணர்ந்தவனும், உண்மை பேசுபவனும், மென்மைத்தனரை புள்ளவனுமான விதவான ஸவாகுகத்தை அடைகிறான். ஓ! அரசரே! எப்பொழுதும் பிரியமாகப்பேசுகின்ற மனிதர்கள் எளிதில் அகப்படுவார்கள். அப்பிரியமான நன்மைபைச் சொல்லுகிற வனும் கேட்கிறவனும் கிடைப்பதரிது. எவ்வ தாமத்தை அடுத்தது எஜமானனுடைய பிரியத்தையும் அபிரியத்தையும் தள்ளிவிட்டு, அபிரியமானாலும் நன்மைகளைப் சொல்லுகிறார்களே அவன்தான் அரசனுக்கு உற்ற துணைவன். ஒருகுலத்தினிமித்தம் ஒருமனிகளை விடவேண்டும். ஒரு கிராமத்தினிமித்தம் ஒருகுலத்தை விடவேண் டும். பட்டணத்தினிமித்தம் ஒருகிராமத்தை விடவேண்டும். தன னிமித்தம் நாட்டையேவிடலாம். ஆபத்திற்காகத் தனத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தனங்களாலே தாரத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தாரத்தினாலும் தனங்களாலும் ஆதமாவை எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்தசகுதாட்டமானது முன்கற்பத்தில மனி தர்களுக்குப் பகையைச்செய்ததாகக் காணப்பட்டது ஆகையால், புத்திமானானவன் விளையாட்டிற்காகவும் சூதாட்டத்தைச் செய்யக்கூடாது ஓ! அரசரே! பிரதிபகுலத்திலுமுந் தவறே! சூதா டுகாலத்திலேயே என்னால் 'இது உசிதமில்லை' என்று தடுத்தது ஒருவாரதத்தையானது சொல்லப்பட்டது. ஓ! விசித்தவிரியரின புத ரரே! அது, விராதிக்கொண்டவனுக்குப் பத்தியமான ஒன்றுதம் ருசியா ததுபோல உமக்கு ருசியானிலலை விசிதரமான தோகைகளையுடைய இந்தப்பாண்டவர்களான மயில்களைத் தாராததராஷ்டிராக்களாகிற காகங்களால் அபஜயமடையச் செய்தீர். ஓ! அரசரே! ஸிமமங்களைத் தள்ளிவிட்டு நரிகளை மறைத்து வைத்துக்கொண்டவரான நீர் ஸம

யமபுரதபொழுது துக்கிகம்போகிறீர். ஐயா! எந்தப்போஷகன் பகதும் நன்மைநிலபறமுள்ளவனுமான வேலைக்காரனவிஷயத்தில் எல்லாக்காலத்திலும் கோரியாமல் நுகரிறுநீர் அருதப்போஷகனிடத்தில் வேலைக்காரரான விசுவாஸத்தை அடைகிறார்கள். ஆபத்தானக்காலங்களிலும், இவனைக்கைவிடிகிற சிலலை வேலைக்காரர்களுடைய ஜீவனத்தைக் கெடுத்ததுபுதிதான ராஜபதையையோ நனத்தையோ அடைய விருப்பக்கூடாது ஸ்வேந்ததுடன் கூடிய மந்திரிகளோ, வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களுமே போகமிதந்தவர்களுமான விரோதிகளாகி, இவனைக் கைவிடிகிறார்களல்லவா? முதலில் எல்லா காரியங்களைபும் வரவிடுவதுக்கு உசிதமான விருத்திப்பையும் கணக்கிட்டு அதற்கு உசிதர்களான ஸஹாயகளைச் சேரக்கவேண்டும். செய்யமுடியாதவைவரானகூடுதல்களும் ஸஹாயதால் வாதிககக கூடியவைகளல்லவா? யஜமானனுடைய கருத்ததை அறிந்து சோமபலில்லாமல் எல்லாக்காரியங்களைபும் செய்கிறவனும் ஹிதங்களைச் சொல்லுகிறவனும் புறறுதலுடையவனும் பூஜபனும் சுகதிபை அறிந்தவனுமான அருத்வேலைக்காரன் தன்னைப்போலத் தபைசெய்யத் தக்கவனல்லவா? எவன் சொல்லப்படும் சொன்னசொல்லே மதிக்கிறதில்லையோ, சுட்டளையிடப்படும் தந்ததுச் சொல்லுகிறுநீர், அறிவிற்சிறந்தவனென்கிற அபிமானமுடையவனும் விபீதமாகப் பேசுகிறவனுமான அபபடிப்பட்ட அருத் வேலைக்காரன் சீக்கிரமாகவே விலக கப்படத்தக்கவன். மந்தமில்லாதவனும் ஆணமையுடையவனும் காரியத்தைச் சீக்கிரம் செய்கிறவனும் தபையுள்ளவனும் திறமையுடையவனும் பிறரால் கலைக்கமுடியாதவனும் சிந்தித்தமேராயில்லாதவனும் யுகதியுகதமான வராததைசொல்லுபவனும் ஆக எட்டுகருணங்களும் பொருந்தினவனைத் துதனாகச் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுள்ளமனிதன் விசுவாஸத்தினாலே தன்னிடம் நம்பிக்கையிலலாதவனுடைய வீட்டில் ஒருபோதும் ஸாயவாலத்தில் போகக்கூடாது. ராதரியில் நாதசந்தியில் மறைந்துகொண்டு நிற்கக்கூடாது. அரசனால் இசைக்கப்பட்ட ஸந்தியை இசைக்கக்கூடாது. மந்திராலோசனை செய்கிறவன் அனைகம் போகனிடம் கலந்த அலோசனையையுடையவனும் மெட்டசோகையையுடையவனுமாயி நுகர்பொழுது, (என்போன்றவன்) ஆடுக்கூப்பத்தைச்செய்யக்கூடாது. (பலருடன் ஆலோசிக்கும்) உட்பிட்டத்தில் நான் நம்பிக்கைவைக்கவில்லை' என்று சொல்லவும்கூடாது பின் என்னவெனில், 1 காரணத்தோடு வியாஜத்தைச்செய்யவேண்டும்.

1 'தனக்கு வேறுகாழியமிருப்பதாகக் காரணத்தோடு சொல்லி விலகிப் போகவேண்டும்' எனப்படி.

தயாஸ், அரசன், விமசிசரிகிறவன், அரகனுடைய வேலகன், புத் திரன், ஸ்கோதரன், பாலகனான புத்திராகனையுடைய விதவை, சேனையிறபுருது ஜீவிசுகிறவன், வீட்டில் அதிகாரம் விலகினவன் ஆகிய இவர்கள் பொருளைச் செலவிடத் தலமுதலிய வியவகாரங்களிலி ருந்து விலகப்படாததக்கவர்களாவார்கள். அறிவுடைமை, நற்குலம், கலவி, அடக்கம், வல்லமை, பலசொல்லாமை, சகதிக்குததக்கபடி தானம், நன்றியறிதல் ஆகிய எட்டுக்குணங்களும் மனிதனைப்பிரகாசிக கச்செய்தன. ஐயா! மிக்க மஹிமைபொருந்திய இந்தக் குணங்களை ஒரு குணமானது பலாத்கரித்துச் சேருகிறது. (அதாவது), எப் பொழுது அரசன் ஒருவனை உபசரிக்கிறானோ அப்பொழுது (ராஜோப சாரமாகிய) இந்தக்குணம் (அவனிடத்தில்) எல்லாக்குணங்களையும் அதிகரித்து விளங்குகிறது. ஸ்ரானசீலனுள் ஒருவனைப் பலம், சூபம், ஸ்வரசத்தி, அக்ஷரசத்தி, மெனமை, நன்மனம், அதிகமான சுததி, கார்தி, அமுது, சிறந்தவாக்களானஸ்திரிகா இந்தப் பத்துக்குணங் களும் அடைகின்றன. அளவறிந்து உண்பவனை ஆரோக்யம், ஆயுள், பலம், ஸுகம், மறுவறப் குழந்தை, பெருந்தீனிகாரமென்கிற சிந்தையிலலாமை ஆகிய இந்த ஆறு குணங்களும் அடைகின்றன. திசெயலை இயலபாகவுடையவன்யும் பெருந்தீனிகாரனையும் உலகத் துடன் பண்புபவன்யும் பலவித வருசனைகளுளாவனையும் ஹிமலை செய்பவன்யும் தேசசாலங்களை அறிபாதவன்யும் 1 தகாதவேஷ முடையவன்யும் தனவீட்டில் வஸிக்குமபடி செய்யக்கூடாது ரயாத வன், நிர்திக்கிறவன். மூடன், 2 காட்டில் வஸிப்பவன், சூதாடு கிறவன், பூஜிக்கத்தகாதவனைப் பூஜிக்கிறவன், தையயிலலாதவன், பண்கைப்பாராட்டுகிறவன், நன்றிமறந்தவன் ஆகிய இவர்களை மிகுதி யான பிசையுள்ளவனாக இருந்தாலும் ஒருநாளும் பாசிக்கக்கூடாது. 3 ஆததாடி, மிக்க அஜாகரதையுடையவன், எந்நாளும்பொய்சொல்லு கிறவன், உறுதியான அன்பிலலாதவன், ஸ்நேகத்தை விட்டவன், (தனனை) ஸபாததருக சினைப்பவன் ஆகிய மனிதர்களில் ஈனா களான இந்த ஆறு போகளுக்கும் வேலைசெய்யக்கூடாது. ஆாத் தங்களோ ஸஹாயத்தைக் காணமாகவுடையவைகள். ஸஹாயங் கள் ஆாததத்தைக் காணமாகவுடையவைகள். ஒன்றோடொன்று

1 'பெளத்தஸந்யாஸிவேஷமுதலிய வேஷங்களைத் தரிப்பவன்' எனப்பது பழையவுரை.

2 'செம்படவன்' எனப்பது பழையவுரை

3 விராடபர்வம். 175-ம் பக்கம் குறிப்பில் காண்க.

மூலமாகவுடையவைகளான "இவைகள்" ஒன்றிலல்லாமல் மற்றொன்று கிடைப்பதில்லை புத்திராகளை உண்டிபண்ணிக் கடனற்றவர்களாகச் செய்து அவர்களுக்கு ஒரு பிழைப்பை ஏற்படுத்தி எல்லாக் குமாரிகளையும் சுரியான இடங்களில் கொடுத்ததுடன், பிறகு வனத்திலிருந்துகொண்டு முனிபாவதற்கு விருமபவேண்டும். சுகதனுள்ள வன எது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஹிதமும் தனக்கு ஸுகததை அளிப்பதுமாயிருக்கிறதோ அதைச் செய்யவேண்டும். இது எல்லா ஆததவர்களின் விததிக்கும் மூலம். செலவப் பெருக்கம், சததரு ஜயம், செளரியம், வைவகுணம், முபமசி, உறுதி இவைகள் எவனுக்கு ஏற்படுமோ அவனுக்குப் பிழைப்பிலலாமைபாலுண்டானபயம் ஏது? ஒ! இந்திரனுக்கு 'கிரானவரோ' பாண்டவர்களுடைய பகைப்பதி லுண்டாகும் தோஷங்களை வீர ஆலோசியம் எதில் இந்திரன் முதலான தேவர்களும் வருந்துவார்களோ, எதில் புத்திராகளுடன் வைரமும் எந்நாளும் பயந்த குடியிருப்பும் புகழின் நாசமும் சததருக் களுக்குச் சந்தோஷமும் சீஷமருக்கும் உமக்கும் துரோணருக்கும் அரசனான யுத்தேஷ்டிரனுக்கும் கோபமும் உண்டாகின்றனவோ, அது விருத்தியடைந்தால் ஆகாயத்தில் குறுக்காக விழாத தூம கேதுவைப்போல இந்த உலகத்தை நாசம் செய்யும். உமமுடைய தூறு புத்திராகளும் காணலும் பாண்டவர்கள் ஐவர்களும் (சோதன) கடலை ஆடையாகவுடைய பூமி முழுமைபையும் ஆளக்கூடியவர்கள். ஒ! 'அரசரே' உமமுடைய புதர்கள் காடு; பாண்டு புத்ரர்கள் ஸிம்மங்கள் என்று கருதப்பட்டார்கள். புலிகளுடைய கூடிய காட்டை வெட்டாதீர் வனத்தை விட்டுப் புலிகளும் நாசத்தை, அடையவேண்டாம். புலிகளிலலாவிட்டால் காடு இராது. காடில்லா விட்டால், புலிகளும் இரா. காடு புலிகளால் காக்கப்படுகிறது. காடு புலிகளைக் காக்கிறது. பாவ! புத்தியுள்ளவர்கள் பிறர்களுடைய கெட்ட குணத்தை அறிவதற்கு எவ்விதம் விருமபுகிறார்களோ அவ்விதம் அவர்களுடைய நல்ல குணங்களை அறிவதற்கு விருமபுகிறதில்லை. பெரியகாரியவிததியை விருமபுகிறவன் ஆதிமுதல் தாமதத்தையே ஆசரிக்கவேண்டும். ஸ்வாககத்திலிருந்தும் அமிருதம் விலகாது போலத் தாமத்திலிருந்தும் அராதமானது விலகுகிறதில்லை. பாவத்திலிருந்தும் ஒழிவடைந்த எவனுடைய மனமானது நல்ல காரியத்தின் பிரவேசிக்கச் செய்யப்பட்டதோ அவனால் காரணமும் காரியமுமான இவையெல்லாம் அறியப்பட்டவையாகும் 'எவன் தாமதத்தையும் அராததத்தையும் காமதத்தையும் அநதஅநதக் காலத்திலே செய்கிறானோ

அவன் இமமையிலும் மறுமையிலும் தாமார்த்த காமங்களுடைய
ஸம்பத்தை அடைகிறான். ஓ! அரசரே! எவன் மேலோங்கிய விருப்பு
வெறுப்புக்களுடைய வேகத்தை நன்றாக அடக்குகிறானோ, எவன்
ஆபத்துக்களில் மோகத்தை அடையவில்லைபோ அவர்கள் ஸம்பத்
திற்கு இருப்பிடம். மனிதர்களுக்கு சித்யமாயும் ஐரதுவிதமாயுமிருக்
கிற பலத்தை என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளும். புஜபலமென்பது
முதலாவது பலமாகச் சொல்லப்படுகிறது. மந்திரிகளுடைய லாபமா
னது இரண்டாவது பலமாகச் சொல்லப்படுகிறது உமக்கு சேஷமம்
உண்டாக்கு தனலாபத்தை யோ புத்திமான்கள் முன்னராவது பலமாகச்
சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! இங்கு மனிதனுக்குத் தாழைமுதா
தைகளின் வழியாக இயற்கையாக வந்ததும்¹ அபிஜாத பலமென்று
பெயருள்ளதுமான பலமானது நான்காவது பலமாகக் கருதப்பட்
டிருக்கிறது. ஓ! பாரதரே! எதனால் இந்த எல்லாப்பலங்களும்
ஸங்கிரகஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ எது பலங்களுக்கெல்லாம்
சிறந்ததான பலமோ அது அறிவின பலமென்று சொல்லப்படுகிறது.
எந்தமனிதன் மறொருவனுக்குப் பெரியநீங்கைச்செய்ய வல்லவனா
வானோ அவனுடைய வைரத்தைச்செய்துவிட்டுத் தூரத்திலிருக்கிறே
ன்னென்று ஸமாதானத்தை அடைபக்கூடாது. ஸதிரிகள், அரசர்கள்,
ஸாப்பங்கா,² தனவேகாதபயனம், பிரபு, சதரு, போகம், ஆயுள்
இவைகளில் புத்திமானான எவன் ரம்பிக்கை வைக்கத்தக்கவனாவான்?
(பகைவனுடைய) புத்தியாகிற பாணத்தால அடிக்கப்பட்டவனுக்கு
வைத்தியர்களுமில்லை, ஞானத்தவர்களுமில்லை, (சாந்தி) ஹேராமத்திற்
சூரிய மந்திரங்களும் இல்லை, நன்மையைச்செய்யும், காரியங்களு
மில்லை, அதாவணவேதத்திலுள்ள ஆபிசார மந்திரங்களமில்லை;
மிகக்னித்தியுள்ள ரஸ்குளிக்கைகளமில்லை. ஓ! பாரதரே! ஸாப்பமும்
அக்கினியும் ஸிமமும் தன்குலத்தில பிறந்த புத்ரனும் மனிதனால்
அவமதிக்கத்தக்கவாகலலா. இவர்களெல்லாரும் அளவற்ற பராக
ராமமுடையவாகலலலா! உலகத்தில் பெரியதேஜஸாயிருக்கிற அக்
னியானது மரங்களில் மறைந்துகொண்டிருக்கிறது; பிறார்களால்
ஜ்வலிப்பிக்கப்படாதவரைபில் அந்தக்கடடையை உபயோகப்படுத்து
கிறதுமில்லை (=எரிச்சிததுமில்லை) அந்தஅக்கனியே எப்பொழுது கட்
டைகளிலிருந்தும் கடைந்து ஜ்வலிப்பிக்கப்படுகிறதோ அப்பொழுது
தந்தேஜஸினால் அந்தக்கடடையையும் மறவனத்தையும் சீக்கிரமே

¹ நற்குடிப் பிறப்பு

² 'ஆவிருத்தியில்லாவிட்டால் மறந்துவிடும்' என்பது கருத்து.

எரிததுவிடுகிறது. இப்படிப்போலவே அகனிகஞ்சிகரான தேஜஸையுடைய குலபுதராக, பொறுமையுடையவாகளும் சேஷ்டையிலலாத வாகளுமாகக் கட்டையில் சீ அடங்கியிருப்பதுபோல அடங்கியிருக்கிறார்கள். புத்திராகளுடனகூடும் சீ கொடிக்குச்சுமமான தன்மையுடையவா. பாண்டிவினபுத்திராகள ஸாலவிருக்கைகளாகக் கருதப்பட்டார்கள் பெரியவிருக்கை அகிகாந கொடியான ந ஒருபொழுதும் விருத்தி அடைகிறதில்லை. ஒ! அரகரே! அடிகையின் புத்திரரே! உம முடைய புத்திரன் காடு பாண்டவாகள வனத்திலிருக்கும் ஸிம மங்களாக அறியும். ஸிமமில்லாத வனம் நசிகுமனரே! வன மில்லாத விஷயத்தில் ஸிமமங்களும் நசிகும

முப்பத்தேட்டாவது அதயாயம்.

ப் ர ஜா க ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(விதுரர் திருநராஷ்டிரனுக்கு நீக்கிக் கொல்ல, பாண்ட வர்களுக்கு நாட்கொடாவிடில் தூயோதனனுக்கு ராஜ்யம் நீலையாநென்றது.)

பிராயமுதிர்ந்தவன் வரும்பொழுது, தருணனுடைய பிராணன் கள் உயரக்கிளம்பிவிடுகின்றனவல்லவா? அவன், எதிர்கொள்வது நமஸ்காரமசெய்வது இவைகளாலே மறுபடியும் அவைகளை அடை கிறான். தீரணவன் வந்தவரான ஸாதுவுக்கு ஆஸனங்கொடுத்து ஜலத்தைக்கொண்டுவந்து பாதங்களைக்கழுவி ஸுகத்தைவிசாரித்துத் தன்னுடைய ஸ்திதியைத் தெரிவித்துப் பிறகு ஸாததையுடன் அன் னத்தை அளிக்கவேண்டும். வேதததையறிந்தவா எவனுடையகிரு கத்தில் (அவனுடைய) லோபத்தினாலோ (அவனிடமுள்ள) பயத்தி னாலோ அல்லது (அவனுடைய) கிருபணத்தன்மையினாலேயோ (பாத் திய) ஜலத்தையும் மதுபாககத்தையும் கோவையம் பெற்றுக்கொள்ள வில்லையோ அவனுடைய உயிரவாழ்க்கையைப் பெரியோர்கள் பயன்ற ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். வைத்தியன், ஆயுதமசெய்கிறவன், பிரமமசரியம் நஷ்டமானவன், திருடன், குரூரன், மதுபானம் செய பவன், 1 பருணஹத்தி செய்பவன், பட்டையில் ஜீனிக்கிறவன், 2 வேத

1 சாந்திபாவம் 43-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

2 வேதனம் வாங்கிக்கொண்டு வேதாத்தியயனம் செய்வீகிறவன்.

ததை விற்கிறவன ஆகிய (இப்படிப்பட்ட) ¹ அத்திகள் மிகவும் பிரியராயிருந்தாலும் ஜலம் கொடுக்கப்படத்தக்கவரல்லா உப்பும பக்குவமான அன்னமும் தயிரும பாலும் தேனும் எண்ணெயும் நெய்யும் என்றும் மாமலமும் பழங்களும் கீழங்குகளும் கீரையும் சிவப்பு வஸ்திரமும் எல்லாவாசனைப்பொருள்களும் வெல்லம் முதலியவைகளும் விறகதக்கவைகளல்ல. எவன கோபமற்றவனும், ஓட்டாரு சிலஸியும் கருங்கலனும் பொன்னும் சமமாக சீனைப்பவனும், சோகம் நீங்கினவனும், நடப்புபகைபிலலாதவனும், இசுழ்புகழுகாரிலொழிவடைந்தவனும், விருப்பு வெறுப்புக்களை விட்டவனும், உதாளீனன போனவனுமாயிருக்கிறானே அவன்தான் பிசுது. வனத்தில வஸித்துக்கொண்டு தீனை கீழங்கு இங்குதவிருக்கத்தினகாய்கள கீரைகள் இவைகளால் ஜீவிப்பவனும், மனத்தை நன்கு அடக்கினவனும், அகனிகாரியங்களில் முயற்சிபுள்ளவனும், ² அத்திகள் விஷயத்தில் அஜாகக்காதபிலலாதவனும், (காரிய) பாரததை வகிக்கிறவனும், புண்ணியத்தைச் செய்கிறவனுமான அவன் தவம் செய்பவன். புத்திமானாகு அபகாரத்தைச் செய்துவிட்டுத் தூரத்திலிருக்கிறேனென்று ஸமாதானத்தை அடையக்கூடாது. புத்திமானுடையவைகள் நீண்டவைகள். தான் அன்பஞ்செய்யப்பட்டால் (அன்பஞ்செய்தவனை) அவைகளால் அன்பஞ்செய்வான். தன்னிடம் நம்பிக்கையிலலாதவனிடம் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. நம்பிக்கையுள்ளவனிடமும் அத்திக்நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது நம்பிக்கை வைத்ததாலுண்டான பயமானது வேகளையும் அறுக்கும். தாரங்களைக் காப்பவனும் (அரத) ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் பொறுமைபிலலாதவனும் வருமபடிபைப் பிரித்துக்கொடுக்கிறவனும் பிரியத்தைச் சொல்லுகிறவனும் மிருதுவான ஸவபாவமுள்ளவனும் இன்பமாகப் பேசுகிறவனுமாயிருக்கவேண்டும். ஆனால், இவர்களுடைய வசத்தை அடையக்கூடாது. பூஜிக்க போகயாகளும் மஹா பாக்யமுடையவர்களும் பரிசுத்தர்களும் வீட்டை விளங்கச்செய்கிறவர்களுமான ஸ்திரீகள் வீட்டிற்கு லக்ஷ்மிகளாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். ஆகையால், அவர்கள் விசேஷமாகக் காக்கப்பட்டதக்கவர்கள். பிதாவுக்கு அந்தப் புரத்தின் மேற்பாராவையை அளிக்கவேண்டும். மாதாவுக்குப் பாக

1 'இவர்கள் தண்ணீரும் கொடுக்கத்தக்காதவராயினும் அதிதியாகவந்தால் மிகப் பிரியம் பாராட்டப்பட்டதக்கவர்கள்' என்பது பழைய வரை.

2 'இப்படிப்பட்டவனும் அத்திகளைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்றதனால், செல்வமுள்ளவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?' என்பது பழையவரை.

சாலைபை அளிக்கவேண்டும். பசுகண்டததில் தனக்குச் சமமா யுள்ளவனை ஏறபடுத்தவேண்டும். தர்னை கிருஷிக்குச் செல்லவேண் டும். வேலைக்காரர்களால் விபாபாதத்திற்குரிய பதாாததவகளைப் போக வரச்செய்யவேண்டும். புத்திரர்களால் பிராமமணாகளுக்கும் பணி விடை செய்யவேண்டும் ஜலந்திலிருந்து அகனிபும் பராமமணனிட மிருந்து சந்திரிபஜ்ஜி விபு சபாஹம்பிலிருந்து உலோகமும் உண டாயின் எவகுட செலலுகிற அவைகருமப சுகதியானது தன் காரணங்களில் அடங்குகிறது. நல்லகுலத்திற பிறந்தவர்களும் அகனிகுடிகாரன் தேஜஸுடையவர்களுமான ஸததுகார எடபொ முத்தும் பொறுமையுள்ளவர்களும் (ஸததுககனைனு தெரிபும) ரூபமில் லாதவர்களுமாகக் கடடைரில் அககினி அடங்கிபுருபபதுபோல அடங்கியிருக்கிறார்கள். எந்த அரசனுடைய ஆலோசனையை அவனைச் சோந்தவர்களும் வெளியிலுள்ளவர்களும் அறிமயிலலையோ, எந்த அரசன் எவரும் சாராகளாகிற கண்களுடையவனுபிருக்கிறானே அவன் நெடுங்காலம் ஐரவரியத்தை அனுபவிப்பான். தாமம காமம அரத்தம் இவைகளினிமித்தமான காரியங்களைச் செய்யப்போகிறவன் சொல்லக்கூடாது செய்தவைகளைச் செய்தபிறகுதான் வெளியிட வேண்டும் அப்படியானால் ஆலோசனையானது வெளியாகாது. மலைபின் உச்சியிலேயோ உப்பரிசையிலேயோ ஏறி ஏகாதமாக இருந்து ஆலோ சனை செய்யவேண்டும். செடிகொடிகளில்லாத காடாயிருந்தால் அவ்வி டத்தில் ஆலோசனை (செய்யும்படி) சொல்லப்படுகிறது. ஓ! பாரதே! நண்பனல்லாதவனும், நண்பனுபிருந்தாலும் பண்டித னல்லாதவனும், பண்டிதனுபிருந்தாலும் அடக்கமில்லாதவனும் முடிவான் ஆலோசனையை அறியத்தக்கவராகா. அரசனுவன் பரிசுதியாமல் ஒருவனைத் தனக்கு மந்திரியாக வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. மந்திரியின் மூலமாகவேபன்றோ தனலாபமும் மந்திரா லோசனைப்பைக்காததலும் ஏற்படும். எந்த அரசனுடைய தாம நிமித் தமும் அரத்தநிமித்தமும் காமநிமித்தமுமான எல்லாக்காரியங்களை யும் செய்தபிறகு ஸபையோகன அறிகுறாகளோ அந்த அரசன் அரச சாகளில் சிறந்தவன். அரசன் ரகசியமான ஆலோசனையுடையவனாக இருந்தால், அவனுக்கு ஸந்தேகமின்றிக் காரியவித்தியுண்டாகும். அறியாமையால் இகழ்த்தக்க காரியங்களைச் செய்பவன் அவைகளின் நாசத்தினால் வாழ்நாளிலிருந்தும் நழுவுகிறான். புகழ்த்தக்க காரியங் களைச் செய்வதோ மிகக் ஸுகததையளிகும். அவைகளைச் செய்யா, மலிருப்பதுவே பசுதததாபததைச் செய்வதாகக் கருதப்படுகிறது.

வேதங்களை அததியன்மசெய்யாத வேதியன் எப்படி ஸ்ராதததகர் மந்திரகு அருகனிலையோ அப்படியே (ஸ்ரத்திவிக்கமுதலான) ஆறு குணங்களையும் கேட்டறியாதவன் மந்திராலோசனையைக் கேட்க அருகனாகான். ஓ! அரசரே! நிலை விருத்தி ஸ்ஷயங்களை அறிந்தவனும் (ஸ்ரத்தி முதலான) ஆறுகுணங்களாலும் பிரஸித்திபெற்றவனும் அவமதிக்கப்படாத நல்லொழுக்கத்தைபுடையவனுமா பிருப்பவனுக்கு பூமியானது சுவாதீனமாக இருக்கிறது வீணாகாத கோபசந்தோஷங்களைபுடையவனும் தானேசெய்து பின்னுமபாக்கிற்றவனும் தன்னால் நியப்பட்டுத் தனசாலையைபுடையவனுமா பிருப்பவனுக்குப் பூமியானது செல்வங்களை அளித்தனக்கொண்டே இருக்கிறது. அரசனானவன் (அரசனென்கிற) போமாததிரத்தினாலும் குடையினாலும் ஸந்தோஷிக்க வேண்டும். திரவியங்களை வேலைக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். ஒருவனாகவே எல்லாவற்றையும் கிரகித்தனக்கொள்ளுதிறவனாக இருக்கக்கூடாது பிராமணனைப் பிராமணன் அறிவான். ஸ்திரீயைக் கணவன் அறிவான். மந்திரியை அரசன் அறிவான். அரசனை அரசனே அறிவான். கொல்லவேண்டிய சினைமையை அடைந்த பகைவன் தன் வசப்படடால் விடக்கூடாது கொல்லவேண்டியவனை வணக்கத்துடனிருந்துகொண்டு அடக்கவேண்டும் (தனக்குப்) பலம் உண்டான பொழுது கொல்லவேண்டும். கொல்லப்படாத விஷயத்தில அவனிடமிருந்தும் சிக்கிரம் பயமுண்டாகும் தெய்வங்கள் அரசர்கள் பிராமணர்கள் முதியவர்கள் இளைஞர்கள் நோயாளிகள் இவர்களவிஷயத்தில் கோபத்தை எப்பொழுதும் முயற்சிசெய்து அடக்கவேண்டும். அறிவுள்ளவன், மூடார்களால் செய்யப்பட்ட பயனற்றதான கலகத்தை விலக்கவேண்டும். அப்படிச்செய்தால், உலகத்தில் கீதத்தியையும் ஆடவான், அனாதத்ததோடும் சேரமாட்டான். எந்த யஜமானனுடைய அணுக்கிரகமும் கோபமும் பயனற்றனவாகுமோ அவனை ஜனங்கள் அலியானபதியை ஸ்திரீகள் விரும்பாததுபோல விரும்ப மாட்டார்கள். புத்தியானது தன்லாபத்திற்குக் காரணமாகிற்றில்லை. மூடத்தன்மையானது செழிப்பில்லாமைக்கு (காரணமாகிற்றில்லை) உலக பரப்பரையினுடைய வரலாற்றைப் புத்திமான அறிகுறன்; மறறவன் அறிகிறதில்லை. ஓ! பாரதரே! மூடனானவன், வித்தையால் சிறந்தவர்களையும் சேலத்தால் சிறந்தவர்களையும் பிரயத்தினால் மூத்தவர்களையும் புத்தியினால் சிறந்தவர்களையும் தனத்தால் பெரியவர்களையும் குலத்தால் மேலானவர்களையும் எப்பொழுதும் அவமதிக்கிறான். இழிவான சேய்கையுடையவனையும்

அறிவில்லாதவனையும் அஸூலையடையவனையும் தாமம் செய்யாத
வனையும் குற்றமானசொற்களைப் பேசுகிறவனையும் கோபமுடைய
வனையும் அனாதகங்கள் விரைந்து அடைகின்றன. தான் சொன்ன
சொல் தவறாமல் கொடுப்பதும் காலத்தைக் கடவாமலிருப்பதும்
(ஜனங்களுக்கு) இனிய வார்த்தையும் மனிதர்களைத் தன்னிடம்¹
அடிக்கடி வருமடடி செப்கின்றன. சொன்னசொல் தவறுதலானும்
ஸமாததனும் நன்றியற்றதவனும் புத்திமான்னும் கோமைபுள்ளவ
னுமான மனிதன் பொக்கசம் நசித்தாலும் பரிவாரத்தை அடைகிறான்.
தையியம், சமம், தமம், சகதி, கஸ்ப, நிஷ்டைமில்லாதவராததை, மிக
தீவர்களுக்குத் துரோகம்செய்யாமை இரதவழி செல்வத்தை நன்கு
விருத்திசெய்கின்றவைகா. ஒ! அரசரே! டாகிததுக்கொடாகவ
னும் தீயமனமுடையவனும் நன்றியற்றதவனும் லஜஜலபற்றவனு
மான அப்படிப்பட்ட அரசன் உலகத்தில் விலக்கப்பட்டதக்கவன்.
எவன் குற்றமுள்ளவனுபிறந்துகொண்டு தனக்குள்ளிருக்கிற குற்ற
மில்லாத மனிதனைக் கோபமவரச் செய்கிறேனே அவன் ஸாபபத
தோடுகூடிய வீட்டில் வஸிப்பவன்போல இரவில் ஸுகமாகத் தூங்கு
கிறதில்லை ஒ! பாரதரே! எவர்கள் மனக்கலக்கமடைந்தால் யோக
சேஷமததிறந்த தீவரு ஏறபடுமோ அவர்களுக்குத் தேவதைகளுக்
குச் செய்யவதுபோல எப்பொழுதும் ஸந்தோஷம் வருமபடி நடக்க
வேண்டும். எந்தப் பொருள்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலும் மிக்க மதங்
கொண்டவர்களிடத்திலும் ஸூழக்கவருநரியவர்களிடத்திலும் இழி
வானவர்களிடத்திலும் சொந்திருக்கின்றனவோ அவைகள் ஸந்தேகத்
தையடைந்தவைகளே எவ்விடத்தில் ஸ்திரீயும் சூதாடியும் இளைஞ
னும் அதிகாரஞ்செலுத்துகிறார்களோ அவருளவர்கள் கல்தோணியி
லுள்ளவர்கள் நகியில் முழுகுவதுபோல ஸ்வதந்திரமற்றவர்களாகி
முழுகிவிடுகிறார்கள். ஒ! பாரதரே! எவர்கள் விசேஷமான பிரயோ
ஜனங்களில் பற்றில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்களோ அவர்களை நான்
அறிவுள்ளவர்களாக நினைக்கிறேன். விசேஷங்களை² கலகப்பிரஸங்
கத்தைச் செய்கின்றவை யல்லவா? எவனைச் சூதாட்டக்காரர்கள்
புகழ்க்கின்றார்களோ எவனைக் கூத்தாடிகள் புகழ்க்கின்றார்களோ எவனை
வியபிசாரிகள் புகழ்க்கின்றார்களோ அவன் ஜீவிகிறதில்லை. ஒ! பார
தரே! பெரிய விலையுடையவர்களும் அளவற்ற பராகரம்முடையவர்
களுமான அந்தப் பாண்டவர்களைவிட்டு உமமாலே துரியோதன

1 'தன் வசப்படுத்துகின்றன' என்பது கருத்தி.

2 'பொருமைக்குக் காரணமானவை' என்பது கருத்தி.

னிடத்தில் பெரிய ஐஸவரியமாந்து வைக்கப்பட்டது. ஆகையால், ஐஸவரிய மத்ததால் மதிமயங்கியிருக்கிற அவன், அந்த ஐஸவரியத் திலிருந்து, மூவுலகங்களிலிருந்தும் மஹாபலி நமுவினதுபோல நமு வினைத நீராபாபி' என்று சொன்னான்.

முப்பத்தோன்பதாவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தோடீச்சி.)

(விதுரர் கீததாஷ்டாங்கீத நூதிகளை வகப்படுத்திக்கொள்வதிலுள்ள நன்மையையும் கோளவ பாண்டவர்களுடம் ஸம்மாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன், விதுரை கோக்கி, 'இந்த மனிதன் பொருளுடைமைப் புகழ் பெருநளினமைப் புகழ் கபிறத்தில் கோக்கப்பட்டதும் மரத்தால் செய்யப்பட்டதுமான பெண்பனுவலையோடு அசுரகுறியிருக்கிறான். இவன் பிரம்மாவிலுள்ள முனவினப்பயனை அனுசரித்துப் படைக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறானே' ஆகையால், நீ சொல் நான் கேட்பதில் உறுதியுடையவனாயிருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். விதுரர், 'ஓ! பாரதே! ஸம்யகதவறி வராததைப்பைச சொல்லுகிறவன் இருக்கப்படுகிறான். புத்தகக்குறையையும் அவமானத்தையும் அடைகிறான். (ஒருவன்) தானத்தால் பிரியனாகிறான். மற்றொருவன் பிரியமான வராததையால் பிரியனாகிறான். வேறொருவன் ஸ்ரீலோகனைப்பக் காரணமாகவுடைய பலத்தினால் பிரியனாகிறான். எவன் பிரியனோ அவன் பிரியனே. வேண்டாதவன் நல்லவனாகிறதில்லை; புத்திமானுமாகிறதில்லை; பண்டிதனுமாகிறதில்லை; வேண்டினவனிடமுள்ள காரியங்களெல்லாம் நல்லவைகளே. வேண்டாதவனிடமுள்ள காரியங்களெல்லாம் தீயவைகளே. ஓ! அரசரே! பிறந்தவுடனேயே, 'நீர துரியோதனன் ஒரு புத்தனை விடுவிடு; அவனை விடுவதால் நூறு புத்திரர்களுக்கும் விருத்தியுண்டாகும், அவனை விடாவிடில் நூறு புத்திரர்களுக்கும் நாசமுண்டாகும்' என்று நான் சொன்னேன். எந்த வளாச்சியானது பிறகு குறைவைக் கொடுக்குமோ அந்த வளாச்சி பெரிதாக நினைக்கத்தக்கதில்லை. குறைவாயிருந்தாலும் எந்தக் குறைவானது பிறகு வளர்ச்சியைக் கொடுக்க

1 'மந்திராலோகனையின் பலத்தினாலும் மூவுலகத்தினாலும்' என்பது பழைய வரை.

குமோ அது பெரிதாக சீனக்கதக்கது. ஒ! மஹராஜமே! எந்தக் குறைவானது வளாகசிபைக் கொடுக்குமோ அது குறைவன்று. இங்கே எந்தக் காரியத்தை அடைந்து பலவற்றை அழிப்பானோ அது குறைவென்று சீனக்கதக்கது. ஒ! திருதராஷ்டிரே! சிலர் குணங்களால் பூரணமாயிருக்கிறார்கள் சில தனத்தினால் பூரணமாயிருக்கிறார்கள். தனத்தால் சிறந்தவர்களானாலும் குணங்களால் குறைந்தவர்களை விடக்கடவீர்' என்று சொன்னா.

திருதராஷ்டிரன், 'நீ எல்லாவற்றையும் அறிவுடைமையோடு ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கவையையும் வருவதால், தலை நம்பனளிக்கத்தக்கவையையும் மாகச் சொல்லுகிறாய். ஆனாலும், புத்திரனை விடவதற்குத் துணியில்லை. எங்கே தாமமோ அங்கே ஜயமுண்டாகும்' என்று சொன்னான். விதூர, 'கிரமசிபு' குணங்களுள் அவனும் வணக்கமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் பிராணிகளுடைய மிக்க ஸ்வரூபமான நாகத்தையும் ஒருபொழுதும் உபேசிக்கமாட்டான் எவ்வாறு பிறர்களுடைய நிரந்தரத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் பிறர்களுக்குத் துக்கங்களைப்படுத்தி பண்ணுவதிலும் ஒருவருக்கொருவர் கிரோதத்திலும் எப்பொழுதும் கிளம்பினவர்களுமாக முபாசை செய்கிறார்களோ, எவர்களைப் பார்த்தால் தோஷம் ஏற்படுமோ, உடன வலிப்பதிலும் பெரிதான பயமுண்டாகுமோ, (எவர்களுடைய) தனத்தைக் கிரகிப்பதில் பெரிதான தோஷமுண்டாகுமோ, (எவர்களுக்குக்) கொடுப்பதிலும் பெரிதான பயமுண்டாகுமோ, எவர்கள் பேதப்படுத்துவதை இயல்பாகவுடையவர்களோ, எவர்கள் காமத்துடன் கூடினவர்களும் லஜைப்பில்லாதவர்களும் ரகஸ்யமாக அணிவீடத்தைச் செய்பவர்களுமாயிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பாவிக்கென்று பிரஸித்தியடைந்து ஸகவாஸத்தில் நிரதிகப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் மற்றப் பெரிய தோஷங்களுடனும் கூடினவர்களாயிருக்கிறார்களோ அவர்களை விட்டுவிடவேண்டும் இழிவான எவனிடத்தில் நட்பின் காரணம் விலகும்பொழுது, அன்பும் பயனின் உத்பத்தியும் ஸ்நேகத்திலுள்ள ஸௌகயமும் அழிகின்றனவோ, எவன் அபவாதம் சொல்வதற்கு முயலுகிறானோ, அழிவில் முயலுகிறானோ, அறியாமல் சிறிது தீங்கு ஏற்பட்டபொழுதும் பொறுமையை அடைகிறதில்லையோ, தன்பம் செய்கிறவர்களும் மனத்தை வசஞ்செய்யாதவர்களுமான அப்படிப்பட்ட அற்பாக்களுடன் சேர்க்கையை விதவான் புத்தியினால் நன்கு ஆராயந்து தூரத்தில் விலக்கவேண்டும். எவன் ஞாநியையும் வறிய வனையும் பரிதாப நிலையிலிருப்பவனையும் நோயாளியையும் அனுகரகிக்

கிறுனோ அவன புத்திரர்களாலும் பசுக்களாலுமுண்டான செழிப்
பையும் அழிவற்ற சேஷமதையும் அடைகிறான். ஓ! அரசா
கனில சிறந்தவரே! எவர்கள் தமக்கு நன்மையையும் குலத்திற்கு
விருத்தியையும் விருமபுகிறார்களோ அவர்கள் ஞாதிக்களை விருத்தி
யடையச் செய்யவேண்டும். ஆகையினாலே, நலத்தைச் செய்யக்
கடவீர். ஓ! அரசரே! ஞாதிக்குடைய பூஜைபைச் செய்கிறவன்
சேஷமததான் சேருவான். ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! ஞாதிகள்
குணக்கேடீரானாலும் நனகு ரஹிக்கப்படத் தக்கவர்கள். குண
வான்களும் உமமுடைய அருளை விருமபுகிறவர்களுமான பாண்ட
வர்கள் காக்கப்பட்டத் தக்கவர்கள். குணவான்களும் உமமுடைய
அருளை விருமபுகிறவர்களுமான பாண்டவர்கள் ரஹிக்கப்பட்டதக்
கவாகளென்று சொல்லவும் வேண்டியோ? ஓ! அரசரே! வீரா
களான அவர்களுக்கு அனுகரகத்தைச்செய்யும். ஓ! அதிபதியே!
அவர்களுடைய ஜீவனத்திற்காகச் சில கிராமங்களைக் கொடுக்க
கடவீர். ஓ! அரசரே! இப்படிச் செய்தால், உலகத்தில் உமமால்
புகழ்நானது அடையப்பட்டதா தும். ஐயா! முதியவராயிருக்கிற நீ
புத்திரர்களைக் கட்டினாயிடவேண்டும். என்னாலும் நன்மையானது
சொல்லத்தக்கது. எனனை உமமுடைய நன்மையில் விருப்பமுடையவ
னென்று அறியும். சுபத்தைவிருமபுகிறவன் ஞாதிக்குடைய பேரிச்செய
யக்கூடாது. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! ஸுகங்களானவை ஞாதிக்களோடு
கூடியே அனுபவிகத்தக்கவைகள். ஞாதிக்களோடுகூடி ஒருவீரிடத்தொ
ருவா நல்ல போஜனமும் நல்ல ஸம்பாஷணமும் நல்லபரிதியும்செய்ய
வேண்டும். ஒருபொழுதும் விரோதமானது செய்யத்தக்கதன்று.
இவவுலகில், ஞாதிகள் ஆபத்துக்களினின்றும் தாண்டிவிப்பார்கள்;
முழுதுக்கவும் செய்வார்கள். இவவுலகில் நன்னடையுடைய ஞாதி
கள் தாண்டிவிப்பார்கள். தீயநடையுள்ளவர்கள் முழுதுச்செய்வா
கள். ஓ! ராஜேந்திரரே! பகைவார்களின் காவத்தை ஒழிக்கிறவரே!
பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் நல்ல நடைபுடையவராயிருக்கக்கடவீர்.
அவர்களால் சூழப்பட்டால் நீர் பகைவர்களுக்கு வெல்லமுடியாதவ
ராவீர். எந்த ஞாதியானவன் செல்வவானாயிருக்கிற ஞாதியை
அடைந்தும் விஷமபூசின் பாணத்தைக் கையிலுடையவனை அடைந்த
மிருகம்போலக் கெடுத்தலை அடைகின்றானோ அவனுடைய பாவத்தைச்
செல்வவானாயிருக்கிற அந்தஞாதி அடைகிறான். ஓ! அரசரே!
பின்னாலேயும் அந்தப் பாண்டவர்களையோ அல்லது புத்திரர்களையோ
கொல்லப்பட்டவர்களாகக் கேட்டு உமக்குத் தாபமானது உண்டாகப்

போகிறது. ஆகையால், அதைப்பற்றி யோசிக்கக்கூடவீர உயிர் நிலை யிலல்லாமலிருப்பதால், (மனிதன்) எந்தக் காரியத்தைச் செய்ததினால் கவலை கொண்டவனாகப் பரிதாபத்தை அடைவானோ அதனை முன்பே செய்யாமலிருக்க வேண்டும். சிதிராஸ்திரத்தைச் செய்த சக்ராசாரியரைத் தவிர மற்றவன் அநீதியைச் செய்வதன்வன? ஆனால், அந்த அநீதியானது நடந்துவிட்டது ஆதலால், நடக்கவேண்டியதை அந்தந்த ஸமயத்திற்குத்தக்கபடி செய்வதென்பது புத்திமாத்களிடத்தில்தான் இருக்கிறது. ஓ! அரசரே! துரியோதனனாலே அவர்கள் விஷயத்தில் இருக்க கெடுதலான காரியமானது முன் செய்யப்பட்டிருக்குமேயானால், (இப்பொழுது) குலத்தில் பெரிமவரான உமமால் அதானது நிவிர்த்தி செய்யத்தக்கது. ஓ! அரசரே! நீ அவர்களை ஒரிடத்தில் நிலைக்கச்செய்து உலகத்தில் களங்கம் நீங்கினவரும மதிமான்களால் பூஜிக்கத்தக்கவருமாவீர். எவன்? ராகளுடைய நல்லவசனங்களைப் பயனவரையும் ஆஃக காரியங்களில் உறுதியை? எனே அவன் வெகுதூரம் புகழுடனிருப்பான். மிகவும் ஸமாததங்களாயிருந்தாலும் அறியவேண்டியதை அறியாமலும் அறியப்பட்டதை அனுஷ்டியாமலும் இருப்பார்களால், (அவர்கள் தங்கள்) ஞானத்தை நன்கு உபயோகித்தவர்களாகா. எந்தவிதவாந பாவத்தின் உத்பத்தியைப் பயனுஷ்டைய காரியத்தை ஆரம்பியாமலிருக்கிறானோ அவன் விருத்தியடைகிறான். எவன் முன் செய்யப்பட்ட பாவத்தை ஆலோசியாமல் தொடர்ந்துசெய்கிறானோ துர்ப்புத்தியுள்ள அவன் ஆழமான சேறறுடன்கூடின பள்ளத்தில் (=கெட்டிய நுகத்தில்) தள்ளப்படுகிறான். புத்திமானானவன் ஆலோசனை வெளியாகிக் கெடுவதற்குக் காரணமான இவ்வாறினையும் பார்க்க வேண்டும். செல்வத்தின் மிகுதியை விரும்புகிறவனாக எப்பொழுதும் இவைகளை நேராமல் காக்கவேண்டும். ஓ! அரசரே! (அவைகளாவன—) குடிமயக்கம், அதிவித்திரை, பிறருடைய ரகசியமான சாரர் முதலியவரை அறியாமை, தன்னிடமுண்டாகும் குறிப்பு, துஷ்டமந்திரிகளிடம் நம்பிக்கை, ஸமாததியமில்லாத தூதன் இவ்வாறுகளே. அரசரே! இந்த ஆறுதுவாரங்களையும் எவன் அறிந்துகொண்டு எப்பொழுதும் மந்திராலோசனையை மறைக்கிறானோ அவன் தர்மார்த்த காமங்களை அனுஷ்டியப்பதில் முயற்சியுடையவனாகப் பணைவர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். பிறுஹஸ்பதிக்ரு ஸமானாகளாலும், சாஸ்திரத்தை, அறியாமலும் பெரியோர்களை ஸேவியாமலும் தர்மார்த்தங்கள் அறியப்படக்கூடியவைகளல்ல. கடலில் விழுந்தது

நஷ்டமே. செவிகொடாதவனிடம் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை நஷ்டமே. புத்தியில்லாதவனிடம் சாஸ்திரம் நஷ்டமே. சாமபலில் விழாத ஹவிஸ் நஷ்டமே. புத்திமானானவன் யுக்தியால் பரீகூறின, அடக்கடி புத்தியால் நிச்சயித்தது, பிறா மூலமாகவும் கேட்டு, தானும் பாராத பிறகு, விசேஷமாகத் தெரிந்துகொண்டு அறிஞர்களுடன் ஸ்நேகத்தைச் செய்யவேண்டும். அடக்கமானது புகழினமையைப் போக்கும். பராக்ரமமானது பொருளின்மையை நாசம் செய்யும். பொறுமையானது எப்பொழுதும் கோபத்தை நாசஞ்செய்யும். ஆசா மாந்து அலக்ஷணத்தை (=இன்னகுலத்தாரென்று அறியப்படும் அடையாளமினமையை) நாசஞ்செய்யும். ஓ! அரசரே! அனுபவிகும பொருள்களாலும் உத்பத்தி சேஷதரத்தினாலும் கிருகத்தினாலும் ஒழக்கத்தினாலும் போஜனத்தினாலும், ஆடையினாலும் குலத்தைக் கண்டறியவேண்டும். சரீரத்தில ஆசையைவிட்டவனுக்கும் காமம் நேரிட்டால் துதித்துச் சொல்வது முடியாது காமத்தில். ஆசை கொண்டவனுக்குக் கேட்பானேன்? பேரறிஞர்களை அடுப்பவனும் விதவானும் தாமசீலனும் காட்சிக்கனியவனும் மித்திரனுடன்கூடின வனும் நல்லவர்களுடையவனுமான நண்பனைப் பரிபாலிக்கவேண்டும் கெட்குலத்திற பிறந்தவனே நல்லகுலத்திற பிறந்தவனே எவன் மரியாதையைத் தாண்டாமலிருப்பானே, தாமதத்தை விருமபுகிறவனும் மெனமைத்தனமையுடையவனும் லஜனையுடையவனுமான அவன் நல்ல குலத்தோர்கள் நூறுபோகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவன். எந்த இருவருக்கு எண்ணத்தோடு எண்ணமும் ரகஸியத்தோடு ரகஸியமும் அறிவோடறிவும் ஒத்துப்போகின்றனவோ, அவர்களுடைய ஸ்நேகமானது கெடுகிறதில்லை. புத்திசாலியர்னவன் மதிக்கேடனும் கலவியறிவில்லாதவனுமாயிருப்பவனைப் புற்களால் மறைக்கப்பட்ட கிணற்றைப்போல விலக்கவேண்டும். அவனிடத்தில் ஸ்நேகம் நசித்துவிடும், பண்டிதனானவன், காவன்கொண்டவர்களிடத்திலும் மூடார்களிடத்திலும் கோபமுள்ளவர்களிடத்திலும் ஆலோசியாமற் செய்கிறவர்களிடத்திலும் தாமம் விலகினவர்களிடத்திலும் ஸ்நேகத்தை வைக்கக்கூடாது. நன்றியறிந்தவனும் தாமம் செய்பவனும் ஸத்யமுள்ளவனும் அறபத்தனமில்லாதவனும் உறுதியான புகதியுடையவனும் இந்நிரியங்களை ஜயித்தவனும் (இருக்கவேண்டிய) முறையிலிருப்பவனுமான மனிதனை மித்திரனென்று (விதவான்) விருமபுகிறான். இந்நிரியங்களை விஷயங்களிற் செல்லவிடாமலிருப்பதானது மாணத்தைக் காட்டிலும் அதிக (ஸரம்) மாயிருக்கிறது. இந்

திரியங்களை அதிகம் செல்லவிடுவதோ தேவதைகளையும் கெடுத்தது விடம் எல்லாப் பிராணிகளின் விஷயத்திலும் மிருதுவான ஸ்வபாவம், அஸூயைப் பல்லாமை, பொறுமை, தைரியம், மித்திரர்களை அவமதியாமலிருத்தல் இவைகளைப் பண்டிதர்கள் ஆயுளுக்குக் காரணங்களாகச் சொல்லுகின்றார்கள். எவன் அசீமாயத்தால் கெடுக்கப் பட்ட ஆரத்தத்தை மிகக் மனவுறுதியை அடைந்து நல்ல நியாயத்தால் மறுபடியும் திருப்ப விருமபுகற்றை அவனுடைய அச்செய்கை உததம் புருஷர்களின் விரதமாகிறது வரப்போகிற துக்கத்தில் பரிகாரத்தை அறிந்தவனும் நடக்கின்ற காரியத்தில் உறுதியான சிச்சயமுடையவனும் (அகாரியம்) நடந்தபின் மேல் செய்யவேண்டிய காரியத்தின் சேஷத்தை அறிந்தவனுமான மனிதன் ஆரத்தங்களால் விடப்படுகிறதில்லை. செய்கையினாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் எதை அடிக்கடி பற்றுகிறதோ அதே அவனைக் கவர்கின்றது. ஆகையால், நல்ல காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். மன்களத் திரவியங்களைத் தொடுவதும், உதவியின் நிறைவும், சாஸ்திரமும், முபறசியும், ருஜாதனமையும், அடிக்கடி ஸ்தனுககளைத் தரிசிப்பதும் ஆகிய இவைகள் ஐஸ்வரியத்தைச் செய்கின்றவைகள். முயற்சியை விடாமலிருப்பது செல்வத்திற்கும் லாபத்திற்கும் நன்மைக்கும் காரணம். முபறசியை விடாதவன் பெரியவனாகிறான்; அவ்வற்ற ஸுகத்தைடும் அனுபவிகிறான். ஐயா! வல்லவனாயிருப்பவனுக்கு எப்பொழுதும் எல்லோர் விஷயத்திலும் பொறுமையுடனிருப்பதைக் காட்டிலும் மிகத் திருவுடைய தும் மிக்கநலமாயிருப்பதும் வேறொன்றில்லை அசுகதனானவன் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கவேண்டும். சுகதியுள்ளவன் தாமதத்தின் காரணமாகப் பொறுக்கவேண்டும். எவனுக்கு ஆரத்தமும் அனாததமும் ஸமமோ அவனுக்கு எப்பொழுதும் பொறுமை அனுபவமானது. எந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறவனாயிருந்தும், தாமர்த்தங்களிலிருந்து குறைவையடையாது அனை இஷ்டப்படி அனுபவிக்கலாம். முடனுடைய விரதத்தைச் செய்கக்கூடாது. துக்கத்தால் பீடிக்கப் பட்டவர்களிடத்திலும் மதம்கொண்டவர்களிடத்திலும் நாஸ்திகர்களிடத்திலும் சோமபேறிகளிடத்திலும் அடக்கமில்லாதவர்களிடத்திலும் ஊக்கமில்லாதவர்களிடத்திலும் செல்வமானது சிறுகிறதில்லை. நோமையுடையவனும் நேர்மையால் (அகாரியங்களில்) லஜைஐயுள்ளவனுமான மனிதனைத் தூபபுத்தியுள்ளவர்கள் சுகதியில்லாதவனாக நினைத்துக்கொண்டு அவமதிக்கிறார்கள். மிகக் யோக்யனும் அதிகமாகக் கொடுப்பவனும் அதிசூரனும் அதிக விரதமுடையவனும் தன்னறி

வால் கர்வமுள்ளவனுமாயிருப்பவனை லக்ஷ்மியானவள் பயத்தினால் கிடட நெஞ்சுகூற்திலலை. இந்த லக்ஷ்மியானவள் அதிக குணவான் களித்ததிலும் அதிக குணமற்றவர்களிடத்திலும் இருக்கிறதிலலை. இந்த லக்ஷ்மியானவள் குணங் களையும் கிரமபுகிறதிலலை; குணமில்லா விட்டாலும் பறந்துகிறதிலலை. பித்துக்கொண்டவளான இந்த ஸ்ரீயா னவள், கண பொட்டையான பசப்போல ஏதாவது ஓரிடத்திலேயே இருக்கிறாள். வேதங்கள் அக்கினி றீறாத திரத்தைப் பயனாகவுடையவைகள். சாஸ்திரமானது நலவிபறகையையும் நன்னடையையும் பயனாகவுடையது. ஸ்திரீயானவள் கிரீடையையும் புத்திரனையும் பயனாகவுடையவள். தனமானது தானத்தையும் போகத்தையும் பயனாகவுடையது எவன் அதர்மத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்களால் பரலோகத்திற்குரிய காமாச்சை செய்கிறானோ அவன், (அந்த) தன்ம கெட்ட வழியாய் வந்ததால், மரித்தபிறகு அந்தக் கர்மாவின பயனை அனுபவிக்கமாட்டான். ஸத்வகுணமுள்ளவர்களுக்குக் காடுகளிலும் வனத்திலுள்ள செல்லமுடியாத, இடங்களிலும் கஷ்டமான ஆபத்தங்களிலும் பரபரப்பை உண்டுபண்ணுகிற காரியத்திலும் ஆபத்தங்கள் ஓங்கப்பட்ட காலத்திலும் பயமில்லை. முயற்சி, இந்திரியங்களின் அடக்கம், திறமை, அஜாக்ரதையிலலாமை, தைரியம், ஞாபகசக்தி, நன்கு ஆலோசித்து ஆரம்பித்தல் இவ்வகளை ஐஸ்வரியத்திற்குக் காரணமாக அறியும். தவசிகளுக்குத் தவம் பலம்; பிரமமஜ்ஞானிகளுக்குப் பிரமம் பலம். தீயோர்களுக்குத் துன்பம்செய்தல் பலம். குணவானகளுக்குப் பொறுமை பலம். ஜலம், கிழங்கு, பால், பழம், 1 ஹவீஸ், பிராமணனுடைய அனுமதி, குருவின் வசனம், ஓளவுதம் இவ்வெட்டும விரதத்தைக் கெடுக்காதவைகள். எது தனக்குக் கெடுதலாயிருக்கிறதோ அதைப் பிறனுக்குச் செய்ய நினைக்கக்கூடாது. (புலன்களின்) அடக்கத்தினால்தான் தாமமானது உண்டாகும். அதாமமானது காமத்தால் நடக்கிறது. கோபியாமஜ்ஞாதே கோபத்தை ஜயிக்கவேண்டும். துஷ்டனைத் தன் நல்லொழுக்கத்தால் ஜயிக்கவேண்டும். லோபியைத் தானத்தால் ஜயிக்கவேண்டும் பொய்யை ஸத்தியத்தால் ஜயிக்கவேண்டும். ஸ்திரீ, தூரத்தன், சோமபேறி, பயந்தவன், கொடுமையுள்ளவன், (தான் ஒருவனை) ஆண்பிள்ளை யென்கிற காவமுள்ளவன், திருடன், நன்றிமற்றதவன், நாஸ்திகன் (இவர்களிடத்தில) நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. நமஸ்காரத்தை வழக்கமாகவுடையவனும் எந்

நானும் பெரியோர்களை அடுத்தது வழிப்புகிறவனுமான மனிதனுக்குக்
1 கோத்தியும் ஆயுளும் 2 யசஸும் பலமும் இந்நான்கும் நன்றாக
விருத்தியடைகின்றன. எந்த அடத்தவகளை அதிசகக் கிலேசத்தினு
லேயோ தாமதத்தை மீறுவதனுலேயோ சத்துருவை வணங்குவதனு
லேயோ ஏறப்படுமா அவைகளில் மனத்தைச் செலுத்தாதீர். கலலாத
மனிதன் துக்கிக்கப்படத் தக்கவன். பிரஜையை உண்டுபண்ணாத
சோகை துக்கிக்கப்படத்தக்கது. ஆகாரமில்லாத பிரஜைகள் துக்கிக்
கப்படத்தக்கவைகள். அரசனில்லாத நாடு துக்கிக்கப்படத்தக்கது.
தேவிகளுக்கு வழிப்போக்கானது ஜரை, பாவதங்களுக்கு ஜலமானது
ஜரை, ஸ்திரீகளுக்கு ஸமீபாகமில்லாமை ஜரை, மனத்திற்குக் கடுஞ்
சொல் ஜரை வேதங்கள் அப்பியாஸமில்லாமைபக களங்கமாகவுடைய
வைகள், பிராமணனுக்கு விபூதமில்லாமை களங்கம்; பூமிக்கு வாஹ
லீக தேசத்து ஜனங்கள் களங்கம், மனிதனுக்குப் பொய் களங்கம்;
பதிவிரதைக்குக் 3 கெளதுஹலம் களங்கம், ஸ்திரீகளுக்குப் பரதேச
கமனம் களங்கம். ஸுவாணத்திற்கு வெள்ளி மலம், வெள்ளிக்கு
நயம் மலம்; நயத்திற்குக் காரீயம் மலம், காரீயத்திற்கு அழகுகே
மலம். சயனத்தால் நித்திரையை ஜயிக்கமுடியாது; காமத்தால் ஸ்திரீ
களை ஜயிக்கமுடியாது, விறகினால் அக்கினியை ஜயிக்கமுடியாது;
பானத்தால் ஸுரையை ஜயிக்கமுடியாது மித்திரனை தானத்தால்
ஜயித்தவனும், சத்துருக்களை யுத்தத்தால் ஜயித்தவனும், தாரத்தை
அனைபானத்தால் ஜயித்தவனும் யிருப்பவனுடைய வாழ்வு பய
னுள்ளது. ஆயிர முள்ளவாகளும் ஜீவிக்கிறார்கள், நூறுள்ளவர்களும்
ஜீவிக்கிறார்கள். ஒ! திருதராஷ்டிரே! ஆசையை விடம். எப்படி
யாவது ஜீவிக்கப்படுகிறதில்லை யெனபதில்லை. பூமியில் எவ்வளவு
நெல்லும் பவையும் பசுக்களும் ஸ்வரணமும் ஸ்திரீகளுமுண்டோ
அவையெல்லாம் ஒருவனுக்குப் போதாவென்று பார்க்கிறவன் மயக்
கத்தை அடைகிறதில்லை. ஒ! அரசரே! மறுபடியும் உமக்குச்
சொல்லுகிறேன். ஒ! அரசரே! உமக்குச் சொந்தப் புத்திரர்களிடத்
திலும் பாண்டுவின புத்திரர்களிடத்திலும் ஸமமான எண்ணமிருக்கு
மேயானால் (அந்தப்) புத்திரர்களிடத்திலே சமமாக நடப்பீராக.

1 தானம் முதலானவற்றால் உண்டாகும் புகழ்.

2 பராகரமத்தால் உண்டாகும் புகழ்.

3 அரிய பொருள்களில்

நாறபதாவது அதயாயம்.

ப் ர ஜ ா க ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு அவரவர் ஜாதத் தொழிலை அவரவர் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதையும் யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜ்யங்கொடுத்துக் கஷத்திரியத் தொழிலிலிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்பதையும் கூறியது)

பற்றுதலிலலாதவனும ஸாதுககளால் பூஜிக்கப்பட்டவனுமான எவன சுகதிபைக் கெடுத்ததுகொள்ளாமல் காரியத்தை (செசுவவையாயச) செய்கிறானே ஸததான அவனைப் புகழானது விரைந்து வந்தடைகின்றது. ஸததுககள் மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைந்து (அவனுடைய) ஸுகத்திற்காக அமைகிறார்கள். எவன (பணகவாகளால்) தாழ்த்தப்பட்டாம்பிறந்தே, பெரிதாயிருந்தாலும், அதாமததுடன் கூடின பொருளை விடுகிறானே அவன ஜீரணமான தோலைவிட்ட ஸாப பம்போல மிக்கதுககளைவிட்டு ஸுகமாக நிகதிரை செய்வான். பொய்சொல்லி மேன்மைபடைவதும், அரசன்விஷயத்தில் கோளும், குருவினவிஷயத்தில் கபடமான திர்ப்பந்தமும், பிரமமஹத்திகுகொப்பானவைகள். பொறுமைபானது எல்லாவிதத்தாலும் மிருதயுவே. அதிகப்பேச்சானது திருவை அழிக்கும். (குருவுக்குப்) பணி செய்யாமை, விராதல், (பிறா) புகழ்கல் ஆகிய மூன்றும் விததைக்குப் பணைகள். சோம்பல், மதம், மோகம், சாபலயம், வீண்பொழுது போக்கும்கூட்டம், கர்வததுடன் கூடுதல், விறைப்பு, திபாகியாயிருப்பது இரத ஏழேதாஷங்களும எப்பொழுதும் வித்தியாததிகளுக்கு உண்டாகுமென்று கருதப்பட்டன ஸுகத்தை விருமபுகிறவனுக்கு விததை ஏது? வித்தையை விருமபுகிறவனுக்கு ஸுகம் இல்லை. ஸுகத்தை விருமபுகிறவனுயிருந்தால் விததையை விடவேண்டும். விததையை விருமபுகிறவனுயிருந்தால் ஸுகத்தை விடவேண்டும். அக்கிரியானது கட்டைகளவிஷயத்தில் திருப்தியடைகிறதில்லை. கடலானது நதிகளையடைந்து திருப்தியடைகிறதில்லை. மிருதயுவீனவன் எல்லாப் பிராணிகளாலும் திருப்தியடைகிறதில்லை. ஸ்திரீயானவன் புருஷர்களவிஷயத்தில் திருப்தியடைகிறதில்லை. ஆசையானது தைரியத்தை அழிக்கிறது.. அந்தகன், (பெண்டிரா மக்கள் முதலான) செழிப்பை அழிக்கிறான். கோபமானது செல்வத்தை அழிக்கிறது.

1 'அத்யாகித்வம்' என்று பிரித்து 'சயாமை' எனப்பது பழையவுரை.

நயாமைபா னது புகழை அழிக்கிறது , பாலனமெசயபாமை பசுக்களை அழிக்கிறது. ஒ! அரசரே! கோபத்தை அடைந்த ஒரு பிராமமணன ராஜ்யத்தை அழிப்பான். ஒ! பாரதரே! அஜங்கா, வெண்கலப் பாததிர்ம, நல்லவெளரி, தேன, 1 விஷத்தைப் பூக்கிற சகோரபட்சி, ஸரோதரியன், முதுமைபடைந்த நூதி, ஸாமதசையடைந்த நல்ல குலத்தோன் இவர்கள் எப்பொழுதுமே உமமுடைய சிருத்ததிலிருக்க வேண்டும். பாரதரே! சந்தனம், அஜம், விருஷபம், வீணை, கண்ணாடி, தேன, நெய், உலோகம், தாமரபாததிர்ம, சங்கம், ஸாளக்ஷிராமம், கோரோசனை ஆகிய இவைகள் சிறந்தவைகள் தேவர்கள் பிராமமணர்கள் அத்திகளை ஆகிய இவர்களுடைய பூஜைக்காக விட்டால் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியவைகளோ என்று மனு சொல்லிப் பூக்கிறார். எல்லா வற்றிலும் சிறந்ததும் புண்ணிப்புடைய தானமும் உதவாததிற்கு ஸமானமுமான இதனையும் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒருதாலும் காமத்தாலோ பயத்தாலோ லோபத்தாலோ, உயிரின் நிமித்தமாகவும் தாமதத்தை விடக்கூடாது தாமம் லீலையானது ஸூக துக்கங்கள் நிலையற்றவை ஜீவன் நித்தியமானது. இந்த ஜீவனுடைய 2 சரீரமானது அரித்தியம் அரித்தியத்தைத் தாளிவிட்டு நித்தியத்திலுநிலைத்திருக்கக் கடவீர். ஸந்தோஷத்தை அடைவீராக. ஸத்துக்கள் ஸந்தோஷத்தை முக்யமாகவுடையவாகாயிருக்கிறார்களல்லரோ¹ மிக்க பலசாலிகளும், மகானுபாவர்களும், தனங்களாலும் தானியங்களாலும் பூணமாயிருக்கிற பூமியை ஆண்டு ராஜ்யங்களையும் விரிவான பேரகங்களையும் விட்டுவிட்டு அந்தகனுடைய வசத்தை அடைந்தவாளுமான அரசர்களை ஆலோசித்துப் பாரும் ஒ! அரசரே! கஷ்டப்பட்டு வளராத புத்திரனையும் மரித்தபொழுது மனிதர்கள் தூக்கத் தங்கள் வீடுகளிலிருந்தும் வெளியாக்குகிறார்கள். அவனைக்குறித்துத் தலைவிரித்துக் கொண்டு இரகசமாக அழுகிறார்கள், சிதைப்பின் நடுவில் கட்டையைப் போலப் போடவும் செய்கிறார்கள். இறந்துபோனவனுடைய தனத்தை மறறொருவன் அனுபவிக்கிறான். பக்ஷிகளும் அகனியும் சரீரத்தின் தாதுக்களைப் பக்ஷிக்கின்றன இவன் புண்ணியத்தாலும் பாவத்தாலும் சூழப்பட்டு இரண்டுடனும் பரலோகம் செல்லுகிறான். ஐயா!

1 அரசருணவைப் பரீக்ஷிப்பதற்குச் சகோரபக்ஷியைக் கொணர்ந்து உணவை அதற்குக்காட்டி அதன் முகவேறுபாடு முதலியவற்றால் அவவுணவில விஷமுதலியன் கலந்திருந்தலை அறிவது முற்கால வழக்கம்

2 'ஹேது : ' எனபது வேறு பாடம். 'ஜீவனுக்குக் காரணமான அவித்தை எனபது பழையவுரை.

ஞாநிகளும் மித்திரர்களும் பூத்ரிராகளும், மலர்களும் கனிகளும்
லாத மாங்களைப் பறவைகள் விடுவதுபோல, விட்டுவிட்டுத் திரும்பி
வந்துவிடுகிறார்கள். அக்கினியில் போடப்பட்ட மணிதீனையோ அவன்
செய்த காமமானது தொடருகிறது. ஆகையால், மனிதன் மௌன்
மௌன் முயற்சிசெய்து தாமததை ஸம்பாதிக்கவேண்டும் ஓ! அர
சரே! உலகத்திற்கு மேலும் ஸ்வாக்கலோகத்திற்குக் கீழும்,
பெரிதான் இருளடைந்த அந்ததாமிஸர்மென்கிற நரகம் இருக்க
அது இந்திரியங்களை மோக்கக்கச்செய்யுமென்று அறியக்கடவீர். அது
உம்மை அணுகவேண்டாம் இந்த வாதததையைக் கேட்டு உண்மை
யாக எல்லாவற்றையுமே செய்யவல்லவராவீரானால் பூலோகத்தில்
பெரிதான் புகழை அடைவீர். உமக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும்
பயமுமில்லை. ஓ! பரதரே! ஜீவானது புண்ணியகாமததைத்
தீர்த்தமாகவுடையதும் பிரம்மத்திலிருந்துமுண்டானதும் சந்தோஷத்
தைக்க கரையாகவுடையதும் ததையை அலையாகவுடையதுமான நதி.
அதில் ஸ்நானம் செய்தவன் பரிசுத்தனாகிறான், புண்ணிய காமததைச்
செய்தவனும் ஆகிறான் எந்நாளும் அழிவிலலாத ஆத்மாவே புண்ணிய
னல்லவா! காமக்குரோதங்களாகிற முதலைகளுள்ளதும் ஐம்புலன
களாகிற ஜலமுள்ளதுமான நதியையும் (அதிவுள்ள) ஜனமங்களாகிற
மடுக்களையும் ஸந்தோஷமாகிற ஓடத்தைச்செய்து தாண்டக்கடவீர்
எவன், பேரறிவால் முதியவனும் தாமததால் முதியவனும் விததை
யால் முதியவனும் பிராயததால் முதியவனும் தன் பந்துவுமாயிருப்ப
வனைக் காரியாகாரியங்களில் பூஜித்து மகிழ்ச்சியை வினவுவானோ
அவன் ஒருபொழுதும் மோகத்தை அடையமாட்டான். மனவுறுதி
யினால் பெணவிருப்பத்தையும் உதரத்தையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். கண்
னால கைகால்களைக் காக்கவேண்டும். மனததால் கண் காதுகளைக்
காக்கவேண்டும் காமாவினால் மனததையும் வாககையும் காக்கவேண்
டும் நித்தியம் ஸ்நானம் செய்யவனும், நித்தியம் யஜ்ஞோபவீதத்துடன்
கூடினவனும், நித்தியம் தன் வேதத்தை அதிதியனம் செய்கிறவனும்,
பதிதாருடைய அனைத்தைத் தள்ளினவனும், உண்மையை உரைக்
கிறவனும், குருவினுடைய பணிவிடையைச் செய்கிறவனுமான பிரம்ம
மணன் பிரம்மலோகத்தையடைந்து நமுவாமலிருப்பான். வேதங்களை

1 'ஸ்வர்க்கத்திற்கும்' இவ்வுலகத்திற்கும் 'கீழேயுள்ள' என்பது பழைய
வுரை.

அத்யயனம் செய்து அகனிகளுக்குத் தாப்பங்களால் பரிஸ்தரணம் செய்து யாகவங்களால் ஆராதித்துப் பிரஜைகளைப் பரிபாலித்துக் கோக்களுக்கும் பிராமமணாக்களுக்கும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டுச் சஸ்திரத்தினால் பரிசுத்தமான மனத்தைப் புடையவனான சூத்திரியன் ஸ்வாக்கத்தை அடைகின்றன வைஸ்யனுனவன் அத்தியயனம் செய்து பிராமமணாக்களுக்கும் சூத்திரியாக்களுக்கும் தன்னை அடித்தவாக்களுக்கும் ஸமயத்தில் தனங்களைப் பிரித்துக்கொடுத்தது (காஹபத்திய முதலான) மூன்று அகனிகளுடைய பரிசுத்தம் செய்வதும் புண்யமூலான் தாமதத்தையும் முகாந்து, மரித்தபிறகு ஸ்வாக்கத்தில் தீவ்யஸுகங்களை அனுபவிக்கிறான். சூத்திரனுனவன் பிராமமணஜாதி சூத்திரியஜாதி வைஸ்யஜாதிகளை முறையாக நியாயப்படி பூஜிக்கிறவனும் இவர்கள் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தபொழுது வருந்தாதவனுமாகிப் பாவங்களை எரித்துத் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வாக்கத்தில் ஸுகங்களை அனுபவிக்கிறான். இப்பொழுது நான்கு வாணகளுடைய தாமமும் உமக்குச் சொல்லப்பட்டன. (இதைச் சொன்னதற்குக்) காரணத்தையும் அடுத்ததுச் சொல்லுகிற என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளும். பாண்டிபுத்திரனுனவன் சூத்திரிய தாமத்திலிருந்தும் குறைவை அடைகிறான். ஓ! அரசரே! நீர் அவனை ராஜதாமத்தில் ஏறப்படுத்த வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

(அப்பொழுது), திருதராஷ்டிரன், 'நீ எனக்கு எந்நாளும் அறிவிகிறப்படி இது உண்மையே. எனக்கு இனியவனே! நீ என்னிடம் எவ்விதம் சொல்லுகிறாயோ அப்படியே என்னுடைய புத்தியும் இருக்கிறது. பாண்டவாக்களைக் குறித்து எப்பொழுதும் என்னுடைய புத்தியானது இவ்விதம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் துரியோதனனை அடைந்து (=நினைத்து) மறுபடி திருமபி விடுகிறது. ஒரு பராணியினாலும் தெய்வமானது தாண்ட முடிகிறதில்லை. தெய்வத்தையே நிலைத்ததென்றும் மனிதனுடைய சக்தியையோ பரயோஜனமற்றதென்றும் நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

• ப்ராஜா க ர ப ர் வ ம் மு ன் றி ன் று.

1 அகனியைச் சுற்றித் தாப்பங்களைப் பரப்புவது, 'தினத்தோறும் அகனி ஹோதரம் செய்து' என்றபடி.

(திருதராஷ்டிரன் மேலும் தர்மங்களைச் கொல்லும்படிகேட்க விதூரர் தமது தகுதியில்லாமையைக் கூறி, நினைத்தவுடன் வந்த ஸந்தஸூஜாதரைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தத்வோபதேசம்செய்ய வேண்டினது)

திருதராஷ்டிரன், 'விதூர! உன வாககினுலே சொல்லப்படா தது ஏதாவது இருக்குமானால், கேட்க விரும்புமுள்ளவனுன எனக்கு அதனையும் சொல். விசேததிரமான விஷயங்களைச் சொல்லுகிறாயன்றோ?' என்று கேட்டான் விதூர, 'ஓ! திருதராஷ்டிரே! பாரதரே! ஆதியிலுண்டானவரும் அழிவிலாதவரும் ¹ குமாரருமான ஸந்தஸூஜாதானவா, 'மிருத்தியுவானது இல்லை' என்று சொன்னார். ஓ! மகாராஜரே! புத்திமான்களெல்லாரிலும் சிறந்தவரான அவா உமக்கு ரகஸ்யமும் வெளிப்படையுமுமான மனத்திலுள்ள எல்லா வறையும் சொல்லுவா' என்று சொன்னார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! விதூர! எனக்கு இதனைமேல ஸந்தானரான ஸந்தஸூஜாதா சொல்லப்போவது உனக்குத் தெரியாதா? உனக்குத் தெரிந்தவற்றில் மிச்சமிருக்குமேயானால் நீயே சொல்' என்று சொன்னான் விதூர, 'நான் சூத்திர ஜாதியில் பிறந்தவன், ஆகையால், இதற்குமேற் சொல்ல நான் துணியவில்லை. குமாரருடைய அநாதியாக வந்த கொள்கையை நான் அறிவேன். பிராமமண ஜனமத்தை அடைந்தவரான அவா ரகஸ்யத்தையும் 'சொல்லுவா. அதனால், அவா, தேவர்களுக்கு நிறதிகக்கூடியவராகமாட்டார். ஆகையினுலே, நான் உமக்கு இதனைச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

திருதராஷ்டிரன், 'விதூர! நீ அவரைப் புராணரும் எந்நாளும் இருப்பவருமாக என்னிடம் சொல்லுகிறாய். இரத்ததேகத்துடன் இங்கேயே எப்படி (அவருடன்) சேர்க்கையானது ஏற்படும்?' என்று கேட்டான் விதூர, 'உக்கிரமான விரதத்தை யுடைவ்வரான அந்த முனிவரை நினைத்தாரா ஓ! பாதரே! அந்தமுனிவரும் விதூருடைய நினைவை அறிந்தது தரிசனம் அளித்தாரா அந்த விதூரும் சாஸ்திரத்தில் காணப்பட்ட செய்கையால் அவரை வரவேற்றார். பிறகு, ஸுகமாக உட்காராதவரும் ஸரம்பரிகாரம் செய்துகொண்டவருமான அவரை

¹ 'முதுகையிலலாதவா, நிதயமெவ்வனமுடையவா' என்பது பொருள்

நோக்கி, விதுரா, 'ஓ! பகவானே! திருதராஷ்டிரருடைய மனத்தில், எனனால் சொல்லக்கூடாததாயிருக்கிற ஸூரு ஸந்தேகம் இருக்கிறது. எதைக்கேட்டால, இந்த அரசா எல்லாத் துக்கங்களையும் கடந்தவரா வாரோ, லாபாலாபங்களும் வேண்டுகூலவேண்டாமையுமும் ஜரா மரணங்களும் பயம் பொருமைகளும் பசிதாகங்களும் மத ஸூவரியங்களும் வெறுப்பும சோமபதும் காமக்குரோதங்களும் வீருதநிஷ்ஷயங்களும் இவரைத் துன்புறுத்தமாட்டாவோ, அதனை நீ இவருக்குச் சொல்லவேண்டாம்' என்று கேண்டிருநா.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ந த் ஸு ஜ ர் த ப ர வ ம். (தோடீச்சீ)

(ஸந்தஸுஜாதர் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தந்தவத்தை உபதேசித்தது)

பிறகு, புத்திமானான திருதராஷ்டிர ராஜன விதுரரால் சொல்லப்பட்ட அந்த வார்த்தையைப் புகழ்ந்து, ¹ ஆதம் ஸவருபமாவதற்கு விருப்பமுள்ளவனாகி, ஏகாந்தத்தில், (ஸந்ததேனகிற ஸூரணயகாபபரிடமிருந்து சமதமாதிகளுடன் நற்பிறவியாகப் பிறந்தவரான) ஸந்தஸுஜாதரை நோக்கிச் சிறந்த ஆதமஞானத்தை வினவினான். 'ஓ! ஸந்தஸுஜாதரே! மிருத்தியுவானது இல்லையென்று நீர் உபதேசித்திருப்பதாகக் கேட்கிறேன். தேவர்களும் அஸுரர்களும் மிருத்தியுவில்லாமலிருப்பதற்காகக் குருகுலவாஸத்தை அனுஷ்டித்ததாகனோ² அவ்விரண்டிலுள்ளு ஸந்தியம்³ என்று கேட்டான் ஸந்தஸுஜாதர், 'சில காமவீனனால் மிருத்தியுவின நிவிருத்தியைச் சொல்லுகிறார்களா. மற்றவர்கள் மிருத்தியுவானது இல்லையென்று சொல்லுகிறார்களா ஓ! அரசனே! இது எவ்விதமென்பதைச் சொல்லுகிறேன். என்னிடமிருந்து கேள், ஸந்தேகப்பாடதே ஓ! சுத்ததிரியாகளில் முதனமையானவனே! (மிருத்தியு இருக்கின்ற, இல்லையெனகிற) இரண்டு விதங்களும் ஸந்தியமாக இருக்கின்றன சில விதவான்களால் இந்த மிருத்தியுவானது (அனாதமாவில் ஆதம் புத்தியான) மோகமாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதாயிருக்கிறது. நானே (ஆதம் ஸவருபத்திலிருந்தும்) தவறுதலான அஜஞானத்தை மிருத்தியுவாகச் சொல்லுகிறேன். அப்படியே, (தன் ஸவருபத்திலிருக்கையான) தவருமையை மோகமாகவும் சொல்லுகிறேன். தவறுதலால் அஸுரர்கள் அவமானத்தை

¹ 'புபுஷன்' என்பது மூலம்.

அடைந்தார்கள். தவறாமையால், தேவர்கள் பிரமமமாணர்கள். மிருத் தியுவானது பிரானிகளைப் புவிபோலப் பசுக்கிறதில்லை. ஏனென்றால், இந்த மிருத்தியுவினுடைய ரூபமானது அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ? சிலா இதைக் காட்டிலும் வேறாக யமனை மிருத்தியுவாகவும், புத்தியில் வளிப்பவனாகவும், மரணமற்றவனாகவும், பிரமம் நிஷ்டனாகவும், அந்தத் தேவனைப் புண்ணியசாலிகளுக்கு ஸுகதையளிக்கிறவனும் பாவி களுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறவனுமாகப் பிரதிநிலோகத்தில் ராஜ்யத்தை ஆள்கிறவனாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இவனுடைய ஆளுனையினலே மனிதர்களுக்குக் கோபமும் தவறும் லோபரூபமான மிருத்தியும உண்டாகின்றன. அகங்காரத்தினலே சாஸ்திர விரோ தமான வழிகளில் சஞ்சரிகற்பவனுமிருந்துகொண்டு ஓடுவனும் ஆத் மானுடைய தியானத்தை அடைகிறதில்லை. மோகத்தை அடைந்த வர்களான அவர்கள் அந்த மிருத்தியுவின வசத்திலிருக்கிறவர்களாகி இங்கிருந்து பரலோகத்தில் சென்று மறுபடியும் விழுகிறார்கள். பிறகு, அவர்களை இந்திரியங்கள் (காமங்களை) அனுஸரித்துச் சுற்றுகின்றன. இதனால், மரணக் காரணமாக மிருத்தியு ஆகிறது. அவர்கள் காமம் (பயந்தரத்) தொடங்கிக் காமப் பயனில் வ்ருப்பமுள்ளவர்களாகி அத னைத் தொடருகிறார்கள். (அதனால்) மிருத்யுவைத் தாண்டுவதில்லை. தேஹியானவன் பாமாதமாவை அடையக்கூடிய யோகத்தை அறியா மையால் போகத்தின் சோககையால் எல்லாவற்றிலும் பிரவிருத்திக கிறான். அந்தப் போகப் பிரவிருத்தியானது இந்திரியங்களுக்கு மகாமோகத்தை உண்டிபண்ணுகிறது. (பிறகு), பொய்யான விஷயங ளுடைய சோககைபில் செலவானது நியமமாக ஏற்படுகிறது. பொய்யான விஷயங்களின் சோககையால் கெடுக்கப்பட்ட அந்தராத மாவையுடையவனாக எங்கும் விஷயங்களை நினைத்துக்கொண்டு அனுப விக்கிறான். முதலில் விஷயத்தின் தியானமானது உலகங்களைக் கெடுக்கிறது. பிறகு, காமமும் குரோதமும் சீக்கிரம் பிடித்துக் கொண்டு கெடுக்கின்றன. இவைகள் மூடாகளை மிருத்யுவுக்குக் கொடுக்கின்றன. தீராகளோ தையத்தினால் மிருத்யுவைத் தாண்டு கின்றார்கள். அவன், விஷயதோஷங்களைச் சிந்திக்கிறவனும் மேலே வர விருப்பமுள்ளவனும் அனாதரவினால் அவைகளை நினைப்பதனு மாய்த் தள்ளவேண்டும். இவ்விதம் எந்தவிதவான் விஷயங்களைத் தள்ளுவானோ அவனை (அஞ்ஞானமாகிற) மிருத்யுவானது மிருத்யுப் போலாகிப் பசுக்கிறதில்லை. காமங்களை அனுசரிக்கின்ற மனிதன் காமங்களுடன் நசிக்கின்றான். காமங்களை விட்டீவன் எல்லாப்புண்

ணிய பாவததையும் நாசம் செப்குருன. இதே பிராணிகளுக்கு அஞ்ஞான சூபமான இருளாகிற் நாகமானது காணப்படுகிறது. பிராணிகள், மேடாகத்தை அடைந்து, மேலே பாததுககொண்டு பள்ளத்திற்கெதிராயப்போவதுபோல ஓடுகின்றன. இவவுலகில் மூடனுடைய செய்கைபோன்ற செய்கையிலலாத இந்த மனிதனுக்கு மிருதபுவா னவன புல்லால் செய்ப்பட்ட புலிபோல என்ன செய்வான்? ஓ! அரசனே! (விஷயங்களை) நினைபாமலிருக்கிறவன் வேறு ஒன்றையும் நினைக்கிறதில்லை. (அப்பொழுது), இவனுக்கு (மிருதபுவானவன்) புல்லாற்செய்த பாம்புபோலாகிறான். கோபத்தாலும் லோபத்தாலும் உண்டான மோஹ பயங்களுடனகூடின இந்த ஆதமாவே மிருதபு. இவன் உமது சீர்ததிலிருக்கிறான் இவ்விதம் மிருதபு உண்டாகிறதைத் தெரிந்துகொண்டு ஞானத்திலிருக்கிறவன் இவவுலகத்திலிருதபுவினிடமிருந்தும் ப்பததை அடைகிறதில்லை. அவனுடைய விஷயத்திலிருதபுவானவன் மிருதபுவின விஷயத்தைப்படைந்து மனிதன் நசிப்பதுபோல நசுக்கிறான்' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், 'தவிஜாக்குருக்கு யாகத்தால் மிகவும் பரிசுத்தமானவைகளும் ஸந்தாநமானவைகளும் சிறந்தவைகளுமான வேத வித்துக்கள் சொல்லுகின்ற உலகங்களைப் பே வேதங்கள் இந்த ஸமஸார மண்டலத்தில் பரம்பு நஷ்டாததமாகச் சொல்லுகின்றன. விதவா னுவன் ஏன் இந்தக் காமாவைச் 1 செய்கிறதில்லை?' என்று கேட்டான். ஸந்தஸுஜாதா, 'இவ்விதமே அவிதவான் அடைகிறான். வேதங்கள் அங்கங்கேயும் பயன்களின் கூட்டத்தைச் சொல்லுகின்றன. அவனே இவவுலகில் திருமயிவருகிறான் (விதவான் இதர) மாகக்கிங்குள்த தள்ளி (ஞான) மாகக்கதினால் 2 பரமாதமாவாகிப் பரமனை அடைகிறான்' என்று சொன்னார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஜனனமற்றவரும் புராதனருமான அவரை (ஸமஸாரத்தில்) ஏவுகிறவன் யார்? கிரமமாக இந்த எல்லாமாயிருக்கிறேயானால் அவருக்கு இதில் என்ன காரியம்? அல்லது, என்னஸுகம்? ஓ! விதவானே! அது அனைத்தையும் எனக்கு உள்ளபடி சொல்லும்' என்று கேட்டான். ஸந்தஸுஜாதா, '(இவரிடம்) பலவாயிருப்பதினஸம் பந்த முண்டெனறாலோ பெரிய 3 தோஷம் ஏற்படும். அனாதியான அவிததையின் ஸம்பந்தத்தால் நிததியார்களான ஜீவர்கள் ஏற்படுகின்ற

1 'நைதி' எனபது மூலம்

2 தானே பரமாத்மாவென்றெண்ணி அதுவேயானென்பது.

3 ஒருவராயிருப்பதைத் தெரிவிக்கிற சாஸ்திர விதோதம்.

னர். அப்படியாகையில், இவருக்குச் சிறிதேனும் ¹அதிகதன்மை போகிறதில்லை. ஆகையால், அவர்கள் அவிததையின் ஸம்பந்தத்தினால் பரமாத்மாவினிடமிருந்தும் உண்டாகின்றனா. பகவானும் நித்தியருமான அவா, மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் இந்தப்பிரபஞ்சத்தை உண்டு பண்ணுகிறா. அப்படியாகையில், (அது) அவருடைய சக்தியென்று கருதப்பட்டது. வேதங்கள் அவ்விதமான ²அாததஸம்பத்துடன் ஏற்படுகின்றன' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், 'இவ்வுலகில் ³சிலா தாமங்களைச் செய்யாத காரணத்தாலும் சிலா இவ்வுலகத்தில் தாமங்களைச்செய்கின்ற காரணத்தாலும் தாமம் ⁴பாவத்தால் கெடுக்கப்படுகின்றதா' ⁵அல்லது, தாமம் பாவத்தைக் கெடுக்கின்றதா' என்று கேட்டான். ஸந்தஸுஜாதா, 'அந்தப் பிரமமத்திலிருந்து விதவாணவன ஞானத்தினால் நித்தியமான அவவிரண்டையும் நாசம் செய்கிறான். இது உறுதி. வித்துவானல்லாத விஷயத்தில் தேகியானவன் நேரிட்டவையான புண்ணியத்தையும் அப்படியே பாவத்தையும் அடைகிறான், இது நிச்சயம். கா மாவுடன் சென்று புண்ணியப்பங்கனினுடைய ஸதிரமான இரண்டு பயனையும் ⁶அனுபவிக்கிறான் ⁷அந்தவிதவானும் இம்மையில் புணலியகாமத்தினால் பாவத்தை நாசம் செய்கிறான். அவைகளின் தாமம் பலமுள்ளதென்று அறியக்கடவாய்' என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! விதவானே! புண்ணியத்தைச் செய்கின்றவர்களான தவிஜாதிகளுக்குத் தமதாமத்திற்குரிய ஸந்தனமான எந்தலோகங்களைச் சொல்லுகின்றார்களோ அவைகளுடைய கிரமங்களையும் அவைகளைக்காட்டிலும் மறறவைகளையும் சொல்லும். இந்தக்காமத்தை நான் அறியவிரும்பவில்லை' என்றான். ஸந்தஸுஜாதா, 'ஆனால், எவர்களுக்கு ⁸விரதத்தில் பலவான்களுக்குப் பலத்தில் ஏற்படுவதுபோல ⁹ஸபாததை ஏற்படுகிறதோ அந்தப்பிராமமணர்கள் இவ்விருந்து சென்று ஸவாககத்தில் பிரகாச

1 எல்லாவற்றினும் மேலானவரென்பது.

2 பொருளைத் தெரிவிக்கின்றன என்பது.

3 யதிகள்.

4 தாமத்தைச் செய்யாண்ம்.

5 இது சங்கராஷ்டிய பாடம், கிருஷ்ணசாரியா பரிடத்திற்கு, 'அடைந்து (மறுபடியும்) காமாவுடன் கூடுகின்றான்' என்பது பொருள்.

6 அறிவுடனகூடிக் காமாகங்களைச் செய்ய்வன்.

7 பயனில் விருப்பத்துடன் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாமம்.

8 தததம்விரதத்தின்பயன் மேற்பட்டிருக்கவேண்டுமெனும் எண்ணம்.

மாபிருத்தலை அடைகின்றனர். எவாகளுக்கும் தருமத்திலே ¹ ஸபாத
தையோ அவாகளுக்கு அது நானொதனமாகிறது அந்தப்பிராமம
ணாகா, இவகேயே பின்பட்டவாகா? ² மூன்று அவலத்தைக் கருடன
கூடினவர்களை (அவற்றின் பிறம் மிலக்கிக்) காக்கிய மோஷத்தை
அடைகின்றனர் ³ வேதவித்துக்காரன் மனிதகர் அவாகளு
டைய தாமதுஷ்டாதத்தை வலனவாகச் சொல்கின்றனர்.
அவன் வெகுவான இந்தப்பந்துஜன வசனையோ மற்றவர்களை யோ கரு
தக்கடாது எந்தவிடத்தில், மார்க்காலத்தில் புலவம் ஜலமும் அதி
கமாயிருப்பதுபோலப் பிராமமணனுக்குப் அன்னமும் பானமும்
நிரமபிருப்பதாக எண்ணுவானே, அந்தவிடத்திலிருந்து ஜீவிகக
வேணமும், வருந்தக்கடாது எவ்வாறு ⁴ ஜனங்கள் (தனம்காத
மியத்தை) வெளியிடாதவனுபிருக்கிற (இவனுக்கு) அதிகமாகச் செய
வேண்டிய மரியாதையைச் செய்பாதவாகா? ⁵ அம்மக்களமான பயத்
தைக் கொடுக்கின்றனரோ அவ்வாறு அந்தஜனங்கா (இவனுக்கு)
நன்மையைச் செய்பவராவா. இதாஜனங்கள் நன்மையைச் செய்பவரல
லா. ⁶ எவன் (தனம்காதமியத்தை) வெளியிடாதவனுடைய ஆத்
மாவைத் தங்கச்செய்யானே பிராமமஸவத்தைக் ⁷ கொடுக்கமாட்
டானே அவனுடைய அன்னமானது ஸத்துக்களுக்குச் சமம்தமாயுள்

1 'நசஸபாதா' என்பது சங்கரபாஷ்யபாடம், 'ஸபாதத்தையிலேயே' என்பது பொருள்.

2 'ஜாகரஸவபன்ஸ'ஷ்டபத்திக்குமேற்பட்ட துரியதிலையை அளித்து' என்று கருத்து.

3 'அந்தத்தாமத்தை நன்றயனுஷ்டிப்பதை வேதவித்துக்களான ஜனங்கள் நல்லதாகச் சொல்லுகின்றனர் வெளியியாபாரமுடையவனும் அந்தா முகனுமாயிருக்கின்ற இவனை அதிகமாகக்கொளரவிலக்கக்கடாது சிறிது செய்ய வேணமும்' என்பது பழையவுரை.

4 'தனமஹிமையைச்' சொல்லாமலிருக்கும்போது அம்மக்களமான பயத்தை யுண்டுபண்ணுமிடத்திலிருந்துகொண்டு தன்னைச் சிறந்தவனுக்க தெரிவிக்காமலிருப்பவன் சிறந்தவன் மற்றவன் சிறந்தவனல்லன்' என்பது பழையவுரை.

5 அவமானம்

6 'தனமஹிமையைச் சிலாக்கிறவனைப்பற்றி வருத்தமடையாதவனும் யதிக்குமும் பிரமமசாரிகளுக்குமும் பிணையிடாமல் போஜனம் செய்யாதவனுமாயிருப்பவனுடைய அன்னம் ஸாதுக்களுக்கு ஸமம்தமானது' என்பது பழையவுரை.

7 சங்கரபாஷ்யபாடம், கிருஷ்ணசாரியர் பரீட்சிக்கு, 'பிரமமஸவத்தை யெடுத்து அனுபவியானே' என்பது பொருள்.

ளது. போகியினுடையகுசும் வலகலம் வஸ்திரம் முதலியவற்றை பிரமமஸ்வமாகச் சொல்லுகின்றனர். எப்படி நாயானது எப்பொழுதும் கண்டோஅருவருக்குமுடி தன்னுடையவாரதியைத் தின்னுகின்றதோ அப்படியே, (தம்மஹிமையை வெளியிடுகின்ற) ஞானிகள் தம் பலத்தைக்கொண்டு ஜீவிப்பதால் வாரதியைப் புஜிக்கின்றனர். பிரமமவிததானவன், 'என்னுடைய சூழ்ச்சகங்கள் எந்நாளும் பிறரால் அறியப்படவேண்டாம்' என்று எண்ணவேண்டும். இவ்விதம், ஞானிகளுடைய மத்தியில் வஸிப்பவனுக்கு ஒன்றையுமடையாமலிருக்கவேண்டும். எவன் பிராமமணனுயிருந்துகொண்டு, லீங்கசரீரமில்லாதவரும் சலியாதவரும் சுத்தரும் எல்லாதவர்தவங்களும் அற்றவருமான அந்தராத்மாவை எவ்விதம் அறிவதற்கு யோக்கியனாகிறான்? எவன் ஒருவிதமாயிருக்கிற ஆத்மாமை மற்றொருவிதமாய் அறிகிறானோ ஆத்மாவை அபஹரிததவனுன் அந்தத்திருட்டுலே எந்தப்பாவம் செய்யப்பட்டதாகாது? பிரமமவிததும் பண்டிதனுமாயிருக்கிற அந்தப் பிராமமணனுவன், (பச்சாதங்களால்) ஸரமமில்லாதவனும் (ஒன்றையும்) பெற்றுக்கொள்ளாதவனும் (பெரியோர்களால்) ஒப்புக்கொள்ளப்படவனும் (சோகமுதலான) உபத்திரவமில்லாதவனும் சிஷ்டனுமாயிருக்கவேண்டும், சிஷ்டனபோலிருக்கக்கூடாது எவர்கள் மனிதர்களைச்சோந்த தனத்தில் பூணமாயில்லாதவர்களும் தேவர்களைச்சோந்த யாகத்தில் பூணாகளுமாயிருக்கின்றனரோ அவர்கள் வெல்லமுடியாதவர்களும் அசைக்கமுடியாதவர்களுமானவர்கள். அவர்களைப் பிரமமத்தின் சரீரமாக அறியவேண்டும். இவ்வுலகில் எவனொருவன் மிகவும் இஷ்டத்தைச் செய்கின்ற எல்லாத் தேவர்களுடும் அறிவானோ அவனும், ¹ எந்தத் தேவனிடம் தான் பிரயத்தினம் செய்கிறானோ அந்தத் தேவனும் பிரமமவிததுக்கு ஸமானமாகார்கள். பிரயத்தினமில்லாதவனுயிருக்கிற எவனை மனவடக்கமுள்ளவர்கள் பூஜிக்கின்றார்களோ பூஜிக்கப்படுகிற அவன் (பூஜிக்கப்பட்டோமென்று) நினைக்கக்கூடாது, அவமானம் ஏற்பட்டபொழுதும் அதிகம் வருந்தக்கூடாது. (பூஜிக்கப்படக்கூடிய வித்துவானுனவன்) பூஜிக்கப்பட்டபொழுது, 'இமை முடித்திறப்பதுபோல எப்பொழுதும் உலகமானது இயற்கையான செய்கைபுள்ளது. (ஆகையால்), இங்கே விதவான்கள் பூஜிக்கின்றனர்' என்று நினைக்கவேண்டும். ²பூஜிக்கப்

¹ சங்கரபாஷ்யபாடம்; 'தஸமிக்' என்று பாடல்கொண்டு, 'அவன் அந்த இஷ்டநிமித்தம் முயலவதால் பிரமமஜ்ஞானிக்கு ஒப்பாகான்' என்பது பழையவுரை. ² 'மந்யேத அமாரித.' என்று திருத்தப்பட்டது.

படாதபொழுது, 'உலகத்தில் அந்நேரத்தில் சிபுனாகளும் மூடர் களும் மாயையில் ஊழாததாக முடிபுப் பவதாக, பூஜிக்கத்தக்கவனைப் பூஜிக்கமாட்டா'கா' என்று சொல்கவேண்டும். எப்பொழுதும் மானமும மெளனமும சோதனையும்கிறதில் விதவான்கள, 'மானத்திற்கு இந்த சொசட மொததிற்குப் பரலோகமான த்தபதாத்நம் (=பிரமம்)' என்று அறிவினறனா ஓ 'ஷத்திரிய' செலவமோ மானமென்னும பொருந்நன சோத நுகித்து அதுவும் (மோக்ஷத்துக்கு) விசோதயாபி நுககிறது பிரமம்,நைதச சோத (மோக்ஷ) செலவமோ பிரஜனை இலலாதவனுல அடைய மிகவும் அரிதாயுளாது இவவுலகில் விததுக்கள பலவிதமானவைகளும் தரிக்கமுடியாதவைகளும் சாவநைதபும மோகநைதபும தரிப்பவை களுமான ஸத்திபம், சோடை, ஜைஜை, ஆடகம். சசியாபி நுததல, வித்தை இந்த ஆறுகளுடும் அநத மோக்ஷ செலவம் வருதற்கு வாயில்களாகச் சொல்லுகின்றனா' என்று சொன்னா

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ ந த் ஸ ஸ ஜா த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஸந்த்ஸஜாதீ தத்வேபதேகத் தோடர்ச்சி.)

இருதராஷ்டிரன, 'ஓ' முனிவரே! இந்த மெளனமானது 1 யாருக்கு? 2 இவ்விரண்டில எது மெளனம்? 3 விதவானே! மெளனத்தின் தன்மையைச் சொல்லும விதவானுவன வாக்கின் மெளனத்தால் பிரமமமாகி மெளனத்தை அடைகிறா' (அல்லது வேறு உபாயத்தாலா) இவவுலகில் மெளனத்தை எவ்விதம் செய்கின்றார்கள்? என்று கேட்டான ஸந்தஸஜாதா, '3 வேதங்கள் மனத்தின இரதப் பிரமமத்தில் பிரவேசிக்கமுடியாத காரணத்தினால் இது மெளனம் அரசனே! எவ்விதத்தில் இந்த வேதசப்தமானது உண்டாயிருக்கிறதோ அவா அநத வேத சப்தத்தினாலேயே சொல்லத் தக்கவராயிருக்கிறா, 4 ஜோதிமயமாக விளங்குகிறா' என்றா

1 'என்னப்யோஜனத்திற்காக' என்பது பழையவுரை.

2 வாக்கின்மெளனம், ஆதத்மெளனம், அது. பிரமம்.

3 'வாக்கும் மனமும கிசலலாநிலைமையுடைமையால்' என்பது கருது

4 'தமயதவே' என்பது மூலம் 'சப்தமயமாக' என்பது பழையவுரை.

திருதராஷ்டிரன், 'எந்தப் பிராமமணன ரிக்ருகுகளையும் யஜுஸு களையும் ஸாமங்ககளையும் அறிவானோ அவன பாவங்களைச் செய தால் பாவத்தால் ஸம்பந்திக்கப்படுகிருன, இல்லையா?' என்று சேட்டான ஸந்தஸுஜாதா, 'ரிக்ருகுகளோ யஜுஸுகளோ ஸாமங் களோ, லாகஞ்ஞமங்களை அடக்கும் ஸாமாந்தியமில்லாதவனைப் பாபகாமத்தலிந்ருதும காகத்திலலை உபகரு நான் பெரியயைச் சொல்லவில்லை கானது முக்கமுள்ள கபடக்காரனை வேதங்களை பாவத் தலிந்ருதும கபடபேதமுதர்திலலை சேர்தமுள்ளதற்புகள கூட்டை விடுவதுபோல, வேதங்களை இடனை முடிவுச்சொல்ததில் விட்டுவிடுகினை' எனநா

திருதராஷ்டிரன் 'ஒ' ஸமாந்தரே' வேதங்களை வேதவிததைக் காகக்கச சக்தியிலலாமரீ ந்ருகுடேபாநிலை பிராமமணாகளுகரு ரேடுநா ளாயுள்ள இந்நப பில் பபல ஏன்' என்று கேட்டான ஸந்தஸுஜாதா, 'ஒ' மஹாநுபாவ' 2 வேதங்களைஎனை அந்நப பரமாத்மாவிலுடைய நாமமமுதலான விசேஷரூபங்களாலேயே இந்த ஜகததுவிளங்குகின்ற தென்று உதாஹரிததுவிட்டு. அவருடைய ஸரியானரூபத்தைச் சொல் லுகின்றன (முனிரிசுரேம) அந்நபபிராமததை, பிரபஞ்சத்தைவிட வேருன்பேபுடையதாக உதாஹரிக்கின்றார்கள அந்நபபிராமமஸவ ரூபத்தை அடைவதற்காக (வேதத்தில) இந்தத்தவமும் யாகமும் ரொல்லப்பட்டன இந்தவிதவான அவைகளால் புண்ணியத்தை அடைகிறான். பிறகு, அவன் புண்ணியத்தால் பாவத்தை நாசம் செய்து ஞானத்தினால் நன்றாக விளக்கப்பட்ட ஆத்மாவையுடையவனாகிறான் ஆத்மாவானவன் ஞானத்தால் பரமாத்மாவை அடைகிறான், 3 வேறுமாதக்கத்தால் அடைகிறதிலலை (அறம்பொருளினபங்களென னும) திரிவாகவகனின் பலன்களை விருமபுகிறவன் இவவுலகில் செய் யப்பட்ட எல்லாவற்றையும் கிரஹிததுக்கொண்டு பரலோகத்தில் அனுபவிக்கிறான் மறுபடியும், (ஸமஸார) மாரக்கத்தை அடைகிறான் இவவுலகில் தவம் செய்யப்படுகிறது பரலோகத்தில் பயன் அனுப

1 வேதத்தின் ஆவிருத்தி.

2 'வேதங்களை எதனுடைய புலம்பலென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்நப் பிராமத்தின் நாமமுதலான விசேஷ ரூபங்களுடன் இந்தஉலகம் விளங்குகின்ற து.வேதங்களை உருவமுள்ளனவும் இல்லாதனவுமான உலகமெல்லாம் பிராமமே என்று குறிப்பிட்டு நன்குசொல்லுகின்றன. அந்நபராமத்தை உலகத்தைவிட வேருன் ரூபமுள்ளதாகவும் சொல்லுகின்றன' என்பது பழையவுரை.

3 வேறுபாட்டி.

விக்கப்படுகிறது பிராமணர்களுக்கு இந்த உலகங்கள் தவம் வளர்
தற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன பிராமணர்களுக்கான பிராம
ணர்களுடைய தவமானது மிகவளாகிறது பிராமணத்தை அறி
யாத மற்ற பிராமணர்களுடைய தவமானது ஆவனவாகவே இருக்
கிறது பயனை விருப்பமுடைய செயற்ப்பட்ட கேடலமான இந்தத்த
வம் அதிகம் வளாவதாக மிக அதிகம் வளாவதாகிறது என்று
சொன்னா

திருதராஷ்டிரன், 'கேவலமான தவமானது வளாச்சியுளாதாயி
ருந்தும் எப்படி மிக்க வளாச்சியுடையதாகிறது ஸந்தஸூஜாதே!
நாங்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி அதைச் சொல்லும்' என்று கேட
டான. ஸந்தஸூஜாதா, 'பயனில் விருப்பமுடைய கலமஷ்டமில்லாத இர
தத்தவம் கேவலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது கேவலமான இந்தத்
தவம் வளாவதாயினும் மிகவளாவதாகிறது ஓ' சந்ததிப்பனே! 'சே
என்னிடம் கேட்கிற இந்த உலகமுழுதும் அந்தக் கேவல தவத்தைக்
காரணமாகவுடையது வேறவிததுக்கனோ தவநதால் அமிருதமான
பரமாத்மாவை அடைவார்களா' என்றா.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ' ஸந்தஸூஜாதே! எத்தனால ரகச்யமும்
ஸந்தானமுமான இந்தப் பிராமணத்தை அறிவேனோ கலமஷ்டமில்லாத
அந்த (கேவல) தவமானது கேட்கப்பட்டது தவத்தின் கலமஷ்டத்
தைச் சொல்லும்' என்று கேட்டான் ஸந்தஸூஜாதா, 'அரசனே!
தவிர்களுடைய தவத்திற்குக் குரோத முதலிய பன்னிரண்டு
தோஷங்களும், பதினமூன்று குரூபதோஷங்களும், தாம் முதலிய
பன்னிரண்டு குணங்களும், மனு முதலான வம்சகாததாக்களுடைய
சாஸ்திரத்தில் அறியப்பட்டன 1 குரோதம், 2காமம், 3லோபம்,
4 மோஹம், 5விதிக்கலை, 6அகருபம், 7அவமாயை, 8மான்ம,
9 சோகம், 10ஸபருஹம், 11ராஷை, 12ஜுகுப்பனை ஆகிய (இவை
கள்) மனிதார்களுக்குரிய தோஷங்கள் இந்தப் பன்னிரண்டும் மனுஷ்

1 விருப்பத்தைத் தடுத்ததாலுண்டானதும் வைதவ அடித்தல் முதலியவற்
றிற்குக் காணமுமான மனக்கொதிப்பு 2 ஸதிரீ விஷயமான ஆசை.
3 பொருட்செல்வில பயம். 4 செய்வதக்கவை தகாதவைகளைப் பகுத்தறி
யாமை 5 மேலமேல் வாய்மேறபட்டும் திருபதியில்லாமை. 6 தனையில்
லாமை 7 பிறாருணங்களில் தோஷத்தை வெளியிடுதல் 8 தனனைப்
பூஜ்யமாக நினைத்தல். 9 இஷ்ட வஸது நசித்தபொழுது மனத்தின் தளாச்சி.
10 அனுபவப் பொருள்களில் ஆசை 11 பிறருடைய மேம்பாட்டைப்
பொருமை. 12 பிறரை நிர்த்தித்தல், அல்லது அஞ்சுதல்,

யர்களால் எப்பொழுதும் விலங்குப்படத்தக்கவைகள். ராஜஸுரேஷ்டனே! இவைகள் ஒவ்வொன்றுமே மனிதர்களை மிருகங்களுடைய ஏமாற்ற நிலையைத் தேடுகின்ற வேடனபோல அவர்களுடைய தவறு தலைத் தேடி அடைகின்றன தனனைப் புகழ்கின்றவனும் போகத் தில் விருப்பத்தையே இப்பறகைபாக உடைபவனும் அதிக காவத தால் பிறரை அவமதிக்கும் தன்மையுடையவனும் திராக்கோபமுள்ள வனும் 1 சாபலயமுடையவனும் 2 மீட்ததமின்றிக் கோபிக்கிறவனு மான பாவிமாளான மனிதர்கள் (இஹ பரவகரிவான) பெரிய கஷ்டத் தில் பமமதமப பாவமான இந்த ஆழையும் செய்கின்றார்கள் சிற ற்றின்பத்தில பற்றினால் விபலஸ்தைக் கெட்டவனும் அதிக காவமுடையவனும் கொடுத்ததுவிட்டுப் பச்சாததபந்தைப்படைகிறவனும் பிரா னை போகிறதானாலும் பணச்செலவு, ஸ்திரியாதவனும் 3 அதிக மாகவரியை வாங்குகிறவனும் (பிறரை கீர்த்திப்பதாகிய) 4 பாவத்தைப் புகழ்கிறவனும் (தன்னால்) விவாஹம் செய்கொள்ளப்பட்ட ஸ்திரீ களிடம் பங்குகிறவனும் இந்த ஏழுபாவங்களும் மறபுக குற்றங்களின வகைகள் தாமழும் ஸத்தியமும் காமேர்திரிய நிக்கிரஹமும் தவ மும் மாதஸ்யம்மில்லாமைபும் (அகாயத்தில) வெடகமும் பொறுமையு ம் அஸூதையமில்லாமைபும் யாகமும் தானமும் தைரியமும் அதய யனமுர் ஆகிப் பன்னிரண்டும் பிராமணனுக்குரிய (குணங்களான) வீரதங்கள் எவன இந்தப் பன்னிரண்டிலும் ஸமாதத்தனவானே அவன இந்தப் பூம் முழுமையும் ஆளுவான். (இவைகளில்) மூன்றே இரண்டோ ஓன்றே இருப்பவன் எவனே அவனுக்கும் பாகயம் இருக்கிறதென்று அவனை அறியவேண்டும் காமேர்திரிய நிக்கிரஹம், காம பலத்தபாகம், 5 அஜாகக்கிரதைபில்லாமை இவைகளில் மோக்ஷமானது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது விதவான்களான வேதியர்கள் அவைகளை ஸத்தியத்தை முதன்மையாக்கக்கொண்டவைகளாகச் சொல்லுகின்ற னா தம்மென்பது பதினெட்டுத் தோஷங்களை உடையதாகும் (ஒரு தோஷத்தைச்) செயதாலும் தமதுதுக்கு இடையூறுசெயததாகும் எல லாருக்கும் பிரதிகூலனுயிருந்தலு, பொய்சொல்லுதலு, அஸூதியை,

1 ஸநேகம் முதலியவற்றில் உறுதியில்லாதவன்.

2 'அரக்ஷணம்' என்பது வேறுபாடும் 'சக்தியிருந்தும் காக்கவேண்டிய மனைவி முதலியோரையும் காவாதவன்' என்பது பழையவுரை

3 ஞான பலமில்லாதவன்' என்பது சங்கர பாஷ்யம்

4 'இந்திரியக்கூட்டத்தை' என்பது சங்கர பாஷ்யம்.

5 'பிராமதத்யானம்' என்பது பழையவுரை

காமம், பொருளதேதிவதில் பெருநூற்பு, பொருளாசை, கோபம், சோகம், போசை, பொருட்செலவில் துணிபாமை, கோள, மத ஸரம், பலவிதமுடிகளை, அநீதுகம், கலகாரியங்களில் வெறுப்பு, 1 செயயவேண்டியகார்பத்தை மதத்தல், வினா அநிகப்பேச்சு, தனனை அநிகமாக மதித்தல் இரத்ததேதாஷங்கனால விபிட வன ஸத்துக்கனால தமமுடையபென்னென சொல்லப்படுகிறது. மதமானது பதினெட்டுத்தேதாஷங்களுடையதாகும் தியாகமானது ஆறுவிதமாகிறது. இரத்ததேதாஷங்களை எதிர்மையாகக் கரு தப்பட்டு மததேதாஷங்களைப்பாச சொல்லப்பட்டன. முன்கொல்லப் பட்ட தமத்தின் தேதாஷங்களை விலக்கவேண்டும் ஆறுவிதமான தியாகமும் மிகவும்கூடுதலை (இவைகளில்), முன்கொண்டு செயயமுடி யாததாயிருக்கிறது அந்த முன்னுலவது தியாகத்தினால், (ஆத்யாதமிக முதலிய முன்னு) பிரிவான துக்கத்தைதழும் தாண்டுகின்றன. அதானது செயயப்பட்டபொழுது (எல்லாம்) ஜடிகப்பட்டதாகும் ஆறுவித மான தியாகமும் ஸரேபுலகமாகும் ஐஸ்வரியத்தைஅடைந்து காவ மில்லாமலிருப்பது (முதலாவது). எப்பொழுதும் பயனில் விருப்பமில் லாமையோடு கூடிய யாகமும் (தடாககாமாணம் முதலிய) பூததமும் இரண்டாவதாகும் 2 ராஜஸரேஷ்டனே காமங்களைத் தியாகம்செய் வது முன்னுலவதென்று கருதப்பட்டது. இதனைச் சொல்லவும் முடி யாததாகச் சொல்லுகின்றார்கள். திரவியங்களை விடுவதாலுண்டாகின்ற தும் போகப்பொருள்களை உபயோகித்ததாலுண்டாகாததுமான நிஷ காமதவ குணமானது முன்னுலவதாகக் கருதப்பட்டது. அது, திரவியங்களை அடைவதினாலும் போகத்திறகாகப் பொருள்களைச் செலவிடு வதாலும் உண்டாவதில்லை திரவியமுடையவனுமிருந்தும் எல்லாக் குணங்களோடுமே கூடியவனுய் நுபவநுகுக காரியங்கள் பயன்பெறு தபொழுது துக்கமுண்டாகாது அதனால், ஸரமத்தை அடையமாட டான. (இதுவரை முன்னுலவது). 'அனிஷ்டமேற்பட்டகாலத்தில் ஒரு பொழுதும் வருத்தத்தை அடைகிறதில்லை' எனபது நான்காவது. 'ஒரு பொழுதும் இஷ்டங்களையும் புத்திரங்களையும் தாரங்களையும் யாசிக்க மாட்டான்' எனபது ஐந்தாவது. யோக்கியனான யாசகன்பொருட் டுத தானம் செயயவேண்டும். அது நல்லதாகும், இது ஆறுவது. இவைகளால், 2 அபரமாதமுடையவனாவான். அந்த அபரமாதமும் எட்டுக்குணங்களுடையதாகும். உண்மையுரைத்தல், ஸரஸ்வரஸ்வரு

1 'பரிவாதி' எனபது சங்கரபாஷ்ய பாடம், ஒருவனை நேர்வ துவதித்தல்.

2 அஜாக்ஷிரைத யில்லாமை; தவறுதலில்லாமை, •

பததைச் சீர்தித்தல், பிரமமஸ்வரூபமாய் நிலைபெற்றிருந்ததல், 'நான் யார்? யாருள் சோதனை? எங்கிருந்து வந்தேன்?' என்று தனக்குள்ளே வினவல், வைவராசகியம், திருடாமை, 2 எட்டுவிதமான சோகைகளைப் பதனாற்றல், (புத்திரன் தாரம பூமி முதலியவைகளைச்) சோதனாக கொள்ளாமலிருந்ததல் (இவைகள் எட்டும் அபரமாதத்தின் குணங்கள்) இவ்விதம் மத்தத்திற்கும் தோஷங்கள் சொல்லப்படன. அந்தத் தோஷங்களையும் விலக்கவேண்டும். அப்படியானால், தியாகமும் எட்டுக் குணங்களுடையதாகக் கருதப்பட்ட அபரமாதமும் ஏற்படும். பிரமாதத்தால் வரும் தோஷங்கள் 3 எட்டு. அவைகளையும் விலக்கவேண்டும். ஒ! பாத! ஐம்புலன்கள், மனம், சென்றவைகள், வருபவைகள், (ஆக எட்டுவித தோஷங்களிலிருந்தும்) விடுபட்டவன் ஸுகியாவான் ஒ! ராஜஸுரேஷ்டனே! ஸத்தியத்தில் மனமுடையவனுயிருந்து ஸத்தியத்தில் உலகங்கள் ஸதாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை ஸத்தியத்தை முதன்மையாயுடையவைகளாகச் சொல்லுகின்றனர் மோகஸ்தானது ஸத்தியத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது இவ்வுலகத்தில், தோஷங்களை விலக்கியே தவமாகிற விதத்தைச் செயல்படவேண்டும் இது பிரமமாவின் செயல்பாட்டே செய்கை. ஸத்தியங்களுக்கு ஸத்தியமே விரதம் இவ்வித தோஷங்களை விட்டவனும் இந்தக்குணங்களுடன் கூடிவவனுமாயிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் கேவலமான தவமானது மிகவும் நிறைவுடையதாகிறது. ஒ! ராஜஸுரேஷ்டனே! நீ என்னிடம் கேட்டதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். இது பாவத்தைப்போக்குவதும் பரிசுத்தமும் பிறப்புமூப்புச் சாக்காடுகளை விதிருத்திப்பதுமானது' என்றார்.

திருநாராயணன், 'மனிதன் இதிஹாஸ்புராணங்களை ஐந்தாவதாகவுடைய வேதங்களால் நன்கு சிரமபின்புலங்களைச் சொல்லப்படுகின்றன. அப்படியே, சிலா நான்குவேதமுள்ளவார்களும் சிலா முன்றுவேதமுள்ளவார்களும் சிலா இரண்டுவேதமுள்ளவார்களும் சிலா ஒருவேதமுள்ளவார்களும் சிலா நிக்ரு முதலியவேதமே இல்லாதவார்களுமாகச் சொல்லப்

1 ஐங்குறுவாக்கில் போகங்களில் ஆசையை விடுதல்.

2 1 ஸதாயை நினைத்தல், 2 அவளைப்பற்றிப் புகழுதல், 3 அவளுடன் விளையாடுதல், 4 அவளைப் பார்த்தல், 5 ரகஸ்யமாக அவளுடன் பேசுதல்; 6 சோகையை ஸங்கற்பித்தல், 7 உறுதி செய்தல், 8. சோதல்.

3 ஐம்புலன்கள், மனம் இவற்றின் விஷயங்களில் விரும்பு வெறுப்புக்களாலுண்டாகும் தவறுகள் ஆக, இவற்றுடனான புத்திர முதலியவற்றை நினைத்தலாலுண்டாகும் தவறு ஒன்று, புத்திர விரும்பியும் உண்டாகாமை முதலியவற்றால் உண்டாகும் தவறு ஒன்று, ஆக எட்டு.

படுகின்றனா அவ்வாறில் எய்தா நான் பிராமமணாக அறியவேண்டி
 பெ¹ என்று கேட்டான் ஸ்ரீகங்காஜாதா, 'ஓ' ராஜஸுரேஷ்ட²னே!
 ஓந³ வேதத்தை (= பிராமததை) அறியாமையால் உணர்மயான அந்த
 ஓநபரமததை அறியத்தக்காய் பலவேதங்களை செய்ப்பட்டன
 அதன் அறிந்த ஓநவன் அந்த ஸ்ரீகங்காஜாதா வேதங்களுமிருக்கி
 ஞன் இவ்விதம் வேதத்தை அறியாமல் (ஓநவன்) என் பிராஜன
 னென்று சீனைக்கி ஞன். தானமும அத்யபனமும யாகமும
 லோபததுடனே (= பபயில் ஆகாபுடனே) நடக்கின்றன. ஸத்யத்
 திவிருந்து நமூவின் இயாகளுடைய ஸங்கரபமானது வீண் ஆகும்.
 ஆகையால், ஸத்தியத்தை உறுதியாக அறியாததால் யாக
 மானது விஸ்தாரமாக⁴ மொல்லப்படுகிறது. ஓநவனுக்கு⁵ 2 மனத்
 தாலும், ஓநவனுக்கு⁶ 3 வாங்காலும், ஓநவனுக்கு⁷ 4 கிரீஸயினாலும்
 யாகமானது உண்டாகிறது திரானததால் ஸத்திபெற்ற மனிதன்
 விருமப்பபட்ட உலகங்களை அடைகின்றான். இந்த ஸங்கரபத்திற் கு⁸ சில
 யிலலாததால் தீவிதனுக்குரிய பிரதத்தைச் செய்பவேண்டி (தீவித
 னென்கிற) இந்தப் பெயர் (பிரதமெனனும் பொருளுள்ள) 'தீக்ஷ'
 என்கிறவினைப்படியால் உண்டாயிற்று ஸத்திக்குகளுக்கு ஸத்தியமே
 கிறந்ததாயினது. ஞானமென்பது பிரதத்தியக்ஷம். தவமானது அப்
 ரதத்தியக்ஷமாக உண்டாகிறது வெகுவாகப்படிக்கிற வேதியனையோ,
 மிகப்படித்தவனாக அறியவேண்டி. ஓ! க்ஷத்திரியனே! ஆகை
 யால், பாடாதினாலேயே பிராமமணனாக சீனையாதே⁹ ஸத்தியத்தி
 விருந்தும் விலகாதவனாகவேயிருப்பவன் உன்னால் பிராமமணனாக
 அறியத்தக்கவன். ஓ! க்ஷத்திரியனே! வேதங்களைப்பன, 'அதாவா'
 என்கிற இந்த முனிவரும் மகரிஷிகளின் ஸங்கமும முன்காலத்தில்
 எவைகளைக் கானம் செய்தார்களோ அவைகளை தவிரவும், எவர்
 கள வேதங்களை அறியவேண்டிப் பிராமதத்தின் தத்துவத்தை அறி
 யாமல் வேதத்தை அத்யபனம் செய்வார்களோ அவர்கள்
 வேதவிததுக்களல்லா ஓ! அரசனே! வேதங்களைப்பனைகள்
 அந்தப் பிராமதத்தினிடத்தில்¹⁰ ஸ்வதந்திரமான ஸம்பந்தத்தோடுருக

1 'பிராமதத்தை அறியாமல் எத்தனை வேதம் படித்தாலும் பிராமமண
 னிலலை' என்பது கருத்து

2 தேவதாரூபத்தை மனத்தால் தியானித்தல்

3 வாக்கினால் வேதத்தைச் சொல்லுவதாகிய பிராமமயஜ்ஞம்.

4 செய்கையால் செய்வதாகிய ஜோதிஷ்டோம முதலியன.

5 பிராமம் 6 காமாஸில் அறிந்து செய்யவும் வேண்டுவது போலில்லாமல்
 அறிந்த மாதிரித்தில் பயினைத்தருவது.

கின்றன. அதனால், வேதவிததுக்களான் ஆயாகள வேதங்களை அதயயனம் செய்து வேதத்தின்பொருளை அடையவில்லையென்பதில்லை ஓ! அரசனே! ஒருவன் வேதங்களை அறிகிறதில்லை, ஆனால், மறறொருவன் இந்த வேதங்களை அறிகிறவனுமாகிறான். எவன் வேதங்களை அறிந்தவனோ அவன் வேதயததை (=அறிய வேண்டிய பிரமமத்தை) அறிந்தவன்லலன் எவன் ஸத்திபத்திலிருப்பவனோ அவன் வேதத்தயததை அறிவான் ¹ வேதங்களுள் ஒன்றும் (பரமாத்மாவை) அறிவதாயில்லை அந்தவேதத்தால் பரமாத்மாவை அறிவதில்லை, உலகத்தைபுடும் அறிவதில்லை. எவன் வேதத்தை (=பரமாத்மாவை) அறிந்தானோ அவன் உலகத்தைபுடும் அறிவான் எவன் உலகத்தைபறிந்தானோ அவன் பரமாத்மாவை அறியான். எவன் (ரிக்முதலான) வேதங்களை அறிந்தானோ அவன் உலகத்தை அறிவான் ஆனால், அந்தப் பரமாத்மாவை வேதவிததுக்கள அறிகிறதில்லை வேதங்களுள் அறிகிறதில்லை ஆனாலும், எந்தப்பிராபமணாகள் வேதவிததுக்களாகின்றனரோ அவர்கள் (ரிக் முதலான) வேதங்களால் பரமமத்தை அறிகின்றனர் எனவென்றால், சந்திரனுடைய கலையைத் தெரிவிப்பதில் விருத்தத்தின் ² களைகள் எப்படியோ அப்படியே பரமாத்மாவைத் தெரிவிப்பதாகிற ஸத்தியமான அந்த ஆதத்ததில் வேதங்களுமென்று சொல்லுகின்றனர் (பரமாத்மாவை) விவரித்துச் சொல்லுகின்ற பண்டிதனைப் பிராமமணனாக அறிகின்றேன். எவன் ஸந்தேகங்கள் அற்றவனோ அவன் எல்லா ஸந்தேகங்களையும் விரித்துரைக்கின்றான் கிழக்குத் திக்கிலே இவனை (=ஆத்மாவை)த் தேடுவதை அடையக்கூடாது, தெற்கிலும் கூடாது, அருகிலும் கூடாது குறுக்கில் எப்படிக்கூடும்? திக்கிலாமல் தேடுவது ஒரு விதத்திலுமில்லை ³ சத்தருக்களிடத்தில் எப்படியாவது அவனைத் தேடுவதை அடையவேண்டும். வேதத்தில் இதனைத் தேடாமல் தவத்தைச்செய்து பிரபுவான இதனைப் பராக்கிறான் மௌனமானவனாகி இதனை ஆராய்ந்தறியவேண்டும் மனத்தினாலும் அசையக் கூடாது. பிரஸித்தமான அந்தப்பிரமமத்தை ⁴ அந்தராத்மாவில்

¹ சங்கராபாஷ்யபாடம்

² 'மாதத்தின்களைகள் சந்திரனிடம் ஸம்பந்தியாமலே அவனால் பிரகாசிக்கக்கொண்டு அவனைக் காண்பிப்பதுபோல் வேதங்கள் பிரமமத்தைக் காண்பிக்கின்றன' என்பது

³ 'தேக இரத்திரிய விஷயங்களாகிற சத்தருக்களில் கலந்திருப்பதால் அவைகளில் தேடவேண்டும்' என்பது.

⁴ சரீரத்திற்குள்ளே.

1 உபாஸிபுட. மௌனத்தால் அவன முனிபாகிததிலலை; வனவாஸத்தி
னாலும் முனிபாகிததிலலை. ஆனால் தன்னையே லக்ஷணமாகவுடைய
பிரமமத்தை எவன அறிந்தானோ அவன சிறந்த முனிபாக்சு சொல்லப்
படுகின்றான் எல்லா அந்தவர்க்காபுட விபாகாரணம் (=விவரம்) செய்
தால், வையாகாரணனாகச் சொல்லப்படுகிறான். அந்தப்பிரமமமூலமாய்
உலகத்துக்கு விபாகாரணம் (=விவரணம்) உற்பட்டிருக்கிறது. 2 வியா
காரணம் செபசுபதெனது அந்தப்பிரமமம், அப்படி, வையாகாரணனாகி
றது. (அந்த) மனிதன் உலகங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாபப் பாக்கின்றவ
னும் 3 எல்லாவற்றையும் பாக்கின்றவனுமாவான் ஸத்திபத்திலிருக்கிற
வனும் அதை அறிந்தவனுமான பிராமமணன், எல்லாவற்றையும்
அறிந்தவனாவான் ஒ! ஸத்திதீர்ப்பனே 'நாமமுதல்பவைகளில்' ரூபவ
னும் இவனிதம் பிரமமத்தைப் பாக்கின்ற வேதங்களுடைய வரன
முறையினாலும், புத்தியினாலும் இதனை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்'
என்று சொன்னான்

நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஸ ந த் ஸு ஜா த ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(ஸந்த்ஸுஜாதர் தத்வோபதேசத் தோடீச்சி)

திருத்தாஷ்டிரன், 'ஓ! ஸந்தஸுஜாதரே! குமாரரே! நீர்
உயரந்தபயனையுடையதும் பலரூபமுடையதும் பிரமமத்தைப்பற்றிய
துமான இந்த வாதத்தையேச் சொல்லுகிறகாரணத்தால் சிறந்ததும்
தன்னிச்சையால் அடையவரிதுமான கதைபாயிருக்கிற இவ்விதவார்த
தையை (இன்னும்) எனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டான். ஸந்த
ஸுஜாதா சொல்லுகிறார் (அரசனே!) எந்த பிரமமத்தை ஆவலுடன்
எனனைக்கேட்டு மிகமகிழ்கிறீயோ அந்தப்பிரமமமானது அவஸரக
காரனால் அடையத்தக்கதிலலை. புத்தியில் மிகவும் மனம் லபிதத்
பொழுது சிந்திக்கக்கூடிய அந்த (பிரமம்) விதையானது பிரமமசரி
யத்தால்லலவா அடையக்கூடியது' என்றார்

1 உபாஸதி = வீசாரிதத்திதல

2 'அதை விவரணம்செய்கிறனென்று அந்தமுனிடும் அப்படி வையாகா
ரணனாகிறான்' என்பது பாஷ்யம்.

3 எல்லாமாகிற பிரமமத்தையும்.

திருதராஷ்டிரன், 'முடிவற்ற பிரமம்தின வித்தையானது நித்திய வித்தமும பரமமசாயத்தால வயக்தமாகின்றதும் (காமாவைப்போல்) ஆரம்பிக்கமுடியாததும் காமாவைச்செய்யும்பொழுதுமிருப்பதுமாக நீர் சொல்லுகிறீரே? மோஷ்மானது பிரமமணனுக்கு ஹிதமென்பதும் அடையப்படுவதென்பதும் எப்படியாகும்' என்று கேட்டான் ஸந்தஸுஜாதா, 'எந்த வித்தையானது குருநிலை விருத்தியடைந்தவர்களிடத்தில் நிலைத்திருக்கிறதோ, எந்தவித்தையானது அவர்களிடம் புத்தியினாலும் பிரமமசரியத்தினாலும் வித்தித்திருக்கிறதோ, எதை அடைந்த இந்த மரிசுருநனமையை விடுகிறார்களோ, ஆதியிலுண்டானதும் ஸத்யமான சிஷ்யத்தைபுடையதுமான அந்த வித்தையைச் சொல்லப்போகிறேன்' என்றான்.

திருதராஷ்டிரன், 'எந்தவித்தை பிரமமசாயத்தினால் உண்மையாக அறியக்கூடியதோ, (அதற்கு ஸாதனம்) அந்தப் பிரமமசாயம் எவ்விதமாகும்' ஒ! விதவானே! இதனை எனக்குச்சொல்லும்' என்று கேட்டான் ஸந்தஸுஜாதா, 'எவர்கள் ஆசாரியனுடைய ஸம்பத்தை அடைந்து சிஷ்யர்களாகப் 1 பிரமமசரியத்தையனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களே இந்த உலகில் சாஸ்திர காததாக்களாகின்றார்கள், பித்த, தேகத்தை விட்டுவிட்டு ஸத்யமான பரமாத்மாவை அடைகின்றார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருநாளும் பிரமமத்தில் இருப்பை வஹிக்கிறவர்களாக இவ்வுலகில் ப்ரபொழுதே காமங்களை ஜயிக்கின்றார்கள். ஸதவகுணத்திலிருப்பவர்களான அவர்கள், இமமையில், முஞ்சப்புலலிலிருந்தும் தாக்கை இழுப்பதுபோலத் தைரியத்தால் தேகத்திலிருந்தும் ஆத்மாவைப் பிரித்தறிகிறார்கள் ஒ! பாரத! மாதா பிதா இவ்விருவர்களும் சரீரத்தைச்செய்கிறார்கள் ஸத்யமான பிரமமந்திரத்தை உபதேசித்து வாணங்களைப் பரிசுத்தம்செய்து பிரமத்தை உபதேசித்து மோஷத்தைக் கொடுப்பவனான ஆசாரியனிடே கற்பிக்கப்பட்ட 2 ஜனமம் பரிசுத்தமானது அது, ஜரையற்றது; மரணமற்றது. ஸத்யமான பிரமத்தைப் பரிவித்தது மாறாததான அந்தப் பிரமமஸ்வரூபத்தால் 3 ஜாதியின அபிமானத்தைத் தொலைத்து மோஷத்தையளிக்கின்ற ஆசானையே தந்தையாகளாக நினைக்கவேண்டும். அவர்செய்த நன்றியை நினைக்கிறவனாகி அவருக்குத்தரோகம் செய்யாமலிருக்கவேண்டும் சிஷ்யன் குருவை எங்காளும நமஸ்கரிக்க

1 குருபணிவிடை முதலியன

2 உபநயனம்பெற்று வேதமோதுவதாகிய பிறப்பு.

3 பிரமமஜ்ஞானத்தால் பேத உணர்ச்சியைப் போக்கி.

வேண்டும் அஃதாயினால் உதவனாக, சசுபுடன், தனவேதத்தை ஆவிரூத்தி செய்வனமே. அஹங்காரத்தினைச் செய்யாமலும் கோபத்தை அடையாமலும் நுகர்ப்போனமே இது பிரமமசரியத்தின் முத்தரபாதம். எவன் எயொபா சிவபனநகரப்போனபமுனாயினுலேயே வித்தையை அடைகிறானோ அவனுடைய அது, ம. இரதபிரமமசரிய விரதத்தின் முத்தரபாதமாக சொல்லப்படுகிறது பிராணன்களாலும் தனவர்களாலும் செய்கையினுடைய மனத்தினுடைய வாஸ்தினுடைய ஆசாநுடைய பிரியத்தைச் செய்வது இரண்டாவது பாதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஏதானும் ஒன்றுபோலக் குருகினிடம் நடக்கின்றது அவ்விதம் குருபதனியினிடத்திலும் குருபு, நானிடத்திலும் நடக்கின்றதும் இரண்டாவது பாதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆசாரியனால் தனக்குச் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை நினைக்கிறவனுடைய அதன் பயனைத் தெரிந்துகொண்டு அவன்விஷயத்தில் ஸந்தோஷத்தை யடைந்த புத்தியுடையவனுடைய, 'இவரால் விருத்தியடைபுமபடி செய்யப்பட்டேன்' என்று நினைப்பது பிரமமசரியத்தின் மூன்றாவது பாதம். பிராஜ்ஞானவன் ஆசாயனுக்குத் தக்கினைகொடுப்பதாகிய கடனைத் திரக்கமல் வெறுஇடம் போகக்கூடாது தீர்த்து விட்டு, 'நான் இதைச் செய்தேன்' என்று நினைக்கக்கூடாது; சொல்லவும் கூடாது அதுவே பிரமமசரியத்தின் நான்காவது பாதம். இவன் ஆசாரியனுடைய சோகக்கையினால் (விதனையின்) காற்பாகத்தை அடைகிறான், தன்னுடைய புத்தியின் வைபவத்தினால், காற்பாகத்தை அடைகிறான் ¹ காலக்கிரமத்தால் காற்பாகத்தை அடைகிறான். பிறகு, (உடன் பதிலவாரோடு) சாஸகிரஆராய்ச்சிசெய்வதால் மற்றொரு காற்பாகத்தை அடைகிறான் ² தாம்முதலான பன்னிரண்டு ரூபங்களுடையதும் (ஸத்யம்முதலான) இதரஸாதனங்களை யுடையதும் யோகபரவிருத்தியாகிய அவைகளைக் காகரும் பலமுடையதுமான பிரமமசரியமானது ஆசாரியனிடம் சேர்ந்து வேதார்த்தத்தைப் பெறுவதனால் பலிக்கின்றதென்று சொல்லுகிறார்கள் இவ்விதம் பரவிருத்தித்தவன், தான்அடைந்த தனத்தை, உடனே ஆசாரியனிடம் அளிச்சுக்கேண்டும் அப்படிப்பட்டவன் வெகுவான குணங்களை யுடைய அநந்தசெய்கையை அடைவான். ஆசாரியபுத்திரனிடத்திலும், இரதச் செய்கையுடன் இருக்கவேண்டும் இவ்விதம் வஸிப்பவன் இகத்தில் எங்கும் மேனமையடைகின்றான்;

1 புத்தியின் பரிபாகம்

2 இதன் 174 ம பக்கத்திலும் 184 ம பக்கத்திலும் பாகம்.

வெகுபுத்திரர்களையும் அடைவான், புகழையும் அடைவான். இவனுக்குத் திக்ருவிதிகளுக்கள வ்ருஷிக்கும் இவன் வளிகுக்கும்பொழுது ஜனங்களும் பிரமமசரியத்தில வளிப்பா. இந்தப் பிரமமசரியத்தால் தேவர்கள் தேவதனமையை அடைந்தனர் மஹாபாகயவான்களான ரிஷிகளும் மனோவசமுள்ளவர்களாகிப் பிரமமலோகத்தை அடைந்தனர். இதனாலேயே கந்தாவாக்குக்கும் அப்ஸரஸ்களுக்கும் அழகு உண்டாயிற்று இந்தப் பிரமமசரியத்தினால் சூரியனும் பகலிச செய்வனான. சந்தாமணியானது விருமபுகிறவர்களுக்கு விருமபிப்பொருளை விருமபிப்படி கொடுப்பதுபோல, இந்தத்தேவா முதலியவர்கள் இந்தப்பிரமமசரியமும் அவ்விதம் செய்புமென்று அறிந்து (பிரமமசரியத்தை அனுஷ்டித்து) அவ்வித (தேவா முதலியவா) ஆகுந்தனமையை அடைந்தார்கள் ஓ! அரசனே! இந்தப்பிரமமசரியத்தை அறித்துத் தவத்தால் வாட்டப்பட்டு வாழ்நாள் முழுதும் பரிசுத்தனாக இருந்து, விதவானானவன் குழந்தைபோல காமம் குரோதம் டம்பமுதலியன அற்றவனாகி முடிவுக்காலத்தில் ஸம்ஸாரநிலிருந்தியை அடைவான் ஓ! சுத்ததிரிய! அந்தவான்களான ஜனங்கள் களங்கமற்ற காமாநிலை அடிகளான (ஸவாககமுதலான) உலகங்களை அடைகின்றார்கள் பிரமமத்தையே அறிந்தவிதவானானவன் ஞானத்தினால் எல்லாமாகிய பிரமமத்தை அடைகிறான் மோசுத்ததிமருவேறுவிதமான மாககம் கிடையாது' என்றார்

திருத்தாஷ்டிரன், 'விதவானான பிரமமணன் இந்தச்சரீரத்தில் ஓரிடத்தில் பிரமமத்தைப் பாக்கிறானே, அந்தப்பிரமம் வெளுப்பா' சிவப்பா' கறுப்பா' 1 பொன்னிறமா? எப்படி பரகாசிக்கின்றது? எத்தவிடத்தில் பிரகாசிக்கின்றது? அமிருதமும் விகாரமில்லாததும் (எல்லாந்ரம் அடையவேண்டிய) ஸ்தானமுமான அது எவ்வித ரூபமுள்ளது?' என்று கேட்பான ஸந்தஸுஜாதா, 'இது வெளுப்புப் போலவோ சிவப்புப்போலவோ கறுப்புப்போலவோ 2 பொன்னிறம் போலவோ தோன்றுகின்றது. இது பிருதிவியிலிருக்கிறதில்லை ஆகாயத்திலும் இருக்கிறதில்லை இது (ஸம்ஸார)ஸமுத்திரத்தில ஜலப்பிரதானமான தேகத்தை வறிக் கிறதில்லை இதனுடைய ரூபமானது நசுத்ததிரங்களிலுமில்லை, மின்னலை அடுத்ததாயுமில்லை; மேகங்களிலும் காணப்படுகிறதில்லை வாயுவினிடத்திலும் தேவதைகளிடத்திலும் சந்திரனிடத்திலும் சூரியனிடத்திலும் காணப்படுகிறதில்லை. அரசனே! அசைவற்ற அதானது ரிக்ருக்களிலோ யஜுஸுகளிலோ

அநாவமத்திரங்கனிலோ காவகமில்லாத ஸாமங்கனிலுள்ள ரத்திர ஸாமத்திலோ பிறந்தவாமத்திரிலோ மஹாவிதஸாமத்திலோகாணப் பரிசுமத்திலோ தானாபுத்திரபாத்தும் அருளுனத்திரு அபபுறப் பட்டதுமான அதில அருககும் புத்திரகாலத்தில லமிககிருன. அந்த ருபம் அணுககருக சும்அணுகும் கத்தி முனைக்கு க்கரும பாவ தங்கனாக காட்டும் பெரிதுமான ருபமாகும் அது எல்லாவற்றிற் கும ஆதாரம் அது அபி ருதம் (=மாருதது) அதுவே உலகங்கள் அது பிரமமம் அது யசஸ் அதனிடமிருந்து பிராணிகளுண்டாகின்றன. அதிலேயே பிரளயத்தையடைகின்றன அது கெட்தவறது. (அது) வியாப்கமாயுள்ளது அது மிகவும் பாவினதான யசஸ் கவிகளால் பெயர்வேறுபாடுகளாகா சொல்லப்பட்ட இந்தஜகமில்லாம எதிலுற பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அனுகுஅறிந்தவர்கள் முகத்தியடைகின்றனா அபபுறப்பட்ட இந்த எல்லாஜகத்தும் அதிலிருந்துகொண்டு (அதன்) பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கிறது ஆதமஜஞானியாவன ஞானயோகத் தால் அதனைப் பாககிருன அந்நிடத்தில் இந்த எல்லாஜகத்தும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது இதை எவர்கள் அறிகின்றார்களோ அவா கள் முகதார்களாகின்றார்கள்

நாற்பத்தைநதாவது அத்யாயம்

ஸந் த ஸு - ஜா த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸந்ஸுஜாதீ தத்வோபதேசத்தோடர்ச்சி)

சோகம், கோபம், லோபம், காமம், அஹாரம், வித்திரைழிற் பற்றுதல், பொறுமை, அபியாமை, ஸந்தேகம், ஸந்தேகம், அஸூயை, (தனனை) குறைவாககின்றதல் இரத்தப்பனவிரண்டும் மனிதனுடைய பிராணனை நசுமசெய்கின்ற பெரியதோஷங்கள் ஒ' ராஜஸரோஷடனே! மனிதனை வியாபித்தது, அவனை மழுங்கினஅறிவுடையவனும் பாவத் தில் பிரவிருத்திப்பவனுமாகச்செய்கின்ற இவைகள் ஒவ்வொருமனித னையும் சூழ்கின்றன. பேராசையுள்ளவனும் இரக்கமற்றவனும் கடுமை யாகப்பேசுகின்றவனும் அதிகமாகப்பேசுகிறவனும் மனத்தால்கோ பத்தைத் தரிக்கிறவனும் தனனைப்புகழ்ந்துகொள்பவனுமான இந்த ஆறுமனிதர்களும் குநீரமான தனமையுடையவர்கள் தவிரவும், இவர்

கனா ஒருகால் தனத்தை அடைந்தால், பிறரை மதியார்கள். ஸம போகத்தில பற்றுதலினால் தவறுதலாக நடப்பவனும் அதிக காவ முடைபவனும் கொடுத்தது விட்டுத் தன்னைப் புகழ்கிறவனும் கிருப ணனும் தூய்மையான ரூபவனும் தன்னை மிகவும் புகழ்கிறவனும் எப்பொழுதுமே மன்னியைப் பணக்கிறவனும் ஆகிய ஏழுபோகளு மே பாவவழக்கமுடையவாகளுட கருதாக்களுமாகச் சொல்லப்பட டனா. தர்மம், ஸ்தயம், தவம், அடக்கம், மாதஸாயமில்லாமை, லஜ்ஜை, (ஸுகதுக்கங்களை) சகித்தல், அஸூயையிலலாமை, தானம், அதயயனம், தைரியம். (பிறாபிழை) பொறுத்தல் இரதப் பன னிரணமம் பிராமணனுக்குப் பெரிய விதங்கள் எவன இரதப் பனனிரணபுலிநுதும் நமுவாடு அவன இரதஸல்லாபபூமியையும் ஆட்கிசெய்வான் எவன இவைகளுள், முன்று இரண்டு அல்லது ஒன்றையாவது விருட்புவாடு அவனுக்குத் 1 தன்னைச் சோந்த பொரு இல்லையென்று அறிவேனமம் தமம், தியாகம், தவறுமை இவைகளில் மோகூமனது நிலைத்தாயிருக்கிறது இவைகள் பரம் மத்தைப் பாதானமாகவுடையவாக ஓரும் விதவான்களுமான பராமமணர் கருக்குரியவைகள் உளளதோ இல்லாததோ 2 பிறரைத் தூஷிப்பது பிராமணனுக்குச் சொல்லப்படவில்லை எந்தமனிதர்கள் இவ்விதம் செய்கின்றனரோ அவர்கள் நாகத்தில நிலையுள்ளவர்களாவார்கள். மத மானது பதினெட்டுத்தோஷங்கள் கொண்டது. அவைகளை முன்பு நான் சொல்லவில்லை. அவை — உலகத்திற்குத் துவேஷத்தைப் பண்ணுகிறகாமம், வீபரிதமாயிருத்தல், அஸூயை, பொய்யுரைத்தல், காமம், குரோதம், பாதந்திரனாயிருத்தல், பிறரைத் தூஷித்தல், கோட சொல்லுதல், தனத்தைக்கெடுத்தல், விவாதம், மாதஸாயம், பிராணி களைப்பிடித்தல், பொறுமை, களித்தல், அதிவாதம், புத்திராசம், அஸூயையையுண்டுபண்ணுதல் ஆகிய பதினெட்டுமாம் ஆகையால், புத்திரமாவனவன் மத்ததை அடையக்கூடாது எப்பொழுதுமே இது நினைக்கப்பட்டதாகும். நல்லமனமுடைய தன்மையிலோ ஆறுகுணங் கள் அறியத்தக்கவைகள். (அவைகள் யாவையெனில்,—) நண்ப னுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகும்பொழுது (அவனுடைய நண்பர்கள்) மகிழ்வாரா, துன்பம் வந்தபொழுது வருந்துவாரா. தனக்கு 3 மிக்க பிரியமான பொருளாயும்கூட (நண்பன்) கேட்டால் கொடுக்கிறான்.

1 அவன் பற்றுற்றவன் என்பது

2 'பிராமணனைத் தூஷிப்பது சிலாசிக்கப்படுகிறதில்லை' என்றும் கொள்ளலாம். 3 ஸாகிரம் என்பது ருசிரம் என்று மாற்றப்பட்டது.

ஏனெனில், பாசுக்கத் தகாத்பொருளும் அவனுக்கு நண்பன் விஷயத்
தில் கொடுக்கத்தக்கவை யாகும. அப்பொழுது சுதந்தரமான மன
முள்ள அவன் இஷ்டங்களைத் தனது புத்திரர்களுடும் ஸம்பத்துக்
களையும் தாங்குகின்றான் பாசுக்கப்பாடால் கொடுக்கத்தக்கவனு
கித் திரவியங்களைத் தியாகம்செய்து ஸுகமமாக வசிப்பான். 1 ஆசை
யால் இகத்தில் போகவகளை அனுப்பிப்பான் 2 காடங்களுடைய பய
னில் வீருப்பதையும் தொல்பபான் திரவியமுள்ளவனும் குண
முள்ளவனுமான ஸாதவிகன் இவ்விதம் கொண்டாடிக் கருன. அவ
விதமானவன் ஐந்து விஷயங்களிலி நூதும் பஞ்சபூதங்களாலுண்டான
இந்திரியங்களைத் திருப்புகிருன் இத்தத்தவமானது 3 கேவலமாக ஸம்
ருத்தி (=மீக்ககிறைவு) புள்ளதாயினும் ஸதவத்திலி நூதும் நழுவின
வாசனிடம் 4 ஸங்கற்பத்துடன் சோசகப்பட்டு நித்திபுடன் (=சாதா
ரண சிறைவுடன்) கூடினதாகித்து ஸதயஸங்கல்பத்தால் (=பிரம
மதயானத்தால்) பாகங்களை செறிப்படைகின்றன. ஆகையால்,
5 நூருவனுக்கு மனத்தினுலேயே (யஜ்ஞம்) ஏற்படுகிறது ; 6 நூரு
வனுக்கு வாக்கினால் ஏற்படுகிறது ; 7 மறநூருவனுக்கு கிரியையினால்
ஏற்படுகிறது ஸங்கற்பத்தில் வித்திபெற்ற மனிதனை ஸங்கற்பமற்ற
வன் மிஞ்சுகிருன் தவிரவும், பிராமமணனுக்குரிய விசேஷமான
வேறென்னதையும் ஏனெனிடம் கேள். பிராமமணன் பெரிதாயும் யச
ஸென்று பெயருடைய பிரமமத்தைஅடைய ஸாதனமாயுமிருக்கிற
இந்த யோக்கிரஸ்திரத்தை(சிஷ்யனுக்கு)அத்யயனம் செயவிக்கவேண்
டும். விதவான்கள்(மறபச்சாஸ்திரங்களைச்) சொல்வதுபாடுகளென்று
சொல்லுகின்றனர் இந்த யோகத்தில் இந்த உலகமெல்லாம் இருக்
கிறது. அதனை அறிந்தவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைந்தவர்களாகின்ற
னர். அரசனே ! ஸுகிருதகாமத்தினுலேயே பிரமமத்தையடைய
மாட்டான் (அகனிஹோதர முதலிய) ஹோமத்தைத்தான் செய
யட்டுமே; அல்லது, யாகத்தைத்தான் செய்யட்டுமே; அவிதவானாவன

1 இம்மைஇன்பத்தில் வைராக்யம்

2 மறுமை இன்பத்தில் வைராக்யம், ' நண்பன் விஷயத்தில் செயத் உத்
விகுப் பிரதிபுயனை எதிராரண ' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 பயனை வீருமபாமற் செய்யப்பட்டது.

4 பயனில் ஆசை.

5 ஸதயஸங்கற்பத்தில் நிலைத்தவனுக்குத் தியானத்தால் யஜ்ஞம் நிறை
வேறுகிறது. அதற்கு உதாரணம், பிராதாவால கிணற்றில் தள்ளப்பட்ட தீரி
தா. சலயபாவம் 172-ம் பக்கம் பராக்

6 நடுதரமானவனுக்கு பிரமமயஜ்ஞமுதலியவைகளின் ஜபத்தினால்.

7 அதமனுக்குக் காமாவிலால்

கஅசு

ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

இதனால் மோஷத்தை அடையான. அசனே! அவன முடிவில் சந்தோஷத்தையும் அடையான ஒருவனாக மௌனத்தை உபாஸிக்க வேண்டும் மனத்தினாலும் சலிக்கக்கூடாது. அப்படியே ஸதுதியினால் ஸந்தோஷத்தையும் நிரதையினால் ரோஷத்தையும் தள்ளவேண்டும் அசனே! இந்த நிலையிருப்பவன் பிரமமத்தை அடைகிறான். வேதங்களில் முறையாக இதைப் பார்க்கிறான் ஒ! விதவானே! இதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

நாற்பத்தாருவது அதயாயம்.

ஸ ந த் ஸ ஃ ஜா த ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(ஸ்ரீஸ்ரீஜாதீ தத்வோபதேஷத் தோடீச்சீ)

சுத்தமான பெரிய ஜோதியுடைய பிரகாசகின்ற பெரிதான யசஸ்ம தேவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்டதும் ஆதித்யனுக்கு பரகாசத்தை உண்டுபண்ணுவதும் எப்போதும் இருப்பதும் பகவானுமான அருத்த பரமாத்மாவை, யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். ஹிரண்யகாபபரை உண்டுபண்ணி வளரச்செய்வதும், (ஆதித்யன் முதலிய) ஜோதிகளிடமத்தியில் (அவைகளால்) விளக்கப்படாமல் (அவைகளை) விளக்கக்கொண்டு விளங்குகின்றதும் எப்பொழுதும் இருப்பதும் பகவானுமான அருத்த சுத்தபிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் இந்த ப்ரமமத்தினிடமிருந்தும் 1(ஸூக்ஷ்ம) அப்புகளைப் பிரதானமாகவுடைய 2(ஸூக்ஷ்ம) பூதங்களும் அவைகளிலிருந்து 3ஸ்தூல அப்புகளைப் பிரதானமாகவுடைய தேகரூபமான 4ஸ்தூல பூதங்களும் உண்டாயின அருத்ததேகமத்தியில் ஹிருதயாகாசத்தில் ஜீவோஸ்வராகாசிய இரண்டு தேவர்கள் ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றனர். இவ்ஹிருவர்களையும் பிருதிவியையும் தேவலோகத்தையும், மாயையழிந்தும் ஐகதகாரணத்தை வியாபித்திருப்பதுமான பரமமம் வக்கின்றது. எப்பொழுதும் இருப்பதும் பகவானுமான அருத்த சுத்தபிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். சுத்தமான ப்ரமமம் இரண்டு தேவர்களையும் பூமியையும் தேவலோகத்தையும் திருக்களையும் பிரமமாண்டத்தையும் வற்றிக்கின்றது. அதனிடமிருந்தும் திருக்குகள் பரவுகின்றன. நதிகள் ஓடுகின்றன.

1 மறற்பூதங்களோடு கலவாத்ஜலம். 2 கலவாத் பூதங்கள்.

3 மறற்பூதங்களோடு கலந்தஜலம். 4 கலந்த பூதங்கள்

அளவறறகாமகன உண்டாயின. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அநதசுகததபபிரமமத்தை யோக்கிள நனகு பாககினறனா. சீலையறததும் அழிவறற காமாவைடையதுமான சரிமாகிற தேரினுடைய கோடகமாகிற சுகாததிலிருக்கிற புலனகளான குதினாகள பிரஜைநுபுடனகூடன ஜீவன இந்ருதபாகாதநில விளங்குகிறதும் ஜிரைமபபதமான பரமமத்தை நகுறித்து உறிககின்றன. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமானஅநதா சுகததபபிரமமத்தை யோக்கிள நனகுபாககின்றனா இந்ருதபரமமத்தினுடையருபமானது இதரவனதுவினுடைய உவமைபிலிருக்கத்தல்க (ஆறையால்) இதன் ஓருவரும் கண்ணுல பாககமுட்பாது எவாகப் இதரபப புத்தியினுடைய மனத்தினுடைய ³இருதயதேசத்தாலும் அறிகின்றனரோ அவாகள முகநிகளாகின்றனா எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அநதசுகததபபிரமமத்தை யோக்கிள நனகு பாககின்றனா. எந்த ஜீவாகள, சித்தமெனகிற கண்ணுமுகம் 1, அதன காரியமான சீனைவின ஸ்முகம் 2, ஸரோதா முதலிய ஞானேந்திரிய ஸ்முகம் 3, அதனகாரியமான கோவிமுதலிய ஞானஸ்முகம் 4, வாகரு முதலிய காடேந்திரியஸ்முகம் 5, பேசுதல்முதலிய அதன காரியஸ்முகம் 6, சபதம்முதலிய விஷயஸ்முகம் 7, அதற்கு ஆதாரமான வானம் முதலிய பூதஸ்முகம் 8, பிராணஸ்முகம் 9, சுவாஸம் முதலிய அதன காரியஸ்முகம் 10, பழைய வாஸனைக்கூட்டம் 11, அதன காரியமான புண்ணியபாபக்கூட்டம் 12, ஆக இப்பன்னிரண்டு கூட்டமுடையதும் ஆதிதயன முதலிய தேவாகளால் காக்கப்பட்டதுமான அவித்தையா சிதரத்யையானமெயது காமபலனுதேனைஅனுபவிக்கின்றனரோ அவாகள இந்ருதபரமமத்திநிடம் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறகோமான ஸம்ஸாரந்தியில ஸஞ்சரிககின்றனா எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமானஅநதசுகததபபிரமமத்தை யோக்கிள நனகுபாககின்றனா தேனீப்போலச சுற்றிவரும் ஜீவன சுகதிலபகூடி அரைமாதாயகிறவேறின சந்திராமிருதமாகிற அநததேனை அருந்துகிறன. ஈசனான பரமமம் அநதசுகதிரளை எல்லப்பிராணிகளவிஷயத்திலும் ஹரி ஸாகுமபடி ஊறித்தது. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அநதசுகததபபிரமமத்தை யோக்கிள நனகு பாககின்றனா. சிறுகளில லாத அநதஜீவாகளாகிற தேனீக்கள பிராமமனுதிதேதமாகிற ஸவாணமயமான அஸ்வத்தமரத்தையடைந்து அதில பரமாத்மனான முத

1 புத்தியின விருத்தியினால் 2 மெனனம், ஊழறாபோற்றம்,

3 இருதயதேசத்தில,

லிபி சிற்பஞ்ஞானாவககரதி அனைவ்வைகளுக்குரிய திகழுக
களை நோக்கிப் பறக்கின்றன. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானு
மான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோக்கிள நன்கு பாரக்கின்றனா ளு
ணமான பரமமத்தினிடமிருந்து ளூணமான ஜீவாகளை எடுக்கின்றனா.
ளூணமான பரமமத்தினிலேயே ளூணமான ஜீவாகள செய்யப்பட்ட
னா ளூணமான பரமமத்தினிலேயே ளூணமான ஜீவாகளை ஹரிக்வின
றனா முடிவில் ளூணமான பரமமமே மிஞ்சுகிறது. எப்பொழுதுமிருப்
பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோக்கிள நன்கு பா
க்கின்றனா. பரமமத்தினிடமிருந்து வாபு வந்தான, அதனிடமே எப்
பொழுதும் அடங்கியிருக்கிறான். அதனிடமிருந்து அகனியும் ஸோம
னும் வந்தனா. அதனிடம் பிராணனை பாசியிருக்கிறான் எல்லாம் பரம
மத்தினிடமிருந்தே வந்தனவென்றறிபவேண்டும் அனதயதை (தத
விததனி) சொல்லச் சக்தாகளாகிடுமில்லை. எப்பொழுதுமிருப்பதும்
பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோக்கிள நன்கு பாரக்கி
றனா. பிராணனை அடக்குகிறான். பிராணனை மனே
ருபியான சந்திரன் அடக்குகிறான் சந்திரனைப் புத்தியுணை ஆதித
யனை அடக்குகிறான் ஆதிதயனைப் பரமமம் அடக்குகிறது. எப்பொ
ழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோக்கிள
நன்கு பாரக்கின்றனா. பரமமமாகி ஹம்ஸமானது ஸம்ஸாரமாகி
ற ஜலத்திற் குமேலே ஸஞ்சரக்கற்பதாயிருந்துகொண்டு ஜீவனாகிப் பனது
ஒரு பாதத்தை உயர எடுக்கிறதில்லை அது ஸம்ஸாரத்தில் பரவின
தான அந்த ஒருபாதத்தை எப்பொழுதும் எடுக்குமேயானால் பந்த
மோக்ஷங்கள் ஏற்படா எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்
சுத்தப்பிரமமத்தை யோக்கிள நன்கு பாரக்கின்றனா. அந்தராதமாவும்
ளூணமுமான அந்தப்பரமமம் லிங்கசுபிரதின் சோககையினால் கட
டைவிடலானவளாதாதி எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறது.
துதிக்கத்தக்கதும் உட்புகுந்து உலகத்தைக் கற்பிக்கின்றதும் ஆதிபும்
பிரகாசிக்கின்றதுமான அந்த பரமமத்தை மூடாகள பாரக்கின்றார்களி
ல்லை எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்
தை யோக்கிள நன்கு பாரக்கின்றனா. இந்தப்பரமாதமா க்ஷம் முதலிய
ஸாதனமுடையவர்களோ ஸாதனமில்லாதவர்களோ எல்லாமனிதா
களிடத்திலும் ஸம்மாக்க காணப்படுகின்றது. இது மோக்ஷத்திற்கும்
வேறான ஸம்ஸாரத்திற்கும் ஒரேவிதமாயிருக்கிற அவர்களில் ஸாத
னத்துடன் கூடி முக்தாகளானவர்கள் மதுவினுடைய உயராத

பாகத்தை அடைகின்றனர். எப்பொழுதும் ரூபபதம் பகவானுமான அர்தச சுததபிரமமத்தை யோசிக்கா நன்கு பாக்கின்றனர். விதவான விததையினால் இரண்டு உலகங்களைபுட விபாதித்துச் செலவாகுறன. அப்பொழுது அவனுக்கு ஹோமம் செய்யப் படாத அக்னிஹோதாமும் ஹோமம் செய்யப்படாதாசின்றது பிரமம் விததையானது உனக்கு லோக தனமைபைச் செய்ப வேண்டாம் பிரமமஞானம் ஏற்பட்டும் அதனைத் தீராகா அடை கின்றனர். எப்பொழுதும் ரூபபதம் பகவானுமான அர்தச சுததப பிரமமத்தை யோசிக்கா நன்கு பாக்கின்றனர் இவ்விதம் ஞானத்தை ரூபமாகவுடைய மனிதன் பரமாத்மாவாகிறான் எல்லாவற்றையும் அடக்குகிற அக்கியையும் அடக்குகிறவனுள் அவன் ஹருதய குகை யிலிருக்கும் ஆத்மாவை அடிகிறான். அவனுக்கு இரதாசரீரத்திலே ஆத்மா தெரியாமற்போவதில்லை எப்பொழுதும் ரூபபதம் பகவா னுமான அர்தசசுததபிரமமத்தை யோசிக்கா நன்கு பாக்கின்றனர் ஆயிரமாயிரம் சிறகுகளை அடைத்துக்கொண்டு மனோவேகமாக (கோடிகலபகாலம்) பரததும் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான எர்தப பரமாத்மாவை முழுமையும் காணமாட்டானே, பகவானும் பழமையா யிருப்பதுமான அர்தபிரமமத்தை யோசிக்கா பாக்கின்றனர் இந்த பரமமத்தினுடைய ரூபமானது காணக்கூடா வில்லை. மிகவும் சுததமான மனமுடையவர்கள் அதனைப் பாக்கவும் செய்கின்றனர். அவ்விதமற்றித விதவான உலகத்திற்கு ஹிதமாகி மனத்தை அடக்க வல்லமை அடைந்து மனத்தால் தாபத்தை அடைகிறதில்லை எவா கள் (பரமமத்தையுடையது) துறவிகளாகின்றனரோ அவர்கள் முகதிப டைக்கின்றனர் எப்பொழுதும் ரூபபதம் பகவானுமான அர்தச சுததப் பிரமமத்தை யோசிக்கா நன்கு பாக்கின்றனர் பரமமத்தையறியாத வஞ்சக மனிதர்கள் வஞ்சகமான குருவின் உபதேசத்தாலோ அல்லது ஸ்வேசசையான தமது ஸடையினாலோ புதர்களில் ஸாப்பங்கள் மறைவதுபோலத் தமமை மறைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். அவர்க ளிடம் மூடஜனங்கள் மயங்குகின்றனர் அவர்கள் தங்கள் வழிப் படியே நரகபூயம் உண்டாகும்படி அர்த மூடஜனங்களை மயங்கச் செய்கின்றனர். வஞ்சகங்களால் அறியப்படாமலிருப்பதும் பகவா னும் ஸந்தான முமான பிரமமத்தை யோசிக்கா பாக்கின்றனர். நான் அஸத்தான தேகம் முதலியவையாகச் செய்யப்படவில்லை. எனக்கு மரணமூமில்லை ஜனனமூமில்லை. மோக்ஷம் ஏது¹ ஸத்தியமடபோல்

¹ பரமமத்தையை அடையாமல் நீ அறபனாகவேண்டாமென்பது கருத்து.

விளங்குகின்ற ஆகாய முதலிய, உலகமும் பொய்யான ஸவ்னப்பிர பஞ்சமும் என்னிடம் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன காரயத்திற்கும் காரணத்திற்கும் 'ரோனோவ்னே காரணம்' என்று அறிகிறயோகிகள் எப்போழுதும் இருப்பதும் பகவாநுமான அநதச சுததப்பிரமமத்தை நனகு பாக்கின்றனா மனிதாக்களிடத்தில் இரதப பிரமமமானது நல்ல காமததினிலோ கெட்ட சாமததினிலோ வேறுபாடுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதில்லை இது மோக்ஷத்திலுட வேறுபாடுல்லாததென்று அறிய வேண்டும். இவ்வித யோகத்துடன் கூடனவனாகப் பிரமமமாகிற அநத மதுவை அடைய விருமபவேண்டும் எப்பொழுதும் இருப்பதும் பகவாநுமான அநதசுததப்பிரமமத்தை யோகிகள் நனகு பாக்கின்றனா ரீதைகளானவை இரதபிரமமவித்தினுடைய மனத்தைத் தபிககச்செய்கிறதில்லை அதயயனம் ரெய்யாமலிருப்பதும் அகனிஹோததிரஹோமமசெய்யாமலிருப்பதும் இவனுடைய மனத்தைத் தபிககச்செய்கிறதில்லை பிரமமவித்தையானது யோகிகள் அடைகின்ற அநத ஞானத்தை இவனுக்குச் சீக்கிரம் உண்டு பண்ணுகிறது எப்பொழுதும் இருப்பதும் பகவாநுமான அநதச சுததபிரமமத்தை யோகிகள் நனகு பாக்கின்றனா இவ்விதம் எவன் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தன்னுடைய ஆதமாவை நனகு பாக்கின்ற ஞானே அவன் அதன் பிறகு மறபவர்கள் மற வஸதுகங்களில் பற யுள்ளவர்களாயிருக்கையில் ஏன் துக்கப்பான் ? நானகு பக கத்திலும் ததுமயி வத்கின்ற பெரிதான தடாகத்தில் எப்படி மறபத் தடாகமுதலியனிடத்தில் செய்துகொள்ளும் காரியம் எல்லா! செய்துகொள்ளக்கூடுமோ அப்படியே ஆதமாவை, அறிந்த வனுக்கு வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லாஸ்தனத்தாலுமுண்டாகும் பபலும் கிடைக்கின்றது பூணமும் மஹாத்மாவும் ஜனனமற மதுமான பரமமம் கட்டைவிரலளவுள்ளதாக இருதபத்தில் நனகுபுகு நது இராப்பகல் கோட்பலினறி ஸஞ்சரித்தும் காணப்படுகிறதில்லை. வித்வான் அந்நக் கருதியற்றது தெளிந்தவனுயிருக்கிறான் நானே, எது உளஸ்தோ, எது இரஸ்தோ, எல்லாவற்றிற்கும் தாயும் தர தையுமாகக் கருதப்பட்டேன நானே அநதராதபிஷமாக்கிறேன். நானே புத்திரனுமாக்பேன நானே கிழமான பிதாமஹரும் பிதாவும் புத்திரனும் ஆகிறேன் ஓ! பாரத! நீங்கள் எனது ஆதமாவிலேயே இருக்கின்றீர்கள் நீங்கள் என்னுடையவர்களில்லை நான் உங்களுடையவனில்லை எனக்கு ஆதமாவே ஸ்தானம். என்னுடைய ஜன்மத்திற்கு ஹேதுவும் ஆதமா நான் குறுக்கும் நெடுக்கும்

விபாபிதவன ருழுவாத ஸ்திதிபை உடைபவன , ஜனமமற்றவன ;
சோமபலினறி ராபபகல ஸஞ்சாககனறவன ரானுன
எனனையறிந்து தெளிவடைந்தவனுய் நுகர்குன ஆதமா அனுவுகரும்
அனுவாக் கல்ல மனமுடைபதாகி எல்லாப் பிராணிகரிடத்திலும்
வித்தி நுககின்றது உலகத்திறுப பிதாவாய் நுககிற அந்த ஆத
மாவை விதவான்களா எல்லாப்பிராணிகளுடைய இந்நயகமலத்திலு
மிருப்பதாக அறிசின்றனர் எனறுசொன்னா

ஸநத்ஸஹஜாதபர்வம் முற்றிற்று.

நாறபத்தேழாவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபர்வம்

(கிருதராஷ்டிரான்மதலியோர் ஸபைபிங்குடியதும், ஸஞ்சயன் வந்து
கோவிந்தர் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியதும்)

இவனிகம ஸந்தஸஹஜாதரோமம் புத்திமானுன விதுரரோமம்
(கதைபைச) சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அரசனுக்கு அந்த இரவா
னது கழிந்தது. அந்தாத்திரியானது விடிந்தபொழுது, அந்த
எல்லா அரசர்களுமே ஸூதனை ஸஞ்சயனைப் பார்க்கும் விருப்பத்
தால் ஸந்தோஷமடைந்தவாகளாகி ஸபையை அடைந்தார்கள். ஓ! அரச
சரே! திருதராஷ்டிரன் முதலிய எல்லா ரும் அறம்பொருள்களோடு கூடி
யவையான பாண்டவர்களுடைய வராததைகளாக கேட்கவிருப்பி, சுப
மானதும், ¹ஸூதையால் வெளுப்பாயும் விரிவாயுமுள்ளதும், பொன்
மயமான முகப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், சந்திரனுக்கு நிக
ரான காரதியுடையதும், மிகவும் அழகாயிருப்பதும், சந்தன ஜலத்
தால் தெளிக்கப்பட்டதும், சமணியமானவைகளும் பொன்மயமானவை
களும் மரத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும் ரத்தினங்கள் இழைத்தவை
களும் தந்தங்களால் செய்தவைகளும் நல்லவிரிப்புள்ளவைகளும்
மேற்கட்டிப்புள்ளவைகளுமான ஆஸனங்களால் விரிக்கப்பட்டதுமான
ஸபையை அடைந்தார்கள் ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! பிஷ்மரும்
துரோணரும் கிருபரும் சல்லியனும் கிருதவாமாவும் ஜயதரதனும்

1 சுதை - சுண்ணாம்பு, ஸூதைபோல வெளுத்தது, ராஜதமயமென்றுங்
கொள்ளலாம்.

அஸ்வததாமாவும் விகர்ண னும் ஸோமத்ததனும் பாஹ்லிகதும் பேரறி
வாளான விதுர நம மகாதனான புபுதஸுவும் சூராகளான எல்லா
அரசர்களும் சோதவாகாகித் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்
கொண்டு சுபமான அர்த ஸபையை அடைந்தார்கள். ஓ! அரசரே!
துசசாஸனனும் சித்ரஸேனனும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியும் துர்
முகனும் துஸ்ஸஹனும் கர்ணனும் உலூகனும் விவீமசத்திரும் கௌரவா
களுக்கு அரசனும் பொருமைபுடையவனுமான துரியோதனனை முன்
னிட்டுக்கொண்டு, தேவாகா இரத்திரஸபையை அடைவதென்போல
அர்தஸபையை அடைந்தார்கள். ஓ! அரசரே! நான்கு பக்குழகத்திலு
டிரவேசிக்கின்றவாகளும் இந்நபுலகக்கப்போன்ற கைகளையும் நட்டையவ
களும் சூராகளாக அப்பொழுது அர்த ஸபையானது, பக்தி
களால் மலிபின் குகை விளங்குவதுபோல, விளங்கிறது. பெரிய
வல்லுடையவாகளும் பெரிதான பராக்ரமமுள்ளவர்களும் ஸூரி
யனுக்கு சீகரான காந்திபுடையவாளுமான அவர்களெல்லாரும்
ஸபையில் டிரவேசித்தது விசித்திரமான ஆஸனங்களை அடைந்
தார்கள். ஓ! பாரதரே! அர்த எல்லா அரசர்களும் ஆஸனத்தி
லிருக்கப்பொழுது வாயில்காவலன், 'எவன் பாண்டவர்களைக் குறித்
துச சென்றானே அவன் ரதத்துடன் வருகிறான். நமமுடையதுதான்
நன்றாக இழக்கிறவைகளான குதிரைகளாகவே கமராக வருகிறான்'
என்று ஸூதபுத்திரனவரத்தைத் தெரிவித்தான். குண்டலங்களு
டையவனான அவனோ சமீபத்திலவந்து சீக்கிரமாக ரத்ததிலிருந்து
இறங்கி, மகாதமாகளான அரசர்களிறைந்த ஸபையில் நுழைந்
தான். ஸஞ்சயன், 'ஓ! கௌரவர்களே! பாண்டவர்களிடம் சென்று
வந்துசேர்ந்தேன். அதனை அறியுங்கள் பாண்டவர்கள் வயதிற்குத்
தக்கபடி கௌரவர்களெல்லாரையும் கொண்டாடினார்கள்; பெரியோர்
களை நமஸ்கரித்தார்கள். தோழர்களைத் தோழர்கள் பூஜிப்பதுபோலப்
பிரயத்தனக்குத் தக்கபடி பூஜிசெய்து, பாண்டவர்கள் திருமயவும்
வினாவினார்கள். நான் திருதராஷ்டிரரால் முன் கட்டளையிடப்பட்டு
இங்கேயிருந்துபோய் பாண்டவர்களை அடைந்தது, அப்படியே சொன்
னேன். அதில் ஒன்றும் விடப்படவில்லை' என்று சென்னான்.*

*இதழ்பயின் இந் அதபாயம் முழுதும் அதிகபாடம்.

திருநாவுக்கரசன், 'அப்பா! ஸஞ்சய! பலம் தளருதவரும் புத்தவகளை நன்றாக நடத்துகிறவரும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்கள் உயிரை நாசம் செய்பவரும் மகாத்மாவும்' என்றதன் சொன்ன வக்கியத்தை அரசர்கள் மத்தியில் உண்ணிக் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னான் ஸஞ்சயன், 'அரசரே! நான் கணக்கால்களையரை வலுதிரமுடிததவலும் சுத்திபுள்ளவலும் சைக்களாக குவீத்தவலும் புருஷஸுரோஷ்டாக்களான (கிருஷ்ணாஜுனர்களிடம்) தெரிவிக்கப்பட்டபலுமாகி அரத்தபுரத்தில் பிரவேசித்தேனா எந்த தூதத்தில் கிருஷ்ணாஜுனர்களும் லாவணயமுடையவர்களான திரௌபதிடம் ஸதகிபபாமைபு மிருக்கின்றனரோ, எந்தவிடத்தில் மணிதருட்சிறகவாக்களான கிருஷ்ணாஜுனரிருவரும் தத்தேன பூரதேன்களால் புத்திபயபடைநகவாக்களும் சிறந்த சந்தனத்தால் பூசப்பட்டவாக்களும் மல்குடனவாக்களும் சிறந்த வலுதிரமுடைய அங்கங்களுடையவாக்களும் சிறந்த பாலிசூனடவாக்களாகி அரேந்தன்களால் பலகிறமுடையதும் பொன்மயமும் பலவகை விரிபுக்கள விரிக்கப்பெற்றதுமான சிறந்த ஆஸனத்திலிருக்கின்றனரோ அவ்விடத்தில் அபிமனபுலம் நகுல ஸஹதேவாக்களும் கூடப் போவதில்லை ஜனாதனரோ, ஸதகிபபாமைபு மடிபையத் தீலயணையாக்கச்செய்து சமனித்திருக்கிறா கேசவருடைய பாதங்களை அராஜுன்னனுடைய மடிபை அடைநகைவக்களாக்கண்டேன அராஜுன்னனுடைய இரண்டு பாதங்களும் சுமையான அரௌபதியின் மடிபை அடைநகைவக்களாயிருந்தன பாதத்தனவன் ஸந்தேரவக்துடன ஸவாண்மயமான பாதபீடத்தை (எனக்கு) அளித்தான் எனபொருதி இரண்டு தாலிகளால் கொண்டுவரப்பட்ட (அதைக் கையால்) தொடருவிட்டுப் பூமியில் உட்காராதேன், உயாமுகமான ரோகைகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்டவைகளும் சுபமான லக்ஷணங்களுடையவைகளும் பாதபீடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவைகளுமான அராஜுன்னனுடைய பாதங்களைச் சிரந்தவாக்களான வேலைக்காரிகளிருவார்களும் தரித்தாக்கள எனக்கு (செய்யுதப்பகார) காரியங்களில் கொஞ்சமேனும் கலமவதில்லை, நிச்சயம் ரகஸ்யத்தில் ஸ்திரீரதனவகளுடன் சேர்ந்த அவாக்கள எண்ணிடம் பேசினாக்களதவால் எனக்குப் பெரிதான ஆச்சரியமுண்டாயிற்று எனக்கு மிகுதியான (ஆனந்தக்) கண்ணீர் உண்டாயிற்று. சேர்ந்திருந்தவாக்களான அவவிருவாக்களை முபாந்து விட்டு (என்னுடைய) ரோமங்களும் சிலித்தன, பசுமை சிறமுடையவாக்களும் பருத்தவாக்களும் தருணாக்களும் யானைகன்போல் மிகவுழையாந்தவர்களும் ஒரு படுக்கையை அடைநகைவாக்களுமாயிருப்பவாக்களைப் பார்த்த பிறகு, பெரிய பயமானது என்னை அடைநகை அவ்விடத்தில் ஆண்மையிற்சிறந்தவாக்களான அவாக்களைப்பார்த்துவிட்டு, உடனே இந் நரநாராயணர்களிருவரும் எவருடைய உததரவை அடைநகைவாக்களாயிருக்கின்றனரோ (அந்) தாமராஜருக்கு எண்ணினது ஒன்றும் அடையமுடியாததில்லையென்று நினைத்தேன் வலுதிரத்தால் போர்த்தப்பட்டு அன்னபான்வங்களால் உபசரிக்கவுமட்டேன, உபசாரத்தையடைந்த நான் சிரத்தில் அஞ்சலியைச் செய்துகொண்டு நீங்கள் செகூனன் செய்தியையும்

தெரிவித்தேன. பிறகு, தனஞ்சயன் விற்பிடித்துப் பழகிய காத்நிலைவே கீர்த்தி பெற்றவரான கௌசுருடைய லக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஒரு பாதத்தை மடக்கினான். திவ்வியமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் இந்திரனுக்கு நீசரான வீரயமுடையவருமான கௌசுவா இந்திரனுடைய தவஜம்போல் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்து என்னை நோக்கிச் சொன்னா பேசுகிறவர்களில் சிறந்தவரான அவா சொல்லுவதற்கு உசிதமும் தாத்தராஷ்டிராகளைத் தூஷிப்பதுதான் ஆரம்பத்தில் மிகுதுவும் மிக்க கடுமைபுமான வாராதையை எடுத்தாடும் திமா னான அவா வெளியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பிராணனை போன்றவனும், ததைச் செய்கிறவனும் பிரியனுமான அரஜுனனுடைய புத்தியைக் கல்காண்டு வாராதையை எடுத்தார். உசுதத்தை அறிகின்ற அவருடைய மொனது எழுத்திலக்கணப்படி உச்சரிக்கப்படும் அக்ஷரங்களுடன் கூடின தும்பீர்த்தம், மனத்திற்குச் சந்தேகாததைச் செய்கிறதும் பிறகு, மனத்தைச் சுவதுமாய் ருந்தது. (எவவிதமொன்றால்) மாதவா, 'ஸஞ்சய ! கூத்தினியாகளுய ஸபையையடைந்து கௌரவர்களில் பெரியவரான பீஷ்மரும் புத்திமாரூஜரோணரும் கேட்க இந்த வாராதையைச் சொல்லு. பாண்டவர்களிடத்தில் ருள்களை விடுங்கள். காமததாலுண்டான ஸுகத்தை அடையுங்கள் பிடிநுக்கு ரூபு பிரியத்தைச் செய்யுங்கள் அரசரான தாமபுத்திரரோ, வெலவதில் விரைவு படுகிறார். பலவிதமான யாகங்களால் பூஜிபுகள், தக்பிணைகளைக் கொடுங்கள். புத்திரர்களோடும் பத்தினிகளோடும் ஸந்தேகாதத்தை அடையுங்கள். உங்களுக்குப் பெரிதான பயம் வந்துவிட்டது. அரௌபதியானவன் நெடுநூரத்தில் உயிப்பவனான என்னை புத்தேசித்து, 'கோவிந்தா' என்றலறினதானது வட்டியேறினகடன்போல் எனமனத்திலிருந்தும் விலகுகிறதில்லை. தேஜோமயமும் அதிககிரமிக்கமுடியாததுமான காண்டவமெனுகிற வில்லை பேந்தியவனும் என்னை ஸபூராயமாகவுடையவனுமான தனஞ்சயனுடன் உங்களுக்கு வையம் நேரிட்டுவிட்டது' என்று சொன்னார். அவருடைய இந்த வாராதையைக்கேட்டு உமது புத்திரனுடைய மிகுகின்ற லோபத்தையும் பார்த்து, எனக்குப் பெரிதான பயம் வந்துவிட்டது மந்தனான (துரியோதனன) பீஷ்மரையும் துரோணரையும் அடுத்திருப்பதினாலும் காணனுடைய தற்புகழ்ச்சியினாலும் ஸோமனுக்கும் இந்திரனுக்கும் ஒப்பானவர்களான அந்த வீரர்களை அறியவில்லை' என்று சொன்னான்.

நாறபத்தேட்டாவது அத்தாயம்.

யா ந ஸ ந் தி ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி) .

(ஸஞ்சயன் க்ரஹணரைப் புகழும் அர்ஜுனன் பேச்சை
விரித்துக் கூறியது)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய! ஐய! தனந்தபலத்தைபுடைய
வனும புத்தங்களுக்கு ராபகனும் கெட்டமனமுள்ளவாகளின் உயிரை
நாசம் செய்பவனும் மகாத்மாவுமான தனஞ்சயன், அரசர்களின் மத
திரியில் என்ன சொல்லை சொன்னான்' (அதனை) உனனைக் கேட்கி
றேன்' என்குன ஸஞ்சயன், 'புத்தம் செய்யப்போகிறவனும
மகாத்மாவும தனஞ்சயனுமான அர்ஜுனன் புதிஷ்டாருடைய அனு
மதியினமேல் கிருஷ்ணன். கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொன்ன
தான் இந்த வார்த்தையை, துரியோதனன் கேட்கவேண்டாம்.
திரனும் தனபுஜபலத்தை அறிந்தவனுமான கிருப்யானவன் புத்
தத்தில் அஞ்சாதவனும் புத்தம் செய்யப்போகிறவனுமாகி வாஸு
தேவரின் உயிர்பதில் என்னகோக்கி, 'ஸுத' எனனுடன்
எப்பொழுதும் புத்தம்செய்ய விருமபுகிறவனும் மந்தபுத்தியுள்ள
வனும் காலமுடிவை அடைந்தவனும் மிககழுடனும் கெட்ட பேச
சுக்களைப் பேசினவனும் துராத்மாவுமான ஸுதபுத்திரன் கேட்
டுக்கொண்டிருக்கும்போது கொளவர்களின்ம, நதியில் துரியோதனனை
நோக்கிச் சொல்லு. பாண்டவர்களுடன் புத்தந்திற்காக வரவழைக்கப்
பட்ட அரசர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் என்னால் சொல்ப
பட்ட வார்த்தையை முழுமையும் உள்ளபடி மந்திரியுடனகூடின் அரச
சனைக் கேட்கச்செய்வாய்' என்று சொன்னான் எப்படி சிசயமாக
வஜ்ரபாணியான நெவராஜனுடைய (வார்த்தையை) எல்லாதேவா
களும் கேட்கவிருமபுகிருக்களை அப்படியே பாண்டவர்களும் ஸ்ருஞ்
சயர்களும் கிருப்யினால் சொல்லப்பட்ட சூராதபொருளுள்ள வார்த
தையை விருமபிக் கேட்டார்கள் புத்தம் செய்யப்போகிறவனும்
காண்டவமென்கிற விலையுடையவனுமான அர்ஜுனன் செந்தாமரை
மலர்க்காபோன்ற நேத்திரங்களைபுடையவனாக இவ்விதம் சொன்னான்.
'அஜபீடவம்சத்திற பிறந்தவரும் அரசருமான புதிஷ்டாருடைய ராஜ
யத்தைத் திருதராஷ்டிரரின் புத்திரன் விடாமலிருப்பானேயானால்
அவர்களுக்குப் பிமளேனாஜுனாகளோடும் நகுலஸஹதேவர்களோ
டும் வாஸுதேவரோடும் ஆபுத்தத்தை ஏந்திய ஸாததியக்யோடும்
திருஷ்டதயுமனனோடும் சிகண்டியோடும் கெடுக்க நீதைத் தமாததிரத

தில் பூமியையும் ஸ்வாக்கதையும் எரிககின்றவரும் இந்திரனுக்குச் சமானமுமான யுதிஷ்டிரரோடும் யுத்தமகோவது திண்ணம். திருத ராஷ்டிர யுத்திராநாலே முன்னனுபவிககப்படாத பாவசெய்கை பானது செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பது சிச்யம். துரியோதனன் அவர்களோடு யுத்தமசெய்ய நினைக்கிறேனையானால் பாண்டவாக ஞுடைய எல்லாவிஷயமும் நிறைவேறிவிட்டது பாண்டவனுடைய தனசிமித்தமாக நி அதை (=யுத்தத்தை)ச் செய்பராதே நீ அபிப்பிராயப்பட்டால் யுத்தத்தை அடைபக்கடவாய் துரத்தப்பட்டவரும் தர்மத்தைச் செய்கிறவருமான பாண்டவா வனத்தில் துக்கத்துடன் கூடிய எந்தச்சயனத்தில் உலித்தாரோ மிக்கதுக்கமுடையதும்அன்றாத நமும் கடைசியுமான அந்தப் படுக்கையைத் துரியோதனனுனவன் உயிரைவிட்டு அடைபட்டே 1துஷ்டசித்தமுள்ளவனும் நியாயமில்லாத செய்கையுடையவனுமான துரியோதனன், லஜைஜயினாலும் ஞானத்தினாலும் தவத்தினாலும் அடக்கத்தினாலும் செளரியத்தினாலும் தாமராக்ஷணத்தினாலும் தனத்தினாலும் கௌரவார்களையும் பாண்டவாக்களையும் அதிசுரித்திருந்தான். கபடமாகச் செய்யப்பட்டதை அடைந்தவரும் உண்மையுரைக்கிறவரும் கரைகடந்து கிலேசத்தை அடைந்தவருமான எங்கள் அரசா, அமைதி, நோமை, தவம், அடக்கம், தாமராக்ஷணம், பலம் இவைகளால் பொறுக்கிறவராயிருந்தார். எப்பொழுது அடக்கப்பட்டமனத்தையுடையவரும் மூத்தவருமான பாண்டவா, முன்னண்ணமற்றின மனமுடையவராகப் பலவருஷமாய் அடக்கப்பட்டதும் மிக்ககோரமுமான கோபத்தைக் கௌரவார்களிடத்தில் செலுத்துவாரோ அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக் குறித்துத் தாபத்தைபடைவான் யுதிஷ்டிரா விருத்தியடைந்ததும் ஜவலித்த துமான அக்கினிபோலக் கோபத்தால் ஜவலித்தவராகிக் கோடைக்காலத்தில் தியானது கூளத்தை எரிப்பதுபோலத் துரியோதனனுடைய சேனையை அடுத்ததுப்பார்த்து எரிககப்போகின்றார் எப்பொழுது, துரியோதனன், தேரிலிருப்பவனும் கதையைக் கையிலுடையவனும் கோபமாகிறவிஷத்தைக் கக்குகிறவனும் பொருத்தவனும் பயங்கரமான வேகத்தையுடையவனும் பாண்டவனுமான பீமஸேனனைப்பார்பாரோ அப்பொழுது யுத்தத்தைப்பற்றி வருந்து

1 'துராத்மாவும் அன்னியாயச் செய்கையுடையவனுமான துரியோதனன் எந்த ஜனங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்தானோ அவர்களை லஜைஜ, அறிவு, தவம், அடக்கம், செளரியம், தாமராக்ஷணம், தன்ம இவைகளுடன்கூடின பாண்டவாவுச் செய்வாய்' என்பது பழையவரை.

வான். எப்பொழுது, சேனையின முன் செலவுகிறவனும் கவசம்பூண்ட வனும் கல்லகூட்டமுடையவனும் பகைவாக்கில் விசர்களைக் கொல்லுகிறவனும் சேனையை அடக்கிறவனும் பழனுகொப்பாவனவனுமான பீமஸேனனப் பாப்பாடு அப்பொழுது அதிக காவலிகொண்ட அவன் 1(தானசொன்ன) வாதனைபை சேனபதான எப்பொழுது, பீமஸேனனால் அடத்ததுததார்ப்பட்டடைகருட பாவத்தகரின் கொடு முடிபோல் விளங்குகின்றவைசொந்த மலத்தக உண்டகலாவதொரு குடங்களைக்கொண்டு சொல்லுதுபோல் சக்ததலத்தக கசருகின்ற வைகருமான பாணைகளைப் பாப்பாடு அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைப்பற்றி வருதுவான் எப்பொழுது, கதாபாணிபும பங்க கரமான சூழமுடையவனுமாகப் பீமனானவன், பெரிய சங்கமானது பசுக்களில்புகுந்து கொல்லுவதுபோலத் திருதாஷ்டபுத்திராக்களையடைந்து கொல்லுவானே. அப்பொழுது, துரியோதனன் யுத்தத்தைப்பற்றி வருதுவான் பெரிதான பம்பேறப்பட்டபொழுது பம்பிலலாதவனும் படைகளைப் பயின்றவனும் யுத்தத்திலுபகைய படைபை நொறுக்குகிறவனும் சூரனுமானபீமன், ஒருதேசமொண்டெனதிறற் தோக்கட்டங்களுமும் காலாக்களினகட்டங்களுமும் கதை யால் எதிர்த்துக்கிறவனும் வேகத்தால் அனேகம் சேனைகளை முறிக்கிறவனுமாகிக் கோடாலியால் வனத்தைதெட்டுகிறவனபோலத் துரியோதனன்படையை எப்பொழுது வெடிகொடுக்கிற அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைப்பற்றி வருதுவான். தியினால் எரிக்கப்பட்ட கூரைவீடுகிறைந்த கிராமத்தைப்போல, பீமஸேனனால் சலுதிரஜவாலையினால் எரிக்கப்பட்ட தாரத்தாஷ்டபாக்களும், இப்பின் தியினால் எரிக்கப்பட்ட வீளைந்தபயிரைப்போல எரிக்கப்பட்டதும் தூரத்தில தூரத்தப்பட்டதும் வீராகளமடித்ததும் சேனாபதியைமீழ்த்ததும் பயத்தால் பீடையடைந்ததும் திருமயியதும் பெருமபாலும் 2(நதிரியமிலாத வீராகளையுடையதுமான தனது விரிவானசேனையையும் பார்த்து, உடனே துரியோதனன் யுத்தத்தைக் குறித்து வருதுவான். எப்பொழுது, பலவிதமாக யுத்தம் செய்கிறவனான ரகுலன் 3(சுருத்த அங்கங்களுள்ள (வீராகளுடைய) பசுக்களில் வலமாகச் சுற்று

1 'நூறுபேரையும் வதைக்கிறேனென்று பீமனசொன்ன' என்றும் கொள்ளலாம். 2 வேறுபாடும்

3 'ரதிகாளுள் சிறந்தவனும் விசித்திரமாக யுத்தம் செய்பவனுமான ரகுலன் எப்பொழுது ஸாமாத்தியத்தால் தலைகளை (அறுத்தது) குவிப்பானே, ரதிகாளைக் கூட்டமாகச் செய்வானே' என்பது பழையவுரை

வானோ, ரதிகர்களில் சேறநதவனான அவன ரதிகர்களையும் கூட்டமா
கச செய்வானோ அப்பொழுது துரியோதனன யுத்தத்தைக் குறித்து
வருதுவான். ஸுகத்திறகுத தக்கவனான நஞலன வெகு காலம்
வனங்கனில் துக்கமான படுக்கையில் படுதத்தை (சினித்து, எப்பொ
ழுது), கோபத்தையடைந்த ஸாபமபோல (கோபமாகிற) விஷத
தைக் கக்குவானோ அப்பொழுது துரியோதனன யுத்தத்தைப்பற்றி
வருதுவான் ஸுத! அரசாளுடன் யுத்தத்திற்காகத் தாமராஜ
ரால் உத்தரவு அளிக்கப்பட்டவாகளும் சரிததை வெறுத்தவர்களும்
பிரகாசிக்கின்ற ரதங்களுடன் சேனைபை எதிர்த்துப் பாய்கிறவர்களு
யானவர்களைப் பார்த்துவிட்டுத் துரியோதனன யுத்தத்தைப்பற்றிவருந
துவான் கௌரவனுனவன் சேக்களும் அஸ்திரங்களை அபயஸித்தவா
களும் பெரியவர்கள் போலவிளங்குகிறவர்களும் உயிராகவெறுத்துக்
கௌரவர்களை வளைக்கிறவர்களும் உப்பாண்டவர்களான ஐந்து
சூரர்களையும் எப்பொழுது பாப்பாபோ அப்பொழுது துரியோதனன
யுத்தத்தைக் குறித்து வருதுவான் எப்பொழுது, ஸஹதேவன்
அஸுரர்களை நாசம் செய்வதற்காக இந்திரனபோல ஸுவாணமயமான
நக்ஷத்திரங்கள் பதித்ததும் அடங்களைவகளான சிறந்த குதிரைகளு
டன் கூடியதுமான ரத்ததில் ஏறி அம்புகளுடைய கூட்டங்களாலே அரச
சாளுடைய தலைகள் உருடப்போகிறானோ அப்பொழுது பெரிய
பயமானது சேரி, தேரிலிருப்பவனும் வளைத்துவருகிறவனும் யுத
தத்தினிமித்தம் அஸ்திரங்களைக் கற்பவனும் எல்லாத் திருக்களிலும்
வந்துவிழுகிறவனுமான அவனைப் பார்த்துவிட்டுத் துரியோதனன
யுத்தத்தைக்குறித்து வருதுவான். எப்பொழுது, லஜைஜபுடைய
வனும் ஸமாததனும் மெய்பேசுகிறவனும் மிக்க பலமுள்ளவனும் எல்
லாத் தாமங்களுடனுங் கூடினவனும் (போரை) விரைவாகச் செய்கிற
வனும் வேகமுடையவனுமான ஸஹதேவன், ஸங்குல யுத்தத்தில்
சஞ்சிபை எதிர்த்த ஜாங்களை உருடப்போகிறான் எப்பொழுது,
பெரிய விறக்கையுடையவர்களும் சூரர்களும் அஸ்திரங்களைப் பயின்ற
வர்களும் தோஷசனையில் வல்லவர்களும் கொடிய விஷததை
யுடைய ஸாப்பங்களைப் போல வருகிறவர்களும் துரௌபதியின்
யுத்திராக்களைப் பாப்பாபோ அப்பொழுது துரியோதனன யுத்தத்
தைக் குறித்து வருதுவான் எப்பொழுது, பகைவீரர்களைக் கொல்லு
கிறவனும் கிருஷ்ணனுக்கு ஒப்பானவனும் அஸ்திரங்களை அபயஸித்
தவனுமான அபிமன்யுவானவன் பகைவார்களிடத்தில் 1சரங்களால்

மேகம்போலப் பொத்திவனாக . கலகஞ்சென அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வந்துவான் எப்பொழுது, பாலுறம் தருணனுடைய வியமுடையவனும் பகைவின் படையில மிருத்தபுடைப்போலப் பாடசிறுமனும் ஓர்நிறுங்கு கிகரானவனும் அஸ்திரங்களைப் பயின்றவனுமான அபத்திரையின் புத்திரனைப் பாப்பாடு அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, மக்களைச் சமுடையவாகநும் தருணாகநும் அபத்தாகநும் சங்கத்திற்குச்சுடமான வியமுடைய வாகநுமான பாபத்தாககா ஸனிபத்துடன கூடன திருத்தாஷ்டான் புத்திரர்களை எறிவாக்களை அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, மிருத்தாகநும் மகாதர்களுமான விராடனும் துஷ்பதனும் ஓர்வொருசேனபுடன் தனித்தனி எதிர்த்துச் செல்லுகிறவாகாட்ச செனபுடன்கூடிய திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைப் பாப்பாடு அப்பொழுது, துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, படைசகலங்கள் பரிந்தவனான துருபதன் சமரில் தேர்வெடுத்து கோபங்கொண்டு வில்லி நுதும் வீடுபட்டசாகனாலே காளையாகளுடைய தலைகளை நனகுதித்துக் கொய்வாடு அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, விராடன் பகைவாகனில் விராகளைக் கொல்லுகிறவனாக குருபயில்லாத துருபதையுடையவர்களான மச்சதேசத்தாகளுடன் தோகளுக்கிடையில் பகைவர்களுடைய சேனையில் துழைவாடு அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, மச்சநாடிகுத தலைவனும் குருபயில்லாமல் சிறத்தானருமுடையவனும் தேராளியும் பாண்டவாகள்கிமித்தம் கவசம் பூண்டவனுமான விராடனுடைய மூததபுத்திரனை எதிரில் பாப்பாடு அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். கௌரவாகனில் மகாவீரரும் சந்தனுவின் புத்திரருமான பீஷ்மா சிகண்டியினால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டபின்பு, ஒருபொழுதும் சத்திருக்கன எங்களைத் தாங்க மாட்டார்கள். • இதனைச் சந்தேகமின்றி உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் எப்பொழுது, சேனையால் சூழப்பட்ட சிகண்டி தேராளிகளைத் தேடிக்கொண்டும் துவயமான குதிரைகளாலே தேர்க்கூட்டங்களை கொறுக்கிக்கொண்டும் தேருடன் பீஷ்மரை எதிர்ப்பாடு அப்பொழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, ஸ்ருஞ்சயர்களுடைய படையின் முன்பாகத்தில் விளங்குகிறவ

ஹம் புத்திமாதூன துதோணாரால் ரக்ஸ்யமான அஸ்திரத்தை உபதேசிக்கப்பட்டவனுமான திருஷ்டதபுமன்னப பாபபாஜோ அப பொழுது துரியோதனன் புத்தததைக்குறித்து வருந்துவான் எப பொழுது, ஸேனாதிபதியும அளவற்ற வல்லமையுடையவனுமான அவன் பாணங்களால் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை அடிப்பவனும பகைவாக்களைத் தாங்குபவனுமாபத் துதோணைபாப் போரில் எதிர்பார்த்து அபபொழுது துரியோதனன் புத்தததைக்குறித்து வருந்துவான் துராமகாகரில் சிறந்தவனுன் அவன், அகாரியங்களில் லஜைபுடனகூடியவனும புத்திமானும் பலவானும் நல்ல மனமுடையவனும திருஷ்டதபுமனாமாயிருப்பவன். எவர்களுக்கு விருஷ்ணிகரில் சிறந்தவரான அந்தக் கோவிந்தா நாயகராவரோ (அவர்களைத் தவிர) மற்றபணைவர்கள் அவனை ஒருகாலும் தாங்கமுடியாதவராவா உலகத்தில் புத்ததத்தில் எதிராளியில்லாதவனும ரத்ததிலிருப்பவனும சீனிக்ரூப 1 பேரனும மிக்க பலமுடையவனும பயமில்லாதவனும, அஸ்திரங்களைக் குற்றவனுமான ஸாததியசியை ஸஹாயமாக வரிக்கிறோம் (ஆகையால்), 'புத்தததை வேண்டாதே' என்று இக்நேயும சொல்லு விசாலமான மாபுடையவனும நீண்டபுஜங்களுள்ளனும் பகைவாக்களை அரைக்கிறவனும புத்ததத்தில் கொற்றவனும சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிந்தவனும சினிக்ரூப 2 பேரனும பீனயனவான விலலுடையவனும மகாரதனும பயம் நீங்கினவனும அஸ்திரங்களில் பழகினவனும சினிக்ரூபுக்கு அநிபதியுமான இவன் எபபொழுது என்னால் தூண்டப்பட்டுச் சரங்களால் பகைவாக்களமேல் மேகம்போலப் பொழிகிறவனும பகைவாக்களைக் கொல்லுகிறவனுமாகச் சிறந்தவாக்களான வீரர்களை முடுவார்த்து அப பொழுது துரியோதனன் புத்தததைப்பற்றி வருந்துவான். நீண்ட கைகளுடையவனும உறுதியான விலலுடையவனும மகாத்மாவுமான அவன் எபபொழுது புத்ததம் செய்வதற்காகத் தைரியத்தைக் காண்பிப்பார்த்து, அபபொழுது, பகைவாக்கள் போரமுத்தத்தில் இவனிமித்தமாகச் சங்கத்தின் வாஸீனையை முகாந்து பசுக்கள் நடுகு வதுபோல நடுகு வார்கள் நீண்டகைகளுடையவனும திடமான விலலுடையவனுமான அர்தமகாத்மா, மலைகளை உடைப்பான், எல்லா உலகங்களையும் சங்கரிப்பான்; அஸ்திரங்களில் உழைத்தவனும ஸமர்த்தனும் கைவேகமுள்ளவனுமான அவன் ஆகாயத்தில் நிலை

திருக்கின்ற ஸாபனப்போல விளங்குகின்றன. யதுகுலத்தில் பிறந்தபுறம் விருஷணிகாரில் சிறந்தவருமான திருஷ்ணருடைய அஸ் திரப்பிற்செய்து பல்விதமுட ஸாபனமும் விபப்பைத்தருவதும் நன்றாகச் செய்யப்பட்டதுமானது அவருடைய பிறந்தபை எப்படிப்பட்டதாயும் சிறந்ததாகவும் சொல்புகின்றனபோ அப்படிப்பட்ட எல்லாத் குணங்களோடும் கூந்தற்புகி கூனவன. எப்பொழுது, வசம்செய்யப்பட்டத மனத்தைபுடையவனும் மந்தனுமான துரியோதனன், யுத்தத்தில் மதுவினமசத்தி யுத்தத்தானுள் ளாத தியக்கியனுடைய பொன்மயமானதும் எனக்கு வெள்ளைக்குதிரை களுடன் கூனதுமான தேரைப் பார்ப்பானே, அப்பொழுது, வருந்துவான் எப்பொழுது, பொன்களாலும் ரத்தினங்களாலும் பிரகாசிக்கின்றதும் வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் வான ரககொடியையுடையதும் உக்கிரமானதும் கேசவரால் உகாரப்பட்ட துமான என்னுடைய தேரையும் பார்ப்பானே, அப்பொழுது, மனோவசமில்லாத அந்த மந்தன் வருந்துவான். எப்பொழுது, மந்த யுத்தியுடையவனும் மூடனும் துஷ்டபுத்தியுடையவனும் துஷ்டா களை உதவியாகவுடையவனுமான திருதாஷ்ட்யபுத்திரன், பெரிதான யுத்தத்தில் என்னால் அசைக்கப்படுகின்ற காண்டவத்தினுடைய உக்கிரமும் பெரியசப்தத்தைபுடையதும் வஜராயுத்தத்தின் உரைத லுக்குச்சம்முமான உள்ளங்கையில் நானுரைதலைக் கேட்பானே, அப்பொழுது, யுத்தமுகப்பில் மழைக்காலிருட்டில் தடைப்படு கின்ற பசுக்கூட்டங்களைப்போல அமபுமழையாலுண்டான இருளில் முறியடிக்கப்படுகின்ற சேனையைப்பார்த்துவிட்டு, யுத்தமீமித்த மாயத் தடுக்கப்போகின்றன எப்பொழுது, காண்டவத்தால் விடப் பட்டவைகளும், நாணினமுகத்திலிருந்தும் வருகின்றவைகளும், கூாமையான முனையுடையவைகளும், நல்லகணுக்களுள்ளவைகளும், மேகத்திலிருந்தும் வெளிக்கிளம்பி மிக்கபயத்தைச் செய்பவைகளான மின்னலின் கணங்கள்போலக் கோரமானருபத்தைபுடையவைகளும், எலும்புகளை முறிக்கின்றவைகளும், மாமங்களைப்பிளக்கின்றவைகளும், யுத்தங்களில் புகைவாகளை ஆயிரங்களாகக் கொல்லுகின்றவைகளும், குதிரைகளையும் யானைகளையும் கவசம்பூண்டவீரர்களையும் விழுங்கு கின்றவைகளுமான பாணக்கூட்டங்களைப் பார்ப்பானே, அப்பொழுது, துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, மந்தனுள் துரியோதனன் எனப்புகைவாகளால் விடப்பட்ட பாணங்கள் எனனுடைய பாணங்களால் எதிர்த்துத்திருப்பப்பட்டு அந்த அமபுக

ளாலே குறுக்கே அடித்துமுறிக்கப்படுவதைப் பாப்பாடுனோ, அப்பொழுது, யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, எனது கைகளால் விடப்பட்ட விபாடங்களென்னும் அம்புகள் வீரர்களுடைய தலைகளைப் பக்கிள மரங்களிலுனியிலிருந்து பழங்களை (உதிர்ப்பது) போல உதிர்த்துக் கூடிகளுக்குவிக்கின்றனவோ, அப்பொழுது, துரியோதனன் யுத்தத்தைப்பற்றி வருந்துவான் எப்பொழுது, சரங்களால் கொல்லப்பட்டவர்களும் தேர்களிலிருந்தும் பெரியயானைகளிலிருந்தும் விழு கின்றவர்களும் குதிரையிலிருந்து கொல்லப்பட்டு விழுந்தவர்களு மான சிறந்தபோர்வீரர்களைப் பாப்பாடுனோ, அப்பொழுது, துரியோ தனன் யுத்தத்தைப்பற்றி வருந்துவான். எப்பொழுது, தனபகை வனுடைய அஸ்திரமாகக்கத்தில் எதிரக்காமலும் போரில் ஒரு செயலையும் செயாமலும் நான்குபக்கத்திலும் ஒளிக்கிறவர்களான தாராதராவ்ஷ்டிகளைப் பாப்பாடுனோ, அப்பொழுது, துரியோதனன் யுத்தத்தைப்பற்றி வருந்துவான் எப்பொழுது, வாயைத் திறந்து கொண்ட காலன்போல அம்புகளை இடைவிடாமல் தொடுக்கும் நான ஐவலிக்கின்ற பாணவாஷ்டங்களாலே காலாட்களுடைய கூட்டங்களையும் தோக்கூட்டங்களையும் பகைவர்களையும் நாற்புறங்களிலும் குத்தித் தள்ளுவேனோ, அப்பொழுது, மந்தபுத்தியுடைய அவன் வருந்து வான். எப்பொழுது, எல்லாத்திக்குக்களிலும் சுற்றிவருகின்ற எனது தேரின் தூளியால் கெடுக்கப்படும் காண்டிவத்தால் அறுக்கப்படும் மோகத்தையடைந்த தான தனசேனையைப் பாப்பாடுனோ, அப்பொழுது, மந்தபுத்தியுடைய அவன் வருந்துவான். எப்பொழுது, மந்தபுத்தி யுடைய துரியோதனன் பயந்தோடினதும் சரீரம் அறுபட்டதும் நினைவற்றதும் குதிரைகளும் வீரஸரேஷ்டர்களும் அரசர்களும் யானை களும் கொல்லப்பட்டதும் தாக்கமெடுத்ததும் ஸாமத்தை அடைந்த வாக்கனங்களையுடையதும் பயத்தால் பிடையடைந்ததும் தீனமான ஸ்வரத்தையுடையதும் கொல்லப்படுகின்றதும் கொல்லப்பட்டதும் சிதறின கேசம் எலும்பு மணடையோடு இவைகளின் குவியல்களை யுடையதுமான எல்லாச்சேனையையும் பாப்பாடுனோ, அப்பொழுது, 1யதாராதத்தில் நிலைத்ததான (=தவறுத்ததான) பிரமமதிதவருடைய வேலையைப்பார்த்துவிட்டுத் தடுக்கப்போகிறான். தேரில் காண்டிவத் தையும் வாஸுதேவரையும் திவ்யமான பாஞ்சஜனயமென்கிற சங்கத்தையும் குதிரைகளையும் குறைவடையாத தூணிகளையும் தேவ

1 'பாஜாபதியைத் தேவதையாகவுடைய வாஜுபேயமாகத்தில் பதினேழு பசுக்கள் கொல்லப்பட்டுச் சிதறிக்கிடப்பதுபோல்' எனப்ப்டு பழையவுரை.

தத்தமென்கிற சங்கதையும் என்னைபும் போரிலபாதத்திற்கு துரியோதனன் வருந்துவான் எப்பொழுது, யுகமுடிவில் சோரதவர்களான திருடர்களின் கூட்டங்களை எரிக்கிறவனுக்கே வேறுபுகத்தைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்கின்ற அசுரகின்போலக் கெளரவங்கள் எரிப்பேனோ, அப்பொழுது, திருதராஷ்டிரா புத்திராகளுடன் தனிப்பார். உடன்பிறந்தவாகளுடன் கூடனவனும் சென்னைபுடன் கூடனவனும் வேலைக்காராகளுடன் கூடனவனும் கோபத்திற்கு வசமானவனும் அறமமான அறிவுடைபவனும் மந்தனுடைய துரியோதனன், அடக்கப்பட்டு நடுக்கங்கொண்டு ஐஸுவரியம்மீழ்ந்து தொழப்பு முடிந்தபொழுது வருந்துவான். ஒரு ஸம்பம், ஐலக்கரையில் முற்பகலில் மந்திரஜபம் செய்வது எனனை கோக்கி, ஒருவேதியா, 'அர்ஜுன! செய்ய முடியாத காரியம் உன்னுள் செய்பதக்கதாயிருக்கிறது ஓ! ஸவபஸாகியே! உனக்குப் பகைவாகளுடன் யுத்தம் செய்பவேண்டிய தாயிருக்கிறது. போரில் உன்னுடைய முன்னாலே இந்திரனாவது, குதிரையையுடையவனும் வஜராபுத்ததைக் கையிலுடையவனும் பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவனுமாகச் செல்லட்டிம்; வாஸுதேவரான கிருஷ்ணராவது ஸுகர்வமுதலான குதிரைகள்மூட்டிய ரத்ததுடன் உனக்குப்பின்னால் ரக்ஷிக்கட்டிம்' என்று இனிமையாகச் சொன்னார். நானும் இந்த யுத்தத்தில் வஜரபாணியான இந்திரனை விட்டு வாஸுதேவரை ஸஹாயமாக வேண்டுகேன். திருடர்களான (தாராததராஷ்டிராக்களின்) வத்ததளபொருட்டு நான் அந்தக் கிருஷ்ணரை அடைந்தேன்; எனக்கு இது தேவதைகளால் செய்யப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன். (அந்தக்) கிருஷ்ணர் போசெய்யாமலே மனத்தினால் ஒரு மணிதனுக்கு வெற்றியை விரும்புவாரானால் அதனுலேயே அந்தமனிதன் இந்திரனுடன்கூடின எல்லாத் தேவாளுமான பகைவர்களையும் மிஞ்சுவான். மனிதன்விஷயத்தில் சிரதையிலலை. எவன் தேஜஸாடுகூடியவரும் மிக்கஞரரும் வஸுதேவரின்புத்திரருமான கிருஷ்ணரைப் போரால் வெல்லவிரும்புவானோ, அவன், ஸகரபுத்திராக்களால் செய்யப்பட்டதும் அளகிடமுடியாததுமான ஐஸமுத்திரத்தைக் கைகளால் கடக்கவிரும்புவான். எவன் திரளான பாறைகளுள்ளதும் மிகப்பெரிதுமான ஸவேதபாவத்தை உள்ளங்கையால் உடைக்க விரும்புவானோ அவனுடைய நகங்களுடன்கூடிய கைதான் சிதறும். பாவத்ததிற்கோ அவன் ஒன்றையும் செய்ய முடியாது. எவன் யுத்தத்தால் வாஸுதேவரை வெல்ல

1 'ஸந்த்யாவந்தத்தில் ஆசமரீயத்தின் முடிவில்' என்பது பழையவுரை.

விருமபுவானே அவன முண்டெடுகின்ற தழலைக் கைகளால் அவிப்பவனாவான், சந்திரனையும் சூரியனையும் தடுப்பான், தேவர்களுடைய அமிருதத்தை வலிமைசெய்து கவாவான் மகாதமாவான் பரதபுமனைப் பெற்றவனும் புகழால் விளங்குகின்றவனும் நுகம்மணியென்கிற மனைவியை, புத்தத்தில் ஒரேதேருடன் போஜதேசத்தரசர்களைத் துரத்திப் பாலாதாரம்செய்து மணந்தவரான இவா காரதாரதேசத்தை விரைவில் நாசம்செய்து நகனஜித்தின புத்திராக ளனைவரையும் ஜயித்து, கட்டப்பட்டவனும் சபதிக் கிறவனும் தேவதைகளுக்கு அலங்காரபூதனுமான ஸுதாசனனென்கிற அரசனை வனமைசெய்து விடுவதோ இவா கவாடகரத்தில் பாண்டியனைக் கொன்றா; அப்படிப் பே, நலங்கார்களையும் தந்தவகதானையும் கொன்றா. வாராணசியென்கிற நகரியானது இவரால் எரிக்கப்பட்டதாகப் பலவருஷங்கொ நாதனிலலாததாயிருந்தது இவா, மற்றவாக ளால் ஜயிக்கமுடியாதவனும் ஏகலவ்யனென்னும் பெயருள்ளவனுமான அந்த வேடாஜனை புத்தத்தில் எதிராகக் கருதினா பிரஸித்தனை அவன இவரால் அடக்கப்பட்டு உபிராதுறந்து மலையினால் வேக மாயடிக் கப்பட்ட ஜம்பன போலப் படுத்திருக்கிறான். அப்படியே பல தேவரை ஸஹாயமாகக் கொண்டு மிக்கதுஷ்டனும் விருஷணி அந்தகா களுடைய நிறையடைந்தவனும் ஸபையிலிருப்பவனும் உக்கிரஸே நன் புத்திரனுமான கமஸனை விழுத்தினா அவனைக்கொன்றுவிட்டு, உக்கிரஸேன்னுக்கு ராஜபதனையும் கொடுத்தா இவா ஆகாயத்திலிருப்பவனும் மானபயால் பயங்கரனும் சாலவராஜனுமான ஸௌப னுடன் புத்தம்செய்தா, ஸௌபனுடைய வாசலில் (அவனால் பிர போகிக்கப்பட்ட) சக்தியைக் கைகளால் பிடித்தா எந்தமனிதன் இவரைத் தாங்குவான் பிராகஜோதிஷமென்று பெயருடையதும் சொல்லமுடியாததும் கோரமும் ஸிக்கமுடியாததுமான அஸுரா களுடைய பட்டணமிருந்தது. அதில் மிக்கபலமுடையவனும் பூமியின் புத்திரனுமான நாகாஸுரன் அதிதீயினுடைய சபமான1 ரதன் குண்டலங்களைக்கொள்ளான். புத்தத்தில் மிருதபுவினிடைமிருந்தும் பயமில்லாதவா்களும் ஒருங்குசேந்தவா்களுமாயிருந்தும் இந்திர னுள்ளிட்ட தேவர்கள் அவனை வெல்ல வல்லவார்களாவிலலை. அவர்கள் கேசவரான கண்ணபிரானுடைய அப்படிப்பட்ட பராக்கிரமத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பலத்தைபுத் தடுக்கமுடியாத அஸ்திரத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் அநிந்தவா்களாகித் திருட்டுனுடைய வத்ததிற

காகக் கிருஷ்ணரை ஏவிஞாநன் சாயலிந்தினைந் தமவசத்தி
 லுடையவரான அந்தவாஸுதேவர் செய்பமுடிபாததான அந்தக்
 காரியத்தைச் செய்வதாகப் பிரதிஐந்து செயதா. அந்தவீரா,
 கிராமோசனமெனசெய் வந்ததில் ஆராம போகளைக் கொண்டு,
 கந்திபோனபு சரிபழினை ஸாரி பாதகளை வெட்டாக அலுத்து,
 முரணையும் அபுதது, ஓக்கென்கிறாடெல்லாட்டும் கொண்டு, கிராமோச
 னத்தையும் அடைந்தா அங்கேயே மிகப் பசாஸியான அந்த முர
 னுடன் அகிபலசாயியான இந்த விஷ்ணுவைக்கு புதந்த ஏற்பட்டது
 அவன் கொந்திரால் அடக்கப்படங்க காற்றினால் பூறிக்கப்பட்ட
 கோவசுமாமபோல் உயர்பொயி ழுந்தான பிதவானும் கொற்ற
 பிரபாவமுள்ளவருமான வாஸுதேவர் பூமிபுதரான ராகனையும்
 முரணையும் கொண்டு விட்டு அந்த மண்ணுண்டலங்களைத் திரும
 பக் கவாந்து காத்திட்டுவிட்ட புரட்டாழை சூழப்பட்டவாய்பத் திருமபி
 வந்தா. அப்பொழுது, தேவாகா போலிசெய்யப்பட்ட பயங்கர
 மான அந்தச்செயலுப்பாதது, 'போசெபகிற உமக்கு ஸாரம ஏற
 படாது, ஆகாமத்திலும் ஐலத்திலும் உமக்கு ஸஞ்சாரம் ஏற்பட
 மும், உமமுடைய சரித்தரில் ஆபுதங்கள் பாயாமவிருக்கக்கடவன்'
 எனறே இவருக்கு வரங்களை அளித்தாக்கள். அதனால், வாஸுதேவ
 ரும் கிருத்தாரத்தாரான இவ்வித ரூபத்தைபுடையவரும் உள்ளபடி
 அறியமுடியாதவரும் மிக்கவன்மையுடையவருமான வாஸுதேவரி
 டத்தில் எப்பொழுதும் குணங்களின் சிறைவே இருக்கிறது. பகைவ
 ரால் தாங்கமுடியாதவரும் அளவற்ற வீரமுடையவருமான அந்த
 விஷ்ணுவைத் துரியோதனன் ஜபிப்பதற்கு விருமபுகிறான். மதி
 கேடானை அவன் எப்பொழுதும் இவரை 1 எதிர்த்து வந்தாடுகிறான்.
 எங்களைப்பார்த்து அதையும் இவா பொறுக்கின்றா. எவன், எனக்
 கும கோவிரதருக்குமேகூட (எங்களை) மீறிவந்ததான கலகத்
 தையும் (அதனால்) பாண்டவர்களுக்கு (அவரிடமிருக்கிற) நமமைச
 சோந்தவரென்கிற ஸம்பந்தத்தை அபகரிக்க முடியுமென்பதையும்
 நினைக்கிறாணே அவன், அதை 2 அவ்விடத்தில் யுத்தத்தை அடைந்து
 அறிவான். ராஜ்யத்தை அடையகிருப்புகிறவனான நான், சந்தனு
 வின் புத்திரரான அரசருக்கும் புத்திரருடனகூடன துபோணருக்
 கும எதிரற்றவரான கிருபருக்கும் நமஸ்காரம்செய்துவிட்டுப் போ
 செய்யப்போகிறேன் எவன் தாமத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனாகப்பாண்டவா
 களுடன் யுத்தம்செய்யப்போகிறாணே அவனுக்குத் தாமததால் நேரி.

மெ மரணத்தை நினைக்கிறேன் குருரர்களாலே ராஜபுத்திரர்களான (நாகன்) பொய்யான சூதுப்பரதயத்தில் வெல்லப்பட்டோம். பன்னிரண்டுவருஷங்களான நீண்டகாலம் காட்டில் கஷ்டமானவாஸமும், ஒருவருஷம் யாராலும் அறியப்படாத வாஸமும், விதிகவும் பட்டன அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள், பாண்டவர்கள் உயிருடனிருக்கும்போது எந்தக்காரணத்தால அதிகாரத்திலிருந்துகொண்டு மகிழ்வார்கள்? அவர்கள் யுத்தம்செய்கிறவர்களான எங்களை இந்திரன் முதலான தேவர்களாகிற ஸ்ஹாயங்களாலும் ஜயிப்பார்களேயானால் தாமததைக்காட்டிலும் அதாம்மானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டுப் பெரிதாகிவிடும் அப்பொழுது, செய்யப்பட்ட ஸதகாமமும் நிலையிலை இந்தமுயற்சியானது பயனற்றதாகுமானாலும், எங்களை மேறப்பட்டவர்களாக நினையாமற்போனாலும், நான் வூஸுதேவரை ஸ்ஹாயமாக உடையவனாகத் துரியோதனனை அடுத்தவர்களுடன் கொல்ல விரும்புகிறேன் இந்தசெய்யக்கையானது அரசர்களுக்குப் பயனற்றதென்று தோற்றமலிருக்குமேயானால், நற்கரும்மும் பயனற்றதாகாததேயானால், இதனையும் அதனையும் ஆலோசித்துத் துரியோதனனுக்கு அபஜயமே தரும்; நிச்சயம். கௌரவர்களே! நான்சொல்வது உங்களுக்குப் பிரதயக்ஷமாகவுள்ளது. திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் யுத்தம்செய்தால் அழிந்துவிடுவார், யுத்தம்செய்யாமற்போனால் இருப்பார்கள் இந்த யுத்தத்தில் ஒருவனும் மிஞ்சப்போகிறதில்லை. நானே காணனுடன்கூடின திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைக்கொன்று அவர்களுடைய முழுராஜ்யத்தையும் வெல்லுகிறவனாயிருக்கிறேன். உங்களுக்கு எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்யுங்கள். உங்கள் செல்வத்துக்குத்தக்கப்படி இஷ்டமான தாரங்களையும் உங்களபோகங்களையும் அடையுங்கள். தவிரவும், எங்களுக்கு இவ்விதம் (தெரிவிக்கின்ற) பெரியோர்களும் கலவிமிக்கவர்களும் நல்ல சீலமுடையவர்களும் நல்லகுலத்திற பிறந்தவர்களும் வாஷப்பயன்றிருந்தவர்களும் ஜோதிஷத்தில் பயிற்சியுடையவர்களும் நக்ஷத்திரங்களிலும் யோகங்களிலும் நிச்சயத்தைஅறிந்தவர்களுமான பிராமமணர்களும் இருக்கின்றனர் பல்வேறுவகைப்பட்டதும் தெய்வத்துடன்கூடினதுமான ரகஸ்யமும் வரப்போகின்றவைகளைத் தெரிவிக்கும் பிரஸன்னங்களும் ஆராயப்படும் ராசிகள் முதலியவற்றின் சககரங்களும் முகாததங்களும் கௌரவர்களுக்கும் ஸ்ருஞ்சயர்களுக்கும் பெரிதான நாசத்தையும் பாண்டவர்களுக்கு ஜயத்தையும் தெரிவிக்கின்றன. எப்படியென்றால், காரியங்கள் கைகூடுபவரான எங்கள் அஜாதத்ததுருவான

வா பகைவர்களை அடக்கவேண்டுகிறா. பிரத்தியக்ஷமாக அறிகின்ற வரும் விருஷணிகளில் சிறந்தபுதுமான ஜனாதிதன் மூல ரத்தேகத்தை நினைக்கவில்லை. நானும், அஜாகக்ரகதயிலலாத... இம், சீரீடபபோகி னற இந்நீப புத்தயினால் அடப்படெ சீரில் பாக்கின்றேன். காரிய ஸித்திக்கு முன்னுண்டான என்னுடைய பாவகையானது மாறுகிற தில்லை. புத்தமச்செய்வாகனையானால் நீ ந்தாஷ்டிராத்கதிர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். காணாமெனகிற விலானது எடுக்கப்படா மலே 2வரையத்திறக்கின்றது எனது வில்லின் காண அடக்கப்படா மலே அசைகிறது என் துபாணங்களும அடக்க அடபத்தூளிபின் முகத்திலிருந்தும் வெளிக்கொம்பிப்போவதற்கே திச்சகின்றன. ஜீரணமான தனசுடையைத் தளர்விட்டு வாய்ப்பானது கிளம்பு வதுபோலக் கத்தியானது கூட்டில் நூதும் பளபளப்பாக வெளியில் வருகிறது. துவஜத்தில, 'ஓ ! சீரீடப' உன்னுடைய தோரணது எப்பொழுது (புத்தத்தில) உபபோகிக்கப்பட்டபொகிறது? என்று மிக்கப்பங்கமான சபதங்கள் உண்டாகின்றன. ராத்ரிமில் ரி களினகூட்டங்கள் கத்துகின்றன. ஆகாபத்திலிருந்தும் ராசுஷணிகள் கிழேவிழுகின்றார்கள். மிருகங்களும் ரிகளும் மயில்களும் காகங் களும் கழுகுகளும் கொக்குகளும் சிறுத்தைகளும் கருடன்களும் வெள்ளைக்குதிரைகளூண்ட தேரைப்பாததுவிட்டுப் பின்னால் வருது விழுகின்றன நாடுஞ்ருவனே சரங்களைப்பொழிகிறவனுக்குப் பூமியி லுள்ள எல்லாப்போவிராக்ளையும் யமனுலகமடைவிப்பேன் ; தனித் தனியான அஸ்திரமாகக்கங்களைக் கொடுக்கிறவனும் வத்ததில் உறுதி கொண்டவனும் வேகமுள்ளவைகளான ஸ்தூனாகாணமெனகிற அஸ்திர ததையும் பாசுபதமென்கிற மஹாஸ்திரததையும் ப்ராமடாஸ்திரத் தையும் இரத்திரன் எனக்கு அளித்த ஐந்திராஸ்திரததையும் விடுகிறவ னுமாகிக் கோடைக்காலத்தில் மூண்டெடுக்கிற தீயானது காட்டை மிச்சம் வைக்காததுபோல் இவவுலகில் பிரஜைகளைக் கொஞ்சமேனும் மீதிவைக்கமாட்டேன். ஓ ! கவலகணபுதரனே ! (பிறகு), சாரதியை அடைவேன இது என்னுடைய மேலானதும் உறுதியுள்ளதுமான அபிப்பிராயம் : அவர்களிடம் சொல்லு. ஸூதனே ! எவர்கள் புத் தத்தில சேராதவர்களும் இரத்திரன்முதலானவாளுமான தேவா களை எதிர்த்து ஜயிக்கவே செய்வார்களோ அவாளுடனகூட அந தத் துரியோதனன் வலிமைசெய்து போரை நினைக்கிறான். இவனு

1 'யோகாப்பியாஸத்தாலுண்டான திருஷ்டியானது மறைபட்டா யில்லை' என்பது பழையவுரை. 2 கொட்டாவிலிருந்து.

டைய அறியாமையைப் பாருங்கள் ! பிராயமுதிர்தவரும் சந்தனு புத்திரருமான பிஷ்மரும், கிருபரும், புத்திரருடனகூடின துரோணரும், புத்திரமான விதுரரும் ஆகிய இவர்களுடைய எதைச் சொல்லுகிறார்களோ அது நடக்கட்டும் கௌரவர்களுடைய நோக்கம் ஆயுளுள்ளவர்களாக இருக்கட்டும் ' என்று சொன்னான் ” என்றான்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீர்ச்சி)

(பீஷ்மர் நாராயணரே கிருஷ்ணஜுனராயவதர்த்தனரென்பதையும் அகிக்ருடர் பகைத்தால் கௌரவரழ்வரென்பதையும் கூறிக் கண்ணை நிறுத்ததும், திருதராஷ்டிரன் பீஷ்மத்தோணர் களின்மொல்கை கௌமந்திபோகவே கௌரவரனை வரும் உபிரில் ஆசையற்றவரானதும்)

ஓ ! பாரதரே ! அந்த அரசர்களையெல்லாரும் சோந்திருக்கும் பொழுது, சந்தனுவின் புத்திரரான பிஷ்மர், துரியோதனனேனோக்கி, இந்தவார்த்தையைச் சொல்லலானா ‘பிருகஸ்பதியும் சுகராசார்யரும் பிரம்மதேவரைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது, இந்திரனுடன் தேவர்களும் அக்கினியும் வஸுகளும் ஆதித்தியர்களும் ஸாததியர்களும் ஸவாககத்திலுள்ள ஸபதரிஷிகளும் விஸ்வாவஸுவெனகிற கந்தருவனும் சபமான அபஸ்ரஸுகளின் கூட்டங்களும் உலகங்களுக்குக் கெல்லாம முதியவரான பிதாமஹரை நமஸுகிற ததுஷ்டு நெருங்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் எல்லாவுலகங்களுக்கும் ராசரான (அவரை)ச் சூழ்ந்து இருந்தார்கள். அப்பொழுது, (தங்கள்) காரதியினால் அவர்களுடைய மனத்தையும் சுகதியையும் கவாகினறவர்களே போன்றவர்களும் பழமையான தேவர்களும் ராநாராயணர்களே எனகிற ரிஷிகள் கடந்து சென்றார்கள் பிருகஸ்பதியோ, பிரம்மாவை நோக்கி, ‘ஓ ! பிதாமஹரே ! இவர்கள் யார் ? உமமை உபசரிக்கவில்லை. இவர்களை எங்களுக்குச் சொல்லும’ என்று கேட்டார் .

பிரம்மதேவா, ‘பூமியையும் ஆகாயத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறவர்களும் ஜவலிக்கின்றவர்களும் அழகுள்ளவர்களும் இவருவியாபித்துச் சென்றவர்களுமான இந்தத்தவசிகள் மிக்கபலசாலிகளான நாராயணர்கள், ஒருலகத்திலிருந்து மறறோருலக

கததுக்குச் சென்றார்கள். *தங்கனதவத்தால் உறுதியுள்ளவாகளும் மிக்கபலமுட பராக்ரம முழுடைபவாகளுமான இவர்களை காமா வினால் உலகத்தை ஸந்தேஷிக்கச் செய்தார்கள். இது ரிசச யம். ஒ' பிரம்மண! மிக்கஅறிவுள்ளவாகளும் பகைவர்களை வாட்டு கிறவர்களும் தேவர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவா களுமான இவர்களை அஸுரர்களின் விசாதத்தினப்பொருட்டு (ஒருவரே) இரண்டானவர்களாக அறிபக்கடவாய்' என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டு இந்திரன், பிருகத்பதி முத்தலான எல்லாத் தேவகணங்களுட னும் அவர்களதவம்செய்கின்றவிடத்தை அடைந்தான், தேவர்களுக் கும் அஸுரர்களுக்குமுண்டான யுத்தத்தில் தேவர்களுக்குப் பயமா னது உண்டாயிருக்கும்போது, மகாத்மர்களான நாராயணர்களிடத் தில் வரத்தை யாசித்தான். ஒ' பரதஸுரேஷ்ட! அப்பொழுது, அவர்கள், 'வரத்தைக்கேள்' என்று சொன்னார்கள் பிறகு, இந்திரன் அவர்களை நோக்கி, 'எங்களுக்கு ஸ்ஹாயத்தைச்செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னான். உடனே, அவர்கள் இந்திரனைநோக்கி, 'எதை விரும்புகிறீயோ அதைச்செய்வேம்' என்று சொன்னார்கள். இந் திரன், அவர்களுடன்கூடித் 1தைத்தியாகளையும் 2தானவர்களையும் ஜயித்தான் அப்பொழுது, பகைவரைவாட்டுபவனும், நரனுமானஇந்த அரஜுனனே இந்திரனுடைய யுத்தத்தில் சுற்றிவருவதான தேரி லிருந்துகொண்டு, ஆயிரவர்களும் நூறுவர்களுமான பெளலோமர் கள கால்களுசர்க்களெனகிற பகைவர்களைக்கொன்றுவிட்டுப் போரில் விழுகுகிறவனான ஜம்பனுடைய தலையையும் பலததால்அறுத்தான். இவன் ஸமுத்திரத்தின அக்கரையில் யுத்தத்தில் அறுபதியிரம் நிவாதகவசர்களைக்கொன்று ஹிரண்யபுரத்தை அழித்தான். நீண்ட புஜங்களுடையவனும் பகைவர்களின்பட்டணத்தை ஜயிப்பவனுமான இந்தஅரஜுனன் இந்திரனுடன்கூடித் தேவர்களை ஜயித்து அக்கினிக குத் திருபதியைச்செய்தான். அப்படியே, இவவுலகில் நாராயணரும் வேறு அனேகர்களைக் கொன்றார். இவ்விதம், பெரிதானவீர்ய முடையஅவ்விருவர்களையும், வீரர்களும் மகராதர்களும் சோகனுவந்த வாகளுமான இந்தவாஸுதேவர்களவும் அரஜுனனாகவும் பாருங்கள். நாராயணர்களென்கிற தேவர்கள் பூவதேவர்களென்று கேள்வி; மானிடவுலகத்தில் இந்திரனுடன்கூடின தேவாஸுரர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள். நாராயணர் இந்தக்கிருஷ்ணராகவும் நான்

1 திதியின் புத்திரர்களான அஸுரர்கள். 2 தனுவின் புத்திரர்களான அஸுரர்கள்.

அர்ஜுனனாகவும் கருதப்பட்டனா. ஒரேவஸ்துவானது நாராயண
மென்றும் நரணென்றும் இரண்டுவிதமாகச் செய்யப்பட்டது. இவா
களோ, கர்மாவின்னல் குறைவற்றவைகளும் நிலைபுள்ளவைகளுமான
லோகங்களே அடைகின்றார்கள், அங்கங்கே புத்தஸமயத்தில் அடிக
கடி ஜனிககிறார்கள் ஆகையினால், காமாவே செய்யத்தக்கதென்று
நாரதர் சொன்னார். இந்தஸல்லாவற்றையுமோ வேதவித்தான நாரதர்
விருஷ்ணிகளின் ஸமூகத்திற்குச் சொன்னார். அப்பா! துரியோதன!
எப்பொழுது, ஸநாதனர்களும் மகாத்மாக்களும் ஒரேதேரிலிருப்பவர்
களும் கிருஷ்ண (=கருமை) திறமுள்ளவர்களுமான சங்கசக்கரதா
பாணியான கிருஷ்ணரையும், அஸ்திரங்களையெடுப்பவனும் பயங்கர
மானவிலுடையவனுமான அர்ஜுனனையும் பார்ப்பாயோ, அப
பொழுது, என்வாததையை நினைப்பாய். (என்வாததையைக்)
கேளாவிடில் கௌரவர்களுக்கு இதோ அழிவானது நேரிட்டதாகி
விடும். அப்பா! உன்புத்தியானது அறத்திலிருந்தும் பொருளி
லிருந்தும் கெட்டுவிட்டது. இந்தவாததையை ஏற்றுக்கொள்ளா
மவிருப்பாயேயானால் அநேகமபோகளைக் கொல்லப்பட்டவர்களாகக்
கேட்பாய உன்னுடையகொள்கையைப் கௌரவர்களெல்லாரும்
பின்பற்றுகின்றனர். பரதஸரோஷ்ட! அப்படிப்பட்ட நீ ஒருவன், பரசு
ராமராலேயே சபிக்கப்பட்டவனும் கெட்டபிறப்புள்ளவனும் ஸூத
புத்திரனுமான கர்ணன், ஸுபலபுத்திரனை சருனி, அறபனும் பாவி
யும் உடன்பிறந்தவனுமான துச்சாஸனன் ஆகியமூவருடைய கொள
கையையுமே அங்கீகரிக்கிறாய்' என்று சொன்னார்.

கர்ணன், 'ஓ! பிதாமஹரே! என்னைக்குறித்து எதைச்சொன்னீ
ரோ அது 1 ஆயுஷ்மானுள் உமமால், சொல்லத்தக்கதன்று. ஸ்வதா
மத்ததைவிட்டுவிடாமல் கஷத்திரியதாமத்தில் நிலைதவையிருக்
கிறேன். மேலும், என்னை நீ தூஷிக்ககாரணமான வேறென்ன
கெட்டநடை என்னிடம் இருக்கிறது? திருதராஷ்டிரரின் புத்திரா
களோ ஒரு விஷயத்திலும் என்னிடம் குற்றத்தைக் காணவில்லை.
நான் துரியோதனனுக்கு ஒருநாளும் ஒருகெடுதலையும் செய்யவில்லை.
நானே போரிலிறக்கிற் ளல்லாப்பாண்டவர்களையும் கொல்லப்போகி
றேன் முன் விரோதிகப்பட்டவர்களுடன் பெரிடோர்களால் எப்
படி மறுபடியும் ஸமாதானமானது செய்யப்படுகிறது? எனனால்
திருதராஷ்டிரராஜருடைய விருப்பமனைததும் செய்யத்தக்கன. அப்
படியே, துரியோதனனுடைய விருப்பமனைததும் செய்யத்தக்கன.
அவனோ ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்' என்றுசொன்னான்.

1 தோப்பாகன தோவீரனை அழைப்பது.

காணனுடைய வாநந்தமைய்க்கேட்டு மறுபடியும் சந்தனுவின் புத்திரான பிஷ்மரோ, திருநாஷ்டாமகாராஜனை அழைத்து, இந்த வார்த்தையைச் சொன்னா 'இவன பாண்டவர்களைக் கொல்லப்போகிறேனென்று எல்லாரும் (தன்னை) புகழ்ந்துகொள்ளுகிறார்களே' இவன மகாத்மகனான பாண்டவர்களுக்கும் பதினாறு லொருபாகங்கூட சீரமபினவனாகான தூபத்திற்கொண்ட உன் புத்திரர்களுக்கு வரப்போகின்றகேடானது, கெட்டித்யுடையவனும் தேர்ப்பாகனமைந்தனுமான இவனுடைய வேலைமென்று அறியக்கடவாய். மந்தபுத்தியுடைய உன்புத்திரனான துரியோதனன இவனை அடித்து, விராக்ரும தேவபுத்திராக்ரும பகைவர்களைத் தண்டிக்கிறவர்களுமான அவர்கள் அவமதித்தான். தவிரவும், முன் அந்தப்பாண்டவர்கள் எல்லாரும் தனித்தனியாகச் செய்யப்பட்டதுபோல இவனால் முன் செய்ய மிகவுமரிதான் என்னகாரியம் செய்யப்பட்டது? விராட்குரத்தில் தனஞ்சபனால் வந்தெடுக்கொல்லப்பட்டவனும் பிரியனுமான பிராதாவைப் பாததுவிட்டு, அப்பொழுது இவனால் என்ன செய்யப்பட்டது? அவர்கள் எல்லாரும் அஸ்திரங்களை அறிந்த சூரர்கள்; எல்லாரும் பெரியபுகழை அடைந்தவர்கள்; பூர்ணமான தேவஐஸ்வரியத்தைவிடாலும் விடுவார்கள், ஜயத்தையோ வென்றில; விடார்கள். தனஞ்சயன், சோரதவர்களான எல்லாக்கொளவர்களையுமே எதிர்த்து அடித்து ஆடையைப் கவர்தான். அப்பொழுது, இவன் வெளியில் போயிருந்தானா? இப்பொழுது காளைபோலக் கததுகின்ற ஸுதபுத்திரன் 2கோஷ்யாததிரையில் கந்தருவர்களால் உன்னுடையபுத்திரன் அபகரிக்கப்பட்டபொழுது எங்கே இருந்தான்? அப்பொழுதும், பிமனுவும் மகாத்மாவான அர்ஜுனனும் நகுலஸிற தேவர்களுடனும் கூடியே அந்தக்கந்தருவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களெல்லவா? பரதஸுரேஷ்டா! உனக்குக் கேஷம்முண்டாகட்டும். இவைகள் அப்பொழுதும் அறம்பொருள்களைக் கெடுக்கிறவனும் தற்புகழ்ச்சி செய்கிறவனுமான இவனுடைய பலவான் பொய்வார்த்தைகள்' என்று சொன்னா

பெரிய மனத்தையுடைய துரோணரோ, பிஷ்மருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசர்களுடைய மத்தியில் கொண்டாடித் திருநாஷ்டிரனை நோக்கி, 'ஓ! அரசரே! பரதஸுரேஷ்டரான பிஷ்மர் சொன்னதைச் செய்யவேண்டும். மிக்க காவல்கொண்டவர்களுடைய

1 சந்தருந்தபன், விராடபாவம் 239-ம் பக்கம் பாராக

2 பசுமகதை காணச்சென்றது.

வார்த்தையைச் செய்யத் தக்கவரல்லீர். யுத்தத்திற்கு முன்னமே பாண்டவர்களுடன் சோக்கையை நல்லதாக நினைக்கிறேன். ஆனால் எந்தவார்த்தையானது சொல்லப்பட்டு ஸஞ்சயனால் தெரிவிக்கப்பட்டதோ அதையெல்லாம் ஆஜுனன் செய்வானென்றும் அறிகிறேன். மூன்று உலகங்களிலும் இவனுக்குச் சமமான வில்லாளியானவன் இல்லை' என்று இந்த வார்த்தையைச் சொன்னான்.

அந்த அரசன், பயனுடன்கூடினதான பீஷ்மத்துரோணர்களுடைய அந்த வார்த்தையையோ அஞ்சுவதென்றுவிட்டுப் பிறகு பாண்டவர்களைப்பற்றி ஸஞ்சயனிடம் வினவலானான். எப்பொழுது அரசன் பீஷ்மத்துரோணர்களை அனுஸரித்து நன்றாகப்பேசவில்லையோ. அப்பொழுதே கௌரவர்களெல்லாரும் உயிரில் ஆசையிலலாதவர்களார்கள்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

யா ந ஸ ந்தி ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்கள் யாநுடையபலத்தால் போருக்கு முயல்கின்றனரென்று கேட்க, ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களின் வல்லமையை நினைத்து மூச்சிசையடைந்து பின்புதேளிந்து பாண்டவர் கிருஷ்ணஸகாயத்தாலும் தங்கள் வலிமையாலும் மற்ற அரசர்களினுதவியாலும் முயல்கின்றனரென்று)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸூத ! பாண்டுபுத்திரனும் அரசனுமான இந்த ததாமபுத்திரன், இவ்விடத்தில் எங்களுடைய பிரிதிகாக வந்தவைகளும் பலமுமான சேனைகளைக்கேட்டுவிட்டு என்னசொன்னான் ? யுத்தம் செய்யப்போகிறவனான அந்த யுதிஷ்டிரன் என்னசெய்கிறான் ? உடன்பிறந்தவர்களுள்ளும் சூமாராகளுள்ளும் எவர்கள் இவனுடைய கட்டளையை அடையவிருப்பமுள்ளவர்களாகி முகத்தைப்பாக்கின்றார்கள் ? எவர்கள் மந்தர்களாலே வருசனையினால் கோபிகளும்படி செய்யப்பட்டவனும் தர்மத்தை உணர்ந்தவனும் தாமதத்தை அனுஷ்டிப்பவனுமான அவனை யுத்தத்திலிருந்தும் 'ஒழிவைஅடை' என்று தடுக்கின்றார்களா ?' என்று கேட்டான் ஸஞ்சயன், ' பாண்டவர்களுடன் பாஞ்சாலர்கள் யுதிஷ்டிரராஜருடைய முகத்தை எதிர்பாக்கின்றனர். உமக்கு சேஷமுண்டாகுக. அவரும் எல்லாரையும் கட்டளையிடுகின்

ரார். பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலர்கள் இவர்களுடைய தோககூட்டங்கள் தனித்தனி இருந்துகொண்டு, வருகின்றவரும் குரதீபுத்திரருமான புதிஷ்டாரைக் கொண்டாடுகின்றன. பாஞ்சாலாகா. ஆகாயத்தில் உதிக்கின்ற ஸூரியன்போல ஜ்வலிக்கின்ற தேஜஸையுடைய குரதீபுத்திரரைப்பற்றி மகிழ்கின்றனா உதித்திருக்கும் ஒளிக் கூட்டத்தைப்போல புதிஷ்டாரைப்பற்றி மாடபடையா ஆடபடையா முதலானோருடைய ஸந்தோஷிக்கின்றனா. பாஞ்சாலார்களும் மத்ஸியர்களும் கேகயார்களும் பாண்டவரைக்குறித்து மகிழ்கின்றனா. விளையாடக்கொண்டிருக்கின்ற பிராமணப்பெண்களும் ராஜபுத்திரிகளும் வஸ்யபுத்திரிகளும், ஸன்னததாமிருக்கிற பாதத்தைப் பாப்பதற்கு நான்கு பக்கத்திலிருந்து வருகின்றனா' என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய' பாண்டவர்கள் திருஷ்டத்யுமனனுடைய சேனையும் ஸோமகார்களுடைய பலமுடைய எவவித ஸஹாயத்தால எங்களைக்குறித்து ஸன்னதஹம் செய்தார்களென்பதைச் சொல்' என்று கேட்டான். அதைக்கேட்ட ஸஞ்சயனோ, கௌரவர்கள் கூடியிருக்கும் அந்த ஸபையில் மிகவும் நடுமுச்சுவிட்டு அடிக் கடிசுநிக்கிறவனபோல இருந்தான். அப்பொழுது, காரணமின்றித்தெய்வாதீனமாக ஸஞ்சயனுக்கு மயக்கமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது, விதுரா, ஸபையில் அரசார்களுடைய மத்தியில், 'ஓ! மஹாராஜரே! இந்த ஸஞ்சயன் மூர்ச்சையடைந்தவனாகப் பூமியிலிழந்துவிட்டான். நினைவுதப்பி அறிவு குறைந்தவனாகி ஒரு வராததையையும் சொல்ல வில்லை' என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சயன் மகாரதாக்களான குரதீபுத்திரர்களைப் பார்த்தான். புருஷஸரேஷ்டாக்களான அவாக்களாலே இவனுடைய மனம் மிகவும் நடுங்கும்படி செய்யப்பட்டதென்பது நிச்சயம்' என்று சொன்னான். ஓ! மஹாராஜரே! ஸஞ்சயன் அறிவை அடைந்து தேறுதலையும் அடைந்து ஸபையில் கௌரவாக்களின் மத்தியில் திருதராஷ்டிரனைநோக்கி இந்த வராததையைச் சொல்லலானான். 'ஓ! ராஜேந்திரரே! மதஸியராஜனுடைய கிருகத்தில் வஸிப்பதின லுண்டான நிரப்பந்தத்தினாலே கிலேசத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டவார்களும் மகாரதாக்களுமான குரதீபுத்திராக்களைப் பார்த்தேன். ஓ! மஹாராஜரே! எவாக்களைக்கொண்டு பாண்டவர்கள் படைகளை ஆயத்தம் செய்தார்களோ அவாக்களைக்கேளும். யுத்தத்தில் வீரனான திருஷ்டத்யுமனனுலே அவர்கள் உங்களைக்குறித்து ஸந்நாஹம் செய்தார்

கள. ஓ! மஹாராஜரே! தாமாத்மாவும் கோபத்தினாலோ பயத்தினாலோ லோபத்தினாலோ தனத்தின் காரணத்தினாலோ (ஒன்றை ஸதாபிப்பதற்கு) ஹேதுவைச் சொல்லுவதற்காகவோ, ஒருபொழுதும் ஸத்யத்தை விடாதவரும் தாமதத்தைத் தரிக்கின்றவர்களில் சிறந்தவரும் தர்மத்தில் பிரமாணமாயிருப்பவருமான அநத¹ அஜாத சத்ருவின் பண்டவர்கள் போருக்கு ஆயத்தம் செய்தார்கள். கைவனமையில் பூமியில் ஒருவனும் நிகரில்லாதவனும் வில்லைத் தரித்து எல்லா அரசார்களையும் வசம்செய்தவனும் புத்தத்தால் காசி அங்க மகத் கலிங்க தேசங்களை ஜயித்தவனுமான பீமஸேனனால் பாண்டவர்கள் உங்களைக் குறித்து ஸந்ராஹஞ்செய்தார்கள் பூமியில் (தன்னு) வீர்யத்தினால் நான்குபாண்டவர்களையும் அரசகுமாரிகையிலிருந்தும் வெளிப்படுத்தி அவர்களுக்கு ஹிடிம்பனென்கிற ராக்ஷஸ நிரிமித்தம் திட்டாக அமைந்தும், ஸ்ரீராமன் பாஞ்சாலியை இழுத்த பொழுது அவர்களுக்குத் திட்டாகியும், வாரணவத்தில் சோதனு எரிக்கப்படுகின்ற எல்லாப்பாண்டவர்களையும் விடுவித்தவனும் குந்தி புத்ரனுமான பீமஸேனனால் அவர்கள் உங்களைக் குறித்து ஸந்ராஹம் செய்தார்கள் திரௌபதிகுப்பிரியத்தைச் செய்வதற்காக, மேடு பள்ளமானதும் பயங்கரமாயிருப்பதுமான கந்தமாதன் பாவத்தில்தான் பிரவேசித்துக் குரோதவசாகளென்கிற யக்ஷாக்களென்கொன்றவனும் கைகளில் பதினாயிரம் யானைகளுக்குள்ள ஸாரமான பலத்தைபுடைபவனுமான பீமஸேனனால் பாண்டவர்கள் உங்களைக் குறித்து ஸந்ராஹம்செய்தார்கள். முன் அகனியின்மகிழ்ச்சியின்பொருட்டிக் கோவிந்தரை ஸஹாயமாகக்கொண்டு, புத்தம்செய்கின்ற இந்திரனைப் பராகமத்தால் ஜயித்தவனும், (புத்தத்தினால்) கயிலையங்கியில் வலிப்பவரும் சூலத்தைக் கையிலுடைப்பவரும் தேவர்களுக்குத் தேவரும் உமைக்குப் பதியுமான மகாதேவரை நேரில் (எதிர்த்து) புத்தஞ்செய்து மகிழ்வித்தவனும், வில்லைத் தரித்தே எல்லாலோகபாலங்களையும் வசம்செய்தவனும், வீரனுமான விஜயனால் பாண்டவர்கள் உங்களைக் குறித்து புத்தஸந்ராஹஞ்செய்தார்கள். மிலேசக்கூட்டங்களுடனகூடின மேற்குத்திக்கை வசம்செய்தவனும் விசித்திரமாக புத்தம்செய்யப்பவனுமான நகுலன் அநதபுத்தத்தில் புத்தம்செய்யப்போகிறவனாக நிச்சயம்செய்தான். ஓ! கௌரவயரே! அழகாயிருப்பவனும் வீரனும் பெரியவிற்பிடித்தவனும் மாதரியினபுத்திரனுமான அவனால் பாண்டவர்கள் உங

¹ அஜாதசத்ருவின் பலத்தைக்கொண்டு எனபது கருத்து.

களைக்குறித்து புத்தஸநாஹம் செய்தாகா காசி அங்க மகத கலிங்கதேசங்ளை புத்தத்தால் ஜயித்த ஸுஹதேவனுல் பாண்டுபுத்தி ராகா உங்களைக்குறித்து புத்தஸநாஹஞ்செய்தார்கள். அரசரே! இன்பவருடைய காரில் விரும்பு மாதிரிகுச் சந்தோஷத்தைச் செய்பவனுமான அத்தஸுஹதேவனுடைய வீரபுத்திபுது அஸுவத் தாமா திருஷ்டகேது ரூக்மிரபுத்தமன்ன ஆகிய நான்குமனிதர்களை உல்கில சீகராயிருப்பவர்கள். இவனுடன் உங்களுக்கு மிக்க கெடுதி மைச்செய்யும் புத்தம் தேர்ப்போகிறது. ஒ! பாதஸரேஷ்டரே! முன் காசிராஜன்பெண்ணைநீருந் மரித்துவரும் பிஷ்மரைக கொல்ல விருப்பவகொண்டு கவம்படுத்து பாஞ்சாலனுக்கு புத்திரியாகப் பிறகு தெய்வத்தால் மறுபு புருஷனை ஸ்திரீபுருஷர்களு டைய குணகுணங்களைப்பறித்தவனும் பருஷஸரேஷ்டனும் புத்தத் தில்கெட்டமருவகொண்டு கலிகாக்களைத்தத்தவனும் அஸ்திரங்க ளைப்பயின்றவனும் பாஞ்சாலனுடைய புத்திரனுமான சீகணபு யினுலே பாண்டவர்கள் உங்களைக்குறித்து புத்தஸநாஹம் செய தாகா. பிஷ்மரைக கொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் யக்ஷன் எவன்ப புருஷனாகச்செபதானே பெரிதான் வில்லுடைய வனும் பயங்கரனுமான அவனால் பாண்டவர்கள் உங்களைக் குறித்து புத்தஸநாஹம் செய்தார்கள். பெரியவில்லுடையவர்களும் ராஜபுத்தரர்களும் பிராதாககளும் கவசமபூண்டவர்களும் சூரர்களு மான ஐந்துகேகயாகளால் அவர்கள் உங்களைக்குறித்து புத்தஸநாஹம் செய்தார்கள். நீண்டகைகளுடையவனும் வேகமான அஸ்திரமுடையவனும் தைரியசாலியும் தவறாத பராகரமுடையவனும் விருஷ்ணிகளில் வீரனுமான யுபுதானனுடன் உங்களுக்கு புத்தம் தேரி டப்போகிறது. ஸமயத்தில் மகாதமாகளான பாண்டவர்களுக்குச் சரணமாக ஆன விராடனுடன் புத்தத்தில் உங்களுக்கு எதிர்ப்பு ஏற்படப்போகிறது. வாராணஸியிலிருப்பவனும் மகாரதனும் காசி தேசத்திற்குப்பதியுமான அரசன் அவர்களுக்காக புத்தம்செய்யப் போகிறான். அவனால் அவர்கள் உங்களைக்குறித்து புத்தஸநாஹம் செய்தார்கள். சிசுகளும் போரில் (பிரதால்) வெல்லமுடியாத வர்களும் மஹாதமாகளும் ஸர்ப்பங்களுக்கு நிகரான ஸ்பரிசத் தையுடையவர்களுமான தரௌபதியின் புத்திரர்களாலே பாண்டவர்கள் உங்களைக்குறித்து புத்தஸநாஹம் செய்தார்கள். வீர்யத்தில் வாஸுதேவருக்கு நிகரும் அடக்கத்தில் யுகிஷ்டாரருக்குச் சமமுமான அபிமனயுவினால் பாண்டவர்கள் உங்களைக்குறித்து புத்தஸந்

நாஹும் செய்தாக்கா வீரயத்தில எதிரில்லாதவனும பெரிதான புகழுடையவனும போரில் (பிறரால்) தாங்கமுடியாதவனும குரோத முள்ளவனும சிசுபாலன்புத்திரனும மகாரதனும லாஅசெஷனகினி யால் சூழப்பட்டப பாண்டவாக்கள் அடுத்தவனும சேதிதேசத்தரச னுமான திருஷ்டகேதுவினால் பாண்டவர்கள் உங்களைக்குறித்தது யுத்தஸநாஹம் செய்தாக்கா எவா தேவாக்குக்கு இரதிரன போலப பாண்டவாக்குக்குப் புகலிடமாயிருக்கின்றாரோ அந்த வாஸுதேவரால் பாண்டவாக்கள் உங்களைக்குறித்தது யுத்தஸநாஹம் செய்தாக்கா. ஒ! பாதஸரேஷ்டரே! பிரணிததாக்களும் சேதிராஜ னுக்குப் பிராதாக்களுமான சரபன காகாஷன இருவாக்களாலும் அவாக்கள் உங்களைக்குறித்தது யுத்தஸநாஹம் செய்தாக்கா ஜரா ஸநதன்புத்திராக்களும் தோயுத்தத்தில் வீராக்களுமான ஸஹதேவன ஜயதஸேனன இருவாக்களும் பாண்டவாக்களிடமித்தத்தில் உறுதியா யிருக்கின்றனா பெரிய சேனைபயுடையவனுன தருபதனும, பெரி தான சேனையால் சூழப்பட்டவனும சரீரத்தை வெறுத்தவனுமாகப் பாண்டவாக்களினபொருட்டு யுத்தம் செய்யப்போகிறவனாகி உறுதி யாயிருக்கின்றன. இவாக்களையும், கிழைத்திக்கிலுள்ளவாக்களும் வட திக்கிலுள்ளவாக்களும் நூற்றுக்கணக்காயுள்ளவாக்களுமான மற்றும அனைக அரசாக்களையும் அடுத்ததுத தாமராஜா (யுத்தத்தினபொருட்டு) உறுதியாக 'கிந்திரா' என்று சொன்னான்.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தீருதராஷ்டிரன் பீமஸேனனுடைய பலபாக்கிரமங்களை ஸஞ்சயனிடம் சொல்லி வருந்தியது)

தீருதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான் 'உன்னாலசொல்லப்பட்ட இவர்களெல்லாரும் மிகுந்த ஊக்கத்தையுடையவர்களே. இவர்களெல்லாரும் சோரது ஒரு பாகம், பீமன ஒரு பாகம். அப்பா! கோபத்தையடைந்தவனும பொறுதவனுமான பீமஸேனனிடமிருந்தே எனக்குப் பெரிதானகலைமானுக்குப் புலியினிடமிருந்து உண்டாவதுபோல அடிக்கடி பெரிய பயம உண்டாகிறது. அப்பா! சிங்கத்தினிடமிருந்து மற்றமிருகம் பயப்படுவதுபோல விருகோதரனிடமிருந்தும் பயந்தவனாகி எல்லாராதிரிகளும் திராக்கமாகவும் உஷ்ணமாக

புறம் ஈசனிடமிருந்து கொண்டு தூங்காமலிருக்கிறேன். பெரிய கைகள் புறம் புறம் இருக்கிறது கொள் பலமுடைபவனுமான அவனுக்கு எதிராக இருக்கின்றேன் அவன் புத்தத்தில் தாங்குபவனாக பாக்கியில் பொருத்தமும், உறுதியான வைரமுடைபவனும், கொப்பாடுகொடுப்பவனாகவும், மகிழ்வுபெட்பவனும், குறுகிய பாரம்பரியமுடைபவனும், பெரிய சபதமுடைபவனும், மிகக் வேகமுடைபவனும், அதிர் உதஸாக முடைபவனும், தோடகக்கொழுப்பை வறும், மிகவனையமுடைபவனும், சூரதீபகரனுமான பாண்டவன், புத்தத்தால், முடாகளான எனபுத்திராகருடைப நாதத்தைச் செய்ய யப்போகி ஓர் கன்னியானை ஒருகோதான், பெரிய பிடிவாதத்திற்கு வசப்பட்ட கொளவாகருடைப பெரிய அந்தகன் தண்டிக்கக்கையில் தரிப்பது போலக் கழலையக் கையில் தரித்திருப்பான் எடப்பெட்டங்கொழுப்பதும் இருமயம் செய்யப்பட்டதும் கொளமானதும பொன்னுபரணக்கொழுப்பதனுமான அந்தக்கையை உபரத்தாக்கப்பட்ட பரமத்தாடத்தைப்போல நான் மனத்தால் பாக்கிறேன் பலமுள்ளிக்கொளவாய் நுகக்கூடவகையில் சஞ்சரிப்பதுபோலப் பிமணுவன் எனக்கோளையில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறான். கொடிப் பராகரமுடையவனும் அதிகமாகப் புத்திக்கிறவனும் சிறுவயதிலேயே நிரோத்தமாய் நடப்பவனும் எப்பொழுதும் பட்டபத்தவனுமான அவன் என்புத்திராகளால் லலாருக்குமே ஸருவன். துரிதோதனன் முதலான என்புத்திராள் சிறுவயதிலேயே அவனுடன் போசெய்து யானையால் அக்கப்படுவதுபோல அக்கப்பட்டார்களே! எனனுடைய புத்திராகள எந்நாளுமே அவனுடைய வீரயத்தினால் மிகக் கிலேசத்தை அடைந்தார்கள். பயங்கரமான பாக்கிரமமுடைய அந்தப்பிமனை பேதந்திருக்க காரணம் பிமனை புத்தத்தில் கோபமிருத்தவனும் யானைத்திரைமனிதர்களின் கூட்டங்களை விழுங்குகிறவனுமாக எதிரில் பாக்கிறவன்போலிருக்கிறேன். அஸ்திரத்தில் துரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஸமானனும் வேகத்தில் வாழுக குச்சமானனும் கோபத்தில் நுதருக்குச்சமானனும் பயங்கரமாய் இருப்பவனும் சூரனும் பொருமைபுள்ளவனுமான அவன் புத்தத்தில் எவன் கொல்லுவான்? ஸஞ்சய! எனக்குச் சொல்லு. பக்கவாக்களைக் கொல்லுகிறவனும் முயற்சியுள்ளவனும் மானியுமான அவன் அப்பொழுதே என்புத்திராகளெல்லாரையும் கொல்லாமலிருத்ததையே அதிகலாபமாக நான் நினைக்கிறேன். முன்

1 பராமண சாபம். 2 "எல்லாருக்குமே போதுமானது" என்பது ஒருது.

காலத்தில் பயங்கரமான பலமுடையவர்களான யக்ஷர்களையும்
 ராக்ஷஸர்களையும் கொன்றவனான அவனுடைய வேகத்தை யுத்தத்
 தில் மனிதன் எப்படி தாங்கப்போகிறான்? ஸஞ்சய! அவன்
 பாலபத்திரகூட ஓடுகளும் எனவசத்திலிருந்ததில்லை. இப்பொழுது
 எனனுடைய துஷ்டபுத்திரர்களால் கிலேசப்படுத்தப்பட்ட அந்தப்
 பாண்டவன் ஏன் வசமாகாவினென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? மிகக்
 கடுஞ்சொல் சொல்லுகிறவனும் கோபமுடையவனுமான அவன் பங்
 கப்பட்டாலும் படுவான்; வணங்கமாட்டான் குறுக்காகப்பார்க்கிற
 வனும் ¹சோககப்பட்டபுருவங்களையுடையவனுமான வீருகோத்தரன்
 எப்படி தணிவை அடைவான்? முன் இளமைமிகிலேயே, 'பாண்டவன்
 ரூபத்தாலும் வீரியத்தாலும் சூரன், சிவந்திறமுடையவன்;
 தனக்கு கிரகான பலசாலியற்றவன்; அளவில் பனைமரம்போல உயரந்
 தவன், ஆரஜுனனைக்காட்டிலும் ஓரூட்டையுயரம் அதிகமாயுள்ள
 வன் மத்தியம் பாண்டவனான அவன் வேகத்தால் குதிரைகளை மிஞ்
 சினவன், பலத்தால் யானைகளை மிஞ்சினவன்; சொற்கள் விளங்க
 காத்தபடி பேசுகிறவன், தேனிறமான கண்களையுடைய
 வன், பலசாலி' என்று விபாஸா முகமாக நான் உண்மையாக
 நன்கு கேட்டிருக்கிறேன் கோபத்தையடைந்தவனும் பயங்கரனும்
 சூரமான பராக்ரமத்தைபுடையவனுமான அவன் யுத்தத்தில்
 இருப்புலக்கையால் தோக்டையும் யானைகளையும் மனிதர்களையும்
 குதிரைகளையும் கொல்லப்போகிறான். அப்பா! பொருமையுடைய
 வனும் எப்பொழுதும் பட்டத்தவனும் அடிக்கிறவர்களில் சிறந்தவ
 னுமான பீமன் முன் துன்பங்களைச் செய்யப்பட்டு என்னால் அவ
 மதிக்கப்பட்டான். கோணலில்லாததும் இரும்பால் செய்யப்பட்டதும்
 பருத்ததும் புறங்கள் அழகியதும் பொன்னலங்காரமுடையதும் (ஓர்
 அடிக்கு) நூறுபோக்கைக் கொலவதும் பெரியசபதமுடையதுமான
 கதைபை எனபுத்திரர்கள் எப்படி தாங்கப்போகிறார்கள்? ஐயா!
 கரையற்றதும் ஓடற்றதும் ஆழமானதும் சுரங்களின் (=அம்புகளின்
 =ஐலத்தின்) அடியுள்ளதும் செல்லமுடியாததுமான பீமஸேனைய
 மாயிருக்கிற ஸமுத்திரத்தை மூடாகளான எனபுத்திரர்கள் தாண்ட
 விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். பாலாகள் போன்றவர்களும்
 பண்டிதனென்கிற காவமுள்ளவர்களான (இவர்கள்) கதறுகின்
 ரவனான எனனுடைய (வார்த்தையைக்) கேட்கிறதில்லை. தேனைப்

1 'கோபம் வரும்பொழுது புருவங்களிரண்டும் நெற்றியில் ஏறி வீளைந்து
 சோந்துவிடும்' எனபது.

பார்க்கிறவர்கள், (விழுந்தால் ஏறமுடியாத) விஷமமான பள்ளத்தை
 சீனைக்கறதில்லை ஐயா! இதப்பததால் ஏவப்பட்டவாகனாகி நிச்சய
 மாக புத்தத்தில சிவந்ததுடன் பெரிமானனா எதிர்ப்பதுபோல
 மாறிடவேண்டுகொண்ட மித்தபுடன் எதிரக்கப்போகின்ற என
 புத்திராகன, உரிபலவைக்கப்பட்டதும் நான் குழந்தையானதும் ஆறு
 பட்டையானதும் அளவற்றபலமுடைபதும் ஏவப்பட்டதும் அயரு
 அம்பு தாக்குவதுமான கதையை எவ்விதம் தாங்கப்போகின்றனா
 கதையைச் சுற்றுகின்றவனும் பாணைத்தக்கவகளைபுடைக்கின்றவ
 னும் கடைவாய்களை கக்குகின்றவனும் அடக்கடி (முச்சப) புனையை
 விடுகின்றவனும் பாணைகளைக்குறித்துப் பாய்கின்றவனும் பயங்கர
 மான சபதங்களைச் செய்கின்றவனும் மதங்கொண்டு காஜ்க்கின்ற
 யானைகளைக்குறித்து மாறிப்புயங்கின்றவனும் தோகாரின் வழிகளில்
 புஞ்சுது மேலானவர்களைக் குறிவைத்து அடக்கின்றவனுமான
 அவனிடமிருந்து, கொழுந்துவிட்டுரிய அகனியினிடமிருந்து
 விடுபடாது போல என்னைச்சேரத்தவாகன விடுபடவாபோகின்
 றனா பெரிய கைகளைபுடைய அவன், வழிபைச்செய்துகொண்டு
 என்சேனையை ஒட்டிக்கிறவனும் நடனம்செய்கிறவன் போன்றவனும்
 கதாபாணிபுமாகி யுகமுடிவைக் காண்பிக்கப்போகிறான். விருகோத
 ரானாவன், புத்தத்தில, புஷ்பித்தமாங்களை ஒடிக்கின்றமதயானை
 போல, எனபுத்திராகளுடைய சேனையில் பிரவேசிக்கப்போகிறான்.
 ஸஞ்சய! ஆணமையிற்கிறத அவன், தோகளை விராகளில்லாதவை
 களும் ஸாரதிபற்றவைகளும் குதிரைகளில்லாதவைகளும் தவஜ்மற்
 றவைகளுமாகச்செய்கிறவனும், தோள்களைபுடும் குதிரைக்காரா
 களையும் கொல்லுகிறவனுமாப், ஜலமுள்ள கரைப்பிரதேசத்தில்
 முளைத்த பலவகைமாங்களைக் கங்கையின் வேகம் முறிப்பதுபோல,
 புத்தத்தில எனபுத்திராகளுடைய சேனையை முறிக்கப்போகின்
 றான் ஸஞ்சய! முன்காலத்தில் வாஸுதேவரை ஸகாயமாக
 வுடைய எந்தப்பிழைனன அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து மிகவிரை
 முடைய ஜராஸந்தனைக்கிற அரசனை விழுத்தளளிதுனே அவனிட
 மிருந்துமுண்டான பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டு எனபுத்திராகளும்
 பருதயர்களும்அரசர்களும் நிச்சயமாக வத்ததையடையப்போகின்
 றனா. புத்திமானும் மாகதாக்குக்கு அரசனும் பலவானுமான
 ஜராஸந்தனால் இரதப்பூரிதேவியானவள் முழுமையும் வசஞ்செய்யப
 பட்டுத் துன்புறுத்தப்பட்டாள். பீஷ்மருடைய பிரதாபத்தால்
 கௌரவர்களும் புத்தியின் தந்திரத்தால் அந்தகர்களும் விருஷ்ணி

களும் அந்த ஜாஸ்தனவசத்தை அடையாதவாகளாயிருந்தது. கேவலம் தேயவயலமே அப்படிப்பட்டவனை வேகமுடையவனும் புஜபலமுள்ளவனும் வீரனுமான பாண்டபுத்திரன் ஆபுதமில்லாதவனாய்ச் சென்று கொளததைக்காட்டிலும் மேற்பட்டது எனன இரக்கிதது! ஸஞ்சய! அவன, ஸாபபமானது நெடுநாளாகப் பொருந்தியுள்ள விஷத்தைச் செலுத்துவதுபோல யுத்தத்தில் எனபுத்திராகளிடத்தில் பலத்தைச் செலுத்தப்போகிறான் தேவாகளில் சிறந்தவனுன் மஹேந்திரன் வஜ்ராயுத்ததால் அஸுரர்களை நொறுக்கியது போலக் கதாபாணியான பிம்ஸேனன் என புத்திரர்களை நொறுக்கப்போகின்றான். பிம்ஸேனன் பிறரால் தாங்கமுடியாதவனும் தடுக்கமுடியாதவனும் மிக்க வேகத்தையும் பராக்ரமத்தைபுமுடையவனும் மிகவும் சிவந்த கண்களுடையவனுமாக வருகிறதைப் பராக்ரமன் போலிருக்கிறேன். கந்தையும் சிலனும் தேந்ரும் கவசமுமில்லாமல் கைகளாலே யுத்தம் செய்காடுங்கூட அவனுக்கு முன்னே எந்த மனிதன் ஏற்பான்? நான் எப்படி புத்திரமானான் அவனுடைய வீரயத்தை அறிந்தவனோ அப்படி பிஷ்டரும் துரோணரும் சரதவானுடைய புதரான கிருபன்கேதிரத்தேயத்திரும் அறிகின்றார்கள் ஆரியர்களின் விரதத்தை அறிகின்றவர்களான புருஷஸுரேஷ்டர்கள் யுத்தத்தில் முடிவைச்செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாய் என புத்திரர்களுடைய சேனைகளின் முன்பாகங்களில் ஏற்பாக்கள் விசேஷமாக அர்தபாண்டவர்களுக்கு ஐயத்தைப் பராக்ரமவனுபிருந்தும் புத்திரர்களை நான் அடக்காமலிருக்கிறபடியால், மனிதனுடைய (முயற்சியைக் காட்டிலும்) எல்லா விஷயத்திலும் தேய்வமானது பலமுள்ளது. பெரிய விலலுடையவர்களான அவர்கள் புராதனமான ஸ்வாகக் மராகத்ததை அடைந்தவர்களும் பூமியிலுள்ள புகழைக் காககிவர்களாகி நெருக்கமான யுத்தத்தில் பிராணனை விடப்போகிறார்கள். ஐயா! எனபுத்திரர்கள் எப்படி இவர்களுள் பிஷ்டருக்குப் பௌதரர்களும் துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் சிஷ்யர்களுமாயிருக்கின்றனரோ அப்படியே இவர்களுக்குப் பாண்டவர்களுமாவா ஸஞ்சய! நமமுடைய அறித்தலும் சிறிது கொடையும் பூஜையும் ஆகிய இவைகளுக்குக் கைமமாற்றை முதியவர்களான மூலரும் ஆரியர்களாயிருப்பதால் செய்வார்கள், சஸ்திரத்தையெடுத்தவனும் சுத்திரியஜாதியின் தாமதத்தை அடையவிருப்ப முள்ளவனுமான சுத்திரியனுக்கு யுத்தத்தில் மாணத்தைச் சிறந்ததும் உத்தமமுமாகவே சொல்லுகின்றனர். ஆகையால், நான் பாண்டவர்களுடன் யுத்தம்செய்ய விருமபினவர்களின் எல்லாரையும்பற்

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ய ர ந ஸ ந் தி ப ர் வ ம். (தோடர்கீச்)

(ந்ருதராஷ்டிரன் அரஜுனனது பலபராக்ரமங்களைச்
கோல்லி வருந்தியது)

ஒருபொழுதும் பொய்வாரததைக்கோ எவனசொல்ல நாம கேட்ட
தில்லைபா, எவனுக்குத் தனஞ்சயன போர்வீரனோ. அவனை மூன்று
உலகமும் சேரத்ததாகும். எப்பொழுதும் ஆலோசித்தும், காண்டவ
மெனகிற வில்லைபுடைய அவனை யுத்தத்தில் தேருடன் எதிர்த்துச்
செல்லுகிறவனை நான் காணவேயில்லை. மரபாப்பபிளக்கின்ற காணி,
நாள்கம் எனகிற பாணங்களை இறைக்கிறவனான அரஜுனனைப்
போரில் நேராக எதிர்த்துச்செல்லுகிறவன் ஒருவனுமில்லை வீரா
களும் புருஷஸரோஷ்டாகளும் அஸ்திரங்களைப் பயின்றவர்களும் பல
வான்களில் சிறந்தவர்களும் சண்டைகளில் தோலவியை அடையாத
வார்களான துரோணரும் காணனும் எதிர்ப்பார்களேயானால் (ஒரு
வாறு) உலகத்தில் பெரிதான ஸந்தேகமுண்டாகலாம். எனக்கோ
விஜயமருக்கிறதில்லை. பீமன் முதலியவாசனிடம் காணானவன் தயை
புள்ளவனும் அஜாகரதைபுடையவனுமாயிருப்பவன். ஆசாரியா முது
மையடைந்தவரும் குருமாயிருப்பவா. அரஜுனன் ஸமாததனும்
பலவானும் திடமானவிலவையவனும் ஸரமத்தை வென்றவனுமா
யிருப்பவன் யுத்தமானது மிகவும் நெருக்கமாக ஏற்படும். ஒருவருக்
கும் தோலவி இராது எல்லாரும் அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும்
சூரர்களும்பிருப்பவர்கள் எல்லாரும் பெரும்புகழை அடைந்த
வர்கள். தேவஸம்பத்தை முழுமையும் விடாலும் விடுவார்கள்,
வெற்றியை விடார்கள். அவர்களுடைய வதத்திலாவது சாந்தி
ஏற்படும், அரஜுனனுடைய வதத்திலும் ஏற்படும் ரிசசயம். அர
ஜுனனைக் கொல்லுகிறவனோ இல்லை. அவனை வெல்லுகிறவனுமில்லை.
மந்தர்களைப்பற்றி உண்டான அவனுடைய கோபமானது எப்படி
ஆறுதலையடையும்¹ மற்றவர்களும் அஸ்திரங்களை அறிகின்றார்கள்.
(அவர்கள்) ஜயிக்கப்படவும் செய்கின்றனர், ஜயிக்கவும் செய்கின்ற
னர். அரஜுனனுக்கோ மாறாத ஜயமே கேட்கப்படுகின்றது.

1 முப்பத்தாழ்வானுதேவர்களைச் (சண்டைக்கு) அழைத்துக் காண்டவ

வனத்தில் அகநிலையைத் திருப்திபடையச் செய்தான். எல்லாத் தேவர்களுக்கும் ஐரிககாடிச் செய்தான் இவனுக்குத் தோலவியை அறிவேரெயிலில் அப்பா' எவனுக்கு யுத்தத்தில் சிலத்தாலும் நடை யாடும் உடமான சிருஷ்ணன் ஸாரதியோ அடலுக்கு, இரதிரனுக்கு அப்படி வெற்றி உயித்யோ அப்படி வெற்றி உயித்யானது. ஒரு தேரில் ஸன்னததாகான சிருஷ்ணாணாகளையும் காணையின காணையினகிற விலகியும் ஓரோகாலத்திற்கோர்த மூன்று சுடர்களாகக் கேட்கிறோம். நமக்கு அப்படிப்பட்ட விலகியிலை; போர் வீரனுமில்லை, பாகனுமில்லை. அதனைத் துரியோதனனவசத்தை யடைந்த மூடாகள் அறிமயிலில் உஞ்சப்' மூள்கிறதான இடியாவது தலையில் பூசுது மீதிவைக்கும் சிற்பால இறைக்கப்பட்ட சரவகனோ மீதிபைச் செய்தா. நவிரடி, தனஞ்சபன் (பாணகளை) இறைக்கிறவன் போலவும் அக்கிறவன் போலவும் சாமரிகளால் சரவகனின் நூதும் சரவகனோ (அமுததுத் தூக்குகிறவன்) போலவும் விளங்குகிறான். இன்னமும் காணையத்தினிடமிருந்தும் கிளம்பின பாணமயமான அகநியானது எங்குமயறிக்கொண்டு யுத்தத்தில் வந்ததிராகருடைய சேனைபை எரிக்கும் இன்னமும் பாரததா எஞ்ஞடைய அநந்தசேனைபானது ஸவமஸாசியினுடைய தேரின் ஒலிபினால் உண்டான பயத்தால் பிடை அடைந்ததும் பலவிதமாக நடுக்கமுற்றதமாக என்னக்குத் தோன்றுகின்றது பெரிதான ஜவாலையுடையதும் காற்றினால் மூடப்பட்டதுமான பெரியதீயானது எங்கும் பரந்த காயரத் புறகுறியில் எரிபதுபோலத் தனஞ்சபன் என்னைச் சோரத்தலாகளை எரிககப்போகிறான். யுத்தத்தில், 1ஆததாயி யான கிரீடி கூர்மையான அப்படிப்பட்ட பாணக்குறியிலகளை எப்பொழுது கக்குகிறவனாவனோ அப்பொழுது பரமமாவினால் படைக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும் கவாகிறவனான அந்தகன்போல வெல்லமுடியாதவனாவான். யுத்தத்தில் எங்கும் அடிக்கடி நான் அந்தக் கௌரவர் எஞ்ஞடைய அப்படிப்பட்ட பலவித (துன்பகன்களின்) பிரகாரங்களைக் கேட்குமபடி யுத்தமுகத்தில் பாரதர்களை இந்த நாசமானது வந்தடைகின்றதல்லவா?

ஐம்பததுமுன்றாவது அந்நியாயம்.

யாநஸந்திபர்வம் (தோடீச்சி)

(நீநராஷ்டிராள் பாண்டவீகரின் துணைவலிமை முதலியவற்றைச்
கோல்லி ஸ்மாதானத்துக்கு முயல்வதாகச் கோல்லியது)

எப்படி பாண்டவர்களெல்லாரும் பராகரமுள்ளவாகளும்
ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவாகளுமாகவே இருக்கிறார்களோ அப்படியே
அவர்களை அடைந்தவர்களும், சீர்ததை வெறுத்தவர்களும்
ஜயத்தில் (மனத்தை) வைத்தவர்களும் இருக்கிறார்கள் குழந்தைப் !
நீதானே எனக்குப் பகைவார்களான பாஞ்சாலா கேகயா மாதஸி
பர்மாகதாகளான அரசர்களைப் பராகரமுடையவர்களென்று சொன்
னாய்? எவா விருமபினால் இந்திரனுடன்கூடின இவ்வுலகங்களை வசப்
படுத்தினவரோ உலகத்தைப் படைக்கின்ற அந்தக் கண்ணபிரான பாண்ட
வர்களுடைய வெற்றியில் உறுதிபுள்ளவராயிருக்கிறார் அராஜுன
னிடமிருந்தும் முழு (அஸ்திர) வித்தைமையும் விரைவாக அடைந்
தவனும் சாஸிபின சூலத்தில் பிரதவனுமான ஸாதயகி விதை
களை விதைப்பதுபோலப் போரில் சரங்களை இறைக்கிவனுவான்.
பாஞ்சாலன் புத்திரனும் ப்ருமனின் (போர்ச்) செயல்புடையவனும்
மகாரதனும் சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிநிறைவனான திருஷ்டத்
யுமனனும் என சேர்க்கரிடத்தில் புத்தத்தைச் செய்ப்போகிறான்.
அப்பா! புதிஷ்டானுடைய கோபத்திலும் அராஜுனனுடைய பராகர
மத்திலும் நகுலஸஹதேவாக்கரிடத்திலும் பீமஸேனைரிடத்திலும்
எனக்குப் பயமுண்டாகிறது. மனிதஸரேஷ்டாக்களாலே மத்தி
யில் விரிக்கப்பட்டதும் அமரனுஷ்டமமான (அஸ்திர) வலையை
எனப்படைகள் தாண்டப்போகிறதில்லை ஸஞ்சய! அதற்காகக் கதறு
கிறேன். பாண்டிபுத்திரனானவன் அழகிய தோற்றமுள்ளவனும்
நல்ல மனமுடையவனும் வீரஸக்திமிப்புடையவனும் பிரமமவாச்ச
ஸுடையவனும் மேதாவிபுடன்கு பழிநிச்செய்யப்பட்ட அறிவுள்ள
வனும் தாமசித்தமுடையவனும் யிருப்பவன், மிதராகளாலும் மந்
திரிகளாலும் நிறைந்தவன், புத்தத்தை நடத்துகின்ற ஸகோதரா
களோடு கூடினவன், வீரர்களும் மகாரதர்களும் மாமன்களோ
டும் சோந்தவன். புருஷஸரேஷ்டனான பாண்டவன் தைரியத்தோ
டும் ரகஸியங்களை வெளியிடாமையோடும் கூடினவன். குருரத்தன்
மையில்லாதவனும் கொடையில்கிறந்தவனும் அகாரியத்திலு லஜனஜ

புளாவனுடைய தவறாத பாசமே நதைபுடைபவனும் மிகக் கொடியவர்
 புளாவனும் கல்விப் புளாவனும் பெரியோர்களை அதிகநிபுலனும்
 புலன்களை மெனதடினுமாய் நம்பவன். எல்லாக் குணங்களோடெங்கு
 யவனுடைய நெருங்கிய பாசமனுமான் பாண்டவருடைய அகநிபைக
 குறித்து, வீரநம்பைடைத்துக் எடுக்கின்றதுடன் அநிபை
 கோக்கி விட்குதபஞ்சி விழுதுபோல, புத்தியுடைய மிகுதியைப்
 முளாவனாக காதுமுடையிழுவான். "1 சீர்தந்தை நந்தகம்படை
 அகநிபும எனனால் சபடமாக உபசரிக்கப்பட்டது மூன்று பாசன,
 புத்தத்தினால் மந்தகனான என புத்திரந்தந்தை பாசநைநா
 செய்பவர்பாக நான் அகநிபும புத்தம்செய்யாமல் பணை
 நல்லகாக நினைக்கிறேன் கொள்கைகளை' அகநிபும உட்கொள். உத
 தத்தில் குலம் முழுதும் உத பாசமானது உதயம். இதுதான்
 எனமனத்திடுகு சமனத்திடுகு செய்கிறதென்பது என மூலம்
 மேலான சிசுபால புத்தம்செய்யாமையானது உதநிபும உதயம்
 யானால் வைகாசிநிபைபாசம் பாசம் முடிந்த செய்கிறேன் பாச
 துன்பத்தைப்படைவதை புத்தத்தான் உதயத்தை செய்யமாட்டான்.
 எனனையே (சலக) பாசமாகக் குறித்து அதாமகித்தமாய் நி
 திக்கிறானல்லவா? என்று சொன்னான்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸந்தியைப் பாண்டவர்களிடம் வேற்றித் வேண்டியவை

மேலிலும் அடைந்திருப்பதையும் தீர்த்தாஷ்டாதி

அவர்களுக்குச்செய்த அபகாரத்தையும்

கொல்லி அவனை நினைத்தது.)

ஸந்தியை, "ஓ! மஹாராஜே! பாசநே! நீ சொல்லியபடி
 இது உண்மையே புத்தத்தில் காணவந்ததால் எந்தக்கிரியைகளை
 விசேஷம் காணப்படுகிறது. ஸவயஸாசியின் உண்மையை அறிந்த நீ
 புத்திரனுடைபவசத்தை அடைவீனென்பதையோ எப்பொழுதும்
 தீரான உமமிடத்தில் நினைக்கவில்லை மஹாராஜே! அக்கக அப
 ராதம்செய்த உமக்கு இது காலமிலலை பாசநேஷ்டே! உமடலே
 யன்றோ முதலில் பாண்டவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள்" (பிதாவின)

1 'மூர்த்திகரித்த அகனி' என்பது வேறு பாடம்.

ஹமமேலானவனுஹம் நண்பனுஹம் நன்கு ஒருவழிப்பட்டசித்தமு
 டையவனுஹம் ஸமே செயபததகது துரோகம்செயபவன குநவா
 கச சொல்லப்பட்டவிலை. மஹாராஜரே! 'சூதாதிம சமயத்தில் இது
 ஜபிக்கப்பட்டது, இது அடையப்பட்டது' என்று (பாண்டவர்கள்
 ஜபிக்கப்பட்டதைக்) கேட்டு, உமது புத்திரனுன துரியோதனன
 போல மகிழ்ச்சியடைந்தீர் முன்னமே கதிஞ்சொல்லப்பட்ட
 பாண்டவர்களை உபேஷித்தீர் முமுராஜயததைபும ஜபிக்கிறார்களென
 நெண்ணிப் பெரியகெடுத்தலைப்பாரத்தீரில்லை. மஹாராஜரே! 1 பிதரு
 ஸம்பந்தமான ராஜபம், காடுகளோடுகூடிய அந்தக்குருதேசமாத
 திரமே. பிறகு, வீரர்களான பாண்டவர்களால் ஜபிக்கப்பட்ட பூமி
 முழுமையையும் அடைந்தீர் ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! பாண்டவாக
 ளாலே புஜபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட பூமியானது உமமிடம்
 ஒப்புவிக்கப்பட்டது. 'எனனால் இது செய்யப்பட்டது' எனநே
 நினைக்கிறீர் ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! கந்தாவராஜனால் கவரப்பட்ட
 வாகளும் ஒடவில்லாது ஜலத்தில் 2 முழுகினவா்களுமான உமது புத்தி
 ராக்களை மறபடியும் பாரத்தன திருப்பினுன அரசரே! பாண்டவர்
 கள் சூதாட்டத்தில் அவமதிக்கப்பட்டவா்களும் வனத்திறசென்ற
 வா்களுமாயிருக்கையில், உமது குமாரனபோல அடிக்கடி காலம்
 கொள்ளுகிறான்கையால், அாஜுனன கூரியவைகளும் பலவுமான
 பாணகருவியல்களைப் பொழிகையில் சடல்களும் வறற்போகின
 றன; தசையுடம்போடு பிறந்தவா்கள் நசிப்பார்களென்று சொல்ல
 வுமவேண்டுமா 3 பால்குனன போர்செய்யவா்களில் சிறந்தவன,
 காண்டவம் விறகளில் சிறந்தது, கேசவா எல்லாப்பிராணிகளிலும்
 சிறந்தவா; சகரம் ஆபுதவததில் சிறந்தது, விளங்குகின்ற வானரக
 கொடியானது கொடிக்கறிசிறந்தது அரசரே! இவ்விதமான இவர்
 களைப் போரில் எத்தத்தேரானது சோதனாசகமக்கின்றதோ அதற்
 தேரானது சிளம்பினதான காலசககரம்போல நமமை நசிக்ருமபடி
 செய்யப்போகின்றது. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! அரசரே! எவருக்குப்
 பீமனும் அாஜுனனும் போர்வீரர்களோ, இப்பொழுது பூமிமுழுமை
 யும் அவருடையதே. ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! அவரே அரசர் அதப்
 படி, பீமலேனனால் பெருமபாலும் கொல்லப்பட்டதும் முழுக்குன்றது
 மான உமமுடைய சேனையைத் துரியோதனன்முதலான கொளரவர்

1 'முன்னயிருந்த ராஜ்யம் காட்டாந்த சிறு தேசமே. பிறகு, பாண்டவர்
 களால் பெருகியது' என்பது கருத்து.

2 'முழுகினவா்களுக்குச் சமராயுள்ளவா்கள்' என்பது கருத்து.

கன பாததநிபி, எதததை அடைப்பபெபாகின்றாகன. ஒ' மஹாராஜரே' பிமருகருட அபாஜன பதருட பபரதலாகனான உமமுடைய பதாநருட (அபாநரே) அருடபி' என்ற அபாநருட' வெறநிறைப அடைப்பபெபிடுகென் இப்பெ'முது, மதநிபாநருட பாகுசால கருட கெகபாகருட பாலவருட ருடனெனாரருட உமமைப பூஜிதகவிடெ ஸ்லாநம உமபப அபமதிககிருடன - த்நீமாநுன பாததநிபி விபததை அபி'ராகனான இடாகனெல்லாநுமே அமை அடைநதாகன அபி' பொழுதுடெ உமமுடைய

மஹாராஜரே' எவன, வகதபெருக நகாதவாகருட தாமததுடன கூனதாகருமான பாணபிபுதபொநனை பிபோதமான காரியதகால் கஷ்டப்பிததிருடு இப்பொழுதும பககககினை ருடு, துணைபான வாகருடனகூனவனும் பிபிபமான உமமுடைய அரதப பதபொன எல்லா உபபவகனாபும அடகாததககவன (இடனை) அருச'ததுத துபரபபடத நககவரலரே ஒ' மஹாராஜரே! என மறைவாபிலலாமல செல இவ்ணப்பறமிச சொலபுகிறென ஒ' பாததரே! ராஜஸரேஷ்டரே! ருதாமெபோது வல்லமையிலலாதவனாக இந்த எனனாலும புததிமான விதுராலும பாண்டவாகளைப பறநி உமமிடம புலமபபபடதெல்லாம பயனறததாகிவிடது' என்று சொன்னான்

ஐம்பத்தைநாவது அத்யாயம்.

யாதஸந்திபர்வம். (தோடிக்சீ.)

(துரியோதனன், பீஷ்மர்முதலியோர் தனகீது அபயம்கோடுத்ததையும் இருதிறத்துக்கேனயின் பலபலங்களைபும் சொல்லித் . திருநாஷ்டிராணத் தேற்றியது)

துரியோதனன் சொல்லுகிறான் : 'ஒ! மஹாராஜரே! நீர பயப்படவேண்டாம. உமமால் நாங்கள் துககிககப்பட்டதககவாக வரிலலை. ஒ' விபுவே! பலசாலிகளான நாங்கள் போரில பகைவர் களை வெல்லுவதற்கு வல்லவர்களாயிருக்கிறோம் காடடில் துரத் தப்பபட பாததாகளை மதுஸூதனன அடைந்தபொழுது, பகைவர்

1 'பாண்டவாகளைக்குறிததுச சகதியில்லாதவரைபபோல நீர புலமபப இரதப் புலமபெல்லலாம பயனறது' என்றும் கொள்வலாம்.

ஊடைய ராஜ்யத்தை நாசம்செய்ததும் பெரிதுமான சேனைகூட்டத்துடன் சேகயாகளும் திருஷ்டகேதுவும் தருபதபுத்திரனான திருஷ்டத்யுமனனும் மற்றும் அநேகம் அரசர்களும் பாரததர்க்குப்பின் தொடர்கிறவர்களாகி அடைந்தார்கள் மகாரதர்களான அவர்கள் இந்திரபாஸ்தத்திற்குச் சமீபத்தில் வந்து கூடினார்கள், கூடி, கௌரவர்களுடன்கூடின உம்மை நிரந்தனையும் செய்தார்கள். ஓ! பாரதே! கிருஷ்ணனைப் பிரதானமாகவுடைய அவர்கள் சேர்ந்து, தோல்களுந் தனுகொண்டு வீற்றிருக்கும் புதிஷ்டிரரைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அரசர்கள், ஜனககட்டோடிகூடின உம்மைக கல்லி எடுப்பதற்கு விடுபமுள்ளவர்களாய், ராஜ்யத்தைத் திருமபவாங்குவதைச் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஓ! அரசே! பரதஸுரேஷ்டே! ராஜே (இவ்விதச்செய்தியைக்) கேட்டு, உடனே, ஞாநிகளுடைய நாசத்தி லுண்டான பயத்தால் பயந்து, பிஷ்மரீடமும் துரோணரீடமும் கிருபரீடமும் சொன்னேன் ஆகையால், பாண்டவர்கள் பிரதிஜை ஏற்பாடி (நடக்க) இருப்பார்களென்பது என எண்ணம் வாஸுதேவனோ, எவகளுடைய முழுநாசத்தையும் செய்யவிருமபுகிருன. விதுரரைத்தவிர உவகொல்லாடையும் கொல்லப்படவேண்டியவாக னென்று (அவன்கருதுகிறெனென்பது) என எண்ணம். தாமத்தை யுணர்ந்தவரும் கௌரவரில் சிறந்தவருமான திருதராஷ்டிரரோ கொல்படத்தக்கவரில்லை. ஓ! ஐபா! ஜனாததனன், எவகளை முழுமையும் நாசம்செய்து கௌரவர்களுடைய முழுராஜ்யத்தையும் புதிஷ்டிராவசப்படுத்த விருமபுகிருன. அப்படியிருக்க, நமக்கு இச்சமயம் செய்யவேண்டியதாக நேரிட்டது எது? நமஸ்காரமா? அல்லது, 'ஓட்டமா? அல்லது, 'உயிரை விட்டாவது பகைவர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்வோம்' எனபதா? எதிர்த்து யுத்தம் செய்வதிலே நமக்குத் தோல்வி நிக்சயமாக ஏற்படும். எல்லா அரசர்களும் புதிஷ்டிரருடைய வசத்திலிருக்கின்றனா நமமிடத்திலோ தேசமே வெறுப்புற்றதாயிருக்கிறது. நம்முடைய மிதரர்களும் கோபநகொண்டிருக்கிறார்கள் எல்லா அரசர்களாலும் உறவினர்களாலும் எங்கும் நிரந்தன செய்யப்பட்டோம் நமஸ்காரத்தில் தோஷமில்லை, மிசப்பவருஷங்களை நமக்கு ஸமாதானமுண்டு * ஆகையால், எனனிமித்தத்தில் துக்கத்தை அடைந்தவரும் அளவற்ற கிலேசத்தை அடைந்தவரும் அறிவையே நேத்திரமாகவுடையவரும் அரசருமான பிரதவை உத்தேசித்தே துக்கக்கிறேன். உம்முடைய புதர்கள் என்னுடையபரியதத்திற்காகப் பகைவர்களான பாண்டவர்களுக்கு

செந்தையாசெய்துவிட்டார்கள். அரசரே! து உமக்கு முன்னமே தெரிந்த விஷயமே. 'புறநாடு காண ஆததப்பாண்டவாகா மந்திரி' என்றான். தி துறா. ராஜகுருகு குலாச, நைதசெய்தால் பாடி, திது பிசெசெய்யப்பொசுந்தி' என்று சொன்னான். து'பாநதிரே' பிறகு, துசொணரு பிஷ்டம கிதபநு அபுநத, தாமம, பெரிதானவாய்ப்பையடைந்தவறு. உதகதம—திரி பஷனை புண்டவனுபிதபநு, னனைக தசெசொனா வறு — 'பைகவநாவாதி, திவனே' பிறா உமக்கு து துசொனாசெய்யாமகே யாஞ்ல பபபபட்டெனாடா பிறா ப, தததில் உடகததபவர்க ளான எங்களை வெல்லவல்லவர்களலா எங்கள் ஒப்பொருபநுமே எல்லா அரசார்களும் வெல்லவல்லாரா. இவ்வா வடம. கூடையான சரகநாரலே இவர்களுடைய சொழபபப போக்கு கியும' என்பது முன்காலதில் 'புடா துறயாரலேமே எல்லா அரசார்களும் ஐயக்கபபட்டார்கள் தமது பிறா மரி, தபினனா, மிகக கோபத்தை அடைந்தும் பாபபபுடனகூடவருமான கெளர வரகேஷ்டா, ஒரு நேருடன அவர்களில் அனெகட போகனைகொன் றா அதன பிறகு, அனெகா பய, நதால் இதப்பிஷ்டமசை சரண மடைந்தார்கள். அபபபப்பட்ட இந்தப்பிஷ்டர் எங்களுடனகூழ் போரில் பைகவர்களை வெல்லதற்கு மிகவும் வல்லவா. பாதசரேஷ்ட ரே! ஆகையால், உமமுடைய பயமானது போகடம. அந்தசம்மபத் தில் அளவற்ற பாகாமமுடையவர்களான இவர்களுக்கு இவர்த உறு திபானது ஏற்பட்டதனறே! முனடி, பூமிமுமுமுடையும் பிறா கருடைய வசத்திலிருந்தது இப்பொழுது, மடமையோ இவர்கள் புத்தத்தில வெல்ல வல்லவர்களலா இப்பொழுதோ, பைகவர்களான பாண்டவர் கள சிறகு முறிந்தவார்களும் ஶீரயம் குறைந்தவா்களுமாயி நககிறார்கள். பாதசரேஷ்டரே! பூமிபும் நமமிடமி நககிறது. ஸுகதுக்கங்களில் ஸமமான பயனையுடைய அரசார்களும் வரவழைக்கபபட்டார்கள். பைகவர்களை வாட்கிறவரே! அபபபப்பட்ட எல்லா அரசார்களும் என்னமித்தம் அகனியிலோ கடலிலோ விழுவார்கள். கெளரவாகனிற் சிறந்தவரே! அதனை அறிபக்கடவி தவிரவும், இப்பொழுது, உன் மத்தனைப்போலப் பலவிதமாப்ப புலம்புசிவனரும் துக்கத்தைப்படைந்த வரும் பைகவர்களுடைய தற்புகழ்ச்சியில் பயந்தவருமான உமமைச் சிரிக்கின்றார்கள். இந்த அரசாக்களெல்லாரும் ஒவ்வொருவருமே பாண்

1 ' நமமால் துரோகம் செய்யப்பட்டிருப்பார்களேயானாலும் ' என்றும் கொள்ளலாமென்பது பழைய உரை.

டவர்களைக் குறித்துத் தம்மை ஸமாததராக நினைக்கிறார்கள் உமக்கு
நேரிட்ட பயமானது போகட்டும் இந்திரனுங்கூட, சிரமடியிருக்கிற
எனச்சேனைபைக் கொல்லுவதற்குத் திறமைபுள்ளவனாகான். இது,
ஸ்வயம்புவான பிரமமாவுக்கும் கொன்று குறைக்கமுடியாத ரூபத்தை
உடையதாயிருக்கிறது ஓ! ஷ்டுபே! அந்தயுதிஷ்டிரன் எனச்சேனைக்
கும் எனவல்லமைக்குமே பயந்தல்லவோ பட்டணத்தைவிட்டு ஐந்து
கிராமங்களை யாசிக்கிறான். ஓ! பாரதரே! நீர் குரத்திபுத்தரான விரு
கோதரனை ஸமாததனாக நினைப்பது தப்ப. எனது முழுப்பாவத்தை
யுமோ நீர் அறியவில்லை. கதாயுத்தத்தில் எனக்குச் சமமானவனோ
பாரில் ஒருவனும் இருக்கவில்லை, இருந்தவனும் ஒருவனுமில்லை,
உண்டாகப்போகிறவனும் ஒருவனுமில்லை. நான் முயற்சியுள்ளவ
னும் கஷ்டத்துடன் குருகுலத்தில் வசித்தவனும் விதையில்லாத
கண்டவனுமானவன். ஆகையால், எனக்குப் பிமனிமிருந்தோ
மற்றவர்களிடமிருந்தோ, ஓரிடத்திலிருந்தும் பயமில்லை நான் அப்பொ
ழுது பலராமருடைய வீட்டில் அவரைப்பித்தது வசித்தபடியால், கதை
யில் துரியோதனனுள் எனக்கு சிகரானவனில்லையென்பது நிச்சயம்
நான் பூமியில் யுத்தத்தில் பலராமருக்குச்சமானனும் பலத்தால்
அதிகனுமாயிருப்பவன் யுத்தத்தில் என்று கதையின் அடிபைப்
பிமன் ஒருபொழுதும் தாங்கான் ஓ! அரசரே! நான் கோபத்து
டன் பிமனுக்கு ஓர் அடி கொடுப்பேனையானால் பவங்கரமான அது
வே அவனைச் சீக்கிரம் யமனவீட்டிற்கு அனுப்பிவிடும் கதைபைக்
கையிலுடையவனாக விருகோதரனைப் பாப்பதற்கு விருமபவும் செய
கின்றேன் இதுவோ, வெகுதாமாயத் தினந்தோறும் எதிராகக்கிற
என்னுடைய விருப்பம். குரத்திபுத்தரான விருகோதரன் என்னால் யுத்
தத்தில் கதையாலடிக்கப்பட்டுச் சீரம் சிதறினவனும் உயிரிழந்தவ
னுமாகிப் பூமியில் விழப்போகிறான் 'இமயம்' என்கிறமலையும் என்
னால் ஒருதரம் கதையின் அடியால் அடிக்கப்பட்டால் நூறுயிரமாகச்
சிதறிப்போகும் அந்தப் பிமனும் இதனை அறிகிறான் வாஸுதே
வனும் அர்ஜுனனும் அறிகின்றார்கள். கதையில் துரியோதனனாக
குச் சமமானவன் இல்லையென்பது உறுதி. ஆகையால், உமக்குப்
பெரிய யுத்தத்தில் பிமனேனமபமான பயமானது போகட்டும்.
நானோ இவனைத் தொலைக்கின்றேன். அரசரே! மனவருத்தம்
அடையாதீர் ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! என்னால் அவன் கொல்லப்
பட்டபொழுது, (அர்ஜுனனுக்கு) ஒப்பானவாகளும் மேலானவாகளு
மான அநேகம் ரதிகர்கள் அர்ஜுனை விரைவில் சிதறும்படி செய்யப்

போகின்றார்கள். ஒ' பாதரே! பிஷ்டா, நுரோணா, கிருபர், அஸ்வத
தாமா, காணா, சூர்யா, பிராஜோதிஷாதிபனா பகதந்தன,
சலிபன, விஷ்ணுஜனா ஜபததா நோணா ஸ்வரோத
வருமே பாண்டவாகனா கொலதபது ஸ்வா. ரோத,
வாகனாகிமோ, மோடபொழுதிவாகனா மனவிடையாடபச
செயவாநா. ரோதிபதா அரகாரின சோதா ம ஸ்வருன
குந்திபதான தனஞ்சபின கனாநாநா, மதா ஸ்வாபதபது
வல்லமையிலாததெனநால், சாராமிலா ஆஜுனன. பிஷ்டாபி
துரோணாபாபு அஸ்வததாமாபாபும் கிருபாபி சாகடப
கால நாமிககனாகாக அக்கப்பபதித தனாசமத பமனவி
செலான. ஒ' பாதரே! ககசாதநாநா பிதாபதரும, சாதனவி
னிம, பிரமபிஷ்டகு துபாநாபதம தேவகாபாபும், ராகசுபா
தவருமாகடனாபா அரகரே! அரகா செவாபபபபு ஒரு
வனுமிலா மகிசுசபை அரைதவாநா (ககது) பிதாபிநால்,
'உனகது விநுபபமிலாபிதால் மெரிக்கமாடாப' எனத் தொலப
படபருகிருரலலரோ' துரோணா பிரமபிஷ்டபாந பாதவாஜிட
மிருது, கலசத்தினுடானா ஒ' மஹாராஜரே! சேந்த அஸ்திரங
கின் அமிகனற அஸ்வததாமாபும் துரோணாபிமிருதும் உண்டா
னா. ஆசாயாகாநித சேந்தவரும் கொதமமஹிஷிமினிபிமிருதும்
நாணலதனாபுனாடானவரும் பூரிமானுமான கிருபரும் வதமசெய
யபபததகாநவா எனபது என எண்ணம். ஒ' மஹாராஜரே! அஸ்
வததாமாபிநுபப பிதா, மாதா, மாமன இடமுதாகரும் மனிதா
1 வபிற்றிலபிதவாதவாகன. சூரான அரத அஸ்வததாமாபும் என
பகததில் இருக்கரு. ஒ' மஹாராஜரே! பாதாபேஷ்டரே! தே
வாகனாகுச சமானாகரும் மஹாரதாநருமான இவாகனெல்லாரும்
யுததததில் இரதிரானுகும் துனபததைச செயவாநா. 'இவா
கனில் ஸ்வரோதவரையும் எதிரததுப பாபபததகு அரஜுனனசக
தனலலன. ஆணமைபித சேந்தவாகளான இவாகனோ, சோதா, அர
ஜுன்னக கொலபபோகினறனா. ஒ' பாதரே! காணாம, பிஷ்ட
துரோணாகிருபாகனாகுச சமானாக எனனால் நனைக்கப்பபபருக
கிருன, பாசாராமால், 'எனககுச சமானாகுருப' எனபு ஒப்புக
கொளாபபபபவனாயும் இருக்கருன். காணனுக்கு அழகுபொருதி
யவைகளும் கூடஉண்டானவைகளும் சபமானவைகளுமான குண்ட
வகன இருதன. ஒ' மஹாராஜரே! இரதிரானுவன பகைவாகிள்

வாட்டுக்கின்ற அவனிடத்தில் இரதிராணிகளாக, அவைகளை, வீணாகத்
 தும் மிகவும் பயங்கரமுமான¹ சக்தியினால் யாசித்தான் அவன் சக்தி
 யினால் சாபப்பட்டவற்றிற்குக்கையில், தனஞ்சயன் எதனால் பிழைப்
 பான்² அரசரே! பூமியில் சிச்சயமாக எனக்கு வெற்றியும் பிறகு
 ஒருக்கு முடிவும் தோலவியும் கையில்வைக்கப்பட்ட கணிபோலத்
 தெளிவாய் நுகின்றன ஒ' பாரதரே! இரதப் பீஷமா ஒருபக்
 லில் பத்துலக்ஷத்தைக் கொல்லுவா, பெரிதானவிலுடையவாக
 ளான் துரோணரும் அசுவத்தாமாவும் கிருபரும் அவருக்கு சித்தான
 வாகன. ஒ' பகைவரை வாட்டுபவரே! ஸம்சபதகர்களென்கிற சூத
 திரியாக்குடைய கூட்டங்களும், 'நாங்களாவது ஆரஜனனைக் கொல்
 வகிவாம். வானரக்கொடியோனான அவனாவது எங்களைக்கொல்லட்
 டும்' (என்றசபதத்தோடு இருக்கின்றனா.) 'ஸவயஸாசிபின வதத்தில்
 நிலைத்திருப்பவர்களான அரசர்கள் அந்த ஸம்சபதகர்களையும் ஸமாத்
 தாக்ளென்று நினைக்கின்றார்கள். அப்படியிருக்க, நீர் அரதப்பாண்ட
 வர்கள் மிமித்தமாக ஏன் காணவில்லாமல் துன்பம் அடைகிறீர்? ஒ'
 பாரதரே! பிம்ஸேனன் கொல்லப்பட்டபொழுது பிறர்களுள் வேறு
 எவன் புத்தமசெய்வான்² ஒ' பகைவரை வாட்டுபவரே! அறிவீரா
 னால் எனக்கு அனாதசொல்லும் ஒ' அரசரே! பகைவர்களில், அந்
 தப்பிராதாக்களெல்லாம் (சொந்து) ஐவரும் திருஷ்டதபுமனனும்
 ஸாதபக்யுமாக எழுவா போதர்கள், ஸாரமான் பலமென்று கருதப்பட
 டனா அரசரே! எங்களுக்குள்ளேயோ, பீஷமா துரோணர் கிருபர்
 முதலியவர்களும், அசுவாதாமா, ஸூயபுத்ரனான காணன், பாஹ்
 லீக ராஜனான ஸோமத்தன், பராகஜோதிஷாதிபன், சலபன், அவந்தி
 தேசத்தரசர் இருவர்கள், ஐயதரன், துச்சாஸனன், துர்முகன், துஸ்
 ஸஹன், ஸருதாயு, சிதரஸேனன், புருமிதரன், விவிமசதி, சலன், பூரி
 ஸாவஸ், உமது புத்திரனான விகாணன் ஆகிய இவர்களும் சிறந்தவா
 கள் ஒ' அரசரே! எனக்குப் பதிலோ அருஷ்கள்கணிகள் சேகரிக்கப்
 பட்டிருக்கின்றன பகைவர்களுக்கு (என்னுடையவற்றிலும்) குறைந
 தவையான ஏழு அருஷ்கள்கணிகள் தாமே சேகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன?
 எதனால் எனக்கு அபஹ்யம் ஏற்படும்? பிருகஸ்பதியான்வா மூன்று
 மடங்கு குறைவான பட்டைய (எதிர்த்து) புத்தம் செய்யலாமென்று
 சொன்னார். அரசரே! என்னுடைய இரதச்சேனையானது பகைவர்
 களைக்காட்டிலும்² மூன்றுபங்காக இருக்கிறது ஒ' பாரதரே! பிறர்

¹ 'சக்தி' என்கிற ஆயத்தத்தைக்கொடுத்து அதற்குப்பிரதியாக' என்பது

² அவர்களில் ஏழுபோ, தங்களில் தன்னைச்சேர்த்து இருபத்தொருவர்.

களுக்கும் குணகுறைவாடினா பலவிஷயத்தைப் பார்க்கிறேன். ஓ! அரசனே! எனக்குத் துணைதரவுடன கூட பல குறைந்ததும் பாகக்கிறேன். ஓ! பாரசீசர்! எனது உடைய சிறு தானை இந்த எல்லாப் பலதந்தையம் பாண்டவர்களுடைய குறைவையும் நன்றாக அறிந்து மறக்கதற்கு அடையாமை நிரூபிப்பதற்கு நான் ஓ! பாரசீசர்! உருடைய பட்டாநதை விட்டுவிட்டு நான் துரியோதனன, தீயவிதம் சொல்லி மீட்டு, அக்கனா நந்தே, மருத தக்க வைக்களை அறிந்து மறப்படும் அறிவிப்பை நான் குறிஞ்சுநாயனை கோசகி விவல்லாது.

ஜம்பததாராவது அத்யாயம்.

யாநலந்தீபாவம். (கோடீச்சி.)

(ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களின் போர்வீரப்பங்களையும் தேர்கள் குதிரைகளையும்பற்றித் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

துரியோதனன, 'ஸஞ்சய! அரசர்களுடன் ஏழு அசெஷன்கினிகளை அடைந்து யுத்தத்தைச் செப்பயிடுபதமுள்ள சூத்திரதான யுதிஷ்டிரன் எனனசெய்ய விருமபுகிறான்' என்றுவினவ, ஸஞ்சயன், 'அரசனே! யுத்தத்தையடைப விருப்பமுள்ள வரான யுதிஷ்டிர மிக்கஸந்தேஷத்தை அடைந்தவராயி நுககிராபிமஸேனனும் அரஜுனனுமாகிய இராவாகளும் மகிழ்ச்சி புள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். நகுலன ஹதேவாகளும் பம்பபடவிலலை சூத்திரதான தனஞ்சயன் மந்திரத்தைப் பரிசீலிக்க விருப்பமுள்ள வனாகித் திவயமான ரதத்தை எல்லாதகைக்குக்களையும் பிரகாசககச செயது பூடசசெய்தான மின்னலோடுகூடிய மேகத்தைப் போல ஸந்தத்தமான அந்தத்தையையார்ந்திராம. நானகுபககத்திலும் ஊன்றிப்பாநது ஸந்தேஷிக்கிறவனுய், 'ஸஞ்சய! (ஜயத்திற்குக்) காரணமான இதைப்பா நாய்கள ஜிபிப்போம்' என்று சொன்னான். அவன் எனனைகோக்கிச் சொன்னபடியே நானும் கிணைக்கிறேன்' என்று சொன்னான்

துரியோதனன, 'சூதாநிகருவிகளால் ஜயிக்கப்பட்ட அந்தப் பார்த்தர்களை மகிழ்ந்து புகழ்கிறாயே? அரஜுனனுடைய ரதத்திலே சூத்திரைகள் எவ்விதமாயிருக்கின்றன? துவஜங்கள் எவ்விதமாயிருக்கின்றன? சொல்' என்றுகேட்டான். ஸஞ்சயன், 'ஓ! அரசனே!

நான் உணர்ந்திருக்கிறதற்கும் விசுவகாமாவும் இந்திரனும்தான் பொழுதுதான். உணர்ந்திருக்கக்கூடியதாயிருக்கும்படி உருவங்களைச் செய்திருக்கிறான். அந்தந்த உலகத்திலே அவர்கள் தேவமாயைப் பிழைக்கிறார்கள். உலகமென்றும் தீயமாயைவகளுமே பெரியவைகளும் இவ்வாறான உருவங்களைச் செய்தார்கள் வாயு புத்திரரான உருசசெய்யப் பிழைக்கின்றதைத் திருப்திக்காக அந்தத் தந்தையின் பிழையைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறார். அந்த உருவங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே குழைக்கும் உயரத்திலும் உருவங்களைப் பிழைக்கின்றதைத் தனவழியினால் சூழ்ந்திருக்கிறான். குழைப்பதால் (ஒன்றிலும்) தட்டுப்பாடு. விசுவகாமாவால் அந்த உருவங்களை மாயமானது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்திரனுடைய வில்லைப்போல் விளங்குகின்றது. அது உருவான முடையதில்லை. அது என்னவோ நான் அறியேன். அப்படியே விசுவகாமாவால் தவஜமானது செய்யப்பட்டது. அதனுடைய உருவமானது பலவடிவங்களையுடையதாகக் காணப்படுகிறது. அந்தவழியினால் இருந்துண்டான புக்கபானது தேஜனைச் சொந்தமாகக் கொண்டு இருக்கிறான். உருவங்களையுடையவைகளான வானங்களையும் தரிப்பதாகி ஆகாயத்தை மறைத்துக்கொண்டு போவதுபோலவே விசுவகாமாவால் தவஜமானது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் செய்யப்பட்டிருப்பதால் பாாமுமில்லை; தடையுமில்லை. அரசனே! இப்படியில்லை ஆகாயத்திலோ எவ்வாறுத்திலோ எவைகளுக்கு எல்லாவிதத்தையும் குறைகின்றதில்லை. உருவப்படுத்தி முன்னவைகளும் வாயுவுக்குரியவான வேகமுடையவைகளும் தேவலோகத்திலுண்டானவைகளும் சிதராதனாகக் கொடுக்கப்பட்டவைகளான அப்படிப்பட்ட நல்லகுதிரைகள் அந்தத்திலே பூட்டப்பட்டன அப்படியே, கொல்லக்கொல்ல எப்பொழுதும் அருகப்பூரணமாகும்படி முன் வரக்கொடுக்கப்பெற்றவைகளும் தந்தம்போல் சிறந்தமுடையவைகளும் பெரியவைகளும் அராஜகனான குதிரைகளுக்குக்கான விரியமுடையவைகளான (குதிரைகள்) அரசனுடைய ரதத்தில் பூட்டப்பட்டு விளங்குகின்றன. பீமனேனனுடைய ரதத்தில் 1 நஷத்திரங்கள்போன்ற காரதியுடையவைகளும் வாயுவுக்கு விரைய வேகமுடையவைகளான குதிரைகள் (பூட்டப்பட்டு) இருந்தன. வீரனான பிரதாவுக்குப் பிரதாவும்

1 'நிகழ்பரகயா' என்பது மூலம். 'காடிகளழைநறவைகள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

பிரிதியடைந்தவனுமான அர்ஜுனனால், தனது தீராக்ஷாகாடபுஷ்பம்
விசேஷமுள்ளவைகளாகக் கொடுத்தபடியால், அதன் கறுத்த அங்க
ங்கத்தையெல்லாம் திருத்திப்புகளைப்போலப் பித்தமுள்ள
முதுகையுடையவகளுமான (குதிரைகள்) எடுத்தவையெல்லாம்
வாகி வலுக்கெவ்வளவு தாக்குகின்றன. மாற்றின் பித்தமுடைய,
எஜமீன்மிதநிதமிதாதுமாய் விரைவான நடுவில் போட்டெவ்வெ
ராலும் கொடுக்கப்பட்டவகளுடைய குதிரைகளில் சிறந்தவகளுடைய
வாடிக்கு விரைவானவகளுடைய பல்முனையவகளுடைய கொடுமை
யவகளுமான குதிரைகள் பித்ததீராக்ஷாபுடையவகளுடைய தீரீரண
வகப்பறுப்பால் செக்கவற்றை வந்தனவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டு
இவ்வகளுக்கு கோனையெல்லாம் பல் பித்தமுடையவகளுடைய
மிகக்வேகமுடையவகளுடைய எஜமீனிடமிருந்தவகளுடைய கொடு
களால் கொடுக்கப்பட்டவகளுடைய பெரிபயைகளுமான குதிரை
கள் அபிமனயுமுதலானவகளுடைய திரைப்பதினை டத்திரைமுடைய
சுமாராகளை வலுக்கெவ்வளவு வளம் கொள்ளுன.

ஐம்பதேழாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்தி பாவம். (தோடீச்சி)

(ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களுக்கீழ் துணையாகவந்த அரக்கினையும் அவர்கள்
கொளவ விரக்கினக் கொல்லப் பங்கீட்டுக்கொண்டதையும் சந்திராஷ்
பிராணுத்தச் சொல்லியதும், துரியோதனன் தன் பக்கத்தவராவ்
கரின் வல்லமையைச் சொல்லித் தந்திராஷ்விடமிடத் தேற்றியதும்,
ஸஞ்சயன் தீரூஷ்டத்யும்னன் சொன்னதைச்சொல்லிப்
போரை நிறுத்தச்சொல்லியதும்.)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய' பாண்டவர்களுக்காக, என புத்திர
னுடைய சேனையுடன் யுத்தம் செய்வதற்காகப் பிரியததுடன் வந்த
வார்களில் அவ்விடத்தில் எவர்களைப் பாரததாயி¹ எனவும் வினவ, ஸஞ
சயன் சொல்லவானான் "அந்தகர்களுக்கும் விருஷணிகளுக்கும் தலைவ
ரான (அவ்விடம்) வந்த கிருஷ்ணரையும் சேகிதானனையும் அவ்விடத்
திலேயே தனித்தனி² ஓவவேரா அசெல்லுவினியுடன் பாண்டவா
களை அடைந்தவகளுடைய மகாரதர்களென்று புகழ்பெற்றவகளுடைய
ஆண்மையினால் காலங்கொண்டவர்களுமான சேகிதானன் ஸதயக

1 'சந்திராஷ்'னால் கொடுக்கப்பட்டவை' எனப்பதபழைய வரை.

புதரனுன புழுநானன ஆசிய இருவர்களைபும் பார்த்தேன். பினனும் பாருரால்கேசததரசனுன துருபதன, ஸத்தியஜிதது முதலானவர் சஞ்ச திருஷ்டதபுமனனை, தத்ஸவனுக்வடையவாகநும் வீரா கருமான பததுபுததிராசனால சூழப்பட்டவனும நெராவததை நிநுந,நிரெபகிதவனும் சகணடியினுல பரிபால்ககப்பட்டவனுமாகி அபிபொழுது எல்லார சேனைகநுடைய சரிததை,தபும மனையுமபடி செயதகொவாதி ஓ அநெஷாஹினிபுடன வந்தடைந்தான விராட மனசை உதகநடைத,நரனெனசெ,ம இரணபுததிராகனோடும் ஸூயாத ந,நா பூதலானவாக ந,ம வீராமருமான ஸகோதராகனோடும்,மதி ராகபூத,ந,நல்குக்வடைய (மதப்பபுததிராகனோடும் ஓ அநெஷா ஹினிபெராரிநுலே சூழப்பட்டவனுந் பாரதனை அழித்தான. ஜாரா நடை,மதரானமகநராஜனும,சேதிதேசததரசனுன திருஷ்ட தேதுமதபுமனனும ஓவிரா அநெஷாஹினிபால சூழப்பட்ட வாகனாந,த தவிர,தவிர உந்து அடைந்தாநகா கேகயதேசாதிபதிக னான ரோதராகா ஸுவாகநும், எல்லாநும் சிவந்தகொடிபுடையவாக நும் ராஅநெஷாஹினிபினுல சூழப்பட்டவாகளுமாகிப் பாண்டவா களாஅநெதராகா பாண்டவாநருநகாத துரிபோதனனுடையசேனை புடன பொபுரிவ,நகாக உத,நவாகான இந்த இவவளவுபோகளைபும் அரவிடத,திலபாததேகன. மணிதகளைசசோநததும் தேவாகளைச ரோநததும் கந்தருவாரளைசசோநததும் அஸுராகளைசசோநதது மான உபுகமமையபதை,அநிரந்தவனும மகாரதனும் பரஸித்தனமான திருஷ்ட,தபுமனன, அரவிடத,தில, சேனையின முகத்தில அமாததப பட்டான. ஓ 'அரசரே' கந்தருவின் புததிரான பிஷ்மா சிகணடி யின் பாதமாக அமைக்கப்பட்டா. வீராடன அடிக்கின மவாகளான மதஸியாசருன அவனுக்குபின்பலமாக அமைக்கப்பட்டான். பலசாபான மததிராஜன பாண்டின்மூததகுமாரருடைய பாக மாச-பெயப்பட்டான் அபபொழுது, அவருள்ளசிலா அவாகளைப பழிநெகனால (இவாகா ஓ நவநகொருவா) ஸமமில்லாதவாகளாக நினைசடப்பட்டாகனெனவு சொன்னாகா. புததிராகனோடும் நூறு ஸகேஷா,நாகனோடும் துரிபோதனனும் கிழக்குத்திககிலுள்ள அர சாகநும் தெற்குத்திககிலுள்ள அரசாகளும் பீமஸேனனுடைய பாகததில ஏற்படுத்தப்பட்டாகா. ஸூயாபுததிரான காணனும் அரவததாமாவும் விகாணனும் ஸ்ரீதுதேசத்தரசனுன ஜயதரத னும் அராஜானனுடைய பாகத்தோடும் ஒப்புககொள்ளப்பட்டார் கள பூமியில் (வெல்ல) முடியாதவாகளும் சூரனெனகிற காவ

முடையவாகளுமான (முற்றும்) எவ்வளவு பொருளுடைய அநுக்
 ளெல்லாவதும் நினைக்கின் குமாரனான அரணுனன தன பாதத்
 தில் வைத்திருக்கொண்டான். பெரிய விழுண்டையவர்களுடைய
 புத்திரர்களும் 1 தேவபிரேசாதிபதிகளுமான விரோதபாகன ஐவா
 கரும் 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 8

1 இலாகா மூலக் கேசமனனா, விந்தானுவிந்தாகளால் அரத்தபயப்
வாகள, உதயோக பாகம் 55-ம் பக்கம்பாக்க.

2 ஸ்ரஸ்வதீநதிகதகராயிலுள்ள அரசாங்க டீடங்கள்.

3 'போசொல்லிப் பாதஞ்செய்துகொண்டார்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

4 'அநேகமபுத்திராகளை யுடையதீர் முடிவில் புத்திரானிலலாமல போக வேண்டாம்' எனபதும், 'புத்திரனுள்ளதீர் உமமுடையபுத்திரர்களைப்போலப்

திருவாஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய' எவர்களுக்கும் போரமுனையில் பலநாளுந் பிடினுடன் புத்தமானது ஏற்பட்டிருக்கிறதோ மூடர் சாஸ்திரம் நுதுமினையாடினவர்களுமான என்னுடைய அந்த ஸ்ரீமதிராசுரம் உலகத்தவர்களை பூமிபிழுவான அரசாக்களில் ஸ்ரீமதிருவாஷ்டிரன் (பாகபசுப்போலக் கொலவதற்காகக்) குளிப்பாட்டப்பட்டவர்களை மீளக்குப்பிச்சுகள் அகநினியில் விழுவது போலக் காண்டவாசுதிர அகநினியில் விழப்போகிறார்கள் (நமமால்) செப்டம்பரம் உலகத்தவர்களை மகாதமாகக் கொல (என்) சேனை உலகத்தவர்களைப் பார்த்துக்கொள். பாண்டவர்களாலே புத்த சாஸ்திரம் புத்தரில் பக்தமசெய்யப்பட்ட அந்தச் சேனையை எவர்கள் பின் தொடரப்போகிறார்கள்? எல்லாருமே அதிரத்தொரு குரல்களும் நித்தமாய்க்கொண்டு பிரதாபசாலிகளும் சாந்தியால் ஸ்ரீமந்ருக்கும் அகநினியில் நித்தானவர்களும் புத்தத்தில் வெல்லுகிறவர்களுமா இருப்பார்கள். 'ஸஞ்சய' எவர்களுக்கு, புதிஷ்டிரன் நாயகனோ, மது உலகநா காப்பவனோ, பாண்டபுத்திரர்களும் வீரர்களான பீமார ஸ்ரீமந்ருமே போவீரர்களோ, நகுலனும் ஸ்ரீமந்ருமே பாஞ்சாலன் பந்திரனும் திருஷ்டபுமனனும் ஸாதயகபும துருபதனும் தமபி டனகூன திருஷ்டகேதுவும் பாஞ்சாலன் புத்திரனும் உத்தமேன ஜஸும ஜபிக்க முடியாதவனும் புதாமனபும சிகண்டியும் க்ஷத்திர தேவனும் வீராடபுத்திரனும் உத்தரனும் காசி தேசத்தரசர்களும் சேத்திரேசத்தரசர்களும் மதலிய தேசத்தரசர்களும் எல்லா ஸ்ரீமந்ருமே வீராடபுத்திரனும் பபருவும் பாஞ்சால தேசத்தோர்களும் பிரபந்திரர்களும் புத்தவீரர்களோ, வீரர்களும் புத்தத்தில் தீரர்களான எவர்கள் விருப்பமில்லாமலிருக்கையில் இந்திரனும் இந்தப் பூமியைக் கைப்பற்ற வல்லவனாகனோ, எவர்கள் மலைகளையும் பிளப்பார்களோ, எல்லார்களுக்கொருமே சிறைத்தவர்களும் தேவர்களுக் குளிப்பாடாத பதனகூனவர்களுமான அவர்களுடன், நான் வைது கொண்டிருக்கையிலேயே, துஷ்டனும் புத்திரன் புத்தருசெய்ய விருமபுகிருன்' என்று சொன்னான்.

தூர்யோதனன், 'இருவர்களும் ஒருஜாதியிலுள்ளவர்களும் இருவர்களும் பூமிக்கு விஷயமாயுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, என்னகாரணத்தால் பாண்டவர்களுடைய பக்கமொன்றி பாண்டவர்களை யும் நினைக்கவேண்டாமா?' எனபதும், 'உமக்குச் செய்யவேண்டியதை' எனபதால், 'நீரிருக்கையில் புத்திரர்களுக்கென்ன அதிகாரம்? உம மிஷ்டப்படி ஏன் செய்யக்கூடாது?' எனபதும் குறிப்பி.

பிழக்கின்றேன. பிஷ்மா துரோணா கிருபா காணான அஸ்வத்தாமா சலயீபன துரியோதனன இவர்களையும், கரையானது கடலைத்தடுப்பதுபோலத் தடுப்பேன்' என்று தூண்டுக்கிறான். அவ்விதம் சொல்லுகிறவனுள் அவனை நோக்கி, தாமாதமாவுடன அரசருமான யுதிஷ்டிரா, 'பாண்டவர்களுடன் பாஞ்சாலாக்களையும் உன்னுடைய தைரியத்தையும் வீரபுத்தையும் அடிக் கிறதென்றும். எங்கள் புத்தத்திலிருந்தும் கரையேற்று இ' புஜபலமுள்ளவனே' எத்ததிரியதாமத்தில்கலைத்திருப்பவனும் ஸமாதநனுமான உன்னே சொரவர்களை நன்கு சிஷிப்பதில் பொருமானவனாக அமிகின்றேன். பகைவரைவாடிகின்றவனே' என்கருதது எது நன்மைபோ அதை எதிர்த்து வந்தவர்களும பொபிய பிடுபபபுள்ளவர்களுமான கொளவர்களுக்கு நிசெயப்பெய்தும். புத்தத்தி' நூதும் விலக்கவாகளும் முறியஅடிக் கப்பட்டவாகளும் பாடபவனை விருமபுகிறவர்களுமாயிருப்பவர்களுக் குர குரனுவ எதது அளபொனே ஆனமையைக்காணபித்தது எதிரிலகிற பாடுறு அளபின் ஒப்பிவகொடுததும் விலக்குக கொள்ளவேண்டிமெனபது தெயானகருடைய கொளகை. நரஸகேஷ்டனே! அபபடிப்பட்ட நி நூதும் வீரனும் பராக்ரமமுடையவனும் புத்தவர்களில் பயத்தால் பிடைபபட்டவர்களைக் காககிறவனுமாயி நுக்கிறுப ஸந்தேகமில்லை, என்று சொன்னா. குருபுத்தாரும் தாமாதமாவுமான யுதிஷ்டிரா இவ்விதம் சொல்லுனகையில், திருஷ்டதபுனன், பயமற்று எனனை நோக்கி, 'ஸூத! துரியோதனனுடைய போரவீரர்களான எல்லாத தேசத்தார்களையும், பாஹலிகர்களுடனகடினவர்களும் விபீரீதமாக நடப்பவர்களும் 1 னோடஆபுநுள்ளவர்களுமான கொளவர்களைபும்

1 இக்கே குறிப்பினால் 'ஆயுன குறைந்தவர்கள்' எனும்பொருளையுணர்த்தியது.

யுடையவனு (அஃது அனுகூல) தேவர்களாலன்றி தேவலோகத்திலுண்டானதமானது ஸம்பாதிக்கப்பட்டது அவன் மனிதனால் வெல்லப்படான். யுத்தத்தில் மனத்தைச்செலுத்தாதீர்கள்' என பது என்னுள்' என்று சொன்னான்.

ஐம்பததேட்டாவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபாவம். (தொடர்ச்சி)

(நீந்தராஷ்டிரன், 'பீஷ்மீழ்தலியோர் போரைவீழ்ப்பவிலை' என்றதும், துரியோதனன், பீஷ்மீழ்தலியவரை எதிர்பாராமலே கின்னீழ்தலியவருதவயால் பாண்டவாத் யரைக் கோல்லுவதாகச் சொல்லியதும், தந்த ராஷ்டிரன் துரியோதனை நீத்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன் சொல்கின்றான். 'பாண்டி-தந்திரனான ஒருசயன இரமைப்பருவ யுத்தமாகொண்டே சூத்திரியஜாதக்குரிய பராக்ரமமுடையவனும விலவித்தையில் பரிசுபுடையவனுமாயிருக்கிறான் மரதர்களானவர்கள், நான் புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க, அவனுடன் யுத்தத்தைச் செய்யப்போகிறார்கள். துரியோதன! பாரதர்களில் சிறந்தவனே! யுத்தத்திலிருந்தும் திரும்பு. 1 பகைவர்களைச் சிஷிப்பவனே! வெற்றிதோலவிழுதலிய எல்லாநிலைமைகளையும்முடைய யுத்தத்தைப் (பெரியோர்கள்) சலாக்கிறதில்லை மரதிகளுடனாகுபவ உனக்குப் பூமியினுடையபாதியானது ஜீவிப்பதற்குப் போதுமானது. பகைவர்களைச் சிஷிப்பவனே! பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு உசிதப்படுகொடு. 2 மகாத்மக்களான பாண்டுபுத்திரர்களுடன் (வைர) சந்தையைக் கருதவேண்டிமென்பதைக் கொள்வார்களெல்லாம் நாமத்துடன் கூடினதாக நினைக்கின்றார்கள். அப்பா! புதா! உன்னுடைய இரதச் 2 சேனையையே ஊன்றிப் பா இரத உனக்கு நாசமுண்டாகவிட்டது. நீயோமோகத்தால் ஆறியவிலலை நானே யுத்தத்தை விருமபவிலலை. பாஹ்லீகரும் இதை விருமபவிலலை. பீஷ்மரும் துரோணரும் அரவததாமாவும் ஸ்ரௌயனும் ஸோமதத்தனும் சலனும் கிருபரும் யுத்தத்தை விருமபவிலலை. ஸத்தியவரதனும் புருமிநதிரனும் ஜயனும்

1 நீ பலசாலியாயிருந்தாலும் இந்த யுத்தமகூடாதெனறுகருதது.

2 குதிராமுதலியன கண்ணீர்வடிப்பதால் அபசுருந்ததைப்பற்றிச் சொல்லியது.

பூரிஸரவஸும அபபடியே பகைவாகனரால் பீடிக்கப்பட்ட கௌரவாகள எவர்களிடம் நிலையடைவார்களோ அவர்களும் புத்தததைப் புகழவில்லை. அப்பா! (அவர்களுடையவிருப்பமான) அது உனக்கும் - ருசிக்கடமும். நீ உன் இச்சையால் செய்வதில்லை காரணமும் பாவ புத்தியுள்ள துச்சாஸனனும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியும் உன்னைச் செய்விக்கிறார்கள்' என்று சொல்லத் துரியோதனன் கூறலானான்

‘நான் உமமிடத்திலோ துரோணரிடத்திலோ அபாவததாமா விடத்திலோ ஸஞ்சயனிடத்திலோ பிஷ்மரிடத்திலோ காமபோஜனிடத்திலோ கிருபரிடத்திலோ பாஹஸிகரிடத்திலோ ஸந்தியவரதனிடத்திலோ பூருமிதரனிடத்திலோ பூரிஸரவஸினிடத்திலோ ‘உமமைச்சோகநத மதறவாகனரிடத்திலோ கமையைவைத்து அழைக்கவில்லை ஒ! தந்தையே! பரதஸரேஷ்டரே! நானும் காரணமும் புத்தமாதிரி வேளவியை வளர்த்து புதிஷ்டரனைப் பசுவாகச் செய்து தீக்ஷிதாக்களாகப்போகிறோம் ரதம் வேதி, கத்தி ஸருவம், கைந ஸருகரு; கவசம் மினிதோல, எனதுகுதிரைகள் நான்குதேஹாதாககா, பாணங்கள் தாப்பைகள், புகழானது ஹவிஸ ஒ! அரசரே! ஆதமயஜன்ததால் யமநாமராஜனைப் பூஜித்து புத்தத்தில் வெற்றி பெற்றுப் பகைவாக்களைக்கொன்றவாகளும் திருவினா விடப்பட்டவாளுமாகப்போகிறோம் ஒ! பிதாவே! நானும் காரணமும் என பராதாவான துச்சாஸனனுமாகிய நாங்கள் மூவர்களும் புத்தத்தில் பாண்டவாக்களைக் கொல்லுவோம் நானாவது பாண்டவாக்களைக்கொண்டு இந்தப்பூமியை ஆளுவேன் எனையாவது பாண்டபுத்திரர்கள் கொன்றுவிட்டு இந்தப்பூமியை அனுபவிப்பார்களா ஒ! அரசரே! எனனுடைய உயிரும் ராஜபழம் எல்லாததனமும்¹ விடப்பட்டன (ராஜபுத்திரருடனும்) நமஸ்கரிப்பே! நான் ஒருகாலும் பாண்டவாக்களுடன் வஸியேன் ஒ! ஐயா! கூர்மையான ஊசியினதுவியினால் எவ்வளவு குத்தப்படுமோ நமது பூமியின் அவ்வளவுபாக்ககடப் பாண்டவாக்களுக்கு விடத்தக்கதில்லை’ என்று சொன்னான் திருதராஷ்டிரன் சொல்லலானான் ‘அப்பா! துரியோதனன் என்றால் விடப்பட்டான். யமனுடைய வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்ட மந்தனைப் பிண்செல்கிறவார்களான உவகௌல்லாரையும்பற்றித் துக்கிக்கிறேன். அடிப்பவர்களில்கிறந்தவாக்களான பாண்டவாக்கள் புத்தத்தில் எதிர்த்தவாக்களாகி மானகளுடைய கூட்டங்களில்புலிகள்கொல்வதுபோலச்² திருநதவாக்களையேசிறந்தவாக்களையே கொல்லப்போகின்றனர் எனக்கு

1 வெறுக்கப்பட்டன என்பது. 2 சிறந்தவாக்கள்ப்பார்த்தே.

விபரீதம்போலத்தோறனுகூறது நீண்டகைகளையுடைய யுயுதானன
லே கௌரவசேனையாகியஸந்திரியானவன அலைக்கப்பட்டவனும் விழுங்
கப்பட்டவனும் கசக்கப்பட்டவனும்வான். மாதவரானவா ஸம்பூரண
மாயிருக்கிற தன்னஞ்சயனுடைய பலத்தை மேலும் பூரணமசெய்யப்
போகிறா சினிரின்பேரான ஸாததியகி யுத்தத்தில சரங்களை
(விதைக்கோப) போல விதைக்கிறவனாக சிறகப்போகிறான். சிறந்த
தான் யுத்தத்தையுடையவாகளுடைய சேனையின் முகப்பில் பிமலே
னன் நிற்கப்போகிறான். ஒருவரிடமிருந்தும் பயமில்லாதவனான
அவனை எல்லாரும் கோடடையை அப்பெய்துபோல அறிக்கப்போகி
றார்கள் எப்பொழுது, போரில் பிமலால் விழுமபடிசெய்யப்பட்ட
வைகளும் கொம்புமுறிந்தவைகளும் பாவதங்களுக்கு நிகரானவை
களும் மத்தகமஉடைந்தவைகளும் இரத்தத்துடன் கூடினவைகளும்
மான யான்களைப் பாரப்பாயோ, அப்பொழுது, சித்தின் மலைகள்
போன்ற அவைகளைப் பாரத்துப் பிமலுடைய அடியிலிருந்தும் பயந்த
வனாகி, என வராததையை நிக்னகப்போகிறாய் பிமலால் எரிகக்
பட்ட தோயான்குதிரைகளின் கூட்டமான சேனையை அகனியின்
கதியைப்போலப் பாரத்துவிட்டு என்னுடைய வராததையை நிக்ன
கப்போகிறாய் உங்களுக்குப் பெரிதான பயம் வரப்போகிறது.
பாண்டவாருடன் ஸமாதானத்தையடையாமலிருப்பீர்களேயானால்
பிமலேனனாலே கதையால் அடிக்கப்பட்டவர்களாகிச் சமனத்தை
அடைவீர்கள் முறிக்கப்பட்ட பெருங்காட்டைப்போலப் பிமலால்
விழுமபடி தள்ளப்பட்ட கௌரவசேனையை எப்பொழுது பாரப்
பாயோ அப்பொழுது என்னுடையவராததையை சினைப்பாய்' என
றான் மஹாராஜரே! அரசன் இவ்வளவு சொல்லிவிட்டு அந்த எல்லா
அரசாக்களோடும் கலந்துபேசி, திருமபவும், ஸஞ்சயனை நோக்கி
வினவலானான்

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திரியம். (தோடீச்சி)

(ஸஞ்சயன் அர்ஜுனன் சொல்லியதை மறுபடியும் கேட்ட
திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய' எது சொல்லப்படாத மிச்சமோ,
கிருஷ்ணனுக்குப் பிறகு அர்ஜுனன் உன்னை நோக்கி எதைச் சொன்

னானே அனாதைச் சொல்லு. எனக்கோ கேட்பதில் மிக்க விருப்பமிருக்கிறது' என்று சொன்னான். ஸஞ்சயன, 'வாஸுதேவருடைய வாரதையைக் கேட்டுவிட்டு, குந்திபுத்ரனும் ஜபிக்கமுடியாதவனுமான தனஞ்சயன, (சொல்லுவதற்கு) ஸமயம் ஏற்பட்டபொழுது, அவர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லலானான் 'ஸஞ்சய! ஸூத்! சந்தனுவின்புத்திரரான பிதாமஹரையும் திருதராஷ்டிரரையும் துரோணரையும் கிருபரையும் சலயனையும் பாஹலிகமகாராஜரையும் அஸுவததாமாவையும் ஸோமதததனமகனையும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியையும் துச்சாஸனனையும் சலனையும் புருமித்திரனையும் விவீம்சதியையும் விகாணனையும் சித்திரஸேனனையும் ஜயதஸேனனென்கிற அரசனையும் அவந்திதேசத்தரசாகளான விந்தானுவிந்தாகளையும் புருவமசத்திலுண்டான தூமுகனையும் ஸிந்துதேசத்தரசனான ஜயதரதனையும் துஸ்ஸஹனையும் பூரிஸரவஸையும் பகதத்தனென்கிற அரசனையும் புருவமசத்திலுண்டான ஜலஸந்தனையும் மறறும் அவவிடத்தில் கௌரவாக்குடைய பிரியத்திற்காக யுத்தம்செய்வதற்கு வந்தவாக்குடைய மிகவும் ஜவலீககிற தான பாண்டவாக்களான அகனியில் மரிக்கவிருப்பமுள்ளவாக்களும் திருதராஷ்டிராபுத்திரனால் அழைக்கப்பட்டவாக்குடையவந்த அவாசனையும் நோக்கி எனவசனத்தினால் (குசலதையும் வந்தனதையும்) முறைப்படி சொல்லு ஸஞ்சய! அரசாக்களுடைய நடுவில் பாவகனைச்செய்கிறவாக்குடைய முதன்மையானவனும் பொறுமையுள்ளவனும் துஷ்புத்தியுடையவனும் ராஜபுத்திரனும் பாபாதமாவும் திருதராஷ்டிரரின் புத்திரனும் மிக்கபேரரசை கொண்டவனுமான துரியோதனனிடம் இதைச் சொல்லு ஸஞ்சய! பூரணமான என்னுடைய இந்த எல்லாவாத்தையையும் மந்திரிகளுடன்கூடின துரியோதனன கேட்கும்படியே' என்றான். குந்திபுத்திரனும் புத்திமான்மாயிருக்கிற தனஞ்சயன இவ்விதம் (சொல்லிவிட்டு) என்னை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, பிறகு, வாஸுதேவரைப் பார்த்துவிட்டு, கடைக்கனை சிவந்து படினுள்ளதும் தாமத்தோடுகூடியதுமான இந்த வாரதையைச் சொல்லலானான். 'சொல்லுகிறவரும் மகாத்மாவுமான யதுவீருடைய சொல்லைக் கேட்டு ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டபடியே, அதனையும் என்னுடைய சொல்லையும் அரசர் எல்லாரும் வந்தபொழுது நீ சொல்லவேண்டும். சரங்களாகிற அகனியின்புகையைபுடையதும் தேர்களின் கட்டுக்களால் சபதமுடையதாகச் செய்யப்பட்டதும் பெரியயுத்தமாகிற யாகதத்தில் பகைவரின் அஸ்திரவலிமையைக் கவர்

கிறதுமான விலலாகிற ஸ்ருவத்தினாலே ஹோமமானது செய்யப் படாதபடி, அனபுள்ளவாகளாகச் சேர்ந்து முயற்சிசெய்யுங்கள். பகை வாகளைக்கொல்லுகிறவரான யுதிஷ்டிரருக்கு விருப்பமானதும் உரியதுமான பாதிபாகத்தைக் கொடாமலிருப்போர்களானால் குதிரைகளோடும் காலாங்களோடும் யானைகளோடுங்கூடிய உங்களைக் கூர்மையான சரங்களால் அமுங்குமாறான பிதிருக்களுடைய திகை அடையச் செய்வேன்' என்று சொன்னான். தேவாளுடைய கார்திபோன்ற காரதியுடையவரே! அதன்பிறகு, நான், நான்குபுஜங்களுடைய ஹரியையும் அாஜுனீனையுமே விரைவுடன் நமஸ்கரித்து வீடைபெற்றுப் பெரிதான செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்காக வேகமாக இவ்விடத்தில் உமமுடைய ஸமீபத்தை அடைந்தேன்' என்று சொன்னான்.

அறுபதாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் இருதிந்தும்பலாபலங்களையும் புத்ரரேன்னும் அபிமானத்தால் யமன்முதலியதேவர்களும் பாண்டவர் களுக்குத் துணைசெய்வாரென்பதையும் நனக்கும் ஸமாதானமே வீருப்பமென்பதையும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

அறிவையே கண்ணுக்குடைய அரசன், ஸஞ்சயனுடைய வாரதையைக் கேட்டு, பிறகு, அந்த வாரதையைக் குணதோஷங்களால் 1 கணக்குப்பண்ணாத தொடங்கினான் புத்திராகளவியுத்தில வெற்றியை வீருமபுகிறவனும பணடிதனும் 2 புத்திமானுமான அரசன், புத்தியின் நிச்சயத்தால், உளபபடி ஸுகூஷ்மமாகக் குணதோஷங்களைக் கணக்கிட்டு யதாரதமாகப் பலாபலத்தையும் நிச்சயித்து எப்பொழுது அந்தவாரதையைக் 3 குணதோஷங்களால் நிறைந்ததாக நினைத்தானோ, அப்பொழுது, மறுபடியுமே கௌரவ பாண்டவாளுடைய சகதியைப் பிரித்தறிவதற்குத் தொடங்கினான். பாண்டவாளைத் தேவாகளமனிதர்களுடைய சகதியோடும் தேஜஸோடும் கௌரவாளை மிகவும் அறப்பமான சகதி

1 பிரித்தறிய. 2 இரட்டித்தலால் ஒன்றுவிடப்பட்டது.

3 பாண்டவர்களிடம்குணம், புத்ரர்களிடம் தோஷம்; அல்லது, ராஜ்யம், கொடுப்பதில் குணம், யுத்தத்தில் தோஷம்.

யோடும் (கடினவாகளாக நிச்சயித்து), பிறகு, துரியோதனனை நோக்கி, 'துரியோதன ! எனக்கு அடிக்கடி (உண்டாகிற) இரத்தக் கவலை நீங்களிலலை. நாளை, இதை உண்மையாகவும் பிரதயச்சுமாவும் நினைக்கிறேன், அனுமானத்தினாலிலை எல்லாப்பிராணிகளும் பிள்ளைகளிடத்தில் மேலான ஸ்நேகத்தைச் செய்கின்றன. சுகதிக் குத்தக்கபடி இவர்களுக்குப் பிரியங்களையும் நன்மைகளையும் செய்கின்றன. இப்படியே பெருமபாலும் உபகாரம் செய்கிறவர்களைப் பாராக்கின்றோம். பெரியோர்கள் பெருமபாலும் பெரிதான பிரியத்தையே கைமமாறாகச்செய்வதற்கு விரும்புகின்றனர். ஆகையால், அகனிபகவானும் காண்டவத்தில் அவ்நல செய்யப்பட்டதை நினைக்கிறவனாகிக் கௌரவாஹுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நேரிடும பயங்கரமான போர்தொடர்பில் அராஜனனுக்கு ஸஹாயத்தைச் செய்கிறவனாவான். பெற்றவிரூபத்தால் பாண்டவர்களைச் சோதனவர்களான தாமாமுதலிய தேவர்கள் அழைக்கப்பட்டவர்களாகி அநேகமாக வருவார்கள். பீஷ்மா துரோணா கிருபாமுதலியவர்களுடைய பயத்தினிரூபமும் காக்கவிரூப்பமுள்ளவர்களாகி இடிக்குச்சம்மான கோபத்தை அடைவார்களென்பது என்னெனம். தேவர்களுடன்கடினவர்களும் ஆண்மையிற சிறந்தவர்களும் வீரியசாலிகளும் அஸ்திரங்களின்கரையை அடைந்தவர்களுமான அந்தப்பார்த்தங்கள் மனிதனால் எதிர்த்துப்பார்க்கப்படவும் கூடாதவர்கள். திவ்யமும் உத்தமமுமான எவனுடைய காண்டவமெனகிற வில்லானது நெருங்கமுடியாததோ, எவனுடைய பெரிதான தூணீரங்கள் வருணனுடையவைகளும் குறையாதவைகளும் தேவலோகத்தவைகளும் பாண்டங்களால் நிறைந்தவைகளும் யிருக்கின்றனவோ, எவனுடைய தவஜத்திலுள்ள வானரமானது தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதோ, ரதமானது தடையற்றதும் புகையினுடைய கதிபோன்ற கதிபுடையதுமாயிருக்கிறதோ, நான்குஎல்லை யுள்ள பூமியில் எவனுக்கு ஸமமானவனிலையோ, பெரிதான மேகத்திற்கு நிகரான சபதமும் ஜனங்களாலே கேட்கப்படுகிறதோ, பெரிட்க்குச்சம்மான சபதமானது பகைவாகூட்டத்தாக்குப் பயத்தைச் செய்கிறதோ, எல்லாஉலகமும் எவனை வீரயத்தில் மனிதர்களை மிஞ்சினவனாகத் தீர்மானிக்கிறதோ, அரசர்கள் எவனை புத்தத்தில் தேவர்களைக்கூட வெல்லுகிறவனாக அறிகின்றனரோ, எவன் ஐரதாறு பாண்டங்களையும் எடுக்கிறவனும் இமைப்பொழுதுகளுள்ளேயே விடுகிறவனும் தூரத்தில் வீழும்படி செய்கிறவனுமாகிக் கண்ணுக்குக் காணப்படுகிறதில்லையோ, புத்தத்தின்பொருட்டு நிலைதகுறியவனும்

தேராளிகளில் சிறந்தவனும் பகைவர்களைச் சிஷிப்பவனுமான எந்த அாஜுனனைப் பிஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் அஸ்வத்தாமாவும் மதரராஜனை சல்லியனும் மதயஸ்தாகளான மணிதாகளும் மணிதர் செயலுக்கு மேற்பட்ட செயலைச் செய்யும் அரசாக்களும் வெல்லமுடியாதவனாகச் சொல்லுகின்றார்களோ, எவன ஒருமுறை இழுததுவிடுகிற வேகத்தினால் ஐரதாதுசரங்களை விடுகிறதோ, புஜபலத்தால் காதத்தவீரயனுக்கு ஒப்பானவனும் பாணிபுத்திரனும் பெரியவில்லையுடையவனும் மஹேந்திரனாகும் விஷ்ணுவுக்கும் சீகரான பராகசிரம் முடையவனுமான அந்த அாஜுனனைப் பெரிதான புத்தத்தையுடைய நெருக்கமான இரதப்போரில் கொல்லுகின்றவனைப்போலப் பராகசினேன பாரத! இவ்விதமான எல்லாவற்றையும் இரதப்புகழும் சித்திகிறவனாகக் கௌரவர்களுடைய பகைநாவிதில் கவலைபினால் நித்திரையிலலாதவனும் ஸுகமில்லாதவனுமாயிடுகிறேன் இப்பொழுது, கௌரவர்களுக்குப் பெரிதான அதிவுத்தொடக்கம் வந்திருக்கிறது. இரதக்கலகத்திற்கு முடிவு ஏற்படவேண்டுமெயானால், சமனத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தது வேறுதில்லை ஐயா! பாரததாக்குடன ஸமாதானமே எனக்கு எந்நாளும் விருப்பமாயிருக்கிறது புத்தம் ருசிக்கவில்லை எப்பொழுதும், பாண்டவர்களைக் கௌரவர்களைக்காட்டிலும் அதிகச்சக்திபுள்ளவாகளாக நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி)

(துரியோதனன், பாண்டவர்களுக்குத் தேவர்கள் துணையாக ரோண்பதைக் காரணத்தோடு கூறித் தனித்திறமையைக் கூறித் தானே அவர்களை வெல்வதாகச் சொல்லியது)

துரியோதனன், பிதாவினுடைய இந்தவாதத்தையக்கேட்டு, மிகப் பொருமைபுடையவனாகி அதிககோபமுற்று, மறுபடியும் தானே இந்த வாதத்தைச் சொல்லலானான்: 'ஓ! ராஜஸ்சேஷதரோ! தேவர்களை ஸகாயமாதவுடைய சூத்திரதராகா (ராமதால் வெல்ல) முடியாதவர்களாயிருப்பார்களென்று நீர் நினைக்கிறாற்ப்பயமானது உமமிடமிருந்து போகட்டும். பாரதரோ! தேவர்கள், விருப்பு வெறுப்புக்களில்லாமையாலும் லோபத்தைவிட்டமையாலும் பதார்த்தங்களின் உபேகையாலும் தேவததனமையை அடைந்தார்களென்று

திவ்ற்பிறந்தவரான வியாஸரும் மிக்கதவமுடையரான நாரதரும் ஜம
தக்னி புத்ரரான பரசுராமரும் முன்னம நமக்குக் கதைசொன்னார்கள்.
ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! தேவர்கள், மனுஷ்யர்கள் போல், ஒருகாலும்
காமத்தினாலும் கோபத்தினாலும் லோபத்தினாலும் பகையினாலும்
ப்ரவிருத்திக்கூற்தில்லை. அகனியும் வாடியும் தாமனும் இரத்திரனும்
அஸுவீனீதேவர்களும் காமஸம்பந்தத்தால் பிரவிருத்திப்பார்களே
யானால் அப்பொழுது பாரதர்கள் துக்கத்தை அடையமாட்டார்கள்.
ஆகையால், உம்மால் ஒருவிதத்தாலும் இரத்தக்கவலையானது அடையத்
தக்கதில்லை ஓ! பாரதரே! இரத்ததேவர்களோ தேவர்களுக்கூரிய
(சமதம்முதலிய) தனமைகளில் அடிக்கடி அபேகையுள்ளவர்கள்,
அல்லது, தேவர்களிடத்தில், சாமத்தினஸம்பந்தத்தால் பகையும்
பேராசையும் சாணப்படுமானால், (அப்பொழுது) இரத்த தேவர்க
ளுடைய இரத்தசெய்கையானது தேவர்களுக்கூரிய 1 பிரமாணத்
தனமையால் 2 மேலிடப்போகிறதில்லை 3 அகனியானது எனனால்
அடிக்கடி 4 மந்திரிக்கப்பட்டு, எல்லா உலகங்களையும் எரிக்கவிருப்ப
முள்ளதாக நாலுபக்கத்திலும் வாரியிறைக்கப்பட்டு அவிக்கின்றது,
ஓ! பாரதரே! அல்லது, தேவர்களிடமிருக்கிற பராகரமமானது
சிறந்ததேயானால் எனனுடைய (தேஜஸையும்) தேவர்களுடையதைக்
காட்டிலும் அதிகமும் நிகரற்றதுமென்று அறியக்கடவீர். ஓ!
அரசரே! பிளக்கின்ற பூமியையும் பாவதங்களுடைய கொடு
முடிகளையும் உலகம் பராக் மந்திரஜபத்தால் நிலைக்கச்செய்கிறேன்.
இவ்வுலகில் சேதனமும் ஜடமுமாயிருக்கிற இரத்தசசராசரத்தி
னுடைய விராசத்தினப்பொருட்டு உண்டானதும் கோரமும் பெரி
தான சப்தத்தையுடையதுமான கலமாரியையும் காற்றையும், எப்
பொழுதும் பிராணிகளிடம் தையயினால், அடிக்கடி உலகம் பராக்
நான், சமனம் செய்கிறேன் எனனால் ஸதம்பன்மசெய்யப்பட்ட
ஜலங்களில் தோகளும காலாட்களும நடக்கின்றனா நான் ஒருவரு
கத் தேவர்கள் அஸுரர்களின் தனமைகளை நடத்துகிறவன். ஏதோ
ஒரு காரியத்திற்காக நான் அசெஷ்கள்கிரிசேனைகளுடன் செல்லுகிற
இடங்களில் எங்கெங்கே விரும்புகிறேனோ அங்கே அங்கே எனக்கு
ஜலம் உண்டாகிறது. பயத்தையுண்புண்புணுகிற ஸாப்பமுதலியவை
கள் என தேசத்திலில்லை மந்திரத்தால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட (என்) பராஜ
களைப் பயங்கரமாபுள்ள (பிராசுமுதலிய)வைகள் துன்பஞ்செய்வ

1 'வேதபராமாணயாத்' எனபது வியாக்யானம் 2 'பலிக்ஷாது' எனபது.

3 அகனியைவசப்படுத்தியிருக்கிறேன்' எனபது. 4 வேறுபாடும்.

தில்லை. அரசரே! ¹ பரீஜனயனுனவன என தேசவாஸிகளுக்கு அதிகமாக மழைபொழிகிறான் எனனுடைய ஜனங்கள் அனைவரும் தாமிஷ்டாகள எனக்கு ² 21 தி பாதைகள் இல்லை அபரவினீ தேவா களும் வாபுஅஃனிகளும் தேவர்களுடன் கூடின இரதிரனும் தாமராஜ னுமே எனனூல பகைக்கப்பட்டவர்களை ரக்ஷிக்க மனவூக்கங் கொள்ளா வில்லை. இவர்கள் என பகைவர்களை விரைந்து காக்கவல்லவாகளா னால், பாததாக்கள பதினமூன்று வருஷங்கள் துக்கத்தை அடைந் திருக்கமாட்டார்கள். எனனூல பகைக்கப்பட்டவர்களைத் தேவர்களும் கந்தாவர்களும் அஸுரர்களும் ரக்ஷஸர்களும் காப்பதற்கு வல்லவரே யல்லா உமக்கு இதனை உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் நான் எனனுடைய நண்பர் பகைவர் இருவர்களிடையுமிடத்திலும் அபுகழி நனமையையோ தீமையையோ எதை உண்குகிறேனோ அது முன் வேறுவிதமானதே இல்லை பகைவரை வாட்டுகிறவரே! 'இன்னது நேரிடப்போகிறது' என்று எதைச் சொல்லுகிறேனோ அது முன் வேறுவிதமானதே இல்லை. எனனை ஸதப்பவாக்குள்ளாவென்று அறிகின்றனர். அரசரே! உலகத்தை ஸாஸ்தியாகவுடைபதும திக் குக்களில் பிரஸித்தமானதுமான எனனுடைய இரத வல்லமை யானது உமமைத் தேறுதல் செய்வதற்காகச் சொல்லப்பட்டது; தற்புகழ்ச்சியால் சொல்லப்படவில்லை அரசரே! நானோ இதற்கு முன் ஒருபொழுதும் எனனைப் புகழ்ந்துகொண்டதில்லை. தமமைப் புகழ்ந்துகொள்வது இழிவானவர்களின் நடை ஆல்லவா! பாண்டவர்களையும் மச்சநாடார்களையும் பாஞ்சாலார்களையும் கேகயார்களையும் ஸாத்யகியையும் வரஸுதேவனையும் எனனூல ஐயிக்கப்பட்டவர்களா கக் கேட்கப்போகிறீர் எவ்வாறறும் நதிகள் ஸமுத்திரத்தை அடைந்து நசிப்பதுபோல அவர்கள் எனனை அடைந்து வம்சத் துடன் நசிக்கப்போகிறார்கள். எனனுடைய சிறந்ததான புத்தி யும் சிறந்ததான பராகரமமும் சிறந்ததான வீர்யமும் சிறந்ததான விததையும் சிறந்ததான எனனுடைய யோகமும் அவர்களைக் காட்டி லும் மேலாயிருக்கின்றன. பிதாமஹரும் துரோணரும் கிருபரும் சலவியனும் சலனும் அஸ்திரங்களில் எதை அறிவார்களோ அது முழுதும் என்னிடமிருக்கிறது' என்றான் ஓ! பாரதரே! இவ்விதம் சொல்லப்பட்டபொழுது, பகைவரைத் தண்டிக்கின்றவனான திருத்

¹ இரதிரனுடைய ஒருமூர்த்தி, மழைக்கடவுள்.

² அதிகமழை, மழையின்மை, வெட்டுக்களிகள், எலிகள், கிளிகள், அரசு னருகிலிருப்பது ஆகிய இவை.

ராஷ்டிரான, 1 யுத்தமசெய்ய விருப்பமுள்ள பாண்டவருடைய காரியங்களை அறிந்து, மறுபடியும், ஸஞ்சயனை நோக்கி, அந்தச் சமயத்திற்கு ௨ சிதமாபுளவதை வினவினான்.

அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி.)

(கர்ணன் திருதராஷ்டிரனை அலக்ஷியம் செய்து பாண்டவர்களைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்ததும், பீஷ்மரால் நிந்தைக் கப்பட்ட கர்ணன் பீஷ்மரோழியும்வரை தான் ஆயுதம் எடுப்பதில்லையென்று கொல்லிக் சென்றதும், பீஷ்மர் போரில் தினந்தோறும் பதினாயிரவரைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்)

அவ்விதம் பாண்டவர்களைக்குறித்து அதிகமாக வினவுகிறவனும் விசித்திரவிரியனபுத்திரனுமான அந்தத்திருதராஷ்டிரனை மதிக்காமல், காணானவன், கௌரவர்களுடைய ஸ்பையில் திருதராஷ்டிரபுத்திரனை (துரியோதனனை) மகிழ்விப்பவனாகிச் சொல்லலானான் 'எனனால் முன்காலத்தில் பெய்சொல்லிப் பரசுராமரிடமிருந்து பிரமமயமான அஸ்திரமானது அப்பியஸிக்கப்பட்டதை அப்பொழுது அவர் அறிந்து என்னேனோக்கி, '2 உனக்கு முடிவுக்காலத்தில் (இந்த அஸ்திரம்) தோன்றாமல் போகும்' என்று இவ்விதம் சொன்னா பெரிதானகுற்றம் ஏற்பட்டும், மகரிஷியான குரு என்னைச் சபிக்கவில்லை உகரமான தேஜஸையுடைய (அந்த) மஹரிஷியோ, ஸமுத்திரத்துடன் கூடிய பூமியையும் எரிககவல்லவர். ஆகையால், என்னால் அவருடைய மனமானது என்னுடைய பணிவிடையாலும் ஆணமையினாலும் அருளுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு அந்த அஸ்திரமானது (மறவாமல்) மிச்சமிருக்கிறது ஆகையால், வல்லவனுயிருக்கிறேன் இது என்னுடைய பாரம். நான் நொடிப்பொழுதில் ரிஷியினுடைய அந்த அருளை அடைந்து பாஞ்சாலாக்ளையும் கருசாக்ளையும் மதஸியாக்ளையும் புத்ர பௌதராக்ளையுடன பாண்டவாக்ளையும் கொன்று சஸ்திரத்தால் ஜபிக்கப்பட்ட உல

1 'யுத்தஸோ.' என்பதுமூலம் 2 'திருடா! முடிவுக்காலத்தில் அஸ்திரத்தின் நினைவு உன்னை விடப்போகிறது' என்பது பழையவுரை.

கறசனீ அடையுமபடி செய்வேன. பிதாமஹானபிஷ்மநும துரோ
ணநும எல்லா அரசாஸரேஷ்டாகளும் உன சமீபத்திலிருக்கட்டும்.
ரிஷியின் அருளாலும் பலத்தாலும் போய்ப் பாததாக்களை
கொல்லுவேன. இது எனனுடைய பாரம்' என்று சொன்னான்.
இவ்விதம் சொல்லுகிறவனான அவனை நோக்கி, பிஷ்மா, 'காலத்தால்
கவரப்பட்ட புத்தியுடைபவனே! காணா! ஏன் உளறுகிறாய்? 1 பிர
தானமாயிருப்பவன் கொல்லப்பட்டால் திருதமாஷ்டபுத்தாகன்
கொல்லப்பட்டவர்களாகிவிடுவார்களென்பதை நீ அறியவில்லை.
கிருஷ்ணனை ஸ்ஹாயமாகவுடையவனும் காண்டவவனத்தை எரிக்கும்
படி செய்தவனுமான தனஞ்சபனால் செயப்பட்ட காரியத்தைக்
கேட்டே உறவினரோடு கூடின நீ மனத்தை அடக்கவேண்டாம் தவ்
ரவும், மகாத்மாவும் பகவானும் தேவர்களுக்கதிபதிபுமான மஹேஸ்
வரன் உனக்கு எந்தச் சக்தியாயுத்தத்தைக் கொடுத்தானோ அதை
புத்தத்தில் கேசவராலே சகர னால் அடிக்கப்பட்டதும் சாமப்
லாகச் செய்யப்பட்டதும் சிதறினதுமாகப் பாரக்கப்போகிறாய்
காணா! ஸாபபத்தின் முகத்தையுடையதும் எப்பொழுதும் முயற்சி
புடன் சிறந்தமால்களால் பூஜிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதான உன்
னுடைய சரமானது ஆஜுனனால் சரக்குவியல்களால் அடிக்கப்
பட்டதாகி உன்னுடன் நாசத்தை அடையப்போகிறது. காணா!
பாணஸூரனையும் பூமியின் புத்திரனான நரகாஸூரனையும் கொன்ற
வரான வாஸுதேவா, நெருக்கமான கடுமபோரில் உன்போலுள்ள
வாகளும் இன்னும் சிறந்தவர்களான பகைவர்களைக் கொல்லப்
போகிற கிரீடியைக் காக்கப்போகிறா' என்று சொன்னான்.

காணன், 'கிருஷ்ணபதியான கிருஷ்ணன், ஸமசயமின்றி, எப்
படிச்சொல்லப்பட்டானோ அப்படியேயாவன், அதைக்காட்டிலும்
மேலான மகாத்மாவுமாவன் எனனைச் சிறிது கடுமையாகப் பேசிய
தன் பயனைப் பிதாமஹா கேட்கட்டும். ஆயுதங்களை வைக்கப்போ
கிறேன் பிதாமஹானவா ஒருபொழுதும் எனனை யுத்தத்திலேயும்
ஸபையிலேயும் பாரக்கப்போகிறதில்லை. நீ ஒருநிதர்பொழுதுதான்
என்னுடைய சிரப்பாவத்தைப் பூமியிலுள்ள அரசாக்களெல்லாரும் பார்க்
கப்போகிறார்கள்' என்றான். பெரியவிலலாளியான அவன் இவ்விதம்
சொல்லிவிட்டு ஸபையைவிட்டுத் தன் வீட்டை அடைந்தான்.

1 'தலைவன் தக்கவனாக இருக்கவேண்டும், நீ தகுதியில்லாதவன்' என்பது,
'குருகுலத்தலைவனான துள செத்தால், அவர்கள் சாகவேபோகிறார்கள்' என்
றும் கொள்ளலாம்.

அரசரே ! பீஷ்மரோ, கௌரவர்களுடைய மததியில் மிக நகைத்துத் துரியோதனனையே நோக்கி, 'ஸூதபுத்திரனானவன் எத்தியமான பரதிஜைஞபுள்ளவனல்லவா' அவன் அநதப்படி பாரததை ஏன் தாங்குவான் ? நமது வியூகத்திற்கு எதிரணிவகுத்து' மண்டைசீளை உடைத்துப் பீமஸேனனிடமிருந்தும் (நேரிடும்) உலகத்தின் நாசத்தைப்பாருங்கள். அவந்திராஜனும் கலிகராஜனும் ஜயதரதனும் சிறந்த சேதிநாடனும் வாஹலிகரும் நிறகையில், நான் எப்பொழுதும் பகைவீராகளை ஆயிரக்கணக்காகவும் பதினாயிரக்கணக்காகவும் கொல்லுவேன் எப்பொழுது குற்றமற்றவரும் பகவானுமான பரசராமரிடம் பிராமமண்ணென்றுசொல்லி அநத அஸ்திரத்தைக் கற்றானே அப்பொழுதே மனிதர்களில் இழிவான அவனுடைய தாமதம் தவறும் நஷ்டமாகிவிட்டன' என்று சொன்னாரா ராஜஸரேஷ்டரே! பீஷ்மா அவவிதவார்த்தையைச் சொல்ல, அஸ்திரங்களைக் காணாமல் வைத்துவிட்டுப் போனபொழுது, திருத ராஷ்டிரப்புத்திரனும் அநதபுத்தியுடையவனுமான துரியோதனன சந்தனுபுத்திரரைநோக்கிச் சொல்லலானான்

அறுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

யா ந ஸ ந்தி ப ர் வ ம் (தோடீக்சீ.)

(துரியோதனன், பீஷ்மர்சந்தைமறுத்துப் பீஷ்மர்முதலியோரை எதிர்பாராமல் கிணதுக்காஸனீகளுடைய உதவியைக்கொண்டே பாண்டவர்னைக்கொல்வதாகப் பிரதிஜைஞசெய்ததும், விதூர் அடக்கத்தைப் புகழ்ந்ததும்.)

துரியோதனன், 'எல்லாரும் மனிதர்களில் ஒத்தபிறப்புள்ளவர்களும்தவாருமாயிருக்கும்பொழுது எப்படி அநதப்பாரததாசனாகவே ஒரேபகஷ்மாய் ஜயத்தை நினைக்கிறீர்' நான்களும் வீரயததாலும் பராகரமங்களாலும் ஒத்தபிரயத்தாலும் 1 பிரதிபையினாலும் விதையினாலும் அஸ்திரத்தாலும் வீரர்களினநிறைவினாலும் வேகத்தினாலும் மேற்கொண்ட காரியத்தைச் செய்துமுடிக்கும் நிறமையினாலும் ஸமமாயுள்ளவர்களே. எல்லாரும் ஸமமான ஜாதியையுடையவர்களாயிருக்கிறோம். எல்லாரும் மனிதப்பிறப்புள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். பிதாமஹரே! அப்படியிருக்க, எப்படி பார்த்தார்

களிடத்தில ஐயத்தை அறிகிறா? நான் உம்மிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் ¹ பாஹலிகரிடத்திலும் இதர அரசர்களிடத்திலும் ² பராகரமத்தைவைத்து ஆரம்பிக்கவில்லை நானும் சூரியபுத்ரனான சாணனும் எனது பிரதாவான துச்சாஸனனும் புத்தத்தில் பாண்டவர்கள் ஐவர்களையும் கூடாமையான சாங்கனாரைக் கொல்லப்போகிறோம். அரசரே ³ பிறகு, அதிகமான தஷணைகளை யுடைப் பலவீத பெரியபாக்கங்களாலும் கோக்கனாலும் குதிரைகளாலும் தனத்தினாலும் பிராமணர்களைத் திருப்திபடையச் செய்வேன் எப்பொழுது எனனைச் சேர்த்தவர்கள் புத்தத்தில் புஜங்கனால் பாசத்தால் மானசுட்டிகளைக் கட்டுவதுபோலக் கட்டுவார்களோ, ஐயத்தில் தோணிசகாரனில்லாதவர்களைப் போலச் சிதறச் செய்வார்களோ, அப்பொழுது, அந்தப்பாண்டவர்களும் அந்தக்கேசவனும் அந்த புத்தத்தில் தோகனாலும் யானைகளாலும் சூழப்பட்ட பகைவர்களைப் பாக்கி நிறவாக்களாகக் கொழுப்பை விடுவார்கள். காலம் நேரிட்டபொழுது ஒருவகுசேரத்தவர்களாகப் பகைவரால் மீறமுடியாத செயலைச் செய்து மனக்கவலை நீங்க ஸூதர்களை அடைந்து தடையற்றவர்களாவோம் என்று சொன்னான்.

பிறகு, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மனத்தில் மிகவும் துக்கத்தை அடைந்தவனாகி, விதவான்களிற சிறந்தவரான விதுரரை நோக்கி, எல்லா அரசர்களுக்கும் எதிரில், 'அப்பா! கண்ணுடன் கூடினவனும் என்னுடைய புத்திரனுமான துரியோதனன் மிருதபுவினபாசத்தினால் மதிமயங்கினவனாகிக் காலனுடைய வசத்தை அடைந்துவிட்டான்' என்று சொன்னான் 'விதுரா, இவ்வுலகில் உறுதியைப்பாக்கின்ற பெரியோர்கள் சேஷமத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றார்கள் பிராமமணனுக்கு விசேஷமாகத் ³ தமமானது ஸநாதனமான தாமம் தம்முள்ள அவனுக்குத் தானமும் பொறுமையும் வித்திகளும் உள்ளபடி உண்டாகின்றன தமமானது, தானம் தவம் ஞானம் அதயயனம் இவைகளைத் தொடர் திருக்கிறது. தமமானது தேஜஸை விருத்திசெய்கிறது. தமமானது சிறந்ததான் பரிசுத்தவஸ்து. (தம்முடைய) மனிதனோ பாபமற்றவனும் தேஜஸ் விருத்தியடைந்தவனுமாகப் பிரம்மத்தை அடைகிறான். ராசக்ஷஸர்களிடமிருந்து பயமுண்டாவதுபோலத் தம்மில்லாதவர்களிடமிருந்து பிராணிகளுக்கு, எப்பொழுதும், பயம் உண்டாகும். அவர்களைத்

1 லோமத்தனை. 2 'இவர்களுடைய பலத்தை நம்பி' என்பது.

3 வெளிப்புலன்களை அடக்குதல்

தடுப்பதற்காக பரமமாவினால ஷ்ஷத்திரிய ஜாதியானது படைக்கப் பட்டது. நான்கு ஆசிரமங்களுக்கும் தமத்தையே உத்தமமான விரதமாகச் சொல்லுகிறார்கள் எந்தத்தமமானது எந்தக்குணங்களுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமோ அந்தத் தமத்தினுடைய (குணங்களாகிற) அடையாளத்தைச் சொல்லுவேன். 1 ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அவை. பொறுமை, தரித்தல, அஹிமனை, 1 ஸம்மாயிருத்தல, ஸத்தியம், 2 நேரானதன்மை, இந்திரியங்களுடைய ஜயம், தைரியம், மிருதுத்தன்மை, லஜை, சஞ்சலமினமை, 3 கிருபணத்தன்மின்மை, பரபரப்பில்லாமை, ஸந்தோஷம், ஸரத்தை யுடையவனுயிருத்தல இவைகளேயாம். இவைகள் எந்தமனிதனுக்கிருக்கின்றனவோ அவன் தமமுடையவனாகக்கருதப்பட்டிருக்கிறான். காமம், லோபம், கொழுப்பு, கோபம், நித்திரை, தற்புகழ்ச்சி, அகங்காரம், பொருமை, சோகம் ஆகிய இவைகளைத் தமமுடையவன் அடையான். கோணலான தன்மையிலலாமையும் வஞ்சனையிலலாமையும் சுத்தத் தன்மையும் தமமுடையவனுடைய லக்ஷணம் ஆகப்படுதலினும் ஸ்வல்பத்தையடைய விருமபுகிறவனும் 4 விஷயங்களைச் சிந்தியாமலிருப்பவனும் ஸமுத்திரத்திற்கு நிகராயிருப்பவனுமான மனிதன் தமமுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். நன்னடக்கையுடையவனும் சீலமுள்ளவனும் தெளிந்த மனமுடையவனும் ஆதமாவை அறிந்தவனுமான விதவான் இவ்வுலகில் நன்மதிப்பை அடைந்து அவ்வுலகம் சென்று நல்லகதியையும் அடைவான். எவனுக்கு எல்லாப் பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமிலையோ எவனிடமிருந்து எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயமிலையோ பகலுமான அறிவுள்ளவனும் மனிதர்களிற் சிறந்தவனுமான அவன் புகழ்பெற்றவனாவான். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதனை அவன் மைத்ரனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவனிடமிருந்து ஜனங்கள் நடுங்குகிறதில்லை. ஞானத்தால் திருப்தியடைந்தவன் ஸமுத்திரம்போலக் கம்பிரனாகிச் சமனத்தையடைகிறான். தமமுடையவர்களும் சமத்தை முக்கிய ஸாதனமாயுடையவர்களுமாயிருப்பவர்கள் முன்பு தமது கர்மத்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும் ஸத்துக்களால் ஆசரிக்கப்பட்டதுமானதையே அடைந்து ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். ஞானத்தால் திருப்தியடைந்தவன் காமமில்லாமலிருப்பதான ஸ்வாஸ்தையாவது அடைந்து, இந்திரியங்களை வென்றவனும் காலத்தை எதிர்பார்க்க

1 எல்லாவிதத்திலும் ஸம்மாயிருத்தல

2 உன்னதமுதமம் ஒத்திருத்தல.

3 பிரானன் போனாலும் கெடாமை.

4 விஷயங்களால் மனங்கலங்காதவன்.

கிறவனுமாகி உலகத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டுப் பரமம்பாவத்திற்குத் தக்கவனாகிறான். ஆகாயத்தில் பக்ஷிகளுடைய அடிச்சுவடானது காணவேபடாததுபோல ஞானத்தால் திருப்தியடைந்த முனிபினுடைய மார்க்கமானது காணப்படுகிறதில்லை கரகங்களை விடமுதலானே மோக்ஷத்தையே அபிமானிப்பவனுக்கு ஸ்வாகம் 'லகேதஜோமயமானவைகளும் நிலைத்திருப்பவைகளுமான உலகங்களை ஏறப்படுகின்றன

அறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி)

(விதூரீ, பறவைகளின்கதையால் ஞாதிகளைப்பகைக்கலாகாதேன் பதையும், வேடன்கதையால் அதிகங்களைஅதக்கநஷ்டமென் பதையும், வேற்றினோல்யக்ள் நிலையற்றவைஎன்பதையும் சொல்லியது)

இவ்வுலகில் ஒருவேடன பக்ஷிகளுக்காகப் பூமியில் கண்ணியைக் குத்தினென்று முன்னோக்கிப்பரிந்நது கேட்டிருக்கிறோம். அதில், சோரதுதிரிகின்றவைகளான இரண்பிறவைகள் ஒரேகாலத்தில் கட்டுப்பட்டன அந்த இரண்பிறவைகளும் அந்தக் கண்ணியை எடுத்ததுக்கொண்டு சென்றன. அப்பொழுது, வேடன் ஆகாயத்திற்கெல்லுக்கின்ற அவைகளைப் பார்த்து ஒழிவடையாதவனாகி அவை எந்த எந்த வழியிற் செல்லுகின்றனவோ அந்த அந்த வழியால் பின்தொடர்ந்தான் பக்ஷியைவிருட்பி அவ்விதம் பின் செல்லுகிறவனான அந்தவேடன்ககாரனை, ஆசாரமத்திலிருப்பவரும் ¹ ஆஹரிகமசெய்தவருமான ஒருமுனிவா பார்த்தாரா ² 'கொரவரே' அப்பொழுது அந்தமுனிவா ஆகாயத்திற்கெல்லுக்கின்ற அவைகளை விரைந்து பின்தொடருகிறவனும் பூமியில் நடப்பவனுமான அவனை நோக்கி, 'மிருகங்களைக்கொல்லுகின்றவனே' இது எனக்கு விசித்திரமும், ஆசசரியமுமாகத் தோன்றுகிறது பறக்கின்ற பக்ஷிகளைக் காலால் நடக்கின்ற ³ ஏன் பின்தொடரது ஒழிதருய' என்று இந்த ⁴ ஸலோகத்தினால் கேட்டாரா வேடனானவன், 'இந்த இரண்பிற சோரது என்னுடைய ஒரேகண்ணியை எடுத்ததுக்கொண்டு

¹ ஆகாயத்திற்கெல்லுக்கிற பக்ஷிகளைப்பார்ப்பதற்குக்காரணம்.

முனிவாசொல்லிய சொற்களடங்கிய ஸலோகம்

போகின்றன. இவைகள், எந்தவிடத்தில் ¹ விவாதத்தை அடையுமோ அந்தவிடத்தில் எனவசத்தை அடையும் ' என்று சொன்னான். அந்தப் பசிகள் மிருதயுவால் ஸந்திக்கப்பட்டு, விவாதத்தை அடைந்து மிகவும் கெடும் தியுள்ளவைகளாகிச் சண்டையையும் செயது பூமியில் விழுந்தன. பரபரப்புடன் கூடியவைகளும் மிருதயுபாசத்தின வசத்தை அடைந்தவைகளும் அவைகள் சண்டை செய்கிறவைகளாகி அஜாகரதையாயிருக்க, உடனே, வேடன கிட்சசெனது அவைகளைப் பிடித்தான் இவ்விதம் எந்தநூதிகளா ஆததவிஷயத்தில் ஒருவரோடொருவர் கலகத்தை அடைகின்றார்களோ அவர்கள், கலகத்தால் பசிகள் அடைந்ததுபோல மிருதயுவினவசத்தை அடைகின்றார்கள் நல்லபோஜனம், நல்லபேசு, நனமையை வினவுதல், சோகக்க இவைகள் நூதிகள் செய்துகொள்ளவேண்டியவைகள். ஒருமொழிதும் விரோதம் செய்யத்தக்கதில்லை. எவர்கள் நல்லமனமுடையவர்களாய் பெரியோர்களைச் சமயத்தில் அடுத்தார்களோ அவர்களாவரும் ஸிமமத்தால் காக்கப்பட்ட வனம்போல நெருங்க முடியாதவர்களாகின்றனர். ஓ! பரதஸுரோஷ்டரே! எவர்கள் எப்பொழுதும் ஆததத்தை அடைந்து தீனாகளபோலிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் செல்வத்தைப் பகைவருக்குக் கொடுத்தாவிடுகின்றார்கள் பரதஸுரோஷ்டரே! திருதராஷ்டிரே! நூதிகளானவர்கள் பிரிந்தவர்களானால் பிரிந்த கொள்ளிகளபோல ²புகைத்துடன் கூடுகிறார்கள் (அவர்களே), சோந்தவர்களானால், சோந்தகொள்ளிகள் போல ³ ஜவலிக்கின்றனர்.

ஓ! கௌரவரே! என்னால் பாவத்தில் பாரக்கப்பட்டபடி இதோ வேறொன்றைச் சொல்லுகிறேன். அதனையும் தெரிந்துகொண்டு எது நனமையோ அதைச் செய்யும். நாவ்கள் வேடர்களோடும், தேவர்களுக்கு ஸமானாகளும் (மந்திர யந்திர முதலிய) விதைகளையும் ஒஷதிகளையும் பற்றிப் பேசுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான பிராமமணர்களோடும், சுற்றிலும் மலை முழுதும் புதராயுள்ளதும் ஜவலிக்கின்ற ஒஷதிஸ்முகங்கனையுடையதும் வித்தாகளாலும் கந்தாவர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான கந்தமாதனமென்கிற மலைக்குச் சென்றோம். அவ்விடத்தில் மேடுபள்ளமான மலைச் சாரலில் ஒரு பள்ளத்திலிருப்பதும் பொன்னிறமான ரத்தேனடை யுள்ளதும் குடம்போலுள்ளதும் ஸப்பங்கனால் காக்கப்பட்டதும்

1 ஒற்றமையில்லாமல் வெவ்வேறுபக்கத்தைநோக்குதல்

2 மனம்புகைக்கின்றனர். 3 சோந்துவாழ்ந்துவிளங்குகின்றனர்.

குபேரனுக்கு மிகவும் பிரியமுமான தேனை எல்லாரும பாராதேதாம். ஓஷதிகளை ஸாதிகின்ற அந்தப் பிராமஹணர்கள், 'இதை அடைந் தால், மனிதன் மரிகுடும் தன்மைபுள்ளவனாயிருந்தாலும், அமுரத் தன்மையை அடைகிறான், கண்ணிலலாதவன் கண்ணை அடைகிறான். கிழவன் தருணாகிறான்' என்று சொன்னார்கள். ஓ! அரசரே! அப் பொழுது, வேட்கள் அதைப்பாராததுவிட்டு அதை எடுக்க விரும்பங் கொண்டு மேற்பள்ளங்களைபுடையதும் ஸாப்பங்களைபுடையதுமான அந்த மலைக்குகையில் (சென்று) நாசத்தைஅடைந்தார்கள். அப்படிப் போலவே, உமமுடைய இந்தப் புத்திரன் ஒருவனாகப் பூமியை விருமபு கிறான். அறிபாமையால் தேனைப்பாக்கிறான், பள்ளத்தைப் பாக்க வில்லை துரியோதனன் யுத்தத்தில் ஸவயஸாகிபுடன் யுத்தம்செய்ய மனமுடையவனுமிருக்கிறான் நான் இவனுக்கு அவ்வித பலத் தையே! பராக்ரமத்தையோ பாக்கவில்லை. எவன் ஒருவனாகவே தேரிலேறிக்கொண்டு பூமியை ஜயித்தானோ, தக்கபலத்தோடு சென்ற வர்களான பிஷ்மா துரோணா முதலியவர்கள் விராடநகரத்தில் எவ னால் பங்கப்படுத்தப்பட்டுப் பயத்தைஅடைந்தார்களோ, எந்த வீரன் உமமுடைய பாவையை எதிர்பாக்கிறவனாய் க்ஷமிக்கிறானோ அவ னிடத்தில் உமக்கு என்ன காணப்படவேண்டும்? குரோதத்தை அடைந்த தருபதனும் மச்சராட்டரசனும் தனஞ்சயனும் யுத்தத்தில் மீதிவைக்கமாட்டார்கள் ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ராஜாவான் யுதிஷ்ட ிராணை¹ மடியிலிருக்கரசெய்யும். இரண்டுபோகன் யுத்தம் செய்பவர் களாயிருக்கையில், போரில் வெற்றியானது (இன்னொருக்குத்தான் என்று) உறுதியுள்ளதாகாது' என்று சொன்னான்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபாவம். (தோடீச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன், அர்ஜுனன் வாஸுதேவருக்கு மிக்க நண்ப னுதலால் அவனை வெல்வது இயலாதென்றும், ஸமா தானம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன், 'புதரா! துரியோதன! உன்னைநோக்கிச் சொல்லுவதை அறியக்கடவாய். உலகங்களைத் தரிக்கின்ற பஞ்ச

¹ ஸமாதானஞ் செய்துகொள்ளும்.

போகின்றன. இவைகள், எந்தவிடத்தில் ¹ விவாதத்தை அடையுமோ அந்தவிடத்தில் எனவசத்தை அடையும் ' என்று சொன்னான். அந்தப்பணிகள் மிருதபுவால் ஸ்திக்கப்பட்டு, விவாதத்தை அடைந்து மிகவும் கெடும் திபுள்ளவைகளாகிச் சண்டையையும் செயது பூமியில் விழுந்தன பரபரப்புடன் கூடியவைகளும் மிருதபுபாசுத தின வசத்தை அடைந்தவைகளுமான அவைகள் சண்டையெய்தி வைகளாகி அஜாகரதையாயிருக்க, உடனே, வேடன கிட்டச்சென்று அவைகளைப் பிடித்தான். இவ்விதம் எந்தநூதிகள் அராதவிஷயத்தில் ஒருவரோடொருவர் கலகத்தை அடைகின்றார்களோ அவர்கள், கலகத்தால் பணிகள் அடைந்ததுபோல மிருதபுவின்வசத்தை அடைகின்றார்கள் நல்லபோஜனம், நல்லபேச்சு, நன்மைபை வினவுதல், அவைகள் ஞாதிகள் செய்துகொள்ளவேண்டியவைகள். நுருபொழுதும் விரோதம் செய்யத்தக்கதில்லை. எவர்கள் நல்லமன முடையவர்களாய் பெரியோர்களைச் சமயத்தில் அடித்தார்களோ அவர்களைவரும் ஸிமமத்தால் காகப்பட்ட வனம்போல நெருங்க முடியாதவர்களாகின்றனர். ஒ' பரதஸுரேஷ்டரே! எவர்கள் எப் 'பாழுதும் அராதத்தை அடைந்து நனாகளாப்பாவுருக்கின்றார்களோ அவர்கள் செல்வத்தைப் பகைவருக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள் பரதஸுரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரரே! ஞாதிகளானவர்கள் பிரிந்தவர்களானால் பிரிந்த கொள்ளிகளபோல ²புகைதலுடன் கூடுகிறார்கள் (அவர்களே), சோந்தவர்களானால், சோந்தகொள்ளிகள் போல ³ ஜவலிக்கின்றனர்

ஒ' கௌரவரே! என்னால் பாவத்தின் பாகப்பட்டபடி இதோ வேறெனையே சொல்லுகிறேன். அதனையும் தெரிந்து கொண்டு எது நன்மையோ அதைச் செய்யும். நாவகள் வேடாக லோமும், தேவர்களுக்கு ஸமானாகளும் (மந்திர யந்திர முதலிய) விதைகளையும் ஓஷதிகளையும் பற்றிப் பேசுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான பிராமணர்களோடும், சுற்றிலும் மலை முழுதும் புதராயுள்ளதும் ஜவலிக்கின்ற ஓஷதிஸமூகங்களுடையதும் ஸித்தாக ளாலும் கந்தாவர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான கந்தமாதனமென்கிற மலைக்குச்சென்றேரம் அவ்விடத்தில் மேடுபள்ளமான மலைச் சாரலில் ஒரு பள்ளத்திலிருப்பதும் பொன்னிறமான ரத்தேனையை உள்ளதும் குடம்போலுள்ளதும் ஸாப்பங்களால் காக்கப்பட்டதும்

1 ஒற்றமையிலாமல் வெவ்வேறுபக்கத்தைநோக்குதல்

2 மனம்புகைக்கின்றனர், 3 சோந்துவாழ்ந்தவின்வகுக்கின்றனர்.

குபேரனுக்கு மிகவும் பிரியமுமான தேனை எல்லாரும் பாராததோம், ஓஷதிகளை ஸாதிக்கின்ற அந்தப் பிராமணர்கள், 'இதை அடைந்தால், மனிதன் மரிகளும் தன்மையுள்ளவனாயிருந்தாலும், அமரத் தன்மையை அடைகிறான், கண்ணிலலாதவன் கண்ணை அடைகிறான். கிழவன் தருணனாகிறான்' என்று சொன்னார்கள். ஓ! அரசரே! அப்பொழுது, வேட்கள் அதைப்பாராததுவிட்டு அதை எடுக்க விருப்பம் கொண்டு மேடுபள்ளங்களைபுடையதும் ஸாப்பங்களைபுடையதுமான அந்த மலைக்குகையில் (சென்று) நாசத்தைஅடைந்தார்கள். அப்படியே போலவே, உடமுடைய இந்தப் புத்திரன் ஒருவனாகப் பூமியை விருமபுகிறான். அறியாமையால் தேனைப்பாக்கிறான், பானத்தைப் பாக்கவில்லை துரியோதனன் புத்தத்தில் ஸவயஸ்சிபுடன் புத்தம்செய்ய மனமுடையவனுமிருக்கிறான் நான் இவனுக்கு அவ்வித பலத்தையே பராகரமத்தையோ பாக்கவில்லை. எவன் ஒருவனாகவே தெரிவேறிகொண்டு பூமியை ஜயித்தானோ, தக்கபலத்தோடு சென்றவர்களுள் பிஷ்மா துரோணா முதலியவர்கள் விராடநகரத்தில் எவ்ளோ பங்கப்படுத்தப்பட்டுப் பயத்தைஅடைந்தார்களோ, எந்த வீரன் உமமுடைய பாவையை எதிர்பாக்கிறவனாய் க்ஷமிக்கிறானோ அவனிடத்தில் உமக்கு என்ன காணப்படவேண்டும்? குரோதத்தை அடைந்த தருபத்தும் மச்சநாட்டாசனும் தனஞ்சயனும் புத்தத்தில் மீதிவைக்கமாட்டார்கள். ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ராஜாவான் புத்திஷ்டிரனை 1 மடியிலிருக்கச்செய்யும். இரண்டுபோகவ புத்தம் செய்பவர்களாயிருக்கையில், போரில் வெற்றியானது (இன்னொருக்குத்தான் என்று) உறுதியுள்ளதாகாது' என்று சொன்னான்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன், அர்ஜுனன் வாஸுதேவருக்கு மிக்க நண்பனாக இல்லால் அவனை வெல்வது இயலாதென்றும், ஸமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன், 'புதரா! துரியோதன! உன்னைநோக்கிச் சொல்லுவதை அறியக்கடவாய் உலகங்களைத் தரிககின்ற பஞ்ச

1 ஸமாதானஞ் செய்துகொள்ளும்.

மஹாபூதங்களுடைய தேஜஸைப்போன்ற பஞ்சபாண்டவா்களுடைய தேஜஸைக் கவர விரும்புகிறாயாகையால், வழிஅழியாத வழிப் போககன்போலத் தவறுதலான வழியை நினைக்கிறாய். நீ மரணத்தை அடைவதைத்தவிர, இவவுலகில் மிகச்சிறந்த தாமதத்தை அடைந்த வனும் சூரதீபுதரனுமான யுதிஷ்டிரனையோ இரதஜனமத்தில் ஜயிக் கத்தக்கவனில்லை. பலத்தில் தனக்கு நிகரிலலாதவனும் சூரதீ புத்திரனும் யுத்தத்தில் அந்தகனுமாயிருக்கிற அந்தப் பீமஸேனனையும் மரமானது பெருங்காற்றைப் (பயமுறுத்தவது) போலப் பயமுறுத்து கிறாய் மலைஞன் மேருவைப்போல ஆயுதமெடுத்தவரனைவருள னும் சிறந்தவனும் யுத்தத்தில் காண்டவமென்கிற வில்லையுடைய வனுமான தனஞ்சயனை யுத்தத்தில் (எதிர்த்துப்) புத்திமானான எவன் யுத்தமசெய்வான்? பகைவரினிடையில், தேவராஜன் வஜ்ரயுத்தத்தை விடுவதுபோலச் சரங்கனைவிடுகின்றவனும் பாஞ்சாலன்புத்திரனுமான திருஷ்டதபுமனன் இப்பொழுது யாரைத்தான் வெட்டமாட்டான்? வெல்லமுடியாதவனும் விருஷ்ணிகளிலும் அந்தகர்களிலும் பலவா ளை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனும் பாண்டவா்களுடைய நன்மையில் பற்றுள்ளவனுமான ஸாத்யகியும் உனசேனையை நாசஞ்செய்யப்போகி றுள்ள ஒப்புமைபால் முவுலகங்களுக்கும் மேற்பட்டவரும், புண்டரீ காக்கூருமான அந்தவாஸுதேவருடன் புத்திமானான எவன் யுத்தம் செய்வான்? இவருக்குத் தாரங்கனும் ஞாநிகளும் பந்துக்களும் தம் சரீரமும் பூமியும் ஒருபாகம், அராஜனன் ஒருபாகம். எதில் வெல்ல முடியாதவரான வாஸுதேவரும் மனத்தைப்படக்கியவனான அராஜன னும் இருக்கின்றார்களோ, (அல்லது) எதில்கேசவரிருக்கிறாரோ அந்தச் சைனியமானது பூமியினுலேகூடத் தாங்கக்கூடியதன்று ஐயா! அன்பு டையவா்களும் பயனைச்சொல்லுகிறவா்களுமான பெரியோர்களுடைய வார்த்தையில் நிலவ பிராயமுதிர்ந்தவரும் சந்தனுவின்புதரரும் பிதாமஹருமான பிஷ்மரைப் ¹ பொறுக்கக்கடவாய் கௌரவா களுடைய பயனைக் கருதுகிறவனும் சொல்லுகிறவனுமான என்னை யும் துரோணரையும் கிருபரையும் விகாணனையும் மஹாராஜரான பாஹ்லிகரையும் கேட்கவிரும்பு. இவா்களும் நான் எப்படியோ அப்படி யேயாவா, இவா்களை அப்படியே நினைக்கவேண்டுமே பாரத! இவா்க ளெல்லாருமோ தாமதத்தை அழிகின்றவா்களும் ஸமமான அன்புடை யவா்களுமாயிருப்பவா்கள். விராடநகரத்தில் உன் எதிரில் தம்பிரமார்க ளுடன்கூட உனசேனையானது பசுக்களுவிட்டுவிட்டு மிகவும்

¹ 'அவா வார்த்தையைக் கேள்' எனப்பது கருத்து.

நடுக்கிச் சிதறினதெனபதும் அந்த நகரத்தில் ஒருவனுக்கும் பல பேர்களுக்கும் நோத (சண்டையாகிய) பெரிதான ஆசசரியமுமே போதுமான அத்தாட்சியாகும் அாஜுனன அதை அவ்விதம் செய்தான் அவாகளெல்லாருமே அவ்விதம் செய்வார்களென்று சொல்ல வேண்டுமா¹ அப்படிப்பட்ட 6 (அவர்களை) பிரதாக்களாக நினைக்கக் கடவாய் (ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பதாகிய) 1 ஜீவனோபாயத்தால் அவனை உபசரிக்கக் கடவாய் என்று சொன்னான்.

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி)

(திருநராஷ்டிரன்சொல்லீத் துரியோதனன் கேளாமற் போனதும், ஸபையோர் கலைந்துகொன்றதும், திருநராஷ்டிரன் இருதிருந்துச் சேனையின் பலாபலத்தையும் வினவியதும், வ்யாஸர் திருநராஷ்டிரனுக்கு மறுமொழ்சொல்ல ஸந்த் கயனுக்கு அனுமதி கொடுத்ததும்.)

திருநராஷ்டிரபுத்தரனை துரியோதனன் அவனுடைய வாரத தையை அங்கீகரிக்காமற் போகவே, எல்லாரும் மௌனமாயிருந்த வுடன், அரசாக்கள எழுந்திருந்தனர். 1 மஹாராஜசே! பூமியிலுள்ள எல்லா அரசாக்களும் எழுந்திருந்தபொழுது, புத்திரர்களுடைய வசத தைஅடைந்த அரசனானவன், அவர்களுக்கு வெற்றியைவேண்டுகிறவ னாகி, ஏகாந்தத்தில் ஸஞ்சயனை நோக்கி, 2 அவனுடைய நிச்சயத்தையும 3¹ பிறாக்களுடைய நிச்சயத்தையும் பாண்டவர்களுடைய நிச்சயத் தையும் வினவத் தொடங்கினான்

திருநராஷ்டிரன், 'கவலகண்குமார! நீ இந்த நமது சேனையிலும் பாண்டவர்களுடைய சேனையிலும் 4 ஸாசமாயும் அறப்பாயு முள்ளவைகளை நமக்குச் சொல்லு. இவர்களுடையதில் எது பெரிது? அவர்களுடையதில் எது சிறிது? நீ எல்லாவற்றையும் செவ்வையாக

1 காலகேபத்திற்குப் போதுமானதைக் கொடுத்தி' எனபது கருத்து

2 'ஆதமஸூச' எனபது மூலம், 'தன்னுடைய' எனபது பொருள். அதாவது, 'ஸஞ்சயனுடைய' எனபது கருத்து.

3 'தனை'ச சோத நமற்றவர்களுடைய' எனபது இங்கிலீஷ்மொழிபெயர் மின கருத்து.

பலமுள்ளவாகளும் பலமில்லாதவாகளும்.

அறிகுறியு. ஸஞ்சய! நீ இவைகளின் ஸாரததை அறிகின்றவன்; எல்லாவற்றையும் பராக்கின்றவன்; தாமத்திலும் அராதத்திலும் ஸமாதத்தனும் நிசசயமாய் அறிகின்றவனுமாயிருப்பவன் அப்படிப்பட்ட நீ, கேட்கப்பட்டவனாகி, எல்லாவற்றையும் எனக்குச்சொல்லு. இவாகளில் எவாகள யுத்தம் செய்கிறவாகளாயிலை” என்று கேட்டான்.

ஸஞ்சயன், ‘ஓ! அரசரே! நான் உமக்கு ஏகாரதத்தில் ஒரு பொழுதும் ஒன்றையும் சொல்லமாட்டேன் உமக்கோ அஸுனையே உண்டாகும். அஜமீடவமிசத்திற்பிறந்தவரே! பெரிதான் விரதமுள்ள உமமுடைய பிதாவையும் தேவியான காரதாரியையும் வரவழைப்பீராக ஓ! அரசரே! அவர்கள் உமமுடைய அஸுனையைப் போக்குவார்களா அவர்கள் தாமததை அறிந்தவார்களும் ஸமாததர்களும் நிசசயமாய் அறிகின்றவார்களுமாயிருப்பவர்கள் அவர்களுடைய முன்னிலையிலே உமக்குக் கேசவா அரஜுனன் இவர்களுடைய கருத்துமுழுமையும் சொல்லுவேன்’ என்று சொன்னான்.

இயங்கிதம் சொல்லக்கேட்ட (அரசனால) விதாரகைகொண்டு வரவழைக்கப்பட்ட காரதாரியும் வியாஸரும் விரைவில் அவ்விடம் வந்தார்கள், அந்த ஸபையிலும் பிரவேசிக்கும்படி செய்யப்பட்டார்கள். பேரறிவாளரான கிருஷ்ணதலைபாயனா, அங்கு வந்தவுடன், ஸஞ்சயனும் யுத்ததாரனான திருதராஷ்டிரனுமாகிய இவர்களுடைய அந்த அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, ‘ஸஞ்சய! கேட்கிறவனான திருதராஷ்டிரனுக்கு அவன் வினவுகின்ற எல்லாவற்றையும் உண்மையாகச் சொல்லு அந்த வாஸுதேவரிடத்திலும் அரஜுனனிடத்திலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் நீ உள்படி அறிகுறியு’ என்று சொன்னான்.

அறபத்தேழாவது அத்தியாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் சிறந்தவரோல்லாலும் வாஸுதேவர் மிகச்சிறந்தவரேன்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது.)

ஸஞ்சயன், ‘ஓ! விபுவே! வில்லாளிகளான அரஜுனனுமவாஸுதேவரும் சிறந்ததை விரும்புகின்றவார்களும் 1காமததைத்தவிர

1 ‘முன் பிறப்பிற்செய்த வினையாலல்லாமல் தமது இச்சையால்பிறந்தவரேன்’ என்பது பழைய உரையின் கருத்து.

மற்ற (அறம் பொருள் வீடு)களில் உறுதியாயிருப்பவர்களும் ஸாவ பாவம் என்கிற (பிரம்ம பாவத்திற்கு) ஒத்தவர்களுமாயிருப்பவர்கள். சிறந்த மனமுடையவரான வாஸுதேவருடைய ஆர்தச் சகரமானது விடப்பட்டதுபோல 1^{ந்}ருபாகஅளவு வெளியை அடைந்த 2^{ம்}பைய யினிலே சுற்றிவருகிறது கௌரவர்களவிய்யுத்தில் கபடமுடைய தும் பாண்டவர்களுக்கு மிகவும் ஸமமதமும் தேஜஸுகளின் ஸமு கததால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டதுமான அது (பாண்டவகௌரவர்களு டைய) ஸாராஸா பலத்தை அறிவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிறது. மஹாபலசாலியான மாதவா குருநாகளாக விளங்கின நாகனையும் சமபாணையும் கமஸனையும் சிசுபாலனையும் விளையாட்டுபேபோல ஜபித்து விட்டார். சிறந்ததான ஸவருபத்தைபுடைபவரும் மனத்தை வசம் செய்வருமான புருஷோத்தமரானவா மனத்தினிலேயே சூய்யையும் ஆகாயத்தையும் ஸ்வாககத்தையும் தமவசமாகுபவா ஆர சரே! ஸாராஸா பலத்தை அறிவதற்காகப் பாண்டவர்களைக் குறித்து அடிக்கடி நீர் எனனைக் கேட்கிறதைச் சுருக்கமாக என்னிட மிருந்து கேளும் ஒருபக்கம் உலகமுழுவதும் இருதாலும் மற்றொரு பக்கம் ஜனாததனரிருதாலும் ஸாதனை விஷபத்தில் உலகம் முழுமையையும்காட்டிலும் ஜனாததனா மேலானவா இந்த உல கத்தை ஜனாததனா மனத்தினிலேயே சாம்பலாகுவா உலகம் முழுமையுமோ ஜனாததனரிடத்தில் ஒன்றும் செய்வதற்குச் சகதி யுள்ளதாகாது எங்கே ஸத்தியமோ எங்கே தாமமோ எங்கே லஜஜை யோ எங்கே கோமையோ அவகே கோவிரதா இருக்கிறார். எங்கே கோவிரதனோ அவகே ஜயம் இருக்கிறது புருஷோத்தமரும் பிராணி களுக்கு ஆதமாவுமான ஜனாததனா விளையாடுகிறவாபோலப் பூமி யையும் ஆகாயத்தையும் ஸ்வாககத்தையும் (காரியங்களில்) செல்லச் செய்கிறார், அவா உலகத்தை மயக்குகிறவாபோலப் பாண்டவர்களை வியாஜமாகச்செய்து அதாமத்தில் பற்றினவர்களும் மூடாகளுமான உமமுடைய புத்திரர்களை எரிப்பதற்கு விருமபுகிறார் பகவானு னகேசவா காலமாகிற சகரத்தையும் ஜகததாக்கிற சகரத்தையும் யுக மாகிற சகரத்தையும் தமமுடைய யோகத்தினிலே எப்பொழுதும் சுற்றுமபடி செய்கிறார், பகவானொருவரே காலத்திற்கும் மிருதபுவிற் கும் சராசரத்திற்கும் தலைவராகிறார் இதனை உமக்கு உண்மையாக உரைக்கிறேன் மஹாயோகியான ஹரியானவா எல்லாஉலகத்திற கும் தலைவராயிருந்தும் தூப்பலனான உழவன்போல வேலைகளைச்

செய்ய யததனிககிருா. கேசவா (தமமுடைய) அந்த மாயையின் சோகைக்கினால் உலகங்களை வஞ்சிக்கிருா அவரையே அடைகின்ற மானிடர்கள் மயக்கத்தை அடைகிறதில்லை' என்றான்

அறுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தோடீச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் பகவானே அறியும் வழியை ஸந்தியனைக் கேட்க, வியாஸர் அதனைக் கொல்லும்படி ஸந்தியனுக்கு அனுமதிக்கோடுத்தது.)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய ! மாதவரை எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேஸ்வரராக நீ எப்படி அறிகிறாய்? நான் ஏன் அவரை அறியவில்லை? அதனை எனக்குச் சொல்' என்றான். ஸஞ்சயன், 'அரசரே! கேளும. உமக்குப் பகதியானது இல்லை எனக்குப் 1 பகதி குறையவில்லை. அஞ்ஞானத்தால் கெடுக்கப்பட்டுப் பகதியில்லாதவன் கேசவரை அறிபான் ஒ! ஐயா! பகதியினாலே, மூன்று 2 யுகங்களை யுடையவரும் (உலகங்களுக்கு) காத்தாவும் (காமத்தால்) ஸாதிகக் முடியாதவரும் பிராணிகளுடைய உறபத்திக்கும் அழிவுக்கும் காரணரும் தேவருமான மதுஸூதனரை அறிகின்றேன்' என்றான்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய! ஜனாததனரிடத்தில் உனக்கு நியமாயிருப்பதும் மூன்று யுகங்களையுடைய அவரை நீ அறிவதற்குக் காரணமுமான அந்தப்பகதியானது எப்படிப்பட்டது?' என்றான். ஸஞ்சயன், 'உமக்கு மங்களமுண்டாகுக நான் வஞ்சனை செய்வதில்லை. (ஸ்வவராபணம் செய்யாமல்) தாமதத்தைச் செய்வதில்லை. பகதியினால் சுதந்தனமையை அடைந்து சாஸ்திரத்தினாலே ஜனாததனரை அறிகின்றேன்' என்றான்

(அப்பொழுது), திருதராஷ்டிரன், (துரியோதனனையே நோக்கி), 'துரியோதன! இந்திரியங்களுக்கேசரான ஜனாததனரைக் காரணமுடைய க்கடவாய். அப்பா! ஸஞ்சயன் நமக்கு ஆபதன். (ஆகையால்), கேசவரைச் சரணமாக அடை' என்றான் துரியோதனன், 'தேவக் புதரரான பகவான் அர்ஜுனரிடத்தில் சிநேகத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு உலகங்களைக் கொல்லப்போகிறாரேயானால் நான் இப்பொ

முது (அந்தக்) கேசவரை அடையேன்' என்றான். திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! காரதாரி! மிக்க தூபபுத்தியுடையவனும் பொருமைக்காரனும் கேட்டமனமுடையவனும் அகங்காரியும் சிறந்தவர்களுடைய வார்த்தையை மீறுகிறவனுமான உன்னுடைய இரதப்புத்திரன் கீழே போகிறான்' என்றான் காரதாரி, 'ஐஸ்வர்யத்தை விருமபுகிறவனே! கேட்ட புத்தியுள்ளவனே! பெரியோர்களுடைய கட்டளையைக் கடப்பவனே! சிறுபிள்ளைத்தனமையுள்ளவனே! ஐஸ்வர்யத்தையும் உயிரையும் பிதாவையும் என்னையும்விட்டுப் பண்கவருக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்ப்பவனும் எனக்குத் துயரத்தைவளர்ப்பவனுமாகப் பீமஸேனனால் அடிக்கப்பட்டபிதாவின வார்த்தையை நினைக்கப்போகிறா' என்றான்

(அப்பொழுது), வபாஸா, 'அரசனே! திருதராஷ்டிர! நீ கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியமாயிருக்கிறாய் என வார்த்தையைக்கேள் உனக்கு ஸஞ்சயன் தூதன். இவன் உன்னை நன்மையில் சோப்பிக்கப் போகிறான் இவன் அனுதியும் பரனுமான ஹருஷ்கேசரை அறிகிறான். ஆகையால், ஒரேவிஷயத்தில் மனம்பற்றினவனாகக் கேட்கவிருமபுகிற (உன்னைப்) பெரியப்பத்திலிருந்தும் விடுவிக் கப்போகிறான் விசிதர வியனபுத்திரா! கோபத்தாலும் மகிழ்ச்சியாலும் சூழப்பட்டவர்களும் ¹ பலவிதமானபாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்களும் தம்முடைய பொருள்களைக்கொண்டு மகிழாதவர்களுமான மனிதர்கள் காமத்தால் மூடாகளாகி, நடத்துகிறவனான ஒருகுருடனால் மறற்குருடர்கள் நடத்தப்படுவதுபோல, தன்கள் காமங்களால் நடத்தப்பட்டு அடிக் கடியமனுடையவசத்தை அடைகின்றனர் விதவான்கள் எதனால் செல்லுகின்றார்களோ, இந்த மாரக்கமானது ஒரே ஸ்தானத்தையுடையது மஹானானவன் அதைக்கண்டு ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகின்றான், அதில் பற்றுக்கிறதில்லை' என்றார்.

கிருதராஷ்டிரன், 'அப்பா! ஸஞ்சய! எந்தமார்க்கத்தினால் ஹருஷ்கேசரையடைந்து சிறந்ததான மோக்ஷத்தையடைவேனோ, ஒன்றிலிருந்தும் பயமில்லாததான அந்தமார்க்கத்தை எனக்குச் சொல்' என்றான். ஸஞ்சயன், 'மனத்தை ஜயிக்காதவன் மனத்தை ஜயித்தவரின் ஜனர்த்தனை ஒருகாலும் அறியமாட்டான். ஆத்மாவை அறிவதற்கு இந்திரியங்களை அடக்குவதைக் காட்டிலும் வேறான உபாயம் இல்லை. (விஷயங்களில்) செல்லுகின்ற இந்திரியங்களுடைய விஷயப்பற்றை விடுவதென்பது ஜாக்ரதையாலுண்டா

கிறது. ஜாகரதையும் கொல்லாமைமும், ஐயமின்றி ஞானத்துக்குக் காரணமாகும் அரசரே ! சோமபலைவிட்டு இந்திரியங்களை அடக்குவதில் முயற்சியுள்ளவராகக்கடவீர். உமமுடையபுத்தியானது நழுவுவேண்டாம். இந்தப்புத்தியைச் செல்லுமிடங்களிலிருந்து அடக்கும். வேதியாகா நிலையான இந்தஇந்திரியங்களை (ஒரிடத்தும் செல்லாமல்) நிலைவிடாதுவதை ஞானமாக அறிகின்றனர். இதுதான் ஞானமும் விதவானகச்செலலுகின்ற மார்க்கமுமாக. அரசரே ! கேசவரானவா மனிதர்களால் ஐயிக்கப்படாத இந்திரியங்களைக்கொண்டு அடையத்தக்கவரல்லா. பாஸவரானவா சாஸ்திரலாபத்தினாலும் யோகத்தினாலும் தவவிஷயத்தில் (விளங்குமபடி) அனுகரகத்தைச் செய்கிறார் என்று சொன்னான்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ய ந ஸ ந் தீ ப ர் வ ம் (தோடீச்சீ.)

(ஸஞ்சயன் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பகவானுடைய நாமங்களுக்குப் பொருள் கூறியதும், ஸமாதானம் செய்வதற்காகக் கண்ண பிரான்வருவதைத் தெரிவித்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன், ‘அப்பா ! ஸஞ்சய ! கேட்கிறவனான எனக்கு மறுபடியும் புண்டரீகாக்ஷரைப் பற்றிச் சொல்லு (அவருடைய) நாமங்களுடைய பொருளையும் செய்கைகளுடைய பயனையும் அறிந்து புருஷோத்தமரானஅவரை அடையக்கடவேன்’ என்றான். ஸஞ்சயன் சொல்லுகிறான் ‘வாஸுதேவருடைய நாமங்களுடைய மங்களகரமான அர்த்தவிவரமானது என்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் அதில் தெரிந்தமட்டும் (சொல்லுகிறேன்) கேசவரோ வாஸ்தவத்தில் அறியமுடியாதவா எல்லாப்பிராணிகளும் (அவரிடம்) வஸிப்பதாலுண்டான வஸுததன்மையினாலும் தேவஜாதியினாலும் வாஸுதேவராக அறியத்தக்கவர். (எங்கும்) வியாபித்திருப்பதால் விஷ்ணுவாகச்சொல்லப்படுகிறார் ஓ ! பாரதரே ! (யோகிகளுடைய) மெளனத்தாலும் தியானத்தாலும் (அறிப்பப்படுவதாகிய) ஸம்பந்தத்தால் மாதவராகவும் அறியக்கடவீர் மதுவென்றால் பிருதிவிமுதலான தத்துவம், ஹாவென்றாலும் ஸூதனரென்றாலும் நாசம்செய்

1 ‘இந்திரியங்களை வசம்செய்தவன், சாஸ்திரலாபத்தாலும் யோகத்தாலும் தவவிஷயத்தில் தெளிவை அடைகிறான்’ என்றும் கௌள்ளலாம்.

ரவா. எல்லாததத்துவங்களும் (அவரிடம்) ஒழிவருவ லேயே மதுஹாவென்றும் மதுஸூத்தனரென்றும் சொல்லப்படுகிறா (கருஷ் என்கிறவினையடிக்குக் கீறுதல் எனப்பது பொருள் பூமிபர்னது பயி ருக்காகக் கலப்பையால் கீறப்படுகிறபடியால்) கருஷ் என்கிற சொல் பூமியைச்சொல்லுகிறது. ண என்கிற சொல், ஸுகத்தைச் சொல்லு கிறது பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு ஸுகத்தை உண்டிபண்ணுகிற ஸம் பந்தத்தால் விஷ்ணுவானவா ஸாதவதரான கருஷ்ணராகிறா (ஹரு தய கமலமென்கிற) புண்டரீகம் (அவருக்கு) எப்பொழுதும் சிந்தித் தலஸ்தானம், 1 அதிலிருந்தும், (அக்ஷ, அக்ஷ்யா) நாசமில்லாமையாகிய அநந்த தனமையினால் புண்டரீகாக்ஷராகவும், திருடர்களான ஜனங்க ளோபபீடிப்பதால் ஜனாதனனராகவும் சொல்லப்படுகிறா. எவரிட மிருந்து 2 ஸதவமானது நமூவுகிறதில்லைபோ எந்தக்காரணத் தினால் ஸதவத்திலிருந்தும் (அவா) குறையாமலும் இருக்கின்ற ருரோ அதனால் கருஷ்ணரானவா ஸாதவதரென்று சொல்லப் படுகிறா. ஆஷ்டமென்கிற வேதத்தால் விளங்குகிறபடியால் 3 விரு ஷ்பேக்ஷ்ணா ஆகிறா 4 இவா உண்டிபண்ணுகிற (ஹருவனால்), உண்டாகிறதில்லை. ஆகையால், சேனையை ஜப்பிப்பவரான (கருஷ் ணா) அஜா இந்திரியங்களுக்குள்ளில் தாமே பிரகாசிப்பதால் உதர னும், அடக்கமிருப்பதால் தாமருமாகவிருப்பவரும் விபுவமானஇவா தாமோதரராயிருக்கிறா. (ஹருஷ்=) ஹாஷததாலும் (க=) ஸுகத் தாலும் (ஸா=) ஸுகவிஷயத்தில் ஸவதந்திரமிருப்பதாலும் ஹருஷீ கேசராயிருப்பதை அடைகிறா ஆகாசத்தையும் பூமியையும் கை களால் தரித்துக்கொண்டிருப்பதால் மஹாபாஹு என்று கருதப்படுகி ருா (அதோ=) கீழே (அக்ஷஜ=) ஒருகாலும் க்ஷயத்தை அடைகிற தில்லாத அநந்த காரணத்தினால் அதோக்ஷஜா ஆகிறா, நரர்களுக்கு 5 அயனமாயிருப்பதால் நாராயணராகவும் கருதப்பட்டா. இவர் 6 பூரணத்தினாலும் 7 ஸதனத்தினாலும் உததமராயிருப்பதாலும் புரு ஷோததமரானா. 8 அஸததும் 9 ஸததமான எல்லாவற்றி

1. ஹருதயகமலத்திலிருந்தும் அதனுடையநாசத்தால் நசியாமலிருப்பதால்
2 பலம். 3 வருஷம்=தாமம், பா=பிரகாசிப்புகிறது, தாமத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பது வேதம்; அது ரக்ஷணம்; அதாவது, இவரைப்பாப்பதற்கு நேத்திரம் போலிருக்கிறது, ஆகையால், வருஷப்பேக்ஷ்ணா.

4 ஒருவராலும் உண்டானவரில்லை என்பது. 5 அடையும் ஸதானம்.

6 எவரும் நிறைந்திருத்தல். 7 இவரிடம் உலக மிருக்கிறதால்.

8 அப்பிரதயக்ஷவஸ்து. 9 பரதயக்ஷவஸ்து.

னுடைய தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கும் கண்ணமாயிருப்பதாலும் எப்போழுதும் எல்லாவற்றையும் அறிவதாலும் அவரை ஸாவராகச் சொல்லுகின்றனர். ஸதயத்தில் கிருஷ்ணா வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஸதயம் அவரிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது கோவிந்தா ¹ ஸதயத்தைக் காட்டிலும் ஸத்யா, ஆகையால், நாமாவினால் ஸத்யராகவமிருக்கிறா தேவரான அவர் விசேஷமாக வயாபிப்பதால் விஷ்ணுவென்றும் ஜயமேயுள்ளவராதலால் ஜிஷ்ணுவென்றும் சொல்லப்படுகிறார்; சாஸவதராயிருப்பதால் அனந்தரென்றும் இந்திரியங்களுக்குப் பிரகாசத்தை அளிப்பதால் கோவிந்தரென்றும் சொல்லப்படுகிறார்; உண்மையில்லாததை உண்மைபோலச் செய்கிறார், அதனால், பிரஜைகளை மயங்கச் செய்கிறார். இவ்விதமிருப்பவரும் தாமதத்தில் நிலைதிரும்பவரும் பகவானும் மகாபாகுவும் அசுரதருமான மதுஸூதனா ² ஹிம்ஸையிலலாமலிருப்பதற்காக வரப்போகிறாரல்லவா? என்று.

எழுபதாவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கண்ணபிரான் வருவது கேட்டு மகிழ்ந்த திருதராஷ்டிரன்
கண்ணுள்ளவர்களைப் புகழ்ந்து கிருஷ்ணருடைய
குணங்களைக் கூறியது)

திருதராஷ்டிரன், ‘ஸஞ்சய! சிறந்தசரீரத்துடன் ஸமீபத்தில் விளங்குகிறவரும், திகழுக்களையும் மூலைத்திசைகளையும் விளங்கச்செய்கிறவரும், பாரதாக்குக்குப் பூஜிக்கத்தக்கதும் ஸ்ருஞ்சயாக்குக்கு நன்மையைச்செய்கிறதும் ஜீவிகக விரும்புகிறவர்களால் கொள்ளத்தக்கதும் நிரதிகததகாததும் ³ வெளிப்பட்ட பிராரணையுடையவர்களுக்கு அறியமுடியாத ஸவருபத்தையுடையதுபான் வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவரும், (சரீரத்துடன்), நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்றவரும், ஸாதவதரும், முக்கியவீரரும், யாதவர்களில் சிறந்தவரும், (அவர்களுக்கு) நாயகரும், பகைவரைக் கலக்குகிறவரும், கொல்லுகிறவரும், பகைவரின் புகழ்களைக் கெடுப்பவருமான வாஸுதேவரைப் பராக்கப்போகின்றவர்களும்

¹ தாமதனை பயன். ² யுத்தமேற்படாமலிருப்பதற்காக எனபது கருத்து. ³ மரிக்கப் போகின்றவர்கள்.

கண்டடைத்தவர்களுமான் அந்தக்கௌரவர்களுடைய (பாக்கியத திறகு) ஆசைப்படுகிறேன். மஹாத்மாவும் பகைவரைக்கொல்லு கிறவரும் பிராத்திக்கத்தக்கவரும் அஹிமஸாரூபமான வாரததைய ச சொல்லுகிறவரும் எனனைச்சோந்தவர்களை மோஹிக்கச்செய கிறவருமான அந்தவிருஷணிஸரேஷ்டரைக் கௌரவர்கள் சோந்த வாகளாகிப் பராக்கப்போகிறார்களல்லவா? மிகப்பழமையான முனி வரும் ஆத்மாவையறிந்தவரும் வாகளுக்கு ஸமுத்திரம்போலுள்ள வரும் ஸனயாலிகளுக்குக் கலசம்போலக் கையாலிழிக்கக்கூடியவா போலிருப்பவரும் கெடுக்கப்படாத மரியாதையையும் நல்லசிறகு களையுமுடைய கருடனையிருப்பவரும் பிரஜைகளை ஹரிப்பவரும் உல கத்திற்கு ஸ்தானமும் ஆயிரம்சிரங்களுள்ளவரும் ஆதியும்நிதியும் முடிவும் அறறவரும் முடிவற்ற புகழுடையவரும் உலகத்தின் 1 சுக் கிரததைத் தரிப்பவரும், ஜனனமற்றவரும், நித்யரும், சிறந்தவா களுக்கெல்லாம் சிறந்தவருமான புராணபுருஷரைச் சரணமாக அடைகின்றேன். மூன்றுஉலகங்களுடைய ஸீருஷ்டியையும் செய்ப வரும் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் ராக்ஷஸா களுக்கும் அரசர்களுக்கும் பிதாவும் விதவான்களுக்கும் பிரதான மாயிருப்பவரும் இந்திரனுக்குப் பினபிறந்தவருமான அவரைச் சரணமடைகின்றேன் ' என்றான் ' என்று சொன்னா

ய ந ஸ ந தி ப ர் வ ம் மு ற் றீ ற் று.

எழுபத்தோராவது அந்நியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானத்துக்காக அஸ்தினுபரம் போய்வரும்படி மாதவரைக் குறிப்பாக வேண்டினதும், அவர் ஸம்மதித்ததும்)

ஜனமேஜயர், “ ஓ ! ஸாதுவே ! ஸஞ்சயன கௌரவாகளிடைம சென்றபோது எனது ¹பூவ பிதாமஹாகளான பாண்டவர்கள் அவ விடத்தில் என்ன செய்தார்கள் ? மிக்க ஸாதுவே ! பிராமமணஸுரேஷ்டரே ! எனக்கு இதையெல்லாம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லும். பண்டிதரே ! பிரயத்தின ததுடன் கேட்க விரும்புகிறேன் ” என்று சொன்னார்.

வைசம்பாயனா, “ ஓ ! பாரதரே ! ஸஞ்சயன ‘ திருமபிசசென்ற பொழுதோ, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரா அராஜனையும் பீமஸேனையும் மாதரியினபுத்திரர்களையும் விராடனையும் துருபதனையும் கேகயைக்குடைய மகாதாக்களையும் அடைந்து, ‘நாம், சங்க சகரகதா தாரியான வாஸுதேவரை அடைந்து யுத்தத்தில் பிஷ்மரோடும் துரோணரோடும் புத்திமானான பாஹலீகரோடும் மறற்க கௌரவர்களோடும் யுத்தமசெய்யாமலிருக்கும்படி செய்வதற்காகக் கௌரவர்களுடைய ஸபைக்குப் போகும்படி பிராரத்திப்போம் இதுதான் நமக்கு முதன்மையான விருப்பம் இது உத்தமமான சேஷம் ’ என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டவர்களும நல்லமனமுடையவர்களும் ஸதஸிலிருப்பவர்களும் (பகைவர்களால் தாங்கள முடியாதவர்களும் புருஷஸுரேஷ்டர்களுமான அந்த எல்லா அரசர்களும், பாண்டவர்களுடன், ² இரத்திரனுடன்கூடின் தேவர்கள்போல, அப்பொழுதே ஜனாத்தனரை அடைந்தார்கள். ஜனாத்தனரை அடைந்து குரதியின்புத்திரரும் பாண்டிருந்தனருமான யுதிஷ்டிரா சததுருக்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தாசாரஹரைநோக்கி, ‘ மித்திரர்களிடத்தில் அன்புள்ளவரே ! மித்திரர்களான (எங்களுக்கு) இதோ (நீர் உபகரிக்கவேண்டிய) அநதஸமயம் வந்துவிட்டது. நான் உமமைத்தவிர எங்களை ஆபத்துக்களிலிருந்தும் கரையேற்றுகிறவாவேருருவரையும் பாக்கவிலலை. நாங்கள் மாதவரான உமமை அடுத்தன்றே பயமில்லாதவர்களாகி, வீணாகக் கொழுப்புக்கொண்டவனும் மந்திரிகளோடுகூடவனுமான துரியோதனனைக் குறித்து

¹ பாட்டனுக்குத் தகப்பன முறையினா. ² ‘மருத வந்த. ’ என்பது மூலம்.

ஸ்வயமே ஸன்னகமசெய்கின்றோம். ஓ! பகைவரை அடக்குபவரே! எல்லா ஆபத்துகளிலும் விருஷ்ணிகள் காக்கப்படுவதுபோலவே உம்மால் பாண்டவர்களும் காசுக்கப்பட தக்கவர்கள். எங்களைப் பெரிதான பயத்திலிருந்தும் காக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னா. பூநீ பகவானுவா, 'ஓ! புஜபல மமைந்தவரே! இதோ காதகிருக கிறேன நீர் எதைச்சொல்ல விரும்புகிறீர் அதைச் சொல்லும். பாரதரே! நீ சொல்லுகிற எல்லாவற்றையும் செயவேன்' என்று சொன்னா

புதிஷ்டிரா, 'ஓ! வாஸுதேவரே! மாதவரே! ஸருசயன், என்னை நோக்கி, முதலில் நயமாகவும் (இடையில) ஸமாதானத்துடன் கலந்து நடித்தரமாகவும் (முடிவில்) சுடுமையாகவும் சொல்லியதும் புத்திரனோடு சேர்த்திருந்தராஷ்டிரா செய்யவிரும்பினதுமான அவைமுழுமையும் உம்மால் கேட்கப்பட்டன (அவர்களுடையகொள்கை) சியாயத்தை அடுத்தது செய்யப்பட்டன. அதனால், நாங்கள் தூஷிக்கப்பட டோம் அந்தஸருசயன் திருதராஷ்டிரரின் உயிர்போன்றவன், அவருடைய மனத்திலுள்ளதை வெளியிட்டான். தூதன், சொன்னபடி சொல்வான் வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிறவன் கொல்லப்படத் தக்கவனாவான் லோபத்தையடைந்த அவர் கெட்டெண்ணத்தினால் தமக்குத் தகாதபடி நடக்கிறவராகி ராஜ்யத்தைக் கொடுக்காமலே எங்களிடம் (வைர) சாந்தியைத் தேடுகின்றார். ஓ! பிரபுவே! நாங்கள் திருதராஷ்டிரருடைய கட்டளையினால் வனங்களில் பன்னிரண்டு வருஷங்களும் மறைவாக ஒருவருஷமும் வளித்ததும் அவர் எங்களுக்கு குரிய அந்த ¹ ஸங்கேதத்திலிருப்பாரென்றே. ஓ! கிருஷ்ணரே! (அந்த) ² ஸங்கேதத்தை (வாக்கினாலும்) சொல்லவே யில்லை. எங்களுடைய அந்தஸங்கேதத்தையோ பிராமமணர்கள் அறிவார்கள். ஆசைகொண்ட திருதராஷ்டிரராஜா ஸ்வதாமத்தை ஆலோசிக்க வில்லை (புத்திரனுக்கு) வசப்பட்டவரும் புத்திரனிடம் மிக்க பற்றுள்ளவருமாயிருப்பதால் மூடனான (புத்திரனுடைய) கட்டளையை அனுஸரிக் கிறார் ஓ! ஜனாததனரே! துரியோதனனுடைய கொள்கையில் சிறகின்ற அரசர் லோபத்தையடைந்தவரும் தமவிருப்பத்தைச் செய்பவருமாகி எங்களவிஷயத்தில் பொய்யாக நடந்துகொள்கிறார் ஓ! ஜனாததனரே! 'அவ்விடத்திலிருக்கிறவளான மாதாவையும் மித்திரர்களையுமோ காக்கத்திறமையுள்ளவனல்லேன்' என

¹ ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பது.

² 'நாங்கள் உடன்பட்டிருந்தவறவில்லை' என்றும் கொள்ளலாம்.

கிற இதைக்காட்டிலும் பெரிய துக்கம் என்ன இருக்கிறது ? ஓ ! மது ஸூதனரே ! கோவிந்தரே ! என்னுடைய காசிதேசத்தவர்களோடும் சேத்ரிநாடாக்கோடும் பாஞ்சாலாக்களோடும் மதஸ்யாக்களோடும் நாதரான உமமோடும் கூடி அவிஸ்தலம், விருகஸ்தலம், மாகநதீ, வாரணாவதம், கடைசியாக ஐரதாவதான ஏதாவது ஒன்றும் ஆகிய ஐரது கிராமங்கள் பிராத்திக்கப்பட்டன. ஐயா ! எவைகளில் சோரது வஸிப்போமோ அப்படிப்பட்ட ஐரது கிராமங்களோ நகரங்களோ எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன என்பதைச் சோரத்த பரதவம்சத்தோர்கள் நினைக்கவேண்டாம் அவைகளைக் கட்டத் துவட்டித் தியுள்ள இந்தத் துரியோதனன தன்னிடம் யஜ்மானத்தன்மையை நினைத்து 'ஸம் மதிக்கவில்லை' இதைக்காட்டிலும் பெரிதான துக்கம் என்ன இருக்கிறது ? நல்லகுலத்தில் பிறந்தவரும் பிராயமுதிர்ந்தவரும் பிறாதவைகளில் ஆசைகொண்டவருமான அரசருடைய லோபமானது அறிவைக் கெடுக்கிறது. அறிவு கெட்டு, லஜைஜயக்கெடுக்கின்றது. லஜை கெட்டுத் தாமதத்தைக்கெடுக்கிறது. தாமதம் கெட்டுச் செல்வத்தைக் கெடுக்கிறது. செல்வம் கெட்டு மனிதனை நாசம் செய்கிறது. மனிதனுக்குத் தனமில்லாமையானது வதம் ஓ ! கிருஷ்ணரே ! தனமில்லாதவனிடமிருந்தும் ஞாநிகளும் ஸுஹருத்தனங்களும் பிராமணர்களும், மலர்களும் கணிகளும் லலாத மரத்திலிருந்தும் பூதிகள் விலகுவது போல, விலகுகின்றனா. ஓ ! ஐயா ! பைத்தியம் கொண்டவனிடமிருந்தும் பத்தினிபுரிந்தும் (ஜனங்கள்) விலகுவது போலவும் மரித்த பிராணியைவிட்டு உயிரிலகுவது போலவும் (தனமில்லாதவனிடமிருந்தும்) ஞாதிகள் விலகுகின்றனா என்பது அவனுக்கு மாணமே எந்த நிலைமையில் இப்பொழுதுமே (= இரவினுமே) போஜனம் காணப்படுகிறதில்லையோ உதயத்திலும் போஜனம் காணப்படுகிறதில்லையோ இதைக்காட்டிலும் கொடியபாபமான ஒரு நிலைமையையும் சம்பரண சொல்லவில்லை தனத்தைச் சிறந்த தாமதமாகச் சொல்லுகின்றனர். தனத்தில் (யாகம்தானம் முதலியவை) எல்லாம் ஸதா பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உலகத்தில் தனவானகள் ஜீவிக்கின்றவர்கள் தனமில்லாத மனிதர்களோ மரித்தவர்களோ. எவர்கள் தம் முடைய பலத்தை அடுத்தவர்களாய் மனிதனைத் தனத்திலிருந்தும்¹ இழுத்துவிடுகின்றனரோ அவர்கள் (அவனது) தாமதத்தையும் அர்த்தத்தையும் காமத்தையும் அந்த மனிதனையும் நாசம் செய்கின்றவரே. இந்த (வறிய) நிலைமையை அடைந்து சில ஜனங்கள் மாணத்தைவிடும்

பினா. சிலர் (வேறு) கிராமத்திற்கும் சிலா வனத்திற்கும் சிலா நாசத் தினபொருடும் போய்விட்டார்கள். சிலா பித்தாசனாகின்றனா. சிலர் பகைவாக்குடையவசத்தை அடைகின்றனா, சிலா தனசிமித்தமாகப் பிறாக்குக்கு வேலைக்காரராயிருத்தலை அடைகின்றனா இந்த மனித னுக்குத் தனநாசமானது மரணத்தைக்காட்டிலும் பெரிதான ஆபத் தே அநதத்தன்மன்றே இவனுக்குத் தாமத்திலும் காமத்திலும் சிமித் தம்¹ இவனுக்குத் 1 தாமத்தைவிட்டுவிடாத மரணமானது, அநாதியும் உலகங்களுடைய மாரகத்தீதாடுகூடியதுமாபுள்ளது எவ்ஞம் எல்லாப் பிராணிகளுக்குமுரிய அதனை ஒருவனும் மீறுகிறதில்லை. ஓ! கிருஷ்ணரே! மங்களகரமான செல்வத்தையடைந்து ஸுகமாக விருத்தி யடைந்தவனும் (பிறகு) அநதசுசெல்வத்தை இழந்தவனுமாயிருப்ப வன் எவ்விதம் துன்புறுத்தப்படுகிறுனோ அவ்விதம், இடறகையினு லேயே தனமிலலாதமனிதன் துன்புறுத்தப்படுகிறதில்லை (தனவா னுயிருந்து தனமிழந்த) அவன் தனகுற்றத்தால் பெரிதான துன்பத் தையடைந்தமையால், அப்பொழுது இந்திரன்முதலிய தேவர்களை சிந்திக்கிறான்; தன்னை ஒருவிதத்தாலும் சிந்தித்துக்கொள்ளுகிற தில்லை இந்தத்துன்பத்தை நிவிர்த்திசெய்வதில் எல்லாச்சாஸ்தி ரங்களும் சக்தியுள்ளவையாகவில்லை. அவன் வேலைக்காரர்களைக் கோபிக்கிறான்; அன்புள்ளவர்களிடம் அஸூயையடைகிறான். அவ வப்பொழுது கோபமே அவனையடைகிறது அவன் மிகவும் மோகத்தையடைகிறான் மோகத்தின் வசத்தையடைந்த அவன் தீய செயல்கையை நிரந்தரமாய்ச்செய்கிறான் தீசெயலைபுடையவனுயிருப் பதினாலேயே அநதக்கொடியசெயல்கையால் ஸங்கரத்தை (=ஜாதிக் கலப்பை) விருத்திசெய்கிறான். ஸங்கரம் நாகத்தின்பொருட்டே ஆகிறது. அதுவே, தீயசெயல்களுக்கு எல்லை. ஓ! கிருஷ்ணரே! அவன் விழிப்பை (=மோஹநிவருத்தியை) அடையவில்லைபேயானால் மறுபடியும் நாகத்துக்கே செல்லுகிறான் அவனுக்குப் போதமென பது நல்லறிவே. அறிவாகிய கண்ணுள்ளவன் கரையேறுவான். அறிவை அடைவதிலோ மனிதன் சாஸ்திரங்களையே பார்க்கிறான். சாஸ்திரத்திலு நில்லுள்ளவனே தாமத்தைப் பார்க்கிறான். அவ னுக்கு (அகாரியத்திலு) லஜை உத்தமமான ஸாதனம் லஜை யுள்ளவனே பாவத்தை வெறுக்கிறான் அவனுக்குச் செல்வம் விருத்தியடைகிறது. அநத மனிதன் செல்வவானுயிருக்கும்வரை

1 மரணபரியந்தம் தாமம் செயற்பிறகு ஏற்படும் மரணம், நெடுநாளாய்த் தொடர்ந்துவருவதும் ஸவாக்மமாகத்ததைச் சோப்பிப்பதுமானது.

யிலும் தாமததில் நிலையுள்ளவனும் மிகவுமசாரதமான மனமுடைய வனும் எப்பொழுதும் காரியங்களின் முயற்சியைச் செய்கிறவனுமா யிருக்கிறான், அதாமதத்தில் புத்தியைச் செலுத்துகிறதில்லை, பாப வழியில் செலவுகிறதும்மில்லை லஜஜையிலலாதவனும் முடனுமாயிருப் பவன், ஸ்திரீயு மில்லை, புருஷனுமில்லை இவர்களுக்குத் தாமத தில் அதிகாரமில்லை இவன் சூததிரன் எப்படியோ அப்படியே. லஜஜையுள்ளவன் தேவாகளையும் பித்திருக்களையும் தன்னையுமே காக்கிறான் அதனால், மோஷத்தை அடைகிறான். அது புண்ணியக் க்ரமங்களுக்கு எல்லை. ஒ' மதுஸூதனரே' அப்படிப்பட்ட இந்த விஷய மானது இராஜ்யத்தை இழந்து இந்த நிலைமையிலிருக்கின்ற என்னிடம் உம்மால் பரதயசுத்தமாகப் பராக்கப்பட்டது அப்படிப்பட்ட நாங்கள் ஒரு நியாயத்தாலும் செலவத்தை விடத்தக்கவரல்லோம். இந்த விஷயத்தில் முபலகின்ற எங்களுக்கு வதமேற்பட்டாலும் அது நல்லதே ஒ' மாதவரே! அப்படியாகையில், நாங்களும் அவர்களும் (வைர) சாரதியை அடைந்தவர்களும் ஸம்மானவர்களுமாகி அநதச்செல்வத்தை அடைவோமென்பது முதல்பக்தம் அநத விஷயத்தில் நாங்கள் கௌரவாகளைக்கொண்டு அநத ராஜ்யங்களை அடைவோமென்னும் குரூரமான (புத்தச) செய்கையினால் நாசத்தை உண்டிப்பண்ணுகிற இதானது கடைசியில் ஒ' கிருஷ்ணரே! ஸம்பந்தமில்லாதவர்களும் அனாயாகளுமான பகைவர்களுக்குமே கொல்லாமை செய்யத்தக்கது. எங்களுக்கு ஞாநிகளும் மிகவும் அதிகமானவர்களும் ஸஹாயர்களும் குருக்களுமாயிருக்கிற இப்படிப் பட்டவர்கள்விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்களுடைய வதமானது மிகவும் பாவமானது. புத்தத்தில் என்ன நன்மை இருக்கிறது (ஆனால்) இந்த சூத்திரியதாமமானது பாவமானது. நாங்களும் சூத்திரியஜாதியில் பிறந்தவர்கள் அது அதாமமானாலும் எங்களுக்கு ஸ்வதாமம். வேறு தொழிலானது நிரதிக்கப்பட்டது சூததிரன் சிஸுருஷைபசசெய்கிறான் வைஸ்யர்கள் வயாபாரத்தை, ஜீவனமாகவுடையவர்கள் நாம் வத்ததால் பிழைக்கின்றோம் பிராமமணர்களால் பிஷாபாத்திரமானது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சூத்திரியன் சூத்திரியனைக் கொல்லுகிறான் மதஸியம் மதஸியத்தால் ஜீவிக்கின்றது ஒ' தாஸார்ஹரே! நாய நாயைக்கொல்லுகிறது. தாமமானது எவ்விதம் போகிறதென்று பாரும். ஒ' கேசவரே! புத்தத்தில் எந்நாளும் பாவமுண்டு. புத்தத்தில் உயிர்கள் நாசத்தையடைகின்றன. பலத்தை நீதியாகச் செய்துகொண்டு புத்தம்செய்கிறேன்.

பிராணிகளுக்கு வெற்றிதோலவிகளும், அப்படியே, உயிர் வாழ்க்கையும் இறத்தலும் தம்மிசையினால் உண்டாகிறதில்லை. ஓ! யதுக்களில் சிறந்தவரே! ஸுகமோ துக்கமோ அகாலத்தில் அடையப்படுகிறதில்லை. ஒருவனுயிருந்தும் அநேகர்களைக்கொல்லுகின்றான். ஒருவனை அநேகர்களும் கொல்லுகின்றனர். (வலிமையிலலாத) அறபமனிதன சூரனைக்கொல்லுகின்றான். இகழ்ச்சியோடுகூடியவன் புகழுள்ளவனைக் கொல்லுகின்றான் இரண்டு போகளுக்கும் ஜயமானது காணப்படவில்லை. அபஜயமும் இரண்டுபோகளுக்கும் இல்லை அப்படிப்போலவே (யுத்தத்தையிட்டு) ஒடுவதிலேபும், எளிமையும பொருளழிவும மரணமும் காணப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தவிதத்தாலும் யுத்தம் பரவமே. எவன் அடிக்கிறவனாகி, பதிலடிக்கப்படாமலிருக்கிறான்? ஓ! ஹருஷீகேசரே! அடிக் கப்பட்டவனுக்கோ ஜயாபஜயங்கள் ஸமானம். அபஜயமோ மாணத்தையக்காட்டிலும் வேறுபட்டதேயில்லைபென்று நினைக்கிறேன். ஓ! கிருஷ்ணரே! எவனுக்கு ஜயம் ஏற்படுமோ அவனுக்கும் (பணச செலவு உயிராசேதம் முதலிய) குறைவு உண்டென்பது நிச்சயம். வேறான சிலஜனங்களும் கடைசியாக இஷ்டமான ஜனத்தையக் கொல்லுகின்றனர். ஐயா! கிருஷ்ணரே! வலிமையற்றவனும், புத்திரர்களையும் உடன்பிறந்தவர்களையும் பாராதவனுமான அவனுக்கு எல்லா விதத்திலும் உயிருடனிருப்பதில் ஒழிவுண்டாகிறது. எவர்கள் தீரர்களும் லஜைஜபுள்ளவர்களும் பூஜயர்களும் கருணையற்றவர்களுமோ அவர்களுமே யுத்தத்தில் கொல்லப்படுகின்றனர். குறைவானமனிதன் விடப்படுகிறான். ஜனாதனரே! (அப்படியிருத்தலால்) பகைவார்களாலும் (அவர்களைக்) கொன்றாலும் எந்நாளும் பச்சாததாபமே இதில் பாபமும் பற்றியிருக்கிறது. (சத்துருக்களில்) மீதியும் மிஞ்சியிருக்கிறது மிச்சமோ பலத்தைய அடைந்து (இவனுடைய) மிச்சத்தைய மிஞ்சவிடாது. வைரத்தைய முடிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் எல்லாவற்றையும் கொல்லுவதில் முயலுகிறான். ஜயமானது வைரத்தைய விளைவிக்கிறது. தோல்வியை அடைந்தவன் துக்கத்துடனிருக்கிறான் வெற்றி தோல்விகளைத் தள்ளிவிட்டு மிகவும் சாந்தனாயிருப்பவன் ஸுகமாகத் தூங்குகிறான். பகையுண்டான மனிதனே எந்நாளும் மனவமைதியில்லாமல் ஸாப்பத்துடன்கூடிய கீட்டில் தூங்குவதுபோலத் துக்கத்துடன் தூங்குகிறான். எவன் எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறானே அவன் புகழ்மீழ்க்கிறான் அவன் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் சார்புவத

மான அபகீர்த்தியை அடைகிறான். வைரங்களு ரீண்டகாலம் தரிக்கப்பட்டாலும் ஒழிவதில்லை குலததில் ஆண்பிள்ளையிருந்தால், (அவனை) 'உங்களை வமசத்திற்கு (இவனை சத்தரு' வென்று) சொல்லு கிறவர்களும் இருக்கின்றனர். கேசவரே! பகையும் பகையால் ஒழிவடைகிறதில்லை; ஹவிஸினால் அகனிவிருத்தியடைகிறதுபோல அதிகமாகவே விருத்தியடைகிறது ஆகையால், கடைசியாகக் கலக்கமின்றி வேறுவிதமாக எந்நாளும் சாரதிபானது இல்லை. கலகத்தை அடைய விரும்புகிறவர்களுக்கு ஆணமையில வலி யதும் மனத்தைவருத்துவதுமான மனக்கவலை என்கிற தோஷம் இடைவிடாததாயிருக்கிறது அதற்கு அதை விடுவதல்லாவது மரணத்தினாலாவதுதான் சாரதி ஏற்படும் மதுஸூதனரே! பகை வர்களை வேருடன் அறுப்பதால் பயனின்றிமுடிவு ஏற்படும். அது மிகவும் சூரமராகும் அதுவன்றி, (அரசுரிமையை விரும்பாமல்) விடுவதாலுண்டான சாரதிபானது, பகைவர்களுக்கு (வைரமில் லாதவையிருக்கிறான இல்லையா என்கிற) ஸமசயத்தாலும் எங் களுக்கு லகுவிற் கொல்லளியராயிருத்தலாலும் வதமே. ஆகையால், நாங்கள் (வைரத்தை) விடவிரும்பவில்லை பிரவிருத்திக் கிறவர்களும் யுத்தமில்லாமையை விரும்புகிறவர்களுமாயிருப்பவா களுக்கும் இந்தச் சாரதியில் எல்லாவிதத்தாலும் நமஸ்காரத்தா லுண்டான சாரதியே சிறந்தது ஸமாதான வசனமானது கெடுக்கப் பட்டால் யுத்தம் வெளிப்படையானது பராகிரமம் இல்லையென யதில்லை ஸமாதானத்தைக்கெடுத்தால் (யுத்தம்) சூரமராக உண் டாகிறது. அது நாய்களின் கூட்டத்திலுண்டாகும் சண்டைபோன்ற தென்று பண்டிதர்களால் கருதப்பட்டிருக்கிறது 1 வரலை அசைத் தல், 2 (பிறகு) உறுமல், 3 (பிறகு) பிரதிசபதங்கள், 4 (பிறகு) பூமியில் புரளுதல், 5 (பிறகு) பறக்கனக்காட்டுதல், 6 (பிறகு) குரைத்தல், பிறகே யுத்தம் ஏற்படுகிறது. ஓ! கிருஷ்ணரே! அவைகளில், எது பலமுள்ளதோ அது ஜயத்தை அடைந்து அந்த 7 மாமஸத்தைத் தின்னுக்கிறது. மனுஷ்யர்களிலும் இவ்விதமே ஒருவிசேஷமுமில்லை. எல்லாவிதத்தாலும் பலவானவர்களுக்குப் பலமில்லாதவர்களிடம் அனாதாவும் விரோதமுமென்பது உசிதம் நமஸ்கரிக்கிறவனோ தூபபலனுகிறான். ஓ! ஜனோத்தனரே! பிதாவும் அரசரும் முதியவருமான கிருதராஷ்டிரா எல்லாவிதத்தாலும் கௌரவத்திற்குத் தக்கவராகின

1 வரலா—நாண். 2 வலிமஹாதம் 3 வீரவாதம் 4 தோள்தட்டுதல்.
5 பங்குததல். 6 தன்னைப்புகழ்தல். 7 ராஜ்யலாபம்.

யனர். ஆகையால், அவர் கௌரவிக்கத்தக்கவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமானவா. ஓ! மாதவரே! திருதராஷ்டிரருக்கோ புத்திரானிடம் அனபானது மிகுதியாயிருக்கிறது. புத்திரனுடைய வசத்தை அடைந்த அவா நமஸ்காரத்தையும் தள்ளிவிடுவர். கோவிந்தரே! அபபடியிருக்க, காலத்திற்கு உசிதமாக மேல எந்தக்காரியத்தை நினைக்கிறா. மாதவரே! எப்படி நாவகளை அரத்தத்தவீருநதும் தாமத்தவீருநதும் குறைவடைபாமலிருப்போம்? ஓ! மதுஸூதனரே! புருஷோத்தமரே! இப்படிப்பட்ட இந்த மிகுதியான ஸங்கடத்தில் உமஹததவிர நான் வேறுயாரைக் கேட்கத்தக்கவன்? ஓ! கிருஷ்ணரே! எங்களுக்கு உபமைப்போன்ற பிரியனும (எங்களுடைய) இஷ்டத்தை விரும்புகிறவனும் எல்லாக்காமங்களுடைய பலனையும் அறிந்தவனும் எல்லா உறுதியையும் அறிந்தவனுமான (வேறு) எந்த நண்பன் இருக்கிறான்? எனறா. இவ்விதம்சொல்லக்கேட்ட ஜனாத்தனர் தாமராஜரைக்கே, 'உங்களுடையவர்களுடைய சிமீததமாகவும் கௌரவர்களுடைய ஸபைக்குப்போவேன அரசரே! உங்களுடையவிரும்பத்தகுந்த குறைவில்லாமலே அவ்விதத்தில் சமமானது கிடைக்குமேயானால் (அப்பொழுது) எனக்கு மிகப்பெரிதும் பெரிதானபயனுள்ளதுமான புண்ணியமானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகும். புத்தத்திற்கு ஆபத்தமுள்ளவர்களான கௌரவாக்களையும் ஸ்ருஞ்சயர்க்களையும் பாண்டவாக்களையும் திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்க்களையும் இந்த எல்லாப் பூமியையும் மிருதயுவினபாசத்தவீருநதும் விடுவிப்பேன்' என்று மறுமொழி உரைத்தார்.

புகிஷ்டமர், 'வாஸுதேவரே! நீர் கௌரவாக்களைக் குறித்துப் போகவேண்டுமென்பது எனனுடைய அபிப்பிராயமில்லை. நல்லவாதத்தையாயிருந்தாலும் தூயோதனன் உமமுடையவாதத்தையைச் செய்மமாட்டான். ஓ! மாதவரே! பாரிலுள்ள கூத்திரிய ஸமுதமானது சேர்ந்ததாகித் தூயோதனனுடையவசத்தை அடைந்திருக்கிறது நீர் அவர்களுடையநடுவில் செல்லுதலை நான் விரும்பவில்லை. ஓ! மாதவரே! உமக்கு ஒருகுறைவு ஏற்படுவதனுண்டாகும் செல்வமும் தேவதூதன்மையும் எங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைச்செய்யா. (அபபடியிருக்க), ஸுகமேது? தேவர்களுடைய எல்லாஐஸ்வரியங்களும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்யா' என்றார். ஸ்ரீபகவான், 'ஓ! மஹாராஜரே! தூயோதனன் இவ்விதம் பாபி-என்பதை நான் அறிவேன். ஆனாலும், எல்லாவிலகத்திலும் அரசர்களுக்கு நிரதிக்கக் கூடாதவர்களாவோம். எல்லா அரசர்களும் சேர்ந்தாலும் கோபத்தையடைந்தவ

ஞை என்னுடைய யுத்தத்தில், சிங்கத்தினுடைய சண்டையில் மற்ற மிருகங்கள் நிற்கமுடியாததுபோல நிற்கவல்லவராகார். அல்லது, அவர்கள் எனவிஷயத்தில் சிறிதேனும் தகாதபடி நடப்பார்களேயா னால் அந்த எல்லாக்கொளவர்களையும் எரிப்பேனென்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம். ஒ! பாரததேரே! அவ்விடம்பேவது ஒரு காலும் பயனில்லாததாகாது ஒருஸமயம், தனலாபமும் ஏற்பட லாம். அல்லது, கடைசியாக நிரதையிலலாமை ஏற்படுகிறது' எனறார்

இவ்விதம்சொல்லக்கேட்ட தாமராஜா, சோந்தவர்களான பிரா தாக்களுடையஸமீபத்தில் புருஷோத்தமரான ஜனாதனனாரோக்கி மறுமொழி சொல்லலானா 'ஒ! கிருஷ்ணரே! உமக்கு எது ருசிக்கி றதோ அதுவே சேஷமம் கொளவர்களை அடையும் நீர் கராயத்தை முடித்துக்கொண்டு சேஷமததுடன் திரும்பிவருகின்றதைப் பாரக் கக்கடவேன். ஒ! விஷ்வகஸேனரே! பிரபுவே! குருதேசம் சென்று நாங்குள்ளல்லாநம் நல்லமனமுடையவா்களுநம் நல்ல அறிவுடையவா களுமாகச் சோந்திருக்குமபடி பரதவமசத்தோர்களைச் சமனஞ்செய்யும். அராஜுனனுக்குப் பிராதாவாகவும் நண்பராகவுமிருக்கிறீர்; எனக் கும பிரியராயிருக்கிறீர்; அன்புடைமையால் சங்கிக்கத்தகாதவராய் இருக்கிறீர். எங்களுக்கு ஐயவாயத்தினிமித்தம் சேஷமமாகப்போய வருவீர். எங்களுடைய அறிகிறீர், பகைவார்களையும் அறிகிறீர், விஷயங்களையும் அறிகிறீர், பேசவுமறிகிறீர். கோவிரதரே! எது எது எங்களுக்கு நனமையோ அதைஅதைத் தூயோதனனிடம் சொல் லக்கடவீர். ஒ! கேசவரே! எந்த எந்த வராததையானது தர்மத் துடன்கடினதும் ஹிதமும் ஒத்ததுமாயிருக்குமோ அதையதை நயமாயிருந்தாலும் கடுமையாயிருந்தாலும் சொல்லும்' எனறார்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மாநவர், போர் நிச்சயமென்பதையும் உலகத்தாரின் ஸந்தேக நவீநத்தீக்காக ஸமாதானம் பேசப்போவதையும் கோல்லியது)

ஸ்ரீபகவானுவர், 'எனனால் ஸஞ்சயனுடைய வார்த்தையும் சேட்கப்பட்டது, உமமுடைய வார்த்தையும் கேட்கப்பட்டது.

1 நான்கு பகசத்திலும் சேனையையுடையவா.

அவாகளுடையதும உமமுடையதுமான எல்லா அபிப்ராயத்தையும் அறிகின்றேன். உமமுடைய புத்தியானது தாமததத்ப்புறியதாயிருக்கிறது. அவாகளுடைய புத்தியானது வைரததத்ப்புறியதாயிருக்கிறது. புத்தமில்லாமல் எது அடையப்படுமோ அது உமமால் நன்கு மதிக்கப்பட்டதாகும் ஒ! அரசரே! இவ்வித 1 நைஷ்டிககாமாவானது சூத்தரியனுக்குரியதாக இல்லை. சூத்தரியன் பிச்சையெடுத்தது ஜீவிப்பதைச் செய்யக்கூடாதென்று எல்லா ஆஸாமிகளும் சொல்லுகின்றனர் புத்தத்தில் (ஏற்படும்) ஜபம் அல்லது வதமென்னும் இது, பாமமாவினால் சூத்தரியனுக்கு ஆளுநாபிக்கப்பட்ட அனாதியான ஸ்வதாமம். ஏழைத்தனமையானது புகழ்ப்படுகிறதில்லை ஒ! புதிஷ்டிரே! ஏழைப்பை பின்பற்றிப்பிழைப்பது தகுதியன்று. மஹா பாசுவே! பாகசீரமத்தைச் செலுத்தும். பகைவரை வாட்டுபவரே! பகைவரைக் கொல்வீராக. மிக்க பேராசை கொண்டவர்களும் ஸநேகம் செய்வார்களும் நீண்டகாலம் கூட வஸித்தவர்களும் நண்பர்களைச் சேகரித்துக்கொண்டவர்களும் சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டவார்களுமான திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் உமமிடத்தில் ஸமமாயிருப்பதைச் செய்வார்களென்பதற்கு உபாயமானது இல்லை. பீஷ்மா துரோணா கிருபா முதலானவார்களாலே (தாங்கள்) பலமுடையவார்களென்பதைப்பன்றே நீனைக்கின்றனர்? பகைவரை அடக்குபவரே! அரசரே! மெனமையுடன் இவர்களை நீர்பசுரிககிறவரையில், இவர்கள் உமமுடைய ராஜபத்தை அபகரிப்பார்கள். திருதராஷ்டிர புத்ரர்கள் தமையினிலும் ஏழைமையினும் 2 தாமராததன்களுடைய காரணங்களினிலும் உமமுடைய இஷ்டத்தைச் செய்யத் தக்கவராகா. துரியோதனன் கோபத்தாலே உமக்குச் செய்யக்கூடாததைச் செய்தும் உமமுடையவிஷயத்தில் பசுரத்தாபத்தை அடையவில்லைபென்கிற இதுவே அனைத்த தெரிந்துகொள்வதில் உமக்கு நிமித்தம் (=காரணம்). அரசரே! பீஷ்மரும் துரோணரும் புத்திமானான விதுரரும் ஸாதுக்களான பிராமமணர்களும் அரசரும் நகரமாதரும் கௌரவ ஸரேஷ்டாக்களெல்லாருநே பாரத திருக்கும்பொழுது உண்மையாகத் தானத்தையே சீலமாகவுடையவரும் மிருதுவாயிருப்பவரும் அடக்கமுள்ளவரும் தாமசீலரும் வீரத்ததை அனுஸரித்தவருமான உமமைக் கபடத்தினால் சூதாட்டத்தில்

1 நைஷ்டிகர்களான பிராமசாரி ஸநயாலிகளுக்குரிய காமம்.

2 சொன்னபடி ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தல் தர்மம், கல்கமில்லாமல் கொடுத்தனுபோக மீதிராஜ்யத்தை மரிககாமல் அனுபவித்தல் அராதம்.

ஜயீததான் அப்பொழுது, குருபுன அவன் தன்னுடைய அந்தச் செய்கையினால் வெட்கத்தை அடையவுமில்லை. ஓ! அரசரே! அவ் விதமான சீலமும் நடைபுமுடைய அவனிடத்தில் அனபைச்செய்யா தீர ஓ! பாரதரே! அவர்கள் எல்லா உலகத்தாருக்குமே கொல்ல வேண்டியவர்கள். உமக்குக் கொல்லவேண்டியவர்களென்று சொல்ல வும் வேண்டுமா? தகாத சொற்களாலே தம்பிகளுடனகூடின உடமை வருத்தப்படுத்தினான் தம்பிகளுடனகூடக் களித்தவ னும் (தண்ணீப்) புகழ்கிறவனுமாகி, 'இதுவரை பாண்டவர்களுக்கு இவ்விடத்திற் சிறிதும் லொத்தானது இல்லை. இவர்களுடைய பெயரும் கோத்திரமும் கூட நாளடைவில் மிச்சமிரா மேலும், அவர்களுக்கு அவமானமும் உண்டாகப்போகிறது இவர்கள் சூரத் தன்மை முதலியவற்றை இழந்து என்னிடத்தில் மரணத்தை அடையப்போகின்றனர்' என்று சொல்லுகின்றான். அப்பொழுது, சூதாட்டம் நடத்தப்பட்டிருக்கையில் பாபிபும் மிக்கதூபபுத்தியுடையவனுமான துச்சாஸனனால் ராஜமஹிஷியான துரௌபதியான வள் அராதைபோல ஸபையில் கேசத்தைப் பிடித்திழுக்கப் பட்டு அழுகிறவளாகி அரசாளுடையஸபையில் பீஷமா துரோ ணாகளுடைய முன்னிலையில் அடிக்கடி பசுவென்று சொல்லப்பட டாள். பயங்கரமானபராகரமத்தைபுடைய எல்லாப்பிராதாக்களும் உமமால் தடுக்கப்பட்டவர்களும் தாமமாகிறகயிறரூல கட்டப்பட்ட வர்களாகி (கோபமுதலிய) ஒன்றையும் அடைந்திலா அவன், நீர வனஞ்சென்றபிறகு, இவைகளையும் வேறு கடுமையான வராததை 'களையும் சொல்லி ஞாதிகளுடையமத்தியில் (தண்ணீப்) புகழ்ந்து கொண்டான். அழைக்கப்பட்டவர்களாகி அந்தஸ்பையிலிருந்த அவா கள் குற்றமில்லாதவரான உமமைப்பார்த்து எப்பொழுதும் கண் னீரால் குரல் தழுதழுத்தவர்களும் அழுகிறவர்களுமாயிருந்தனர். அந்த அரசர்களும் பிராமமணர்களும் துரியோதனனைப்புகழவில்லை அங்குள்ளஸபையோர்களெல்லாரும் அவனை நிர்த்திதராகள் பகை வர்களை வர்ாட்கிறவரே! அரசரே! நல்லகுலத்தில் பிறந்தவனுக்கு நிரதை வதம் (இரண்டிலும்) வதமானது மிக்ககுணமுடையது. கெட்டபிழைப்பான நிரதையோ குணமுடையதன்று. அரசரே! மஹாராஜரே! லஜைஜயில்லாதவனும் பூமியில் எல்லா அரசர்களா லும் நிரதிக்கப்பட்டவனுமாகிறபொழுதே கொல்லப்பட்டவனாகிறான். இப்படிப்பட்ட ணைபுள்ளவனுடைய வதம், வட்டமான மேடை யால் பறறப்பட்டு நிற்கிறதும் வேறுநததுமான மரத்தைச்சாய்ப்

பதுபோல, இலேசாய்ச் சாதிக்கக்கூடியது. மதிக்கெட்ட இழிவானவன் எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஸாபபம்போலக் கொல்லப்படவேண்டியவன். பகைவர்களை வதைக்கின்றவரே! நீர் இவனைக்கொல்லும். அரசரே! சந்தேகத்தைச் செய்யாதீர் குற்றமற்றவரே! நீர் பிதாவான திருதராவ்ஷ்டிரனாகும் பிஷ்மருக்கும் நமஸ்காரத்தைச் செய்வீரென பது எல்லாவிதத்தாலும் உமக்கு உசிதம் எனக்கும் பிடித்திருக்கிறது. அரசரே! நானே சென்று துரியோதனனவிஷயத்தில், 'இவன் ஸாதுவோ அஸாதுவோ' என்கிற ஸந்தேகமுள்ள எல்லாஜனங்களுடைய ஸந்தேகத்தையும் அறுப்பேன நான் அவ்விடத்தில் அந்த அரசாங்களுடைய மத்தியில் எல்லாமனிதர்களுக்கும் ஸாதாரணமான உமமுடையகுணங்களுடைய, அவனுடைய முறையைநீறின நடைகளையும் நன்றாய்ச்சொல்லுவேன். அவ்விடத்தில் சொல்லுகிற என்னுடைய தாமராதங்களுடனகூடியதும் ஹிதமுமான வார்த்தையைப் பல தேசங்களுக்கு அதிபதிகளான எல்லா அரசாங்கமும் கேட்டு உமமுடையவிஷயத்தில், 'தாமாதமா' என்றும் 'ஸத்திபமான வாகுருடைய வா' என்றும் அங்கீகரிக்கப்போகின்றனா அவ்விஷயத்திலும் அவன்) லோபததால் எப்படியி நுகர்நென்பதை அறியப்போகின்றனர் முதியவர்களையும் சிறுவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நான்கு வாரணததாரும் வந்திருக்கையில் பட்டணத்து ஜனங்களிடத்திலும் தேசத்தார்களிடத்திலும் இவனை நிர்த்திக்கவே செய்வேன ஸமாதானத்தை வேண்டுகிறபடியால் நீர் அவர்களைவிஷயத்தில் அதர்மத்தைச் செய்தவராகமாட்டோ. அரசாங்கம் கௌரவர்களையும் திருதராவ்ஷ்டிரனையும் நிர்த்திக்கப்போகின்றனா உலகத்தினால் அவன் விடப்பட்ட பிறகு, செய்யவேண்டியது என்ன மிச்சமிருக்கிறது? அரசரே! இப்படியே துரியோதனனும் கொல்லப்பட்டவனுக்குச் சமமானபொழுது வேறு என்ன செய்யவேண்டும்? நான் எல்லாக் கௌரவர்களையும் அடைந்து உங்களுடைய பயனைக்கெடுக்காமல் சமாதானத்தைச் செப்ப முயலுவேன். (அவர்களுடைய) செயலையும் கண்டறிவேன். பாரதரே! யுத்தத்தில் பற்றினதான கௌரவர்களுடைய முயற்சியையும் சென்று பார்த்துவிட்டு உமமுடைய ஜபத்தின்பொருட்டுத் திருமப்பப்போகிறேன் எல்லாவிதத்தாலும் நான் பகைவருடன் யுத்தத்தையே பிரார்த்திக்கிறேன். அப்படியே, எனக்கு எல்லாநிமித்தங்களும் உண்டாகின்றன. மிருகங்களும் பஹிகளும் கோரமாகக் கத்துகின்றன. முனராததிரிகளில் யானைகுதிரைமுதலியவைகளில் கோரமான ரூபங்கள் ஏற்படுகின்றன.

றன். அப்படிப்போலவே, அக்னியும் மிகவும் கோரமான பல வர்ணங்களை அடைகிறது. இப்பொழுது மிக்க பயங்கரமான அந்தன்மானிடவுலகத்திற்கு நாசத்தைச் செய்கிறதற்காக வந்தவனாகாமற்போனால் (இவை இப்படி ஏற்படா). ஆபுதங்களையும் யந்திரத்தையும் கவசங்களையும் ரதங்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் ஸஜ்ஜம் செய்துகொண்டு உமமுடைய எல்லாவீராகளும் உறுதிபைச்செய்தவர்களும் யானை தேர் குதிரைகளில் ஸன்னாகமுடையவர்களுமாயிருக்கட்டும். ஒ! அரசரே! யுத்தத்திற்காக உமக்கு ஸம்பாதிக்க வேண்டியஎல்லாவற்றையும் நிரம்பச் செய்யும் அரசரே! பாண்டவர்களில் சிறந்தவரே! முன புஷ்களமாயிருந்து சூதாட்டத்தில் அபகரிக்கப்பட்ட உமமுடைய இந்தராஜ்யத்தைத் துரியோதனன் உயிரோடிருந்துகொண்டு எவ்விதத்திலும்* இப்பொழுது உமக்குக் கொடுக்கத்தக்கவனாகான்' என்றான்.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(பீமன் துரியோதனனைத் திருப்திசெய்வது ஸரமமென்பதையும் எப்படியாவது ஸமாதானமே செய்யவேண்டுமென்பதையும் கோவந்தருக்குச் சொன்னது)

(அப்பொழுது), பீமஸேனன் சொல்லலானான்: 'ஒ! மதுஸூதனரே! எப்படி எப்படிச்சொன்னால் கௌரவர்களுக்குச் சாந்தியானது ஏற்படுமோ அப்படி அப்படியே சொல்லக்கடவீர். யுத்தத்தால் பயப்படுததாதீர். பொறுமைபுடையவனும் கோபமுண்டவனும் நன்மைபைப் பகைப்பவனும் பெரியமனமுடையவனுமான துரியோதனன் கடுமையாகச் சொல்லத்தக்கவனல்லன் இவ்விடம் ஸமாதானமாகவே சொல்லக்கடவீர் இயற்கையினாலேயே பாவபுத்தியுடையவனும் திருடர்களுக்குச் சமமான எண்ணமுள்ளவனும் ஐஸ்வரியமத்ததால் மயங்கினவனும் பாண்டவர்களுடைய பகைகொண்டவனும் தீரக்காலோசனையிலலாதவனும் கொடுமைககாரனும் நிரதிப்பவனும் சூரமானபராகரமமுடையவனும் தீராக கோபமுள்ளவனும் திருப்பமுடியாதவனும் பாவத்தையே உருவமாகவுடையவனும் வஞ்சனையில் ப்ரியமுள்ளவனுமான அவன் செத்தாலும்சாவான், கலைக்கப்படான்; தன்னுடையகொள்கையை விடவே

மாட்டான். ஒ! கிருஷ்ணரே! அப்படிப்பட்டவனுடன் ஸமாதானமா
 னது மிகவும் செய்யமுடியாததென்று நினைக்கிறேன். நண்பர்களுக்கும்
 விபரீதமாபுள்ளவனும் தாமததைவிட்டவனும் பொய்யில்விருப்பமுள்
 ளவனுமானதால், நண்பாக றுடைய வாததைகளையும் மனங்கலையும்
 விரோதிககவேசெய்வான். கோபத்தினவசத்தை அடைந்தவனும்
 தியதனமையிலிருப்பவனுமான அவன புறகளாலமறைக்கப்பட்டபாம்
 பானது இபற்கையால் கடித்துப் பாவத்தைசெய்வதுபோல இயற்
 கையால் பாவத்தை அடைகிறான். துரியோதனன் எவ்விதச்சேனைவ
 விதநடை எவ்விதத் தனமை எவ்வித வன்மை எவ்வித பராகரமமு
 டையவனென்று, எல்லாவிதத்தாலும், உமமால் அறியப்பட்டவன்.
 முன்பு, புத்திராகளுடனகூடின கௌரவாகளும் அப்படியே நான்களும்
 இந்நினைத தலைவனாகவுடையதேவாகளபோல மனவமைதியுள்ளவர்க
 ளும் உறவினாகளுடனகூடினவர்களுமாகி மகிழ்ந்திருந்தோம். ஒ! மது
 ஸூதனரே! பாரதர்கள் துரியோதனனுடைய கோபத்தினாலே கோ
 டைக்காலத்தில் அக்கினிகளாலே வனங்கள் எரிககப்படுவது போல
 எரிககப்படப்போகின்றனா. ஒ! மதுஸூதனரே! ஞாதிக்கையும்
 உறவினாகளுடனகூடின நண்பர்களையும் வேரோடுகின்றத இரதப்பதி
 னெட்டு அரசர்கள் பிரஸித்தர்கள். அஸுரர்கள் தேஜஸினால் ஜவ
 லிக்கின்றவாகளபோலச் செழிப்பையடைந்து தாமததிற்கு விளாச
 காலம் ஏற்பட்டபொழுது, கலியானது உண்டாயிற்று. க. ஹை
 யாகளில் உதாவாததனும், உ. நீபர்களிலஜனமேஜயனும், ஈ. தாலஜங்கர்
 களில் பஹுனனும், ச. கருமிகளில் காவியான வஸுவும், ஞ. ஸுவீரர்க
 ளில் அஜபிந்துவும், சு. ஸுராஷ்டிரர்களில் ருஷர்ததிகனும், எ. பலீஹர்க
 ளில் அரக்கஜனும், அ. சீனர்களில் தெளதமுலகனும், கூ. விதேஹர்க
 ளில் ஹயகீவனும், கர. மஹௌஜலாகளில் வாயுவும், கக. ஸுந்தர
 வமசர்களில் பாஹுவும், கஉ. தீபதாஷ்டாகளில் புருரவனும், கங். சேதி
 மதஸியர்களில் ஸஹஜனும், கச. பரவீரர்களில் விருஷத்வஜனும், கரு.
 சந்திரவதஸர்களில் தாரணனும், கசு. முகுடர்களில் விகாஹனனும்,
 கள. நந்திவேகர்களில் சமனும் ஆகிய இவர்கள் யுகமுடிவுகளில் தம்
 தம் குலங்களில் குலத்தைக்கெடுக்கின்ற பாபிகளும் புருஷாதமர்களு
 மாய் உண்டானார்கள். கிருஷ்ணரே! இழிவானவனும் பாபபுருஷனுமான
 இரதத 1 துரியோதனனும் கௌரவர்களான எங்களுடைய குலத்திற்
 குக காலத்தினால் சேகரிககப்பட்ட தணலாயிருப்பவன். ஆகையால்,
 உக்ரமானபராகரமத்தைபுடைய அவனை நோக்கி அறம்பொருள்க

1 'இவனைச் சோததுப்பதினெனமா உலகங்களைக்கெடுத்தவர்கள்' எனபது.

ளுடன்கூடியதாகவும் ஹிதமாகவும் அவனுடைய இஷ்டத்தையனுஸரித்ததாகவும், பலபடவும் கடுமையிலலாமலும் மௌனசொல்லும். உக்கிரமாகச்சொல்லாதீர். ஓ! கிருஷ்ணரே! நாங்களெல்லாரும் தாமதவர்களாகிப் படிந்து நடக்கிறவர்களாயாவது தூயோதனை அனுஸரிப்போம் என்கன குலத்தில் பிறந்தவர்கள் நசிக்கவேண்டாம் ஓ! வாஸுதேவரே! எப்படியானால், என்களுக்குக் கௌரவா்களுடன் உதானேமான இருப்பாவது ஏற்படுமோ அப்படியாவது செய்யக்கடவீர். கௌரவா்களைக் கெட்டரிதியானது தொடவேண்டாம். ஓ! கிருஷ்ணரே! முதியவரான பாட்டனரிடம் (இவ்விதம்) சொல்லவேண்டும் ஸபையிலிருப்பவா்களிடமும் சொல்லவேண்டும். பிராதாக்களுக்கு நல்ல பிராதாக்களையுடைமை உண்டாகட்டும். தூயோதனை சமனத்தை அடையட்டும் நான் இவ்விதம் இதைச் சொல்லுகிறேன். அரசருமே புகழ்கிறா அரஜுனன் புத்தத்தில் விருப்பமில்லாதவகையேயிருக்கிறான் அரஜுனனிடத்தில் அதிகமான தயையன்றோ இருக்கிறது^௧ என்றான்.

எழுபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தேடர்க்சீ)

(மாதவர் பீமனை அவனுடைய பிரதிஜைமுதலியவற்றை நினைப்பூட்டிப் போருக்கு உத்ஸாகப்படுத்தியது)

புஜபலம்மைந்தவரும் பலராமருக்குத் தம்பியும் குரஸேன வமத்தில் பிறந்தவரும் சாங்கமென்னும் வில்லைபுடையவருமான கேசவா முன்னுண்டாகாததும் மௌமைப்புடன்கூடினதுமான பீமனுடைய இரதவார்த்தையைக்கேட்டுச் சிரிக்கிறவாபோல, அதை மலையின் லகுத தனமைபோலவும் அகனியில் குளிராச்சுவையப்போலவும் நினைத்து, அப்பொழுது, தீயைக் காற்று மூட்டுவதுபோல விருகோதரனை வார்த்தைகளாலே தூண்டுகிறவராகி, உட்காரத் திருப்பவனும் தயையினால் மூடப்பட்டவனுமான அவனை நோக்கிச் சொல்லலானா. ‘பீமஸேன! நீ மற்றஸமயத்தில் உன்வந்தத்தைவிரும்புகிறவா்களும குரூரர்களுமான திருதராஷ்டிரரின் புத்திரா்களைக் கொல்ல விருப்பமுள்ளவனாகி புத்தத்தையே சிலாகிக்கிறாய். பகைவரைவாட்டுகிறவனே! நீ தூங்கவில்லை. விழித்திருக்கிறாய். நோயினால் க்னிவனவனபோலப் படுக்

கறைய. அப்படிப்பட்ட உனது கோபத்தால் பெருமூச்சுவிடுகிற வனும் அகனிபோல வந்தாபத்தை அடைந்தவனுமாய் எப்பொழுதும் கோரமும் அமைதிபற்றதும் ஆமங்களமுமான வார்த்தையைப்பேசுகறைய பீம்! புனைபுன கூடிய நிபோல அமைதியில்லாதமனமுடையவனாகச் சமையால் பிடைபடைந்த பலவீனனபோலப் பெருமூச்சு விடுகுகொண்டு ஏகாந்தத்தில் படுக்கிறது. அதனை அறியாத சில ஜனங்கள் உன்னை பித்தனாகவும் கீனக்கனறனா பீம்! மரங்களை வேருடன் பிடுங்கிக் கிளைகளையும் முறிக்கிற பாண்போலப் பூமியைக் கால்டுகளால் உதைத்துக் காக்கிறவனாகி நாலுபக்கத்திலும் ஓடுகிறது. இந்த இடத்தில் ஜனகூட்டத்தில் மகிழவில்லை; தனிமையில் பொழுதுபோசுகிறது. பாண்டவ! இவ்வினும் பகலிலும் ஒருபோதும் மறவவிரப புகழ்கிறுமில்லை. அகாரணத்தில் சிரிக்கிறவனும் ரகஸ்யத்தில் அழுகிறவன போனவனுமாயிருக்கிறது. முழுகாலங்களில் தலையைவைத்துக்கொண்டும் நெடுநோக்கங்களை மூடிக்கொண்டும் இருக்கிறது. திருமபவும், புருவங்களை நெரித்துக் கொண்டு உத்கிளைக் கடிக்கிறவனபோலவும் அடிக்கடி காணப்படுகிறது. பீம்! அவையெல்லாம் கோபத்தால் செயவிக்கப்பட்டன. 'ஸூரியன் ஒளியைப்பரப்பிக் கிழக்கிலேதான் மீழுகில் மறைந்து ஒளியுள்ளவனாகவே தருவத்தைச் சுறுவதுபோல இதை ஸதயமாகச் சொல்லுகிறேன். இதற்கு வித்தியாசமில்லை. நான் கதைபுடன் சென்று பொறுமைபுடன் தூய்போதனைக் கொலவேன்' என்று பிரா தாக்களுடைய மத்தியில் கதையைத் தொட்டு ஸத்தியம் செய்தாய். பகைவரைவாடிகிறவனே! அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய புத்தியானது இப்பொழுது ஸமாதானத்தில் வைக்கப்படுகிறது. அநதோ! பீம்! உன்னைப் பயமவந்தடைந்ததான்கயால், புத்தத்தை விரும்புகிறவாளுடைய மனங்கள் புத்தகாலமநேரிடப்பொழுது மாறுபடுகின்றன. தூக்கத்தினிடையிலும் விழிப்பினிடையிலும் விபரீதமான சஞ்ஞகங்களைக் காண்கிறது. ஆகையினாலேதான், சமனத்தையே விரும்புகிறது. அநதோ! அவிபோல உன்னிடத்தில் சிறிதும் ஆண்மையைச் சொல்லுகறாயில்லை. கலக்கத்தை அடைந்திருக்கிறது. அதனால் உனமனம் வேறுபாட்டை அடைந்ததுவிட்டது. உன் நெஞ்சம் நடுங்குகின்றது. உன் மனம் சிதறிவிட்டது. தொடைகள் அசையாமலிருப்பதை அடைந்ததுவிட்டாய் ஆகையால், ஸமாதானத்தையே விரும்புகிறது. பாதத! மனிதனுடைய சஞ்சலமான மனமானது காற்றினவேகத்தால் அசைக்கப்பட்ட இலவம்பழத்தின் உட்கட்டுப்

உஅசு

ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

போல அநிததியமனனோ வேறுபட்ட உன்னுடைய இரதப்புத்தியானது 1கோக்களுடையமனங்களை மாறுபட்டமனிதனுடையவாக்கு (தளர்ச்சியவது) போலவும், (வெள்ளமானது) ஓடமில்லாதவாகளை முழுக்கச்செய்வதுபோலவும் பாண்டவாக்குடைய மனங்களை (த்தளர்வும்) முழுக்கவும் செய்கின்றது. ஓ! பீமஸேன! நீ உனக்குத் தகுதியில்லாத இப்படிப்பட்ட வாரததையைச் சொல்லுகிறாயென்பது மலையின் அசைவுபோல எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனே! அப்படிப்பட்ட நீ உன காமங்களுடைய நறகுடிப்பிறப்பையும் ஆலோசித்தாக கிளம்பு. துக்கத்தை அடையாதே. வீரனே! உறுதியாயிரு. பகைவாக்களை அடக்குபவனே! நீ தளர்ச்சியடைவது உசிதமன்று. சுத்ததிரியன் பராக்ரமத்தால் அடையாததை அதுபவிக்விதிலை' என்றா

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(பீமனீ தந்திறமையையும் தானீ ஸமாதானத்தை விரும்புவதற்குத் தனையே காரண மென்பதையும் வாஸுதேவருக்குச் சொல்லியது)

தீராத கோபத்தை யுடையவனும பொறுதவனுமான பீமஸேனன், வாஸுதேவா அவனிதம சொல்லிபதைக் கேட்டு, நல்ல குதிரைபோல வேகத்தையடைந்தான், அதன்பிறகு, சொல்லத்தொடங்கினான். பீமன், 'ஓ! அசுசுதரே! எண்ணத்தை முழுமையும்செலுத்தியவனும் யுத்தத்தில் தவறுதபராகரமத்தை யுடையவனும ஒருவிதமாகச் செய்யவிரும்புகிறவனுமான என்னை மறறொருவிதமாக நினைக்கிறீர். ஓ! தாசார்ஹரே! நீண்டகாலம் என்னுடன் பழகியவரானநீர் எனனுடைய உணமையை அறிகிறீரா? அல்லது, நாலுபக்கத்திலும் வழிகின்ற தடாகத்தில் நீரதுபவன்(அதனுழத்தையறிபாது) போல என்னை அறியவில்லைபா? ஆகையால், (எனக்கு) தகாதவாரததைகளாலே நீர் என்னைக் குத்துகிறீர் ஓ! மாதவரே! பீம

1 'பசுக்களுக்கு மனுஷ்யனுடையவாக்கு ஏற்பட்டதுபோல வேறுபாடாக உனக்கு உண்டான இரதப்புத்தியானது ஓடமில்லாதவர்களை (வெள்ளம்) முழுக்கச் செய்வதுபோலப் பாண்டவாக்களைக் கவலைக்கடல் முழுக்கச் செய்கிறது' என்றும் கொள்ளலாம்.

ஸேனனென்று என்னை அறிகின்ற ஒருவன் நீர் சொல்வது போலத் தகாதவாததைகளை எப்படிச் சொல்லுவான்? ஓ! விருஷ்ணநாதனரே! ஆகையால், இந்தவாதத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். எனனுடைய ஆணமையும் பலமுட பிறரோடொப்பானவைபல்ல. தானே தன்னைப்புகழ்வதென்பது எல்லாவிதத்தாலும் இழிவானகாரியம் அதிகவாததையால் அடிக்கப்பட்டதால், எனபலத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஓ! கிருஷ்ணரே! இந்தப்பிரஜைகளுக்கு இருப்பிடமானவைகளும் அசையாதவைகளும் ஆதாரமில்லாதவைகளும் அளவற்றவைகளும் எல்லாவற்றிற்கும் மாதாபிதாக்களுமான இந்தப்பூமியையும் ஸ்வாக்கத்தையும் பாரும. இவைகள் கோபமுடையவைகளாகி இரண்டுபாறைகளபோல வேகமாகவருமானாலும் சராசரங்களுடன் கூடின இவைகளை நான் வைக்கனால் அடக்குவேன். பெரிய பரிகாபுதங்கள் போன்றவைகளுடைய இந்த இடைவெளியைப் பாரும. இவற்றிற்குள் அகப்பட்டு விடுபடுகிறமனிதனை நான் பாரக்கவில்லை. எனனால் எதிராகப்பட்டவனை இமயமலை, கடல், வஜ்ராயுதத்தையுடையவனும் வலாஸூரனைக் கொன்றவனுமான இந்திரன் ஆகிய மூவரும் நேரில் பலத்தை அடைந்து ரக்ஷிக்கமாட்டார்கள். யுத்தத்துக்குத் தக்கவார்களும் பாண்டவாக்களைக் கொல்ல விருப்பமுள்ளவார்களுமான எல்லா அரசாக்களையும் கீழே தரையில் உள்ளவகாவினுலேயே மிதித்துவிடுவேன். ஓ! அசுரதரே! நான் அரசாக்களைவென்று வசம்செய்த என்னுடைய வன்மையை நீர் அறியவில்லையென்பதில்லை. ஓ! ஜனாததனரே! அல்லது, என்னை அறியவில்லைபானால் உதயமாகின்ற ஸூரியனுடைய ஒளியை அறிவதுபோல நெருங்கிய பலமான யுத்தத்தில் என்னை அறியப்போகிறீர். ஓ! குற்றமற்றவரே! ஊசியினால் புண்ணைக்குத்துவதுபோலக் கடுமையான வாதத்தைகளால் (என்னை) ஏன் குத்துகிறீர்? புத்தககுடாடினபடி இதைச் சொன்னேன். நான் சொன்னதைக்காட்டிலும் என்னை அதிகமாக அறியும். யுத்தத்தில் கூட்டத்தில்கொல்லுமநான் ஏறப்பட்டபொழுது என்னால்கொல்லப்பட்ட யானைகளையும் தேராளிகளையும் குதிரைவீரர்களையும் காஸாடங்களையும், கோபத்தைப்படைந்து கஷத்திரியஸூரேஷ்டாக்களைக் கொல்லுகின்ற என்னையும் பாரக்கப்போகிறீர். சிறந்தவார்களையே சிறந்தவார்களையே இழக்கும் என்னை நீரும் உலகமும் பாப்பிராகள். என்னுடைய அங்கங்கள் சிதறவில்லை. எனமனம் பதறவில்லை கோபத்தையடைந்த எல்லா உலகத்திலிருந்தும் எனைக்குப் பயமானது இல்லை. ஓ! மதுஸூதனரே! மேலே என்னவென்றால், இது கிருபையினாலுண்டான ஸ்நே

கம. எங்களுடைய பாரதங்கள் நசிக்கவேண்டாமென்று எல்லாத் துன்பங்களையும் பொறுக்கிறேன்' என்று.

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(கோவந்தர் பீமனைப் புகழ்ந்து அவனுடையகருந்தை அறிந்தும் அவனை உதீஸாகப்படுத்தித் தமே தாம் அவ்விதம் கூறியதாக அவனிடம் சொல்லியது)

ஸ்ரீபகவானாவா, 'நான் அபிப்பிராயத்தை அறியும் விருப்பத்தான் ஸநேஹத்தால் இந்த வார்த்தையைச் சொன்னேன், நிரதையினாலும் பணடித்ததன் மையினாலும் கோபத்தாலும் சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தாலும் சொல்லவில்லை நான் உன்னுடைய மகிமையை அறிவேன், உனக்குள்ள பலத்தையும் அறிவேன், உன்னுடைய செய்கைகளையும் அறிவேன். உன்னை நான் அவமானமசெய்யவில்லை பாண்டவ! நீ உன்னிடத்தில் எவ்வித கலயாண குணத்தை நினைக்கிறாயோ அதனை நான் உன்னிடத்தில் ஆபிரமடங்கு அதிகமாக நினைக்கின்றேன் பீம! எல்லா அரசாக்கராலும் பூஜிக்கப்பட்ட எவ்வித குலத்தில் (உனக்குப்) பிறையோ அதற்குத்தக்கபடி நீ பந்துக்களோடும் நண்பர்களோடும் இருக்கிறாய். விருகோதர! அறியவிருமபுகிறவர்களோ ஸநேதேசிக்கப்பட்ட¹ தேவதாமம்² மானிடதாமம் இவற்றினமுடிவை உறுதிசெய்கிறார்களில்லை. அந்தத்தாமமே மனிதனுடைய காரயாதிகளில் காரணமாகி இவனுடையகேட்டிலும் அதுவே காரணமாகிறது. மனிதமுயற்சியாலுண்டான செய்கையானது ஸநேதேசிக்கப்பட்ட பயனையுடையதாயிருக்கிறது. தோஷத்தைக்காண்கின்ற கவிகளாலே ஒருவிதமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட (காமங்கள்) வாழ்வினுடைய வேகங்களபோல வேறுவிதமாகச் சுறுகின்றன நன்கு ஆலோசிக்கப்பட்டதும் நிராயத்தினால் உதவிசெய்யப்பட்டதுமாகச் செய்யப்பட்ட மனுஷ்யனுடைய செய்கையானது தெய்வத்தினாலும் தடுக்கப்படுகிறது. பாரத! (தனனால்) செய்யப்பட்டதும் தேவதைகளாலுண்டானதுமான குளிர, வெப்பம், மழை, பசி, தாகமென்கிற காரியங்கள் மனிதமுயற்சியினாலும் தடுக்கப்படுகின்றன பிரபத்தத்தைத் தவிர, மனிதன் தானேசெய்த (பிரா

1 புண்ணியபாவங்களின்பயன். மனிதமுயற்சி.

யச்சித்தமமுதலிய) கர்மத்தினால் அவை நசிப்பதால் மறுபிறப்பில் தடையுண்டாகிறதில்லை. அநதவிஷயத்தில் பிரமாணமிருக்கிறது. பாண்டவ ! உலகத்திற்குத் தொழிலிலேயே மறவற்றால் பிழைப்பு இல்லை. இவ்விதபுத்தியுடையவனுபவ பிரவிருத்திக்கவேண்டும். (முயற்சி, தெய்வம்) இரண்டிம் சேருமபோது பயனுண்டாகும். இவ்விதம் தெரிந்துகொண்டவன் தொழிலிலேயே செலலுகிறான். அநதக்காரியம் கைகூடாவிடில், மனவருத்தத்தை அடைகிறதில்லை. கைகூடுவதில் ஸநதோஷத்தையும் அடைகிறதில்லை. பீமஸேன ! அநிலுள்ள இரத்திச்சயத்தை நான் சொல்லவிரும்புகிறேன் பகைவார்களுடையுத்தத்ததில் உறுதியான வெற்றியானது சொல்லத்தகுந்ததில்லை. சக்தியை மிகவும் இழந்தவனாகக்கூடாது. அபபடிப்போலப் பதார்த்தங்களின் நாசத்தில் துக்கத்தையும் தளாசியையும் அடையக்கூடாது ' என்கிற இரத்த விஷயத்தை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். பாண்டவ ! நானேவிடிந்ததும துரியோதனனுடைய ஸமீபமசென்று உங்களுடையபயனைக் குறைபாமலே சமனத்தைச் செய்வதற்கு முயலுவேன். அவர்கள் ஸமாதானத்தைச்செய்வார்களேயானால், அதனால் எனக்கு அழிவற்றபுகழ் உண்டாகும். உங்களுடைய இஷ்டமும் செய்யப்பட்டதாகும். அவர்களுக்கும் பெரிதான் நன்மை உண்டாகும். அநதக்கௌரவர்கள் ஆக்கிரகப்படுவார்களேயானால் எனசொல்லே ஏற்றுக்கொள்ளார். (அப் பொழுது), இரத்தவிஷயத்தில் போராகிறகொடியசெயலே ஏற்படும். பீமஸேன ! அநதயுத்தத்தில் உன்னிடத்தில் பாரம வைக்கப்பட்டதாகும். அராஜுனனாலே சுமைபானது தாங்கப்பட்டவேண்டும். மற்றவர்கள் உங்களால் காக்கப்பட்டவேண்டும். நானே சண்டைநோந்தபொழுது, அராஜுனனுக்கு ஸாரதியாவேன். இது அராஜுனனுடைய விருப்பம். நான் யுத்தத்தை விரும்பவில்லை என்பதில்லை. ஆகையால், விருகோதர ! நான், தையத்துடன் கூடிய வாரத்தையையேசுகின்ற உன்னுடைய புத்தியைப்பற்றிச் சநதேகமுடையவனாகி உன்னுடையசக்தியைத் துண்டினை ' என்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் ஸமாதானம் கண்டை இரண்டையும்புகழ்ந்து
இஷ்டப்படி ஏதாவதொன்றை நிச்சயிக்கும்படி
கீருஷ்ணரிடம் சொல்லியது.)

(அபபொழுது), அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான், 'ஓ! ஜனார்தனரே! யுகிஷ்டிராராலேயே சொல்லவேண்டியதுமுழுதும் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! ஆனாலும், உமமுடைய வாததையைக்கேட்கு எனக்கு (பபினவருமாறு) தோன்றுகிறது. ஓ! பிரபுவே! திருதராஷ்டிரருடைய பேராசையினாலோ, (எனக்கு) நேரிட்டஎளிமையினாலோ, இந்தவிஷயத்தில் ஸமாதானத்தை நீர்செய்யக்கூடியதாகநினைக்கவேயில்லையா? அல்லது, மனிதனுடைய பராக்ரமத்தைப் பயனில்லாததாக நினைக்கிறீரா? முனவினையின்றி முயற்சியினால் வலிமையும் உண்டாவதில்லை. (உமமால்) சொல்லப்பட்ட அபபடிப்பட்ட இந்தவாததையானது அப்படியிருந்தாலும் அது அவ்விதமே ஆகலாம். மேலும், இது இவ்விதம் பார்க்கத்தக்கதுமில்லை. ஒன்றும் செய்ய இயலாததாகவுமில்லை. மேலும், இந்தயுத்தத்தை எங்களுக்கு நாசத்தைச் செய்கிறதாகவும் கஷ்டமானதாகவும் கருதுகிறீர் எவர்களுக்கு ஸாமமுதலிய உபாயங்களால் பயன உண்டாகவிலையோ அவர்களுக்கு அவை தக்கபடி செய்யப்படாமையால்) துன்பத்தைச்செய்கின்றன. ஓ! பிரபுவே! நன்றாக நிறைவேறின (ஸாமமுதலிய) உபாயங்கள் பயனுள்ளவையாகும். (ஆகையால்), கிருஷ்ணரே! எங்களுக்குப் பிறருடைய ஸுகமுண்டாகத்தக்கபடி நடப்பீராக ஓ! வீரரே! தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் பிரமமதேவாபோல நீர் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களுமான எங்களுக்கு முதனமையான நண்பர். கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் கெடுதலில்லாததைக் கைக்கொள்ளக்கடவீர். எங்களுக்கு நனமையான காரியமானது உமக்குச் செய்யமுடியாததனறென்று நினைக்கிறேன். ஜனார்தனரே! இவ்விதமானால் உமது காரியம் செய்யுந்தகுதியை அடையுர். ஓ! ஜனார்தனரே! நீர்சென்றுஇவ்விதமே செய்வீர். ஓ! வீரரே! அல்லது,

1 'ஸமாதானமென்பது எனக்கு விருப்பமில்லாததாயினும் உமது விருப்பப்படி நேர்ந்தாலும் நேர் டமே' எனபது.

துராதமாவாபிருக்கிற அவ்னவிஷயத்தில் நீர் வேறுசெய்ய விரும்பினால் அதுமுழுதையும் நீர்விரும்பியபடி செய்யும். எங்களுக்கு அவர்களுடன ஸுகமாவது ஏற்பட்டும். அல்லது, உமமால் செய்யவிரும்பப்பட்டதாவது நேரட்டும். ஓ! கிருஷ்ணரே! விசாரிக்கும் பொழுது, உமமுடையவிரும்பம் எதுவோ அதுவே எங்களுக்குப் பெரிது. ஓ! மதுஸூதனரே! தாமபுத்திரரிடம் செல்வத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பொறுதவனும் தாமத்துடனகூடிய உபாயத்தைக் காணாமல் குற்றமானசூதாட்டத்தைச்செய்துஞ்ஞரமானஉபாயத்தால் (அதைக்) கவாந்தவனுமான அரதத் தூபபுத்திக்காரன் புத்திராக ளோடும் பந்துக்களோடும் வதத்தையடையத் தக்கவனல்லனென்பதில்லை. சூத்திரியர்களுள் பிறந்து வில்லைபுமதரித்த ஆண்மகன் போருக்கு அழைக்கப்பட்டால் பிராணத்திபாகம் நேரிட்டாலும் எப்படித்திரும்புவான்? ஓ! விருஷ்ணிகுலத்தில் பிறந்தவரே! அதர்ம மாரக்கதால் ஜயிக்கப்பட்டு வனத்திற்குப்புறப்பட்ட (எங்களைப்) பார்த்து, (நாடு தனதென்னும்) நிச்சயத்தையடைந்த அரதத் தூர் யோதனை எனனால் கொல்லப்பட வேண்டியவனே. ஓ! கிருஷ்ணரே! மித்திராகிமித்தமாக இதனைச் செய்யவிரும்புகிறீரென்பது ஆச்சரியமில்லை. கராயமானது ஸமாதானத்தினாலாவது மறந்தான (சண்டையினாலாவது) எப்படியும் பயனுள்ளதாகலாம். அல்லது, அவர்களுடைய வதமே சிறந்ததென்று நினைக்கிறீரானால், பிறகு, அதுவே சீக்கிரமாகச் செய்யப்படலாம். இதற்குமேல் உமமால் ஆலோசிக்கத் தக்கதில்லை. கெட்டபுத்தியுள்ளவனுள் அவன் சபையின மத்தியில் துரௌபதியைத் துண்பப்படுத்தினதை அறிகிறீரன்றோ? அவனுடைய அரதக்குற்றம் பொறுக்கப்பட்டது. மாதவரே! அப்படிப்பட்டவன் பாண்டவாகவிஷயத்தில் ஸரியா யிருப்பானென்கிற எண்ணமானது, உவாநிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட விதை முனையாததுபோல் எனக்கு உண்டாகித்தில்லை. ஓ! வார்ஷ்ணேயரே! ஆகையால், நீர் உசிதமாக நினைக்கிறதும் பாண்டவர்களான எங்களுக்கு நன்மையும் மேலே செய்யவேண்டியிருப்பது மானதை விமைவில் செய்யும்' என்றான்.

எழுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வாஸுதேவர் துண்டணைக்கூரிய தூரியோதனன் ஸமாதானப்
படுத்த முடியாதவனென்றும், யுதிஷ்டிரருடைய விருப்
பப்படி தாம் ஸமாதானத்துக்குமுயல்வதாக
வும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது)

ஸ்ரீ பகவான், 'மிகக் புஜபலமமைந்தவனே! பாண்டவ! நீ
சொல்லுகிற இது உண்மையே. பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்
கும் கெடுதலில்லாததை அங்கீகரிக்கிறேன். ஓ! பீபதஸுவே! (ஸமா
தானம் யுத்தம்) இரண்டுகாரியங்களிலுமுள்ள இவையெல்லாம் என
னுடைய அநீதம். கௌரதேய! ஸாரமுள்ளதும் தோஷமற்றதும்
(உழவு முதலிய செயலாலேயே சோதிருத்தப்பட்டதுமான) நிலமோ
மழையின்றி ஒருகாலும் பயனைவிளைவிக்காது எந்த நிலத்தில (மழை
யால்) ஜலம் பெருகச்செய்யப்பட்டதோ அதில் முயற்சி வேண்டு
மென்று சொல்லுவார்கள். அதிலும், காயவதைத் தெய்வத்தாற்
செய்விக்கப்பட்டதென்று நிச்சயமாபப் பராகக் கவண்டும். அப்படிப்
பட்ட இந்தவிஷயமானது முன்னோர்களான பெரியோர்களாலும்
புத்தியினால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள ஸாதன
மானது தெய்வத்திலும் முயற்சியிலும் சோந்ததாயிருக்கிறது. நானே
அதனை மிகுந்த முயற்சியால் செய்கிறேன். தெய்வச்செயலோ என
னால் ஒருவிதத்தாலும் செய்யமுடியாதது. கெடுமதியை யுடையவனான
அவனே தாமதத்தையும் உலகத்தையும் தள்ளிவிட்டு நடக்கிறான்.
தான்செய்த இழிவான அவவிதமுள்ள அந்தக்காரியத்தினாலும்
வருத்தத்தை அடைகிறதில்லை அப்படியிருந்தும், அவனுக்குச்
சகுனியும் ஸூதபுத்திரனான காணனும் பிராதாவான துச்சாஸனனு
மாகிய மந்திரிகள் மிக்க பரவமான புத்தியை விருத்திசெய்கின்றனர்.
அர்ஜுன! பந்துக்களுடன்கூடின அந்தத் தூயோதனனே வதமின்றி
ராஜபத்தைக் கொடுத்துச் சமாதானத்தை அடையமாட்டான். 1 தா
மராஜரும் நமஸ்காரத்தினாலும் (நாட்டை) விட விரும்புகிறாரில்லை,
தூர்ப்புத்தியுடையவனான அவனும் யாசிக்கப்பட்டாலும் ராஜ
யத்தைக் கொடுக்கமாட்டான். யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையை அவ

1 'தர்மதேவதையின் அம்சமாதலால், தம் செயலுடைய கட்ட
மையைச் செய்தேவிடுவா' என்பது குறிப்பு.

னிடைம சொல்லத்தக்கதாக நினைக்கவில்லை. பாரத! பாவியான கௌரவனோ தாமராஜரால் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட பயன் எல்லாவற்றையும் செய்யமாட்டான். அதைச் செய்பாதபொழுது, அவன் உலகத்தில் கொல்லப்பட்டத தக்கவனாவான். பாரத! அவனோ எனக்கும் உலகத்திற்கும் கொல்லவேண்டியவனே. அவனோ சிறுபிராயத்தில் எப்பொழுதுமே நீங்கள் எல்லாரும் தீங்கு செய்யப்பட்டாகள், கொடியவனும் கெடுமதியுள்ளவனுமான அவனோ உங்களுடைய மிகவும் பரிசுத்தப்பட்டது பாவியான அவன் யுதிஷ்டிரரிடத்தில் செல்வத்தைப்பார்த்துப் பொறுக்கவில்லை. பாரத! நானும் அவனோ உன் நிமித்தத்தில் அடிக்கடி பேசிக்கப்பட்டேன். அவனோ செய்ய விரும்பப்பட்ட அந்தக் கெட்காரியம் எனனால் ஏற்கப்படவில்லை. • தோளவரையமைந்தவனே! நீயும் அவனுடைய முக்கியமான எண்ணத்தை அறிகுறியல்லவா? அஃகுன! தாமராஜருடைய இஷ்டத்தைச் செய்யவிரும்புகிறவனான என்னையும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய பெரிதான அபிப்பிராயத்தையும் நன்றாக அறிகின்ற நீ அறியாதவனபோல இப்பொழுது எனவிஷயத்தில் ஏன் சந்தேகிக்கிறாய்? பாரத! சிறந்தவையும் தெய்வத்தன்மையுள்ளவையுமான (பாசுபதமுதலியவை) உனனோ அடையப்பட்டன. (புத்தத்திற்குரிய) ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு விட்டது. பகைவார்களோடு சேஷமானது எப்படி ஏற்படும்? பார்த்த! எனனால் வாராதையினாலும் செய்கையினாலும் எது செய்யக் கூடியதோ அதனை நான் செயவேன். பகைவாருடன ஸமாதானத்தையோ விரும்பவில்லை. சென்றவருஷம் கோகரஹன் ஸமயத்தில் வழியில் பீஷ்மா இந்த சேஷத்தை (அவனிடம்) யாசித்தான் எனமையைச் சொல்லவில்லையா? எப்பொழுது உனனால் ஸங்கற்பம் செய்யப்பட்டதோ அப்பொழுதே அவர்கள் அவமானத்தை அடைந்தார்கள் தூயோதனனோ (அதினாலும்) சூஷ்ணமும் சிறிதேனும் 1 திருப்தியடையவில்லை. எந்த விதத்தாலும் தாமராஜருடைய கட்டளையை நான் செய்யவே வேண்டும. தூராத்மாவான் அவனுடைய அதிகமான தீயசெய்கையும் நினைக்கத்தக்கது' என்றார்.

எழுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம் . (தோடர்ச்சி.)

(நிலன் தனக்கு ஸமாதானத்தில் விருப்பமிருப்பதையும்
மாதவருக்கு ஸமாதானம்செய்ய வல்லமை இருப்பதை
யும் அவரிடம் சொல்லியது)

நகுலன் சொல்லுகின்றான். 'ஓ! மாதவரே! தாமதத்தையறிந்
தவரும் மிக்ககொடையாளியுமான தாமராஜரால் பலவிதமான வாத
தைகள் சொல்லப்பட்டன. அவை உமமாலும் கேட்கப்பட்டன
வல்லவா? ஓ! மாதவரே! பீமஸேனனாலும் அரசருடைய அபிப்பிரா
யத்தை அறிந்து ஸமாதானமும் தன்னு புஜபலமும் வெளியிடப்பட்
டன. அப்படியே அராஜனன் சொல்லியதையும் நீர்கேடடா. ஒ! வீரரே!
உமமால் உமது அபிப்பிராயமும் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டது. ஒ!
புருஷோத்தமரே! நீர் இவையெல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டுப் பகை
வரின் கருத்தைக்கேட்டு எது காலத்துக்குரியதென்று நினைக்கி
றீரே அதைச்செய்யக் கடவீர் ஒ! கேசவரே! பகைவரையடக்கு
பவரே! அந்த நிமித்தத்திற்குத்தக்கபடி கொள்கையானது ஏற்
படுகிறது. மனிதன் காலத்திற்குரியதும் முடியக்கூடியதுமானதைச்
செய்யவேண்டும். ஒருவிதமாக நினைக்கப்பட்ட அதே விஷய
மானது மறுபடியும் வேறுவிதமாகிறது. ஒ! புருஷ ஸரேஷ்டரே!
உலகத்தில் மனிதர்கள் நிலையிலலாத புத்தியை யுடையவர்களாயிருக்
கின்றனர். ஒ! கிருஷ்ணரே! நாங்கள் வனத்தில் வசித்தபொழுது
ஒருவித எண்ணமுள்ளவாகளாயிருந்தனா கண்ணில் தென்படா
மல அஞ்ஞாதவாஸம் செய்தபொழுது வேறுவிதமான எண்ணமுள்ள
வர்களாயிருந்தனா. கண்ணில் தென்பட்டவாகளாயிருக்கும்பொழு
தோ, மறறொருவிதமாயிருக்கின்றனா. ஒ! கிருஷ்ணகுலத்தவரே!
எங்களுக்கும் இப்பொழுது ராஜ்யத்தில் எவ்விதமான ஆசையிருக்
கிறதோ அவ்விதமான ஆசை வனத்தில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது இல்
லை. ஒ! ஜனோத்தமரே! வீரரே! நாங்கள் வனவாஸம் முடித்ததைக்
சேட்டு, உமது அதுக்கேர்த்தினால், இந்த ஏழு அசௌகரியங்களை
வந்தன. நினைக்க முடியாத வலிமையையும் ஆண்மையையுமுடைய
வர்களும் ஆயுதம் தரித்தவர்களுமான இந்தப் புருஷ ஸரேஷ்டர்
களையோ யுத்தத்தில் பார்த்துவிட்டு இவ்வுலகில் எந்த மனிதன் தான்
ஒருத்தமாட்டான்? அப்படிப்பட்ட நீர், மந்தனான அந்தத் துர்யோ

தன்ன மனவருத்ததை அடையாமலிருக்குமபடி நனமொழியை முதலிலும் பயததைப் பின்னிட்டும சொல்லவேண்டுமே ஓ! கேசவரே! மாதவரே! யுதிஷ்டிரரையும் பீமஸேனையும் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவனான அர்ஜுனனையும் ஸஹதேவனையும் என்னையும் உமமையும் பலராமரையும் மிக்க வீரபததைபுடைய ஸாதபகியையும் புத்திராக்ருடனாகுடன விராடனையும், மந்திரிக்ருடனாகுடன துருபதனையும் திருஷ்டதபுமன்னையும் பராக்கிரமசாலியான காசிராஜனையும் சேதிதேசாதிபதியான திருஷ்டகேனுவையும் மாமஸததாலும் ரகதததாலுமாகிய சரீரமுள்ள எந்த மனிதன யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்வான்? ஓ! புஜபலமிககவரே! அப்படிப்பட்ட நீர் தூது போவதனாலே தாமராஜருக்கு இஷ்டமானபயனையே ஐயமற சிறை வேறறுவீர். ஓ! குற்றமற்றவரே! விதாரும் பிஷ்மரும் துரோணரும் பாஹலிகரும் உமமால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு நனமையை அறியக்கூடியவர்கள். அவர்களும், அரசரான இந்தத்திருதராஷ்டிரரையும் கெட்ட நடையுள்ளவனும் மந்திரிக்ருடனாகுடனவனுமான அந்தத் தூயோதனனையும் ஸமாதானம் செய்வார்கள். ஓ! ஜனாதனரே! விஷயத்தைச் சொல்லுகிறவரான நீரும் கேட்கிறவரான விதாரரும் விபரீதமாகின்ற எந்த விஷயத்தை அதுகூலவழியில் நிலைநிறுத்த மாட்டார்கள்? என்றான்.

எண்பதாவது அத்யாயம்.

ப க வ த் த யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கௌரவர் ஸமாதானத்தை விரும்பினாலும் யுத்தத்தையே நிச்சயிக்கும் படி ஸஹதேவன் கோவிந்தரிடம் சொல்லியதும், ஸாத்தியச் ஸஹதேவன் கொல்லை ஆமோதிக்க விரர்கள் சிங்கநாதம் செய்ததும்.)

ஸஹதேவன சொல்லுகிறான் 'ஓ! பகவதையடக்குபவரே! அரசரால் சொல்லப்பட்டதானது ஸநாதமமானதர்மம். யுத்தமே நேருமபடி செய்யவேண்டுமே. ஓ! தாசாஹரே! கௌரவர்கள் பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானத்தை விரும்பினாலும் அவர்களுடன் யுத்தமே நடக்கும்படி செய்யும். ஓ! கிருஷ்ணரே! அநதப்படி ஸபையைஅடைந்த பாஞ்சாலியைப்பார்த்துவிட்டு, தூயோதனன் விஷயத்தில் அவனைக்கொல்லாமல் எனனுடையகோபமானது எப்படித்

தணியும்? ஓ! கிருஷ்ணரே! பீமார்ஜுனாகளும் தர்மராஜரும் தாமததையனுஸரிக் கிறவாகளாயிருந்தாலும், நான் தாமததையிட்டுவிட்டுமே புத்தத்தில அவனுடன் சண்டையெய்ய விரும்புகிறேன். ஓ! கிருஷ்ணரே! முடனான தூர்யோதனனேநோக்கி, 'கஷ்டமான வனத்திலாவது வளிக்கவேண்டும், அல்லது, ஹஸ்தினபுரமனனும் பெயருள்ள நகரத்திலாவது வளிக்கவேண்டும்' என்று எனவாராததையையசொல்லும்' என்றான்.

(அப்பொழுது) ஸாதயகியானவன், 'ஓ! புஜபலமுடையவரே! மகாபுத்திமானான ஸஹதேவன் ஸத்தியத்தைச் சொன்னான். தூர்யோதனனேக்கொன்றபொழுதுதான் எனக்குண்டான அவவிதகோபத்திற்குச் சாரதியானது ஏற்படும். வனத்தில் மரவரிபையும் மானதோலையும் தரிகுகின்ற (பாண்டவர்களைப்) பார்த்து எனக்குண்டான கோபத்தை நீர் அறியீரா? தூக்கத்தையடைந்த பாண்டவர்களைப் பார்த்துவிட்டு உமக்கும் கோபமே உண்டாயிற்று. ஓ! புருஷோத்தமரே! ஆகையால், புத்தத்தில் கடுமையுள்ளவனும் சூரனுமான மாத் திரியின்புத்திரன் சொன்னவாராததையே போரவீரரணவரின் கொள்கையுமாம்' என்றான். மிகபுத்திமானானஸாதயகியானவன் இவவிதவாராததையையசொல்ல (அப்பொழுது) அவவிடத்தில் போரவீரர்களுடைய மிகவுமையாகமான சிங்கராதமானது என்கும் உண்டாயிற்று. எல்லாவீரர்களும் புத்தமசெய்ய விரும்பமுள்ளவர்களும் ஸாதயகியைச் சந்தோஷிக்கச் செய்கிறவர்களுமாகி, என்கும், 'நல்லது; நல்லது' என்று சொல்லிப் புகழ்ந்தார்கள்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபாவம். (தோடீச்சீ.)

(திரௌபதி துதாட்டஸபையில் தனக்குநேர்ந்த துயரைக்கோல்லி யழுத்தும், கோவிந்தர் தூர்யோதனதீயரைக் கொல்வீப்பதாகச் சொல்லி அவனைத்தேற்றியதும்.)

துருபதராஜனுடைய புத்திரியும் மிகவுங்குறுத்தி நீண்ட காலதலை யுடையவளுமான திரௌபதியானவள், தாமராததகளுடன் கூடியதும் நன்மையுள்ளதுமான அரசருடைய வாராததையைக் கேட்டுச் சோகத்தாலவருநதி ஸஹதேவனையும் மகாபுதனான ஸாதயகியையும் நன்கு புகழ்ந்து, உட்காரந்திருப்பவரான கண்ணபிரானை நோக்கி

கிச சொல்லலானான். மானமுடையவளான அவள், மிக ஒய்ந்திருப்
பவனான பீமஸேனைப பாரதனுவிட்டுத் துக்கத்தை அடைந்த
மனதையுடையவளும் ரீரீகைந்த கணகையுடையவளுமாகி, இந்த
வாரததையைச் சொல்லுறாள். ‘புஜபலம் மிக்கவரும் தாமததை
அறிந்தவருமான மதுஸூதனரே! ஜனாதனரே! திருதராஷ்ட்ர
பிரபுபுததிரானவன் மந்திரிகளுடன் வஞ்சனைப்ப பின்பற்றிப்
பாண்டுவின் புத்திராகளை ஸுகததைவிட்டு நடுவச செயதானென்
பது உமக்குத் தெரியும். தாசார்ஹரே! அரசரான திருதராஷ்ட்ரார்
ஸஞ்சயனிடம் ரகஸ்யத்தில் புதிஷ்ட்ரருக்குரியதாகச் சொல்லியனுப்
பிய மந்திராலோசனை உமக்குத் தெரியும். ஓ! மிக்கவன்மை
புடையவரே! நீண்ட கைகையுடையவரே! கேசவரே! ஸஞ்சய
னிடம், ‘அப்பா! எங்களுக்கு அவிஸதலம், யிருகஸதலம், மாகந்தி,
வாரணாதம், கடைசியாக ஐந்தாவதான ஏதாவதொன்று ஆக ஐந்து
கிராமங்கள் கொடுக்கக்கடவாய்’ என்று இவ்விதம் தூயோதனனுக்
கும் அவனுடைய நண்பர்களுக்கும் சொல்லவேண்டும்’, என்று
சொன்னதெல்லாம் உமக்குத் தெரியும். ஓ! கிருஷ்ணரே! தூர்
யோதனன் ஸ்ரீமாதனும் ஸமாதானத்தை விரும்புகிறவருமான புதிஷ்ட்
ரருடைய சொல்லைக்கேட்டுச் செய்யுமில்லை ஓ! கிருஷ்ணரே!
ரீர அங்கே சென்று, தூயோதனன் ராஜபததைக் கொடாமலே
ஸமாதானத்தை விரும்புவானேயானால், எந்த விதத்தாலும் செய்யக்
கூடாது. பாண்டவர்கள், ஸருஞ்சயாகளுடன்சோந்து, கோபத்தை
அடைந்ததும் கோரமுமான தூயோதனனுடைய சேனையை எதிர்க்
கச் சக்தியுள்ளவர்களல்லரோ? ஓ! மதுஸூதனரே! நல்ல வாரததை,
யினாலும் தையத்தினாலும் தானத்தினாலும் அவர்களிடத்தில்
செய்யக்கூடிய காரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், அவர்கள் விஷ
யத்தில் ரீர தயையெய்வது தக்கதில்லை. ஓ! கிருஷ்ணரே! ஸா
மத்தினாலும் தானத்தினாலும் சமனதையையாத பகைவரிடத்
தில் உயிரைக்காப்பவன் தண்டத்தையே பிரயோகிக்கவேண்டும்.
அசக்தரே! ஆகையால், அவர்களிடத்தில் உமமாலும் பாண்டவர்க
ளாலும் ஸருஞ்சயாகளுடன் பெரிதான தண்டமானது சீக்கிரம் பிர
யோகிக்கத்தக்கது. ஓ! கிருஷ்ணரே! இது செய்யப்படுமானால் பாண்
டவர்களுக்குப் பயனைவிளைவிப்பதும், உமக்கும் புகழைச் செய்வதும்
க்ஷத்திரிய ஜாதிகு ஸுகததையளிப்பதுமாகும். ஓ! தாசார்ஹரே!
ஐயா! தந்தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவனான க்ஷத்திரியனாலே எல்
லாப் பாபங்களிலும் திலைத்தவனாயிருந்தாலும் ப்ராமமணைத்தவிர

லோபத்தையடைந்த ஷுத்திரியனே ஷுத்திரியனைத்தவிர மற்றவ
னே கொல்லத்தக்கவனல்லனே² முதனமைபாகக் கொடுக்கப்பட்ட
தைப் புஜிப்பவனுன பிராமமணன எல்லாவாணங்களுக்கும் குரு
வல்லனே³ ஓ! ஜனாதனரே! கொல்லத்தகாதவனைக்கொன்றால்
எவவிதேதோஷம் ஏற்படுமோ அது கொல்லவேண்டியவனைக் கொல
லாவிட்டாலும் ஏற்படுவதாகக்காணப்பட்டதென்று தாமம தெரிந்த
வர்கள் அறிகின்றனர். ஓ! சிருஷ்ணரே! இந்தத்தோஷம் உம்மை
அணுகாமலிருக்கும்படி சேனைகளுடன்கூடின பாண்டவர்களோடும்
தாசாஹர்களோடும் ஸ்ருகுஜபாகளோடும் செய்யக்கடவீர். ஓ!
ஜனாதனரே! விசுவாஸத்தினாலே, சொன்னதையே மறுபடியும்
சொல்லப்போகிறேன் ஓ! கேசவரே! பூமியில் எனபோல எந்த
ஸ்திரீ⁴ ககிறாள்⁵ மாதவரே! நான் துருபதராஜருக்குப் புத்திரி
யும் அக்கினிருண்டத்தின் நடுவிலிருந்தும் கிளம்பினவளும் திருஷ்
டதபுமனனுக்கு ஸகோதரியும் உமக்குப் பிரிபமான தோழியும்
அஜமீட குலத்தையடைந்தவளும் மகாதமாவான் பாண்டவனுக்கு மரு
மகனும் ஐந்து இந்திராகளுக்குச் சமமான தேஜஸுடைய பாண்டு
புத்திராகளுக்கு மஹிஷியுமாயிருப்பவன். எனக்கு ஐந்துவீராகளா
லும் மகாரதர்களான ஐந்து புத்திராக ஞ்ண்டானாகள். ஓ!
கோவிரதரே! உமக்கு அபிமனயு எப்படி பந்துவோ தாமதத்தினாலே
அவர்களும் அப்படியே. ஓ! கேசவரே! அப்படிப்பட்ட நான்
பாண்டுவின் புத்திரர்கள் பாதத்திருக்கையில் நீரும் உயிரோடிருக்
கையில் கேசத்தில் பிடிக்கப்பட்டபெ பெரிதான துன்பததையடைந்து
ஸபையை அடைந்தேன். பாண்டுவின் புத்திரார்களும் பாஞ்சாலா
களும் விருஷ்ணிகளும் ஜீவித்திருக்கும்பொழுது, பாவிஞ்ண்டப
ஸபையின் நடுவில் நிற்கிறவளாகித் தாலியானேன். ஓ! கோவிர
தரே! பாண்டவர்கள் பொறுமையில்லாமலும் செயலற்றும் பாத
துக்கொண்டிருக்கையில், 'என்னை ரக்ஷிபும்' என்று என மனத்தினால்
உமமைத் தியானித்தேன் கேசவரே! ஜனாதனரே! எந்தத்
துக்கத்தில் பூஜபநம் மாமனாருமான அரசா என்னை நோக்கி, 'பாஞ்
சாலீ! வரத்தைப் பிராதத்தக்கக்கடவாய்; நீ வரம்பெறத் தக்கவ
ளென்று என்னால் கருதப்பட்டவளாயிருக்கிறாய்' என்கிறவார்த்தை
யைச் சொன்னாரோ, எந்தத் துக்கத்தில், 'பாண்டவர்கள் தங்களு
டும் ஆயுதங்களோடும் தாஸர்களாகாமலிருக்கட்டும்' என்று என்னால்
சொல்லப்பட்டு வனவாஸத்தினபொருட்டு விடுபட்டார்களோ அந்த
இவவிதமான துக்கங்களை நீர் அறிகிறிருக்கிறீர். ஓ! தாமரைக்கண்ண

மே! என்னுடைய கணவர்களுடனாகிய ஞாதிக்கையும் உறவினார்களையும் காப்பிராக. ஒ! கிருஷ்ணரே! நான், பீஷ்மா திருதராஷ்டிரர் இருவருக்கும் மருகியாகிமேனல்லவா¹ அப்படிப்பட்டநான் பலாத்காரத்தினால் தாஸியாகச் செய்யப்பட்டேன். கிருஷ்ணரே! எந்த விலும் பலமுமிருக்கும்பொழுது தூயோதனன் ஒரு முகூர்த்தமாவது ஜீவிக்ருஷோ அஜுனருடைய அர்தவல்லாணமையையும் பீமஸேனருடையபலத்தையும் இகழவேண்டும். ஒ! கிருஷ்ணரே! நான் உம்மால் அருளிசெய்யப்பட்டதக்கவளானால், எனனிடம் உமக்குக் கிருபையிருக்குமேயானால், திருதராஷ்டிரின் புத்திரர்களிடத்திலெல்லாக் கோபத்தையும் செலுத்தவேண்டும்' என்றான்

இவ்வீதம் சொல்லிவிட்டு, கறுத்தகடைக்கணக்களை உடையவரும் தாமரைமலர்களப்போன்ற கண்களையுடையவரும் கஜம்போல நடக்கின்றவருமான கிருஷ்ணையானவன், பின்னப்பட்டுமிருந்தவாயிருப்பதும் கடைசருண்டுள்ளதும் பாரக்கஅழகியதும் மிக்ககருமையானதும்¹ ஸாவகநதங்களுமும் வாஸனையுடையதாகச்செய்யப்பட்டதும் எல்லாக்கண்ணங்களும்பொருந்தியதும் பெரியஸாப்பம்போலப்பளப்பளப்பானதுமான கூந்தற்கற்றையைக் கையில்பிடித்துக்கொண்டு தாமரைக்கண்ணாரான கிருஷ்ணரணடையில் சென்று நீரிற்றைந்தகண்களுடன் அவரைநோக்கி வார்த்தைசொல்லலானான் 'ஒ! புண்டரீகாக்கீரே! நீர் துச்சாஸன்னுடையகரத்தினாலே பிடிக்கப்பட்ட இந்த கூந்தற்கற்றையை ஸமாதானத்தைவிருட்புகின்ற பக்கவருடைய எல்லாக்காரியங்களிலேயும் நினைக்கவேண்டும். ஒ! கிருஷ்ணரே! பீமாஜுனர்கள் தீனாகளாய் எந்தியைவிருட்புகிறார்களே, யானால், பிராயமுதிர்ந்தவரான என்னுடைய பிதாவானவா மகாரதர்களான புத்திரர்களுடன்சேர்ந்து யுத்தம்செய்வாரா. ஒ! மதுஸூதனரே! பெரிதானவிரயத்தையுடையவர்களான என்னுடைய புத்திரர்கள் ஐவருமே அபிமனயுவைமுன்னிட்டுக்கொண்டு கௌரவர்களுடன் யுத்தம்செய்வார்கள். நான் துச்சாஸன்னுடைய கறுத்தகைகள் அறுபட்டுப் புழுதிபுரளுவதைக் காணாமலிருப்பேனேயானால் என்னுடைய மனத்துக்கு ஆறுதல் ஏது? மூள்கின்றதியைப்போலக் கோபத்தை மனத்திலவைத்துக்கொண்டு எதிர்பார்க்கின்ற எனக்குப் பதின்மூன்றுவருஷங்கள் சென்றுவிட்டன அல்லவா? எனனுடையநெஞ்சமானது, பெரியகைகளையுடையவரும் இப்பொழுது தாமதத்தையேநோக்குபவருமான பீமஸேனருடைய சொற்களாகிற

முடகளாலே குததப்படதாப் வெடிககின்றது' என்றாள். நீண்ட கண்களையுடையவளும் பருத்த நீண்ட பினதடுக்களையுடையவளு மான கிருஷ்ணையானவள் கணணிர்ராலதடைப்பட்ட குரலுடன் இவ விதம் சொல்லிவிட்டு, உருகினதுபோல மிகவும் உஷ்ணமாயுள்ள கண் ணீரைவழக்கிறவளும் சேர்தவைகளாயிருக்கிற ஸ்தனங்களே நனைக கிறவளுமாக, நடுக்கத்தோடும் கணணிர்ராலதடைப்பட்டகுரலோடும் அழுதாள். நீண்டகண்களையுடைய சேசுவா அவளே ஸமரதானம் செயது சொல்லுறறா 'ஓ! கிருஷ்ணையே! சிக்கிரத்தில் கௌரவ ஸ்திரிகளழுவதைப் பாக்கப்போகிறாய் பரதவனே! அவர்கள் ஞாதிகளும்பருதுக்களும் கொல்லப்பட்டு இவ்விதம் அழப்போகின்ற னா. கோபமுள்ள சீ எவர்களவிஷயத்தில் கோபத்தையடைந்தவ ளாயிருக்கிறாயோ அவர்களமித்திராகளும் சேனைகளும் கொல்லப் பட்டப்போகின்றனர். நானும் புதிஷ்டிரருடைய கட்டளையினாலும் வினையினால் செய்யப்பட்ட அந்ருஷ்டத்தினாலும் பீமனஅரஜுனன நகுலன்ஸகதேவன் ஆகியஇவர்களுடன் அதைச்செயவேன். திருத ராஷ்டிரரின் புத்திரர்கள் காலத்தின்பக்குவததைபுடையவர்களாகி எனனுடையவார ததையைக்கௌரவியுஷ்யத்தில் கொல்லப்பட்டவாக ளும் நாயகிகளுக்கிரையாகச் செய்யப்பட்டவாகளுமாகப் பூமியில் படுக்கப்போகின்றனர் ஹிமயமலைஅசைந்தாலும், பூமிநூறுதுணுக காணலும், ஆகாயம் நஷ்டத்திரவர்களோடு விழுகாலும் எனவாரததை வீணாகாது. கிருஷ்ணையே! கடலவற்றினாலும் எனசொலவீணாகாது. ஓ! கிருஷ்ணையே! ஸத்தியமாக உனக்குப் பிரதிஜைஞ்செய்கிறேன். கணணீரைஅடக்கு. சிக்கிரத்தில் உன்பதிகள் பகைவர்களைக்கொன்று செல்வததைஅடைந்திருப்பதைப் பாக்கப்போகிறாய்' என்றா.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த யா ந பர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் புதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் பிந்தோடா ஸாந்யகி யுடன் தேரேறீ றெஸ்தினுபுரத்துக்குப் புறப்பட்டது.)

அபபொழுது, அரஜுனன், 'ஓ! சேசுவரே! நீர இப்பொழுது கௌரவர்கள் எல்லாருக்கும் சிறந்தவரான நண்பரும் இரண்டு பக் கங்களுக்கு எநநாளும் இஷ்டமான ஸம்பந்தியுமாயிருக்கிறீர். பாண் டவர்களால் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுக்கு சேஷம்மானது உண்டு

பண்ணததக்கது. ஸமாந்ததான நீர் ஸமாதானததையே செய்ய வேண்டும். ஓ! புண்டரீகாஷ்டே! பகைவர்களைக்கொல்லுகிறவரே! நீ இவகிருதும் பொழுமைக்காரனான தூயோதனனை (அடைந்து) பிராதாவான அவனை கோக்கி ஸமாதானத்தினிமித்தம் சொல்ல வேண்டியதைச்சொல்லும். மூடான அவன தாமாதததவகளுடன் கூடினதும் மங்களசாமும் கெடுதலிலலாததும் ஹிதமுமாக உம் மால் சொல்லப்படாத ஏறாக்கொள்ளாவிடில் தெய்வத்தின் வசத்தை அடைவான் என்றான்.

பூர்பகவானவா, 'தாமததிலிருதும் விலாததும், நமக்கு ஹிதமும் கௌவாகருகருக கெடுதலிலலாததும் யிருப்பதற்காகவே திருநாஷ்டிராஜரை அடைபவருமபி இதோ போகிறேன்' என்றான்.

பிறகு, சாதருதுவினமுடிவில் பரிமினதொடக்கத்தில் செழிப்பான பரிகளால் இனிமைபாயிருக்கிற காலத்தில் காததிகை மாஸம் ரேவதி ரக்ஷத்திரத்தில் இருளேங்கி ஸுயன்தெளிவாக உதித்தது மைத்திரமெனகிறமுகாததம் வந்து ஸுயன் மிருதுவான காரதிபுடன் கூடியிருக்கும்பொழுது, ஸமாததரும் பலசாலிகளில் சிறந்தவருமான ஜனாததனா பிரஸித்தாகளான பிராமமணாகளுடைய மங்களத்துக்குத்தக்கனவகளும் புண்யமான சபததையுடையவைகளும் ஸத்தியமுமான பிரியவசனங்களை, ரிஷிகளுடைய வசனங்களை இந்திரன் கேட்பதுபோலக் கேட்கிறவரும், பிறகு, ஸரானமசெய்தவரும் சததமானவரும் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமாகி, முற்பகலில் செய்யவேண்டியகர்மானவச செயதுவிட்டு, ஸுயன்யமும்அக்கினியையும் துதித்தார ஜனாததனரானவா, விருஷபத்தைப் பின்பக்கத்தில் தொட்டு பிராமமணாகளைநமஸ்கரித்து அக்கினியைப் பிரதக்ஷினம் செயது எதிரில் மங்களவஸ்துவைப்பார்த்துப் பாண்டவருடைய அந்த வாததையை நினைத்துக்கொண்டு, சினிகரூப் 1 பேரனும் உட்காரத்திருப்பவனுமான ஸாதயகிபை கோக்கி, 'ரத்ததில் சககமும் சககரமும் கதையுமபாணப்பெட்டிகளும் சகதிகளுமாகிய எல்லா ஆபிதங்களைபும் வைக்கக்கடவாய். தூயோதனனும் கர்ணனும் சகுனியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவாகள் பலமில்லாதவனாயிருந்தாலும் பகைவனைப் பலவான் அலக்ஷயம்செய்யக்கூடாது' என்றான். பிறகு, சககாகதாதரான கேசவருடைய முன்செல்லும் பரிஜனங்கள் அந்தஅபிப்பிராயத்தை அழிந்து ரத்ததைப்பூட்டச்செய்து புறப்பட்டார்கள். காலாகினி

‘நவூர்’ என்பதுமூலம்.

போல ஜவலிக்கின்றதும் ஸூர்யசுந்தராகள்போலப் பிரகாசிக்கிறவட்டில்களாலும் 1 அர்த்தசுந்திரன்களாலும் பூணசுந்திரன்களாலும் மதஸிபங்களாலும் மிருகங்களாலும் பச்சிகளாலும் பலவிதபூஷ்பங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் எங்கும் மணிகளாலும் இரத்தினங்களாலும் விசித்திரமானதும் ருபபகஸ்படைந்த ஸூர்யனுக்குச் சாமாந்மும பெரிதும்அழகானதோற்றமுடையதும் மணிமயமுமஸவாணமயமுமான பலவிதஅங்கங்களையுடையதும் நல்லகொடியும் நல்ல கொடிச்சிலையுடையதும் நல்லஸாதனங்களையுடையதும் நெருங்கமுடியாததும் புலிதேதாலால் மறைக்கப்பட்டதும் பனைவரதுபுகழைமழிப்பதும் யாதவாக்குக்கு ஸந்தேதாஷததைபுண்புணனுவதுமான அர்த்ததேதிரில் குளிப்பாட்டப்பட்டவைகளும் எல்லாஸம்பததும் பொருந்தியவைகளான சைபயம் ஸுகீவம் மேகபூஷ்பம் வலாஹகமெனகிற குதிரைகளேப்பூட்டினார்கள். மிக்கமுழக்கத்தைபுடைய தேரானது வாஸுதேவருடையமகிமையை அதிகமாகவிருத்திசெய்கிறதாகிக் கருடத்துவஜத்தடனகூடிற்று. அவர், மேருவின்கொடுமுடிக்குகிறும் மேகத்துக்கும் ஹந்துபிக்குமசமமானமுழக்கத்தை புடையதும் இஷ்டப்படி செல்லுகின்ற வீமானம்போன்றதுமான அர்த்ததேதிரில் ஏறினார். பிறகு, புருஷோத்தமரான அவர், ஸாதயகிபை ஏற்றிக் கொண்டு தேரினமுழக்கத்தினால் பூமிபையும் ஆகாயத்தையும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டு புறப்பட்டார். பிறகு, (அர்த) ஸமயமானது நொடிகளுளே மேகம் விலகினதாகிவிட்டது. மங்களமான காற்றுப் பின் வீசிறது, புழுதி தணிந்தது. வாஸுதேவருடைய பிரபாணத்தில் மங்களத்துக்குரியவைகளான மிருகங்களும் பச்சிகளும் வலமாகச்சுற்றிக்கொண்டு வரிசைவரிசையாகப் பின்செல்லுகிறவைகளாயின. 2 ஸாரஸங்களும் 3 சதபத்திரங்களும் அன்னங்களும் மங்களமான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கின்ற சபதங்களுடன் எங்கும் அவரைப் பின்நொடாந்தன. மந்திரங்களுடன் கூடின ஆகுதிகளையுடைய மகாஹோமங்களாலே ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அக்கினி வலமாகச்சுழலும்ஜவாலையுடையதும் புகையிலலாதது மாயிற்று. வஸிஷ்டா, வாமதேவா, பூரிதபுமனர், கயா, கரதா,சுகரா, நாரதா, வாலமீகா, மருததர், குசிகா, பருகு எனகிற தேவரிஷிகளும் பிரமமரிஷிகளும் சோந்தவர்களாகி யாதவாக்குக்கு ஸுகத்தை யளிப்பவரும் 4 இரதிரனுக்குத் தமையுமான கிருஷ்ணரை வலமா

1 அர்த்தசுந்திரனமுதலியன அவைபோன்ற சித்திரப்படங்கள்.

2 குருகு, வெண்ணூரை.

3 கிளி, தச்சன்குருவி.

4 வாமனாவதாரம் செய்தவர் எனபது.

கூ குழந்தையினராக. கண்ணிரானவா, இவ்விதம் மகாபாகி
யவானகான றிஷிகணவசனாலும் பெரியோர்களாலும் பூஜிக்கப்
பட்டவாசிக் கௌரவாகருடையயிடடைசுரு தித்துப் புறப்பட்டா.
தாமரைகண்ணான அச்சுதா தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம்செய்தும்
பிரம்மனாகளே மகனாவசனவானேச்சொல்லசெய்தும் ஸாததியகி
யுடன் புறப்பட்டார் புறப்பட்டவான அவருக்கு குந்திபுத்திரான
யுதிஷ்டிரா, பின்சென்றார். பிமலேன றும் அபபுன றும் மாததிரி
யின் புத்திரர்களான பாண்டவர்களினுமும் பராக்ரமசாலியான
சேகிதான றும் சேதிராஜ னுந் திருஷ்டகேதுவும் துருபத றும் காசி
ராஜ றும் மகாரத னுள சிகண்டிபும் திருஷ்டதயும றும் புத்திரர்
களோடும் கேகயாகளோடும் விராட றுமான் ஸூததிரியாகள ஸூத
திரியஸரேஷ்டரான பகவான்க காரியத்தை றனகுஸாதிபதநாகப
பின் தொடாரதாரகள பிறகு, காந்திபுதைய தாமராஜரான யுதிஷ்
டிரா கோவிரதரின் பின் சென்று அபபொழுது அரசாக்கரின் ஸம்பத
தில இரதவாரததையைச் சொல்லலானார். குந்திபுத்திரரான அவர்,
காமசத் து றும் பயதகி று றும் லோபதகி று றும் பொருள மீட்ததத்
த று றும் சியாயசிபீதமாபுளளதை அனுரரியாதவ றும் ஸதிரமான்
புத்தியையுடையவ றும் ஆசையற்றவ றும் தாமதநயநிந்தவ றும்
தாயமுளளவ றும் எல்லப்பிராணிகளிலும் அறிவாள றும் எல்லாப்
பிராணிகளுக்கு மாஸவா றும் தேவர்களுக்குத் தேவ றும் ஸாதன றும்
எல்லாக்குணவக றும் பொருந்தியவ றும் பூநிவத்ஸமெனகிற மறுவி
னால அடையாளம் செய்ப்பட்டவ றுமான் கேசவரை ஆலிவகனம்
செய்துகொண்டு, சொல்லத்தொடங்கினார்

எண்பதது முன்றாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(யுதிஷ்டிரா, குந்தியை கேட்டும் விரிந்தித் தம் நமஸ்காரத்தைத்
தேர்வித்துத் தேவநல்கோல்லும்படி கோவிந்தரிடம்கொல்
லியதும், வந்தியில் முனிவர் வந்து கேளாவ ஸ்பைகீதத்
தாழும் வருவதாக அவரிடம் கொல்லிச் சென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! ஜனாததனரே! பகைவரை வாட்டுபவரே!
மாதவரே! அபலைபுட இளமைமுதல் எங்களை வளராதவ றும் எப்
பொழுதும் உபவாஸததையும் தவததையும் இயல்பாகவுடையவ

ஞம் கேஷமகார்யத்தில் பறனுள்ளவனும் தேவதைகள் அதிதிகள் இவாகளுடைய பூஜைகளிலும் குருக்களுடைய பணிவிடையிலும் பறனுள்ளவனும் அனபுள்ளவனும் பிரியமானபுததீர்களை யுடையவ னும் தூயேதனனிடமிருதுண்டான பயததிலிருதும், பெரிதான மிருததியின் தொரதையிலிருதும் தாண்டமுடியாத கடலிலிரு தும் தோணியைக் காப்பதுபோல, எங்களைக்காததவனும் எங்கள் நிமித்தம் எப்பொழுதும் துக்கங்களை அனுபவித்தவனும் துக்கத் திற்குப் பாததிரமல்லாதவனான எங்கள் மாதாவிடம் ஆரோக யத்தை வினவக்கடவீர் புத்திரசோகததால் வியாபிக்கப்பட்ட அவளை மிகவும் தேற்றுவீராக. சா பாண்டவர்களுள் பெயர்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நமஸ்கரித்துத் தழுவக் கடவீர். பகைவரை அடக்குபவரே! சூதுவாது இல்லாதவனும் துக்கத்திற்குத் தகாத வனான அவன் விவாகம்முதல் மாமனாக்களுடைய (விட்டில்) துக்கங் களைப் பார்த்துக்கொண்டு துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறான். ஓ! பகைவரை அடக்குபவரே! துக்கங்கள் நீங்கக்கூடியதும், கிலே சத்தை அடைந்தவனான மாதாவுக்கு நான் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான ஸமயம் எப்பொழுதாவது ஏற்படுமா? ராஜ்யத்தை விட்டுச்செல்லுகின்ற நாங்கள் பின் ஓடிவருகின்றவனும் எளிமையுற்ற வனும் புத்திராக்கிடம் ஆசைபுள்ளவனும் அழுகிறவனான அவ னைத் தள்ளிவிட்டுக் காடு சென்றோம். ஓ! பூஜிக்கப்பட்டவரே! கேச வரே! அவன் துக்கங்களால் நிச்சயம் மரித்திருப்பான், ஜீவித்திருக்கி றானேயானால், புத்திராக்களுடைய அவ்விதமான மனவருத்தங்களால் மிகவும் பிடுண்டைந்தவனான அவனைப் பூஜைசெய்யும்.. ஓ! கிருஷ்ணரே! விபுவே! எனவசனத்தால் அவளை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். குருகுலத்திற்பிறந்தவரான திருதராஷ்டிரரையும் பிராயத்தினால் மேலான அரசாக்களையும் என்வசனத்தால் வணங்குவீராக. ஓ! ஜனாதனரே! பிஷ்மரையும் துரோணரையும் கிருபரையும் மஹா ராஜரான பாஹலிகரையும் அவ்வததாமாவையும் ஸோமத்ததனையும் எல்லாப்பரீதாக்களையும் தனித்தனியாகப் பிராயத்துக்குத் தக்கபடி யும் ஸ்தானத்திற்குத் தக்கபடியும் அடையக்கடவீர். ஓ! மதுஸூ தனரே! பேரறிவாளரும் கௌரவாக்களுடைய மந்திரத்தனமையைத் தரிக்கிறவரும் ஆழமான் புத்தியையுடையவரும் மாமன்களை அழிந்த வருமான விதூரரையும் தழுவும்' என்றார்.

யுகிஷ்டிரா அந்த அரசாக்களின் மத்தியில் கேசவரைநோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, அவரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு

அவரைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து திருமபினா பிபதஸுவோ நடநது
கொண்டே நண்பரும் புருஷோத்தமரும் பகைவீரர்களைக் கொல்லு
கிறவரும் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவருமான தாசாரஹரை
ரோககி, 'ஓ! ஹிவே' கோஷித்தே! சீண்ட கைகளையுடைய
லரே' முன ஆலோசனைப்பெற்று கிழி எங்களுடைய பாதி
ராஹரதின் பிஷ்மமாப எல்லாஅரசர்களும் அழிய எது நடந்ததோ
அதைத் தடையிலலாமல் உபசரித்தும் அவமதிபாமலும் கொடுப
பாளையானால் (அப்பொழுது) எங்களுக்குரிய முண்டாகும், பெரி
தானபயத்திலிருந்தும் விடுபடுவார்களா ஓ! ஜனாததனரே! உபா
யத்தைஅழியாதவனுள் திருதராஷ்டிரபுத்திரன் இதற்கு மாறாகச்
செய்வானான் 'செய்யமாகக் கஷ்டத்திப்பாகளை நாசம்செய்வேன்' என்று
சொன்னான் பாண்டவனான தனஞ்சயன் இவ்விதம் சொல்லிய
பொழுது, பாண்டவனான பிமலேனன மிகச் சந்தோஷித்தான்,
கோபத்தினவசப்பட்டு அடிக்கடி ஆடினான் குரூபுத்திரனான அவன்
தனஞ்சயனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மிக்கஸந்தோஷத்தால்
காவமடைந்தமனமுடையவனும் சலிக்கெவனனுமாகி மிகஆரவாரித்
தான் அவனுடைய அந்தமுழக்கத்தைக்கேட்டு விலலாரிகள் மிக
நடுங்கினார்கள். எல்லாவாகனங்களும் மலமுத்திரங்களை விட்டன.
அவ்விதத்தில் கேசவரிடம் இவ்வாறு சொல்லி சிசுயத்தையும் அவ
விதமேசொல்லிவிட்டு, ஜனாததனரான அவரைத் தழுவிக்கொண்டு
அநுமதிபெற்றுத் திருமபினா அந்தஎல்லாஅரசர்களும் திரும்
பின்பொழுது, சைபயம் ஸுகரீவம் என்கிற வாகனங்களைபுடையவ
ரான ஜனாததனர ஸந்தோஷத்தையடைந்து வேகமாகச் சென்றார்.
வாஸுதேவருடைய அந்தக்குதிரைகள் தாருகனால் ஓட்டப்பெற்று
ஆகாயத்தைவிழுங்குவனபோலவும் மார்க்கத்தைக் குடிப்பனபோல
வும் சென்றன.

பிறகு, மிக்க புஜபலமுள்ளகேசவர பிராமமணஜாதிகுரிய
ஒளியினால் விளங்குகிறவர்களும் வழியின் இருபக்கத்திலுமிருப்
பவர்களுமானரிஷிகளை வழியில் பாராததார அந்த ஜனாததனர
சத்தத்திலிருந்தும்வேகமாகஇறங்கி உண்மையான நடையையுடையவர்
களான எல்லாமுனிவர்களுடைய வணக்கிப் பூஜித்தது உரைக்கலானார்.
'உலகங்களில் கேஷமமா? தாமமானது நனகு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதா
யிருக்கிறதா? முன நுவாணங்களும் பிராமமணர்களுடைய கட்டளையில்
இருக்கின்றனவா? பிதிருக்களதேவதைகள் அதிகிகளுடையபூஜைபா
னது நனகுசெய்யப்பட்டுவருகிறதா?' (என்றுவினவி,) அவர்களுக்கு

அர்தபபூஜையாசெபதுவிடசி சொல்லலானார். 'ஓ! பூஜயர்களே! நீங்கள் எவ்விடத்தில் வித்திபெற்றவாகச்' இவ்விடத்தில் உங்களுடைய 1 எல்லை எது பதவான்களான உங்களுடைய காரயம் எனன் உங்களுக்கு ஏன் என்ன செய்வேண்டும' எர்தபபிரயோஜனத்திற காகப பகவான்களான நீங்கள் பூதலததைஅடைநீதிகள்' என்றார். இவ்விதம் கேசவரால்கேடகப்பட்டவாகளும் கமிமையான விரதத்தை யுடையவாருமஅதஸஸீரஸ், ஸாபபமாவீ, மகரிஷியான தேவலா, ஆவாவஸு, ஸுஜானு, மைத்திரேயா, சனகா, பஸி, பகா, தாலப யா, ஸ்நூலகீரஸ், கிருட்டிணதவைபாயனா, ஆபோத்தெனம்பா, தெள மயா, ஆனிமாண்டவயா, கௌசொ, தாமோஷ்ணிஷா, திஷ்வணா, பா ணாதா, கடஜானுகா, மெள நுசாயனா, வாபுஷ்ஷா, பாராசாயா, சாலிகா, சீலவான, அசனி, தாதா, சூனயபாலா, அகருதவரணா, ஸவேதகேது, கஜேறாளா, மிக்க தவத்தைஅயுடைய (பரசு) ராமா, நாரதா முதலான வாகளுமான எல்லாமுனிவாகளும் கேசவனாககுறித்தாசு சந்தேக வித்தனா. தேவாகளுக்கும் அஸுராகளுக்கும் பதியான இரத்திர னுகு நண்பரான பரசாராமா, மதுஸூதனரான கோவிந்ததாரெருங கித தழுவிக் கொண்டு சொல்லலானார். 'ஓ! தாசாரூறே! பெரியஅறி வுள்ளவரே! புணயத்தைசெயநவாகளான தேவரிஷிகளும் மிக்க கேள்வியறிவையுடைய பிராமமணாகளும் தவசிகளான ராஜரிஷிக ளும் (உமமம்) பூஜிக்கின்றனர். பழமையான தேவாஸுராகளினகூட டத்தைப்பாராததவாகளான அவாகள், எங்குமிருந்து (வந்து) சேர்ந்த தும் பூமிபி லுள்ளதுமான கஷித்திரியஜாதியையும் ஸபையைஅடைந்த அரசாகளையும் ஸத்தியரும் ஜனாததனருமான உம்மையும் பூராக விருப்புகின்றனர். ஓ! கேசவரே! பெரியதும் பார்க்கவேண்டியது மான இரதக்கூட்டத்தைப்பாக்க விரும்புகின்றோம். ஓ! மாதவரே! பகைவரைவாட்டுகிறவரே! அரசாகளுடைய மத்தியில் கௌரவாக்வி டத்தில் உமமால் சொல்லப்பட்டவைகளும் தாமாததங்களுடன் கூடினவைகளுமான வாததைகளைக் கேடகவிரும்புகின்றோம். ஓ! மாதவரே! இனப்பமாக உமமால் சொல்லப்பட்ட வாததைகளையும் கௌரவாகளுடையமறுமொழிகளையும் கேடகவிரும்புகின்றோம். ஓ! யாதவஸுரேஷ்டரே! பிஷ்மாதுரோணாமுதலியவாகளும் மிக்கமதியை யுடையவிதூரரும் நீருமே ஸபையில் வரப்போகின்றீர்கள். ஓ! கோவிந தரே! மாதவரே! ஸத்தியமும் ஹிதமும் திவ்யமுமான உமமுடைய வார்த்தைகளையும் அவாகளுடைய வாததைகளையும் கேடகவிரும்பு

கின்றோம். ஓ! மஹாபாஹுவே! அனுமதி கேட்கிறோம். நாங்கள் மறுபடியும் பாப்போம். ஓ! வீரரே! கிரவிக்ஷிணமாகப்போம். ஸபையையுடைந்தவரும் சிவசியமான ஆஸனத்திலிருப்பவரும் பலபராகிரமத்துடன் கூடினவருமான உமமைப் பாப்போம்' என்றார். ஓ! அரசரே! பகைவரைவாட்டுவாரே! புறப்பட்டவரும் புஜபலமுள்ளவருமான தேவகிபுத்திரரைப் பகைவீரர்களைக்கொலலுகிறவர்களும் ஆபுத்தபாணிகளுமான பததுமகாரதாக்களும் ஆயிரம்காலாட்களும் ஆயிரம்குதிரைவீரர்களும் விஸ்தாரமான உணவுப்பொருள்களும் நூற்றுக்கணக்காகச் சிறந்தவர்களான வேலைக்காரர்களும் பின் தொடர்ந்தவர்கள்' என்றார்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (கோடர்ச்சி)

(கோவந்தர் போம்போழுது கோரவர்கார்ன் தோல்வியைக் குறிக்கும் துர்நிமித்தங்களும் கோவந்தருக்கு வெற்றியைக்குறிக்கும் நன்னிமித்தங்களும் உண்டானதும், கோவந்தர் வருகஸ்தலம்கேன்று பிராம்மணரால் உபசரிக்கப்பெற்று அவர்களை உண்பித்துத் தாமும் உண்டு அங்கே இரவில் நங்கியதும்)

ஜனமேஜயர், “தாசார்ஹகுலத்தில் பிறந்தவரும் மகாதமாவுமான மதுஸூதனா எவ்விதம் புறப்பட்டார்? மிக்கபராகிரமத்தை யுடைய அவர் போகும்போது என்னசகுனங்கள் உண்டாயின?” என்று கேட்டார்.

வைசம்பாயனர், “மகாதமாவான அவருடைய பிரயாணத்தில் எந்த நிமித்தங்கள் ஏற்பட்டனவோ 1 தேவஸமபந்தமுள்ளவைகளும் 2 உதபாதததாலுண்டானவைகளுமான அவையெல்லாவற்றையும் என்னிடம்கேளும். மேகமில்லாமலிருக்கையில் மின்னலுடன் இடியின் சபதமானது உண்டாயிற்று. அதனை அடுத்து மேகமில்லாமலே 3 பாஜனயன் அதிகமாகவாழித்தான். கிழக்கே சென்ற விரதமுதலான ஏழுநதிகள் மேற்கு நோக்கிச் சென்றன. எல்லாத்திக்குககளும் விபரீதமாகத் தோன்றின. ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. அரசரே! அக்கினிகள் நன்றாக ஜவளித்தன. பூமி சளித்தது. நூற்றுக்

1 நலசகுனங்கள்.

2 அபசகுனங்கள்.

3 துரோணபர்வம் 590-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

கணகமான ினையுந்ரும குடங்களும ஜலத்தை வழியவிட்டன
இரத உலர்மெல்லாம இருளால் நிரம்பியது மாயிற்று. அரசரே !
புழுதிப்பினால் திக்குக்களும மூலைத்திசைகளும் அறியப்படவில்லை.
ஆகாபத்தில் பெரிதான சபதமுண்டாயிற்று 1 சரிம காணப்பட
வில்லை. அரசரே ! அது எல்லாத் தேசங்களிலும் ஆசசரியம்பிபால
ஆயிற்று. தெனமேற்கிலுண்டானதும் கதிமையானதும் இடியின
சபதம் போன்ற சபதத்தையுடையதுமான காற்றானது ஹஸ்தின
பட்டணத்தைப் பேதித்தது, மரங்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக ஒடித்
தது. பாரதரே ! வாரஷணையா எந்த எந்த மரக்கத்தில சென்றாரோ
அங்கங்கே ஸுகமான காற்று உண்டாயிற்று. எல்லாம் சபதமாகவே
இருந்தன. மலர்மாரி டெய்தது. தாமரைமலர்கள் அதிகமாகச்
சொரிந்தன வழியானது மேடுபள்ளமில்லாமலும் துன்பமில்லா
மலும் நாணலும் முளருகளுமில்லாமலுமிருந்தது தனங்கையளிக
கின்ற அவா அங்கங்கே பிராமமணாளர்களாலே ஆயிரக்கணக்காகச்
சொற்களால் துதிக்கப்பெற்று மதுபாக்கங்களாலும் தனங்களாலும்
உபசரிக்கப்பட்டா. மாதர்கள் மகாதமாகும் எல்லாப்பிராணிக
ளுடைய உள்ளத்திலும் பற்றுள்ளவருமான அவரை மரக்கத்தில
அடைந்தது வனத்திலுண்டானவைகளும் நல்லவாஸனைபுள்ளவைகளு
மான புர்பவர்களால் இறைத்தாங்கள் பரதரேஷ்டரே ! அவா
அழகுள்ளதும் எல்லாப்பிராணிகளும் நிரம்பியதும் ஸுகமானதும்
கிறந்த தாமங்களுடன் கூடினதுமான சாலிபவனமென்கிற கிரா
மத்தை அடைந்தார். அவா, பலபசுக்களையுடையவைகளும் அழகு
பொருந்தியவைகளும் மனத்திற்கு இன்பத்தைச் செய்பவைகளுமான
கிராமங்களையும் பட்டணங்களையும் பலவித ராஜபங்களையும் பாரத
துக்கொண்டு சென்றார். பிறகு, உபபலாவயத்திலிருந்தும் எந்நாளும்
ஸந்தேஷத்தையடைந்தவர்களும் நல்ல மனத்தையுடையவர்களும்
பரதவம்சத்தரசர்களால் காக்கப்பட்டவர்களும் பராஜயங்களுக்கு
குப பயப்படாதவர்களும் துன்பங்களை அறியாதவர்களும் நகர
வாசிகளுமான ஜனங்கள் 2 விஷ்வகஸேனரானபகவானைப் பாரக்கும்
விருப்பத்தால் கூட்டமாக வழியில் வந்து நின்றார்கள். அவர்களெல்லா
ருமோ, ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிபீபால வருகின்றவரும் பூஜைக்குரிய
வரும் (தங்கள்) தேசத்திற்கு அத்தியும் ஸம்பவந்தவருமான பிரபு
வைப் பூஜித்தார்கள். பகவந்தர்களைக் கொல்லுகிறவரும் மதுஸூத
னருமான கேசவர் விருகஸ்தலத்தையடைந்து, ஸூரியகிரணங்கள்

1 வேறுபாடம்.

2 நாற்புறமும் சேனையால் சூழப்பட்டவர்.

சிதறி ஆசாயமசீவந்தபிபு, கூடவந்தவாகளெல்லாரையும் நோக்கி,
 'நாம புதிஷ்டா நுடைய காயத்திற்காக இவ்விடத்தில் வலிப்
 போம்' என்று சொன்னா அபருடைய அந்தக்கருத்தை அறிந்து
 (அரசு) மனிதர்களை சுஷணகாலத்தில் சிந்திையை அமைத்துச் சுவை
 புள்ள அன்னபாணங்களை விததம் செய்தார்கள். பகவானும்,
 சத்தத்தெருந்தும் இயங்கி விதிப்படி சத்தத்தைச் செய்துகொண்டு
 தேரை அவிழ்க் துமபடி கட்டளைபிட்டு ஸந்தியாவந்தனம் செய்தார்.
 தாருகனும் குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டுச் சாஸ்திரப்படி அவை
 களுக்குத் தேய்ப்பு முதலான பணிகளைச் செய்து பூட்டுவாழுத
 லிய எல்லாவற்றையும் அவிழ்த்தான். அவிழ்த்து, அந்தக்குதிரை
 களைப் புரளாவிட்டான் அரசோ' அந்தக்கிராமத்திலுள்ள பிர
 தானாகளும் பூஜபாகளும் நல்ல குலத்திலுள்ளார்களாகளும் (அகா
 யத்தில்) லஜைஜபுள்ளவர்களும் பிராமமண விருத்திபை அடுத்திருப்
 பவர்களுடைய பிராமமணர்கள் மகாதமாவும் பகைவர்களைச் சிஷிப்ப
 வருமான ஹருஷீகேசரை அடைந்து நியாயப்படி ஆசீர்வாதமங்களைத்
 துடன் பூஜைபைச் செய்தார்கள். அவர்கள் எல்லா உலகங்களிலும்
 பூஜிக்கப்பட்டவரான தாஸாரஹரைப் பூஜித்ததுவிட்டு, மகாதமாவான
 அவாபொருட்டுக் குணங்கள் பொருத்திய வீடுகளைத் தெரிவித்ததா
 கள். பிரபுவானவா அவர்களை நோக்கி, 'திருபதி' பென்று சொல்லி
 விட்டுத் தகுதிப்படி பூஜித்து அவர்களுடைய கிருகங்களில் பிர
 வேசித்து மறுபடியும் அவர்களுடன் வெளிப்பில் வந்தார். கேசவ
 ரானவர் அவ்விடத்தில் பிராமமணர்களை மிகவும் திருப்தியாகப் போஜ
 னம் செய்வித்து (தாழ்ம) போஜனம்செய்து அவர்களெல்லாருட்
 டும் அந்தராததிரி ஸுகமாக வளித்தார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கோவிந்தர்வரவையறிந்த திருதராஷ்டிரன்கட்டளையால் துர்
 யோதனன் கோவிந்தரை உபசரிப்பதற்காக வழியில்
 ஸ்பைகளை அமைத்ததும், அவர் அவநிறைப்
 பராமலே சென்றதும்)

அபபொழுது, திருதராஷ்டிரன் தூதர்களாலே மதுஸூத
 னர் வருவதாக அறிந்து பெரியபூஜைகளையுடையவரான பிஷ்மரையும்

துரோணரையும் ஸ்ருசயனையும் மகாபுத்திமானான விதுரரையும்
 1 பூஜித்துச் சொன்னான் மந்திரிகளுடன் கூடின துரியோதனனையு
 மும் ரோக்கி மயிர்செலிப்புடன் இந்த வார்த்தையைச் சொல்ல
 லானான். 'குருநாதன! நூதனமாகப் பெரிதான ஆசசரியமா
 னது கேட்கப்படுகிறது. வீடுகள் தோறும் மாதாளும சிவவா
 களும் முதியவர்களும் சொல்லுகின்றனர். சிலா புகழ்ந்து சொல்
 லுகின்றனர். வந்தவர்களான சிலா அப்படியே சொல்லுகின்றனர்.
 நாற்சந்திகளிலும் ஸபைகளிலும் வெவ்வேறுனபேச்சுகள் நடக்
 கின்றன. பராக்ரமத்தோடுகூடிய வாஸுதேவா பாண்டவர்கள்
 நிமித்தம் வரப்போகிறார். அந்த மதுஸூதனா, எல்லாவித்த
 தாலும் நமக்கு மகிழ்ச்சிதக்கவரும் பூஜிக்கத்தக்கவரு மானவா.
 உலகத்தின் இருப்பு அவரிடமன்றே இருக்கிறது² அவர் பிராணி
 களுக்கு ஸ்வரஸலரோ³ தையமும் வியமும் புத்தியும்
 காரதியும் அந்த மாதவரிடத்தில் இருக்கின்றன. நரர்களில் சிறந்த
 வரான அவர் பூஜிக்கப்படவேண்டும். அதுவன்றே ஸந்தனமான
 தர்மம். அவர் பூஜிக்கப்பட்டால் ஸுகதையளிப்பவராவார், பூஜிக
 கப்படாத விஷயத்தில் அஸுகத்தை அளிப்பவராவார் பகைவரை
 அடக்குகிறவரான அவர் உபசாரங்களால் ஸந்தோஷப்பாரானால்
 அவரிடமிருந்தும் எல்லா அரசுகளுமிருக்கையில் எல்லா இஷ்டங்களையு
 மும் அடைவோம். பகைவரை வாட்டுபவனே! அவருடைய பூஜையி
 னிமித்தம் இப்பொழுதே ஏற்பாடுசெய். மார்க்கத்தில் அதுபவிக்கத்
 தக்க எல்லாப் பொருள்களுடனுங்கூடின ஸபைகள்செய்யப்பட்டும்.
 'பெரிய கைகளையுடையவனே! காரதாரியின் புத்திரா! அவருக்கு
 உன்னிடம் அன்புண்டாகுமபடி செய். பீஷ்மரே! எப்படி நினைக்கி
 மீர்?' என்றான்.

அப்பொழுது, பீஷ்மா முதலான எல்லாரும் அரசனான
 திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக்
 கொண்டாடி 'சிறந்தது' என்று சொன்னார்கள். அப்போது, தூயோ
 தனராஜன் அவர்களுடைய ஸமமதத்தை அறிந்து ஸபைகளுக்குரிய
 ரமணியமான இடங்களைக் குறிப்பிடத்தொடங்கினான். பிறகு,
 ரமணியமான இடங்கள்தோறும் வெவ்வேறுக ஸகலரதனங்களாலும்
 நிறைக்கப்பட்ட அநேகம் ஸபைகளைச் செய்தார்கள் பிறகு, அரசன்

1 பீஷ்மதரோணர்களுக்கு நமஸ்காரம் முதலியன பூஜை; ஸ்ருசய
 விதுரர்களுக்குப் புகழ்ச்சி பூஜை.

(அந்த ஸ்பைகளில்) விசித்ரமானவைகளும் பலவித குணங்களுள்
ளவைகளுமான ஆஸனங்களையும் ஸ்திரீகளையும் சந்தனங்களையும் ஆப
ரணங்களையும் மெல்லிய வஸ்திரங்களையும் குணமுள்ளவைகளும் பல
விதமானவைகளும் உண்ணாததக்கவைகளுமான அன்னபானங்களையு
ம நல்லவாஸநையுள்ளமலைகளையும் அமைத்தான். குருவம்சத்
தரசனானவன் சிறப்பாக விருகஸ்தலமென்கிற கிராமத்தில் வாஸத்
திறகாகப் பலரத்தனங்களுள்ளதும் மனத்தை மகிழ்விப்பதுமான
ஸ்பைபைச் செய்தான். தேவர்களுக்கேற்றவைபும மானிடசக்தியை
மிருகியவையுமான இவையெல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டுத் துர்யோ
தனராஜன் திருதராஷ்டிரரிடம் தெரிவித்தான் தாஸாஹரான
கேசவா அந்த எல்லா ஸ்பைகளையும் பலவிதமான ரத்தனங்களையும்
(கண்ணுலக்ட) பாராமலே கௌரவாகளுடைய அந்த வீட்டணுடை
சென்றா.

எண்பத்தாறாவது அத்யாயம்

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(கோவிந்தரின் வாஷு கேட்டு மகிழ்ந்த திருதராஷ்டிரன் அவருக்குத்
தேர் யானே முதலியன கொடுப்பதாக விதாரிடம்
சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரன், 'விதரா! ஜனாததனா உபபலாவ்யத்திவிருந
தும் இவ்விடம் அருகில் வருதுஷிட்டா விருகஸ்தலத்தில் வஸிக
கிருா அவா காலையில் இவ்விடம் வருகிருா ஜனாததனரான
வா ஆஹுக்காருக்கு அநிபதியும் ஸாதவதர்களுல்லாரிலும் சிறந்த
வரும் பெரியமனதையுடையவரும்பெரியபுத்தியுடையவருமாயிருப்
பவா. மாதவரானவா செழிப்பான விருஷ்ணிராஜபத்தை வகைகிற
வரும் ரக்ஷிக்கிறவருமானவா. பகவானை அவர் மூன்று உலகங்களுக்
கும் பிரபிதாமஹா ஆதிதயர்களும்வஸுக்களும் ருதகிராக்ளும் பிரு
கஸ்பதியினுடைய புத்தியை அநித்திருப்பதுபோல நல்ல மனத்தை
யுடைய விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் எவருடைய புத்தியை அநித்
திருக்கின்றனரோ மகாதமாவான அந்த மாதவருக்கு உன்னுடைய
முன்னிலையில் பூஜையை நடத்தப் போகின்றேன தாமத்தையுணராத
வனே! அதனை நான் சொல்லுகிறேன; கேள் ஒரே நிறமுள்ளவை
களும் நன்றாக அமைக்கப்பட்ட (கடிவாளம் முதலிய) ஸாதனங்க

ஞானவைகளும் பாஹ்லிகதேசத்திலுள்ள பிறத்தவர்களும் நந்நா
னகு சிறந்த குதிரைகள் கட்டிய பொன்மயமான பதினாறு தோ
களை அவருக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். கௌரவ! எந்நாளும் மதவ
கொண்டவைகளும் சலப்பைக்கால்போன்ற தந்தைகளுள்ளவைகளும்
(கொம்பால்) இடிக்கின்றவைகளும் ஒவ்வொன்றும் எட்டுமாவதுதா
கையுடையவைகளும் எட்டு யானைகளைக் கொடுக்கப்போகின்
றேன். பரஸுவிக்காதவர்களும் சுபமானவர்களும் பொன்போன்ற
ஒளிப்பையுடையவர்களும் மாறு வேலைக்காரிகளையும் அவ்வளவு
வேலைக்காரர்களையும் கொடுக்கப்போகின்றேன். ஸுகமான ஸ்பாச
முள்ளவையும் மலபாசாசனால்காணிக்கையாகக் கொடுக்கப்பட்டவை
யுமான பதினெண்ணாயிரம் ஆட்டைகம்பளத்தையும் அவருக்குக்
கொடுப்பேன். சீனதேசத்திலுண்டான தோல்கள் ஆயிரமிருக்கின்
றன. (அவைகளில்), கேசவா எவ்வளவுக்குத் தகுதியுள்ளவரோ அவ
வளவு அவருக்குக் கொடுக்கப் போகின்றேன். நல்ல ஒளியுள்ளதும்
கனகமற்றதுமான இரத்தமணிபானது பக்ஷிலும் இரவிலும் பிரகாசிக
கின்றது. இதையும் அவருக்குக் கொடுக்கப் போகின்றேன். அதற்குக்
கேசவா தக்கவரல்லரோ கோவேறுகழுதைகள் பூட்டின வாகன
மானது, ஒரு பக்ஷில் பதினான்குயாசனை ஒழிக்கின்றது. அதனை
யும் நான் அவருக்குக் கொடுக்கப் போகின்றேன். அவருக்கு அளிக
கப்பட்ட வாகனங்களைவவளவோ அவற்றைச் சீராத ஆட்கள் எவ
வளவோ அவற்றிற்கு எட்டுமடங்கான ஆகாரத்தையும் அவருக்கு
நான் எப்பொழுதும் கொடுப்பேன். தூயோதனனைத் தவிர என்னு
டைய எல்லாப்புத்திரர்களும் பெளத்திரர்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்
பட்டவர்களாக மெருகிடப்பட்ட தோகளுடன் தாசாஹரை எதிரா
கொள்ளப்போகின்றனர் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் கல்
யாண குணமுடையவர்களும் சிறந்த வேசிகள் ஆயிரக்கணக்காக
மகாபாக்கியவானான கேசவரை நடந்தே எதிர்கொள்ளப் போகின்
றனர். நகரத்திலிருந்து ஐராந்தனரைப் பாப்பதற்குப் போகிற
கல்பாணிகளான கன்னிகைகள் அனைவரும் முடிக்கொள்ளாதவர்
களாக எதிர்கொள்ளப்போகின்றனர் மகனிர ஆடவர்கள் சிறுவர்களு
டன், நகரமானது, மகாதமாவான மதுஸூதனரை, ஜனங்கள் ஸூர
யனைப் பாப்பது போலப் பாக்கட்டும் எல்லாத் திக்குகளிலும்
பெரிய கொடிமரங்களும் கொடிச்சிலைகளும் கட்டப்பட்டன. அவர்
வருகிற மாரக்கமானது ஜலமவிட்டு நீளத்துப் புழுதியில்லாமல் செய

யப்பட்டமே. 1 துச்சாஸனுடைய மாணிகையானது தூயோதன
னுடைய மாணிகைபக்காடிடும் சிறந்தது. அது, இப்பொழுது,
சிக்கிரமாந் தனது சுதந்தரபண்ணப்பட்டதும் அலங்கரிக்கப்பட்டது
மாகச் செய்யப்பட்டமே அதுவே, அதான உருவமுடைய
மேலமாடிகளால் விளங்குதிறதும் மடகாழும் சமர்ப்பமும் 2 எல்லா
ருதுக்களையுமுடையதும் மிகப்பெருநு செல்வங்களுள்ளதுமாயிருக்கிறது. இந்த வீட்டிலும் எனனுடைய வீட்டிலும் தூயோதன
னுடைய வீட்டிலும் எல்லா ரத்தினங்களும் இருக்கின்றன வாஸு
தேவா எது எதற்குத் தக்கவராகிறோர் அதை அதை எமகூப
மில்லாமல் கொடுக்கவேண்டும்' என்று கூறினான்

எண்டதேழாவது அடியாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சி)

(திருநாவுக்கரசர் கோவிந்தருக்குத் தேர்முதலியா கொடுப்ப
தாகக் கொன்னது வந்தீர்த்தநீ கேன்றும், ஸாமமுதலிய
உபாயங்களுக்கு அவர் வசப்படாரென்றும், அவர்
விரும்பியதைச் செய்து அவரைக்கொளவிக்க
வேண்டுமென்றும் விதுரர் சொல்லியது)

விதுரர், 'ஓ! அரசரே! மூன்று உலகத்திற்கும் வெகுமானிக்கப்
பட்டவரும் மிக்கஸ்துவமாயிருக்கிறார் பாரதரே! உலகத்திற்குப்
பூஜிக்கப்பட்டவரும் ஸாமத்திக்கப்பட்டவருமாயிருக்கிறார். இவ்விதம்
நடந்திருக்கும்போது முதுமைப்பருவத்திலிருந்துமொண்டு நீர் இவ்
விதம் சொன்னீரானையால், சாஸ்திரத்தினாலோ நல்ல உள்ளத்தி
னாலோ மிகவும் உறுதியுள்ளகிழவரே ஆகிறார். அரசரே! சந்திர
னிடத்தில்கலைபோலவும் ஸாராயனிடத்தில ஓளிபோலவும் ஸமுத்
திரத்தில பெரிய ஆலைபோலவும் உமமிடத்தில் தாமம இருக்கிற
தென்று நிச்சயித்திருக்கின்றனா. ஓ! அரசரே! உம்முடைய குண
ஸமூகங்களாலே உலகமானது எப்பொழுதுமே ஸந்தோஷத்தை
அடைந்ததாயிருக்கிறது. பந்துக்களுடன்கூடிக் குணங்களோகூழ்ப்

1 துச்சாஸனன் பெரிய குற்றவாளியாதலால் அடனிடம் பகவானுக்கு
வருத்தம் விலக வேண்டுமென்பது அவனுடைய கபடமான கருத்து.

2 'எல்லாருதுக்களிலும் உண்டாகும் மலாகளும் கனிகளும் எப்
பொழுதுமிருக்கின்றன' என்றுகருத்து.

பதில் எந்நாளும் முயற்சிசெய்யும். அர்ச்சரே! ருஜுத்தனமையை அடையும் அறபதனமையால், மிகவுமபிரியாகநான் புத்திரர்களை யும்பெளத்திராக்ஷையும் நண்பர்களையும் மிகுதியாக நாசமசெய்யாதீர். அர்ச்சரே! அதிதிபானகிருஷ்ணருக்கு நீர் மிகுதியாகக் கொடுக்க விரும்புகிறதையும் மறந்தையும் பூமியையும் அர்த்தக்கோவிந்தர் அடையத்தக்கவரே ஆகிறார் ஆனால், நீர் அவருக்குத் தாமதத்தைத் தேசித்தேதா அல்லது அவருடைய பிரியத்தினிமித்தமோ இதைக் கொடுக்க விரும்புகிறீரில்லை. 1 ஸத்திபததுடன் என்னைத் தொடுகிறேன். இந்தஅதிதிக்ஷிணயானது உண்மையாகவே இந்திரஜாலம். இது வர்ச்சிண அர்ச்சரே! வெளிக்காரியத்தினால் மறைக்கப்பட்ட உடமுடைய அபிப்பிராயத்தை நான் அறிகிறேன் அர்ச்சரே! ஐந்து பாண்டவர்களும் சிறியவைகளான ஐந்துகிராமங்களையே அடைய விரும்புகின்றனர். அவர்களுக்கு அவைகளைக் கொடுக்கவிரும்புகிறீரில்லை ஆகையால், ஸமாதானத்தைச் செய்பமாட்டார். பொருளினாலேயே மகாபாகுவானகிருஷ்ணரை நீர் அபகரிக்கவிரும்புகிறீர். இந்தஉயர்பததினாலே பாண்டவர்களைவிட்டு (அவரைப்) பிரிக்கவும் விரும்புகிறீர். அவர் தனத்தினாலும் முயற்சியினாலும் வசைமொழியினாலும் அரஜுனனைவிட்டுவேறு நவராசப் பண்ணுதற்கு இயலாதவர். இதனை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் 2 கிருஷ்ணருடைய பெருமையை அவன் அறிவான். அவனுடைய பலமான பக்தியை இவரும்அறிவார். ஆகையால், உயிருக்குச்சுமமான தனஞ்சயன் விடத்தக்கவனல்லவென்று நினைக்கிறேன் 'ஜனாததனரானவா ஜலங்கனால் பூணமாயிருக்கிற குமபததைக்காட்டிலும் 3 வேறுனதும் பாதபாசுநானத்தைக் காட்டிலும் 4 வேறுனதும் குசலப்பிரஸுந்ததைக்காட்டிலும் 5 வேறுனதுமானவற்றைப் பராக்ஷை மாட்டார். அர்ச்சரே! பூஜைக்குத்தக்கவரும் மகாதமாவுமான அவருக்கு எது பிரியமான ஆதித்தியமோ அது அவருக்குச் செய்யப்பட்டும். இந்த ஜனாததனா பூஜைக்குத்தக்கவரல்லவோ? அர்ச்சரே! கேசவா எந்தப் பொருளுக்காக நன்மையை விரும்பிக் குருதேசத்தைநோக்கி வருக

1 'மாரபில் கையைவைத்துப் பிரமாணம் செய்கிறேன்' என்பது கருத்து.

2 'கிருஷ்ணனுடைய பெருமையையும்அறிவேன்; அவரிடம்அரஜுனனுக்குண்டான உறுதியான பக்தியையும் அறிவேன்' எனறும் கொள்ளலாம்.

3 திரவயம். 4 அன்னபானுதி. 5 ஸதோத்திராதி.

றூரோ அதையே இவருக்கு உதவக்கடவீர். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரோ! தாசாஹ்ரானவா உமக்கும் துரியோதனனுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஸமாதானத்தைவிருமபுகிறா அவருடைய அரத வார்த்தையைச் செய்பும். 'அரசரே' நீ பிதாவாயிருக்கிறா, அவர்கள் புத்திரர்கள். நீ முகிபவா; அவர்கள் குழந்தைகள். அவர்க்கரிடம் பிதாவைப் போலும், அவர்களோ புத்திராகளபோலிருக்கின்றனர்' என்றார்.

எண்பததேட்டாவது அத்தியாயம்

ப க வ த் தீ யா க ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

(துரியோதனன் கோவிந்தர் வசப்படுத்தமுடியாதவராகையால் அவருக்குப் பொருள்கொடுக்கவேண்டாமென்றதும், பீஷ்மர் கோவிந்தர் அவமதிக்கமுடியாதவரென்று அவர் சொல்லியதைச்செய்துச் சொல்லியதும், துரியோதனன் கோவிந்தரைக்கட்ட உபாயம்கேட்டதும், தீந்நராஷ்டிரன் துரியோதனனை நிறத்ததும், பீஷ்மர் துரியோதனனை நிறத்தது ஸபையினின்றும் சென்றதும்)

துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்: 'அரசுதரான கிருஷ்ணர் விஷயத்தில் விதூராகொன்னதெல்லாம் உண்மையே. பார்த்தர் களைக்குறித்து அன்புள்ளவராயிருப்பதால் ஜனார்த்தனா (நமமிடம்) சொக்கமுடியாதவரல்லரோ? ராஜஸ்ரேஷ்டரோ! ஜனார்த்தனர் விஷயத்தில் பூஜைசெய்து பலவிதமாக (நாம) கொடுக்கவேண்டியபொருளை (இந்நிலைமையில்) ஒருபொழுதும் கொடுக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், தேசமும் காலமும் அரதப்படி ஒத்தனவாயிலலை. கேசவர் தகுதியுள்ளவரல்லரென்பதிலலை. அரசரே! (ஆனாலும்), கிருஷ்ணரானவா, 'பயத்தினாலே என்னைப் பூஜிக்கிறான்' என்று நினைப்பாரா. அரசரே! (மேலும்), கூத்ததிரியனுக்கு எந்தக்காரியத்தில் அவமானம் வருமோ அந்தக்காரியத்தை விதவானாயிருக்கும் அவன செய்யக் கூடாதென்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம். உலகத்தில் விசாலமான கண்களையுடைய அரதக்கிருஷ்ணரோ முயல்கள்களுக்குமே எல்லாவிதத்தாலும் மிகவும் பூஜயொன்று எனக்குத்தெரியும். ஓ! பிரபுவே! அவருக்கோ கொடுக்கத்தகாதது இராது. கார்பததினுடையபோக்கு அப்படிப்பட்டது. நன்குதொடங்கப்பட்ட போரானது போர் நடவராமல் ஒழிவடையாதன்றோ?' என்றான்.

கௌரவர்களுக்குப் பிதாமஹரான் பிஷ்மா, அவனுடைய அந்த வராததையைக்கேட்டு விசிதரவிரயன்புத்திரனான அரசனை நோக்கி இந்தவாராததையைச் சொல்லத் தொடங்கினான். 'ஜனாத தனரானவர் பூதிக் கப்படாதவரானாலும் கோபத்தை அடையா. கேசவரானவா அவமதிக்கப்பட்டாலும் அவமானமசெய்தவர்களை அவமதியா. அவரை அவமதிப்பது இயலாது. அவர் அவமதிக்கப்பட்டதக்கவரல்லரன்றோ? ஓ! புஜபலமுள்ளவனே! எந்தக்காரியமானது (அவர) மனசுதினால் செய்யக்கூடியதாயிருப்பதை அடைந்ததோ அது ஒருவனாலும் எல்லா உபாயங்களாலும் மாற்றுவதற்கு முடியாது. வாஸுதேவரை நிமித்தமாகக்கொண்டு, பாண்டவர்களோடு ஸமாதானத்தைச்செய்து, பெரியகைகளையுடைய அவர் சொல்லுவதைச் சங்கையில்காமல் செய்யவேண்டும். தாமாதமாவான ஜனாததனர் தர்மத்தைவிட்டு விலகாமலும் அதைத் தினின்றும் விலகாமலும் உறுதியாகவும் சொல்லப்போகிறார் அவரிடத்தில் நீ பந்துகளுடன் பிரியமான வராததைக் கொல்லவேண்டும்' என்றார்.

தூயோதனன், 'ஓ! அரசரே! பிதாமஹரே! நான் முழுச் செல்வத்தைபும அனுபவிக் கவல்லவனாயிருப்பதால் உயிருள்ளவரையில் அவர்களுடன் சேர்ந்து இதை அனுபவியேன். எனனால் உறுதிசெய்யப்பட்ட இந்தப் பெரியகாரியத்தையோ கேளும். பாண்டவர்களுக்கு முக்யமான கதியாயிருக்கிற ஜனாததனரைக் கட்டப் போகிறேன். அவர் கட்டுப்பட்டால் விருஷணிகளும் பூமியும் பாண்டவர்களும் எனக்கு வசமாகிவிடுவார்கள். அந்தக்கோவிந்தரும் காலை யில் இங்கே வருவார். இந்தவிஷயத்தில் அவர் சிறிதும் அறியாமலும் ஒருவிதமான அபாயமும் ஏற்படாமலுமிருக்கும்படியான உபாயங்களை நீர் எனக்குச் சொல்லும்' என்றான். கேசவாவிஷயத்தில் கோரமாகச் சொல்லப்பட்ட அவனுடைய அந்தவாராததையைக் கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் மந்திரிகளுடன் வருத்தமுற்றவனும் மனம் வாடினவனுமானான். பிறகு, அவன் தூயோதனனை நோக்கி, 'ஜனங்களைக்காப்பவனே! இவ்விதம் சொல்லாதே. இது ஸராதனமான தாமமன்று. ஹ்ருஷீகேசரானவர் தூதுவர்தவரும், நமக்கு ஸம்பந்தியும் நண்பரும் கௌரவர்கள்விஷயத்தில் குற்றமசெய்யாதவரும்ல்லரோ? அவர் எப்படி கட்டப்பட்டதக்கவராவார்?' என்கிற இந்த வார்ததையைச் சொன்னான்.

(அப்பொழுது), பிஷ்மர், 'திருதராஷ்டிரா! மிக்கமந்தபுத்தியையுடையவனான உனது இந்தப்புத்திரன் விபரீதனாகத் தீமையையே

வேணுகிருள வேண்டியவர்களால் வேண்டப்படும் வேண்டத் தக்கதை வேண்டவேயில்லை இவன் பாஹியும் பாஹிகளுடைய சோகையைபுடையவனும் அன்பாகளுடைய வாததைகளைத் தள்ளிவிட்டுக் கெட்டமாகத்திடீருக்கிறவனுமாயிருக்க, நீயும் இவனை அனுஸரிக்கிறாய். மிக்க கெட்டபுத்தியுள்ள உனது இரதப்புத்திரன், பிறரை வருத்தாதசெயல்களையுடைய கேசவரை எதிர்த்து, மந்திரிகளுடன் ரொடிப்பொழுதில் இல்லாமலப்போகப் போகிறான். பாஹியும் குரூரனும் தாமததைவிடவனும் துர்ப்புத்தியுள்ளவனுமான இவனுடைய அனாதததேதோடுகூடிய வாததைகளை ஒருவிதத்தாலும் கேட்பதற்கு நான் விருமபவிலலை' என்றார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, பரதாக்கிற சிறந்தவரும் பிராயமுதிரந்தவரும் தவறுதபராக்கிரமத்தைபுஷ்டயவருமான பீஷ்மா மிக்ககோபத்தோடு எழுந்திருந்து அங்கிருந்தும் புறப்பட்டார்.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந பா வ ம். (தோடர்கீச்)

(கோவந்தர் ஹஸ்தினபுரம் அடைந்து திருதராஷ்டிரன்அரண்மனை
சேன்று பூஜிக்கப்பெற்று விதுரர்மாளிகைக்கீச்சுச் சேன்றது)

மாதவரோ, விஷயநாலத்தில் எழுந்திருந்து காலையில் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்துவிட்டுப் பிராமமணர்களால் அனும்பி கொடுக்கப்பெற்று நகரத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். விருகஸ்தலத்தில் வலிப்பவர்களான அவர்களெல்லாரும், புறப்பட்டவரும் பெரியகைகளையுடையவரும் மிக்கபலமுடையவருமான அவரிடம் அனும்பிபெற்றுத் திருப்பினாகள் மிக்க புஜபலமுள்ள புண்டரீகாச்சூர ரத்தினங்களையும் தனங்களையும் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பிவிட்டுக் கௌரவருடையஸபைபை நோக்கிச் சென்றார். தூயோதனைத்தவிர, திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்களும் பீஷ்மா துரோணாமுதலிய எல்லாரும், நன்கு அவைகரித்துக்கொண்டு, வருகின்ற அவரை விரிகொண்டார்கள். அரசரே! வெகுபோர்களான பட்டணத்து ஜனங்களும், ஹருஷ்கேசரைப் பராக்க விருப்பமுள்ளவர்களாகி, சிலா பலவிதமான வாசனங்களாலும் சிலா கால்களாலும் சென்று எதிரிகொண்டார்கள். அவர் வருத்தமில்லாத செயல்களைபுடைய பீஷ்மரோடும் துரோணரோடும் திருதராஷ்டிர

புத்திரர்களோடும் மராககத்தில் சோநந் அவர்களால் சூழப்பட்டவராகி நகரமசென்றார். அவரைக கௌரவிப்பதற்காகப் பட்டணம் நன்றாக அலங்கரிக்கப்படடும் ராஜமராககமும் பலரதநகர்களால் இழைக்கப்படடும் இருந்தன. அரசரே! பரதஸுரேஷ்டரே! அப் பொழுது வாஸுதேவரைப் பராககும் விருப்பததால் பெண்பாலோ முதியவனோ இளைஞனோ ஒருவரும் விட்டிலிருக்கவில்லை. மஹா ராஜரே! ஹருஷ்கேசா பிரவேசிக்கின்ற அந்தக்காலத்தில், அந்த ராஜமராககத்தில் மனிதர்கள் பூமியை அடைந்தவர்களாகித் துதித்தார்கள். மிகப்பெரியமானிகைகளும், சிறந்தவர்களான மகளிரால் நிறைந்தவைகளாகிப் பரததினலே பூமியில் சலிக்கின்றவைகள் போலக் காணப்பட்டன. அப்படியிருக்கையில் சிறந்தகதியையுடையவைகளான வாஸுதேவருடைய அந்தக்குதிரைகள் மனிதர்களால் சூழப்பட்ட ராஜமராககத்தில் மிசவும் தடைப்பட்டகதியுடையவைகளாயின. பகைவர்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான அந்தப்புண்டரீகாஷ்டா வெண்மையான மேனமாடிகளாலே சோபிக்கும்படி செய்யப்பட்ட திருதராஷ்டிரனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தாரா. பகைவரைச்செல்பவரான கேசவா, ராஜமானிகையினுடைய மூன்றுகட்டுக்களைத் தாண்டி விசிதரவியன்புத்திரனை அரசனை நோக்கிச் சென்றார். தாசாஹா தனனேநோக்கிவரும்பொழுது, அறிவையே கண்ணுக்குடையவனும் மிகப்புகழையுடையவனுமான அரசன் சேக்கிரமாகவே பிஷ்மா துரோணாளுடன் எழுந்திருந்தான். கிருபரும் ஸோமத்ததனும் மகாராஜனுடன் பாஹ்லிகனுமாகிய எல்லாரும் ஜனாததனரைக் கௌரவிப்பதற்காக ஆஸனங்களிலிருந்தும் எழுந்தனர். பிறகு, வாஸுதேவா, புகழுள்ள திருதராஷ்டிரராஜனை அடைந்து, பிஷ்மருடன்கூடிய அவனைக் காலவிளம்பமின்றி வராததைதளால் பூஜித்தாரா. அவர்களிடம் மதுஸூதனரான மாதவா தாமத்தின் முறையையுடையதான் அந்த வராததையைச் சொல்லிவிட்டுப் பிராயமுறைப்படி அரசாளுடன் கூடினார். பிறகு, அவர் புகழுடையவரான துரோணரையும், அவர்புத்திரரையும், பாஹ்லிகனையும், கிருபரையும், ஸோமத்ததனையும், அடைந்தாரா அவவிடத்தில் உறுதியுள்ளதும் சுததப்படுத்தப்பட்டதும் ஸ்வாணமயமுமான பெரிய ஆஸனம் இருந்தது. அச்சுதா திருதராஷ்டிரனுடைய உத்தரவினால் அதில் உட்காராதார். பிறகு, ஜனாததனரின்பொருட்டுத் திருதராஷ்டிரனுடைய புரோகிதர்கள் கோவையும் மதுபர்க்கதையும (பாதய) ஜல

1 வாகனங்களில் சென்றவர்கள் பூமியில் இடங்கி நின்றார்கள் என்பது

க்ஷைதபும முறைப்படி கொண்டுவந்தனா. ஆதிதயம் செய்யப்பெற்ற கோவிரத்தரோ எல்லாக் கொளவாகளும் பரிஹஸிக்ஷிதவரும் ஸம் பந்திமுறையைச் செபகிறவரும் கொளவாகளால் சூழப்பட்டவரு மாயிருந்தா. (எல்லாநாலும்) அர்ச்சிக்கப்பட்டவரும் திருதாஷ்டிப ளை பூஜிக்கப்பட்டவரும் பெரியபுகழூடையவரும் பகைவரைச் சித்திப பவருமான அவா, (அநத) அர்ச்சனிடம் அனும்திபெற்றுகொண்டு வெளியே புறப்பட்டா. கொளவாகளுடைய சபையில் அநதக் கொளவாகளுடன் முறைப்படி சந்தித்தபின் மாதவரானவா அழ காண் விதுரருடைய மாஸிகையை அனுசுரோ விதுரரானவா எல்லா மங்களத்திரவியங்களுடும் எதிர்கொண்டுவந்து ஜனாதகனரான தாசாஹரை எல்லா இஷ்ட வஸ்துகளாலும் அர்ச்சித்தா. எல்லா தத"மங்களையும் உணர்ந்தவரும் அறிவில் மிகச் சிறந்தவரும் ஞானி யுமான விதுரா, அனபுள்ளவரும் தாமததையும் அதததததையும் தித் தியமாகக்கொண்டவரும் கோபமில்லாதவரும் புத்திமாலுமான கோவிரதா பிரீதியை அடைந்தவராயிருக்கும் ஸமயத்தில், அவருக் குச் செய்யவேண்டிய ஆதிதயங்களைச் செய்துவிட்டு, மதுஸூதன ரான அவரை நோக்கிப் பாண்டவாகளின் சேஷமத்தை வினவினா. எல்லாவற்றையும் பிரதயக்ஷமாகப் பாராதவரான தாசாஹா, அநத விதுரருக்குப் பாண்டவாகளுடைய எல்லாச் செய்கையையும் விஸ் தாசமாகச் சொல்லினா.

தோண்ணுறவது அதயாயம்

ப க வ த் தீ ய ர க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கோவந்தர் குந்தியைக்கண்டதும், அவள் பாண்டவரின் க்ஷேமத்தை வன்னித் தான்அனுபவ்ந்ததுன்பங்களைக் கூறி வருந்தியதும், .

கோவந்தர் அவளைத்தேற்றி அநுமதிபெற்றுத் துரியோ தனன்அரண்மனைக்குச் சென்றதும்)

பிரகு, பகைவர்களை வாட்டுபவரான அநத ஜனாதகனா விது ரரைச் சந்தித்தபிறகு, பிறபகலில், அததததயான குந்தியைக் குறித்து சென்றா அநதக்குந்தியானவள பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுக் கொப்பான ஒளியையுடையவராக வருகின்ற வாஸுதேவரைப் பாராத வுடன், அவா கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு புத்திரர்களை கினைத்துக் கதறினா. அவள அநதப்பலசாலிகளான பாண்டவாகளுடையமத்தி யில் (அவாளுடன்) எஞ்சுரித்தவரும் விருஷ்ணிவம்சத்தில் பிறந்த

வருமான கோவிந்தரை நெடுங்காலத்திற்குப்பிறகு பார்த்தமையால், கண்ணிரசொரிந்தாள அவள யுத்தம் செய்பவர்களுக்குப் பதிலும் ஆதித்தியம்செய்யப்பெற்றவரும் உட்காராதவருமான கண்ணபிரானே நோக்கிக் கண்ணிரால்நிறைந்ததும் சண்டின் துமான முகத்தாடனும் தழுதழுத்தகுரலுடனும் சொல்லுற்றாள். 'இளமைமுதற்கொண்டே குருக்களுடைய பணிவிடையிலபற்றுள்ளவர்களும், ஒருவருக்கொருவா நண்பர்களும் (எல்லாராலும்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் ஸம்மானஞ்ஞாண்டையவர்களும் ஜனங்களுக்குப் பழகுவதற்குத் தக்கவர்களுமான இந்தப்பாண்டவர்கள் எஞ்சினையினால் ராஜ்யத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்டு நிராஜனமான (வனத்தை) அடைந்தார்கள். கோபத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் விலக்கி நவாகளும் பிராமணர்களுக்கு ஹிதமானவர்களும் உண்மையே உரைப்பவர்களுமான பாரதர்கள் (ராஜபமுதலிய) இஷ்டவஸ்துவையும் ஸுகானுபவத்தையும்விட்டு அழகிறவளான என்னையும்விட்டு வனம் சென்று என்னுடையவனத்தை அடியோடு கவராதார்கள் அப்பா! கேசவ! சிவகங்களாலும் புலிகளாலும் யானைகளாலும் சூழப்பட்ட பெருங்காட்டில் அதற்குத் தகாதவர்களும் மகாதமாக்களுமான பாண்டவர்கள் எவ்விதம் வஸித்தார்களோ? சிறுவர்களும் பிதாவை இழந்தவர்களும் என்னால் எப்பொழுதும் பிரியமாக வளரக்கப்பட்டவர்களுமான அவர்கள் பெரியகாட்டில் தாயநத்தை களைப பாராமல் எப்படி வஸித்தார்களோ? கேசவ! பாண்டவர்கள் சிறுபிராயமுதற்கொண்டு சங்கமத்துதுபி இவற்றினுடைய பெரியசபதங்களாலும் மிருதங்கங்களாலும் புல்லாங்குழல்களுடைய சபதங்களாலும் எழுப்பப்பட்டார்கள் ஜனர்த்தன! எவர்கள் அப்பொழுது யானைகாளை பிளிறலினாலும் குதிரைகளுடைய களைப்பினாலும் தேருருளைகளுடைய ஒலிகளாலும் வேணு வீணைகளுடைய ஒத்தராதத்துடனகூடியதும் புணயாலுக்கோஷத்துடன் கலந்ததுமான சங்கம பேரிகளின் முழக்கத்தினாலும் பிராமணர்களால் கொண்டாடப்படுகிறவர்களாகி எழுப்பப்பட்டார்களோ, வஸ்திரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் பாராமணர்களைப் பூஜிக்கின்றவர்களும், பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் துக்கிகின்றவர்களுமான (அவர்களாலே) மகிழ்விக்கப்பட்டவர்களுமான எவர்கள் மகாதமாக்களான பிராமணர்களுடைய மங்களத்துடன் கூடியவாக்குக்களாலே உப்பரிகைகளில் எழுப்பப்பட்டார்களோ, அவர்கள் பெரியகாட்டில் மானதோல்களில் படுததுத் துஷ்டமிருக்கரு

டைய குரூரமான சப்தத்தைக் கேட்டு அதற்குத் தகாதவர்களானபடியால் சித்திரையை அடைந்திரா மதுஸூதன ! இனபமான பேரிமிருதவகங்களின்சப்தங்களாலும் வேணுசங்கங்களுடைய சப்தங்களாலும் மகளிருடைய பாடலோசைகளாலும் துதிக்கின்றவந்திமாகதஸூதர்களாலும் எழுப்பப்பட்டவர்கள் பெருங்காடுகளில் கொடிய மிருதவகளுடைய சப்தத்தினால் எவ்விதம் எழுப்பப்பட்டார்கள் ? கிருஷ்ண ! லஜஜெபுடன கூடினவனும் தவறாத தைரியத்தைபுடையவனும் அடக்கமுடையவனும் பிராணிகளிடம் தபையுள்ளவனும் விருப்புடையவருபுகளை வசப்படுத்திப் பெரியோர்களின் வதியைப் பின்பற்றியிருப்பவனும் அம்பரீஷன், மார்தாதா, யயாதி, நகுஷன், பரதன், திரிபுரன், உசேரனின் புத்திரனான சூரி என்கிற முற்காலத்து ராஜரிஷிகளுடைய தாங்கமுடிபாத சுமையைத் தாங்குகிறவனும் நற்குணநட்செய்கைகளையுடையவனும் தாமதத்தைபுணராதவனும் ஸத்தியமான பரதிஜனருபுடையவனும் எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தியவனும் மூவுலகத்திற்கும் அரசனாகக்கூடியவனும் பகைவார்களே உண்டாகாதவனும் தாமதத்தில் புத்தியைபுடையவனும் களங்கமற்ற பொன்னேலுத்த கார்தியைபுடையவனும் தாமதத்தினாலும் சாஸ்திரத்தினாலும் நடையினாலும் எல்லாக் கௌரவர்களிலும்சிறந்தவனும் பார்க்கப்பிரியமாயிருப்பவனும் நீண்டபுஜங்களையுடையவனுமான யுதிஷ்டிரன் எப்படி இருக்கிறான் ? மதுஸூதன ! ஜனர்த்தன ! பதினாயிரம் யானையின் பலமுடையவனும் வாழ்வுக்கு நிகரான வேகமுள்ளவனும் மிக்கபலசாலியும் எப்பொழுதும் பகைவரைப் பொறுதவனும் பிராதாவுக்குப் பிரியமாயிருப்பவனும் பிரியத்தைச் செப்பவனும் குரோதவசர்களையும் ஞானிகளுடன் கூடின கிசுகளையும் ஹிடிமபீனையும் பகீனையும் கொன்றவனும் சூரனும் ப்ராக் கிரமத்தில் இரத்திரனை ஒத்தவனும் பலத்தில் வாழ்வுக்குச்சமானனும் கோபத்தில் ருத்திரருக்கு நிகரானவனும் அடிப்பவர்களில் சிறந்தவனும் பாண்டவனும் பொறுதவனும் பகைவர்களை வாடிகிறவனும் கோபத்தையும் பலத்தையும் பொறுமைபடிமீட்டி மனத்தை ஜயித்தவனாகப் பிராதாவினுடைய கட்டாளியிலிருக்கின்றவனும் ஒளி மிகுந்தவனும் மகாத்மாவும் மிகவும் சிறந்தவனும் அளவற்றவல்லமைபுடையவனும் பவங்கரமான தோற்றமுடையவனுமான அரதப் பீமஸேனனைப்பற்றிச் சொல்லு. விருஷ்ணிகுலத்திலுதித்தவனே ! விருகோதரன் இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறான் ? கிருஷ்ண ! பரிகம போன்ற கைகளையுடையவனும் பலசாலியும் பாண்டவாளுக்கு நடுவி

ஹள்ளவனுமான அவன் எப்படி இருக்கிறான்? காலமசெனறவனும் ஆபிரமகைகளுள் எவனுமான ஆஜுனனையுமே எவனானும் அவமதிக்க விரும்புகிற இரண்டுசைக்கையுடையவனும் ஒரே வேகத்தினால் ஐர நூறுபாண்டகளை விசிகிறவனும் பாணத்திலும் அஸ்திரத்திலும் கார்த்தவிரயன்னெனகிற அரசனாகு நிகரானவனும் ஒளியினால் சூரியனுக்குச் சமமானும் அடக்கத்தில் மகரிஷிகளுக்கு நிகரானவனும் பொறுமையில் பூமிபை ஒத்தவனும் மஹேந்திரனுக்குச் சமமான பராக்கிரமமுடையவனும் வீரயத்தினால் எல்லா அரசர்களிடமிருந்தும் பெரிதும் விளங்குகின்றதும் பிரஸித்தமுமான மேலானராஜபததைக் கௌரவர்களுக்காகக் கவர்தவனும் எல்லாப்பாண்டவர்களும் அடுத்திருக்கும் கைவன்மையுள்ளவனும் எல்லாத் தேராளிகளிலும் சிறந்தவனும் தவறுதபராக்கிரமத்தைபுடையவனும் பாணபுத்தரனுமான ஆர்ஜுனன் எப்படி இருக்கிறான்? அச்சுத! போரில் எதிர்த்த ஒருவனையும் உயிருடன் மீண்டுப்போகவிடாதவனும் எல்லாப்பிராணிகளையும் வெல்லுகிறவனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் வெல்லமுடியாதவனும் தேவர்களுக்கு இரதிரைபோலப் பாண்டவர்களுக்கு அநிகருடமாயிருப்பவனும் உனக்கு ஸகோதரனபோன்றவனும் நண்பனுமாயிருக்கிற தனஞ்சயன் இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறான்? கிருஷ்ண! ஸஹதேவனுனவன், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவனும் லஜைஜயைப் பாராட்டுகிறவனும் சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிகின்றவனும் மெனமைசு குணமுடையவனும் மெனமையான சரீரமுடையவனும் தாமசீலமுடையவனும் எனக்குப்பிரியமானவனும் பெரிய விலலுடையவனும் சூரனும் புத்தத்தில் விளங்குகிறவனும் உடனபிறந்தார்களுக்குப் பணிவிடை செய்பவனும் தாமதத்திலும் அர்த்தத்திலும் மைத்ததனும் தருணனுமாயிருப்பவன். மதுஸூதன்! நல்ல நடைபுடையவனும் மகாத்மாயுமான அவனுடைய நடையை ஸகோதரர்கள் எப்பொழுதுமே கொண்டாடுகின்றனா முததேதார்களைச் செழிக்கச் செய்கிறவனும் வீரனும் புத்தம் செய்கிறவர்களுக்குப் பதியும் எனக்குப் பணிவிடைசெய்யவனும் மாததிரியின் புத்திரனுமான அவனைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லு கிருஷ்ண! மிருஹவான் சரீரத்தைபுடையவனும் தருணனும் சூரனும் அழகிய தோற்றமுள்ளவனும் பாண்டவனும் எல்லாப் பிரதாக்களுக்குமே வெளியில் ஸஞ்சரிகின்ற இனியஉயிரோபான்றவனும் விசிற்திரமாக புத்தம் செய்பவனும் பெரிய விலலுடையவனும் மிக்க பலமுடையவனும் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவனும் எனது குழந்தையுமான அந்ந ரகு

லன் கேஷமமா? தோனவலிபமைந்தவனே! ஸுகத்திறகுத் தகவலும் துக்கத்திறகுத் தகாதவனும் மெனமையான சரிமுடையவனும் மகாரத்னுமான நகுலனை மறுபடிபும எப்போதாவது பார்ப்பேனா? வீர! ஒரு நொடிப்பொழுதுகூட நகுலனைப் பிரிந்து தைரியத்தை அடையேன். அப்படிப்பட்டவன இப்பொழுது ஜீவிக்ஷேன. எனனைப் பா. ஜனாததன். 'சுலல குலத்தில் பிறந்தவனும் அழகு பொருந்தியவனும் எல்லாக் குணங்களை நோடும்கூடினவனும் திரௌபதியானவன எனக்கு எல்லாப் புத்திராகளைப் புகாட்டினும் மிகவும் பிரியமானவன். புத்திராகளால் கிடைக்கும் லோகத்தைக்காட்டினும் பதிகளால் கிடைக்கும் லோகத்தை விரும்புகிறவனும் உண்மையே உரைக்கிறவனும் (அவன்) பிரியமான புத்திராகளை விட்டுப் பாண்டவர்களை அனுஸரிக்கின்றான். அச்சுத! பெரியவமசத்தில் பிறந்தவனும் விரும்பத்தக்க எல்லாப்புகையவனாகக்கூடும் மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டவனும் ராஜமாதேவியும் சைல்கலயானை நோடும்கூடினவனும் திரௌபதியானவன் எப்படி இருக்கிறான்? சூரர்களும் அக்னிகஞ்ச சமான்ருளும் (பகைவர்களை) அடிகின்றவர்களும் பெரியவிலுடையவர்களும் ஐந்துபதிகளைபுடையவனாயிருந்தும், அவன் துக்கத்தை அடைகின்றான். பகைவர்களை அடக்குகின்றவனே! ஸத்தியத்தையே உரைப்பவனும் மிகவும் கிலேசத்தை அடைந்தவனும் திரௌபதியைப் புத்திராபுதலானவர்களுடன் நான் பாராமலிருப்பது இது பதினான்காவது வருஷம். அவனிதம் (பரிசுத்தமான) நடையுடையவனான திரௌபதியானவன் அழிவற்ற ஸுகத்தையடையவிலையேயானால் மனிதன் புண்ணியகர்மங்களினால் ஸுகத்தை அடைகிறானென்பது நிச்சயமில்லை. எனக்குத் திரௌபதியைக்காட்டினும் அராஜனனும் புதிஷ்டானும் பிமனேனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் பிரியர்களல்லா. ஸபையை அடைந்தவனான அவனைப்பாத்தேனென்பதையும் ஸ்கிரீகருக்குரிய தாமத்தோடிருப்பவனும் கோபம்பேராசைகளைப் பின்பற்றி நவனான துஷ்டனாலே இழுத்துவரப்பட்டவனும் ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் ஸபையை அடைந்தவனும் மாமனாகளுடைய ஸமீபத்தையடைந்தவனும் திரௌபதியை எல்லாக்கொளவர்களும் பாததாராகொன்பதையும் காட்டினும் அதிகமான துக்கம் ஒன்றும் எனக்கு முன்னம் உண்டானதில்லை. அவ்விதத்திலேயேயிருந்த திருதராஷ்டிரரும், மஹாராஜரான பாலுஷிகரும், கிருபரும், லோமத்ததனும், கொளவர்களும் செயலற்றிருந்தார்கள். அந்தஸ்பையிலுள்ள எல்லாரிலும் விதுரை

நான் கொண்டாடுகின்றேன். மனிதன் ஒழுக்கத்தாலன்றோ சிறந்தவனாகிறான், செல்வத்தாலுமில்லை, கலவியினாலுமில்லை. கிருஷ்ண! பேரறிவாளரும் ஆழ்ந்த எண்ணமுள்ளவரும் மகாத்மாவுமான அந்த விதூருடைய சீலமாகிற அலங்காரமானது உலகங்களில் பரவி இருக்கிறது' என்றான்.

அவன், வந்தவரான கோவிந்தரைப் பார்த்ததனால் சந்தோஷத்தையடைந்தவனும் சோகத்தால் பிடை அடைந்தவனும் மாஃப் பலவிதமான எல்லாத்துக்கங்களையுமே சொல்லலானான். அவன், 'பகைவாக்களை அடக்குபவனே! முன்னோர்களான் கெட்ட அரசாக்களாலே செய்யப்பட்ட சொக்கடான வினையாடும் வேடடையும் இவர்களுக்கு ஸூகத்தை அளக்குமா? பகைவரைவாட்டுகிறவனே! கிருஷ்ணயானவன் ஸபையில் கௌரவர்களுக்கு எதிரில் திருத்தராஷ்டிரபுத்திரர்களாலே மரணத்திற்குச்சம்மாகத் துன்பத்தை யடைந்ததும், நகரத்திலிருந்தும் வெளியாக்கப்பட்டதும் (வனத்தைக்குறித்து) சென்றதும் என்னை எரிக்கின்றன. ஜனாததன்! பலவிதமான துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிறேன் மாதவ! பாலா களுடைய அஜநாதவாஸமும் (ராஜபத்தைக்கொடாததான்) நிப்பந் தமும் ஏற்பட்டன. பகைவரைவாட்டுபவனே! இப்பொழுது, பதினான்குவருஷம் துரியோதனனாலே புத்திரர்களுடனகூட அவமதிக்கப்பட்டேனென்பது எனக்கு மிகுதியான துன்பமாகாது. (ஸூகமானது) புண்ணியபலத்தினாசூநுபமாருமீமயானால், துக்கத்திலிருந்தும் (பாபம்தொலைவதால்) எங்களுக்குஸூகமே ஏற்படும். கிருஷ்ண! எனக்கு ஒருபொழுதும் பாண்டவர்களிடத்திலும் திருத்தராஷ்டிரபுத்திரர்களிடத்திலும் தாரதமயம் உண்டாகவில்லை. அந்தஸத்தியத்தினால், பாண்டவர்களுடன் உன்னைச் சத்தருக்ககளைக்கொன்றவனும் ஜயலக்ஷ்மியினால் வரிக் கப்பட்டவனும் (நடக்கப்போகின்ற) இந்த யுகத்தத்திலிருந்தும் விடுபட்டவனுமாகப் பார்க்கக்கூடவேன். இவர்கள் பிறரால் வெல்லமுடியாதவர்கள். இவர்களுடையவை எல்லாம் அப்படிப்பட்டவையே ஆனால், தாதாவென்று பிரஸீத்தி பெற்றவர்களால் தனம்கொடுக்கப்படுவதுபோல எவரால் சூரதி போஜருக்கு நான்கொடுக்கப்பட்டேனோ அந்தத்தந்தையையே நிர்த்திப்பேன். என்னையும் நிர்த்தியேன். துரியோதனையும் நிர்த்தியேன். (சூரதிபோஜருக்கு) நண்பரான உன்னுடையபிதாமஹா சிறுமியும் கையில் பந்துவைத்துவிளையாடுகிறவளுமான என்னை (ததமக்கு) நண்பரும் மகாத்மாவுமான சூரதிபோஜருக்குக் கொடுத்தார். பகை

வரை வாட்டுபவனே! கிருஷ்ண! அப்படிப்பட்ட நான் பிதாவினுடைய மாமனாகளாலும் அவமதிக்கப்பட்டவனாகி மிகுந்ததுக்கத்தை அடைந்தேன். எனபிழைப்புகு என்ன பயன்? ஆஜுண்ணைப் பெற்றபொழுது இராததிரில எந்தவாக்கு என்னேரேக்கி, ‘உன்னுடையபுத்திரன் பூமியை ஐயக்கப்போகிறான். இவனுடைய புகழ்ஸ்வாககத்தைத்தொடும். குரூபுதானு தனஞ்சயன பிரதாக்க னுடன் பெரிதானபுத்தத்தில் கொளவாக்களைக் கொண்டு ராஜ்யத்தை அடைந்து மூன்று அஸௌமேதங்களைச்செய்யப்போகிறான்’ என்று சொல்லீறறே அந்தவாதத்தைப்பற்றி நான் குற்றங்குறியில்லை. (எல்லாவற்றையும்) செய்கிறவனும், மஹானுமான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம் தாமம் பிரஜைகளை எந்நாளும் தரிககின்றது கிருஷ்ண! தாமமிருக்குமேயானால் அந்தவாக்குச் சொன்னபடியே ரீபும் எல்லாவற்றையும் செய்துமுடிப்பாய். மாதவ! துயரத்தை (கொடுப்பதில்) என்னைப் புத்திரர்களை விட்டுருப்பது எரிப்பதுபோல வைதவயமும் தனநாசமும் (சத்துருக்களுடைய) வைரமும் எரிக்கவில்லை காண் மவமெனகிற விலையுடையவனும் ஆபுதமெடுத்தவர்கள் எல்லாரினும் மிச்சசிறந்தவனுமான தனஞ்சயனைப் பாராத எனது மனத்திற்கு (ததாப) சாரதி வது? கோவிந்த! இதுவரை பதினான்கு வருஷம் யுதிஷ்டிரனையும் தனஞ்சயனையும் இரட்டைப்பாக்கையும் விருகோதரனையும் பாராத எனது மனத்திற்கு ஆறுதல் வது? ஜனாததன்! மனிதர்கள் உபிருடன் காணும்ரேபோனவர்களுக்கு (பபன்னிரண்டு வருஷங்களாகிவிட்டால்) ஸாராதம் செய்கின்றனா, எனக்கு அவர்களும் அவாக்குக்கு நானும் மரித்தவர்களாயிருக்கிறோம் மாதவ! அரசனும் தாமாதமாவுமான யுதிஷ்டிரனை நோக்கி, ‘புத்திரா! உனக்கு மிக்க தாமம் குறைந்து போகிறது, வீணாகாதே’ என்று (நான் சொன்னதாகச்) சொல்லு. வாஸுதேவ! எவள பிறரை அடுத்தவளாய்ப் பிழைக்கிறாளோ அவளை நிரதிககவேண்டும் கெஞ்சிப் பிழைக்கும் பிழைப்பைக்காட்டிலும் நிலையற்ற பிழைப்பே மேலானது. பிறகு, தனஞ்சயனையும் எந்நாளும் முயற்சியுள்ள விருகோதரனையும் நோக்கி, ‘ஷ்ஷத்திரியஸ்திரீயானவன் எதற்காக (பபுத்திரனை) பபெறுகிறாளோ அதற்குரிய காலம் இப்பொழுது வந்துவிட்டது அந்தக்காலம் வந்தும் அது வீணாகப் போகப்படுமானால் உலகத்தில் மதிக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தும் மிகுந்த கொடுஞ்செயலைச் செய்தவர்களாவீர்கள். கொடுஞ்செய்கையுள்ள உங்களைப் பலவாஷ்ணுகள் (எந்நாளும்) விட்டு விடுவேன். காலம் நேரிட்டபொழுதோ உயிரும் விடத்தக்கதென்று

சொல்லு எப்பொழுதும் சூத்திரிய தர்மத்தில பற்றுள்ளவர்களான மாதிரியின் புத்திராகளிதம் உயிரைக்காட்டிலும் பராக்கிரமத் தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட போகங்களுையே வேண்டுமுகள்' என்று சொல்லு. புருஷோத்தமனே! பராக்கிரமத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட செல்வங்களல்லவோ சூத்திரியதாமததால் ஜீவிப்பவனுன் மனிதனு னுடைய மனத்தை எப்பொழுதும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்கின்றன. புஜபலமிக்கவனே! ஆபுந்மெடுத்தவாகனெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் பாண்டுவின் புத்திரனும் வீரனுமான தனஞ்சாயன அடைந்தது, 'திரௌ பதியின் மாரக்கத்தில் நட' என்று சொல்லு உன்னால் அவர்கள் நன கு அறியப்பட்டவர்களல்லவோ? அந்தகாக்கபோல அந்தப் பீமரா ஜுனாசன சினமடைந்தால் தேவர்களையும் பரலோகமடையச் செய வாசனல்லவோ? அந்தக்கிருஷ்ணை ஸபையை அடைந்தானென்கிற அவமானம் அவர்களுக்கே. துச்சாஸனனும் காணனும் கடுமையான வாததைக்களைச் சொன்னார்கள். தூயோதனன் தனமதிப்புள்ள பீம லேனை 1 எதிர்த்தான், அதற்குண்டான பயனை, கௌரவர்களில் சிறந்தவர்கள் பாரததுக்கொண்டிருக்கையில் பாரப்பான். விருகோ தரனாவன், பகைம்கொண்டால் தணிய மாட்டானல்லவோ? வெருகாலமானாலும் அவனுடைய வைரம், பகைவரை மெலிவிக்கின்ற அவன் பகைவா கூட்டங்களை நாசமசெய்கிறவவரையில் தணியாததனோ? எனக்கு ராஜ்யத்தை அபசரித்ததும் துக்கத்திற்குக் காரணமாகவில்லை. சூதாட்டத்தில் அபஜயமும் துக்கத்திற்குக் காரணமாகவில்லை. புத்திரர்கள் காடுசென்றதும் துக்கத்திற்கு - குக் காரணமாகவில்லை. பெருந்தன்மைபொருந்தியவரும் யுவதிபு மான அவள் ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் ஸபையையடைந்து கடுமையான வாததைக்களைக் கேட்டாளென்பதைக்காட்டிலும் மது பெரி தான் துக்கம்? வீட்டுக்கு விலகானவளும் சிறந்த இடையை புடைப்பவளும் எப்பொழுதும் சூத்திரியதாமதத்தில் பற்றுள்ளவரு மான கிருஷ்ணயானவன் நாதர்களுள்ளவனாயிருந்தும், அந்தஸம் யத்தில், 2 நாதனை அடையவில்லை மதுஸூதன்! புத்தருடனிருக் கும் எனக்கு நீயும் பலவான்களில் சிறந்தவனுன் பலராமனும் மகாரதனை டிரதபுமன்னும் நாதர்கள். புருஷோத்தமனே! அப படிப்பட்ட நான் அணுகுமுடியாத பீமன் உயிருடனிருக்கையில், ஆர்ச்சனனும் ஓடாமலிருக்கையில் இவ்விதமான துயரத்தைப் பொறுப்பேனா?' என்றான். அதன்பிறகு, புத்திரர்களவிஷயமான

1 'நிரதித்தான்' என்பது கருத்து.

2 காப்பாற்றுகிறவன்.

மனவருத்தத்தால் விபாபிக்கப்பட்டவனும் துக்கிக்கின்றவனும் தமது பிதாவுக்குத் தங்கையுடன குர்தியை அாஜுனனுக்குத் தோழரான வாஸுதேவா தேற்றலானா

வாஸுதேவா, 'அத்ததைப்! உலகங்களில் உனனைப்போன்ற ஸ்திரீ யாரிருக்கிறாள்? குரஸைனாஜ ருக்குப் புத்திரியும் மகாகுலத் தில் பிறந்தவளுமான நீ நுருமநிஷிநுது மறறெருமநிவை அடை வதுபோல அஜமீடகுலத்தை அடைந்தவளாயிருக்கிறாள். ராஜமா தேவியும் ஸகல கல்யாணங்களும் அமைந்தவளும் பாததாவினால் மிக வும் பூஜிக்கப்பட்டவளும் வீராகளைப்பெற்றவளும் வீரரின மனைவியு மான நீ ஸகலகுணங்களும் பொருத்தினவளாயிருக்கிறாள்! பேற்றி வுள்ளவளே! உனனைப்போன்றவள ஸுகதுக்கங்களைப் பொறுக்கத் தக்கவள பாததாசுள நித்திரை சோமபல கோபம ஸந்தோஷம்பசி தாகம்பனி வெயயில் இவைகளை ஜயித்து எந்நாளும் வீராகளுக்கு ரிய ஸுகத்தில் பற்றினவாகளாயிருக்கின்றனா பாததாசுள எந்நாளும் கிராமய (=அறப்) மான ஸுகத்தையிட்டு வீராகளுக்குரிய ஸுகத்தில் பிரியமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனா மிக்க ஊக்கமுடையவாளும மிக்க பலசாலிகளுமான அவர்கள் ஸ்வலபத்தால் மகிழ்மா. தீராகள் (குளிராகரமுதலான) அதிகமான துன்பங்களைபும் மிகுதியான இமமைப் போகங்களைபும் (அனுபவித்து) ¹ முடிவாயுள்ளதை ஸேவிகுகின்றனா கிராமய (=அறப்) ஸுகத்தில்பிரிய முள்ளவர்கள் (அறப் செலவமாகிய) மத்தியத்தை ஸேவிகுகின்றனா. தீராகள் முடிவானவைகளில் மகிழுகின்றனா. அவர்கள் மத்தியமானவை களில், மகிழவில்லை. அநதம் மதயம் இரண்டில் அநதத்தின் பிராபதியை ஸுகமாகவும் மத்தியத்தின்பிராபதியைத் துக்கமாக வும் சொல்லுகின்றனா. பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணபுடன் உனனை நமஸ்கரிகுகின்றனா. அவர்கள் தங்களைக் குசலமுடையவாகளாகத் தெரிவித்து ரோகமில்லாமையைச் சொன்னார்கள். நீ, சீக்கிரத்தில், ரோகமற்றவாளும எல்லா உலகத்துக்கும் அரசாளும பகைவா களைக்கொன்றவாளும வெற்றிமடந்தையால் சூழப்பட்டவாளும விருப்பமனைத்தும் நிறைவேற்றினவாளுமான பாண்டவர்களைப் பாரக்கப்போகிறாய் ஏன்றா.

இவ்விதம் தேறுதலசெய்யப்பட்டவளான குர்தியானவள் புத் தீராகள் விஷயத்தில் உண்டான மனவருத்தங்களால் தளராசுகி அடைந்தவளாகிப் புத்திராசுத்தாலுண்டான மயக்கத்தையடக்கிக்

¹ நாட்டை அல்லது காட்டை அடைகின்றனா.

கொண்டு, ஜனாத்தனரை நோக்கி, 'மதுஸூதன! கிருஷ்ண! பகை வரை வாட்டுவனே! நீண்ட கைகளையுடையவனே! எது எது அவர்களுக்கு நன்மைபாடுமோ நீ எப்படி எப்படி நினைக்கிறாயோ அதை அதைத் தாமததுக்குக் குறைவில்லாமலும் வருசனையிலலாம லும் அப்படி அப்படிச் செய் கிருஷ்ண! ஸத்தியத்திலும் குலத் திலும் மித்திராக்ஷிதத்தில் உறுதியாயிருப்பதிலும் புத்தியிலும் பராக்ஷிரமத்திலும் உறுதியாகவுள்ள உன்னுடைய பெருமையை அறிந்தவளாயிருக்கிறேன். எங்கள் குலத்தில் நீயே தாமம். நீயே ஸத்தியம். நீயே பெரியதவம் நீயே காப்பவன் நீயே பெரிய பிரமம்மம். எல்லாம் உன்னிடம் கிடைத்திருக்கின்றன. நீ சொல்லிய படியே இது உன்னிடத்தில் உண்மைபாடும் (ஒருவராலும்) ஜபிக்க முடியாதவனே! மாதவ! கிருஷ்ணகுலத்தில் பிறந்தவனே! கௌர வர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் இந்த எல்லாவற் றிற்கும் நீயே கதியாயிருக்கிறாய். கேசவ! உன்னுடைய பிரபாவ மும் புத்தியினவியமும் அப்படிப்பட்டவை' என்று (மறுமொழி) உரைத்தான் மிக்கபுஜபலமுள்ளகிருஷ்ணரும் அவனிடம் சொல்லிக் கொண்டு, (அவனோடு) பிரதக்ஷிணமும் செய்துவிட்டு, துரியோதன னுடைய மாரிகைகைக்குறித்துப் புறப்பட்டார்.

தொண்ணாற்றேராவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீக்சீ)

(துரியோதனன் கோவிந்தரைக் கௌரவித்து விடுத்துக்கொழிக்க அவர் மறுத்ததும், அவன் காரணம்கேட்க அவர் உத்த ரம்குறி விதூர்மாரிகைகேன்று விநா துண்டதும்.)

பகைவர்களை அடக்குகிறவரும் குரனுக்குப் பௌத்திரருமான கோவிந்தா. குரதியினிடம் அனுமதிபெற்று, (அவனை) வலமவந்து, துரியோதனனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச்சென்றனர். அவர், சிறந்தகாரதியுள்ளதும் இரத்தினுடைய வீட்டிற்கு ஒப்பானதும் பல விதமான ஆஸனங்களுடனகூடினதுமான (அந்தக் கிருகத்தில்) துழைந தார். மிக்க புகழையுடைய அவர், வாசலிலிருப்பவர்களால் தடுக்கப் படாமல் அந்தமாளிகையினுடைய மூன்றுகட்டுக்களையும் தாண்டி, பிறகு ஜலத்தைசுமக்கின்ற மேகத்திற்கு நிகரானதும் பர்வதத்

தின் கொடுமுடி போலுயர்ந்ததும் ஒளிபிளவில் விளங்குகிறதுமான உப்பிரிகையில் ஏறினர். அவ்விடத்தில் ஆயிரம் அரசர்களாலும் கௌரவர்களாலும் சூழப்பட்டவனும் சீண்டபுஜங்களைபுடையவனும் ஆஸனத்திலிருப்பவனுமான துரியோதனனைப் பார்த்தார். அவர் அவனுடைய ஸம்பந்தத்தில் ஆஸனத்திலிருப்பவர்களான துச்சாஸனன் காணன் ஸுபலபுத்திரனான சகுனி இவர்களுடும் கண்டார். தாசாஹரானமதுஸூதனா வரும்பொழுது, பெருமபுகழையுடைய துரியோதனன் மந்திரிகளுடன் அவரைப் பூஜிக்கெவனாகச் சமூகநிருத்தான். அவ்விடத்தில் விருஷ்ணரீதுலத்தில் பிறந்தவரான கேசவா, மந்திரிகளுடனகூடும் துரியோதனனோடும் மற்ற அரசர்களோடும் பிராயத்திற்கு, ததக்கபடி கண்டுபேசினார் அவ்விடத்தில் அவர் பொன்மயமான துமரன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பலவிதமான விர்ப்புகளாக விரிக்கப்பட்டதுமான மஞ்சத்தில் இருந்தார் அப்பொழுது, துரியோதனன் அந்தஜனாதனரிடம் கோரையும் மதுபாகத்தையும் (பாத்திய) ஜலத்தையும் விநீத்யையும் ராஜபத்தையும் தெரிவித்தான் துரியோதனனுடைய கட்டளைபின்புலே, எல்லாத் தினைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸாவதோபதரமென்கிற ஆஸனமானது கோவிந்தருக்காகவே எனக்கு அமைந்ததாயிருந்தது. அந்த ஆஸனத்திலிருப்பவரும் தெளிவான ஆதித்யனுக்கொப்பான கார்த்தியுடையவருமான கோவிந்தரை எல்லாக் கௌரவர்களும் அரசர்களோடுகூடச் சூழ்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது, துரியோதனராஜன் வெற்றியடைகிறவர்களில் சிறந்தவரான வராஷ்ணையரைப் போஜனத்திற்கு அழைத்தான்; அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பிறகு, குருவம்சத்தில் பிறந்த துரியோதனன் கௌரவர்களுடையஸபையில் காண்ணிக கலந்து கொண்டு கேசவரை கோக்கி, முதலில் மென்மையாகவும் முடிவில் மோசமுள்ளதாகவும் சொல்லலானான்

‘ஓ! ஜனாதனரே! உமகநாகச சேகரிக் கப் பட்ட அன்னங்களை யும் பாணங்களையும் வஸ்திரங்களை யும் சயனங்களை யும் நீர் என்ன காரணத்தால் அங்கீகரிக்கவில்லை? மாதவரே! இருவருக்கும் உதவியைச் செய்பவரும் இருவருடைய நன்மைபிலும் பற்றுள்ளவரும் (இருவருக்கும்) ஸம்பந்தியும் திருதராஷ்டிரருக்குப் பிரியருமாயிருக்கிறீர். ஓ! கோவிந்தரே! எல்லா விதத்திலும் தாமராதத்தங்களை உள்ளபடி அழிகிறீர் சககரத்தையும் கதையையும் தரிப்பவரே! (அப்படியிருக்க), பெற்றுக்கொள்ளாத அந்த விஷயத்தில் காரணத்தைக்கேட்க விரும்புகிறேன்’ என்றான்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவரும் பெரிய மனதைப்புடையவரும் புண்டரீகாக்ஷருமான கோவிந்தா, மாரிக்காலத்தில் கிளம்பின மேகத் திற்கு நிகரானதவனியைப்புடைபவராய் நீண்டகையை உயர்த்திக் கொண்டு, அரசனை நோக்கி, உரக்க உச்சரிக்கப்பட்டதும் உள்ளே விழுங்கப்பட்டதும் விடப்பட்டாததும் (ஒன்றோடொன்று) நெருங்காததும் காரணத்துடன் கூடியதும் மிகச்சிறந்ததுமான வாககியத்தை மறுமொழியாக உரைத்தனா. கேசவா, 'பாரத! தூதர்கள் காரியம் நிறைவேறினபிறகு புஜிக்கின்றனர், பூஜையைமுடி பெறுகின்றனர். (ஆகையால், நான் வந்த) காரியம் நிறைவேறினபிறகு, மந்திரிகளுடன் 6 னனை நனகு பூஜிப்பாப்' என்றா. இவ்விதம் சொல்லியதைக்கேட்ட துரியோதனன், ஜனர்த்தனைநோக்கி, 'மதுஸூதனரே! தாசாஹரே! எங்கள்விஷயத்தில் உமமாலே தகாதகார்யம் நினைக்கத்தக்கதில்லை. காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டவரே (காரியத்தை நிறைவேற்றிக்) கொள்ளாதவரே உமமை நாவகன் பூசிக்கமுடலகிறோம். (செய்யக்) கூடியவர்களாக வில்லை. மதுஸூதனரே! புருஷாக்ஷரிற் சிறந்தவரே! எங்குளால் செய்யப்பட்ட பூஜையை விரு பி ஏற்றுக்கொள்ளாத காரணத்தை நாவகன் அறியவில்லை. கோவிந்தரே! எங்களுக்கு உமமுடன் வைரமில்லை, சண்டைபுறில்லை அப்படியிருக்க, நீ இதை நனகு ஆலோசித்து இவ்விதம் சொல்லுவதுதகாது' என்று மறுமொழி கூறினா. இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டவரும் தாசார்ஹருமான ஜனார்த்தனா மந்திரிகளுடன் கூடின துரியோதனனைப் பார்த்துச் 'சிரிக்கிறவாபோல மறுமொழி உரைக்கலானா. 'அரசனே! 'நான் விருப்பாலும் வெறுப்பாலும் பகையாலும் பொருள் கிமித்தத்தாலும் கபடத்தாலும் லோபத்தாலும் எவ்வித்ததாலும் தாமதத்தை விடேன். அன்னங்கள் ஸந்தோஷத்திலாவது புஜிக்கத்தக்கன; அல்லது, ஆபத்திலாவது புஜிக்கத்தக்கன. நீ இப்பொழுது ஸந்தோஷத்தை அடையவுழில்லை. நாவகரும் ஆபத்தையடையவுமேயில்லை. சத்தரு வின அன்னமானது புஜிக்கத்தக்கதில்லை. பகைவனுக்குப் போஜனம் செய்துவைக்கவே கூடாது. அரசனே! பாண்டவர்களைப் பகைக்கிறாய். பாண்டவர்கள் என்னுடைய பிராணன்களல்லவா! அரசனே! நண்பர்களை அனுஸரிக் கிறவர்களும் பிராதாக்ஷரும் எல்லாக் குணங்களும்பொருந்தியவர்களும் பாண்டவர்களைப் பிறந்தது முதல் அகாரணமாகப் பகைக்கிறாய். அகாரணமாகவே அவர்களைப் பகைப்பது உசிதமன்று. பாண்டவர்கள் தாமதத்திலிருக்கின்றனர்.

அவர்களை யா எனன சொல்லதக்கவன்? அவர்களைப் பகைப் பவன் எனனைப் பகைப்பவனே. அவர்களை அனுஸரிப்பவனே எனனை அனுஸரிப்பவன் எனனைத் தாமததிலடப்பவர்களான பாண்டவர்களுடன் ஒரே ஆதமாவாயி நுப்பதை அடைந்தவனாக அறியக்கடவாய் எவன் ஆசையைமும கோபத்தையும் பின்பற்றினவனாக அறியாமையால் குணவாளை விரோதக்க விருமபுகிறுனே விரோத முயசெய்கிறுனே அவனை மனிதர்களில் அதமனாகச் சொல்லுகின்றனா. மனததைஜயிக்காதவனும் கோபத்தைஜயிக்காதவனுமான எவன் கல்பாண் குணங்களைபுடைய நூதிகளை அறியாமையாலும் பேராசையாலும் பகைக்கிறுனே, அவன், வெகுதூலம் செல்வத்தாடன் கிலைக்கிறதில்லை. இதுமேக. எவன், மனத்கிறகுப் பிரியமில்லாதவர்களாயிருந்தாலும், குணங்களுடன் கூடிப்பவர்களைப் பிரியத்தினால் வசம்செய்கின்றனே அவன் வெகுதூலம் புகழில் கிலைக்கிறுன இதை எல்லாஅன்னமும குற்றமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புஜிக்கத்தக்கதில்லை. விதுரரொருவருடைய (அன்னம்தான்) புஜிக்கத்தக்கதென்று என்னுடைய எண்ணம் வைக்கப்படுகிறது' என்றா புஜபலம் அமைந்த(அவா) பொறுத்தவனான துரியோதனனை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுத் துரியோதனனுடைய சுதந்தமான மாளிகையிலிருந்தும் வெளிவந்தா வெளியில் வந்ததும், நீண்டகைகளையுடையவரும் பெரியமனததைபுடையவருமானஅவா சயனத்திற்காக மகாதமாவான விதுரருடைய வீட்டை அடைந்தா. தோளவலியமைந்தவரும் விதுரருடைய மாளிகையிலிருப்பவருமான அவரைத் துரோணரும் கிருபரும் பீஷ்மரும் பாஹலிகரும் கௌரவார்களும் வந்தடைந்தனர். அந்தக்கௌரவர்கள் லக்ஷ்மீபதியும் வீரருமான மதுஸூதனரை நோக்கி, 'ஓ! வராஷ்டேணரபே! நாங்கள் உமக்கு ரத்தினங்களோடுகூடிய மாளிகைகளைத் தெரிவிக்கிறோம்' என்றனர். மிக்கவல்லமைபுடையவரான மதுஸூதனா அந்தக்கௌரவர்களை நோக்கி, 'நீங்களெல்லோரும் செல்லுங்கள். எனக்கு எல்லாபூஜையும் செய்யப்பட்டது' என்று சொன்னா. கௌரவர்கள் சென்றபிறகு, அப்பொழுது, விதுரா முபற்சியுடையவராய (ஒருவராலும்) வெல்லப்படாதவரான கிருஷ்ணரை எல்லாஇஷ்டவஸ்துக்களாலும் பூஜித்தா. பிறகு, விதுரா மகாதமாவான கேசவருக்குப் பரிசுத்தமானவைகளும் குணமுள்ளவைகளும் பலவகைகளுமான அன்னபானங்களைக் கொணர்ந்துவைத்தார். மதுஸூதனரான

1. 'கிலுக்ஷுதே' எனப்பழுவது.

நெருஷ்ணா அவைகளாலே முதலில் பிராமமணாக்களைத் திருப்திசெய் வித்து வேதவித்துக்களான அவாகளுக்கூச சிறந்ததிரவியங்களைபும அளித்தாரா. பிராமமணஸாரேஷ்டாகள புஜித்துவிட்டுச் சிறந்த ஆஸனத்தில் உட்காரத்திருக்கையில், விதுரா, சுத்தநாம அடங்கினவருமாகி அன்னத்தைக்கொடுத்தாரா. அவா, மிக்கஸூரத்தையுடன், 'ஓ! கோவிந்தரே! 1 நடந்தவைகளைக்கொண்டு ஸந்தேதாஷிபும. இது எங்களுடைய சிறந்தபொருள். இப்படியல்லாமல், வேறு சிறந்தபொருளாலயா உடமைப் பூஜிக்கத்தகுதிபுள்ளவனாகிருந்து' என்றுஇவ விதவாரத்தைபைச சொன்னா. பிறகு, அவா, தேவாகளுடன் இரு திரன்போலக் கடவந்தவாகளுடன் சுத்தமானவைகளும் குணங்களுடன் கூடினவைகளுமான விதுரருடைய அன்னங்களை அருந்தினா. போஜனமசெய்தவரும் உட்காரத்திருப்பவரும் வெல்லப்படாதவருமான அந்தக்கேசவரைப் பலவிதமானவாகளும் நல்லசபதமுடையவாகளுமான ஸூதாக்களும் மாக்தாக்களும் துதித்தார்களா.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சீ)

(விதுரர், பீஷ்மர் முதலியோர் நுத்தலால் துரியோதனன் கர்வமுற்றிருப்பதையும் அவனுடைய தீயொழுக்கத்தையும் அவனிடம் ஸமாதானம் பயன்றதென்பதையும் துஷ்டர்நிரம்பின துரியோதன ஸபையில் கோவிந்தர் பிரவேசிப்பது நமக்கு ஸம்மதமன்றென்பதையும் அவருக்குச் சொல்லியது)

விதுரர், ராததிரியில் போயுனமசெய்து இளைப்பாறினவரான கேசவரைநோக்கிச் சொல்லலானா, 'கேசவரே! உம்முடைய இந்த வரவானது நல்லகாரியமன்று. ஓ! ஜனோததனரே! துரியோதனன் அர்த்தத்தையும் தாமதத்தையும் மீறினவனும மூடனும கோபமுடையவனும (பிறா) மானத்தைக் கெடுக்கிறவனும (தனக்கு) மதிப்பை விரும்புகிறவனும பெரியோர்களுடைய கட்டளையைக் கடப்பவனுமானவன். ஜனோததனரே! மருதனுன அவன தாமசாஸ்திரத்தை மீறி

1 'ஸஹ்யுதெஹ்' என்பது மூலம். 'அசருக்கு ஏற்றவையல்லாமையால், மறைக்கப்பட்டவை' என்பது குறிப்புரை. இது அதிக பாடம்; இங்கு, 'ஸஹ்யுதெஹ்' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

னவனும் மூடனும் துஷ்டபுத்திபுள்ளவனும் கர்வத்தை அடைந்த
வனும் நனமைகளில் திருப்ப முடியாதவனுமானவன். காமத்தையே
வடிவமாகக்கொண்டவனும் தானே அறிவாரிபென்கிற அபிமான
முள்ளவனும் மத்திராகஞ்சுத துரோகமடைப்பவனும் எல்லா
ரிடத்திலும் சங்கையபடுகிறவனும் (ஒருவனுக்கும் ஒரு நனமை
யையும்) செய்பாதவனும் செய்வன்றி மறப்பவனும் தாமததை
விடவனும் பொய்பில் பிரியமுள்ளவனும் மூடனும் புத்தி திருத
தப்படாதவனும் இரத்திரியங்களை அடக்கவல்லவனாகாதவனும் காமங்
களை அனுஸரிப்பவனும் எல்லாக்கார்பங்களிலும் உறுதியில்லாத
வனும் இவைகளோடு மறறும் பல குற்றங்களுமுள்ளவனுமான
அவன், உம்மால் சொல்லப்பட்டாலும், பட்டததவனுனதால், நன
மையை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். அவன் பிஷ்மரிடமும் துரோ
ணரிடமும் கிருபரிடமும் காணரிடமும் துரோணபுதரரிடமும்
ஜயதரதனிடமும் ('இவர்கள் எனக்கு ராஜபத்தை வென்று தருவா'
என்று) மிகுதியாக நம்பிக்கையை வைத்திருக்கிறான்; ஸமாதானத்
தில் மனத்தைச்செலுத்தவில்லை ஜனாததனரே! பிஷ்மா துரோ
ணா முதலியவர்களைப் பாராததர்கள் எதிர்த்துப்பார்க்கவும் திறமை
புள்ளவரல்லவென்பது காணனுடனகூடின திருதராஷ்டிர புதர்க
ளின் நிச்சயம். மதுஸூதனரே! மூடனும் திறமைபற்றவனுமான
அவன் பூமியிலுள்ள சீசனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு தன்னைக் காரிய
த்தை நிறைவேற்றினவனாக எண்ணுகிறான். காணன் ஒருவனே
பகைவர்களை வெல்லுவதற்கு வல்லவெனப்பது தூப்புத்தியுள்ள
தூயீயாதனனுடைய உறுதி. அவன் ஸமாதானத்தை அடையான்.
ஓ! கேசவரே! திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எல்லாருமே, கௌரவர்
களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் விரோதம்விலகி ஸஹோதர ஸநேக
முண்டாவதற்காக விருமபிப பிரயத்தினம்செய்கின்ற உம்மை அன
தரவுசெய்து, 'நாம பாண்டவர்களுக்கு உசிதப்பாடி ஒன்றையும் கொடுக்க
க்கூடாது' என்று ஒரே மதியாயிருக்கின்றனர் இவ்விதம் நிச்சயம்
செய்தவர்களான அவர்களிடத்தில் வார்த்தையானது பயன்பெறுததா
கும். ஓ! மதுஸூதனரே! எவர்களிடத்தில் நல்லவாதத்தையும் கெட்ட
வாதத்தையும் ஸமமாகுமோ அவர்களிடத்தில் விவேகியாயிருப்பவன்
செவிடர்களிடத்தில் பாடகன்பாடுவதுபோல (ஒன்றையும்) புலம்பக்
கூடாது. ஓ! மாதவரே! சண்டாளர்களிடத்தில் ததவத்தை உபதேசித்
கும் பிராமமணன்போல, அறியாதவர்களிடத்திலும் மூடர்களிடத்தி
லுமமரியாதையில்லாதவர்களிடத்திலும் உணமையானவார்த்தையை

உரைக்கின்றவன் நிரதிக்கத் தக்கவனாவான். பலத்துடனிருப்பவனும் மூடனுமான அப்படிப்பட்ட இவன் உமது வாதத்தைபசுசெய்பான். அவனிடத்தில் சொல்லப்பட்ட உமது வாதத்தையானது பயனில்லாததாகும். ஒ! கிருஷ்ணரே! நன்றாக உட்காரத்திருப்பவாகளும் பாவபுத்திபுடையவர்களுமான அவர்களெல்லாருடைய மதத்தியிலும் நீர் பிரவேசிப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஒ! கிருஷ்ணரே! தூப்புத்திபுள்ளவர்களும் சிஷ்டரல்லாதவர்களும் துஷ்ட எண்ணமுடையவர்களுமான பலபோகளுடையமதத்தியில் (அவர்களுக்கு) விபரீதமான உமது வாதத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளார்களாகையால் (எனக்குப்) பிடிக்கவில்லை பெரியோர்களை ஸேவியாததாலும் தனத்தின் கொழுப்பினாலும் பொறுமையாலும் மோகத்தை அடைந்தவனான அவன் உமமிடமிருந்தும் நன்மையைக் கிரகிக்க மாட்டான். ஒ! மாதவரே! இவனுக்குப் ¹ பலத்துடன் கூடிய பலத்தைச் சொல்லீரானாலும் இவனுக்கு உமமிடத்தில் பெரிய சங்கையிருப்பதால் உமமுடையவாதத்தையே செய்மாட்டான். ஒ! ஜனாதனரே! இதானது இப்பொழுது தேவர்களுடன் கூடின இந்திரனாலும் புத்தத்தால் முடியக்கூடியதில்லை யென்று திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எல்லாரும் நிச்சயித்திருக்கின்றனா இவ்விதம் உறுதிபுள்ளவர்களும் ஆசையைமும் கோபத்தையும் கொண்டவர்களுமான அவர்களிடத்தில் உமமுடைய வாதத்தையானது ஸாமர்த்தியமுள்ளதாயினும் ஸாமாததியில்லாததாகிவிடும் மந்தனும் மூடனுமான தூயோதன்ன யானைப்படையின் மதத்தியிலும் தோப்படை குதிரைப்படைகளின் மதத்தியிலும் நினறுகொண்டு பயம் நீங்கினவனாகி, 'எனனால் இந்தப் பூமிமுழுவதும் ஜாக்கப்பட்டு' என்று நினைக்கிறான். திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரனைவன் பூமியில் பக்கையினிற்பிருக்கிற பெரியராஜ்யத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான் அவனிடத்தில் ² கேவலமான ஸமாதானமானது அடையத்தக்கதில்லை. அடையப்பட்டதாயிருக்கிறபொருளைத் (தனக்கு) நிலைத்து விட்டதாக நினைக்கிறான். இந்தப்பூமியானது காலத்தினால் பக்குவமாகி எங்கும் சிதறிவிட்டது. பாரிலுள்ள எல்லாவீரர்களும் பூமிபாலர்களுடன்சேர்த கூத்ததிரியர்களும் தூயோதன்னமிததமாகப் பாண்டவர்களுடன் போர்புரிய விருப்பமுள்ளவர்களாக வந்திருக்கிறார்கள். ஒ! கிருஷ்ணரே! வீரர்களான இந்த அரக்கர்களெல்லா

¹ 'பலவானான உனக்கு நானும் உபபலமாயிருக்கிறேனென்று சொன்னாலுமே' என்பது. ² கல்கயின்றி.

ரும் முன் உம்முடன பகைபாராட்டி 1 ஸரத்தை அபகரிக்கப்
பட்டவர்களை உம்மிடப் பயத்தினால் கண்ணுடன் சேர்ந்து திருத
ராஷ்டிரருடைய புத்திரர்கள் அநித்தவாகனாபிருக்கின்றனர். போர்ச
சேவகரனைவரும், துரியோதனனோடு சேர்ந்து, சரித்ததைவெறுத்த
வர்களும் பாண்டவர்களுடன் சண்டைசெய்வதற்குச் சாதோஷத்தை
அடைந்தவர்களும் மரணமாவது வெற்றியாவது (நீரடநிம்) என
ஒரே எண்ணத்தைக் கொண்டவர்களும் காமத்தையே உருவமாக
வுடையவர்களும் கோபத்தின் வசத்தையடைந்தவர்களும் (அடக்க)
மற்றவர்களுமாயிருக்கின்றனர். ஓ! தாகாஹரே! கிரே! நீ
அவர்களுடைய மத்தியில் செலவீரேயானால் அது எனக்கு ஸம்மதி
மில்லை. ஓ! பகைவரைவாட்டுபவரே! என்ற உட்காரத்திருப்பவா
களும் அனேகரும் துஷ்டஎண்ணமுள்ளவர்களுமான அநதப்பகைவா
களுடைய நடுவை எப்படி அடைவீர்? ஓ! புஜபலமுள்ளவரே! எல்லா
விதத்தாலும் நீ தேவர்களாலும் ஸற்றிக்கமுட்பாதவரே! ஓ! பகைவ
ரைக்கொல்லுகிறவரே! உம்முடையபெருமையையும் ஆனமையை
யும் புத்தியையும் அறிக்கிறேன். ஓ! மாதவரே! எனக்குப் பாண்டவா
களிடம் உள்ளபிரியத்தைக்காட்டிலும் உம்மிடத்தில் இன்னும் அதிக
மான பிரியமிருக்கிறது. நான் அன்பினாலும் ரமைதிப்பினாலும் நட
பிஞ்ஞம் சொல்லுகிறேன். ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! எனக்கு உம்
முடையதரிசனத்தினாலுண்டான பிரியத்தை உம்மிடத்தில் நான்
எடுத்ததுசொல்லுவான என? நீ தேவர்களுக்கு அநதராத்தமாவா
யிருக்கிறீர் அன்றோ?

தோண்ணாற்றமுன்றாவது அத்தாயம்.

ப க வ த் தீ ய ர க ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(கோவிந்தர் விதுரர்கொல்லப் புகழ்ந்து நாம் வந்தது உலகம் பழ்
கொல்லாமலிருந்தற்காகவேன்று விதுரர்கீழ்ச் கொல்லியது)

புருஷோத்தமரான மதுஸூதனா, வணக்கத்துடன் கூடிய
விதுரருடையவார்த்தையைக் கேட்டு, இனிமைபான இரதவாரத்
தையை உரைக்கலானான். 'பேரறிவாளன் சொல்லுவதுபோலவும்
ஸமாததனுவன சொல்லுவதுபோலவும் உம்மைப்போன்ற பூஜ்ய

ரானவர் எண்ணிப்போன்ற நண்பனேநோக்கிச் சொல்லுவதுபோலவும்
நீர் எண்ணேநோக்கி உமக்குஓதத்தான் தாமதேதாமும் அர்த்தத்
தோமமகடி உணமையாயிருக்கிற வராதையை மாதாபிதாக்கள
போலச் சொன்னார். எண்ணேநோக்கி நீர் சொல்லியது ஸத்தியமும்
இச்சமயத்திற்குத் தக்கபடி நேரிட்டதும் உசிதமுமாபுள்ளது இது
உணமையே. ஓ! விதுரே! என வரவின காரணத்தை ஜாககிரதை
யாகக் கேளும். ஓ! க்ஷத்தா'வே! தூயோதனனுடைய தூப
புத்தியும் க்ஷத்திரியாகளுடைய வைரமுமாகிய இவை எல்லா
வற்றையும் நான் அறிந்துகொண்டே இப்பொழுது கௌரவர்களை
அடைந்தேன். கீலைமறினதும் குதிரைகளேதோகையானைகளோடு
கூடியதுமான எல்லாபூமியையும் எவன் மிருத்தியுவினபாசத்திலிருந்
தும் விடுவிக்கிறானோ அவன் உத்தமமான தாமததையடைவான்.
சக்திக்குத்தக்கபடி தாமகார்யத்தில் முயற்சிசெய்தமனிதன் (அநதக
காரயம்) கைகூடப்பெறாவிடிலும் அதற்குரியபுண்ணியத்தை அடைந்
தவனாகிறான். இதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. 'மனததால் பாவத்
தச்சிந்தித்தும் கார்யத்தினால் (செய்ய) விருமபாதவன் அதன்பயனை
அடைகிறதில்லை' என்று தாமம்தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். ஓ!
க்ஷத்தா'வே! அப்படிப்பட்டநான் கபடயினி யுத்தத்தில் நசிக்கப்
போகின்றவர்களான கௌரவா'ளுக்கும் ஸ்ருஞ்சயாகளுக்கும் ஸமா
தானத்தைக்குறித்து முயலவேன். மிக்க கோரமான அப்படிப்
பட்ட இந்தஆபத்தானது காணானும் தூயோதனனானும் செய்யப்
பட்டதாகிக் கௌரவர்களிடத்திலேயே கிளம்பினதாயிருக்கிறது
இவர்களைல்லாருமோ அவர்களைத்தொடர்நிருக்கின்றார்கள் எவன்
'ஸங்கடத்தில் கஷ்டப்படுகிறமித்திரனைச் சக்திக்குத்தக்கபடி'தெறி
அவனுக்கு உபகரிக்கவில்லையோ அவனை விதவான்கள் கொடியவனாக
அறிகின்றனர். தலைமயிர்பிடித்துச் சண்டையேறபடுமவரை மித்தி
ரனை அகார்யத்திலிருந்தும் திருப்புவதற்காக இயன்றமடமும் முயல்
பவன் எவனுக்கும் தூஷிக்கப்படத்தகாதவனாகிறான். ஓ! விதுரே!
ஆகையால், ஸாமாததியமுள்ளதும் சுபமும் அறம்பொருள்களோடு
கூடியதும் ஹிதமுமான வராதையைத் தூயோதனன் மந்திரிகளு
டன ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவனாகிறான். நான் கபடமில்லாமல்
திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் பூமியி
லுள்ள அரசர்களுக்கும் (ஹித்ததைச்செய்ய) அன்றோ முயல்ப
போகிறேன்? நன்மைக்காக முயல்கிறவனான என்னைக்குறித்துத்
தூயோதனன் சமகிப்பாளையானானும் என்னுடைய மனத்துக்குப்

பிரீதியும் கடனிலலாமைபும ஏற்படும் ஞாநிகளுக்கு ஒருவருக
கொருவா விரோதம் ஏற்பட்டபொழுது, எல்லா முயற்சியினாலும்
மத்தியஸ்தையிருப்பதை அடையாத மித்திரனைப் பண்டிதர்கள்
(மித்திரனாகக்) கருதுவதில்லை. அநாமத்திலிருப்பவர்களும் மூடா
களும் நண்பரல்லாதவர்களாயிருப்பவர்கள் எனனை, 'போருக்கு
முயன்மவர்களான கௌரவர்களையும் பாண்டவர்களையும், கிருஷ்ணன்
சகதியுள்ளவனாயிருந்தும் துக்கக்ஷிலை' எனது சொல்லமாட்டா
கள். தீவிரவும், நான் இருவருடைய விருப்பத்தையும் சிறைவேற்று
கிறவனாக வந்தேனென்று அந்த விஷயத்தில் முயற்சிபைச் செய்து
மனிதர்களிடத்தில் குற்றம் சொல்லத்தகாதவனாயிருப்பதை உடை
வேன். அறம்பொருள்களோடுகூடினதும் கெடுதலிலலாததுமான
என்னுடைய வாராததையையோ மூடான துன்போதனன கேட்டு ஏற்
புகுகொள்ளாமலிருப்பானையானால் தெய்வத்தின் வசத்தையடை
வான் ஒ! மகாதமாவே! பாண்டவர்களுடைய அந்தத்ததைக்கெடுக்க
காமல் உள்ளபடி கௌரவர்களுக்கு ஸமாதானத்தைச் செபவேனே
யானால், எனனால் புண்ணியமானது செய்யப்பட்டதாகும் கௌரவர்
களும் மிருதயுவின பாசத்திலிருந்தும் விடுபடுவார்கள். மேலும்,
சொல்லுகிறவனான என்னுடைய நீதியுடனகூடியதும் தாமததிற
கிருப்பிடமும் பபனுள்ளதும் கெடுதியிலலாததுமான வார்த்தை
யைத் திருதராஷ்டிரின புத்திரர்கள் உற்றுநோக்குவார்களானால்
ஸமாதானத்திற்காக வந்தவனான என்னையும் கௌரவர்கள் பூஜிப்பார்
கள். மேலும், எல்லாஅரசர்களும் சோனதும், கோபத்தையடைந்
தவனான எனக்குமுன்னே, சிங்கத்தினமுன்னே. இதரமிருக்கங்கள்
போல, நிற்பதற்கு வல்லவர்களல்லா' என்றா. யாதவர்களுக்கு
ஸுகத்தை அளிப்பவரும் விருஷ்ணிகளில் சிறந்தவருமான அவர்
இவ்விதவார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது, ¹ தொடுத்தற்கு
மெதுவாயிருக்கிற படுக்கையில் படுத்தார்.

¹ 'ஸுஹ ஸஹஸுஸு' என்பது மூலம்.

தொண்ணூற்று நான்காவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மறுகாலையில் சுதர் துரியோதனன்முதலியோர் அழைக்க ஸ்ரீ கோவிந்தர்
விதூரநடன் ஸபைக்குச் சென்றதும், ஆகாயத்திலவந்த
நாரதர்முதலியோரை மாதவர் கொற்படி பீஷ்
மர் பூஜித்தவுடன் கோவிந்தர் முதல்
யோர் உட்காந்ததும்)

அப்பொழுது, புத்திமான்களான அவர்கள் அந்தப்படி பேசிக்
கொண்டிருக்க மொழிந்தே, மகன்மான்னும் நகந்த திரங்களுடன்
கடினதுமான அந்தராத திரியானது சென்றது ¹ உசிதமான கதைக
ளாலே ஆசையுள்ளவரும் இதர விஷயத்தில் விருப்பமில்லாதவரும்
அளவற்ற பராக்ரமத்தைபுடையவருமான கோவிந்தர் அறம்பொரு
ளினபங்களுடன் கூடிவைகளும விசித்திரமான பொருளையுடைய
சொறகளையும் எழுத்துக்களையுமுடையவைகளுமான மஹாதமாவான
விதூரநுடைய பலவித வராததைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்
பொழுது, அந்தராத திரியானது சென்றுவிட்டது பிறகு, நல்லகுர
லுள்ளவர்களும் பலருமான ஸுதிரர்களும் மாகதர்களும் சங்கதூறுபி
களுடைய முழக்கங்களுடன் கேசவரை எழுப்பினார்கள். பிறகு, ஸாத
வதாகளுக்கெல்லாம் தலைவரும் தாராராஹருமான ஜனாததனா எழுந
திருந்து காலககடன்களெல்லாவற்றையும் செய்தாரா. அந்த மாதவா
ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து அகனியில் ஹோமம்பண்ணி நன்றாக அலங்
கரித்துக்கொண்டு, பிறகு, உதபமாகிற ஆதித்யனைத் துதித்தாரா.
பிறகு, துரியோதனனும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியும், ஸந்தியை
உபாஸிக்கிறவரும் தாராராஹரும் வெல்லப்படாதவருமான கண்ண
பிரானை அடைந்து, 'ஓ! கோவிந்தரே! திருதராஷ்டிரரும் பிஷ்மா
முதலானகொளவர்களும் பாரிலுள்ள எல்லா அரசர்களும் ஸபையை
அடைந்து, ஸவாகத்தில தேவர்கள் இதிரனை பராத திப்பதுபோல,
உமமை பராத திக்கினறன்' என்று அவரிடம் சொன்னார்கள். கோவிந்
தரானவா மிக்க இவ்விமையான நல்லவராதைபினால் அவர்களைப்
புகழ்ந்தாரா. பிறகு, ஸுராயன நன்றாக உதித்தபொழுது, பகைவரை
வாட்டுபவரான ஜனாததனா பிராமணர்களுக்குப் பொண்ணி
யும் ஆடைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தானம்செய்தாரா.
அப்பொழுது, ரத்தினங்களைத் தானம்செய்தவரும் வெல்லப்படாத

1 'அவற்றைக்கேட்டு மகிழ்ந்தாரா' என்பது.

வரும். நிற்பவருமான தாஸார்ஹரை அணுகி, ஸாரதியானவன் வணங்கினான். உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்ற அவருடைய சிறந்த ரதமானது சைபயம் ஸுகீர்வம் மேகபுஷ்பம் வலாஹகமென்கிற குதிரைகளபூட்டப்பட்டு விளங்கிறது. சைபயமோ கிளியினசிறகுபோன்ற காரதியுள்ளது. ஸுகீர்வமானது பலாசம்பூசிறமுள்ளது மேகபுஷ்பமானது மேகவாணமுள்ளது. வலாஹகமோ வெளுத்ததிறமுள்ளது. சைப்பமானது தேரை வலப்பக்கத்தில் சினு இழுத்தது, ஸுகீர்வமானது இடப்பக்கத்தில் (சினு) இழுத்தது, மேகபுஷ்பமும் வலாஹகமும் அவைகளுக்கூட பின்புறத்தில் சினு இழுத்தன. விஸுவகாமாவினூல செய்யப்பட்ட சிகரத்தை யுடையதும் திரளான ரதனங்களால் ஆலங்கரிக்கப்பட்டதும் (அந்தத்தேரில்) அமைக்கப்பட்டதுமான கொடி மரமானது விளங்கிறது. நாகங்களுக்குப் பகையான கருடன் பலவாணை அந்தக் கோவிரதருடைய அந்தக் கொடிமரத்திலுள்ள கொடியில் ஸூரியனைத் தொடுகிறவனபோலிருந்துகொண்டு விளங்கினான். புகழ்பெற்ற அவருடைய சிறந்ததேரானது மிக்கபிரகாசமுள்ள அந்தக்கருடதவஜத்தால் விளங்கிறது அந்தச்சிறந்ததேரானது, கிரணங்களின்கறைகளாலும் கொடிச்சிலைகளாலும் ஸ்வாணமயமான (கருடத்) தவஜத்தினாலும் காலஸூரியன் உதித்ததுபோலிருந்தது. விஸுவகாமாவினூல நன்றாகச் செய்யப்பட்ட பக்ஷித்தவஜத்துடன் கூடின மேற்கட்டிகளாலும், பொனவலைகளால் செய்யப்பட்ட உள் எரிடங்களாலும், கம்பங்களால் வகுக்கப்பட்ட வழிகளாலும், பவழங்களாலும் மணிகளாலும் முத்துக்களாலும் வைலோயங்களாலும் விளங்குகின்ற வாலமயிரக்கயிறில் கோக்கப்பட்ட துவாரங்களை யுடைய சலங்கைகளின் நூற்றுக்கணக்கான கூட்டங்களாலும் பொனமயமான தாமரைமலர்க் கொத்துக்களாலும், ஸ்வர்ணமயமான புலி சிங்கம் பன்றி விருஷபம் மான் பக்ஷி நக்ஷத்திரம் ஸூரியன் யூனை இவைகளாலும், மூக்கணைகள் திருமபுகின்ற ஸூதிகளில் வைர அங்குசங்களுடன் கூடின விமானங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயரமாயும் பெரியதாயுமிருக்கிற உருளைக்குடத்தை யுடையதும் மேகம்போலப் பெரிய ஒலியையுடையதுமான (சிறந்த) ரதமானது விளங்கிறது. பிறகு, சுததமும் பெரிதும் சலங்கைகளுடன் கூடியதும் உத்தமமான குதிரைகள் பூண்டதுமான ரதத்துடன் தாருகன் சீக்கிரமாக வந்தான். பெரியமனத்தை யுடையவரும் ஜனார்த்தனரும் செளரியும் எல்லாயாதவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைச் செய்பவருமான மாதவர் திவ்யமும் பெரியமேகம்போலப் பேரொலியுடையதும்

எல்லா ரதனங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தரதம் ஸமீபத்தில் வந்ததை அறிந்து, அகனியையும் பிராமமணாகளையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து கௌஸ்துபமெனகிற மணியைப் பூண்டு சிறந்த தான காரதியினால் ஜவலிக்கிறவரும் கௌரவாகளால் சூழப்பட்டவரும் விருஷ்ணிகளால் காக்கப்பட்டவருமாகி ரதத்தில் ஏறினா. எல்லா ததாமதங்களையும் அறிந்தவரான விநுரா, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸரேஷ்டரும் புத்திமான்களெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான தாசார்ஹரைத் தொடர்ந்து ஏறினா. பிறகு, துரியோதனனும் ஸுபலபுத்திரனானசகுனியும் இரண்டாவது ரதத்திலேறிப் பகைவரை வாட்டுபவரான கோவிந்தரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஸாத்யகீபும் கருதவாமாவும் விருஷ்ணிகளிலுள்ள மஹரதிகளும், யானைகுதிரைதோகளோடு கருஷ்ணரைப் பின்தொடர்ந்தனர். ஓ! அரசரே! செல்லுகின்ற அவர்களுடைய பொன்னுபரணமபூண்ட சிறந்தகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டவைகளும் ஓலிக்கின்றவைகளும் விசித்திரமுமான தோகள் விளங்கின. புத்திமானான வாஸுதேவர் காரதியால் ஜவலிக்கிறவராகி, புழுதிதோகை ஜலமதெனிக்கப்பட்டதும் (அந்த அந்த) ஸமயத்தில் ராஜாஷிகளால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதுமான ராஜமராகத்தை அடைந்தார். பிறகு, மாதவர் புறப்பட்டபொழுது, 1 ஏகபுஷ்கரவாததியங்கள் வாசிக்கப்பட்டன. சங்கங்களும் மஹமுள்ளவாததியங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. எல்லா உலகத்திலும் சிறந்த வீரர்களும் சிங்கத்திற்கொப்பான பராக்ஷிரமமுடையவர்களும் பகைவரை வாட்டுகிறவர்களான இளையவர்கள் செளரியின் தேரைச் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றார்கள். பிறகு, விசித்திரமும் ஆச்சரியகரமுமான ஆடையுடையவர்களும் கத்தி பட்டாக்கத்திகளான ஆபுதங்களைத் தரிக்ஷிணவர்களான மஹமும் அநேகமாயிரம் பேர்கள் கருஷ்ணருக்கு முன் செல்லுகிறவர்களானார்கள். அவ்விடத்தில் ஐரதாமயான்களும் ஆயிரக்கணக்கான தோகளும் இருந்தன. வீரரும் ஐபிக்கப்படாதவருமான வாஸுதேவர் போகும் பொழுது, (அவைகள்) பின் தொடர்ந்தன. ஓ! பகைவர்களைச் சுஷிபவரே! சிறுவர்களோடும் முதியவர்களோடும் மாதர்களோடும் கௌரவர்களுடையபட்டணமானது ரதவீதியை அடைந்து ஜனார்தனரைப் பராக்ஷிருப்ப முள்ளதாயிற்று. மேலும், திண்ணையை அடைந்தமகளிரால் பெருமபாலும் சிரமபிய வீடுகள் பாரததினால்

1 'ஒருபுறத்தில் அழிக்கப்படும் தோற்கருவி, காக்கவாதயங்கள்' என்று பழைய உரை.

சலிக்கினறவைகள் போல இருந்தன. அவா கௌரவாகளால் பூஜிக்கப்
பட்டவரும் இனபமானகதைகளைக் கேட்கிறவரும் உச்சதமாகப் பிரதி
உபசாரமசெய்கிறவருமாகப்பார்த்துக்கொண்டே மெல்லச்சென்றா.
பிறகு, ஸபையை அடைந்து, கேசவருக்குப் பின் செல்பவர்கள் சங்க
கள் புல்லாங்குழல்களுடைய பெரியகோஷங்களாலே எல்லாத் திக
குக்களையும் முழக்கினார்கள். பிறகு, அளவற்றபரக்கிரமமுள்ள
அரசாருடைய அந்தஸ்பை முழுமையும் கோஷித்தாவருவதில்
ஆசையாலுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் மிகவும் சலித்தது. பிறகு,
கிருஷ்ணர் ஸம்பதையைடைந்தபொழுது, அரசர்கள் மேகத்தின்
முழக்கத்திற்குக்கிரான அந்தத்தேரோல்பைக்கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்
தனா. எல்லாஸாதவதாகரிலும் சிறந்தவரான செளர்பானவா
ஸபையின் வாயிலையடைந்துகைபோயின்கொடு முடிசு தூக்கிரான தேரிலி
ருந்தும்இறங்கியபிறகு, புதிதானமேகத்திற்குக்கிரானதும் ஒளிபால்
ஜவலிக்கிறதுபோலிருப்பதும் இரத்தினனுடைய ஸபைபோலவிளங்குகி
றதுமான ஸபையில் பிரவேசித்தனா. ஓ! அரசரே! மிக்கபுகழ்புடைய
அவா விதுரரையும் ஸாததியக்கையையும் கையிலிழித்துக்கொண்டு
காரதியினுலே ஸூரியன் நகத்திரங்களை மழுங்கச்செய்வதுபோலக்
கௌரவர்களை மழுங்கும்படிசெய்தாரா வாஸுதேவருடையமுன்னே
காணன் துரியோதனன் இருவரும் உட்கார்ந்தனா. பின்னே,
விருஷ்ணிகளும் கிருதவாமாவும் உட்கார்ந்தனா. பிறகு, பீஷ்மர்
துரோணாமுதலியெல்லாரும் திருதராஷ்டிரனைமுன்னிட்டு ஜனாந்
தனைபபூஜிக்கிறவர்களாகி ஆஸனங்களிலிருந்தும் கிளம்பினார்கள்.
ஓ! அரசரே! வாஸுதேவர் நேரிலவரும்பொழுது, அறிவைபே கண்
ணை உடையவனும் பெரும்புகழ்புடையவனுமான திருதராஷ்டிரன்
பீஷ்ம ததுரோணாக்களோடுகூடவே எழுந்திருந்தான். ஜனங்களுக்கு
பாஸவானுன் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் எழுந்தபோது, நாலுபக்கத்
திலுமுள்ள அந்த ஆயிரம்அரசர்களும் எழுந்தனா. அவ்விடத்தில்
கோவிந்தருக்காகத் திருதராஷ்டிரனுடையகட்டையினுலே பொன்
னூல் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸாவதோபத்திரமென்கிற ஆஸன்மானது
அமைக்கப்பட்டது. தர்மாதமாவான மாதவரானவா மந்தஹாஸத்
துடன் அரசனையும் பீஷ்மததுரோணாக்களையும் மற்றஅரசர்களையும்
நோக்கிப் பிராயத்தின்முறைப்படி பேசினா. அவ்விடத்தில் பாரி
லுள்ள எல்லாஅரசர்களும் கௌரவர்களும் ஸபையை அடைந்த
ஜனாததனரானகேசவரை நன்குபூஜித்தார்கள். பகைவரை வாட்டு
பவரும் பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிக்கின்றவருமான அந்தத்

தாசார்ஹர் அவ்விடத்தில் அரசர்களுடைய மத்தியில் இருந்து கொண்டு ஆகாயத்திலிருக்கின்ற ரிஷிகளைப்பார்த்தார். தாசார்ஹர் ரான அவர் நாரதர்முதலான ஆந்தரிஷிகளைப் பார்த்தது, பிறகு, சந்தனுவின்புத்திரரான பிஷ்மரை நோக்கி, 'ஓ! அரசரே! அரசாக்களுடையஸபையைப் பார்ப்பதற்கு ரிஷிகள் வந்தனா. ஆஸனங்களுளோடும் அதிகமான பூஜையோடும் அவர்களை அழைக்கவேண்டும். அவர்கள் உட்காராமலிருக்கும்பொழுது ஒருவரும் உட்கார்க்குடாது. ஆதமாவைத் தியானசெய்யவார்களான முனிவர்களுக்குச் சீக்கிரம் பூஜையைச்செய்யுங்கள்' என்று மெதுவாகச் சொன்னா. பிஷ்மரானவா ஸபையின்வாயிலே அடைந்தவார்களான ரிஷிகளைப்பார்த்துப் பிறகு விரைவுசெய்கிறவராகி வேலைக்காரர்களைப்பார்த்தது, 'ஆஸனங்கள்' என்று ஏவினார். பிறகு, சுததமானவைகளும் பெரியவைகளும் விரிவானவைகளும் ரததினங்களாலும் பொன்னாலும் பலவாண்முள்ளவைகளுமான ஆஸனங்களை அங்கங்கிருந்து கொண்டுவந்தனா. ஓ! பாரதரே! அவர்கள் அந்த ஆஸனங்களிலிருந்து அக்காரியத்தைப் பெறுகக்கொண்ட பிறகு, கோவிந்தா ஆஸனத்திலிருந்தா. அரசாக்களும் உசிதப்படி தங்கள் தங்கள் ஆஸனத்தில் உட்காரத்தனா. துசசாஸனன ஸாததியகிக்கு உததமமான ஆஸனத்தைக்கொடுத்தான. விவிமசுதியானவன் கிருதவாமாவுக்குப் பொன்மயமான பீடத்தைக் கொடுத்தான. மகாதமாக்களும் பொறுதவாக்குமான கர்ணனூரியோதனரிருவருமோ மாதவருக்கு ஸமீபத்தில் ஒரே ஆஸனத்தில் இருந்தார்கள். ஓ! அரசரே! காரதாரதேசத்திற்கரசனான சகுனிராஜன் புத்திரனோடு காரதாரர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு ஆஸனத்திலிருந்தான் மகாபுத்திமானான விதூரரோ ¹ சுகலவர்ணத்தோடு எதிர்ப்பதான மானதோல விரித்த மணிபீடத்தில் கிருஷ்ணருடைய ஆஸனத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு இருந்தா. ஜனோத்தனரான கோவிந்தரைப்பார்க்கின்ற அந்த அரசாக்களெல்லாரும் அவரை நெடுநேரம் பார்த்தும் அமிருதத்திலிருந்து திருபதியடையாததுபோலத் திருபதியடையவில்லை காயாமபூப்போல விளங்குகிறவரும் பொன்னிறமான ஆடையை உடையவருமான ஜனோத்தனா ஸபையின்மத்தியில் ஸ்வாணத்திற்பதிக கப்பட்ட மணிபோல விளங்கினா. பிறகு, எல்லாரும் கோவிந்தரை அடைந்தமனத்தையுடையவராகி மௌனமாயிருந்தனா. அங்கே, ஓரிடத்திலும் ஒரு மணிதனும் ஒன்றையும சொல்லவில்லை.

¹ மிக்கவெண்மையான என்பது கருத்து.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அந்நியம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(கோவிந்தர் தாம் ஸமாதானம் செய்யவந்ததையும் ஸமாதானம் சண்டை
இவற்றின் துண குற்றங்களையும் பாண்டவரின் விண்ணப்பத்
தையும் த்ருதராஷ்டிரன்டம் தேர்வீத்து இஷ்டப்படி
செய்யச்சொல்லியது)

ஜடகார்திருப்பவர்களான அந்த எல்லா அரசர்களும் மௌன
மாயிருந்தபொழுது, அழகானபறக்கையுடையவரும் தூதுபிக்குச சம
மான தவனியையுடையவருமான கிருஷ்ணர் வாதததையைச் சொல்
லத்தொடங்கினார். அவர் வேணிநகரத்தின் முடிவில் மேகமடபோலச்
சபைமுழுதையும் கேட்கச்செய்துகொண்டு த்ருதராஷ்டிரன் பாரத
தூச சொல்லலானார்

‘ஓ! பாரதரே! வீரர்களுக்கு நாசமில்லாமலே கௌரவர்களுக்
கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஸமாதானம் ஏற்படவேண்டுமென்பதை
யாசிப்பதற்காக வந்தேன் அரசரே! உமக்கு சேஷம்ததிறகுரிய
வேறுவாததை சொல்லவேண்டுமெனில்லை. பகைவர்களைச் சிஷிப
பவரே! அறியவேண்டியதெல்லாம் உமக்குத்தெரிந்தே இருக்க
ிறதன்றோ. அரசரே! கலவியும் நல்லநடையும் பொருந்தின
தும் எல்லாருணங்களும்கூடினதுமான இந்தக்குலமானது இப்
பொழுது எல்லா அரசருலங்களிலும் சிறப்புறத்தாயிருக்கிறது. ஓ!
பாரதரே! 1 கிருபை, 2 அனுகாபை, 3 கருணை, 4 கருமினமை,
நேராயிருத்தல், பொறுமை, ஸத்யம் ஆகிய இவை கௌரவர்களிடம்
விசேஷமாயுள்ளன. ஓ! அரசரே! இவ்விதமான தன்மையுள்ள
தாகநிறுத்தி அப்படிப்பட்ட பெரிதான இந்தக்குலத்தில் முக்கிய
மாக உமமுடைய சிமித்தமாய்த் தகாதசெயல் செய்யத்தக்கதன்று.
ஓ! கௌரவர்களில் சிறந்தவரே! ஐயா! சிறந்தவரான நீரோ
வெளிப்படையான (சூகாட்டமுதலிய) வைகளிலும் மகஸ்யமான
(அரக்குமாளிகைமுதலிய) வைகளிலும் கபடமாகப்பலவர்களான
கௌரவர்களைத் தாறுகுபவா. ஓ! கௌரவரே! துரியோதனன்
முதலிய அப்படிப்பட்ட உமதுபுத்திரர்கள், அறத்தையும் பொருளை

1 பிறருக்கு ஸங்கதையுண்பெண்ணுவதில் முயற்சி 2 பிறாதுக்
கதனதப்பார்த்து நடுகுதல். 3 பிறாதுக்கததை நீக்கமுயலுதல். 4 பிறருக்
குத் துன்பம் விளைவியாமை.

யும் பின்புறத்திலதளளி, முக்கியமான தங்கள் பருதுக்கள்விஷயத்தில் குரூராகளபோலப் பயிற்றப்படாதவாகளும் மரியாதைபோனவர்க ளும் பேராசையால் கவரப்பட்ட மனத்தையுடையவாகளும்மாகி நடக்கினறனா. ஓ! புருஷஸுரேஷ்டரே! அதை நீர் அறிகிறீர். ஓ! கௌரவரே! மிக்ககோரமும் கௌரவர்களிடத்திலேயே கிளம்பி னதுமான அபபடிப்பட்ட இரதஜூபததானது உதாஸீனமசெய்யப் பட்டால் பூமியைக்கொல்லப்போகிறது. ஓ! பாரதரே! நீர் விரும பினால் இது தணியசெய்யபக்கூடியது. ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! இரதவிஷயத்தில் அடக்குதலானது செய்யமுடியாததில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன் பிரஜைகளுக்கெல்லாம் பதியான அரசரே! அடக்குதலானது உமக்கும் எனக்கும் வசமாயிருக்கிறது. ஓ! கௌரவயரே! நீர் புத்திரர்களை அடக்கும் நான் மறறவாகளான பாண்டவர்களைத் தணியசெய்வேன் ஓ! ராஜஸுரேஷ்டரே! உமது கட்டளையோ, வமசத்தோடுகூட (உமது) புத்திரர்களாலே செய்யதக்க கது. அரசரே! உமமுடைய ஆணையிலிருப்பவர்களான இவர்களுக் கும மிக்கநன்மை உண்டி. உமக்கும் நன்மையானது, பிறகு, பாண்டவர்களுக்கும் நன்மையானதே ஓ! பிரஜைகளைக் காப்பவரே! நீரே பயனிலலாத வைரத்தை ஆலோசித்து, அடக்குவதில் செல வுகின்ற உமமுடையகட்டளையை விருமபுகின்றவர்களைச் சோததுக கொளளும். ஜனங்களுக்கு ஈஸ்வரரே! பாரதாக்கள உமக்கே உதவி செய்பவர்களாயிருப்பார்கள். அரசரே! பாண்டவர்களால் ரக்ஷிக கப்பட்டவராகித் தாமததிலும் அரததததிலும் இரும. ஓ! லேவதரே! அபபடிப்பட்டவர்கள் முயன்று தேடினாலும் கிடையா. மஹாத்மர்களான பாண்டவர்களால் காக்கப்படுகிற உமமை வெல்லு தற்குத் தேவர்களோடுகூடின இரதிரனும் வல்லவனாகான். அரசர் கள் எப்படிவல்லவராவா? ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! பிஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் கர்ணனும் விவிமசதியும் அஸ்வததாமாவும் விகாணனும் ஸோமதததனும் பாஹ்லிகனும் ஸைந்தவனும் கலிங்க னும் காமபோஜனன ஸுதக்ஷிணனும் யுதிஷ்டிரரும் பீமஸேனனும் அாஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் மிக்க பராகிரமத்தையுடைய வனன ஸாதயகியும் மஹாரதனன யுபுதஸுவும் இருக்கின்ற இடத தில், எவன் விபரீதபுத்தியையுடையவனாகி அவர்களுடன் யுததம் செய்வான்? ஓ! பகைவர்களைக்கொல்லுகிறவரே! மேலும், கௌர வர்களோடும் பாண்டவர்களோடும்கூடின நீர் உலகத்திற்கு ஈஸ்வர ராக இருப்பதையும் பகைவர்களால் வெல்லமுடியாமலிருப்பதையும்

அடைவீர். ஓ! பூபதியே! பகைவரைவாட்டுபவரே! அப்படிப்
 பட்ட உமமுடன், உமக்குஸம்மான அரசாசனம் மேலான அரசா
 களும் சேர்ந்துகொள்ளுவார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ புத்திராக
 ளாலும் பௌத்திராகளாலும் பிதாக்களாலும் பிராதாக்களாலும் நன்
 பாகளாலும் எவரும் கங்கப்பட்டுவதாக ஸுகமாக ஜீவிப்பதற்குத்
 தக்கவராவீர் ஓ! பூபதியே! இவர்களையே முன்னிட்டுக்கொண்டும்
 (முன்போல அவர்களை உபசரித்துக்கொண்டும்) அகண்டமான பூமி
 முழுமைபையும் அனுபவிப்பீர். ஓ! பாதரே! பாண்டவர்களும்
 உமமுடையபுத்திராகளுமாவ் எல்லாரோடும் கூடி மற்றபபகைவர்
 களை வெல்வீர். இதெல்லாம் உமமுடைய சேர்த்தகாரியமே ஓ!
 பகைவரைவாட்டுபவரே! அரசரே! புத்திராகளோடும் மந்திரிக
 ளோடும் சேருவீரானால் அவர்களாலேயே தேடப்பட்ட பூமியை
 அனுபவிப்பீர். ஓ! மஹாராஜரே! புத்தத்தகிலோ பெரியாசமானது
 காணப்படுகிறது ஓ! அரசரே! இருபக்கத்திலும் அழிவே ஏற
 படுவதில் என்ன தாமததைப் பாக்கிறீர்? ஓ! அரசரே!
 பரதஸரேஷ்டரே! சண்டைபில் பாண்டவர்கள் கொல்லப்பட்டாலும்
 அல்லது மஹாபலசாலிகளான புத்திரர்கள் கொல்லப்பட்டாலும் என்ன
 ஸுகத்தை அடைவீர்? அதனைச் சொல்லும. பாண்டவர்களும் உமது
 புத்திராகளுமாகிய எல்லாரும் சூரர்களும் அஸ்திரங்களைப் பயின்ற
 வர்களும் புத்தத்தை விருமபுகின்றவர்களும் மாறி நடுக்கின்றனர். அவர்
 களைப் பெரிய பயத்திலிருந்தும் காக்கக்கூடவீர். புத்தத்தில நரசத்
 தை அடைந்தவர்களான எல்லாக்கொன்றவாசனையும் பாண்டவர்களை யும்
 இரண்டு பக்கத்திலும் தேராளிகளால் கொல்லப்பட்ட சூரர்களான
 தேராளிகளையும் நாம் பாக்கவேண்டாம். ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே!
 பாரிலுள்ள அரசர்கள் சேர்ந்து பொருமைபின்வசத்தை அடைந்த
 வர்களாகி இந்தப்பிரஜைகளை நாசம்செய்துவிடுவார்கள். அரசரே!
 இந்த உலகத்தைக் காப்பீராக. இந்தப்பிரஜைகள் நடுக்கவேண்
 டாம். ஓ! சூருநந்தனரே! நீ நல்லதன்மையை அடைந்தால் அவை
 மிச்சமாயிருக்கும். ஓ! அரசரே! எல்லாரும் சுததாகளும் கொடை
 யாளிகளும் அகாரியத்தில் வெட்கமுடையவர்களும் பூஜயர்களும்
 நல்லகுலத்திறமிறந்தவர்களும் ஒருவருக்கொருவா உதவுகின்றவா
 களுமாயிருக்கின்றனர். அவர்களைப் பெரிதான பயத்திலிருந்தும்
 காக்கக்கூடவீர். ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! இந்த அரசர்கள் சேஷமத்து
 டன் ஒருவரோடொருவாசேர்ந்து பொருமையையும் பகைமைபையும்
 தள்ளி நல்ல ஆடைகளுமித்து மாலிகளாகுடிப் பூஜிக்கப்பட்டவர்க

ளாய்ச் சேர்ந்து போஜனம்செய்தும் பாணம்செய்தும், அவரவர்கள் வீட்டுக்குத் திருமபிச்செல்லடமும். ஒ! பரதஸுரேஷ்டரே! பாண்டவர்களிடத்தில் முனஇருந்ததுபோன்ற அனபே முதுமைப்பருவமான இப்பொழுதும் உமக்கு இருக்கடமும். சோரதுகளாளும். ஒ! பரதஸுரேஷ்டரே! சிறுவர்களும் தந்தையை இழந்தவர்களுமான அவர்கள் உமமாலேயே வளக்கப்பட்டார்கள். நியாயப்படி அவர்களையும் புத்திரர்களையும் காப்பீராக. அவர்கள் துன்பங்களில் விசேஷமாக உம்மால்தானே காக்கப்பட்டதக்கவர்கள்? ஒ! பரதஸுரேஷ்டரே! உமமுடைய அறமும் பொருளும் அழியவேண்டாம். ஒ! அரசரே! பாண்டவர்கள் உமமைவணங்கி அருளவரச்செய்து சொல்லுகின்றனா 'உமமுடைய உத்தரவினால் நாகுகள் பிணவந்தவர்களுடன் துக்கத்தை அனுபவித்தோம். இந்தப்பனவிரண்டு வருஷங்கள் நாகுகள் வனத்தில் வசித்தோம். அப்படியே பதின்மூன்றாவது ஒருவருஷம் ஐனங்களோடுகூடின இடத்தில் மறைந்து வசித்தோம். ஒ! ஐயா! நமமுடையபிதா அந்தப்பிரதிஜனரூபில் இருப்பாரென்று உறுதிசெய்தவர்களாகி ஸங்கேதத்தை விடாமலிருந்தோம். எங்களுடைய ¹ அழையும் பிராமமணர்கள் ஆறிவார்கள் ஒ! பரதஸுரேஷ்டரே! ஸங்கேதத்திலிருப்பவர்களான எங்களுக்குரிய ஸங்கேதத்திலிருக்கக்கடவீர். ஒ! அரசரே! எந்நாளும் மிக்க துன்பத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்ட நாகுகள் எங்களுடைய ராஜ்யத்தின்பாகத்தை அடையக்கடவேராம். தாமததையும் ஆததததையும் நனகுஅறிகின்றவரானநீர் எங்களை நன்றாகக் காக்க வேண்டும். உமமிடத்திலுள்ள பெரியவரென்னும் தனமையைக் கருதிப் பலதுன்பங்களைப் பொறுத்தோம். அப்படிப்பட்ட நீர் எங்கள்விஷயத்தில் தாய்தந்தைகளபோல் இருக்கக்கடவீர். ஒ! பரதரே! குருவினவிஷயத்தில் சிஷ்யனுடைய பெரிதான செய்கையை உமமுடையவிஷயத்தில் நாகுகள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். நீரும் எங்களவிஷயத்தில் அவவிதமே (குருவினபெரிதானசெய்கையைச்) செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் ² வழிதவறிஇருக்கிறநாங்கள் பிதாவினால் நிலைபெறுதததக்கவர்களல்லவோ? எங்களை நல்ல வழியில் நிலைநிறுத்ததுவீராக. தாமமாகிற நல்லநெறியில் இருக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். ஒ! பரதஸுரேஷ்டரே! உமமுடைய புத்திரர்களான பாண்டவர்கள் இந்தஸபையையும் உத்தேசித்து, 'தாமததையிறந்தவர்களான ஸபையோர்களிருக்கின்ற இந்த

¹ ப்ரதிஜ்ஞையைக்காததல். ² அரசாளுகுகுரிய பாலனமாககம்.

ஸபையில் தகாதகார்யம் செய்யததக்கதன் னு' என்றும் சொன்னார்கள். 'எந்தஸ்பையில் ஸபையோராகன்பார்த்தநிகுகத தர்மம்அதர்மத்தாலும் மெய் பொய்யாலும் கெடுககப்படுகின்றனவோ அந்தஸ்பையில் ஸபையோராகள் கெடுககப்படுகின்றனா. எவ்விடத்தில் தர்மம் அதர்மத்தால் அடிக்கப்பட்டு ஸபையை அடைகிறதோ அவ்விடத்திலுள்ள ஸபையோராகள் அதாமத்தால் அடிக்கப்பட்டவாகளாகி இந்தத்தர்மத்திலுள்ள கெடுதியைப் போகருகிறதில்லை. நதியானது கரையில் முளைத்த மரங்களைத் தள்ளுவதுபோலத் தாமமானது அவர்களைத் தள்ளிவிடுகிறது' என்றும் சொன்னார்கள். ஒ! பரதஸரேஷ்டரே! தாமத்தை அனுஸரிப்பவர்களும் காலத்தைத் திரார்த்தது மென்னத்துடன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருப்பவர்களுமான பாண்டவர்கள் தாமத்தைவிட்டுவிடாததும் நியாயத்தைவிட்டு விலகாததுமான ஸத்தியத்தைச்சொல்லுகின்றனா ஒ! ஜனங்களுக்குத்தலைவரே! கொடுப்பதைத் தவிர வேறுஎன்ன நீர் சொல்லக்கூடியது? ஸபையிலிருக்கின்ற அரசர்களே தர்மமாத்தங்களை உறுதிசெய்துகொண்டே சொல்லட்டும். ஒ! புருஷஸரேஷ்டரே! பரதார்களில் சிறந்தவரே! நானசொல்வது ஸத்யமானால் இந்தஅரசாக்களை யம்பாசத்திலிருந்து விடுதல்செய்யும்; ஆறுதலை அடையும்; கோபத்தினவசத்தை அடையாதீர். ஒ! பகைவரை வாட்டுபவரே! அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு உசிதமாகப் பிதாவைச்சோந்த பாகத்தைக் கொடுத்ததுப் பிறகு புத்திரர்களுடன் விருப்பம் நிறைவேறினவராகிப் போகங்களை அனுபவிப்பிராக. ஒ! அரசரே! அஜாதசத்ருவானவா எப்பொழுதும் ஸத்துக்களுடைய தாமத்திலிருப்பதையும் புத்திரனோடுகூட உம்மிடத்தில் (அவருக்கு) இருக்கிற இருப்பையும் அறிகிறீர். (உம்மால்) எரிக்குமபடி செய்யப்படும், வெளியில் தூததப்படும், மறுபடியும் உமமையே அடுததார்கள். ஒ! அரசரே! புத்திரனுடன் சோந்த உமமாலேயே அவா இந்திரப்பிரஸ்த்தத்துக்குத் தூத்தப்பட்டார். அவர்கள் அங்கே விலகியிருந்துகொண்டு எல்லா அரசர்களையும் வசம்செய்து ¹ உமமை எதிர்பார்க்கிறவர்களாகச் செய்தார்கள்; உமமை மீறியிருக்கவில்லை. இவ்விதம் இருக்கின்ற அவர்களுடைய ராஜ்யங்களையும் தனத்தையும் தானயத்தையும் பறித்துக்கொள்ள விரும்பின சஞ்ஞியினால் மிக்ககபடமானது செய்யப்பட்டது. அறிய முடியாத மனத்தையுடையவரான அந்தயுதிஷ்டிரர் அந்தநிலைமையை அடைந்தும் ஸபையை அடைந்தவளான கிருஷ்ணையைப் பார்த்தும்

1 உமக்கு வசமாக.

ஷுத்திரிய தாமததிலிருந்தும் அசையவில்லை. ஓ! பாரதேர! நானே தாமததினாலும் அர்த்தத்தினாலும் ஸுகத்தினாலும் உமக்கும் அவர் களுக்கும் நன்மையைவிரும்புகிறேன் அரசே! பிரஜைகளை நாசம் பண்ணாதீர். ஓ! அரசே! உமதுநன்மையைத் தீமையாகவும் தீமையை நன்மையாகவும் நினைக்கிறீர். ஆனாலும், மிக்ககோபத்தில் சென்மவா களான புத்திரர்களை அடக்கும். ஓ! அரசே! பகைவர்களை அடக்கு கின்றவர்களான பாண்டவர்கள் (உமக்குப்) பணிவிடை செய்வதற் கானாலும் இருக்கிறார்கள், புத்தம் செய்வதற்கானாலும் இருக்கிறா கள். ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! எது உமக்கு மிக்க உறுதியா னதோ அதில் இரும்' எனறார். அவருடைய வார்த்தையை எல்லா அரசர்களும் மனத்தால் நனகு புகழ்ந்தனர். அந்தஸையில் ஒரு வரும் முதலில் வார்த்தையைச் சொல்லுவதற்குத் தொடங்கவில்லை.

தோண்ணாற்றுவது அத்தாயம்.

ப க வ த் யா ந ப் ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(பரசுராமர் தம்போத்பவன்கதையையும் கீருஷ்ணர்ஜனர்கள் நாராயணர் அவதாரம் என்பதையும் சொல்லியது.)

மகாதமாவான வாஸுதேவரால் அந்தவார்த்தையானது சொல் லப்பட்டபொழுது, ஸபையிலுள்ள எல்லாரும் அசையாதவர்களும் மயிர் சிலிர்த்தவாக்குமாயிருந்தார்கள். அவர்களில் எந்த ஆண்பிள்ளை மறுமொழி உரைக்க ஊக்கத்தை அடைகிறனென்று அந்த எல்லா அரசர்களும் மனத்தால் சிந்தித்தார்கள். அவ்விதம் அந்த எல்லா அரசர்களும் மௌனமாயிருந்தபொழுது, ஜமதகனியின் புத்திர ரான பரசுராமா கௌரவர்களுடைய ஸபையில் இந்தவார்த்தையை உரைக்கலானார்.

‘உதாரணத்தோடுகூடிய என்னுடைய உண்மையான இந்த வார்த் தையைச் சங்கையிலலாதவனாகக் கேட்கக்கடவாய். அதைக்கேட்ட பிறகு, ‘நல்லது’ என்று (நினைக்கிறாயானால்) நன்மையான அதனை அங் கீகரிகக்கடவாய். முற்காலத்தில் தம்போத்பவனென்கிற ஸர்வ பெளமனான அரசனொருவன் இருந்தான். அவன் அகண்டமாக எல்லாப்பூமியையும் அனுபவித்தானென்று நமக்குக்கேள்வி. வீரியத்த தையுடையவனும் மகாரதனுமான அவன் எந்நாளும் ராததிரியின்

முடிவில் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து பிராமமணர்களுமும் கூத்திரியர்களையும் வைஸயர்களையும் நோக்கி, 'புத்தத்தில் (எனக்கு) மேலாகவோ ஸமமாகவோ பிராமமணனோ கூத்திரியனோ வைஸயனோ சூத்திரனோ ஆபுதமெடுத்தவன் ஒருவனிருக்கிறான்.' என்று கேட்பவனான. அந்த அரசன் மிக்க கொழுப்பினால் மதங்கொண்டு மற்ற ஒருவனையும் மதியாமல் இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டு இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரித்தான். (அப்பொழுது) விதவான்களும் ஏழைமையில்லாதவர்களும் யாரிடமிருந்தும் பயில்லாதவர்களும் பிராமமணர்கள், அடிக் கடி, தண்ணீர்ப்புகழ்கிறவனான அந்த அரசனைத் தந்தைதாக்கா. அவன் தடுக்கப்பட்டும், அடிக் கடி பிராமமணர்களை நோக்கி வினவினான். அப்பொழுது, தவமுடையவர்களும் மகாதமாக்களும் வேதத்தில் உறுதியான நம்பிக்கை வைத்தவர்களும் இருப்பிரப்பாளர்களான பிராமமணர்கள், கோபத்தால் ஜவலித்தவர்களாகி, அதிகாவமுடையவனுடைய தந்தை மதித்தவனும் (எனக்கு நிகர்யாரென்று) சொல்லுகிறவனுமான அந்த அரசனை நோக்கி, 'அரசனே! புத்தத்தில் அநீதிகளை வென்றவர்களாயிருக்கும் இரண்டு புருஷ ஸரேஷ்டர்களுக்கு நீ ஒரு காலும் நிகராக மாட்டாய்' என்று சொன்னார்கள். அவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட அந்த அரசனோ, மறுபடியும் அந்தப் பிராமமணர்களை நோக்கி, 'அந்த வீரர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? எவ்விடத்தில் பிறந்தவர்கள்? என்ன தொழிலுடையவர்கள்? அவர்கள் யார்?' என்று கேட்டான். பிராமமணர்கள், 'அரசனே! நரரென்றும் நாராயணரென்றும் இரண்டு தவசிகள் மானிடவுலகத்தில் வந்தவர்களென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. அவர்களுடன் புத்தம்செய. அந்த நர நாராயணர்களிருவரும் மகாதமாக்களென்று கேள்விப்படுகிறோம். 'அவர்கள் கந்தமாதனபாவத்தில் கோரமும் சுட்டிச் சொல்லமுடியாததுமான தவத்தைச் செய்கின்றனர்' என்கிறார்கள்' என்றார்கள். அந்த அரசன் பொறுதவனாகி ஆறு அங்கங்களை ஓட்டி வந்த பெரிய சேனையைச் சோத்துக்கொண்டு, ஜயிக்கப்பட்டவர்களான அவர்களிருக்குமிடம் சென்றான். அவன் மேடுபள்ளமுள்ளதும் கோரமுமான கந்தமாதனமையை அடைந்து தேடுகிறவனாகி, வந்ததை அடைந்தவர்களான அந்தத்தவசிகளை அடைந்தான். பசியாலும் தாகத்தாலும் இளைத்திருப்பவர்களும் நரம்புகளாகிறந்தவர்களும் குளிராகிறது வெய்யில்களாலே இளைக்கச் செய்யப்பட்டவர்களான அந்தப் புருஷ ஸரேஷ்டர்களைப் பார்த்து அருகில் சென்று வணங்கி ஆரோக்யத்தை வினவினான். அவர்கள் அந்த அரசனைக் கிழங்குகளாலும்

பழங்களாலும் ஆஸனத்தினாலும் ஜலத்தினாலும் பூஜிததுவிட்டு, 'எனனகார்யம் செய்யவேண்டும்?' என்று கேட்டார்கள். பிறகு, அவன் மறுபடியும் அந்த (முனசொல்லிய) சொல்லையே சொன்னான். 'பூமியானது என்னுடைய கைகளால் ஐயிக்கப்பட்டது; எல்லாப்பகை வர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள், உலகளோடு யுத்தத்தையுடையிருப்பி மலையை அடைந்தேன், நெடுராளாக என்னால் விருமப்பபட்ட இந்த அத்திபூஜையானது செய்யப்படலாம்' என்றான்.

நரநாராயணரான, 'ஓ! அரசரிற்சிறந்தவனே! இந்த 1ஆஸ்ரம மானது கோபமும் லோபமும் விலகினது இந்த ஆஸ்ரமத்தில், யுத்தமில்லை. ஆயுதமேது? ஒழுங்கினம் ஏது? வேறிடத்தில் யுத்தத்தை விரும்பு. பூமியில் சூத்திரியர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்' என்றார்கள். அவ்விதமசொல்லப்பட்டும், மறுபடியும் சொன்னான் ஓ! பாரத! அடிக்கடி பொறுக்கப்பட்டும், நயமொழி சொல்லப்பட்டும், தம்போத்பவன் யுத்தத்தைவிரும்புகிறவனாகத் தாபஸாக்ளை அழைக்கவே செய்தான். ஓ! பாரத! பிறகு, நரநானவா ஒருபிடி (சீழ்கம்புல) சாகசுககளைஎடுத்துக்கொண்டு, 'யுத்தத்தில் விருப்ப முள்ளவனே! சூத்திரிய! வா. யுத்தமசெய். எல்லா அஸ்திரங்களையும் எடுத்துக்கொள் சேனையைச் சேர். நீ பிராமமணாமுதலான ஜனங்களைக் கொழப்பினால் அழைக்கிறபடியால் நான் இனிமேல் உனக்கு யுத்தத்தில் உண்டான ஊக்கத்தைப் போக்குவேன்' என்றார். தம்போத்பவன், 'ஓ! தவசியே! நம்மிடத்தில் இந்த அஸ்திரத்தை உசிதமாகநினைக்கிறீரேயானால் நான் யுத்தத்தைவிரும்பி வருவதவனாதலால், 2இதனாலேயும் உமமுடன் யுத்தமசெய்வேன்.' என்றான். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, சேனையுடன்கூடின தம்போத்பவன் அந்தத்தாபஸரைக்கொல்லவிரும்ப முள்ளவனாகி எங்கும்அம்புமாரியை இறைத்தான். அந்தமுனியானவா அவனால் இறைக்கப்பட்ட கோரமும் பகைவரை அழைக்கின்றவைகளுமான அந்தப்பாணங்களைச் சீழ்க்கீர்க்குகளால் வீணைக்கசெய்து (அந்தார்க்குகளை) இறைத்தார். பிறகு, ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாதவரான அவர் அவன்பொருட்கு கோரமும் பதிலெதொடுக்கமுடியாததுமான ஐஷீகாஸ்திரத்தை விட்டார். அது ஆசாயமாயிருந்தது, பயத்தைஉண்டுபண்ணும்நிமித்தமாக அடிக்கின்ற அந்தமுனிவர் மாயையினால் பகைவர்களுடையகண் களையும் காதுகளையும் மூக்குக்களையும் சர்க்குக்களால் இறைத்தார்.

1 நாங்களடைந்திருக்கும்வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமம்.

2 சர்க்குக்களுக்குப்பிரதியாகவும் என்பது கருத்து.

அந்தஅரசன் ரார்க்குக்களால் நிறைக்கப்பட்டதும் வெளுத்ததுமான ஆகாயத்தைப் பார்த்து (அவருடைய) பாதங்களிலவிழுந்தான்; 'எனக்கு சேஷம்முண்டாகட்டும்' என்றும் சொன்னான். ஒ! அரசனே! சரணத்தைவிருமபுகிறவாகளுக்குச் சரணமளித்தறகுததக்கவரான நரரானவா அவனைநோக்கிச் சொல்லலானா 'பிராமமணர்களுக்கு நல்லவனும் தாமசிந்தையுள்ளவனுமாயிருக்கக்கடவாய், மறுபடியும் இவ்விதம்செய்யாதே. அரசனே! ஒ! ராஜஸுமேஷ்டனே! மனத்தினால் சூத்திரியதாமதத்தை நினைக்கிறவனும் பகைவாளுக்குடையுபட்டனங்களை ஜபிப்பவனுமாயிருப்பவன் இவ்விதமனிதனாயிருக்கக்கடாது. கொழுப்புடன் கூடின்வனாகி, மிகவுந்தாமூர்தவனையோ சிறந்தவனையோ ஒருவரையும் ஒருவிதத்தாலும் நிர்தியாதே. அரசனே! இது உனக்கு ஸ்திரமாயிருக்கட்டும். ஸுமுகனே! அரசனே! ஆறிவைச் செலுத்தினவனும் லோபம் நீங்கினவனும் அகங்காரமற்றவனும் மனமடங்கினவனும் இந்திரியங்களைச்சிஷிதவனும் பொறுமைபுள்ளவனும் மென்மைபுள்ளவனுமாகப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனம் செய். இனிமேலும், பலாபலத்தைஅறியாமல் ஒருவனையும் அவமதியாதே உத்தரவுபெறுகக்கொண்டு சேஷம்மாகப்போ. மறுபடியும் இவ்விதம் செய்யாதே. எவ்களசொல்லால் பிராமமணர்களை சேஷமத்தை மிகவும் கேள்' என்றார். பிறகு, அரசன் மகாதமாகக்களான அவர்களுக்குடைய பாதங்களில் வணங்கித் தனப்பட்டனத்தைக்குறித்துத் திரும்பி வந்தான். தாமதத்தைப் பெரிதும் கைக்கொண்டான்.

முன்காலத்தில், நரரால் செய்யப்பட்ட அநதச்செய்கையே மிகப் பெரிது. அவரைக்காட்டிலும் பலமடங்கு அதிகமான குணங்கள் அராலே நாராயணா சிறந்தவராயிருந்தார். அரசனே! ஆகையினால், விறகளில் சிறந்ததான காண்டவத்தில் அஸ்திரம்தொடுக்கப்பட்டு முன்னரே நீ கர்வத்தைவிட்டுவிட்டுத் தனஞ்சயனை அடையக்கடவாய். யானைகுதிரைமுதலியவைகளுடைய முசுப்பிலேயே தூங்கச்செய்கிற ப்ரஸ்வாபமென்கிற காகுதிகாஸ்திரம், பிரங்கிச்சுத்தத்தால் கிளி கூட்டிலபதுங்குவதுபோலத் தேர்முதலியவைகளில் பதுங்கச்செய்கின்ற மோஹனமென்கிற சுகாஸ்திரம், ஸ்வாகதத்தைக் கண்ணில் காண்பிக்கின்றதுபோன்ற உனமாதனம் எனலும் நாகாஸ்திரம், விட்டமாத்திரத்தில் மேல் விழுந்ததுமலமுத்திரங்களை விடச்செய்கின்ற தராஸனமெனலும் அக்ஷிஸ்தராஜாஸ்திரம், இடைவிடாமல் ஆபுதங்களைப்பொழிகின்ற ஐரத்திரமுதலிய தேவாளுடைய ஸந்தானஸ்திரம், நர்த்தனம் செய்

விக்கின்ற பைசாசமன்னும் நர்த்தகாஸ்திரம், அழிவைச்செய்கின்ற ராகுஷஸமென்னும் கோராஸ்திரம், வாயில பாஷாணத்தைப்போட்டுக்கொண்டு மரிக்கச்செய்கிற யாமயமென்னும் எட்டாவதான ஆஸ்யமோதகாஸ்திரம் ஆகியவைகளாலே அடிககப்பட்ட எல்லாமனிதர்களுமே மாணத்தையடைகின்றார்கள். மனிதர்கள் (நாகத்தால) பபித்தியம்பிடித்தது குதித்தலமுதலியவற்றைச் செய்கின்றனா. (சுகத்தினால்) அறிவு அழிந்து நினைவு மறந்துபோகின்றனா. (காகுதிகத்தால்) தூங்குகின்றனா. (ஸந்தானத்தால்) திகைத்துத் திரிகின்றனா. (கோரத்தினால்) வார்த்திசெய்கின்றனா. (அக்ஷிஸந்தாஜனத்தினால்) மூத்திரத்தை விரிகின்றனா. (ஆஸ்யமோதகத்தால்) எப்பொழுதும் அழுகின்றனா. (நர்த்தகத்தால்) சிரிக்கின்றனர். காமக்குரோதவகள் லோபமோகங்கள் மதமானங்கள் மாதஸாயாகங்காரங்கள் இவைகள் முறையே அந்தக் காருதிகமுதலியவற்றின் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாஉலகங்களையும் படைப்பவரும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈசுவரரும் எல்லாககர்மங்களையும் அறிந்தவரும் நாராபணரைப் பந்துவாகவுடைய அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் பிறரால் தாங்கமுடியாதவன். பாரத! மூவுலகங்களிலும் எவன் வானரக் கொடியுடையவனும் வீரனுமான தனஞ்சயனை வெல்லுவதற்கு மனவெழுச்சியை அடைகிறான்? யுத்தத்தில் அவனுக்கு நிகரானவன் இல்லை. பார்த்தனிடமுள்ள குணங்கள் கணக்கிடமுடியா. ஜனாதனா அவனிலும் சிறந்தவா. குருதிபுதரான தனஞ்சயனை நீயே நன்கு அறிகிறாய். ஓ! மஹாராஜேன! மிக்க வீரர்களும் புருஷஸரேஷ்டர்களும் அராஜுன்னையும் கேசவரையும் அந்த நரநாராயணர்களாகவே அறியக்கடவாய். பாரத! இதனை இவ்விதம் அறிந்து, எனனிடமும் சங்கைப்படாமலுமிருக்கிறானால், கொண்டாடத்தக்க புத்தியை அடைந்து பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானத்தை அடைவாய். பரதஸரேஷ்ட! 'எனக்குப் பேதம் ஏற்படவேண்டாம்' என்று நன்மையை நினைக்கிறானால் ஸமாதானத்தை அடை. யுத்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. கௌரவர்களில் சிறந்தவனே! உங்களுடைய குலமும் உலகத்தில் பிரசித்திபெற்றது; அது அப்படியே இருக்கட்டும்; உனக்கு சேஷமமுண்டாகட்டும். உனகார்யத்தையே உற்று நோக்கக்கடவாய்' என்றா.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சி.)

(கண்வர் துரியோதனனுடைய வலிமைச் செருக்கைப் போக்க
மாதலி கதையைத் தொடங்கினதும், மாதலி குணகேசிக்ரு
வரந்தேடிப் பாதாளம் சென்றதும்.)

பரசுராமருடைய வாராததைபககேடதிப பகவானுன கண்வ
ரிஷியும் கௌரவாகளுடைய ஸபையில் துரியோதனனை ரோக்கி
இந்த வாராததையைச் சொல்லலானா. ‘உலகங்களுக்கருப்பாட்டனா
ரான பிரமமாவானவா குறைவில்லாதவரும் அழிவில்லாதவருமா
யிருப்பவா பகவான்களான அந்த நரநாராயணர்களெனகிற ரிஷி
களும் அப்படியே. எல்லாதேவர்களிலுமோ விஷ்ணு ஒருவரே
ஸநாதனரும் எவராலும் வெல்லமுடியாதவரும் அழிவில்லாதவரும்
எந்நாளும் இருப்பவரும் ஸமாததரும் நமஸ்கருமாயிருப்பவா. மற
றவாக்களே, பிரளயகாலத்தில் மரணமுடையவர்கள். சந்திர ஸூர்
யர்களும் பூமியும் ஜலமும் வாழ்வும் அக்கினியும் ஆகாயமும் கிரகங்
களும் சக்ஷத்திரங்களின் கூட்டங்களும் அப்படியே. அவர்களெல்
லாரும் எப்பொழுதும் ஜகத்தினுடைய நாசத்தினமுடிவில் மூவுல
கத்தையும் விட்டுவிட்டு நாசத்தை அடைகின்றனர்; மறுபடியும் மறு
படியும் படைக்கவும்படுகின்றனர். மானிடர்களான மறறவர்களும்
வில்லங்குப்பிறவியை அடைந்தமிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஜீவலோ
கத்திலுள்ள மறறும் ஸஞ்சரிப்பவைகளும் சிறிதுநேரத்
தில் மரணத்தைஉடையன. அரசாக்களே, பெரும்பாலும், செல்
வத்தை அதுபவித்து யௌவனமுள்ளவர்களாகவே ஆயுளினநாசத்
தில் புண்ணியபாவங்களை அனுபவிப்பதற்குச் செல்லுகின்றனர்.
அப்படிப்பட்ட நீ இவவுலகில் தாமபுத்திரருடன் ஸமாதானத்தைச்
செய்யத்தக்கவன். பாண்டவர்களும் கௌரவாக்களுமே பூமியைப்
பரிபாலனம் செய்யட்டும். ஓ! துரியோதன! ‘நானே பலவான்’
என்று நினைக்கக்கூடாது. ஓ! புருஷஸரோஷுடனே! பலவான்களைக்
காட்டிலும் பலவான்கள் காணப்படுகின்றனரல்லவா? ஓ! கௌரவ!
பலமானது பலவான்களுடையமத்தியில் பலமாகிறதில்லை. தேவர்
களுடையபராகிரமம்போன்ற பராகிரமத்தைமுடையவர்களான அந்
தப்பாண்டவாக்கள்எல்லாரும் பலவான்களல்லரோ? இந்தவிஷயத்தி
லும் கன்னிகையைக் கொடுக்க விருப்பமுள்ளவனும் வரணத்தேடு

கிறவனுமான மாதலியினுடைய பழமையான இரதச்சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். அது வருமாறு:

மூவுலகத்திற்கும் அரசனானஇரதிராஜன நன்சுமதிக்கப் பெற்றவனான மாதலியென்கிற ஸாரதி இருக்கிறான். அவனுக்கு வீட்டில் ரூபததால் உலகத்தில் பிரசித்தியடைந்தவனான ஒரோ கன்னிகை. தேவர்களுக்குரிய ரூபததோடுகூடிய அவள் குண கேசியெனனும் பெயரால் புகழடைந்து சரீரத்தினாலும் காரதியினாலும் மற்றப்பெண்களை மிஞ்சிஇருந்தனள். அரசனே! மாதலிபானவன் அந்தக்கனனிகையின் தானகாலத்தைஅதிரந்து, அதில்மனம்பற்றிக் கவலைப்பட்டுப் பத்திவிரியுடன் ஆலோசிக்கலானான். 'மிகக் சீலமுடையவாகளும் மேனமைபொருந்தினவாகளும் புகழுள்ளவர்களும் மெதுத்தனமைபுடையவாகளுமாயிருந்தாலும் மனிதர்களுடைய குலத்தில் கன்னிகைகளை வாழ்க்கைப்படுத்தலை நிரதிககவேண்டும். ஸாதுக்களுடைய கன்னிகைகூடத் தாயினகுலம் தந்தையின் குலம் கணவனினகுலமாகிய மூன்றுகுலங்களையும் ஸரதேகிக்கப்பட்டனவாகச் செய்கிறான். தேவலோகமும் மனுஷ்யலோகமும் 1 மாணிடநேததிரதத்தினாலேயே சென்றே தேடப்பட்டன. (அவைகளில்) எனக்கு வரன பிடிக்கவில்லை' என்று ஆலோசித்தான். வரன நிமித்தத்தில் அவன தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கந்தருவர்களையும் மனிதர்களையும் அப்படியே அநேகம்ரிஷிகளையும் விருமபவிலை. அவன ராததிரியில் ஸுதாமை என்கிற மனைவியுடன் ஆலோசித்தது, நாகலோகம்செல்லுவதில் புத்தியைச் செலுத்தினான். 'தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் ரூபததால் குணகேசிகுலமமான ஒருவரனும் எனனாலகாணப்படவில்லை. நாகர்களில் நிச்சயமாயிருப்பான்' என்று ஆலோசித்தது ஸுதாமையிடம் அநுமதிபெற்று அவன் 2 ஸுதாமை என்கிற ஸபையையும் பிரதக்ஷிணம்செய்து கன்னிகையையும் உச்சிமோந்து பூதலத்தைஅடைந்தான்.

1 'மனிதனானத்தினாலேயே' என்பது பழையவுரை.

2 'ஸுதர்மாம்' என்பது மூலம். 'அவனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து' என்பது இங்கிலிஷ்மொழிபெயர்ப்பு.

தோண்ணுந்நெட்டாவது அதயாயம்.

ப க வ த ய ர ந ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(மாகலி நாரதனா வழியில்கூற்த்து அவருடன் வருண சிடம்கேன்று
உபசர்க்கப்பெற்றுச் செல்லுகையில் நாரதர் வருணனோடுகத்தி
வள்ள பொருள்களின் குணங்களை மாதலிக்குச்
சொல்லியது)

‘மாதலி வழியில் செனுகொண்டிருக்கையில், வருணனைப்
பாப்பதற்காகப் போகின்றவரான நாரதமஹர்ஷியை, தற்செய
லாகச் சந்தித்தான பிறகு, நாரதர் அவனைநோக்கி, ‘ஓ எங்கே
போவதற்கு முயற்சி செய்கிறாய் ஸூத்’ உன்காயத்தினாலேயா?
அல்லது, இந்திரனுடைய கட்டளையினாலேயா?’ என்று கேட்டார்.
வழியில் செல்லுகின்ற நாரதரால் இவ்விதம் நன்குவினவப்பட்ட
மாதலி தன்காயமெல்லாவற்றையும் உளப்படி அவரிடம் சொன
னான பிறகு, ஆதமுனிவர அவனைநோக்கி, ‘சோதனுபோவோம்.
நானும் வருணனைப்பாப்பதற்காக எவாக்கத்திலிருந்து புறப்பட
டேன, நான் உனக்குப் பூகலத்தைக்காண்பித்தது எல்லாவற்றையும்
சொல்வேன ஓ! மாதலியே! அவ்விடத்தில் ஒருவரைப்பாராதது
நிச்சயிப்போம்’ என்று சொன்னார். மஹாதமாக்களான ஆத நாரத
மாதலிகளிருவரும் பூமியினுள் (அதாவது பாதாளத்தில்) புருந்து
லோகபாலனான வருணனைப் பாராதார்கள். அவ்விடத்தில் நாரத
ரானவர் தேவரிஷிகளுக்கு உசிதமான பூஜையை அடைந்தார்.
மாதலியும் இந்திரனுக்கு உசிதமான பூஜையை அடைந்தான். ஸந
தோஷத்தைஅடைந்த மனமுள்ளவர்களும் காரியமுள்ளவர்களு
மான அவயிருவரும் வருணனிடம் சொல்லிக்கொண்டு அவனால்
அனுமதிபெற்று நாகலோகத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டார்கள். பூமிக்
குள னேவலிக்கின்ற எல்லாப் பிராணிகளையும் அறிகின்ற நாரதர்
ஸாரதிகு எல்லாவற்றையும் மிச்சமின்றி விவரித்துக் கூறினார்.
நாரதர், ‘ஓ! ஸூத்! புத்திரர்களாலும் பெந்திரர்களாலும் சூழப்பட்
டவனாகி வருணனானவன் உன்னால் பாக்கப்பட்டான். வருணனு
டைய ஸதானமானது எங்கும் மங்களகரமும் செழிப்புள்ளதுமா
யிருப்பதைப் பார. இவ்விடத்தில் ஜலங்களுக்குப் பதியான வருண
னுடைய இந்தப்புத்திரனானவன் பெரிய அறிவையுடையவன். இவனோ

நன்னடையாலும் தூயமையினாலும் சிறந்தவன். இந்தவருணனுக்கு இஷ்டமாயிருப்பவனும் தாமரைமலர்களேபோன்ற கண்களையுடைய வனும் சிறந்தரூபமுடையவனும் பார்க்கத்தக்கவனுமான இந்தப் புஷ்கரன் சந்திரனுடையபுத்திரியினால் பாததாவாக வரிக் கப்பட்டான். ரூபத்தால் லக்ஷம்போன்ற ஜயோதஸ்நாகாலின்னும் இரண்டாவது (சந்திர) புத்திரியால், ஸரேஷ்டனான அதித்யின் ஜயேஷ்டபுத்திரன் பாததாவாகச் செய்குகொள்ளப்பட்டான். இந்திரனதோழனே! முழு துமபொன்னுலாகியதும தேவர்கள் இதையடைந்து ஸுரர்களானது மான வருணனுடைய வீட்டைப்பரா. மாதலிபே! தவிரவும், இதோ ராஜ்யமகவரப்பட்ட அஸுரர்களுடைய எல்லா ஆபத்தங்களும் ஜவலிக் கின்றவைகளாகக் காணப்படுகின்றன மாதலியே! இவைகள் ஸ்மர ணத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் தேவர்களால் அவமதிக்கப் பட்டவைகளும் பரிபாமல திருமயிவந்தனவாம் மாதலியே! இவ்விடத்தில் தித்யின் வம்சத்திலுண்டானவர்களும் ராசுல ஜாதியில் உண்டானவர்களும் அஸுரர்களால் திவ்யமான ஆபத்தத்தை புடையவர்களாகச் செய்யப்பட்டிருந்தனர் இதோ வருணனைச் சேர்த்துமில் பெரிபஜவாலையையுடைய அக்கினியானவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான் புகையிலாத அக்கினியுடன் விஷ்ணுவின் சகரமானது கட்டப்பட்டது இதோ காண்ட என்கிற கடகமிருகத்தின் கொம்பினால் செய்யப்பட்டதும எல்லாவற்றின் ஸமஹாரத்திற்காகவும் ஸம்பாதிக்கப்பட்டு, எந்நாளும் தேவர்களால் காக்கப்படுவது மான இந்த வில் காண்டவமென்கிற பெயர் கொண்டது. எப்பொழுதும லக்ஷம் வீரர்களுடைய பலத்தினால் நிறைந்ததாயிருக்கிற இந்த வில்லானது காயமேறப்பட்டுவந்து அந்த அந்த (ககாபத்திற்குத் தக்கபடி அதிக) பலத்தையும் தரிகிறது. வேதத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற பிரமமாவிலால் இது முதலில் படைக்கப்பட்டு உக கிரமாகி ராசுலர்களுக்குச் சமமான அரசர்களில் சிஷிகமுடியாத வாசனையும் சிஷிக்கிறது. பெரிதும் அரசர்களுடைய கூட்டத்தால் பிரகாசிக்கச் செய்யப்பட்டதும பெரிதான அபிவிருத்தியை உடையது மான இந்த வில்லை வருணனுடைய புத்திரர்கள் தாங்குகின்றனர். இதோ வருணனுடைய குடையானது குடைவைக்கின்ற வீட்டி லிருந்துகொண்டு மேகம்போல எங்கும குளிராதஜலத்தைப் பொழி கின்றது. குடையிலிருந்தும் வீழ்ந்ததும் சந்திரனபோல நிரமலமு மான இந்த ஜலமானது இருளால் சூழப்பட்டுக் காணப்படாதபடி இருக்கிறது. மாதலியே! இவ்விடத்தில் பார்க்கவேண்டிய ஆசசரி

பவகள பல உண்டு. உன காயததிறகுத தடைநேரிமொகையால்,
போவோம். தாமதம் வேண்டாம்.

தோண்ணுமுறென்பதாவது அத்தாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி).

(காரதீ மாதலீகீதப் பாதாளத்திலுள்ளபொருள்களைக்காட்டி
அவற்றின்குணங்களைச் சொல்லியதும், அவன் அங்கு
வரன்ஒன்றும் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றும்
வேறிடம்செல்லவேண்டுமென்றும் சொல்
லியதும்.)

இதுவோ, எகலோகத்தின் நடுவிவ்ருடபதும் பாதாளமென்று
பெயர்பெற்றதும் தைத்தியாகளாலும் தானவர்களாலும் அடையப்
பட்டதுமான பட்டணம். பூமிபிலுள்ள சிலஜங்கமங்கள ஜலத்
தோடுகூட இதை அடைந்து பெரிதான சப்ததையுடைய இதில்
பிரவேசித்துப் பயத்தால் பிடிக்கப்பட்டுச் சப்திக்கின்றன. இதில்
ஜலங்களைப்பிடிக்கிறவனும் 1 அஸுரஜாதியுமான அக்கினியானவன்
எப்பொழுதும் ஜவலிக்கிறான். அவன் தனசெயலால், தரிககப்பட்ட
ஸ்வரூபதையுடைய தனனைத் (தேவர்களால்) கட்டப்பட்டதாக
நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இதில் தேவர்கள் அமிருதத்தைப்
பானம்செய்து பகைவர்களைக் கொன்று (அமிருதத்தை) வைத்திருக்
கின்றனர். 2 இங்கிருந்துதான் சந்திரனுக்கு க்ஷயமும் விருத்தியும்

1 வடவாழ்காக்கனி அஸுரத்தன்மையுள்ளதென்பது இங்கிலிஷ்
மொழிபெயர்ப்பின் கருத்து.

2 'பரதுவடிவமான பூகோளத்தைச் சுற்றிவருகிற சூரியனுக்காவது
சந்திரனுக்காவது பூகோளத்தின் ஒரு புறத்தால் மறைவுவருவதால் சில
ஸமயத்தில் அவை மனிதர்களுக்குத் தெரியாமல் போகின்றன. அவற்
றில் சூரியன் தெரியாத ஸமயமே அப்படிச் காணாதவர்களுக்கு ராத்ரி
யாகிறது. பூகோளத்தின் உச்சியிலும் அடியிலுமிருப்பவர்கள் எப்
பொழுதுமே சூரியன்முதலியவற்றைப் பார்க்கிறார்கள். அவ்விடத்தில்
ஜலமயமாயிருக்கிற சந்திரமண்டலமானது ஒளிவடிவமாயிருக்கிற சூரிய
கிரணங்களால் ஒளியுள்ளதாகச் செய்யப்படுகிறது அவற்றுக்கும் சந்திர

காணப்படுகின்றன. 1 இதில் ஸுவாணனென்கிற 2 ஆதிததியை பர்வகாலந்தோறும் குதிரையின் சிரமபோன்ற சிரததையுடையவ னாகிச் சந்தகங்களாலே உலகத்தை நிரப்பிக்கொண்டு கிளம்புகிறான் ஜல சரீரமுள்ள சந்திரன் முதலிய எல்லாம் மிகுதியாக இதில் விழுகின்ற காரணத்தால் உததமமான இந்தப்பட்டணம் 3 பாதாள மென்றே சொல்லப்படுகின்றது. உலகத்திற்கு ஹிதமான ஐராவதமானது இதிலிருந்தும் குளிரந்த ஜலத்தை எடுத்தது மேகங்களில் விடுகின்றது அதுதான் இந்திரன் பொழிகின்ற ஜலம் யானையாசான ஐராவ தம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சன மென்கிற சிறந்தயானைகள் ஸுப ரதீகத்தினுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவை இவ்விடத்தில் பலவித வடிவையுடையவைகளான திமிகளும் அநேக ரூபங்களையுடைய நீர் வாழ்பிராணிகளும் ஜலத்தில் சந்திர கிரணத்தைப் பானம் பண்ணிக்கொண்டு வளர்கின்றன ஸூத்! இவ்விடத்தில் பாதாள தலகதையுடைய பிராணிகள் பகலில் ஸூர்யகிரணங்களால் பிளக்கப்பட்டு

ஊக்கும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விலக்கமிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சந்திரன் பிரகாசிக்கிறது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நெருக்க மிருக்கிறதோ அங்குள்ளவளவு குரியனாக முன்னிருக்கும் அகனிமுதலிய தேவா களால் சந்திரன் நமதுபாவைக்கு மறைக்கப்படுகிறது. இதைநோக்கியே, 'முதற்கூலைய அகர் பருகுகிறது இரண்டாக் கூலையைச் சூரியன் பருகுகிறது' என்பது முதலிய சாஸ்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது இங்கு, குடிப்ப தென்பதும் எதிரிலிருப்பதால் திருப்திப்படுவது மட்டுமே. பாதாளநாபி (பூகோளத்தின் அடி) யிலிருப்பவர்களுக்கும் மேருவின் உச்சியிலிருப்பவா களுக்குப்போல எப்பொழுதும் சந்திரன் பூணமாகவே தெரிகிறது. அவா கள் பாரக்குமிடத்தில் அக்ரிமுதலியவற்றால் மறைவிலலை. பாதாளநாபிஸ்தா னமாகிய இவ்விடத்திலிருந்து சந்திரனுக்குத் தேயவும் வளாசசியும் காணப்படா' என்பது பொருள். 'நதருயதே' என்பது பாடமா யிருந்து 'ப்ரதருயதே' என்று கைதவறியும் எழுதப்பட்டிருக்கலாம், என்பது பழையவரை.

1 'இங்கு, வேதஸவரூபியான ஹயகரீவரெனனும் தேவா (வேத) வாகருக்களால் உலகத்தை நிரப்பிக்கொண்டு யுகஸந்திகளில் ஆலிபபவிக் கிறார்' என்பது பழையவரை. 2 ஆதிதய. என்பதற்கு, 'அதிதிபுத்ரரான விஷ்ணு' என்பது பொருள்.

3 'சந்திரகாதமபோல ஜலத்தைப் பெருக்குகின்றன. ஆகையால், 'பதஜ்ஜல' என்பது 'பாதாள' என்றாயிற்று' என்பது பழையவரை. அலம்—மிகுதியாக, பாத—விழுகின்றன என்றும்ாம்.

மரணத்தை அடைந்தவர்களாகி ராததிரியில் மறுபடியும் பிழைக்கின்றன. இவ்விடத்தில் சந்திரன் எந்நாளும் உதிகிறவனாகிக் கிரணங்களாகிற கைகளால் அமிருதத்தையும் தொடடுத் தேக்கிவரும் தொடடுப் பிழைக்கச்செய்கின்றன. இங்கு அதாமத்தில் பற்றுள்ளவாகான அஸுரர்கள் காலத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவர்களும் கட்டப்பட்டவர்களும் இந்திரனால் செல்வம் அபகரிக்கப்பட்டவர்களாகி வஸித்தனா. இவ்விடத்தில், எல்லாப்பூதங்களுக்கும் மஹேஸ்வரரான பூதபதினென்பவா எல்லாப்பூதங்களுடைய சேஷமத்தின்மொருடும் உத்தமமான தவத்தைச்செய்தார். இவ்விடத்தில் கேர்வரத்ததுடன் கூடிவாகளும் தங்கள் வேதாத்தியபனத்தினால் ஸரமத்தை அடைந்தவாகளும் பிராணனைவிட்டவாகளும் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவாகளும் வேதியாகளுமான மகரிஷிகள் வஸிக்கின்றனா. இவ்வுலகில் எந்நாளும் ஏதாவது ஒன்றை உபித்தது ஏதாவதொன்றைப்பூஜித்தது எங்கு வேண்டுமோ அங்குச் சயனித்துக்கொண்டிருப்பவன் கோவிரதமுள்ளவனாகச் சொல்லப்படுகின்றான். மாதலியே! பா இவ்விடத்தில் எவனாவது ஒருவன், உனக்குக் குணத்தினால் வரனாகப் பிடித்திருந்தால் முயற்சிசெய்து அவனை அடைந்து பிரராததிக்கிறேன். ஜலத்தில் வைக்கப்பட்டதும் ஒளியினால் ஜவலிக்கிறதுமான இந்த அண்டமானது பிரஜைகளுடைய பிரளயமவரையில் வெடிக்கிறதில்லை; அசைக்கிறதுமில்லை. இதனுடைய உத்பத்தியையும் நாசத்தையும் சொல்ல நான் கேட்டதில்லை. இதனமாதாவையும் பிதாவையும் ஒருவரும் அறியார். ஒ! மாதலியே! இங்கிருந்தன்றோ, பிரளயகாலத்தில் பெரியதான அக்கினியானது கிளம்பிச் சராசரங்களுடன் கூடிய மூவுலகம் முழுமையும் எரிக்கப்போகிறது' என்றா. மாதலியோ நாரதருடைய வார்த்தையைக்கேட்டபிறகு, 'இவ்விடத்தில் எனக்கு ஒருவனும் திருபதியாயில்லை. வேறிடம் செல்லும். தாமஸம் வேண்டாம்' என்றான்.

நூறுவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடிக்சி.)

(நாரதர் ஹிரண்யபுரம்சென்று அஸுராகளில் வரந்தேடும்படி
மாதலிக்ஞ்சுச் சோல்லியதும், அவன் அஸுரர்களுக்கும் தேவர்
களுக்கும் பகையாயிருந்தலால் பகைவர் பக்கத்து உறவு
வேண்டாமென்றதும்)

நாரதா, 'அநேகம் மாயைகளோடு ஸஞ்சரிககின்ற'தைத்
தியர்களுமும் தானவர்களையும் சோந்ததும் ஹிரண்யபுரமென்று பிர
ஸித்திபெற்றதும் பெரிதும் சிறந்ததுமான இந்தப்பட்டணமானது
விபாவகாமாவினால் மிக்கப்ரயத்தினத்தோடு நிர்மானமசெய்யப்
பட்டதும் மயனால் மனத்தால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டதுமாகப் பாதாள
பரதேசத்தை அமித்திருக்கிறது இதில், முற்காலத்தில் மிக்க
வலிமையுள்ளவர்களும் சூரர்களும் வரமளிக்கப்பட்டவர்களுமான
தானவர்கள் ஆயிரமாயைகளைச் செய்துகொண்டு வஸித்தனர்.
இவர்கள் இந்திரனாலோ மற்ற யமனாலோ வருணனாலோ குபேர
னாலோ வசப்படுத்தப்பட முடியா. ஓ! மாதலியே! இதில்
காலகஞ்சாகளென்கிற அஸுரர்களும் விஷ்ணுவின் பாதத்தி
லுண்டான நைருதர்களும் பிரம்மாவின் பாதத்திலுண்டான யாது
தானர்களும் தெற்றப்பற்களும் பயங்கரமான வேகமும் வாயு
வுக்கு நிகரான வேகபராகிரமங்களும் மாயையின் பலமும்
புத்தத்தில் கெட்டமதமுமுடைய நிவாதகவசாகளென்கிற தானவா
களும் வளிக்கின்றனர். இந்திரனாவன இவர்களைக் கொல்ல வல்ல
வனாகவிலையென்பதை நீ அறிகிறாய் ஓ! மாதலியே! நீயும் உன
புத்திரன் கோமுகனும் இந்திராணிகுப் பதிபான தேவராஜ
னும் அவனபுத்திரன் ஐயந்தனும் பலமுறை பகைப்பட்டார்கள். ஓ!
மாதலியே! பொன்மயமானவையும் வெள்ளிமயமானவையும் சிற்ப
விதிப்படி வேலைகளுடன்கடினவையும் சோந்தமைந்தவையுமான
விகேளைப் பார. வைரோய மணிகளாலே விசித்திரமானவைகளும்
பவழங்களால் செய்யப்பட்டு ரமணியமானவைகளும் ஸூர்யகாந்தக
கற்களால் செய்யப்பட்டுச் சுத்தமானவைகளும் உயர்ந்த வஜ்ரங்
களால் ஜவலிக்கின்றவைகளும் பதமராகமயமாயிருப்பவைகளுமாய்
மண்ணை கட்டப்பட்டவைகள்போல விளங்குகின்றன. மேலும்,
கல்லாலமைந்தவைகள்போலவும் மரத்தாலமைந்தவைகள்போலவும்

காணப்படுகின்றன. ஸுரபிபனுக்கு நிகரான ரூபமுடையவைகளும் எரிகின்ற தீயை ஒத்தவைகளும் மணிகளின் திரள்களால் விசித்திரமானவைகளும் உயாந்தவைகளும் நெருக்கமானவைகளுமாக விளங்குகின்றன. ஒத்த அளவோடும் சிறப்போடுமமைந்த இவைகளை ரூபத்தாலும் திரவியத்தாலும் குணத்தாலும் எடுத்துரைக்க முடியாது. அஸுரர்களுடைய வினையாடல்க்காச அமைக்கப்பட்ட இடங்களையும் படுக்கைகளையும் ரத்தினங்களோடு கூடியவைகளும் விலையுயராதவை களுமான பாததிரங்களுடைய ஆஸனங்களையும் பார். மேகம்போல விளங்குகின்ற மலைகளையும் அருவிகளையும் இஷ்டப்படி பூததுப் பலகைகள் அடைந்து இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிககிற மரங்களையும் பார். ஓ! மாதலியே! இவ்விடத்தில் உனக்குத் திருபதியான வரன இருப்பான அல்லது, உனக்கு விருப்பமானால், பூமியின் வேறு திக்குக்குச் செல்லுவோம்' என்றார்.

மாதலியே, அந்த விதம் சொல்லுகின்ற அவரை நோக்கி, 'ஓ! தேவரிஷியே! தேவர்களுக்கு விருப்பமில்லாததை நான் செய்ய வேகூடாது. பிராதாக்களான தேவர்களும் தானவர்களும் எந்நாளும் தொடர்ச்சியான பகையை உடையவர்களல்லவோ? நான் பகைவர்க்கத்தோடு ஸம்பந்தத்தை எப்படிக்கிரமபுவேன்? வேறு இடத்திற்கு நன்கு செல்லுவோம். தானவர்களைப் பாப்பதற்குத் தக்கவனல்லேன். உமமுடைய உள்ளம் ஹிமஸைசெய்பவர்களான அஸுரர்களிடம் பிரியமுள்ளதென்று எண்ணுகிறேன்' என்றான்.

நாற்றோராவது அத்தாயம்.

ப க வ த் தீ ய ர க ப ர் வ ம். (தோடர்க்சி.)

(நாரதர் கருடலோகம்போய் அங்குள்ள பக்ஷிகளின்பெயரையும் துணங்களையும் அங்கு வரன் பிடிக்காவிட்டால் வேறிடம் சேல்லலாமென்பதையும் மாதலிக்குச் சொல்லியது)

இது பாம்புகளைத் தினனுகின்ற பறவைகளான கருடர்களுடைய உலகம் இவர்களுக்குச் சண்டையிலும் நடையிலும் சுமத்தலிலும் ஸரமமானது இல்லை. ஓ! ஸுத! மாதலியே! கருடனுடைய புத்திரர்களான ஸுமுகன், ஸுநாமா,

ஸுநேத்திரன், ஸுவாச்சஸ், ஸுருக், பக்ஷிகளுக்கு அரசனை ஸுபலனைனகிற ஆயுதீபாகளால் இந்தக் குலமானது விரிவை அடைந் திருக்கிறது. பிறகு, காஸாபநுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவாகளும் ஐஸுவரயத்தை விருத்திசெய்பவர்களும் விரதையின் குலத்தை வளரச்செய்கிறவாகளுமான (அவர்களாலே) பக்ஷிராஜனுடைய ஆயிரமும் நூறுமான நற்குலங்கள் வேகமாக விருத்திசெய்யப் பட்டன. இவர்களெல்லாரும் செல்வம் நிரம்பினவர்கள். எல்லாரும் ஸ்ரீவதஸ்மெனகிற அடையாளமுள்ளவர்கள். தவிர, எல்லாரும் செல்வத்தைப்படைய விருப்பமுள்ளவர்களாய் வலிமைகளைத் தரிக் கின்றனர். தனையிலலாதவர்களும் பாம்புகளைத் தினபவாகளுமான இவர்கள் செபகைவினால் சுத்ததிரியாகள். ஞாநிகளை நாசம் செய்வ தால் பிராமமணத்தனமையை அடைபாதவர்கள். பிரதானர்களின் முறைப்படி இவர்களின் பெயர்களைச் சொல்லுவேன், கேள் மாத லியே விஷ்ணுவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்தக்குலமானது புக ழுத்தக்கதன்றோ? இவர்களுக்குத் தெய்வம் விஷ்ணு. விஷ்ணுவே இவர்களுக்குப் புகலிடம். இவர்களுடைய மனத்திலும் எப் பொழுதும் விஷ்ணுவிருக்கிறா. எப்பொழுதும் விஷ்ணுவே கதி. ஸுவாணசூடன, நாகாசி, தாருணன், சண்டதுண்டகன், அநிலன், அநலன், விசாலாசுஷன், குண்டலி, பங்கஜித, வஜ்ரவிஷ்கம்பன், பைந்தேயன், வாமனன், வாதவேகன், திசாசுக்ஷுஸ், நிமேஷன், அநிமிஷன், திரிராவன், ஸப்தராவன், வாலமீகி, தீபகன், தைதய தவீபன், ஸரிதவீபன், ஸாரஸன், பதமகேதனன், ஸுமுகன், சித்ரா கேது, சித்ரபர்ஹன், அநகன், மேஷஹருத், குமுதன், தக்ஷன், ஸாப்பாநதன், ஸோமபோஜனன், குருபாரன், கபோதன், சூர்யநேத் திரன், சிராநதகன், விஷ்ணுதாமா, குமாரன், பரிபாஹன், ஹரி, ஸுஸ்வரன், மதுபாககன், ஹேமவாணன், மாலபன், மாதரிஸுவா, நிசாகரன், திவாகரன் எனலும் இந்தக்கருடபுதராகள் இந்த பரதே சத்தில் (ஒரிடத்தில்) வசிப்பவர்களாமடுமே என்னால் சொல்லப் பட்டனர். (அவர்களுள்ளும்) தலைமைபெற்றவாகளும் புகழுள்ளவர் களும் பலவான்களும்மடுமே சொல்லப்பட்டனர். ஓ! மாதலியே! இவ்விடத்தில் ஒரு பிடித்தமுயில்லையானால் வா; போவோம். வரன் கிடைக்கும் தேசத்திற்கு உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்.

நூற்றிரண்டாவது அதயாயம்

ப க வ த ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(நாரதர் ஸஸாதலமென்று அங்குள்ள ஸுரபிவம்சத்தின் பெருமையை
மாதலிக்குச் சொல்லியது)

இது ஏழாவதான ஸஸாதலமென்கிற பாதானம். இதில் கோக
களுக்கெல்லாம் மாதாவும அமிருதத்திலிருந்துண்டானதுமான
1 ஸுரபியானது பூமியின் ஸாரமான புலமுதலியவற்றிலுண்டான
தும் ஆறுரஸங்களின் ஸாரத்தைக்கொண்டு மிகச்சிறந்த ஒருரஸமு
மான பாலை எப்பொழுதும் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. குற்ற
மற்றதான இது, முன்பு அமிருதத்தினால் திருபதியை அடைந்த
வரும் ஸாரத்தைக் கக்கிவருமான பிதாமஹருடைய முகத்திலிருந்
தும் உண்டாயிற்று பூமியினிடத்தில் விழுந்ததான இதனுடைய
பாலின் தாரையினால் செயப்பபட்ட மடுவானது பாற்கடலென்று
மிகப்பரிசுத்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. நுரையால் பூத்திருப்பது
போன்ற (இந்தக்கடலினது) நுரையினால்சிரமபிய கரையிலே, (அந்த
நுரையைச்) குடித்துக்கொண்டு, பேனபாகளென்கிற முனி
ஸரேஷ்டர்கள் வஸிக்கின்றார்கள். மாதலியே! 2 பேனத்தை அருந்து
கிறவாளுமே பேனபாகளென்று பிரஸித்திபெற்றவாளுமான அவர்
கள் தங்களிடமிருந்து தேவதைகள் பயப்படுமபடி உக்கிரமான
தவத்திலிருக்கின்றனர் மாதலியே! இதைச்சேர்ந்த வேறுநான்கு
பக்கங்கள் திருக்குகளைக்காக்கிறவைகளும் திருக்குகளைத் தரிக்
கிறவைகளும் எல்லாத் திருக்குகளிலும் வஸிக்கின்றன. ஸுருபை
என்கிற 1 காமதேனுவானது கீழ்த்திக்கைத்தரிக்
கிறது ஹமஸிகையென்பது
மற்றத் தென்திசையைத் தரிக்
கிறது. மாதலியே! மிகப்பெருமை
வாய்ந்ததும் பலவடிவங்களை
புடையதுமான ஸுபதரையானது எந்
நாளும் வருணனைச்சேர்ந்த
மேற்குத்திக்கைத் தரிக்கிறது
மாதலியே! ஸாவகாமதுகையென்பது
தாமமுடையதும் குபேரனலையப்
பட்டதுமான வடதிசைக்கைத்
தரிக் கிறது. மாதலியே! அஸுராக
ளோடுகூடிய தேவர்களாலே மந்தரபாவத்
ததை மத்தாகச்செய்து
கடலில் இவைகளுடைய பாலுடன்
கலந்த பாலைக்கடைத்து
வாருணி தேவியும் லக்ஷ்மியும்
அமிருதமும் உச்சைஸரவமென்கிற
சிறந்த குதிரையும் மணிகளால்கிறந்ததான
கௌஸ்தபமும் எடுக்கப்பட்ட

னா. காமதேனுவானது, தனபாலை, ¹ஸுந்தையை அருந்துகிறவர்களின்
வ்யததில் ஸுதைபாகவும், ²ஸ்வதைதையபுஜிதத் தவாகள் விவ்யததில்
ஸ்வதைபாகவும் ³அமிருதத்தை அருந்துகிறவர்கள் விவ்யததில் அமி
ருதமாகவும் பெருகுகிறது. இந்த விவ்யததில் பாதாளவாஸிகளாலே
முன்பு கானமெச்யப்பபட்டதும் உலகத்தில் விதவான்களால் கானம்
செய்யப்படுகிறதமான ப'தமைபான காசையானது கேட்கப்படு
கிறது. அதன் பொருள், 'ரஸாதலப'பிரதேத, கதில் வஸிப்பதுபோல
நாகலோகத்திற்குப் ஸ்வாககத்திலும் ஸ்வாககத்திலுள்ள விமானத்
திலும் வஸிப்பது ஸுகமில'ஸ் என்பது

ஈற்றமுன்னுவது அதயாயம்

ப க வ த் ய ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(நாரதா மாதலியைப் போகவந்தித் அழைத்துப்போய் வரண்பார்கீ
கச் சொல்லியதும், அவன் ஸுமுகன் என்பவனத் தனக்குப்
பிடித்திருப்பதாகச் சொல்லி அவனுடையவரலாற்றை
நாரதால் அறிந்து அத்வாளை நீக்கியிடுதல்
கரும்படி நாரதரை வேண்டினதும்)

இது ஸுமுகபிஞ்சு காகப்பபட்ட போகவதின்கிற பட்ட
னம் இது சிறந்ததான தேவராஜனுடைய அம்ராவதிபோன்றது.
தவத்தால் உலகத்தில் முக்கியமாயிருப்பவனும் மிக்கபெருமைபுள்ள
பூமியை எப்பொழுதும் தரிப்பவனும் ஸவேதமலைக்குகிரான வடி
வத்தை உடையவனும் சிறந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
வனும் ஆயிரம் சிங்களைத் தரிப்பவனும் ஜவாலையுடனகடிந் நாக்
குக்களையுடையவனும் மிக்கவலிமையடைந்தவனுமான சேஷனென
கிற நாகன் இதோ இருக்கிறான். இவ்விடத்தில் பலவிதமான வடி
வத்தை அழைப்பவாகருடும் பலவிதமான ஆபரணங்களை உடையவர்
களும் ஸுரஸையினுடைய புத்திரர்களும் நாகரத்தினம், ஸ்வஸ்தி
காரேகை, சகரேகை, கமண்டலுரேகை இவைகளை அடையாளமாக
உடையவர்களும் ஆபிரகணக்கானவர்களும் பலசாலிகளும் எல்லா
ரும் இயற்கையாகவே பயங்கரர்களான நாகர்கள் துன்பமரீங்கின
வர்களாக வஸிக்கின்றனர் சிலர் ஆயிரம் தலைபுள்ளவர்கள். சிலர்
ஐந்து தலைபுள்ளவர்கள். சிலர் நூறு தலைபுடையவர்கள். சிலர்
மூன்று தலைபுடையவர்கள் சிலர் பத்து தலைபுடையவர்கள். சிலர்

¹ நாகருணவு.

² பிதிரருணவு.

³ தேவருணவு.

எழுதலையுடையவர்கள், பெரியபடமும் பெரியசீரமும் மலை போலகிரிவான உடலுமுடையவர்கள் இவ்விடத்தில் ஒரு வம்சத்தினுள்ள நாகர்களை பல ஆயிரங்களும் பத்துலட்சங்களும் பத்துக்கோடிகளுமாயிருக்கின்றனர். (அவர்களைச்) சிறந்தவர்களின் முறையாக, என்னிடமிருந்து கேள்வாஸுகி, தச்சுகன், காககோடகன், தனஞ்சயன், காளிபன், நகுஷன், கம்பளன், அஸாவதரன், பாஹ்யகுண்டன், மணிஎன்கிற நாகன், அபூரணன், ககன், வாமனன், ஏலபத்திரன், குகுரன், குகுணன், ஆரயகன், நந்தகன், கலசன், போதகன், கைலாஸகன், பிஞ்சரகன், ஐராவதின்னகிற நாகன், ஸுமலோமுகன், ததிமுகன், சங்கன், நந்தன், உபநந்தகன், ஆபதன், கோடரகன், சிகி, சிஷ்டிகன். தித்திரி, ஹஸதிபத்திரன், குமுதன், மாலப்பிண்டகன், பத்மாஇருவா, புண்டரீகன், புஷ்பன், முதகரபாணகன், சுரவீரன், பிடரகன், ஸமவருத்தன், வருத்தன், பிண்டாரன், பிலவபதரன், முஷிகாதன், சிரீஷ்கன், திலீபன், சங்கசோஷன், ஜயோதிஷ்கன், அபராஜிதன், கௌரவயன், திருகராஷ்டிரன், குஹூரன், சுருசுகன், விரஜஸ், தாரணன், ஸுபாகு, முகரன், ஜயன், பதிரன், அநதன், விசுண்டி, விரஸன், ஸுரஸன் என்கிற இவர்களும, மற்றும் பலபேர்களும் கரையபருடைய புத்திரர்களாகக் கருதப்பட்டனர். மாதலியே 'இவர்களில் ஒரு வரன் உனக்குப் பிடிக்கிறானா? பா' என்றான்.

மாதலியே, வேறிடத்து நினைவிலலாதவனாக இடைவீடாமல் ஒருவனை ஊனறிப்பார்த்து, நாரதரைநோக்கி வினவினான், அவனிடம் அன்புள்ளவனுமானான். மாதலி, 'ஓ! தேவரிஷியே! கௌரவயனுக்கும் ஆரயகனுக்கும் எதிரிலிருப்பவனும் காரதியுள்ளவனும் அழகுபொருந்தியவனுமான இவன் எவனுடைய குலத்தின் குழந்தை? இவனுடையதந்தை யா? தாய் யா? இவன் எந்தநாகத்ததச்சோந்தவன்? பெரிதானதவஜம்போலிருப்பவனான இவன் எந்த வம்சத்ததச்சோந்தவன்? ஊக்கமுடைமையினாலும் தையத்தினாலும் ரூபத்தினாலும் பிரயத்தினாலும் குணகேசிகஞ்சு சிறந்தபதியாக என்மனத்தில் புருந்தான்' என்றான்.

நாரதா, அப்பொழுது, ஸுமுகனைப்பாத்தது, மனத்தில் அன்பு வைத்தவனான மாதலியை நோக்கி, (அந்தநாகனுடைய) பெருமைபையும் உறபத்தியையும் செய்கையையும் தெரிவித்தான்.

'மாதலியே! இவன் ஐராவதனுடைய குலத்தில் பிறந்த ஸுமுகனென்கிற நாகஸுரோஷன். ஆரயகனுடைய மகனுக்கும் மகனும் வாம

எனுடைய மகளுக்கு மகனுமாகக் கருதப்பட்டவன் மாதலியே இவனுக்குத் தந்தைதான் சிசுரனென்கிற நாகன் சீகிரமகருடலைமாணத்தை அடைபுமபடி செய்யப்பட்டான்' என்றா. பிறகு, மாதலி மனத்தில் ப்ரீதியடைந்து நாரதரை நோக்கி, 'ஓ! ஐயா! நாகர்களில் சிறந்தவனை இவன் எனக்கு மருமகனாகவில் எனக்கு விருப்பமிருக்கிறது. இவன் விஷயத்தில் முயற்சிசெய்யக்கடவீர். ஓ! முனிவரே! இவனிடத்தில் பிரீதியுடையவனுயிருக்கிறேன். பிரியமான புத்ரியை இந்த நாகனுக்குக் கொடுப்பதற்கு விரும்புகிறேன்' என்றான்.

ஹ்ருநான்காவது அத்யாயம்

ப க வ த ய ர த ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(நாரதர் ஆயகளைப் பேரறுக்காகக் குணகேசியை வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்லியதும், ஆயகன் ஸுமுகனைத் தீன்பதாகக் கருடீர் செய்த பிரத்தினையைச் சொல்லியதும், மாதலி ஸுமுகனைக் காப்பதற்காக அவனுடனும் நாரதருடனும் இந்திரனிடம் கேன்றதும், நாரதர் விஷ்ணுவிடம் நேர்விக்க அவர் ஸுமுகனுக்கு அமிதங்கொடுக்கும்படி இந்திரனுக்குச் சொல்லியதும், இந்திரன் அமிதங்கொடாமலே ஆயகைக்கொடுத்ததும், மணம் நிறைவேறியதும்)

குருந்தன்! முனிசிகாமணியாகிய நாரதர் மாதலியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தேவனபோல விளங்கும் அந்த ஆர்யகளை நோக்கி, 'இவன் மாதலி என்கிற ஸூதன்; இந்திரனுக்கு வேண்டியவனான நண்பன், தூயவனும் சீலமுடையவனும் குணமுமுடையவனும் தேஜஸையுடையவனும் விரியமுடையவனும் பலசாலியுமானவன். இவனுடைய இந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமானவன். யுத்தமதோறும் இந்திரனுக்குச் சிறிது வித்தியாஸமேயுள்ள வல்லமையுடையவன். இவன் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்குமுண்டான யுத்தங்களில் ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஜயத்தையே சீலமாகவுடையதுமான சிறந்தரத்ததை மனத்தினாலேயே ஒட்டுகிறான். இவன் குதிரைகளால் ஜயித்தவர்களை இந்திரன் கைகளால் ஜயிக்கிறான். இவன் முந்தி¹ அடித்தவனை இந்திரன் அடக்கிறான். இவனுக்குச்

¹ தேரோட்டும் திறமையினால் எதிரிகளை அகற்படுத்துகிறானென்பது.

சிறந்ததொடைகளைபுடையவனும் ரூபத்தினால் பூமியில் நிகரற்றவ
னும் ஸத்தியம், சீலம், குணம் இவைகளை உடையவனும் குண
கேசி என்று புகழ்பெற்றவனுமான ஒரு கன்னிகை இருக்கிறாள்.
தேவனபோன்ற கார்தியுள்ளவனே! முயற்சியுடன் முயல்கமும் ஸஞ்
சரிக்கின்ற அப்படிப்பட்ட இவனுக்கு ஸுமுகனென்கிற உன்னு
டைய பெளதரன் தனபுத்திரிகுதுப பதியாக ருசித்திருக்கிறான்.
நாகஸரேஷ்டனே! உனக்கும் நன்குதிருபதியாய் நந்தால் தாமதம்
வேண்டாம் ஆயக! கன்னிகையைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிற விஷயத்
தில் சீக்கிரம் புத்தியைச் செலுத்தக்கடவாய் விஷ்ணுவினுடைய கிரு
கத்தில் லக்ஷ்மீபாலவும் அக்கினியினுடைய கிருகத்தில் ஸவாஹா
தேவிபாலவும் உன்னுடைய கிருகத்தில் அழகிய இடையையுடையவ
ளான குணகேசியானவள் இருக்கடமும் ஆகையால், நீ இந்திர
னுக்கு இந்திராணிபோல அவளுக்குக்கிரான பெளத்திரன் கிமித்த
மாக (அவனுக்கு) நிகரான குணகேசியைப் பெற்றுக்கொள்.
தந்தையை இழந்தவனுபிருந்தாலும், உன்னிடத்திலும் ஐராவத்
னிடத்திலுமுள்ள குணத்தினாலும் நன்மதிப்பினாலும் ஸுமுக
னுடைய சீலம் தூய்மை அடக்கம்முதலிய குணங்களாலும் இந்த
ஸுமுகனை வரிகக்கீழும். இந்தமாதவி தானேவந்த கன்னிகையைக்
கொடுப்பதற்கு யதணித்திருக்கிறாள். நீயும் அவனுக்கு மரி
யாதையைச் செய்வதக்கவன்' என்றார்.

அந்த ஆயகனோ பெளத்திரனை வரிப்பதாலும் புத்திரன்
இறந்ததாலும் ஸந்தோஷத்தையும் தீனத்தன்மையையும் அடைந்த
வனாகி, நாரதரைநோக்கி, 'ஓ! மஹரிஷியே! உமமுடைய
வாதையை நான் கௌரவிக்ஷப்பட்டதாக நினைக்கவில்லை.
இந்திரனுக்கு ஸகாவாக்ச்சோந்தவனுன் இவன் என்னுக்கு ஸமமத்
னாகான்? ஓ! மகாமுனிவரே! காரணம் தூபபலமாயிருப்பதனால்
மாததிரம் ஆலோசிக்கிறேன் ஓ! ஐயா! மிக்ககாரதியுடையவரே!
இவனுடைய தேகத்தை உண்டுபண்ணின என்னுடைய புத்திரன்
கருடனால் தின்னப்பட்டான் அதனால், நான்கள் துக்கத்தை அடைந்
தவர்களாயிருக்கிறோம். ஓ! பிரபுவே! செல்லுகிறவனுன் அந்தக்
கருடன், மறுபடியும், 'மற்றொருமாஸத்தில் ஸுமுகனையும் பஷிப்
பேன்' என்று சொன்னான். அது அப்படியே நிச்சயமாக நேரும்.
அந்தக்கருடனுடைய உறுதியை அறிவேம். அந்தக்கருடனுடைய
வார்த்தையினாலேயே என்னுடைய ஸந்தோஷம் நசித்துவிட்டது'
என்றான்.

மாதலியோ, அவனைநோக்கி, 'இவ்விடத்தில் நான் புத்தியைச் செலுத்திவிட்டேன். உன்னுடைய பெளததிரனான ஸுமுகனை நான் மருமகனாக வரித்துவிட்டேன். அப்படிப்பட்ட இந்தநாகன் என்னோடும் நாரதரோடும் மூவுலகங்களுக்கும் தலைவனும் தேவாக னாகுட்பு பதியுமான இந்திரனை அடைந்து பராகக்கடவன். மஹக் காரியத்தைக்கொண்டு இவனுடைய ஆபுளைத் தெரிந்துகொள்ளு வேன். சிறந்தவனே! கருடனைத் தடுப்பதிலும் முயற்சிசெயவேன். ஸுமுகனும் காரியத்தை ஸாதிப்பதற்கு என்னுடன் தேவராஜனை அடையக்கடவன். ஓ! நாக! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகுக' என்றான்.

பாரத! ஆரயகளுலே, 'போகலாம்' என்றுஅறும்புகொடுக்கப் பட்டவுடன், மிக்கஞளியையுடைய அவாகனெல்லாருமே ஸுமுகனை அழைத்துக்கொண்டு தேவாகளுக்கு அரசனும் மிக்ககாரதியையுடையவனும் உட்காரத்திருப்பவனுமான இந்திரனைக் கண்டாகன. அவ் விடத்தில், நான்குக்கையுடையவரும் பகவானுமான விஷ்ணுவான வர் காரயவசத்தால இருந்தார். அவரிடம், நாரதா மாதலியைப்பற்றிய எல்லாவற்றையும் சொன்னார். பிறகு, திருமாலானவா உலகங்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனை நோக்கி, 'இவனுக்கு அமீரத்ததைக் கொடுத்ததுத் தேவாக்களுக்குச் சமமாகச்செய வாஸவ! மாதலியும் நாரதரும் ஸுமுகனுமே உன்னுடையஇச்சையிலை விருமபியப்படி இந்திஷ்டத்தை அடையட்டும்' என்றார். பிறகு, இந்திரன் கருடனுடைய பராகரமத்தைஆலோசித்து விஷ்ணுவைநோக்கியே, 'நீரே இதனைக்கொடும்' என்று சொன்னான். (அப்பொழுது) விஷ்ணுவான வா, 'ஓ! விபுவே! நீ சராசரங்களான எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈசன். உனனால் கொடுக்கப்பட்டதைக் கொடுக்கப்படாததாகச் செய்ய எவன் துணிவான்?' என்றார்.

பிறகு, வலனையும் விருத்ராஸுரனையும் கொன்றவனான இந்திரன் அந்தநாகனுக்குச் சிறந்ததான ஆபுளைக்கொடுத்தான். அவனுக்கு அமிருதபானத்தையோ செய்விக்கவில்லை ஸுமுகனே வரத்தை அடைந்து முகத்தில் தெளிவுடையவனுனான். இஷ்டப்படி நாரததைப்பெற்றுக்கொண்டு தனவிட்டடைநோக்கியும் சென்றான். நாரதரும் ஆரயகனும் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தை அடைந்து மிக்க காரதியுடையவனான தேவராஜனைப் பூஜித்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

நூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்

ட க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(கருடன் கோபமுற்று இந்திரோபேந்தரிடம் வந்து காவமாகப் பேசிய
தும், திருமால் கருணையை காவத்தைப் போக்குதற்காகத் தமது
வலக்கையைத் தாங்கியதும், கருடன் தாவகமாட்டாமல்
கஷமீக்கவேண்டினதும் கனவா கதையைமுடித்துத் துர்
. யோதனனாக் கீவத்தைவிட்டுப் பாண்டவர்களுடன்
நட்புகொள்ளக்கொல்லியதும். அவன்
தோடெட்டி நகைக்க, 'தோடையி
டேயே மரணம்நேரும்' என்று
அவர் அவனைச் சுயீத்ததும்)

பாரத ! அப்பொழுது, மிகப் பலசாலியான கருடன், நாக
னுக்கு இந்திரன் ஆயுளைக்கொடுத்ததை நடந்தபடி கேட்டான்.
பசுபதியான கருடன் மிகக்கசினத்துடன் சிறகுகளின் பெரிய காற்றி
னால் மூவுலகங்களையும் நிறைத்துக்கொண்டு இந்திரனை விரைவாக
அடைந்தான். கருடன் சொல்லுகிறான்.

'பகவானே ! (எனனை) அவமதித்து எனனுடைய ஜீவனமானது
(உனனால்) என கெடுக்கப்பட்டது' (எனக்கு) இஷ்டப்படி செய்ய
வரத்தையளித்ததுவிட்டு, திருமபவும் தவறினவனாகிறபு. எல்லாப்
பிராணிகளுக்கும் ஈசுவரனான பிரம்மாவின்னாலே எனக்கு இயற்கை
யாகவே எல்லாப்பிராணிகளும் ஆஹாரமாகச் செய்யப்பட்டன (அது).
உனனால் என தடுக்கப்படுகிறது' இந்தப் பெரிய நாகன (என்னால்)
வரிக் கப்பட்டான். இவனால் எனக்கு ஸமயமும் குறிக்கப்பட்டது.
தேவ! நான் இவனைக்கொண்டு எனது பெரிய குடும்பத்தைப் போஷிக்க
வேண்டும். இது அவ்விதம் இருக்கையில், வேறொருவனைக் கொல்ல
விரும்பமாட்டேன். தேவராஜ! விரும்பியதை விரும்பியபடி செய்து
கொண்டு விளையாடுகிறாய் (ஆகையால்), நானும் எனது வேலைக்காரர்
களும் என் வீட்டிலுள்ள போஷிக்கப்பட்டதக்கவர்களும் பிராணனை
விடுவோம். வாஸவ ! பிரீதியுடன் கூடினவனுவாய்' என்றான். கருட்
னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, அப்பொழுது, ஸுமுகன் தாமுகன்
(=விகாரப்பட்ட முகமுள்ளவன்) ஆகி ரூபத்தை விட்டுவிட்டு நிறம்
மாறி ஸர்ப்பத்தின் ரூபத்தைத் தரிக்கிறவனானான். பிறகு, விஷ்ணுவின்
ஸரீபத்தை அடைந்து பாதபீடத்தைச் சுற்றிக்கொண்டான்.

இந்திரன், 'கருடா ! என செய்கையில்லை. நீ என்னைக் கோபிக்க வேண்டாம் அந்தஸுமுகன் ஸமாததான விஷ்ணுவினாலே அபய மளிக்கப்பட்டான்' என்றான். கருடன இந்திரன்சொன்னவாந்ததையெககேட்டு, 'வலாஸுரனையும் விருத்திராஸுரனையும் கொன்றவனே! மூவுலகங்களுக்கும் ஈசுவரனாயிருந்தும் பிறனுக்கு அடிமையாயிருப்பதை அடைந்த எனக்கு இதுவுமே தகும, (இதற்கு) மேலும் தகும. தேவர்களுக்கும் ஈசனாயிருப்பவனே! நீ இருக்கும்பொழுது எனக்கு விஷ்ணு காரணம் இல்லை வாஸவ ! மூவுலகங்களுக்கும் அரசன் ! உன்னிடத்திலன்றே ராஜ்யம் சாஸவதமாயிருக்கிறது' எனக்கும் தஷ்ணுடைய புத்திரி தாய், காஸ்யபா தந்தை. நானும் பலத்தினாலே எல்லா உலகங்களையும் தாங்கவும் சக்திபுள்ளவன். எனக்கும் எல்லாப் பிராணிகளாலும் தாங்கமுடிபாத பெரிய பலமிருக்கிறது. எனனாலும், அஸுரர்களுடன் நடந்த போரில் பெரிய வேலையானது செய்யப்பட்டது. எனனாலும் ஸ்ருதஸுரீ, ஸ்ருதஸேனன், விவஸ்வான், ரோசனுமுகன், பரஸுருதன், காலகாஷ்ண என்கிற அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் நான் யத்தனத்தினால் துவஜத்தின் ஸ்தானத்தை அடைந்து பணிவிடை செய்வதாலும் உனது தமபியைச்சுமப்பதனாலும் என்னை அவமதிக்கிறாய். சிறந்தவனாயிருந்துகொண்டு இவரைப் படுத்துக்கொண்டு சுமக்கின்ற என்னைக்காட்டிலும் பாரதத்தைச் சுமக்கின்றவன் வேறு எவன் இருக்கிறான் ? எனக்குகிரான சிறந்தபலமுடையவன் வேறு எவன் இருக்கிறான்? வாஸவ! நீ என்னை அவமதித்தது ஆகாரத்திலிருந்தும் திருப்பிப்படியால், உன்னாலும் இவராலும் என்னுடைய கௌரவமானது அழிந்துவிட்டது' என்று சொல்லி, (விஷ்ணுவைநோக்கி) 'அதிதியினிடம்பிறந்த பலபார்க்கிரம் சாஷிகளான இவர்களெல்லாரிலும் பலத்தினால் நீ மிக்கபலமுள்ளவரல்லவா ? அப்படிப்பட்ட உம்மை நான் ஸாமரில்லாமல் சிறக்கின்ற பாகத்தினால் சுமக்கிறேன். ஓ ! ஐயா ! நீ இதில் யாரைப் பலவாடுவென்று மெளன ஆலோசியும்' என்றான்

அவ்விதம்சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவானவா, முடிவில் குரூரமான அந்தப் பக்ஷியின் வாதத்தையெககேட்டு, கலகசமுடியாதவனான கருடனைக் கலங்கச்செய்கிறதற்காக, 'கருடா ! தூப்பலினை உன்னைப் பலமுடையவனாக நினைக்கிறாய். பக்ஷியே ! நம்முடைய எதிரில் நீ உன்னைத் துதித்ததுபோதும். மூவுலகமும் முழுமையும் எனசீர்த்ததைத் தாங்குவதில் சக்திலில்லாதது. நானே எனனால் என்னையும் தாங்குகிறேன். நீ கைகளால் என்னைச் சுமக்கவில்லை,

நீ புகழ்நதுகொளவது விண். நீ எனனுடைய இரதவலககை ஒன்றை மடமீடும் சுமக்கக்கடவாய். இந்த ஓனறைச் சுமப்பாயானால் நீ புகழ் நதுகொளவது பயனுள்ளதாகும்' என்றா. பகவான் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அவனுடைய தோளில் கையைவைத்தா அவன் வைக்கப்பட்ட அந்தப்பாரத்தைப் பலத்தால் சுமடபதற்குச் சுகதியுடையவனாகவில்லை. அவன் பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டுச் சோராவை அடைந்து அறிவிழந்து விழுகான், பரவதங்கோடுகூட பூம்பூமுமைக்கும் எவ்வளவு பாரமுள்ளதோ அவ்வளவுபாரத்தைக் கைநுனமாக கு இருப்பதாக நினைத்தான். பலசர்க்களில் சிறந்தவரான (அந்த) அச்சுடா இவனைப் பலத்தினால் பீடிக்கவில்லை. அதனால், அவர் அவனுடைய உயிரை நசுக்கச்செய்யவில்லை அப்பொழுது, பகிபான் அவன் மிக்க பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வாயைத் திறந்துகொண்டு சீரம் கைந்து சோரந்து அறிவுமுவி இறங்குகளை உதிர்த்தான். அறிவுமுவினவனும சோராவை அடைந்தவனும தீனனுமான அந்தக்கருடன் விஷ்ணுவைத் தலையால் வணங்கி 1 ஒருவராகக் கொல்லத்தொடங்கினான். ஓ ! பகவானே ! உலகத்தின் ஸாரத்திற்கு நிகரான பருத்த புஜத்தை ஸ்வபாலமாக வைத்ததினாலேபே பூமியில் தேயக்கப்பட்டேன். ஓ ! தேவரே ! தளாச்சி அகடந்தவனும நினைவுகுறைந்தவனும பலத்தின் அழிவினால் எரிககப்பட்டவனும துவஜத்தில் வளிக்கின்றபறவையுமான என் விஷபத்தில் நீர் பொறுக்க வேண்டும். ஓ ! தேவரே ! ஸ்புவே ! சிறந்ததான் உம்முடையபலம் என்னால் அறியப்படவில்லை. அதனால், நான் எனது பலத்தைப் பிறருக்கு ஸமமாக நினைக்கவில்லை' என்றான்.

பிறகு, அந்தப்பகவான் கருடனுக்கு அருளைச்செய்கார். அப்பொழுது ஸ்வேஹத்தினால் அவனைநோக்கி, 'இனிமேல் இவ்விதம்செய்யாதே' என்றும் சொன்னா. காறகடடைவிரலால் ஸுமுகனைக் கருடனுடைய மார்பில் எறிந்தார். ராஜஸுரேஷ்டனே ! அதுமுதற்கொண்டு, (அவன்) ஸாபபத்தோடு கூடியிருக்கிறான். அரசனே ! பலவானும் பெரிய புகழையுடையவனும வீரதையின் புத்திரனுமான கருடன் இவ்விதம் விஷ்ணுவின்பலத்தால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுக் காவநாசத்தை அடைந்தான். காரதாரியின் புத்திர ! குழந்தாய் ! அதுபொல நீபும் வீரர்களான அந்தப்பாண்டிவின புத்திரராகளைப் போரிமித்ததாக எதிராகாதவரையில் ஜீவிப்பாய். அடிப்பவர்களில் சிறந்தவனும வாயுவினபுத்திரனும் மிக்கபலசாலியுமான பீமனும இந்திரனபுத்திரனான தனஞ்சயனும் யுத்தத்தில் பாராத

1 அதிகமபேசவும் முடியாதவனானென்பது.

தான் கொல்லார்? விஷ்ணுவும் வாயுவும் இந்திரனும் தர்மராஜனும் அந்த அஸ்வின்தேவர்களிருவருடான இந்தத்தேவர்கள் உன்னால் என்னகாரணத்தால் பார்க்கக்கூடியவராவார்கள்? ராஜபுத்திர! ஆகையால், உனக்கு விரோதம் போதும். ஸமாதானத்தை அடையக் கடவாய். வாசுதேவராகிற துறையினாலே குலத்தைக்காக்கத் தக்கவனாகியும். பெரியதவதையுடைய இந்தரோதா, அப்பொழுது, விஷ்ணுவினுடைய பேராற்றல் முழுமையையும் நேரில் பார்த்தவர். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரிப்பவரான இந்தக்கிருஷ்ணாவேரே' என்றார். அப்பொழுது, தூயோதனனே அதைக்கேட்டிப் 'பெருமூச்சுவிட்டுப் புருவம்வளைந்த முகத்துடன் காண்ப்பாராதுச சப்தத்துடன் சிரித்தான். துஷ்டபுத்தியுடையவனுள் அவன் கணவரிஷியினுடைய அந்தவாரதையை வினாகச்செய்து யானைத்துதிகைக்கு நிகரான வடிவத்தைபுடையதொடையில் அடித்துக்கொண்டு, 'ஓ! மஹரிஷிபே! எவ்விதமாகக் கடவுளால் படைக்கப்பட்டேனோ, எது நேருமோ, எது எனக்குக்கதியோ அப்படிபே இருக்கிறேன். பிதற்றலானது என்னசெய்யும்?' என்று சொன்னான். பிறகு, கணவர் சினமுற்று அறிவிவியான தூயோதனனை நோக்கி, 'நீ தொடையில் அடித்துக்கொண்டபடியால், (உனக்குத்) தொடையில் மரணம் ஏற்படும்' என்றார்' என்றுசொன்னார்.

நாற்றூருவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நிப்பந்தம் தீமைக்குக் காரணமென்பதை விளக்க நாரதர் காலவர்கதையைத் தொடங்கியதும். விஸ்வாமித்திரர் நிப்பந்தம் செய்த காலவரைக் கருமையான காதலுள்ளகுதிரைகள் என்று நரசி கோல்லியதும்.)

ஜனமேஜயா, "தயசெய்கையில் பறமுள்ளவனும் பிறர் பொருளில் லோபத்தால் புத்தியக்கத்தை அடைந்தவனும் கீழானவர்களிடத்தில் பறமுள்ளவனும் மரணத்தில் உறுதியைச் செய்தவனும் ஞானிகளுக்குத் துக்கத்தைச் செய்பவனும் உறவினர்களுக்குச் சோகத்தை விருத்திசெய்பவனும் நண்பர்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுப்பவனும் பகைவருக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்பவனும் கெட்டமார்க்கத்தில் இருப்பவனுமான இவனை இந்தவிஷயத்தில் உற

வினரோ நடபுடைமையால் நண்பனே ஸ்நேஹிதரான பகவானே
பிதாமஹரான பிஷ்மரோ ஏன தமிககவிலலை? என்று கேட்டார்.

வைசம்பாயனா சொல்லுகின்றார். “பகவானாலும் தகுதியான
வார்த்தையானது சொல்லப்பட்டது, பிஷ்மராலும் சொல்லப்பட்
டது, ராதாராலும் பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டது. அவற்றைக்
கேளும. நாரதா, ‘ஞாநதன! (சொன்னதைக்) கேட்பவனான நண்
பன கிடைப்பது அரிது. ஹிதனான நண்பன கிடைப்பதும் அரிது.
நண்பன எந்தத் தன்மையில் இருக்கிறானோ அந்தத் தன்மையில்
உறவினனும் இருக்கிறதில்லை. நண்பர்கள் (சொல்வதைக்) கேட்பது
உசிதமென மும் பராக்கிறேன. நிரப்பநதமானது செய்பதக்கதுமில்லை.
நிரப்பநதமோ மிக்கஞாநமானது. இரதவிஷ்பத்திலும் நிரப்பநதத்
தால் காலவாஅடைந்த அபஜயநுபமான இரதப் பழைய சரித்திரத்
தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

அரசனே! பாரத! முற்காலத்தில் தாமமானது தவஞ்செய்
கிறவரான விஸுவாமிதரைப் பரிசுக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்
தினாலே தான் ஸபதர்ஷிகளிலொருவருடைய வேஷத்தை அடைந்து
பகவானை வலிஷ்டரிஷியாகப் பசியையடைந்து புஜிக்கவிருப்பத்
துடன் அந்தக் கௌசிகருடைய ஆசிரமத்தை அடைந்தது. உடனே,
விஸுவாமிததிரா பரபரப்பை அடைந்து முயற்சியுடன் பரமான்னத்
தினசருவைப் பகருவமசெய்தார். (தருமமாகிய) அவர் மற்றத்
தவசிகளால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் புஜித்தபடியால்
அவரை எதிர்பார்க்கவில்லை. பிறகு, விஸுவாமிததிராரும் மிகவும்
உஷ்ணமாயிருக்கும் அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு அருகிறசென்
றார். (தர்மமாகிய) பகவானானவா, ‘நான் புஜித்தாகிவிட்டது.
நீ நானவருமளவும் நில’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.
அரசனே! பிறகு, மிக்ககாந்தியுடையவரும் கடுமையான, விர
தத்தையுடையவருமான விஸுவாமிததிரா நினறுகொண்டே தலை
யில் அன்னத்தை வைத்துக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு காற்றை
அருந்துகிறவராகச் செயலற்று ஆசிரமத்தின் அருகில் கட்டைபோலி
ருந்தார். காலவமுனிவா, பெரியவரென்னும் எண்ணத்தினாலும்
புஜிக்கத்தக்கவரென்னும் எண்ணத்தினாலும் ஸ்நேஹத்தினாலும் பிரி
யத்தைச் செய்யும் விருப்பத்தினாலும் கௌசிகருக்குப்பணிசெய்வதில்
முயற்சிசெய்தார். பிறகு, நூறுவருஷங்கள் பூர்ணமானபொழுது மறு
படியும் தர்மம் வலிஷ்டருடைய வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு

1. பகவானும் பிதாமஹருமான விவாஸர்? என்பது பழைய உரை.

போஜனத்தில் விருப்பத்தால் கௌசிகரை அடைந்தது. தர்மமாகிய அந்தமுனிவா, மகரிஷியும் புத்திமானுமான விஸ்வாமிதராவாயுவைப் பணித்தது தலையால் அன்னத்தைச் சுவைத்துக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்தது, பிறகு, அப்படியே உஷ்ணமும் அப்படியே புதிதுமாயிருக்கிற அன்னத்தைவாங்கிப் புஜித்துவிட்டு அவரை நோக்கி, 'ஓ! பிரமமரிஷ்யே! பிரீதி அடைந்தவனாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார். விஸ்வாமிதரர் அப்படியே தாமதநிவசனத்தினால் சந்திரியத்தன்மைவிலகிப் பிரமமனத்தன்மையை அடைந்து பிரீதி அடைந்தவரானார்.

(பிறகு), விஸ்வாமிதரர், தவத்தில் சிறந்த காலவரனாகிற சிஷ்யருடைய பணிஷ்டையினாலும் பகதியினாலும் பிரீதியடைந்தவராகி, 'குழந்தாய்! காலவ! நான் அனுமதிசெய்தது விட்டேன். இஷ்டப்படி செல்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட காலவா ஸந்தோஷத்தை அடைந்து முனிவர்களில் சிறந்தவரும் மிக்ககாந்தியுடையவருமான விஸ்வாமிதரரை நோக்கி, மதுரமான வார்த்தையினால், 'ஓ! கௌரவத்தை அளிப்பவனே! உமக்குக் குருவின் செபலாகிற 1 அத்தியாபனத்திற்காக என்ன தக்ஷிணைகளைக் கொடுக்கவேண்டும்? தக்ஷிணைகளோடுகூடிய காரியமன்றோ நிறைவேறுகிறது? தக்ஷிணைகளைக் கொடுப்பவன் அல்லவோ 2 மோக்ஷத்துடன் கூடுகிறான்? ஸ்வர்க்கத்தில் யாகத்தின் பயனைத் தருவதும் அந்தத் தக்ஷிணையே. தக்ஷிணையானது சாந்தியாக (=இடைபூறுக்கீழ்ப் போக்குவதாகச்) சொல்லப்படுகிறது. பகவானுன் நீர் குருவுக்காக நான் எதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். அந்தக் காலவா பணிஷ்டையால் ஸரமத்தை அடைந்ததை அறிந்த பகவானுன் அந்த விஸ்வாமிதரரோ, அவரை நோக்கி, அடிக்கடி, 'போ, போ' என்று ஏவினர். விஸ்வாமிதரரால் அடிக்கடி, 'போ, போ' என்று சொல்லப்பட்ட காலவா, 'எதைக்கொடுக்கவேண்டும்?' என்று பலமுறை கேட்டார். தவமுடையவரான காலவருடைய மிக்க நிரப்பந்தத்தால் விஸ்வாமிதரர், சிறிது கோபங்கொண்டு, 'காலவ! ஒருபக்கத்தில் பசுசைக்காதுள்ளவைகளும் சூதிரனுக்குச்சமமான காந்தியுள்ளவைகளுமான எண்ணூறு குதிரைகளை எனக்குக் கொடு; போ; தாமதம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார்.

ஹ்நேழாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடிக்சி.)

(காலவர் விசுவாமித்திரர் விருப்பினை துதிக்கின்ற அந்நாயக விக்ஷணாவை உபாஸித்ததும், அந்நாயக காலவரை வேண்டிடத்தக்க அலங்காரப் பொருளாகக் கொல்லியதும்)

அப்பொழுது, புத்திமானான அந்த விசுவாமிதிரரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட காலவா, பிறகு, உட்கார்விலை, படுக்கவிலை; உண்ணவிலை. தூபோதன! அப்பொழுது, அந்தக்காலவர், தோலும் எலும்புமானவரும் வெள்ளத்தையும் கவலைபால சோகத்திலும் அழுகின்றவரும் மிகவுந்துக்கக்கொருவரும் கோபத்தால் எரிக்கப்பட்டவரும் துக்கத்தை அடைந்தவருமாகித் துக்கத்தால் புலப்பினார்: 'எனக்குச் செல்வவான்களான நண்பர்கள் என்கே இருக்கிறார்களா? செல்வம் ஏது? பொருளாவது ஏது? சந்திரனபோல வெளிப்பான எண்ணுறு குதிரைகள் எப்படிக்கிடைக்கும்? இனி, எனக்குப் போஜனத்தில் உபாதை ஏது? எனக்கு ஸுகத்தில் உபாதை ஏது? எனக்கு உயிரில் ஆனையும் அறையாவிட்டது எனக்கு உயிராவாழ்க்கையால் என்ன பயன்? நான் கடலின் அக்கரையிலாவது பூமியின் தூரத்திலும் தூரத்திலாவது சென்று சரீரத்தைவிடுகிறேன். எனக்கு உயிரால் என்ன பயன்? தனமற்றவனும் விருப்பங்கிற வேறாதவனும் பலவிதமான பயன்களை விட்டவனும் கடனைச் சம்பப்பவனுமான எனக்கு 1 இச்சைகிற வேறுததால் ஏது ஸுகம்? நண்பர்களுடைய தனத்தைப் புஜித்தது இஷ்டமானபடி ஸந்தேசத்தைச் செய்து பிரதிபுபகாரம் செய்யச் சுகதி இல்லாதவனுக்கு உயிரைக்காட்டினும் மரணமும் சிறிது பிரியமானது. செய்வேனென்று உறுதிக்கூறிய செய்யவேண்டிய அதைச் செய்யாமற் பொய்வார்த்தையால் எரிக்கப்பட்டவனுடைய இஷ்டாபூர்த்தமானது நசிக்கிறது. பொய்யுடையவனுக்கு 2 அழகுக்கிடையாது. பொய்யுடையவனுக்கு ஸந்ததிக்கிடையாது. பொய்யுடையவனுக்குத் தலைமை கிடையாது. நல்லகதியே ஏது? நன்றிகெட்டவனுக்குப் புகழ் ஏது? ஸ்தானம் ஏது? ஸுகம் ஏது? நன்றிகெட்டவன் நம்பக்கூடாதவன் அல்லவோ? நன்றிகெட்டவனுக்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை. தனமில்லாத பாவியானவன் ஜீவிக்கிறதில்லை.

1 'முயற்சி இல்லாமையால்' என்பது பழைய உரை.

2 'இருந்தும் இறந்தவனை' என்பது பழைய உரை.

பாவிக்குக் குடும்பத்தைத் தரிததல் ஏது? நன்றியைக் கொல்லு கிற பாவியானவன் நிச்சயமாக நாசத்தை அடைவான். குருவி னிடம் காரியத்தை முடிததுக்கொண்டு சொன்னபடி செய் யாவது என நான் பாவியும் நன்றிகெட்டவனும் ஏழையும் பொய் யுடையவனுமானவன். அப்படிப்பட்ட நான் பெரிய முயற்சியைச் செய்து பிராணனை விடப்போகிறேன். முன் நான் தேவாகளிடம் ஒன்றையும் பிரார்த்தித்ததில்லை. எல்லாத் தேவார்களும் எனனை யாக சாலையில் கொளரவிக்கின்றனர். காடு தேவாக்களில் சிறந்தவரும் தே வரும் மூவுலகங்களுக்கும் ஈசுவரரும் துன்பத்தைப் போக்குபவரும் கதியுடையவர்களுக்கும் சிறந்த கதியாயிருப்பவருமான விஷ்ணு வைச் சரணமாக அடைகிறேன். எவரிடமிருந்து தேவாஸுரர்களை வரையும் அடைந்துள்ள போகங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ, யோகியும் அழிவற்றவருமான அந்தவிஷ்ணுவை வணங்கித் தரிசிக்க விரும்பு கிறேன்' என்று சொன்னார்.

இவ்விதம் சொன்னவுடன், அவருக்கு நண்பனும் விரதையின புத்திரனுமான கருடன் காட்சியளித்தான். ஸந்தோஷத்தை அடை ந்தவனாக, அவரை நோக்கிப் பிரிபத்தைச் செய்யும் விருப்பத்தால், 'நீ எனக்கு நண்பனாகக் கருதப்பட்டவன் ; நண்பர்களுக்கெல்லாம் நண்பனாகக் கருதப்பட்டவன். நண்பனுடையவன் விபவமிருக்கும்போது ஒரு பொருளை அடைபவிரும்பமுள்ள நண்பனுக்கு அதனைச் சேர்ப் பிக்கத்தக்கவன். ஒ! வேதியனே! எனக்கு விபவமுமிருக்கிறது. ஒ! பிராமமண! முன் உன்னிமித்தம் விஷ்ணுவிடம் சொல்லியும் இருக்கிறேன். அவரால் என்னுடைய இஷ்டமும் செய்யப்பட்டது. அப் படிப்பட்ட நீ வா; போவோம். ஸுகமாக உன்னை அழைத்துப் போகிறேன். காலவ! பூமியினுடைய அக்கரையிலுள்ள தேசத்தையும் அடைவாய். தாமதம் வேண்டாம்

நூற்றேட்டாவது அத்யாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(கருடன் காலவரைக் கீழ்க்குழந்தலான நிசைகளுக்கு அழைத்துக்
சேல்வதாகக் சொல்லிக் கீழ்த்திகையின் சிறப்பைச்
சொல்லியது)

காலவ! ஞானகாரணமான தேவராலே உத்தரவளிக்கப்பட்ட
டேன்; இஷ்டத்தைச் சொல்லு. முதலில், எந்தத்திசையைப் பார்ப்

பதற்குச் செல்லுவோம்? ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! காலவ! நான் கீழ்த்திக்கையோ அல்லது தெற்குத்திக்கையோ அல்லது மேலேத் திக்கையோ அல்லது வடக்கிக்கையோ எதை அடையவேண்டும? பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! எல்லா உலகங்களையும் விருத்திசெய்கிற ஸூர்யன் முதலில் எந்தத் திக்கில் உதயமாகிறானோ, எதில் ஸூரியாகாலத் தில் ஸூரியாகளுடைய தவமானது நடக்கிறதோ, எதில் முதலில் இரத் த உலகத்தை வியாபித்தது திபானது உண்டாயிற்றோ, எதில் யாகத் திற்குக் கண்கள் போன்ற அக்ரீஷோமதேவதைகளைச் சோந்த ஆஜ்ய பாகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, எதில் இரத் த யாகமும் ஸூர பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, எந்தத் திக்கில் செய்யப்பட்ட காமாவும் ஹோமம்செய்யப்பட்ட ஹவிஸும் எல்லாத் திக்குகளிலும் பரவு கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட இரத் த கீழ்த்திசை, பகலுக்கும் (ஸூரிய) கதிக்கும் வாயில். இதில் முன்பு தச்சுபுத்திரிகள் ஸ்திரீபரணைகளைப் பெற்றார்கள். எந்தத் திக்கில் காரயபருடைய புத்திரிகள் விருத்தியடைந்தார்களோ, எதில் இரத் தின் தேவ ராஜனாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டானோ அப்படிப்பட்ட இரத் தின் தேவர்களுடைய செல்வமானது மூலமாகவுடையது. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! இதில் தேவர்களால் தவம்செய்யப்பட்டது. ஓ! பிராமமண! இரத் த காரணத்தினால் இது பூர்வதிககென்று சொல்லப் படுகின்றது. மிக முந்தின் காலத்தில், முதலிலேயே தேவர்களால் சூழப்பட்டதினாலேயே இதை எல்லாத் திக்குகளுக்கும் பூர்வதிக காகச் சொல்லுகின்றனர். ஸூகத்தை அடைய விருப்பமுள்ளவன் இதில் முதலில் எல்லாத் தேவகார்பங்களையும் செய்யவேண்டும். இதில் முதலில் உலகங்களைப் படைக்கிறவரான பகவான் வேதங் களைக் காணுசெய்தார் இங்கேயே ஸூரியனாலே பிராமமணாதிகளிடம் ஸூரீதிரியானது சொல்லப்பட்டது. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! இதில் ஸூர்யனாலே யஜுஸுகள் யாஜஞவல்கியருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. இதில் ஸோம (ரஸம்) வரத்தையடைந்து யாகங்களில் தேவர்களால் பாணம்செய்யப்படுகிறது. இரத் தத்திக்கில் அக்னிகள் திருப்தியடைந் தவைகளாகித் தமது காரணமான ஸோமம், நெய், பால்முதலியவற் றை அருந்துகின்றன. இரத் தத்திக்கில் வருணன் பாதாளத்தை அடை ந்து செல்வத்தை அடைந்தான். ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! இரத் தத்திக கில் முன்பு பழைபவஸிஷ்டருடைய பிறப்பும் இருப்பும் (சிமிசாபத் தால்) இறப்பும் விளங்குகின்றன. இதில் ஓங்காரத்திற்குப் பதினா ளிரம் வழிகள் உண்டாகின்றன. எதில் தூம்பாக்களென்கிற முனிவர்

கள ஹவிஸின தூமத்தை அநந்தினாக்கோ, எதில இரதிரானுலே தேவதைகள விஷயத்தில் யஜ்ஞ பாக்மி ததமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட வராஹமுதலிய காட்டுமிருகங்கள் பல வதஞ்செய்யப்பட்டனவோ அப்படிப்பட்ட இரதததிககில ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நன்றிகெட்டமனிதாக்களும் அஸுராகளுமாகிய இவர் எல்லாரையும் ஸூரபன் உதயமாகிற் வனுகிக கோபத்தினால் கொல்லுகிறான். இது மூவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாககத்திற்கும் ஸுகததிற்கும் வழி இது கிக்குகளுடைய பூர்வ பாகம். விருமபுகி ரூபமான இசில பிரவேசிப்போம். நான் எவனுடைய வார்த்தையில் இருக்கிறேனோ அவனுடைய காரியமானது எனக்குப் பிரியமல்லவா¹ காலவ! சொல்லு, போவேன். மறந்ததிகக்குக்களைப்பற்றி ம கேள்.

ஹரேன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சி)

(கருடன் தேன்திசையின் சிறப்பைக் காலவருக்குச் சொல்லியது)

இது முனபு ஸூரானுலே வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட விதி¹ இலே குருவுக்குத் தக்ஷிணபாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அதனால், தக்ஷிணதிககென்று சொல்லப்படுகின்றது. இதில இந்தமூவுலகத்தினுடைய பிதருக்களின் பாகமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! பிராமமண! இதில (ஆவியைப் பருதுகின்ற) ஊஷ்மபரோனகிற தேவர்களுடைய இருப்பிடமிருக்கிறதாகக் கேட்கிறோம். இதில் விஸுவே தேவர்கள் பிதருக்களுடன் எப்பொழுதும் உலகங்களில் பூஜிக்கப்பட்டு ஸமமான பாகத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். பிராமமண! இதைத் தேவனுன் தாமததினுடைய இரண்டாவதுவாயிலாகச் சொல்லுகின்றான். காலத்தின் சிசசயமானது² தருடிககணக்காகவும் லவகணக்காகவும் கணிக்கப்படுகிறது இதில தேவரிஷிகளும் பிதருலோகத்து ரிஷிகளும் அப்படியே ராஜரிஷிகளுமாகிய அனைவரும் வருத்தமரீங்கியவர்களாகி எந்நாளும் வஸிக்கின்றார்கள். இதில தர்மமூல ஸதகியமும் (பிரானிகளசெய்த) வினையும் தெளிவாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. ஓ! பிராமமணஸரேஷ்ட! இது முடிவையடைபுரதன்மைபுள்ள² காமங்களுக்குக் கதிபானது. ஓ!

¹தருடிக இரண்டுக்கொண்டது லவம் ² 'இறந்தவர் இருவினைப்பயனை அனுபவிக்க இடமாயிருப்பது' என்பது பழையவுணர்.

பிராமமணஸ்ரேஷ்ட¹ 'இது' எல்லாநும் அடைகின்ற திக்கு. இது,
¹ அஜ்ஞானத்தால் மீயாடிக் கப்பட்டது. அதனால், ஸுகமானது
 அடையப்படுகிறதில்லை. பிராமமணஸ்ரேஷ்ட² இதில் கெட்டசெய்கை
 புள்ளவாகளாகப் படைக்கப்பட்ட பலலாபீரம் அரக்கர்கள் பாவிசு
 னாலேயே பாக்கத்தக்கவாகார்பி நுக்கின்றனா ஓ! பிராமமண!
 இதில் மந்தரபாவத்தின் புதர்களில், பிராமமண ஷிகாரின் கிருகம்
 களில், கந்தரபாகன மனததைபும் புத்திபையும் கவாகின்ற காதை
 களைப் பாடுகின்றனா. இதில், காததரானவா, காதைகளுடன்
 கானமடண்ணப்பட்ட ஸாமங்களைக் கேட்கப் பதாரிகளைவிட்டும் மர
 திரிகளைவிட்டும் ராஜபந்தைவிட்டும் வந்ததை அடைந்தார். ஓ!
 பிராமமண! இதில் ஸாவாணிமனுவும் யவகரிதருடைய புதரான
 லும் எந்த எல்லைப் ஸுரபன அதிகாரிக்கிறதில்லையோ அந்த
 எல்லையானது ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதில் ராசக்ஷஸர்களுக்கு அரசு
 னும் புலஸ்திபவம்சத்திற் பிறந்தவனும் மஹாத்மாவுமான இரா
 வணன் தவத்தைசெய்து, தேவர்களால் கொல்லப்படாமலிருப்பதை
 வரித்தான் இதில் நடந்த தவத்தினால் விருத்திரனும் இரத்திரனாக
 குச சத்ருவாமிருப்பதை அடைந்தான் எல்லாருடைய பிராணன்
 களும் இதன்யடைந்து மறுபடி² ஐந்தாயிரப்பதை அடைகின்றன.
 ஓ! காலவ! இதில், பாவசெய்கைகளை யுடைய மனிதர்கள் (நரகத்தில்)
 வேளிக்கப்படுகிறார்கள். இதில் வைதரணீ என்கிற நதியானது வை
 தரணீநரகத்திற் குரியவாகளாலே அடையப்பட்டிருக்கிறது. பிராணி
 யானது இதில் சென்று ஸுகத்தின்³ முடிவையும் துக்கத்தின்முடி
 வையும் அடைகிறது. இரத்தத்திக்கு ஸுரபன திருமபினவனாகி
 நல்லாஸ்தையுடைய ஜலத்தைப் பெருக்குகிறான்; வடதிக்கை
 யடைந்தோ பனியை விடுகிறான். ஓ! காலவ! நான் முன்காலத்தில்
 இரத்தத்திக்குப் பசியால் பிடியடைந்து எங்கும் தேடி யுத்தம்செய்
 கின்ற பெரியயானை ஆமைஇரண்டையும் அடைந்தேன். இதில் கபில
 தேவரென்று அறியப்பட்டவரும் ஸகராஜனுடையபுத்திரர்களைத்
 துன்புறுத்தினவருமான சுகரதனுளன்கிற மஹரிஷியானவர், ஸூர்
 யனிடமிருந்தும் உண்டானார் இதில், வித்தியடைந்தவர்களும் வேதங்
 களின்கையை அடைந்தவர்களுமான சிவர்களென்கிற பிராமமணர்
 கள எல்லாவேதங்களுக்கும் அத்யயனஞ்செய்து அழிவிலலாத மேர
 ஷத்தை அடைந்தனர். இதில், போகவதி என்கிறபட்டணமானது

¹ 'இருளால்' என்பது பழையவுரை. ² தேகத்தை அடைவதை.

³ 'ஸவாககரகாலுபவகளை' என்பது கருத்து

வாஸுகியினாலும் தக்ககனென்கிற நாகத்தினாலும் அபபடியே ஐரா வதனாலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் மரணகாலத்தில் டேரில் ஸூரியனாலும் அகனியினாலும் கூட விலக்கமுடியாத பெரிய இருள் அடையப்படுகிறது. ஓ! காலவ! அந்த இருளிலும் உன்னுடைய ஸஞ்சாரத்திற்கு இதோ வழி இருக்கிறது. போகவேண்டுமானால் என்னிடம் சொல். வேறான மேலைத்தகைப்பற்றியும் கேள்.

நூற்றப்பட்டாவது அத்யாயம்

பகவத்யாநபர்வம் (தோடீச்சி.)

(கருடன் மேற்றிசைபீண் சிறப்பைக் காலவருக்குக் கூறியது.)

இதுவோ, ராஜாவும 1 திககுக்குப்பதியுமான வருணனுக்கு இஷ்டமான திககு. எப்பொழுதும், ஜலாதிபதிக்கு இருப்பிடமும் ஆதியுமானது. இதில், ஸூரியன் பகலின் பின்பாகத்தில் கிரணங் களை விடுகிறான். ஓ! பிராமமணாரேஷ்ட! (அதனால்) இந்தத்திககு, பச்சிமை என்று எங்கும் கிபாதியடைந்திருக்கிறது. பகவானும் தே வருமான காஸபரா இதில் ஜலத்தைக் காப்பதற்கு ஜலஜந்துக களுக்கு அரசனாக வருணனுக்கு அபிஷேகம்செய்தார். இதில், ஸோம னானவன் வருணனை சோந்த ஆறுவிதமான எலாச சுவைகளையும் அருந்தி வளாபிழைபின் தொடக்கத்தில் தருணமும் இருளை நிவி ருத்தி செய்கிறவனுமாக உண்டாகிறான். ஓ! பிராமமண! இதில் அஸுரர்கள் வாயுவினால் கட்டப்பட்டுப் பின்னிசெய்யப்பட்டு அப் பொழுது பெருமூச்சுவிட்டுப் பெருவகாற்றுககளால் பீடையடைந்து துங்கினார்கள். இதில், ஸ்நேகதேதாடுகடிய ஸூரியனைப் பச்சிம ஸந்தியானது பாவுவதற்குக்காரணமாக, அஸ்தமென்கிற பாவத மானது ஏற்றுக்கொள்கின்றது. இதிலிருந்து பகலின்முடிவிலு ராதரியும் நித்திரையும் பிராணிககூட்டத்தினுடைய ஆயுளின் பாதியைக் கவாவதற்குப்போல வெளிக்கிளம்பி உண்டாகின்றன. இதில், இந்திரனானவன், மருத்துக்களுடைய கணம் பிறப்பதற்குக் காரணமான தன் கர்ப்பத்தைத் தரிப்பவனும் நித்திரைசெய் பவளுமான திதிதேவியைக் 2காப்பமழிறதவளாகச் செய்தான். இந்தத்திககில் இமயமலைபின்வேரானது (கடலுள் முழுகிக்கிட

1 'அரசனானவருணனுக்கும் ஸூரியனுக்கும்' எனபது பழையவுரை.

2 'அவன் கர்ப்பத்தை அழித்தான்' என்பது.

கிற) சாஸ்வதமானநதரம்லையை அடைகிறது. ஆயிரம் வருஷங்களானாலும் இதன் (அடியின்) முடிவு அடைப்பபடுகிறதில்லை. இதில் ஸ்வர்ணமயமான மலையையுடையதும் பொன்மயமான தாமரைமலர்களையுடையதுமான கடலினுடைய கரையிலவந்து காமதேனுவானது பாலைபெருகுகிறது. இதில், கடலினுடைய நடுவில் ஸூர்யனுக்கு நிகரானவனும் ஸூர்யசந்திராநீக கொல்லந்நம்புகிறவனுமான ராகுவினுடைய உடற்குறையானது காணப்படுகிறது. இதில், ¹நரையிலலாமல கறுத்ததரோமங்களையுடையவரும் கானம்செய்பவரும் காணமுடியாதவரும் இவ்விதரென்று அறிபமுடியாதவருமான ஸ்வர்ணசிரரென்கிற முனிவருடைய பெரியசபதமானது கேட்கப்படுகிறது இதில், ஹரிமேதரென்கிற முனிவருடைய தவஜவதியென்கிற குமாரியானவள், 'சிலலு, நிலலு' என்கிற ஸூர்யனுடைய சுட்டனையினால் ஆகாயத்தில் நின்றகொண்டிருந்தாள். ஒ! காலவ! இதில், வாயுவும் அக்னியும் ஜலமும் ஆகாயமும், பகலிலும் இரவிலுமுண்டான கஷ்டமானஸபரிசுத்தை நீங்குகின்றன இது முற்றுகொண்டு, ஸூர்யனுடையகதியானது குறுக்கே திரும்புகிறது. இதில்லலாச சோதிகளும் ²ஸூர்யமண்டலத்திலபிரவேசிக்கின்றன. இருபத்தெட்டுஇரவுகள் ஸூர்யனுடனசுற்றிவிட்டு மறுபடியும் சந்திரனுடைய சோகைகேபோன்ற சோகைகளினின்று மீண்டு ஸூர்யனிடமிருந்தும் வெளிவருகின்றன. இதில், எந்நாளும் கடலைப் பெருக்குவதான நதிகளின் உற்பத்தி ஏற்படுகிறது. இவ்வுள்ள கடலில் மூவுலகத்திற்கும் போதுமான ஜலம் இருக்கின்றது இதில், ஸாப்பங்களுக்கு அரசனான அனநதனுடைய வீடும இருக்கிறது. இதில் ஆதியந்த, மறறவரான விஷ்ணுவினுடைய உததமமான ஸ்தானம் இருக்கிறது. இதில், அக்னிகருகண்பனை வாயுவினுடையஸ்தானமும் இருக்கிறது. இங்கே, மரீசிமஹரிஷியின் புதரான கஸாபமஹரிஷியின் இருப்பிடமுமிருக்கிறது. உனக்கு இந்த மேலைமாககமானது சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஒ! காலவ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்ட! (உன்னுடைய) கருத்து என்ன? சொல்; போவோம்.

¹எந்நாளும் தருணரென்பது.

²'விசதி' என்று பாடம்கொண்டு, 'ஸூர்யன் ஜ்யோதிகளில் பிரவேசிக்கிறான்' என்பது பழையவுரை.

களங்கமற்றதுமான பொறபுதையல நீரில் அகப்பட்டது. அந்த மஹரிஷியானவா முன்னம அநிகமான தமமுடைய தனமுமுமையையும் பிராம்மணாகளுக்குத் தானமசெய்துவிட்டுத் தனததைப் பிராததிததபடியால் அந்தததனம் ஜீமூதரைச சோந்ததாயிற்று. ஒ! பிராம்மணஸாரேஷ்ட! காலவ! இவ்விதததில் எந்நாளும உதயத்திலும் ஸாயங்காலத்திலும் திக்ருப்பாலகாகா, 'பாரசெயவேண்டிய காரியம் எது?' என்று கூகருவினெனறனா. ஒ! பிராம்மணஸாரேஷ்ட! இந்தததிககானது இவ்விதக குணககளாலும் மறறக குணககளாலும் சிறந்ததாகி உததையென்று எங்கும் புகழ்பெற்றிருக்கிறது, எல்லாக்ருமங்களுக்கும் சிறந்ததாயிருக்கிறது. ஒ! ஐயா! கிரமமாக இந்த நான்குதிகக்குகளும உனக்கு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டன. எந்தததிக்குக்குப் போகவிரும்புகிறாய்? ஒ! பிராம்மணஸாரேஷ்ட! நான் உனக்குத் திகக்குகளும பூமியையும் முமுமையும காணப்பதற்கு முயற்சிபுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஆதலால், எனமேல ஏறு' என்றான்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(கருடவேகம்பொறுத் காலவா் துந்தக்கண்ணோடாமலே மரணம்நேருமோ என்று அஞ்சித் துயநற்றதும், கருடன் முன்னரே சொல்லாத தால் வேகமாகச்செல்ல நேர்ந்ததென்றும் விருஷப மலையில் களைப்பாறித் தீரும்புவோமென்ற ஸூட்சோல்லியதும்.)

காலவா சொல்லுகின்றா. 'ஒ! கருட! ஸாபஸாரேஷ்டாக்களுக்குப் பகையாயிருப்பவனே! உலல சிறகுகளையுடையவனே! விரதை பின் புத்திர! தாசுஷ்ய! எனனைத் தாமத்தின கண்களிருக்கின்ற கீழ்த்திககில் கொண்டுபோ. முதலிறசொல்லப்பட்டஇந்தததிகக்குக்கு முதலில் போ. இந்தததிககில் தேவதைகளுடைய ஸாந்தியத் தைச சொன்னாயன்றோ? இதில், நீ ஸத்தியமும் தாமமுமிருப்பதாக நனகு சொன்னாய். ஒ! அருணனுக்குத் தம்பியே! நானோ, எல்லாத தேவர்களோடும் சேருதற்கு விரும்புகிறேன்; அந்தததேவர்களை அடிககடி பார்ப்பதற்கும் விரும்புகிறேன்' என்றார்.

கருடன், அந்தப் பிராம்மணரை நோக்கி, 'ஏறு' என்று சொன்னான். பிறகு, காலவரென்கிற அந்த முனிவர் உடனே கருடன்மேல்

ஏறினா. காலவா, 'ஓ! ஸாப்பங்களைப் பச்சிக்கின்றவனே! செல்லு கின்ற உன்னுடைய ருபமானது முற்பகலில் ஆபிரம கிரணங்களை யுடையவனும் ஒளியைச்செய்கிறவனுமான ஸாப்பனுடைய ரூபம போலக் காணப்படுகிறது. ஓ! பச்சியே! சிறகுகளின் காற்றினால் சாயக்கப்பட்டவைகளும் பின்செல்லுகின்றவைகளுமான மரங்கள் செல்வதை, கூடப்புறப்பட்டவர்கள் செல்வதைப்போலப் பாரக் கிறேன். ஓ! ஆகாயத்தில் வருசரிப்பவனே! 1 சிறகுகளின் காற்றினால் பூமியைக் கடல் மலைகள் தோப்புகள் காடுகளான இழுகுகின்றவன போல் விளங்குகிறாய். சிறகுகளின் மிக்க காற்றினாலும் வாயுவினாலும் ஜலமானது எப்பொழுதும் மீன்களோடும் நீயான்களோடும் முதலைக் களோடும் ஆகாயத்தில் ஏறப்படுவதுபோல இருக்கிறது. ஸமமான முகமும் உருவமுமுடைய மீன்களையும் அப்படியே திமிகளையும் திமிட கிலங்களையும் நீயான்களையும் நீரக்குதிரைகளையும் மனிதமுகங்களை யுடைய நீாமனிதர்களையும் கசக்கப்பட்டவர்களபோல நான் பார்க் கின்றேன் பெருங்கடலுடைய முழக்கங்களால் எனகாதுகள் செவி டாகச் செய்யப்பட்டன. எனகாது கேட்கிறதில்லை, கண் பார்க்கிற தில்லை. 1 காரணம் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நீ பரம்மஹத்தி வருமென்பதை நினைத்து மெதுவாகச் செல். அப்பா! பச்சியே! ஸார்பன் தெரியவில்லை, திக் குக்கள் தெரியவில்லை. ஆகாயம் தெரிய வில்லை. இருளையே பார்க்கிறேன். உன்னுடைய சரீரத்தைப் பார்க்க வில்லை. ஓ! முட்டையிலுண்டானவனே! நான் உன்னுடைய கண்களை உத்தமஜாதி மணிகளைப்போலப் பார்க்கிறேன். உன்னுடைய சரீ ரத்தையாவது எனனுடைய சரீரத்தையாவது பாரக்கவில்லை. அடிக்கடி சரீரத்திலிருந்துமுண்டான அக்னியையே பார்க்கிறேன். அது கண்களை மங்கச்செய்து மறுபடியும் சிக்கிரத்தில் அவிந்துவிடுகிறது. ஓ! விந்தையின் புத்திரனே! ஆகையால். செல்வதிலுள்ள மிக்க வேகத்தை அடங்கச் செய். பாம்புகளைத் தின் பவனே! (இவ்வனம் செல்லுவதில்) எனக்குச் சிறிதும் பிரயோசன மில்லை. ஓ! மிக்க பாக்கியமுடையவனே! திருமபு. உன்னுடைய வேகத்தை நான் தாங்கவில்லை. இவ்வுலகில் குருநின்பொருட்டு ஒரு பக்கம்பச்சைக் காதுள்ளவைகளும் வெண்மைநிறமுள்ளவைகளும் சந்திரனுக்கு நிகரான காதலியுள்ளவைகளுமான எண்ணூறு குதிரைகள் (கொடுப்பதாகப்) பிரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டது. ஓ! பச்சியே! அவைகளை அடைவதற்குரிய மாரகத்தைக் காணவேயில்லை. ஆத

1 'என்பிரயோஜனத்தை நான் அறியவில்லை' என்பது பழையவுரை.

மயக்கத்தை அடைந்தவர்களாகிப் பூமியில் நிதங்கிசெய்தார்கள். கருடன், போகவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் ஒருமுகூர்த்தத்தில் விழித்துக்கொண்டு, அழகான எல்லா அய்யவங்களை யுமுடையவனும் பிரமமசர்யத்தை யுடையவனும் ரூபத்தால் தேரில்வந்த லக்ஷ்மிபோன் றவருமான அருகத்தவமுடையவனைப்பார்க்கு கிரகிப்பதற் கு மன த்தைசெய்ததினான். அதனால், கருடன் தனசர்யம் சிறகுளை இழந் ததாயிருப்பதைக் கண்டான். முகத்தையும் பாதங்களை யுமுடைய அந்தக்கருடன் தசையுருண்டைபோலானான். காலவர் அவன் அவ்வி தமிருப்பதைப்பார்க்கு, மனவருத்தத்துடன், 'இவருவந்ததற்கு இதென்ன பயன் உன்னால் அடையப்பட்டது? இவ்விதத்தில் நமக்கு எவ்வளவுகாலம் இரதவாஸம் ஏற்படப் போகிறது' உன்னுடைய மனத் தினால் தர்மத்திற்குக்கேடான என்னெக்ட்டகாரியம் நினைக்கபட்ட தது? உன்னுடைய இரத விவோதமான ஆசாரமானது லேசாக இராது' என்று வினவினான்.

பிறகு, கருடன் வேதிபரைகோக்கி, 'ஓ! பிராம்மண! நான் இரதவிதத்தைப், இவகிருந்து, எங்கே பிரமமா இருக்கிறோரா, எங்கே தேவரான மஹாதேவா இருக்கிறோரா, எங்கே ஸகாதனரான விஷ்ணு இருக்கிறோரா, எங்கே தாமமுடையஜமுப இருக்கின்றனவோ அவகே இவள் வளிககவேண்டுமென்று அவகேகொண்டிபாக நினைத் தேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, தவமுடையவரான சாண்டிலியை நோக்கி, 'பூஜையான உன்னை அப்படி நினைத்த நான் வணங்கிப் பிரார்த்திக்கிறேன். (உனது) பிரிபத்தை விருமபித துக்கிக்கின்ற மனத்தினுலே நான் இதை நினைத்தேன். ஆகையால், இவ்விதம் நன்மதிப்பினுலே இரதவிஷயத்தில் உனக்கு என்னால் அபிரியம் செய்யப்பட்டது. அது நல்லதோ, கெட்டதோ உன் மஹிமையால் கீ பொறுக்கவேண்டிம்' என்றான். அவன் அப்பொழுது. ஸந் தோஷத்தை யடைந்து அந்தக் கருடனையும் பிராம்மணஸரோஷ்டரை யும் நோக்கிச் சொல்லலானான்.

'ஓ! கருட! பப்பட்டவேண்டாம். நல்ல சிறகுகளுடையவனாக றும். சலககத்தை விடு. வதஸ்! உன்னால் நிரதிககப்பட்டவளாயிருக்கி றேன். நிரதையைபியோ நான் பொறுக்கமாட்டேன் எந்தப்பாவி என்னை கிரதிப்பரவே! அவன் உடனே உல்கங்கரிநிருத் தம் நழுவிவிடுவான். ஓர் அவலக்ஷண பூமில்லாதவனும் குற்றம் சொல்லப்படாதவனும் ஆசாரத்தைக்கொண்டவளுமான என்னுலே சிறந்ததான இரத வித் தியானது அடையப்பிட்டது. ஆசாரமானது தர்மத்தைக் கொடுக்க

சிறுது; ஆசாரமானது தனத்தை அளிக்கிறது. ஒருவன் ஆசாரத்தால் செல்வத்தை அடைவான். ஆசாரமானது அவலக்ஷணத்தைப் போக்கு சிறுது. ஆயுஷ்மானே! கருட! ஆகையால், இங்கிருந்து இஷ்டப்படி போகலாம். நான் உன்னால் நிர்திக்கத்தகுந்தவன் அல்லேன். சில இடத்தில் நிரதிக்கத்தகுந்த ஸ்திரீகள் இருக்கின்றனா. கருட! நீ உனக்காக என்னைக் கைப்பற்ற விரும்பிருந்தால் அப்பொழுதே உன்னுடைய தேகம் எசததை அடைந்திருக்கும். நீயோ தேவ தேவரான விஷ்ணுவைத் தியானித்து அவருடைய அனுக்ரகத்தினாலேயே மறுபடியும் அவகங்களு ண்டானவனவாய். முன்போல் பபல மும் வீரயமும் உடையவனுமாவாய்' என்றா பிறகு, அவனுக்கு மிக்க பலமுடையவைகளாகச் சிறகுக்கு ண்டாயின. சாண்டிலியி னாலே அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு, வந்தபடி சென்றான். (காலவரோ) அவ்வித ரூபமுள்ள குதிரைகளை அடையவே இல்லை.

பிறகு, பேசுகிறவர்களில் சிறுத்தவரான விஸ்வாமித்ரா மாகக்கத் திவிருந்துகொண்டு அநந்தகாலவரைப்பார்த்துக் கருடனுடைய முன் னிலையில் சொல்லலானா: 'ஓ! பிரம்மண! நீ எனக்கு வலியக (கொடு ப்பதாக) உறுதிசொன்ன விருபத்ததை சிறைவேற்ற இதுகாலம். அல்லது, நீ எவ்விதம் சினக்கிறாய்' என இவ்வளவுகாலம் இருந்தது போல மேலும் எதிர்பார்த்திருப்பேன் ஓ! வேதியனே! காரியம் கைகூடத்தக்க வழிபைப் பரக்கக்கடவாய்' என்றா. பிறகு, கரு டன், மிக்க துக்கத்தை அடைந்தவரும் தீனருமான அநந்தகால வரைநோக்கி, 'விஸ்வாமித்ரா சொன்னதானது இப்பொழுது என த்கும் நேரில் தெரிந்ததாயிற்று ஓ! பிரம்மணஸரேஷ்ட! காலவ! ஆகையால், வா ; ஆலோசிப்போம். குருவுக்கு முழுப்பொருளையும் கொடாமல் நீ உட்காக்கடாது' என்றான்

நூறுபத்தினுன்காவது அத்தாயம்

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(காலவருடன் சென்ற கருடன் யபாதிபிடம் சென்று காலவர் வரலாற்றைக் கூறிக் குதிரைகளை யாசித்தது.)

பிறகு, பக்ஷிகளிற் சிறந்த கருடன், தீனரான காலவரை நோக்கி, 'பொன்னுனது பூமியினுள் அக்னியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டு வாயுவி னால் சோதிக்கப்படுவதனாலும் பூமிமுழுமையும் 'ஹிரண்மமாயிருத்

தலாலும், (அரதப் பொன்) ஹிரண்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. 'உலகத்தைப்' போஷிக்கிறது' 'ஜீவிக்கச்செய்கிறது' என்னும் இந்தக் காரணத்தால் இது தனம் ஆகிறது அப்படிப்பட்ட இந்தத் தனமானது முயல்கவகளிலும் சாஸவதமாயிருக்கிறது. அப்படியே, எப்பொழுதும் குபேரன் விருத்தியடையும்பொருட்டுப் பூட்டாதி உத்தரட்டாதிக்குடன் கூடின சுக்ரவாரத்தில் அக்னிபகவான் தன் மனத்தினால் உணடுபண்ணப்பட்ட பொருளை மனிதருக்குக் கொடுக்கிறான். பிராமமணைதம்! அஜைகபாத அஹிப்பூதகிபர் என்னும் தேவதைகளாலும் குபேரனாலும் அரதப் பொருள் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணம் அடைய அரிதான பொருளானது, எளிதில் அடைய முடியாததாயிருக்கிறது. தனமில்லாமல் உனக்குக் குதிரைகளை அடைதல் இயலாது. அப்படிப்பட்ட நீ இந்த விஷயத்தில், பட்டணத்து ஜனங்களை வருத்தாமல் நமமைக் கிருதார்த்தங்களாகச் செய்பவனும் ராஜரிஷிபின் வமசத்திற்குற்றத்தவனுமான ஓர் அரசனிடம் யாசிக்கக்கடவாய். சந்திரவமசத்தில் பிறந்தவனும் எனக்கு ஸகாவுமான ஓர் அரசனிருக்கிறான். அவனை அடைவோம். அவனுக்குப் பூமியில் செல்வம் இருக்கிறது. நஹுஷனுடையபுத்திரனும் தவறாத பராகரமத்தையுடையவனுமாயயாதி என்கிற ராஜரிஷி இருக்கின்றான். அவன் நானும் சொல்லி, நீயும் நேரில் யாசித்தால் கொடுப்பான். அவனுக்குக் குபேரனுக்கிருப்பதுபோல் மிகப்பெரிதான செல்வமிருக்கிறது. ஏ! வித்வானே! இவ்விதம் (யாசித்ததுக்) கொடுப்பதனுலேயே குருவினுடையதனத்தை எடுசெய்' என்றான்.

அவ்விதம், அவர்கள் பேசிக்கொண்டும் உசித்தத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டும், பிரதிஷ்டானமென்னும் நகரத்திலிருக்கிற யயாதி ராஜனை அடைந்தார்கள். கருடன் பூஜைகளுடன் சிறந்தான அர்க்கியம் பாத்திபமமுதலியவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, வந்ததின் காரணத்தைக் கேட்க, சொல்லலானான் :

‘ஓ! அரசனே! நஹுஷபுத்திர! இந்தக்காலவன் என்னது நண்பன். தவத்திற்குநடுபிடம். பதினாபிரக்கணக்கானவருஷங்கள் விஸ்வாமித்ரருக்குச் சிஷ்பனாக இருந்தான். அப்படிப்பட்ட இந்தப்பகவானுள்

1 பொருள்வேண்டுபவன் பூட்டாதி உத்தரட்டாதிக்குடன் கூடின சுக்ரவாரத்தில் அக்னியைப் பூஜிக்கவேண்டும். அப்படிப் பூஜித்துக்கொண்டும் தன்ம் யாகஞ்செய்தல் முதலியவற்றால் குபேரனையே அடைகிறது என்பது. ‘பரோஷ்ட பதாப்யாமச சுக்ரோ’ என்பது மூலம்.

வேதியன் அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டு, உபகாரத்தைச்செய்யும் விருப்பத்தால் அவரை நோக்கி, 'உமகரு என்ன குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும்?' என்றுகேட்டான். இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட விஸ்வாமிதரர் சிறிதுகோபத்தையடைந்து இவருக்குச் செவ்வம்சிறிதாயிருப்பதை அறிந்து, இவரைநோக்கி, 'ஒருபக்கம் பசுசைக்காதுள்ளவைகளும் வெண்ப்புகிற முள்ளவைகளும் சுததமாண்பிறப்பையுடையவைகளும் சந்திரனுக்கு நிகரான கார்திபுடையவைகளுமான எண்ணூறுகுதிரைகளை எனக்குக்கொடு' என்றுசொன்னார். 'ஓ! உரலவ! அபிப்ராயமிருந்தால் இதைக்குருவுக்குத் தனமாகக்கொடு' என்று தவததைத்தனமாகக்கொண்ட விஸ்வாமிதரர் கோபத்துடன்சொன்னார். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிராமமணஸ்ரேஷ்டன் மிக்க சோகத்தால் தாபத்தைஅடைந்து அந்தபரதிபுக்காரத்தைச் செய்தற்குச் சக்தியில்லாமல் உன்னைச் சரணமாக அடைந்தான். ஓ! நரஸ்ரேஷ்டனே! உன்னிடமிருந்து பிணக்கையை வாங்கி வருத்தம் நீங்கக் குருவின்பொருட்டுக் கடனைத்தீர்த்துவிட்டுப் பெரிய தவததைச்செய்வான். உன்னையும் தவததின பாகத்தோடு சோததுவைப்பான். ராஜர்ஷிகுரிய சொந்தத் தவததினால் நிரம்பின உன்னை (ப்பினனும்) நிரப்புவான். ஓ! அரசனே! பூமிகுப பதியாயிருப்பவனே! 1 இவ்வுலகத்தில் (கொடுக்கப்படும்) குதிரையில் எவ்வளவு ரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு குதிரைகள் (அதைக் கொடுப்பவனுக்குப்) பரலோகங்களில் வருதுசேருகின்றன. பெறுதற்கு இவன் பாத்திரம். கொடுப்பதற்கு நீ பாத்திரம். இது 2 சங்கிலிவிடப்பட்ட பாலுக்கு நிகராகும்' என்றான்.

1 'குதிரையில் எத்தனை ரோமங்களுண்டோ அதனை புணயலோகங்கள் அகைக்கொடுக்கவனுக்கு வரும்' என்பது பெரிய பையர்ப்பின் கருத்து.

2 சுகும, பாலும் ஒரேநிறமுடையன; ஆகவே, ஒன்றன் நிறத்தை ஒன்று மாற்றும் இந்த உபமானத்தால் உரும சிறப்பு.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யாகங்களில் பொருள்சொல் செலவிட்டுவிட்ட யயாதி பொருளுக்கும் பிரதி யாகத் தன்மைகள் மாதவியைக் கொடுத்ததும், கருடன் காலவரிடம் அனுமதிபெற்றுக் கென்றதும், காலவர் ஏறியராவணிடம் போய்ச் சுலக்ங்கொடுத்து மாதவியை மணக்கச்செல்லியதும்.)

கருடன் இவ்விதம் உண்மையும் உத்தமமூமான வார்த்தை யைச்சொல்ல, ஆபிரமபாகவகளைச் செய்தவனும் கொடுப்பவனும் கொட்டைக்குப்பதியும் பிரபுவும் காசிதேசமுமுமைக்கும் தலைவனுமான யயாதிராஜன், பிரியநண்பனானகருடனையும் பிராமமணஸ்ரேஷ்டரான காலவரையும் பாரதநூதவததின உதாரணத்தையும் எடுத்துரைக் கப்பட்ட ஸலாககியமான பிசைஷையையும் ஜாகரதையுடன் ஆலோ சித்ததும் அடிக்கடி உறுதிசெய்து, 'ஸூர்யகுலத்திலுள்ளான் மற்ற அரசர்களைக்கடந்து என ஸம்பத்தை அடைந்தார்கள்' என்கிற இந்த எண்ணத்தையும் பாரதது, இந்தவார்த்தையை உரைக்கலானான். 'ஓ! கருட! குறமறறவனே! உன்னிலே இப்பொழுது எனது பிறப்புப் பயனுள்ளதாயிற்று; இப்பொழுது எனது குலமும் கரையேற்றப் பட்டது; இப்பொழுது என்னுடைய இந்தத்தேசமும் கரையேற் றப்பட்டது. ஓ! நண்பனே! ஒருவார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். நீ முன்பு என்னை (ச்செல்வமுள்ளவனென்று, அறிகிறது போல இப்பொழுது நான் செல்வமுடையவனுயிலே. நண்பனே! என் தனமும் குறைந்ததுவிட்டது. ஆகாயத்திற் செல்பவனே! நான் உன்னுடைய வரையையும் வீணாகச் செய்யக்கூடியவனாகவில்லை. பிராம்மணரிஷியான இவருடைய ஆசையைப் வீணாகச் செய்வதற்கு விரும்பவில்லை. என புத்திரியைக் கொடுக்கிறேன். எது செய்யவேண்டுமோ அதை இவள் செய்வாள். வந்து ஆசைகெட்டுத்திரும்புகிறவன் (கொடாதவனது) குலத்தை எரிக்கிறான். ஓ! கருட! உலகத்தில் ஆசையை நாசம்செய்கிறதான, 'கொடு' என்கிற வார்த்தையோ, 'இலலை' என்கிறவார்த்தையோ இவற்றைக் காட்டிலும் மிக்க பாவமாயுள்ளது வேறொன்றும் சொல்லப்படவில்லை. கௌரவமுள்ளமனிதன் ஆசைகெட்டுப் பயன்பெறும்போனால் கொல்லப்பட்டவனே. அவன் உதவி செய்யாதவனுடைய புத்தர்களையும்¹ பெளத்தீர்களை

¹ எனவே, கொடாதவனைக் கொல்லுகிறனென்பது சொல்லாமலே கிடைக்கிறது.

வேதியன் அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டு, உபகாரத்தைச் செய்
யும் விருப்பத்தால் அவரை நோக்கி, 'உமக்கு என்ன குருதக்ஷிணை
கொடுக்கவேண்டும?' என்று கேட்டான். இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்
வப்பட்ட விஸ்வாமிதரர் சிறிதுகோபத்தையடைந்து இவருக்குச்
செவ்வீச்சிறிதாயிருப்பதை அறிந்து, இவரை நோக்கி, 'ஒருபக்கம் பசு
சைக்காதுளளவைகளும் வெளுப்புநிறமுள்ளவைகளும் சுததமான
பிறப்பையுடையவைகளும் சந்திரனுக்குக் கிரான காரதியுடையவை
களுமான எண்ணுறுகுதிரைகளை எனக்குக் கொடு' என்று சொன்னான்.
'ஓ! ஊலவி! அபிப்ராயமிருந்தால் இதைக்குருவுக்குத் தனமாகக் கொடு'
என்று தவத்தைத் தன்மாகக் கொண்ட விஸ்வாமிதரர் கோபத்
துடனசொன்னார். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிராமமணஸரேஷ்டன்
மிக்க சேகததால் தாபத்தை அடைந்து அந்தப் பரிபுக்காரத்தைச்
செய்தற்குச் சுகதியில்லாமல் உண்ணைச் சரணமாக அடைந்தான்.
ஓ! நாமஸரேஷ்டேன! உன்னிடமிருந்து பிசைக்கையை வாங்கி வருததம்
நீங்கிக் குருவின் பொருட்டுக் கடனைத் தீர்த்துவிட்டுப் பெரிய தவத்
தைச் செய்யவான். உன்னையும் தவத்தின பாகத்தோடு சேர்த்து வைப்
பான். ராஜரிஷிக்குரிய சொந்தத் தவத்தினால் நிரமயின உண்ணை
(பரிண்ணம்) நிரப்புவான். ஓ! அரசனே! பூமிகுப் பதியாயிருப்
பவனே! 1 இவ்வுலகத்தில் (கொடுக்கப்படும) குதிரையில் எவ்வளவு
ரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு குதிரைகள் (அதைக் கொடுப்
பவனுக்குப்) பரலோகங்களில் வந்துசேருகின்றன. பெறுதற்கு
இவன் பாததிரம். கொடுப்பதற்கு நீ பாததிரம். இது 2 சங்கிஷ்
விடப்பட்ட பாங்கு நிகராகும்' என்றான்.

1 'குதிரையில் எத்தனை ரோமங்களுண்டோ அதனை புணயலோகங்
கள் அதைக்கொடுத்தவனுக்கு வரும்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்
பின் வருது.

2 அரும், பாலும் ஒரே நிறமுடையன, ஆகவே, ஒன்றன் நிறத்தை,
ஒன்று மாற்றும் இரத்த உபமானத்தால் வரும் சிறப்பு.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடர்கீச்.)

(நாகங்களில் பொருள்களைச் செலவிட்டுவிட்ட யயாதி பொருளுக்கும் பிரதீயாகத் தன் மகன் மாதவியைக் கொடுத்ததும், கருடன் காலவரிடம் அனுமதிபெற்றுக் கேன்றதும், காலவர் ஐந்நியஸவனிடம் போய்ச் சுல்கங்கொடுத்து மாதவியை மணக்கச்செல்லியதும்.)

கருடன் இவ்விதம் உண்மையும் உத்தமமுமான வார்த்தையைச் சொல்ல, ஆபிரமயாகங்களைச் செப்தவனும் கொடுப்பவனும் கெந்தைக்குப்பதியும் பிரபுவும் காசிதேசமுழுமைக்குமதலை வனுமான யயாதி ராஜன், பிரியநணபனான கருடனையும் பிராமமணஸ்ரேஷ்டரான காலவரையும் பார்த்துத் தவத்தின உதாரணத்தையும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட ஸலாகிபமான பிசைஷையையும் ஜாகரதையுடன் ஆலோசித்ததும் அடிக்கடி உறுதிசெய்து, 'ஸூர்யகுலத்தினுண்டான மற்ற அரசர்களைக்கடந்து என ஸம்பத்தை அடைந்தார்கள்' என்கிற இந்த எண்ணத்தையும் பார்த்து, இந்தவார்த்தையை உரைக்கலானான். 'ஓ! கருட! குறமற்றவனே! உன்னாலே இப்பொழுது எனது பிறப்புப் பயனுள்ளதாயிற்று; இப்பொழுது எனது குலமும் கரையேற்றப் பட்டது; இப்பொழுது எனனுடைய இந்தத்தேசமும் கரையேற்றப்பட்டது. ஓ! நண்பனே! ஒருவார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். நீ முன்பு என்னை (ச்செல்வமுள்ளவனென்று), அறிகிறது போல இப்பொழுது நான் செல்வமுடையவனுயில்லை. நண்பனே! என தனமும் குறைந்துவிட்டது. ஆகாயத்திற் செல்பவனே! நான் உன்னுடைய வரவையும் வீணாகச் செய்யக்கடியவனாகவில்லை. பிராமமணரிஷியான இவருடைய ஆசையையும் வீணாகச் செய்வதற்கு விரும்பவில்லை. என் புத்திரியைக் கொடுக்கிறேன். எது செய்யவேண்டுமோ அதை இவள் செய்வாளா. வந்து ஆசைகெட்டுத்திரும்புகிறவன் (கொடாதவனது) குலத்தை எரிககிறான். ஓ! கருட! உலகத்தில் ஆசையை நாசம்செய்கிறதான, 'கொடு' என்கிற வார்த்தையோ, 'இல்லை' என்கிறவார்த்தையோ இவற்றைக் காட்டிலும் மிக்க பாவமாயுள்ளது வேறொன்றும் சொல்லப்படவில்லை. கௌரவமுள்ளமனிதன் ஆசைகெட்டுப் பயன்பெறாமற்போனால் கொல்லப்பட்டவனே. அவன் உதவி செய்யாதவனுடைய புதராகளையும்¹ பெளத்திரர்களை

¹ எனவே, கொடாதவனைக் கொல்லுகிறனென்பது சொல்லாமலே கிடைக்கிறது.

யும் கொல்லுகிறான். ஒ! கருட! ஆகையால்,¹ நான்குவம்சங்களை ஸ்தாபனம் செய்பவளும் எல்லாததர்மங்களையும் கொடுப்பவளுமான மாதவி என்கிற எனது இந்தப் புதரியைக் கொடுக்கிறேன். ஒ! காலவரே! தெய்வப்பெண்ணுக்கு நிகரான காந்தியுள்ளவளும் எல்லாத் தர்மங்களையும் வளர்ப்பவளும் ஸ்ரபததால் எப்பொழுதும் தேவாகளாலும் மனிதர்களாலும் அஸூரர்களாலும் விரும்பப்பட்டவளும் சிறுமிபுமான இந்த எனது புதரியைப் பெற்றுக்கொள்ளும். அரசாகள ராஜ்யத்தையும் இவளுக்குப் பரிசமாகக் கொடுப்பார்களென்பது நிச்சயம். பசுமையானகாதுள்ள எண்ணுறுகுதிரைகளைக் கொடுப்பார்களென்பது சொல்லவும் வேண்டுமா? அப்படிப்பட்ட நீர் மாதவி என்கிற, எனது இந்தப் புதரியைப் பெற்றுக்கொள்ளும். ஒ! பிரபுவே! நான், தெளவித்தார் (=மகன்னமைந்தா)களுடன் கூடினவனாகக்கடவேண். இது என்னுடைய ப்ராததனை' என்றசொன்னான். கடுமையான வீரத்தையுடைய காலவரென்கிற அந்தப்பிராம்மணர் அவனுடைய 'சொல்லிக்கேட்டு அந்தக்கன்னிகையை வாங்கிக்கொண்டு, கருடனுடன், 'மதுபடியும் பாபபோம்' என்றுசொல்லிவிட்டுக் கன்னிகையுடன் புறப்பட்டார். கருடன், 'குதிரைகளுக்கு இந்தவழி அகப்பட்டது' என்றுசொல்லிவிட்டுக் காலவரிடம் அனுமதிபெற்றுத், தனதுவீடுசென்றான்.

கருடனசென்றபிறகு, காலவர் கன்னிகையுடன் ஆலோசனை செய்து, சூக்கத்தைக் கொடுப்பதில் வல்லவனான அரசனை அடைந்தார். அவர், மனத்தினால், பசுக்களுக்குதிரைகளையுடையவனும் அரசாசனத்திற்கு நிறத்தவனும் மிக்கதிறமைவாய்ந்தவனும் நாலவகைப்படைகளையுமுடையவனும் நிரம்பிய தனசாலையையும் தானயசாலையையுமுடையவனும் மடடணத்ததுஜனங்களிடம் அன்புள்ளவனும் பிராம்மணர்களுக்குப் பிச்சரிடமானவனும் குடிகளால் விரும்பப்பட்டவனும் சாந்தகுணமுடையவனும் மேலான தவத்தைசெய்கிறவனும் அயோத்யியிலிருப்பவனும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்தவனுமான ²ஹாயஸ்வனென்னும் அரசனை அடைந்தார். காலவரென்கிற அந்தவேதியார் அவனை அடைந்தது, 'ஒ! ராஜ்யரேஷ்டனே! என்னுடைய இந்தக்கன்னிகை' புத்திரர்களாலே குலத்தைசெய்திக்கச்செய்வாள். ஒ! ஹாயஸ்வனே!

¹ 'நான்குவம்சங்களாவன:—தந்தாய தந்தை, கணவனது தாயதந்தை இவர்களின் மகன்கள். இவள், பின்பு, நான்குபிள்ளைகளைப் பெறுதலால், நான்கு வம்சம் எனினும் பொருந்தும்.

² ஹாயஸ்வன் = பசுக்களுக்குதிரைகளையுடையவன்.

இவ்வீ மணியாக்கக்கொள்ளும்பொருட்டுச் 1 சுல்கத்தால வாங்கிக் கொள்ளக்கடவாய். சுல்கத்தை உனக்குச் சொல்லுவேன். அதைக் கீகட்டு ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்' என்றார்.

நூற்றப்பதினாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(ஹர்யஸ்வன்கேட்கக் காலவர் சுல்கத்தைக்கூறியதும், ஹர்யஸ்வன் தன்னிடம் சுல்கப்பொருளில் நாலலோன்றே இருத்தலால் தான் மாதவியிடம் ஒருபுத்ரனை அரநது பின் அவளைத் திருப்பிக்கொடுத்தாடுவதாகக் கொல்லியதும், மாதவி தான் மக்களைப்பெறுதோறும் தீரும்பத்திருப்பக் கன்னியாம்படி வரம்பெற்றிருப்பதைக் கூறி வேறு அரசர்களிடம் சுல்கத்தின் முக்கார்ப்பங் கையும் அடையலாமென்றதும், காலவர் ஸம்மதிக் ஹர்யஸ்வன் மாதவியிடம் வஸுமனஸேன் னும்புத்திரனைப் பெற்றுப் பிறகு மாதவியைக் கா லவரிடம் கொடுக்க அவர் அவ னுடன் தீவோதாஸனிடம் சென்றதும்.)

பிறகு, அரசர்களிறகிறத ஹர்யஸ்வனென்கிற அரசன் ஸந்ததி களினநிமித்தமாய்ப் பலவாறு ஆலோசித்துத் தீர்க்கமாகவும் உஷ்ணமாகவும் பெருமூச்சுவிட்டுச் சொல்லுகின்றான்: 'இவன், உன்னதமாயிருக்கவேண்டிய ஆறு அவயவங்களில் உன்னதமானவனும் 2ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கவேண்டிய ஐந்து அவயவங்களில் ஸூக்ஷ்மமானவனும் மூன்று அவயவங்களில் கமபிரமானவனும் ஐந்து அங்கங்களில் சிவந்தவனும் மாயிருக்கிறான். பினதட்டுக்கள், நெற்றி, தொடைகள், மூக்கு என்கிற ஆறும் உயரமாயிருக்கின்றன; விரல்களுடைய கணுக்கள், கேசம், ரோமம், நகம், தோல் ஆகிய ஐந்தும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கின்றன. குரல், மனம், நாடி மூன்றையும் ஆழ்ந்திருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றனர். உள்ளங்கைகளும், உள்ளங்கால்களும், கடைக் கண்களிரண்டும், நகங்களும் சிவந்தவைகளாயிருக்கின்றன. (புருஷனுக்கு) ஐந்தில் நீளமும் நாலில் குட்டையும் ஐந்தில் ஸூக்ஷ்மமும்

1 மணமகன், மணமகளின் பெற்றோர்களுக்குக் கொடுக்கும் வெகு மானம்.
2 'மெதுவானவை' எனப்படும்.

ஆறில் உன்னதமும் ஏழில் சிவப்பும் மூன்றில் விரிவும் மூன்றில் கம்
பிரமமாயிருப்பது ஸலாகிக்கப்படுகிறது. கன்னம், கண், கை,
தொடை, முக்கு ஐந்தும் நீண்டவைகளானால் ஸுகததை அளிக்கின்
றன். விற்கம், பினதட்டு, கமுதது, கணுககால நான்கும் குடடை
யானால் ஹிதததைத் தருகின்றன. துகததந்த அடைநதவாகளுக்கு,
பல, விரதகணு, கேசம், தோல, விரல ஆகிய ஐந்தும் ஸூகததம்
மாயிரா. மார்பு, கஷ்டம், நகம், நாசி, தோள், பிடரிபெலுமபு என்கிற
ஆறும் உன்னதமாகவும் கடைககண், பாதம், கை, கன்னம், கீழ்
மேலுததிகள், நாக்கு, நகமனனகிற (ஏழம்) சிவப்பாகவுமிருந்தால்
எல்லாஸுகததையும் அளிக்கின்றன. பல தேவாஸுராகளாலே பரீக்
கத்தககவளும்¹ பலகநதாவாகளாலே தரிசிக்கத்தககவளும் பலலக்ஷ
ணங்கள் பொருந்தியவளும் மங்களமான பலவற்றைத்தரிப்பவளு
மான இவள் சககரவாததிபான புத்திரனைப் பெறத்தககவளாயிருக்
கிறாள். ஓ! பிராமணஸரேஷ்டரே! என்னுடைய செல்வத்தை
ஆலோசித்துச் சலகததைச் சொல்லும்' என்றாள்.

காலவா, 'ஒருபக்கம் பசைசககாதுள்ளவைகளும் சந்திரன்
போல வெண்மைசிற முடையவைகளும் கலலதேசத்திறபிறநதவை
களும் சிறந்தமேனியுடையவைகளுமான எண்ணுறுகுதிரைகளை
எனக்குக் கொடு. பிறகு, நீண்டகண்களுடையவளும், அகனி
களுக்குக் காரணமான அரணிபோலச் சுபமானவளுமாயிருக்கிற
இவள் உனக்குப் புத்திராகளைப்பெறுகிறவளாவள்' என்றாள். இந்த
வார்த்தையைக்கேட்டு ராஜரிஷிபானஹாயஸவனென்கிற அரசன்
காமத்தால்மோகத்தைஅடைந்தவனும் மனமடுகிழந்தவனுமாகி ரிஷி
களில் சிறந்தவரான காலவரைநோக்கிச் சொல்லலானான்.

'உமக்கு எவ்விதக்குதிரைகள் வேண்டுமோ அவ்விதக்குதிரை
கள் என்னிடம் இருநூறு இருக்கின்றன. என்னிடம் மறறைக்
குதிரைகளோ நூற்றுக்கணக்காகச் சஞ்சரிக்கின்றன. அவைகளை
விரும்பலாம். ஓ! காலவரே! இருநூறுகுதிரைகளை அளிக்கக்கூடி.
யவனுன் அப்படிப்பட்டநான் இவ்விடம் ஒருகுழந்தையை உண்டு
பண்ணுவேன். நீ எனக்கிட்டமான இந்தவரத்தைக் கொடுக்க
வேண்டும' என்று சொன்னான். இவ்விதம்கேட்ட அந்தக்கனனி
கையோ, காலவரை நோக்கி, 'எனக்கு ஒருப்ரம்மவாதியினாலே, 'நீ
ப்ரஸவத்தின முடிவுதோறும் கன்னியாகவேஆவாய்' என்று ஒருவரம்

1 'ஸக்திதமுதலிய பலகநதர்வநூல்களைக்கற்றவளும்' என்பது
பழையவுரை.

அளிக்கப்பட்டது. குதிரைகளைப் பெற விரும்புகிற நீர் சிறந்தவைகளான குதிரைகளை வாங்கிக் கொண்டு அரசனுக்கு என்னைக்கொடும். (இப்படி) நான்கு அரசர்களிடத்திலிருந்தும் உமக்கு எண்ணூறுமே கிரமபிவிடும். அப்படியே எனக்கு நான்கு புத்திரர்களும் உண்டாவார்கள். ஒ! பிராமமணஸரேஷ்டரோ! துருவுக்காகக் குதிரைகளைச் சேர்த்தலைச் செய்பகடவீர். ஒ! பிராமமணரே! இவ்விதம் எனக்குத் தோன்றுகின்றது. நீர் எவ்விதம் நினைக்கிறீரோ? என்றான்.

கன்னிகையினால் இவ்விதம் உரைக்கப்பட்ட அந்தக்காலவழனிவரோ, அப்பொழுது, ஹர்யஸ்வனென்கிற பூபாலனை நோக்கி இந்தவார்த்தையை உரைக்கலானான்: 'ஒ! அரசனே! ஹர்யஸ்வ! இந்தக் கன்னிகையானவர் சுலகத்தினுடைய நாலிலொருபாகத்தினால் கிரகிக்கப்பட்டும். ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுக்கொள்' என்றார். அந்த அரசன் அந்தக்கன்னிகையை வாங்கிக் கொண்டு காலவரையுமஸரேதாஷ்டிககச்செய்து நல்லஸமயத்தில் நல்லதேசகாலங்களில் இஷ்டமான புத்திரனை அடைந்தான். அப்பொழுது, வஸுமனென்கிற அந்த அரசன் வஸுக்களைக்காடடினும் அதிகதனமுடையவனும் வஸுக்களுக்குரிய கியாதியுடையவனும் வஸுக்கள் (=தனத்தை) அளிப்பவனுமானான். பிறகு, புத்திமானான காலவர் ஸமபத்தில் மறுபடியும் வந்தார். பிரீதியை அடைந்த மனதையுடைய ஹர்யஸ்வனிடம் வந்து, 'ஒ! அரசனே! ஸூர்யனுக்கு நிகரான இந்தப்பாலன் உனக்குப் புதராக உண்டாகிவிட்டான். ஒ! அரசனே! சுலகத்துக்காக வேறு அரசனை அடைவதற்குச் சமயம்' என்று சொன்னார். ஸத்தியவசனத்திலிருப்பவனும் பராகரமசாலியுமான ஹர்யஸ்வன் குதிரைகளை அடைவதரிதாயி நுப்பதால் மறுபடியும் மாதவியைக்கொடுத்தான். மாதவியும் விளங்குகின்றதான ராஜலக்ஷ்மிபைவிட்டுவிட்டு மறுபடியும் தன் இசைபினால் குமாரியாகிக் காலவாபின்னை சென்றாள். வேதியர், 'உன்னிடத்திலேதானே குதிரைகளிருக்கட்டும்' என்று அந்த அரசனுக்குச் சொல்லிவிட்டிருக்க. கன்னிகையோடு கூடத் தீவிரதாஸனென்கிற அரசனைக் குறித்துச் சென்றார்.

நூற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(காலவர் தம்வரவின் காரணத்தைத் தீவோதாஸனுக்குச் சொல்லிய
தும், அவன் தன்னிடத்திலும் இருநூறுததிகளே இருந்தலால்
தானும் ஒரேஸந்ததியைப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லி
அவனை அடைந்து பிரதாத்தனன் என்றும் புத்ராணப்
பெற்றுப் பிறகு அவனைக் திருப்பிக் கொடுத்தும்)

காலவர், 'ஓ! கலயாணகுணமுளவனே! மிககதிறமைபுண்டய
வனும் பூமியைக்காப்பவனும் காடுகுநாயகனும் ஸமர்ததனும் 1 பீம
ஸேனனுடைய புத்திரனுமான தீவோதாஸனென்று கியாதிபெற்ற
அரசனொருவன் இருக்கிறான். அவனிடம் செலலுவோம்; மெல்ல
வா; வருத்தத்தை அடையாதே அந்த அரசன் தாமசீலனும் ஐம்
பொறிகளை அடக்குவதிலும் ஸதகியத்திலுமே பற்றினவனுமாயிருப்
பவன்' என்றான். அந்தக் காலவமுனிவர் அவனை அடைந்து, அவ
னால் முறைப்படி பூஜிக்கப்பட்டிருக்கும் குழந்தையின் நிமித்தத்தில்
அந்த அரசனைத் தூண்டினான்.

தீவோதாஸன், 'ஓ! பிராமமணரே! இது என்னால் முன்னமே
கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. விரிவாகச் சொல்லி என்ன பயன்? ஓ! பிராம்
மணஸரேஷ்டமே! இந்தவிஷயமோ கேட்டவுடனேயே என்னால் இசை
சிக்கப்பட்டது. (மற்ற) அரசர்களைத் தள்ளிவிட்டு இவ்விதம் என்னை
அடைந்தீரென்பது எனக்கு நன்மதிப்பாகும். இதுவும் ஐயமற
கடக்கும். ஓ! காலவரே! நமக்கும் குதிரைகளவிஷயத்தில் ஹர்
யஸவனுக்குண்டான அந்த விபவந்தான இருக்கிறது. நானும் இவ
னிடத்தில் ஓர்அரசனேயே பெற்றுக்கொள்வேன்' என்றான் பிராம்
மணஸரேஷ்டரானவர், 'அப்படியே' என்றுசொல்லிவிட்டு அரசனாக
குக் கன்னிகையைக் கொடுத்தான். அரசனும் அந்தக் கன்னிகையை
விதிபூர்வமாகக் கரகித்தான்.

ராஜரிஷியான அவன் அவனிடத்தில், பிரபாவதியினிடத்தில்
ஸூர்யன்போலவும் ஸ்வாஹாதேவியினிடம் அக்ஷிபோலவும் இந்திர
ராணியினிடம் இந்திரன்போலவும் ரோகினியினிடம் சந்திரன்
போலவும் தாமோணியினிடம் யமன்போலவும் கௌரியினிடம்
வருணன்போலவும் ரித்தியினிடம் சூர்போன்போலவும் லக்ஷ்மியி

னிடம் நாராயணர்போலவும் சுவகையினிடம் ஸமுத்திரம்போலவும்
ருத்திராணியினிடம் ருத்திரர்போலவும் வேதி (=ஸரஸ்வதி)யினி
டம் பிரம்மர்போலவும் அதிருஸ்யநதியினிடம் சக்திபோலவும் அக்ஷ
மாலையினிடம் லஸிஷ்டர்போலவும் ஸுகன்யையினிடம் சயவனர்
போலவும் ஸநதியினிடம் புலஸ்தியர்போலவும் ஷீதர்ப்பராஜ
குமாரியான லோபாமுதரையினிடம் அகஸ்தியர்போலவும் ஸாக்ஷி
யினிடம் ஸதயவான்போலவும் புலோமையினிடம் ப்ருகுபோலவும்
அதிதியினிடம் கஸ்யபர்போலவும் ரேணுகையினிடம் ரிசிகரின்
புத்ரரான ஜமதக்ஷிபோலவும் ஹைமவதியினிடம் கௌசிகர்போல
வும் தாரையினிடம் பிருகஸ்பதிபோலவும் சதபாவாவினி ம சக்
கிரனர்போலவும் பூமியினிடம் பூபதிபோலவும் உவசியினிடம் புரூர
வன்போலவும் ஸததியவதியினிடம் ரிசிகர்போலவும் ஸரஸ்வதி
யினிடம் மனுப்போலவும் சகருதலையினிடம் துஷ்யந்தனர்போல
வும் தருதியினிடம் சாஸவதரான தாமர்போலவும் தமயநதியினிடம்
நனனர்போலவும் ஸதயவதியினிடம் நாரதர்போலவும் ஜரதகாருவினி
டம் ஜரதகாருபோலவும் ப்ரதீசியினிடம் புலஸ்தியர்போலவும் மேன
கையினிடம் ஊர்ணபுபோலவும் ரம்பையினிடம் துப்பருபோலவும்
சதசீர்ஷையினிடம் வரஸுகிபோலவும் குமாரியினிடம் தனஞ்சயன
போலவும் ஸீதையினிடம் ராமர்போலவும் ருக்மிணியிடம் கிருஷ்ணர்
போலவும் சேர்த்துமகிழ்ந்தான். தீவோதாஸனென்கிற அரசன்
அவ்விதம் ரமித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மாதவியானவள் பிர
தர்த்தனென்கிற ஒருபுத்திரனைப் பெற்றாள்.

பிறகு, ஸமயம் நேரிட்டபொழுது பசுவானான அநதக் காலவர்
தீவோதாஸனை அடைநது, 'ஓ! அரசனே! என்னுடைய கன்னி
கையை நீ திருப்பிக்கொடு. குத்கைகள் இங்கு இருக்கட்டும்.
சுல்கத்திற்காக வேறிடம் செல்லுவேன்' என்று சொன்னார். பிறகு,
தர்மாத்மாவான தீவோதாஸனென்கிற அரசன் ஸததியத்தவிரூப்
பவரூபச் சமயததில் காலவருக்கு அநதக் கன்னிகையைத் திரும்பக்
கொடுத்தான்.

நூறுப்பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(காலவர் மறுபடியும் கன்னியான மாதவ்யுடன் உசீநரனிடம் சென்று
தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததும், அவனும் இருநூறு குதிரை
கொடுத்து அவனிடம் சிப்யேனும் குமாரசனப் பெற்றுக்
கொண்டதும், பிறகு மாதவியை அழைத்துச் செல்லும்
காலவர் கருடனைக் கண்டதும்)

புகழ்பெற்றவனும் உண்மையான ப்ரதிஜைஞைபயுடைய
வருமான மாதவியானவள் அப்படி அந்த ஸம்பததைத் தள்ளி
விட்டுக் கன்னிகையாகக் காலவரென்கிற வேதிபரை அடைந்தாள்.
தமமுடைய கார்யத்தில் பற்றின மனதைபுடையவரான காலவர்
ஆலோசித்துக்கொண்டே உசீநரன என்கிற அரசனைப் பார்ப்
பதற்குப் போஜநகரத்தைக் குறித்துச் சென்றாள். அவர், தவறாத
பராகரமததைபுடைய அந்த அரசனை அடைந்து, அவனை நோக்
கிச் சொல்லலானாள். 'இந்தக் கன்னிகையானவள் உனக்கு அரசாக
ளான இரண்டுபுத்திரர்களைப் பெறுவாள். அரசனே! நீ இவனிடம்
சுத்திரஸூரியாகளுக்கு நிகரான இரண்டுபுத்திரர்களைப் பெற்று
இமமையிலும் மறுமையிலும் பயன்பெற்றவனாகக்கூடவாய். எல்
லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவனே! எனக்குச் சுத்திரனுக்கு நிகரான
காந்தியுடையவைகளும் ஒருபக்கத்தில் பச்சைக்காதுள் எவைகளு
மான நானூறுகுதிரைகளைச் சலகமாகக் கொடுக்கவேண்டும். இந்தப்
'பிரபத்னமானது குருவுக்காக. குதிரைகளாலே எனக்கு ஒரு காரிய
முயில்லை. மஹாராஜனே! முடியுமானால், ஆலோசிப்பாற் செய்பலாம்.
ராஜரிஷியே! பூபால! புத்திரனில்லாதவனுயிருக்கிறப இரண்டு புத்
திரர்களைப் பெற்றுக்கொள். நீ புத்திரனாகிற ஓடத்தினாலே பிதருக்
களையும் உன்னையுமே கரையேற்று. ராஜரிஷியே! புதரனுண்டாகும்
பயனையனுபவிப்பவனே ஸ்வாகந்ததிலிருந்தும் தள்ளப்படுகிறதில்லை;
புத்திரனில்லாதவர்கள் அடைகின்ற கோரமான நரகத்தையும் அடையா
வான்' என்றார். காலவரால் சொல்லப்பட்ட இதனையும் பலவிதமான
மற்றவற்றையும் கேட்டு உசீநரனென்கிற அரசன் அவருக்கு மறு
மொழி கூறலானான்.

'ஓ! காலவரே! நீர் சொல்லுகிறபடி உமமுடைய வார்த்தை
யைக் கேட்டவனுயிருக்கிறேன். ஓ! பிராமுணரே! விதியோ

பலமானது. என்மனமோ புதரோத்ததியில்பற்றினதாக இருக்கிறது. ஒ! பிராமமணஸரேஷ்டரே! இப்படிப்பட்ட ஒற்றைக்காது கறுத்த குதிரைகளோ என்னிடம் இருந்து இருக்கின்றன. மற்றவைகள் என்னிடம் அனேகம் ஆபிரவகன் திரிகின்றன. ஒ! காலவரே! நானும் இவ்விடம் ஒரு புதரணியை பெற்றுக்கொள்வேன். நான் புத்திரவான்களான மறவர்கள் செல்லுகிறமாரக்கத்தை அடைவேன். ஒ! பிராமமணஸரேஷ்டரே! நான் உமக்கு மூல்யத்தினாலும் (மறவர்கள் செய்ததை) ஒப்புச் செய்வேன். எனனுடைய தனமோ பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் தேசத்து ஜனங்களுக்கும் ஏற்பட்டது; எனனுடைய போகத்திற்காக ஏற்பட்டதன்று. ஒ! தர்மாதமாவே! எந்த அரசன் பிறருக்காக ஏற்பட்டதனை இஷ்டப்படி கொடுக்கிறானே அவன் அந்ததையும் புகழையும் அடையான். அப்படிப்பட்ட நான் கிரகித்துக்கொளளுகிறேன். நீர் எனக்குத் தேவகன்னிகைக்கு நிகரான இந்தக்குமாரியை ஒரு புத்திரனுடைய உத்பத்திக்காகக் கொடுமே' என்றான். அவ்விதம் பலவாறுகக் கன்னிகையைக்குறித்துச் சொல்லிவருவது உச்சிரனென்கிற அரசனைப் பாரம்மணஸரேஷ்டரான காலவர் புகழ்ந்தார். காலவா உச்சிரனைக் (கன்னியைக்) கைக்கொள்ளுமாடி செய்துவிட்டு வனம் சென்றார்.

அவன், புண்படச் செய்தவன் பாக்கியத்தை அடைவதுபோல அவ்ளையடைந்து, மலைகளுடைய குகைகளிலும் நதிகளுடைய கால்வாய்களிலும் பலவிதமான பூநதோட்டங்களிலும் வனங்களிலும் உபவனங்களிலும் அழகான மாடிகளிலும் பராலாதங்களின் உச்சிகளிலும் சாளரங்களோடுகூடிய விமானங்களிலும் கர்ப்பக்ருகங்களிலும் கூடி இன்பம் நுகர்ந்தான். பிறகு, அவனுக்குச் சமயத்தில் அரசர்களின் சிறந்தவனுய்ச் சிபி என்றுபேருள்ளவனும் புகழ்பெற்றவனும் பாலஸாபனுக்குச் சமமான கார்த்தியையுடையவனுமான புத்திரன்¹ உண்டானான். அரசனே! காலவரென்கிற அந்தவேதியர் அந்த உச்சிரனை அடைந்து அந்தக் கன்னிகையை வாங்கிக்கொண்டு சென்றார்; (வழியில்) சுருட்டிக்கண்டாரா.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சி.)

(காலவர் இந்நூறுகுதிரைகள் குறைவாயிருப்பதைக் கருதுக்துச் சொல்லி
அவன்சொற்படி அநுநூறுகுதிரைகளையும் மாதவியையும் விஸ்வா
மீதாரிடம்கொடுத்ததும், விஸ்வாமீதார் அவாட்டம் அஷ்டக
னென்னும் பிள்ளையைப்பெற்று அவனோத திரும்பவும்
காலவரிடம் கொடுத்ததும், அவர் அவரையயாதியி
னிடம் கொண்டுவிட்டதும்.)

பிறகு, கருடன காலவரைகோக்கி, 'ஓ! பிராம்மண! பாகநீயத
தால் இப்பொழுது கருதாததனான உன்னைப் பாகக்கிறேன்' என்று
சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான். காலவரோ, கருடன் சொன்னவார்த்
தையைக்கேட்டு அந்தக்காரியத்தை நான்கிலொருபாகம் (பூர்த்தி
யாகாமல்) மிசசமாயிருப்பதாக அவனிடம் சொன்னார். பேசுகிறவா
களிறகிறதவனான கருடனோ அந்தக்காலவரை நோக்கி, 'நீப்ரயத்தி
னம் செய்யவேண்டாம். உனக்கு இது கைகூடாது. முன்காலத்தில்
கான்யகுப்ஜதேசத்திலரிசிகரானவர், காதியின் புதரியானஸதயவதி
யெனகிற கன்னிகையை மனைவிபாக வரித்தார். ஓ! காலவ! (அப்
பொழுது) அந்தக்காதி, 'ஓ! பகவானே! எனக்கு நீ ஒருகாது பசு
மை நிறமுள்ளவைகளும் சந்திரனுக்குடிகரான காரதியுள்ளவைகளு
மான ஆயிரம் குதிரைகளைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.
ரிசிகரோ, 'அப்படியே ஆகு' என்று சொல்லிவிட்டு வருணனுடைய
வீடுசென்று அஸ்வதீர்த்தத்தில குதிரைகளை அடைந்து அரசனுக்
குக் கொடுத்தார். அரசன் புண்டரீகமென்கிற யாகம் செய்து அவை
களைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தான். அப்பொழுது (உனக்குக்
குதிரைகளைக்கொடுத்த) அந்த அரசர்கள் அந்தப் பிராம்மணர்க
ளிடமிருந்து இருநூறு இருநூறு குதிரைகளை விலைக்குவாகுகி அடைந்
தார்கள். ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்ட! ஒட்டிச செல்லப்படுகின்ற மற்ற
நானூறு குதிரைகளும் விதத்தை என்னும் ஆற்றைக் கடக்குமபோது
அதனால் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டன. ஓ! காலவ! இவ்விதமா
னதால் அடையமுடியாததை ஒரிடத்திலும் அடைதற்கு இயலாது.
ஓ! தர்மாத்மாவே! அந்த விஸ்வாமீதரருக்கு அநுநூறு குதிரை
களோடு (மற்ற) இருநூறு குதிரைகளுக்காக இவளை ஒப்புவிப்பாயாக.
ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்ட! பிறகு, மோஹமீங்கிச் செய்யவேண்டிய

தைச்செய்தவனுவாய்' என்றான். காலவர் அவனை நோக்கி, 'அப்படியே ஆகு' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே கருடனுடன் குதிரைகளையும் கன்னிகையையும் கொண்டு விஸ்வாமிதரரை அடைந்தது, அவரை நோக்கி, 'இதோ உமமால் விரும்பப்பட்ட பொருள்களாகிற குதிரைகளில் அது நூறு இருக்கின்றன. இருநூறு குதிரைகளுக்காக இந்தக் கன்னிகையை நீர்பெற்றுக்கொள்ளும். இவ்விடம் ராஜரிஷிகளுக்கூட தாமிசுர்களான மூன்று புதராகள் உண்டானார்கள். நீரும், மனுஷ்யஸுரேஷ்டனான நானகாமவற்றெருவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும். இவ்விதம் உமக்கு என்னுறு குதிரைகளும் சிரம்மினைவகளுக்கிடும். நான உமமிடம் கடனில்லாதவனாகி ஸுகமாகத் தவம் செய்யக்கடவேன்' என்று கூறினார்.

விஸ்வாமிதரரோ, கருடனுடன் அந்தக் காலவரைப் பார்த்தும் சிறந்ததொடைகளைப் புடையவளான அந்தக் கன்னிகையையும் பார்த்தும், 'ஓ! காலவ! இந்த விஷயத்திற்காக நீ முன்னமே ஏன் இவனை எனக்குக் கொடுக்கவில்லை?' எனக்கே குலத்தை விருத்திசெய்தின்ற நான்கு புத்திரர்கள் உண்டாவார்களே! ஒரு புத்திரனாகிற பயனுக்காக உன்னுடைய கன்னிகையை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். குதிரைகளும் என்னுடைய ஆஸரமத்தையடைந்து எங்கும் திரியட்டும்' என்றார். பிறகு, மிகக் காந்தியைப் புடைய அந்த விஸ்வாமித்திரர் அவருடன் கூடி மாதவிகுமும் தமக்கும் புத்திரனான அஷ்டகவினன்கிற பிள்ளையைப் பெற்றார். மஹாமுனிவரான விஸ்வாமித்திரர் அந்தப்புத்திரனை, பிறந்தவுடனே, 1 அரத்தங்கனோடும் தர்மங்கனோடும் சேர்ப்பித்து அந்தக்குதிரைகளையும் கொடுத்தார். பிறகு, அஷ்டகன் அப்பொழுது சந்திரனுடைய பட்டணத்ததுக்குச் சமமான காந்தியைப் புடைய பட்டணத்தை அடைந்தான். கொள்கிறும் சிஷ்பரிடம் கன்னிகையைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டு வளஞ்சென்றார். காலவரும் கருடனுடன் தஷிணையக்கொடுத்து மிகத்தெளிவானமனத்தனுடன் கன்னிகையை நோக்கி, 'சிறந்த தொடைகளைப் புடையவனே! நல்ல இடையுடையவனே! உன்னுடைய தானங்களுக்குப் பதியான புத்திரனும் அப்படியே ஞானன மற்றவனும் ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றுள்ளவெற்றுவனும் அப்படியே யாகத்தைச்சீலமாகவுடையமற்றெருவனும் உண்டானார்கள். ஆகையால், உன்னுடைய புத்திரர்களாலே (உன்னுடைய) பிதாவும் நான்கு அரசர்களும் அப்படியே நானும் கரைபேற்றப்பட்டோம்' என்றார். பிறகு, காலவர் ஸர்ப்பம்

1. 'பொருள்களையும் தர்மங்களையும் நன்கு அறிவித்து' என்பது.

களைப் புகழ்க்கின்ற கருடனுக்கு அனுமதி கொடுத்தது அந்தக் கண்ணி
கையைப் பிதாவினிடமிரும்பச்சேர்ப்பிததுவிட்டு வனமேசென்றார்.

நூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம் . (தோடீச்சி.)

(யயாதி, கங்கையுள் யமுனையுள் கூடுமிடத்தில் மாதவிகீது ஸ்வயம்வரம்
ஏற்படுத்த யக்ஷக்கந்தாவர்முதலியோர்வந்ததும், மாதவி யாரையும்
வரியாமல் தவாசெய்ததும், யயாதி ஸ்வர்க்கம்சென்று
நேவேகாலம்வணித்துப் பிறகு தேவமுனிவர்முதலியோ
ரை அவமதித்தமையால் அங்கிருந்து நழுவினதும்.)

அந்த யயாதி அரசனே, கங்கை யமுனைகளுடைய ஸங்கமத்தி
லிருக்கிற ஆஸ்ரமத்தான ததையடைந்து மறுபடியும் அவளுக்குச்
சுயமவரத்தைச் செய்பவிறுப்பவகொண்டான். பூநலும் யதும் மாலை
யைக்கையில்பிடித்த தங்கையான அந்தமாதவிபைத் தேரில ஏற்றிக்
கொண்டு ஆஸ்ரமத்தைச் சுற்றிவந்தார்களா. அவ்விடத்தில், நாகர்கள்,
யக்ஷர்கள், மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், மிருகங்கள், பறவைகள், மலை
கள் மரங்கள் வனங்கள் இவற்றில் வசிப்பவர்கள் ஆகிய இவர்க
ளுடைய கூட்டமானது ஏறபட்டது. வனமானது பலஜாதி யாரான
அந்தத்தேசத்து ஜனங்களின் தலைவர்களாலே நெருங்கியதும்
பிரம்மாவுக்கு நிகரான ரிஷிகளாலே நாலுபக்கத்திலும் சூழப்பட்ட
டதுமாயிற்று. சிறந்த மேனியையுடைய அயன, வர்கள் சுட்டிக்
காட்டப்படும்பொழுது அந்த எல்லாவர்களையும் தாண்டி வன
வாஸத்தை வரனாகவரித்தான். யயாதிபின் புதரியான கன்னிகையான
வள் தேரைவிட்டிறங்கி, உறவினை வணங்கிய பரிசுத்தமான
வனதையடைந்து தவத்தைச்செய்தான். பலவித உபவாஸங்களா
லும் தீசைகளாலும் தீபங்களாலும் சரீரத்தை இலேசாகச்
செய்து மிருகங்களுடன் ஸஞ்சரிப்பவளானான். வைதீரயத்தினுடைய
முனைகளுக்கு ஒப்பானவைகளும் மெல்லியவைகளும் பசுமைசிறமுள்
ளவைகளும் துவர்ப்புள்ளவைகளும் இனிப்புள்ளவைகளும் மெதுவு
மான புறகளை மேய்கிறவனும், நல்ல சுவைபுள்ளவைகளும்
பரிசுத்தமானவைகளும் குளிரந்தவைகளும் மாசுற்றவைகளுமான
புண்யநதிகளுடைய சிறந்த ஜலங்களை அருந்துகிறவனும், சிங்கங்கள்
புலிகள் இவ்வாறையையும் காட்டுத்தீக்களிலொராமல் சூன்யமாயிருப்
பவையுமான வனங்களிலும் பிரவேசிக்கமுடியாத அடர்த்திகாடுகளி

லும், வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பெணமானபோல மானகளுடன் கூடி ஸஞ்சரிப்பவளுமாகிப் பிரமமசரியமமிருந்த விரிவான தர்மத்தை அனுஷ்டித்தாள்¹ யயாதிபும், முந்தின் அரசாகளுடைய நலையை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு பல ஆயிரவருஷங்கள் ஆயுளையுடையவனாயிருந்து பிறகு, மரணத்தை அடைந்தான். மனிதர்களில் சிறந்தவர்களான பூரு, யதுகிருவரும் வம்சத்தில் விருத்தியடைந்தார்கள். நகுஷ்புத்திரனான யயாதிபும் அவர்களாலே இடவுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் நிலைபெற்றபுகழை அடைந்தான். அரசனே! மனுஷ்யாகளுக்குப் பதிபும் மஹரிஷிகளுக்குச் சமானனும் விபுவமான யயாதிராஜன், ஸ்வாககத்தில் இருந்துகொண்டு ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளவற்றில் சிறந்ததான பயணை அனுபவித்தான். அநேகம் ஆயிரமவருஷங்களென்று டீபாகொண்ட மிக அதிகமான காலமானது சென்றபொழுது, மஹிமைபொருந்தியவாகளும் மிக்க செல்வப்பெருக்கையுடையவாகளுமான ராஜரிஷிகள் உட்கார்ந்திருக்கையில் அறிவு மழுங்கினவனும் காவத்தால் முடப்பட்டபுத்திபையுடையவனுமான யயாதி எல்லா மனிதர்களையும் தேவர்களையும் அப்படியே ரிஷிகளாகளையும் அவமதித்தான். அப்பொழுது, தேவனும் வலாஸுரனைக்கொன்றவனுமான இரத்திரன் அவன் அப்படியிருந்தலை அறிந்தான். அந்த ராஜரிஷிகளெல்லாரும், 'ஓ! ஓசு' என்று சொன்னார்கள்

நஹுஷ்புத்திரனைப்பார்த்து, 'இவன் யார்? எந்த அரசனைச் சேர்ந்தவன்? எவ்விதம் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான்? இவன், எந்தக் காமாவினலை வித்திபெற்றான்? இவனால் எங்கே தவம் செய்யப்பட்டது? ஸ்வாககத்தில் எவ்விதம் அறிப்ப்படுகிறான்? யாரால் அறியப்படுகிறான்?' என்னும் விசாரணையானது ஏற்பட்டது. ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கின்ற அவர்கள் அரசனைப்பார்த்து இவ்விதம் ஆலோசிக்கிறவர்களாகி அவனைக்குறித்து ஒருவரையொருவர் வினவினார்கள். நூற்றுக்கணக்கான விமானபாலகர்களும் ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைக் காக்கின்றவர்களும் ஆஸனபாலகர்களும் வினவப்பட்டபொழுது உடனே அவர்கள், 'அறிபோம்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களெல்லாரும் ஞானம் மறைப்பட்டு அந்த அரசனை அறியவில்லை. பிறகு, அந்த அரசன் அப்பொழுதே ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் ஒளி மழுங்கினவனானான்.

¹ யயாதியின் சரித்திரத்தை ஆதிபர்வம் சுக்-வது முதலிய அத்யாயங்களில் காண்க.

நூற்றிருபத்தோராவது^௧ அத்தயாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(இந்திரனுடைய தூதன் யயாதியை விழச்சோல்லியதும், யயாதி
ஸாதுக்களின்நடுவில் விழும்படி இந்திரனிடம் வரம்பெற்று
நைமிசாரண்யத்தில் யாகம்செய்கின்ற தன்பேரன்மார்
களின்நடுவில் விழத்தும், யயாதி அவர்கள்
கோடுக்கும் புண்யபலனை ஏற்கமுறுத்ததும்,
அவ்ருவந்த மாதவி அவர்கள் யயாதிகீதப்
பேரரேன்பதைத்தேரிவித்து அவர்கள்
கோடுந்த புண்யத்தோடு தன்புண்
யத்திலும் பாதி கோடுத்ததும்,
காலவநம் தம்வந்தத்தில்
அரைக்காற் பங்கைக்
கோடுத்ததும்.)

பிறகு, அரசன் ஸ்தானத்திலிருந்தும் சலிதது ஆஸனத்தி
லிருந்து நழுவிச் சலிக்கின்ற மனத்துடன் சோகமாகிற அகனியினால்
எரிக்கப்பட்டு மாலைவாடி அறிவழிந்து கிரீடமும் தோள்வளைகளும்
நழுவ எல்லா அங்கங்களும் தளர்ந்து ஆபரணங்களும் வஸ்திரமும்
நழுவித் தான் பராக்கப்படாமல், அவர்களை அடிக்கடிபராக்கிறவனும்
காணாதவனும் யாதுமற்றவனும் மிக்கஞ்ஞயமான மனத்துடன்
சுழன்றுகொண்டு பூதலத்தைக்குறித்தது விழப்போகிறவனுமாகி,
‘நான் ஸ்தானத்திலிருந்தும் சலிப்பதற்குக் காரணமானதும் தர்மத்
தைக்கெடுப்பதுமான எந்தத்தீர்ச்செயலானது என்னால் மனத்தினால்
ஏனைக்கப்பட்டது’ என்று ஆலோசித்தான். அங்கேயே அந்த
அரசர்களும் ஸித்தர்களும் அப்ஸரஸுகளும் பிடிப்பற்று நழு
வினவனான அந்த யயாதியைப் பார்த்தார்கள். அரசனே! பிறகு,
புண்யம் நசித்தவர்களைத் தள்ளுகிறவனான ஒரு வேலைக்காரன்வந்து,
இந்திரனுடைய கட்டளையினாலே, யயாதியைநோக்கிச் சொல்ல
லானான்:

‘ஓ! அரசகுமார! நீ மிகுந்த கொழுப்பால் மதங்கொண்டாய்.
ஒருவனையும் அவமதி யாமலிருக்கவில்லை. கர்வத்தால் உனக்கு
ஸ்வர்க்கம் நழுவிவிட்டது. நீ ஸ்வர்க்கத்திற்குத் தக்கவனல்ல. நீ
அறியப்படுகிறாயில்லை; போ; விழு’ என்று அவனை நோக்கிச்
சொன்னான். க்தியுடையவாகளிற் சிறந்தவனான நகுஷ்புத்திரன்,

‘நான் ஸாதுக்களின் நடுவில் விழுவேண்டும்’ என்னும் சொல்லை மூன்று தரம் சொல்லிவிட்டு விழப்போகையில் கதியைச் சிந்தித்தான். இந்த ஸமயத்திலேயே, அவன், நைமிசவனத்தில் அரசர்ரேஷ்டர் களான நான்குபோகளைப் பார்த்தான். அவாகளுடையநடுவில் விழுந்தான். பரதாததனன், வஸுமனஸ், உச்சிரனுடைய புதரான சிபி, அஷ்டகனென்கிறவர்கள் வாஜ்பேயமென்கிற யாகத்தினால் இந்திரனைத் திருப்தியடையச் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவாகளுடைய யாகத்திலுண்டான புகையானது ஸ்வாககத்தின் துவாரததையுடைய, யயாதி அதனை முகாரதுகொண்டு பூமியை நோக்கி விழுந்தான். பூமிக்குப்பதியான அந்த அரசன், பூமியிற் செல்லுகின்ற கங்கைபோன்றதும் பூமிக்கும் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் தொடர்ந்ததான தாமமயமான நதியைப்போன்றதுமான புகையைப்பிடித்துக் கொண்டு, ஸ்ரீமான்களும் அவயிருத்ததால் சிறந்தவர்களும் உறவினர்களும் லோகபாலர்களுக்குச் சமானாகளுமான நான்குபோகளுடைய நடுவில் விழுந்தான் ராஜரிஷியான அவன், புண்ணியம் நசித்தபொழுது, ராஜர்ரேஷ்டர்களாகிற ஹோமம்செய்யப்பட்டவை போன்ற பெரிய நான்கு அகனிகளுடைய நடுவில் விழுந்தான். அரசர்களெல்லாரும் காரதியினாலே ஜவலிக்கிறவனபோன்ற அந்த யயாதியை நோக்கி, ‘நீ யார்? யாருடைய உறவினர்? எந்தத் தேசத்தை, அல்லது, எந்த நகரத்தைச் சேர்ந்தவர்? யக்ஷரா? அல்லது, தேவரா? அல்லது, ராக்ஷஸரா? மனிதனுடைய ரூபமுடையவராயில்லை. உம்மால் என்ன பொருள் விருமப்படுகிறது?’ என்றார்கள்.

யயாதி, ‘நான் யயாதி என்கிற ராஜரிஷி, புண்யம் நசித்ததால் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நழுவிவிட்டேன். ‘ஸத்துக்களிடத்தில் விழுக்கடவேன்’ என்று தியானம்செய்துகொண்டு அந்தத் தியானத்தினால் உங்கரிடத்தில் விழுந்தேன்’ என்றான். அரசர்கள், ‘ஓ! புருஷர்ரேஷ்டரே! உம்முடைய இந்த இஷ்டமானது ஸத்தியமாகடும். எங்களுெல்லாருடைய யாகத்தின் பயனையும் தர்மத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளும்’ என்றார்கள். யயாதி, ‘நான் தானத்தை ஏற்றலால் தனத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொள்ளும் பிராமணனல்லேன். நான் க்ஷத்திரியனல்லவே? என்னுடைய புத்தியானது பிறருடைய புண்யத்தை நாசஞ்செய்வதில் கவியவில்லை’ என்றான். இந்தச் சமயத்திலேயே, பிறருக்கதைப்போல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற முறையில் அங்குவந்தவனான மாதவியைப்பார்த்து அந்த அரசர்கள்

ஸவம, வாஜபேயம் என்கிற யாகங்கள் நூற்றுக்கணக்காக அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. நீர் அவைகளுடைய பயனை அடையக்கடவீர். எனனுடைய ரதனங்களும் தனமும் மற்றச்சாதனங்களும் யாகங்களில் உபயோகிக்கப்படாதவைவாக இல்லை. அந்த ஸதயத்தால் நீர் ஸ்வர்க்கத்தை அடையக்கடவீர்' என்றான்

தெளஹித்ராகள் அந்த அரசனினோக்கிச் சொல்லச்சொல்ல, அரசன் பூமியைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். இவ்விதம் அந்த அரசர்களுடையாலும், அப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தும் நழுவின யயாதியை, எல்லா நலவினைகளாலேயும் விரைவாகவே கரையேற்றினார்கள். நான்குராஜ்யமசங்குளியும் பிறந்தவாகளும், வமசத்தை வளரச்செய்பவாக்களுமான அந்தப்பேரனமார்கள யாகத்தாலும் தானத்தாலும் செய்யப்பட்ட தங்களைத் தந்தினாலே பேரறிவாளனான மாதாமகனை, 'ஓ! அரசரே! ராஜதர்மத்தினுடைய குணத்தோடு கூடினவர்களும் எல்லாததாமங்களுடைய குணத்தோடுகூடினவாக்களுமான நான்கு உமமுடையபெண்ணினப்பிள்ளைகள்; பூபதியே! ஸ்வர்க்கத்தில் ஏறும்' என்றுசொல்லி ஸ்வர்க்கத்தில் ஏற்றினார்கள்.

நூற்றிருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(ஸ்வர்க்கத்தில் யயாதிகேடிக, பிரம்மதேவர் யயாதிவிழுகைக்குக் காரணங்கூறியதும், நாரதர் யயாதிகதையைமுடித்துக் கால வரையும் யயாதியையும் உதாரணம்கூறித் துரியோதனனைத் தருக்கைவிட்டுப் பாண்டவருடன் ஸமாதானம் செய்துகொள்ளச்சொல்லியதும்.)

• ஸுத்துக்களும் அதிகமான தனிணையைக்கொடுத்தவர்களுமான அரசாக்களாலே ஸ்வர்க்கத்தில் ஏற்றப்பட்ட யயாதி பேரனமார்களுக்கு அனுமதி கொடுத்தவிட்டு, ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து, பலவிதமலாக்களுடைய நல்ல மணத்தைபுடைய மலாமாரியினால் பொழியவும் பரிசுத்தமும் பரிசுத்தமானமணத்தைபுடையதுமான காற்றினால் வீசவும்பட்டு, தெளஹித்ராகளுடையபயனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட சலனமில்லாதஸ்தானத்தை அடைந்து, தன்னுடைய காமங்களால் செழிப்பை அடைந்து சிறந்த காரதியினால் விளங்கினான். ஸ்வர்க்கத்தில் கந்தாவாக்களுடைய கூட்டங்கள் பாடவும் அபஸ்ரஸுகளுடைய கூட்டங்கள் ஆடவும் தூதுபிகளுடைய முழக்கங்களோடு பீர்தியுடன் திரும்பவும்

வரவேற்கப்பட்டான; பல்வகைத்தேவர்களாலும் ராஜ்ஜிஷிகளாலும் சாரணர்களாலும் துதிக்கப்பட்டும், உததமமான பூஜையால் பூஜிக்கப்பட்டும், தேவதைகளாலே கொண்டாடப்படும்ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பயன்புடைய அடைந்தான அபரோமுது, பிரம்மாவான்வர், சார்தமான மனததைபுடையவனும் ஸுகததையடைந்தவனுமான அந்தயயாதி யை வராததைகளாலே திருபதியடையச்செய்திறவர்போலச் சொல்ல லானா? 'ஓ! அரசனே! உன்னாலே லோகங்களையளிக்கின்ற 1 கர்மா வைச்செய்து நான்கு பாதங்களைப் புடைய தாம்மானது அடையப்பட்டது உனக்கு இந்த லோகம் அழிவற்றதாயிருந்தது. ஸ்வர்க்கத்திலே அழிவற்ற புகழ்மே உண்டாயிருந்தது. ராஜ்ஜிஷியே! அது மறுபடியும் உன்னாலேயே உன் செயலால் கெடுக்கப்பட்டது. ஸ்வர்க்க வாஸிகள் எல்லாருடைய மனமுடி (அவர்கள் உன்னை அறியாமலிருக்கும் படி) அஞ்ஞானத்தினாலே மறைக்கப்பட்டது. அதனால், அறியப்படாமல் தள்ளப்பட்டாய். தெனாஹிதராகளாலே நீ டிரீதியோடேயே கரையேற்றப்பட்டு இங்கே வந்தாய். உனகர்மத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் சலியாததும் சாஸ்வதமும் பரிசுத்தமும் சிறந்ததும் சிலைத்ததும் அழிவற்றதுமான ஸ்தானத்தையும் அடைந்தாய்' என்றா.

யயாதி, 'ஓ! பகவானே! எனக்கு ஒரு ஸைசயமிருக்கிறது; அதனைப் போக்கவேண்டும் ஓ! உலகங்களுக்குப் பிதாமஹே! நான் மறவரைக டேடகத்தக்கவனலிலேன். அனேகம் ஆயிரம் வருஷம் முடியும் வரையில் பிராணிகளைக் காதத்தனால் விருத்திசெய்யப்பட்டதும் அனேகமானயாகங்கள் தானங்கள் இவைகளுடைய மிகுதியாலே ஸம்பாதிக்கப்பட்டதுமான என்னுடையபயன் பெரிதாயிற்றே. அது, சிறிதுகாலத்தில் நான் விழும்படி எப்படி நசித்தது? ஓ! பகவானே! நீ எனக்கு லோகங்கள் சாஸ்வதமாக நிரமாணஞ்செய்யப்பட்டிருப்பவற்றை அறிகிறீர். மிக்ககாரதியைபுடையவரே! என்னுடைய அவையெல்லாம் எப்படி நாசத்தை அடைந்தன?' என்றான். பிரம்மா, 'ஓ! ராஜ்ஜிஷிஷ்டனே! உன்னாலே அனேகமாயிரம்வருஷங்களமுடியும் வரை பிராணிகளைக் காதத்தனால் விருத்திசெய்யப்பட்டதும் அனேகமான யாகத்தானகளுடைய மிகுதியால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதுமான பயன், நீ விழக்காரணமானதும், 'கர்வம் அடைந்ததற்காக ஸ்வர்க்க வாஸிகளாலே அவமானஞ்செய்யப்பட்டாய்' என்பதுமான இந்தக்குற்றத்தினாலேயே நசித்ததுவிட்டது. ராஜ்ஜிஷியே! இந்தலோகமானது காவததாலும் வலிமையாலும் ஹிமஸயினாலும் வருசனையினாலும்

மாயைகளாலும் சாஸ்வதமாகிறதில்லை. அரசனே! இழிவானவர்களும் சிறந்தவர்களும் நடுத்தரமானவர்களும் உன்னாலே அவமானஞ் செய்யப்பட்டதக்கவர்களல்லா, காவததால் மிகவும் சுடப்பட்டவர்களுக்கு ஒரிடத்திலும் ஓர் ஆறுதலுமில்லை. நீ விழுந்து கரைஏறினதான இந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்ற மனிதர்கள் சங்கடங்களை அடைந்தாலும் கரையேறுவார்கள். ஸரீதேகமில்லை' என்றா.

அரசனே! முற்காலத்தில் காவத்தினால் யயாதியினாலும் அதிசயம் வற்புறுத்தியதால் காலவராலும் இந்தத்தேவதாமனது அடையப்பட்டது. நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் நன்மையை விரும்புகின்ற நண்பர்களுடைய சொல்லை கேட்கவேண்டும். நிரப்பாதமோ செய்யத்தக்கதன்று. நிரப்பாதமோ நாசத்தை அளிக்கின்றது. காந்தாரியின் புத்திரனே! ஆகையால், நீயும் காவதத்தையும் கோபத்தையும் தள்ளு. வீர! பாண்டவர்களுடன் கேரு. அரசனே! பட்டப்பை விடு. அப்படிப்பட்ட ரீபத்தியமும் உண்மையுமான நண்பர்களுடைய சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளக்கடவாய். பொய்யானசொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளாதே. வல்லவர்களோடு சண்டையெய்தால் சங்கடத்திற்கு உளளாவாய். அரசனே! மனிதன் கொடுக்கிற கொடைக்குச் செய்கிற செய்கைக்கும் தவத்திற்கும் ஹோமத்திற்கும் அழிவிலலை, குறைவுமில்லை. பிறன் அவதரை அனுபவிப்பான், காந்தாரவான் அவனே அனுபவிப்பான். மிகச்சிறந்ததும் ஹிதமானதும் மிகக்கற்றுக் காமக்குரோதங்களுற்றவர்களுடையதுமான இந்தப் பெரிய சரித்திரமானது உலகத்தில் பலமுறை ஆலோசித்தது நன்கு நிச்சயிக்கப்பட்டது. தர்மாதத காமங்களில் நோக்கமுள்ளவன் பூமியை அனுபவிப்பான். அரசனே! இவ்வுலகில் மனிதர்கள் கேட்கும் கேட்பிததும் ஸவர்க்கத்தை அடைகிறதற்குக் காரணமான யயாதியினுடைய இந்தப் பெரிய சரித்திரமானது மிகவும் பரிசுத்தமானது' என்றா.

நூற்றிருபத்தான்காவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(தீருதராஷ்டிரன் துரியோதனன் ஸமாதானம் செய்யும்படி கோவந்தரை வேண்டினதும், அவர் அவனை ஸமாதானம் செய்ததும்.)

தீருதராஷ்டிரன், 'ஓ! பகவானே! நாரதரே! இது நீர் எவ்விதம் சொல்லுகிறீர்? அவ்விதமே. நானும் அவ்விதமே விரும்புகிறேன்.

ஓ! பகவானே! ஆனால், நான் சுகதியில்லாதவனுயிருக்கிறேன்' என்றான். இவ்விதம் சொல்லியபிறகு, திருதாராஷ்டிரன் கேசவரை நோக்கிச் சொன்னதாவது, 'ஓ! கேசவ! நீ என்னைநோக்கி இவ்வுலகத்திற்கும் ஸ்வாககத்திற்கும் நன்மையானதும் தர்மத்திலிருந்து விலகாததும் நியாயத்திலிருந்து விலகாததுமான சொல்லைச் சொன்னாய். ஐயா! ஆனால், நான் ஸ்வாதீனமில்லாதவனாக இருக்கிறேன். (இங்கே) செய்யப்படுவது எனக்குப் பிரியமில்லை ஓ! ஜனாததன்! துஷ்டபுத்தியுள்ளவாகளான எனது புதராகள நீனைக்கவிலலை. அப்பா! தோளவலிமிக்கவனே! புருஷோத்தம! கிருஷ்ண! மரதனும் என்னுடைய கட்டளைபை மீறினவனுமான என துரியோதனனை ஸமாதானம்செய்ய முயல்வாயாக. ஓ! புஜபலமுடையவனே! ஹருஷ்கேசா! கார்தாரி, புத்திமானுனவிதூரன், நண்பர்களும் நன்மையை விருமபுசிற்றவர்களுமான பிஷ்மாமுதலான மஹாவாகள ஆகிய இவர்களுடைய நன்மையான வாதததையபுமே கேட்கவிலலை. (நீதிக்களை எடுத்துரைத்த) அப்படிப்பட்ட நீ, கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் கொடியவனும் பாவஎண்ணமுள்ளவனும் அறிவிலலாதவனும் கெடுமதியுள்ளவனும் அரசனுமானதுரயோதனனை நேரிலே சிஷிக்கக் கடவாய். ஓ! ஜனாததன்! உனக்கு மிகப்பெரிதான நண்பர்களுடைய காரியமானது செய்யப்பட்டதாகும்' என்றான்.

அப்பொழுது, எல்லாத்தர்மார்த்ததங்களுடைய உண்மையையும் அறிந்தவரான ஸ்ரீகேசவர், பொருளமயுடையவனுனதுரியோதனனைத் திருமபிநோக்கி, இனிமையானவார்த்தையை, மறுபடியும் மறுபடியும், சொல்லலானார். 'துரயோதனா! கௌரவஸாரேஷ்ட! பாரத! விசேஷமாக உன்னுடைய நன்மைக்கும் உன்னைச்சோந்தவர்களுடைய நன்மைக்குமாக ஏற்பட்ட என்னுடைய இந்த வாதததையை அறியக் கடவாய். பேரறிவாளர்களுடைய குலத்தில் பிறந்தவனும் கலவியும் ஆசாரங்களுமுடையவனும் எல்லாக்குணங்களுடனும் கூடினவனுமான நீ நன்மையான இதைச் செய்யத்தக்கவன். ஐயா! நீ நினைக்கிறதுபோன்ற இதைக் கெட்டகுலத்திற் பிறந்தவர்களும மதிக்கெட்டவர்களும் குரூரர்களும் லஜைஜபற்றவர்களுமானவர்கள் செய்வார்கள். பரதஸாரேஷ்ட! இந்தலோகத்தில், பெரியோர்களுடைய முயற்சியானது, தர்மத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் கூடினதாகக் காணப்படுகிறது. தீயோர்களுடைய முயற்சியோ விபரீதமாகக் காணப்படுகிறது. உன்னிடத்திலுள்ள இந்த பாவிருத்தியோ அடிக்கடி விபரீதமாகவே காணப்படுகிறது. இதில் கோர

மூம் உயிரைக்கவாகிறதுமான பெரிய அதாமமும் சோந்திருக்கிறது. நிமித்தமில்லாத தீமையும் உண்டாகிறது. பாரத ! இது முடியக் கூடியதாயுமில்லை இரத அனாததத்தைப் போக்கி உனக்கு நன்மையானதைச் செய்துகொள். பகைவரை வாட்டுபவனே! பிராதாகக் ளுந் தம் வேலைக்காரர்களுக்கும் மிதர்களுக்கும் நன்மைபானதைச் செய்வாய். அதமததையும் அபகீததியையும் அளிப்பதான செய்கை யிலிருந்தும் விடப்படுவாய். ஆண்மையிற சிறந்தவனே! பரதஸரேஷ்ட ! மிக அறிஞர்களும் சூரர்களும் மிகக் ஊக்கத்தையுடையவர்களும் நல்ல மனமுடையவர்களும் மிகக் கலவியுடையவர்களுமான பாண்டவர்களோடு சோந்துகொள். பகைவரை வாட்டுபவனே! அது புத்திமானான திருதராஷ்டிரருக்கும் பிதாமஹரான பிஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் மஹாபுத்திமானான விதூரருக்கும் கிருபருக்கும் ஸோமதததனுக்கும் புத்திமானான பாஹலிகருக்கும் அஸுவததாமாவுக்கும் விகாணனுக்கும் ஸஞ்சயனுக்கும் விவிமசுதிக்கும் ஞானிகளுக்கும் நண்பர்களுக்குமே மிகவும் நன்மையும் பிரியமுமாடவே இருக்கிறது. ஐயா! அப்படிபே, ஸமாதானத்தில் உலகமனைததுக்கும் சேஷமமானது உண்டாகும். லஜைஜயுள்ளவனும் நல்ல குலத்திற பிறந்தவனும் கலவியறிவுள்ளவனும் குரூரத்தன்மையிலலாதவனுமாயிருக்கிறாய். ஐயா! பரதஸரேஷ்டா! தந்தைதாயரின கட்டளையில் இரு. பாரத! பிதா இடம் கட்டளையை நன்மையாகவன்றோ நினைக்கிறார்கள்? பிதாவினால் முன்கொல்லப்பட்ட கட்டளையை ஆபததையடைந்தபோது நினைப்பாய். அப்பா! கௌரவஸரேஷ்டா! மந்திரிகளுடனகூடிய உன்னுடைய தந்தைக்குப் பாண்டவர்களுடன் சோக்கையானது விருப்பமாயிருக்கிறது. அப்பா! அது உனக்கும் விருப்பமுள்ளதாகுக. நண்பர்களுடைய கட்டளையைக் கேட்டு அங்கீகரிக்காத மனிதனை, அது, உட்கொள்ளப்பட்ட எட்டிக்கொட்டைபோல, பக்குவத்தின் முடிவில் எரிகிறது. எவன சேஷமததைச் செய்கிறதான வாததையை அறியாமையினால் அங்கீகரிக்கவிலலையோ அவன் மிக்க கலையையடைந்து, விரும்பினைதயிழந்து, பசுராததாபததையடைவான். முதலில் சேஷமகரமான வாததையைக்கேட்டு தன்னுடைய கொள்கையைவிட்டுவிட்டு, அதனையே அடைகிறவன் உலகத்தில் இனிதுவிருத்தியடைவான் ஆரதததைவிருமபுகிறவனுடைய வாததையை, பகையுடைமையால், பொறுதவனும் விபரீதமான வாததைக்கேட்பவனுமாயிருப்பவன் பகைவர்களுடையவசத்தை அடைவான். எவன் நல்லோர்களுடைய

கொள்கையை மீறித் தீயோர்களுடைய கொள்கைப்படி நடக்கிறார்களே அவனுக்கு விரைவாகத் துன்பமெண்டாக, (அவனுடைய) நண்பர்கள் துக்கத்தை அடைகின்றனர். எவன் சிறந்தவாகளான மந்திரிகளைத் தள்ளிவிட்டு மிகவும் இழிவானவர்களை அடைக்கிறார்களோ அவன் கோரமான ஆபத்தை அடைந்து கரை ஏறாததை அடையமாட்டான். பாரத! தீயோர்களை அநிபப்பவனும் தீயொழுக்கமுடையவனும் நல்லோர்களான நண்பர்களுடைய (வாதத்தை யை) கேளாதவனுடைய பிறரை விருமபித தன்னீச சேர்தவர்களைப் பணக்கற்ற அவனைப் பூமியானது விட்டுவிடுகிறது ஒ! பரதஸரேஷ்டேன! அப்படிப்பட்ட நீ வீரர்களான பாண்டவர்களுடன் விரோதிதது, நல்லபழக்கமில்லாதவர்களும் திறமையற்றவர்களும் மூடாருமான மறவர்களிடமிருந்து பாதுகாவலை விருமபுகிறாய் பூமியில் உன்னைத் தவிர வேறு எந்தமனிதன், இரத்தினங்களுக்கு நிகரானவர்களும் மஹாத்மிகளுமான ஞாதிக்களைத் தாண்டி மறவர்களிடமிருந்தும் பாதுகாவலை விருமபுவான்! குந்தியினபுத்திரர்கள் பிறந்தகாலத்தொடங்கி எந்நாளும் உன்னுடைய துன்புறுத்தப்பட்டார்கள், அவர்கள் ஒருகாலும் கோபிக்கவில்லை. ஆகையால், அவர்கள் தாம்புத்தியுள்ளவர்களல்லரோ! புஜபலமுள்ளவனே! பிறந்தது முதல் பொய்யாக உபசரிக்கப்பட்டும், புகழ்பெற்றவர்களான பருகுகள் உனவிஷயத்தில் நல்ல சினைவுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். பரதஸரேஷ்டேன! நீயும் சிறந்தவர்களான உன்பந்துக்கள் விஷயத்தில் அப்படியே நல்ல சினைவுள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். கோபத்தினவசத்தை அடையாதே. பரதஸரேஷ்டேன! அறிஞர்களுடைய முயற்சியானது, (தாமாததகாமவகளைக்கிற) தரிவாக்கத்தொடுக்கின்றதாயிருக்கிறது தரிவாக்கங்கள் கைகூடாத விஷயத்தில் (அறிஞர்களான) மனிதர்கள் தாமாததவகன் இரண்டையும் அனுசரிக்கின்றனர் (அவற்றைத்) தனித்தனி அபிமானிப்பவர்களில், தீரணவன் தாமததை அனுஸரிக்கிறான். மதயமனவன் கலகத்துக்குக் காரணமான அர்த்தத்தை அனுஸரிக்கிறான். மூடனானவன் காமத்தையே அனுஸரிக்கிறான். புலன்களாலுண்டான ஆசையினாலே தாமததைவிடுகிற பராகிருதன் (=மூடன்) கெட்ட உபாயத்தால் காமத்தையும் அர்த்தத்தையும் அடையவிருமபுகிறவனாகி நாசத்தை அடைவான். காமத்தையும் ஆர்த்தத்தையும் அடையவிருமபுகிறவனோ, முதலில் தாமதத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும். தாமதத்தைவிட்டு ஆர்த்தமும் காமமும் ஒருபொழுதும் விலகா. ாஜனே! தாமதத்தையே தரிவாக்கத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லு

கின்றனா. அந்தத்தாமத்தால் அடையவிரும்புகிறவனோ, புதரில் பறைய திப்போலச சீக்கிரம் விருத்திஅடைவான். அப்பா! பரத ஸரேஷ்டா! அப்படிப்பட்ட நீ, பெரிதும் ஜவலிக்கிறதும் எல்லா அரசாசனிடத்திலும் கியாதிபெற்றதுமான ஆதிபதயத்தைக் கெட்ட உபாயத்தால் அடையவிரும்புகிறாய். அரசனே! நன்றாகப்பழகுகிற வாகளிடத்திலு பொய்யாகப் பழகுகிறவன், கோடாலியால் வனத்தை வெட்டுவதுபோலத் தன்னைப்பே வெட்டுகிறான். ஒருவன் எவனுக்கு அவமானத்தைவிரும்புகிறதில்லையோ அவனுடையபுத்திபைக் கலங்கச் செய்கக் கூடாது. கலக்கப்படாத புத்திபையுடைய அவ்னுடைய எண்ணமானது நன்மையிலிருக்கிறது. பாரத! மனோவசமுள்ளவன் மூன்றுஉலகங்களிலும் பிராகிருத (=மூட) னுனமற்ற ஒருவனையுமே அவமதிக்கக்கூடாது, சிறந்தவாகளான அந்தப்பாண்டவர்களை அவமதிக்கக்கூடாதென்பது சொல்லவும் வேண்டுமா? பொருமைபின்வசத்தை அடைந்தமனிதன் ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை, பாரத! பரவுதலை அடைந்ததெல்லாம் தடுக்கப்படுமென்றோ? பரமானத்தை ஆலோசித்துப் பார். உனக்குத் துஷ்டங்களைவிட்டுப் பாண்டவர்களுடன் சேருதலானது நன்மையைச் செய்கக்கூடியது. நீ, அவர்களாலே பரிதியை அடையும்படி செய்யப்பட்டு, எல்லா இஷ்டங்களையும் அடைவாய். ராஜ ஸரேஷ்டனே! பாண்டவர்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பூமியை அனுபவிக்கிறவனாயிருந்துகொண்டு அவர்களைப் புறக்கணித்து வேறிடமிருந்தும் பாதுகாவலை விரும்புகிறாய். பாரத! துச்சாஸனன், தூஷிஷ்ணன், காணன், சகுனி ஆகிய இவர்களிடத்திலு அதிகாரத்தை வைத்துவிட்டுச் செல்வத்தை விரும்புகிறாய். பாரத! இவர்கள், உனக்கு ஞானத்திலும் தாமத்திலும் அாதத்திலும் போதுமான வாகளல்லா, பாண்டவர்களை நோக்கப் பராகரமத்திலும் போதுமானவாகளல்லா, உன்னுடனகூடினவர்களான இந்த எல்லா அரசர்களுடே, யுத்தத்தில் கோபத்தை அடைந்தவனுள் பீமஸேனனுடைய முகத்தைப் பார்ப்பதற்கும் போதுமானவர்களல்லா ஜபா! நன்றாக அமைக்கப்பட்டதும், சிறந்ததுமான இந்த அரசாசனின் சேனை, இந்தப்பீஷ்மர், துரோணர், இந்தக் காணன், கிருபா, ஸோமத்தன் மகனுள் பூரிஸரவஸ், அஸ்வத்தாமா, ஜயதரதன் ஆகிய இவர்களெல்லாருடே அாஜுனனை எதிர்த்துப் போடுசெய் வல்லவரல்லா. அாஜுன்னோ, யுத்தத்தில் எல்லாத் தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனிதர்கள், கந்தாவர்கள் ஆகிய அனைவராலும் ஜயிக்கப்பட முடியாதவன். யுத்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. அரசாசனின் சேனை முழுமையிலும் போரில்

அர்ஜுனனை எதிர்த்துக் கீழ்த்ததுடன் வீட்டுக்குத்திரும்புகிறவனுள் ஆண்பிள்ளையைப் பார்க்கமுடியுமா? பரதஸரோஷ்டனே! இவ்வுலகில் ஜனங்களை நாசஞ்செய்ததனால் உனக்கு என்ன பயன்? எவன் ஜயிக்கப்பட்டால் உனக்கு ஜயமெற்படுமோ அந்த ஓர் ஆண்பிள்ளையைப் பார்க்கலாம். எவன் காண்டவபரஸத்திலு, தேவர்களையும் கந்தாவர்களையும் பக்ஷங்களையும் அஸுரர்களையும் நாகர்களையும் வென்றானே அவனுடன் எந்தமனிதன் புத்தஞ்செய்வான்? அப்படியே, விராட்கரத்திலு மிக்க ஆசசரியமானது கேட்கப்படுகிறது. அது ஒருவனுக்கும் அனேகம் பேர்களுக்கும் பேர்துமான உதாரணம் எவனால் புத்தத்தில் மஹாதேவரான சங்கரா நேரில் ஸந்தோஷிக்குமபடி செய்மப்பட்டாரோ, ஜயிக்கமுடியாதவனும் அவமதிக்கமுடியாதவனும் ஜபத்தைச் சீலமாகவுடையவனும் நமுவாதவனும் வீரனும் உறுதியாயிருப்பவனுமான அந்த அர்ஜுனனை இந்தபுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு விரும்புகிறாய். புத்தத்தில் என்னைச் சகாயமாகவுடையவனும் எதிர்த்துவருகிறவனுமான அர்ஜுனனோடு சண்டையை, நேரில்வந்த இந்திரனுபிருந்தாலும், எவன் வேண்டத்தகுதியுள்ளவன்? எவன் புத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிப்பானோ அவன் கைகளால் பூமியை உயர எடுப்பான்; கோபத்தை அடைந்தால், இந்தப்பிரஜைகளை எரிப்பான்; தேவர்களை ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தும் தள்ளுவான். புத்திரர்களையும் ஸர்காதரர்களையும் நூதிகளையும் ஸம்பந்திகளையும் பாரா. உன்னிமித்தத்தில் இந்தப் பரதஸரோஷ்டாகள் அழியவேண்டாம் கௌரவர்களில் மிச்சம் இருக்கட்டும். இந்தக்குலமானது அவமானத்தை அடையவேண்டாம். அரசனே! நீ புகழ்திறநு குலத்தைக் கொன்றவனென்று சொல்லப்பட்டே வேண்டாம். மஹாரதர்களான பாண்டவர்கள் உன்னையே இளவரசுப் பதவியிலும் உன்பிதாவான திருதராஷ்டிரராஜரை மஹாராஜ புதவியிலும் ஸ்தாபனம்செய்வார்கள் அப்பா! மிக ஓங்கிவரும் வலிபவருவதுமான ஸ்ரீபை அவமானஞ்செய்யாதே. பாண்டவர்களுக்குப்பாதிபைக் கொடுத்துவிட்டுப் பெரிதான செலவத்தை அடையக்கூடவாய். பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானத்தைச் செய்து, நண்பர்கள் சொல்லுகிறபடியும் நடந்தால், மிதரர்களோடு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் நெடுங்காலம் மங்களங்களை அடைவாய்' என்றார்.

நாற்றிருபத்தைந்தாவது அ்த்யாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மதுரோனர்கள் கோவிந்தா சோல்லியதைக் கேட்கவேண்டுமென்றும் திருதராஷ்டிரன் அதைக் கோவிலில் தீமையே வருமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

பரதஸுரேஷ்டே! கேசவருடையவாரதத்தைபக கேட்ட பிறகு, சந்தனுவினபுத்ரரான பீஷ்மா, பொறுமையுடையவனான துரியோதனனை நோக்கி, 'நண்பர்களுக்கூப பகைதணிதலைவிருமபி வாஸுதேவா சொன்ன வார்த்தையை அனுஸரிகக்ககடவாய். அப்பா! கோபத்திற்குவசமாகாதே. ஐயா! மஹாதமாவான கேசவா சொன்னதைச் செய்யாவிடில், ஒருபொழுதும் நன்மையையும் ஸுகத்தை யும் மங்களத்தையும் அடையமாட்டாய். குழந்தாய்! புஜபலமமைந்த கேசவா தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் நன்மையானதை உனக்குச் சொன்னார். அரசனே! அந்த அர்த்தத்தை அடையக்கடவாய் ஜனங்களை நாசம்செய்யாதே. நீ, திருதராஷ்டிரன் ஜீவித்திருக்கும் பொழுதே, எல்லாஅரசர்களுடைய செல்வத்துள்ளும் மேலாக விளங்குகிற இந்தப் பரதவம்சத்தினசெல்வத்தை தூபபுத்தியினால் நழுவச்செய்யப்போகிறது. மந்திரிகள், புத்திரர்கள், ஸுஹோதரர்கள், உறவினர்களுடன் உன்னை 'நான்' என்கிறஇந்தப்புத்தியினாலே உயிரையிழக்கச் செய்யப்போகிறது. பரதஸுரேஷ்ட! கேசவா, தந்தை, புத்திமானுவிதுரனஇவர்களுடைய உண்மையும் பயனுள்ளதுமான வாரதத்தை மீறி, குலத்தைக் கொல்லுகிறவனும கெட்டமனிதனும கெடும்திபுடையவனுமாக கெட்டவழிபை அடைபாடுதே. தாய் தந்தையரைத் துபரக்கடலில் முழுகச்செய்யாதே' என்றார். பிறகு, துரோணா, பொறுமைக்குவசப்பட்டவனும அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகிறவனுமான துரியோதனனை நோக்கி, 'அப்பா! கேசவா உனக்குத் தாமதத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் கூடிய வாரதத்தையச் சொன்னார். அரசனே! சந்தனுவின புத்ரரான பீஷ்மரும் அப்படியே சொல்லினா. அதனை ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவாய். அரசனே! 1 பிராஜ்ஞர்களும் 2 மேதாவிர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் மிக்க

1 ப்ராஜ்ஞா = நன்கு

2 மேதாவின = புதிதுபுதிதாகத் தோன்றும் அறிவுள்ளவா; அல்லது, ஒருதரம் பார்த்தது மறவாத அறிவுள்ளவர்.

கற்றவர்களும் நன்மையில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அவர்கள் உனக்கு நன்மைபானவாததையைச் சொன்னார்கள். அதனை ஏற்றுக் கொள்ளக்கடவாய் மிக்க புத்தகமானே! கிருஷ்ணரும் பிஷ்மரும் சொல்லுவதைச் செய்க்கடவாய். பகவதவாட்டுகிறவனே! புத்தியின் மயக்கத்தால் மாதவரை அவமானம் செய்யாதே உன்னை உதஸாஹரப்படுத்துகிறவர்கள் ஒரு பொழுதுங் ாரியத்திற்கு உதவார்கள். புத்தம் நேரிடப்பொழுது வைரததைப் பிறருடைய கழுத்தில் போட்டுவிடுவார்கள். எல்லாப் பிரஜைகளையும் அப்படியே புத்திரர்களையும் பிரதாக்களையும் கொன்றுவிடாதே எதப்பக்கூத்தலை கிருஷ்ணாஜ்ஞாநாக்விருக்கின்றார்களோ அந்தப் பக்கத்திலுள்ளவர்களை மிகவும் ஜடிக்முடியாதவர்களாக அறியக்கடவாய். குழந்தாய்! பாரத! இதுதான் ஆபதாக்களான கிருஷ்ண பிஷ்மா இவர்களின் உண்மையான அபிப்ராயம். நீ அவகீகரியாவிட்டால் பச்சாத் தாபத்தை அடைவாய் இந்த ஆஜ்ஞன டாசுராமா சொன்னதைக் காட்டிலும் மிகமேலானவன். தேவகியின் புத்திரரான கிருஷ்ணரோ, தேவர்களாலும் தாங்கமுடியாதவா. பாதஸாரேஷ்ட! இந்த விஷயத்தில் உனக்கு பிரியமாகவும் இனிமையாகவும் சொன்னதினால் என்ன பயன்? உனக்கு இதுமுழுதும் சொல்லப்பட்டது. எப்படி விருமபுகிறாயோ அப்படியே செய். பாதஸாரேஷ்டனே! உனக்கு முற்படியும் சொல்லுவதற்கு என் மனம் எழவில்லை என்றா.

அந்தவார்த்தையின் நடுவில், கூத்தாவான விதூரரும், கிருதராஷ்டிரரின் புத்திரனும் பொறுமையுடையவனுமான துரியோதனனைப்பார்த்து, 'துரியோதன! பாதஸாரேஷ்ட! நான் உன்னைப்பற்றித் துக்கிக்கவில்லை. முதியவர்களான இந்தக் காரதாரியையும் உன்னுடைய பிதாவையும்பற்றித் துக்கிக்கிறேன். இவர்கள், கெட்ட மனமுடைய நாதனை உன்னை மிதராகளும் மந்திரிகளும் இறந்து நாதனற்றுச் சிறகுஅற பறவைகள்போலத் திரியப்போகிறார்களே! குலத்தைக்கெடுப்பவனும் கெட்டவனுமான இந்தப்பாவியைப் பெற்று, பிசுநூகாக்களாப் துயரத்துடன் இந்தப் பூமியில் திரியப்போகின்றார்களே!' என்று சொன்னார். பிறகு, அரசனை கிருதராஷ்டிரன், அரசாக்களுக்குத் தம்பிமார்களுடன் உட்கார்ந்திருப்பவனை துரியோதனனை நோக்கி, 'துரியோதன! இதனை அறியக் கடவாய். மிக்க மனங்களும் 2 யோக 3 கேஷமங்களோடு கூடியதும் கெடுதலற்றது

1 'தாம் செய்யவேண்டியதைப் பிரா செய்யும்படி விட்டுவிடுவர்' என்பது. 2 புதிதாகக் கிடைப்பது. 3 கிடைப்பதைக் காப்பது.

சுகன்

ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

மான மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன் சொன்னதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவாய். வருத்தமில்லாமல் கராயத்தைச் செய்பவரான கிருஷ்ணராகிய இந்த ஸஹாயத்தால் எல்லா அரசாக்கரிடத்திலும் இஷ்டமான எல்லா அபிப்பிராயங்களையும் அடைவேராம். அப்பா! கேசவருடன் நனகுசோரநது யுதிஷ்டிரனை அடை பாரதர்களுக்குக் கேடிலலாததான எல்லா கேஷமத்தையும் செய். குழந்தாய்! வாஸுதேவராகிற உபாயத்தினால் சாந்தியை அடை. இதைக் காலத்தால் நேரிடாதாக நினைக்கிறேன். துரியோதன! நீ மீறாதே. நீ உன்னிமித்தமாகச் சொல்லுகிறவரும் ஸமாதானத்தை யாசிக்கிறவருமான கேசவரை நிராகரிக் கிறுபேயானால், உனக்குத் தோல்வியிலலை என்பதிலலை (= நிச்சயம் தோல்வியே) என்றான்

நூற்றிருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பீஷ்மத்தோணிகள் பகைவர் போருக்கு ஸநாகம் செய்யும் முன்னரே ஸமாதானம் செய்துகொள்ளும்படி கீரும்பவும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸமமான வருத்தத்தை உடையவர்களான பீஷ்மரும் துரோணரும், கட்டளையை மீறுகின்றவனான துரயோதனனை நோக்கி, மேல்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானார்கள்: 'கிருஷ்ணர்ஜுனாகள ஸநாகத்தை அடையாமலும் காண்டவமானது வேலைசெய்யத் தொடங்காமலும் தெனம்யரானவா யுத்ததீபித்தமான அகனியில் பகைவருடைய பலத்தை ஹோமம் செய்யாமலும் லஜைபுள்ளவனும் பெரிய வில்லையுடையவனுமான யுதிஷ்டிரன் சினங்கொண்டு உன்னுடைய சேனையைப் பாராமலும் இருக்குமபொழுதே, பகைபானது தணிவை அடையட்டும். பெரியவில்லையுடையவனான அரஜுனனும் பீமஸேனனும் தமச்சேனையில் நிலையாகிறகிறவராகக் காணப்படாதபொழுதே, வைரமானது தணிவை அடையட்டும். பீமஸேனன் கையில் கதைபுடன் உன்சேனையை எதிர்த்துத் தாண்டுவனாகி மராகங்களில் திரியாமலிருக்கையிலேயே, பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானம் செய்துகொள்ளு புத்தத்தில் வீரர்களைக் கொல்லுகின்ற கதையினாலே, காலத்தினால் பக்குவமான மரத்தினகனிகளைத்

தள்ளுவதுபோல யானையிலிருந்து யுத்தம் செய்பவர்களின் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளாமலிருக்கும்பொழுதே, வைரமானது தணியை அடையட்டும். அஸ்தரங்களில் பழக்கமுள்ளவர்களான நகுலனும் ஸஹதேவனும் துருபதனுடைய புதரான திருஷ்டதயுமனும் விராடனும் சிகண்டியும் சிசுபாலனுடைய புத்திரனும் கவசமபூணி வேசமாகப் பாணங்களை விடுத்ததுக்கொண்டு, பெருங்கடலில் முதலைகள் பிரவேசிப்பதுபோல, பிரவேசிக்காமலிருக்கும்பொழுதே, பகையானது தணியை அடையட்டும். அரசாங்களுடைய மென்மையான சரீரங்களில் உக்கிரமான கழுகிற்குக்கடிகுள பாணங்கள் விழாமலிருக்கையிலேயே, பகையானது தணியை அடையட்டும். சந்தனமும் அகிலும் பூசப்பட்டவைகளும் ஹரங்களைப்பொறக்காசுகளையும் தரிப்பவைகளுமான வீரர்களுடைய மார்புகளில், பெரியவிலுடையவர்களும் அஸ்திரங்களில் பழக்கமுள்ளவர்களும் விரைவாகப் (பாணங்களை) விடுகிறவர்களும் தூரத்தில் விழ்ச்செய்கிறவர்களும் குறிவைத்தவர்களுமான பாண்டவர்களாலே, இரும்பாலசெய்யப்பட்ட பெரிய பாணங்கள் போடப்பட்டதொபொழுதே, வைரமானது சமனத்தை அடையட்டும். அரசர்களில்கிறதவனும் தாமராஜனுமான பூதிஷ்டிரன் தலைபால வணங்குகிறவனுன உன்னைக் கைகளால் ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். பரதஸரேஷ்ட! மிகத் தையபுடன் கூடின தர்மராஜன் துவஜம் அவருசும்பதானைனனும் ரோகைகளால் அடையாளமுடைய தனது வலக்கையைச் சமாதானத்திற்காக உனதுதோளில் வைக்கக்கடவன். ரத்தினமுள்ள கொடிபோன்ற மோதிரமணிந்ததும் உட்புறம் ரத்தினம்போலச் சிவந்திருக்கிற விரல்களையுடையதுமான கையினாலே, உட்காராதவனுன உன்னுடைய முதுகைத் தடவட்டும். பரதஸரேஷ்ட! ஆசாமரம் போன்ற தோளையுடையவனும் பெரிய புஜங்கையுடையவனுமான பீமஸேனன் ஸமாதானத்தின்பொருட்டு உன்னைத் தழுவிக்கொண்டு ஸமாதானத்துடன்வா ததையையுமசொல்லட்டும். அரசனே! அர்ஜுனனும் நகுல ஸஹதேவர்களும்மகிய மூவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு அவர்களை உச்சிமோந்து அன்புடன் பேசக்கடவாய். வீரர்களும் ஸகோதரர்களுமான பாண்டவர்களுடன சேர்ந்தவனுன உன்னைப்போதது அரசர்கள் ஆனந்தக்கண்ணீரை விட்டும். அரசர்களுடைய ராஜதானிகளில் முழு ஒற்றுமையும முழுகப்பட்டும். பூமியை, பாண்டவர்களிடம் ஸதேஹாதரத்தன்மையுடன் அனுபவிக்கக்கடவாய். (பொருமையும் கோபமுமாகிய) ஜவரமில்லாதவனாகக் கடவாய் எனறா.

ஊற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனீ, தன்னிடம் சிறிதும் குற்றமில்லையென்றும் பீஷ்மர்
முதலியோர் காத்தலால் தன்னை வெல்லமுடியாதென்றும்
போரில் உயிர்போவதாயிருந்தாலும் பாண்டவர்களுக்கு
ஊசித்துமிழும் கோடேனென்றும் கோவிந்தரிடம்
சொல்லியது.)

துரியோதனன, கௌரவர்களுடைய ஸபையில் அப்சிரியமான
வாததையைக்கேட்டு, புஜபலமுள்ளவரும் புகழ்பெற்றவருமான
வாஸுதேவரை நோக்கி மறுமொழி கூறலானான். 'ஓ! கேசவரே! நீ
இதை நன்கு ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டும் எனனையே பெரும்
பாலும் விபரீதமாகப்பேசின தூஷிக்கிறீர். ஓ! மதுஸூதனரே!
காரணமின்றிப் பாண்டவாக்கிடம் அனபிதனுண்டான வாததையி
னால், நீ, பலாபலத்தை நன்கு பார்த்தும், ஏன் எந்நாளும் தூஷிக்கி
றீர்? நீரும் விதூரரும் அரசரும் ஆசராயரும் பிதாமஹரும் என
னையே நிர்திக்கிறீர்கள், மறற்ப் பாண்டவனொருவனையும் நிர்திக்க
வில்லை. நாளை இந்தவிஷயத்தில் என்னுடைய தவறுதல் ஒன்றையும்
அறியவில்லை. தவிர, அரசனுடன்கூடும் நீங்கள் எல்லாரும் என
னைப் பகைக்கிறீர்கள். ஓ! பகைவரைத் தண்டிப்பவரே! கேசவரே!
நான் நன்கு ஆலோசித்தேன். இப்பொழுது நான் சொன்னதையும் காண்
வில்லை. ஓ! மதுஸூதனரே! பாண்டவர்கள், பிரியத்துடன் ஏற்றுக்
கொண்ட சூதாட்டத்தில், சகுனியினால் ராஜ்யத்தை (ககவர்ந்து)
வெல்லப்பட்டார்கள். அதில் என்னுடைய ¹ குற்றம் என்ன? ஓ! மது
ஸூதனரே! அதில் பாண்டவர்களுடைய ஜயிக்கப்பட்ட சிறிதுபொரு
ளும் அப்பொழுது ² அவர்களுக்கே அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது.
ஓ! ஜயிப்பவர்களிற சிறந்தவரே! ஜயிக்கமுடியாதவர்களான அந்நப
பாண்டவர்கள், (மறுபடியும்) சூதாட்டத்தால் ஜயிக்கப்பட்டு வனம்
சென்றார்கள். அதில் எங்களுடைய குற்றம் ஒன்றும் இல்லை. ஓ!
கிருஷ்ணரே! (சூதில்) திறமையிலலாதவர்களான பாண்டவர்கள்
³ பகைவாபோலப் பகைவருடன்கூடி ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவர்
களாய் எந்தக்குற்றத்தால் பகைக்கிறார்கள்? நாங்கள் அவர்களுக்கு

1 'என்னத தூஷிக்க என்ன காரணம்?' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 'அதை அப்பொழுது அவர்களே அங்கேரித்தனர்' என்றும்.

3 'எங்களைப் பகைவரைப்போலப் பகைக்கிறார்கள்' என்றும்.

எந்தக்குற்றத்தைச் செய்தோம்? எந்தக்குற்றத்திற்காகப் பாண்டவர்கள் ஸ்ருஞ்சயாகாண்டுக் கூடித் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களான எங்களைக் கொல்ல விரும்புகிறார்கள்? நாங்களும் கொடியசெய்கையாலோ சொல்லாலோ மனத்தில மிகக் தளர்ச்சியடைந்து பயத்தினால் இவ்வுலகில் இருதிரனைக்கூட வணங்கமாட்டோம். ஒ! கிருஷ்ணரே! பகைவரை அடக்குபவரே! யுத்தத்தினால் எங்களை ஜயிக்கத் துணிகிறவனும் சூத்தரியதாமததை அனுஷ்டிப்பவனுமானவனைக் காணேன். ஒ! மதுஸூதனரே! பீஷ்மரும் க்ருபரும் துரோணரும் காணாமும தேவர்களாலும் யுத்தத்தால் வெல்லமுடியாதவர்கள். பாண்டவர்களாலே வெல்லமுடியாதவர்களென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? ஒ! மாதவரே! ஸ்வதர்மத்தை ஆலோசித்து யுத்தத்தில் ஸமயத்தில் அஸ்திரத்தினால் மரணத்தை அடைவோமேயானால் அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு அருகாமானதே. ஒ! ஜனர்த்தனரே! நாங்கள் யுத்தத்தில் சரதலபத்தை அடைந்து சயனிப்போமேயானால் அது சூத்தரியர்களான எங்களுக்கு முக்கியமான தாமதம். ஒ! மாதவரே! அப்படிப்பட்ட நாங்கள் பகைவர்களை வணங்காமல் யுத்தத்தில் வீரசபனத்தை அடைவோமானால் எங்களைக்குறித்து ஒருவரும் வருத்தத்தை அடையா. நல்ல குலத்திற் பிறந்து சூத்தரியதாமததோடிருப்பவனான எவன் இவ்வுலகில் இவ்விதம் பிழைப்பைக்குறித்துப் பயத்தினால் ஒருகாலாவது எவனிடமாவது வணங்குவான்? உயரக்கிளம்பவே வேண்டும்; வணங்கக்கூடாது. உயரக்கிளம்புவதே ஆண்தனமையன்றோ? 1. கணுநிலமுறிந்தாலும் முறியலாம். இவ்வுலகில் ஒருவனிடத்திலும் வணங்கக்கூடாது' என்கிற மாதங்கருடைய வராததையை நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் பின்பற்ற விரும்புகிறார்கள். என்னேப்போனவன் உயிருள்ள வரையில் தர்மத்தின்பொருட்டே பிராமமணாக்களுக்கு வணங்க வேண்டும். அப்படியே, மற்றவனொருவனையும் மதியாமல் ஸஞ்சரிக்க வேண்டும். இது சூத்தரியர்களுக்குரிய தர்மம். இது எப்பொழுதும் எனக்கும் ஸமமதமானது. ஒ! கேசவரே! முன் என்னுடைய பிதாவினால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டிருந்த ராஜபத்தின பாகமும் நான் உயிருடனிருக்கையில் மறுபடியும் ஒரு பொழுதும் அடையாததக்கதில்லை. ஒ! ஜனர்த்தனரே! மாதவரே! அரசரான திருதராஷ்டிரர் எது வரையில் ராஜபத்தை ஆளுகிறாரோ அதுவரையில் நாங்களோ அவர்களோ ஆயுதங்களைவைத்துவிட்டு (அவரை) அடுத்துப்பிழைக்க வேண்டும். ஒ! ஜனர்த்தனரே! முன் நான் சிறுவனாகப் பரவசனாயிருக்

குமபொழுது, கொடுக்கக்கூடாத ராஜ்யமானது அறியாமையினாலேயோ பயத்தினாலேயோ கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஓ! விருஷண! நரதனரே! கேசவரே! இப்பொழுது, புஜபல மமைந்தவனுன நான் ஆளுகையில், அது மறுபடியும் பாண்டவாகளால் அடையத்தக்கதன்று. ஓ! கேசவரே! கூர்மைபாண ஊசியினுடைய முனையினாலே குத்தப்படுமளவுகூட எங்கள் பூமியில் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்கதில்லை' என்றான்.

நூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்தாயம்.

ப க வ த் ய ர ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் துர்யோதனனை நித்தித்து அவன் பாண்டவருக்குச் செய்த கீமைகளை நினைப்பூட்டியதும், பாண்டவருடன் கோவிதில் கேளரவர் துர்யோதனைக் கட்டிப் பாண்டவரிடம் கொடுப்பாரென்று துச்சாலனன் கொல்லத் துர்யோதனன் கோபமுற்று வெளியே சென்றதும், கோவிந்தர் குலசேஷ மதுக்காகத் துர்யோதனனை நீக்கிவிடும்படியும் அவனைக்கட்டிப் பாண்டவரிடம் கொடுக்கும் படியும் தீருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியதும்.)

பிறகு, கிருஷ்ணா கோபததால் உலங்கிய கண்களையுடையவராகிசிரிததுவிடிக் கௌரவர்களுடைய ஸபையில் துர்யோதனனை நோக்கி இந்த வாரதததை உரைக்கலானா—‘ஏ! மூட! வீரசபனத்தை அடையப்போகிறாய்? அதனை இஷ்டப்படி அடையவே போகிறாய். மதுதிரிகளுடன் உறுதியாக இருக்கக்கடவாய் பெரிபயுத்தமானது நேரிடப்போகிறது. அரசனே! நீ, ‘பாண்டவர்களவிஷயத்தில் நான் கிரமத்தைமீறி ஒன்றும் செய்யவில்லை’ என்று நினைக்கிறதையெல்லாம் அறியக்கடவாய் பாரத! மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களுடைய செல்வதகினாலே தபிக்கச்செய்யப்பட நீ சகுனியுடனகடிசுருதாட்டத்தைக் கெட்ட ஆலோசனையால் செய்தாய். அப்பா! சிறந்தவர்களும் ஸாதுக்களால் கொண்டாடப்பட்டவர்களும் நேராக நடப்பவர்களுமான ஞானிகள் எப்படி கோணலவழியாக அவ்வித அநியாயத

தைசெய்யப்படததக்கவராவர்மிக்கபுத்திமானே! சூதாட்டமானது ஸததுக்களுடைய புத்தியை நாசம் செய்வது; அஸததுக்களுக்கு அதில் பகைகளும் துன்பங்களும் உண்டாகின்றன. நீ ஸததுக்களுடைய ஆசாரங்களை நன்குபாராமல் பாவத்தில் பற்றினவர்களுடன கூடி அப்படிப்பட்ட கோரமான இரதததுன்பத்தைச சூதாட்டத்தின் வழியாகச் செய்துவிட்டாய். நீ திரௌபதியை ஸபைக்கு வருவித்தது வெளிப்படையாகப் பேசினபடி வேறு எவன் பிரதாவின பாரிபைக்கு விபீதத்தைச் செய்ததக்கவனாவான்? நல்ல குலத்திற பிறந்தவனும் நன்னடை யுடையவனும் பாண்டவர்களுக்கு உயிரிலும் சிறந்தவனும் ராஜமஹிஷியுமான அவன் உன்னாலே அநதப்படி அவமதிக்கப்பட்டான். பகைவரை வாட்டுகின்ற சூதீபுத்திரர்கள் வன்ம செல்லும் பொழுது கௌரவர்களுடைய ஸபையில் துசசாஸன்ன சொல்லிபதைக் கௌரவர்களெல்லாரும் அறிவார்கள். நல்ல நடை யுடையவர்களும் லோபமற்றவர்களும் எப்பொழுதும் தாமவழியில் நடப்பவர்களுமான தனபநதுக்களிடத்தில் ஸாதுவான் எவன் இரதத தகாதசெயலைச் செய்வான்? கர்ணனும் துசசாஸன்னும் நீயும், சூநரர்களும் அயோகயாக்களுமானவர்கள் சொல்லுகிறதுபோல, கடுமையான வார்த்தையைப் பலவாகச் சொன்னீர்கள். வாரணவதத்தில் சிறுவர்களான அவர்களைத் தாபுடன்கூட எரிப்பதற்குப் பெரிதான முயற்சி செய்யப்பட்டது. அது உனக்குப் பயன்தரவில்லை. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் தாயாருடன் ஏகசகர நகரியிலே ஒரு பிராம்மணனுடையவீட்டில் மறைந்துகொண்டு நெடுங்காலம் வசித்தார்கள். பாண்டவர்களைக் கொல்லுதற்காக விஷத்தினாலும் ஸாப்பங்களாலும் கட்டுக்களாலும் எல்லாஉபாயங்களாலும் நீ முயற்சிசெய்தாய். அவையும் உனக்குப் பயன்தரவில்லை இவ்வித எண்ணமுள்ள நீ, பாண்டவர்களவிஷயத்தில் எப்பொழுதும் கபடசெய்யக்கேடாடிருப்பவன். மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களவிஷயத்தில் உனக்கு ஏன் குற்றமில்லை? இவ்வித நடையுள்ளவனும் பாவத்தைச் செய்பவனுமான நீ எப்படி ராஜபத்தில் இருக்கத்தக்கவன்? குலத்தில்பாவி யகியிருப்பவனே! அப்படிப்பட்ட நீ ராஜபதையும் ஸூகத்தையும் இழக்கப்போகிறாய். நீ பாவி. யாசிப்பவர்களான இவர்களுக்குத் தந்தையினுடையதான பாகததைக் கொடுக்கவிரும்பாத நீ, ஐஸ்வாயமிழ்நது அடிபட்டுவிழ்ந்தபின், அதைக்கொடுக்கப் போகிறாய். பாண்டவர்களவிஷயத்தில் கொலைகாரன்போல் பலவகையான கெடடகாரயங்களேச்செய்துவிட்டு, இப்பொழுது கபடசெய்யையுடையவனும் அயோ

கயனுமாகி, வழக்காடுகிறாய். அரசனே! தாய்தந்தைகளாலும் பிஷ்மராலும் துரோணராலும் விதுரராலும், 'ஸமாதானத்தை அடை' எனறு அடிக்கடி, சொல்லப்பட்டும், ஸமாதானத்தை அடையவில்லை. அரசனே! ஸமாதானத்தில் உனக்கும் பாரதநாட்டுக்கும் இருவருக்கும் பெரியலாபம் உண்டானதே? அதை நீ விரும்பவில்லை. இதிலுத்திக குறைவைக்காட்டிலும் வேறென்ன காரணம்? அரசனே! நண்பர்களுடைய வராததையை மீறினதால் ஸுகத்தை அடையப்போகிறதில்லை பூபதியே! நீ தர்மத்திற்கு விரோதமாகவும் அபகீர்த்திக்குக் காரணமாகவும் காரியங்களைச் செய்கிறாய்' என்றா.

இவ்விதம், மாதவா பொருமைபுள்ள துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லும் பொழுது, துச்சாஸனன், கௌரவர்களுடைய ஸபையில், 'அரசனே! பாண்டவர்களுடன் சேராமல் உன்னுடைய இஷ்டப்படி இருப்பாயானால் கௌரவர்கள் உனனைக் கட்டிக் குருதியின் புத்திரனுக்குக் கொடுத்தாவிடுவார்கள். ஓ! அரசனே! பிஷ்மரும் துரோணரும் உன்னுடைய பிதாவும், கீழும் நானும் காணனுமாகிய நம் மூவரையும் பாண்டவர்களிடம் கொடுக்கப்போகின்றனர்' என்கிற இந்தவார்த்தையைச் சொன்னான். திருதராஷ்டிரனின் புத்திரனும் கெட்ட புத்தியுடையவனும் லஜஜயபற்றவனும் (பேரியோர்களால் நனகு) பழக்கப்படாதவன்போல மரியாதையில்லாதவனும் காவமுள்ளவனும் பூஜயர்களை அவமதிப்பவனுமான துரியோதனன் தம்பியினுடைய இந்த வராததையைக்கேட்டுச் சினங்கொண்டு பெரியஸாபம்போல மூச்சுவிட்டு, விதுரரும் திருதராஷ்டிரனும் மஹாராஜனும் பாஹ்லிகனும் இருபனும் ஸோமத்ததனும் பிஷ்மரும் துரோணரும் ஜனாததனரும் மாகிய இவர்களெல்லாரையும் அனாதரவுசெய்துவிட்டு எழுந்திருந்து புறப்பட்டான். அரசனான அவன் புறப்பட்டதைப்பார்த்து, தம்பி மாரகனும் மந்திரிமார்களும் எல்லா அரசர்களும் பிந்தொடாந்தார்கள். துரியோதனன் கோபங்கொண்டு ஸபையிலிருந்தும் கிளம்பி ஸகோதரர்களுடன் புறப்பட்டதைப்பார்த்துச் சந்தனுவின புத்திரரான பிஷ்மா சொல்லலானான்.

'தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் தள்ளிவிட்டுக் கோபத்தை அடைகின்றவனுக்கு விரைவாகத் துன்பம் ஏற்படுதலால், அவனைப்பற்றிப் பகைவர்கள் சிரிக்கின்றார்கள். திருதராஷ்டிரபுத்திரனான இந்த ராஜகுமாரன் கெட்டமதிபுள்ளவனும் உபாயத்தை அறியாதவனும் அரசாட்சியில் வீண்பறதுள்ளவனும் கோபத்திற்கும் லோபத்திற்கும் வசமானவனுமாயிருக்கிறான். ஓ! ஜனாததனனே! இந்த கூத்தரிய

ஜாதிமுழுவதையும் காலத்தால் பக்குவமானதாக நினைக்கிறேன். எல்லாஅரசாசனமும் மந்திரிகளுடன் அறியாமையால் அனுஸரித்திருக்கின்றனர்' என்றா. புண்டரீகாஷ்டமும் வீரபவானுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணா, பிஷ்மருடைய வாததையைக்கேட்டவுடன், பிஷ்மா துரோணர்முதலிய எல்லாபாபுமகோகக்சி சொல்லலானா — 'மந்தனான அரசனை, அரசனுயிருக்கும்விஷயத்தில் வலிந்து அடக்காத (= விலக்காத) படியால், இது கௌரவஸுரோஷ்டாகள எல்லாருடையதுமான பெரிய தவறாகும். ஒ! பகவதரை அடக்குபவர்களே! அந்தவிஷயத்தில் ஸமயோசிதமாகச் செய்பவேண்டியதை நான் நினைக்கிறேன். அது செய்யப்படுமவிஷயத்தில், நன்மைஉண்டாகும் ஒ! குறமறமறவர்களே! உங்களுக்கு விருப்பமிருக்குமானால் உங்களுடைய அனுபவத்தால் நான் சொல்லும் ஹிதமானவாதத்தை முழுமையையும் கேளுங்கள். பாரதர்களே! இது உங்களுக்கும் தெரிந்ததே. குறமறமான நடையுள்ளவனும் மனத்தை வசமசெய்யாதவனும் போஜராஜனுடைய புத்திரனுமானகமஸன் பிதா ஜீ சித்திருக்கையிலேயே, ஐஸ்வரயததைக்கைப்பற்றி மிருதபுவினவசத்தை அடைந்தான். உகாலேனருடைய புத்திரனான அவன பந்துக்களால் கைவிடப்பட்டு, ஞாநிகளுடையஹிதத்தை விருமபின்னன்னாலே பெருமபேராரில் கொல்லப்பட்டான். மறுபடியும், ஆஹுக்ருமாரரான உகாலேனா எங்களுடைய ஞாநிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவராகிப் போஜராஜவமிசத்தை விருத்திசெய்கின்ற அரசராகச்செய்யப்பட்டார். பாரதரே! குலத்திற்காகக் கமஸனொருவனைவிட்டு எல்லாபாதவர்களும் அந்தகர்களும் வருஷ்ணிகளும் சேர்ந்து ஸுகமாக வளாகின்றனர். அரசரே! தவிரவும், பிராஜைகளுக்குப்பதியான பிரமமதேவா சொன்னா. ஒ! பாரதரே! தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தமானது வளர்ந்து, ஆயுதங்கள் எடுக்கப்பட்டு உலகங்கள் இரண்டாகப்பிரிந்தது நசிக்குின்ற பொழுது, தேவரும் உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவருமான பகவானான வா சொல்லலானார்

'திதியின புத்திரர்களும் தனுவின்புத்தார்களுமான அஸுரர்கள் தோலவியை அடையப்போகிறார்கள். ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ருத்ராக்களுமானதேவர்கள் வெல்லப்போகின்றனர். இந்தயுத்தத்தில் தேவர்களும் அஸுரர்களுடைய மானிடர்களும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மிகக்கோபங்கொண்டு ஒருவரையொருவர் அடிப்பார். இருக்கின்றஜகமெல்லாம் ஒருமுகத்ததத்தில் இல்லாமற்போகும்' 'என்று நினைத்துப் பெரிதானஸ்தானத்திலிருக்கின்ற

பரமமதேவா தாமனேனோக்சி, 'இந்தத் தைத்யாக்களையும் தானவர்களை யும்கூடி வருணனுக்குக்கொதி' என்றா. பிறகு, இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட தாமன, பிரம்மாவின்னுடைய கட்டையினாலே எல்லாத் தைத்யாக்களையும் தானவர்களையும்கூடி வருணனிடம் கொடுத்தான். ஜலவகநாக்ருக தலைவனான வருணன அந்த அஸுரர்களைத் தாமனுடைய பாசங்களாலும் தன்னுடைய பாசங்களாலும் கட்டி முயற்சியுடன் கடலில் (வைதனு) எப்பொழுதும் ரங்கிக்கிறான். அப்படிப் போலத் துரியோதனையும் கர்ணனையும் ஸுபலபுதரனான சகுனியையும் துச்சாஸனையும்கூடப் பாண்டவர்களிடம் கொடுங்கள். ஒரு குலத்திற்காக ஒருமனிதனை விடவேண்டி. ஒருகிராமத்திற்காக, ஒரு குலத்தை விடவேண்டி. ஒருநீதசத்திற்காக ஒருகிராமத்தை விடவேண்டி தனக்காக, பூரிபை விடவேண்டி. அரசரே! ஸ்ரீததி ரிபரோஷ்டரே! துரியோதனனை கட்டினபிறகு, பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானத்தைச் செய்துகொள்ளும். உமமுடைய நிமித்தத்தில் ஸ்ரீததி ரியர்கள் நாசத்தை அடைப்பேவ்ண்டாம்' என்றா.

ஊற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோட்சீசீ.)

(திருநராஷ்டிரன்சொற்படி விதூரீ காந்தாரியை ஸபைகீது அழைத்துவந்ததும், அவன் துரியோதனனை மறுபடியும் அழைப்பித்து நீதிகுறிப் பாண்டவருடன் ஸமாதானஞ்செய்து கொள்ளச்சொல்லியதும்.)

வாஸுதேவருடைய வார்த்தைபைக்கேட்டு, அரசனான திருநராஷ்டிரன், எல்லாத்தர்மங்களையும் உணர்ந்தவரான விதூரரை விரையசெய்துநொண்டு, 'அப்பா! மிக்கபுத்திமனே! போ. நீண்டஅறிவுடையவரான காந்தாரியை இவனே அழைத்துவா. அவருடன் தூபுத்தியுள்ள துரியோதனனை நல்லவார்த்தை சொல்லுகிறேன். நீயசெய்கையும் கெட்டஎண்ணமுமுடைய துரியோதனனுக்கு அவள், சமாதானத்தைச் செய்யாமற்போனால், நாம் நண்பனாக இருஷ்ணனுடைய வார்த்தையில் இருப்போம். ஒருஸமயம், அவள், லோபத்தால் பற்றப்பட்டவனும்கெடும் துயுடையவனும்கெட்டசேர்க்கையுடையவனுமான துரியோதனனுக்குச் சமாதானநிமித்தமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவளாகி நலவழியைக் காண்பிப்பாள். ஒருஸமயம், நமக்குத் துரியோதனனால் செய்யப்பட்டதும் பெரிதும்

கோமுகமான துன்பத்தைச் சமனமசெய்வாளானால் அது வெகுநாள் களுக்கு அழிவிலலாத யோகக்கூழ்மமாகும்' என்று சொன்னான். விநாயகோ, திருதராஷ்டிரராஜனுடைய வராததையைக்கேட்டு, அவனுடைய கட்டளையினாலே, மிக்க அறிவைபுடைய காரதாரியை அழைத்து வந்தார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! காரதாரி! துஷ்டபுத்தியுடையவனும் கட்டளையை மீறினவனுமான உன்னுடைய இரதப்புத்திரன், செல்வத்திலுள்ள பேராசையினாலே, செல்வத்தையும் உயிரையும் விடப்போகிறான்.' மரியாதையிலலாதவனும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் மூடனுமான் இவன், நல்லபழக்கமில்லாதவனபோல, அனபர்களுடைய வராததையைமீறிப் பாவிக்குந்நகூடி ஸபையிலிருந்தும் வெளியிற சென்றுவிட்டான்' என்றான். புகழுள்ளவரும் ராஜபுதியுமான அந்தக்காரதாரி பாததாவினுடைய வராததையைக்கேட்டுப் பெரிய நன்மைபைத்தேங்கிறவனாகி ஒருவராததையெல்லலானான் : 'ராஜ்யத்தில் ஆசைகொண்டவனும் லோபியுமான புத்திரனை விரைவில் அழைத்துவரச்செய்யும் தாமதத்தையும் அரதத்தையும் கெடுக்கிறவனும் நல்லபழக்கமில்லாதவனுமானவனாலே ராஜ்யமானது அடைதற்கு முடியாது. அப்படியிருந்தும், எல்லாவிதத்தாலும் வணக்கமில்லாத இவனாலே அது அடையப்பட்டது. ஓ! திருதராஷ்டிரரே! இந்தவிஷயத்தில் புத்திரனிடம் பிரியமுள்ளவரும், அவன் பாவியாயிருப்பதை அறிந்தும், அவனுடையபுத்தியை அனுஸரிப்பவருமான நீர்தாம் மிகவும் நிர்திக்கத்தக்கவர். அரசரே! காமத்துக்கும் கோபத்துக்கும் நன்குவசப்பட்டு, லோபத்தையடைந்தவனான அப்படிப்பட்டஇவன் இப்பொழுது உமாராலே பலாத்காரமாகத் திருப்புவதற்கும் முடியாதவன். மூடனும் அறபத்தன்மையுடையவனும் கெட்டபுத்தியுடையவனும் தீயோகளை உதவியாகவுடையவனும் லோபியுமாயிருப்பவனுக்கு ராஜ்யத்தை அளித்த மிதித்தமாகத் திருதராஷ்டிரர் பயனை அனுபவிக்கிறார். அரசர், தம்மவருள்ளேரும் வேறுபாட்டை எப்படி அலக்ஷ்யம் செய்யலாம்? உம்மவரைவிட்டுப்பிரிந்த உம்மைப் பகைவர்கள் ¹கொல்லுவார்கள். ஓ! மஹாராஜரே! ஸாமத்தினாலோ பேதத்தினாலோ கட்டக்கூடிய ஆபத்துக்களைத் தாண்டுவதற்காக எவன் தன் ஜனங்களிடம் தண்டோபாயத்தைச் செய்வான்?' என்றான்.

1 'பாஹுலிஷ்யநதி = நகைப்பார்கள்' எனப்பது வேறுபாட்டும்.

விதூர், திருதராவ்டிர னுடையகட்டையினாலும் மாதாவின் வசனத்தினாலும் பொருமைபுள்ள துரியோதனனை மறுபடியும் ஸபைக்கு அழைத்துவந்தார். அவன் தாயினவார்த்தையை எதிர் பார்க்கிறவனும் கோபத்தால் கண்களசிவந்து ஸாப்பம்போலப் பெரு முச்சுவிடுகிறவனுமாகித் திருடபவும் ஸபையில் னுழைந்தான். காதாரி, (ஸபையில்) னுழைந்தவனும் நெறிதவறினவனுமான அரதப் புத்திரனைப்பார்த்துத் தூஷித்துச் சமாதானத்தினிமித்தமான வாதையை உரைக்கலானான் : 'புத்திர! தூயோதன! பந்துக்களுடன் கூடின உனக்கு நன்மைபும் அப்படியே முடிவில் ஸுகத்தை அளிப்பது மான என்னுடைய இரதவார்த்தையை அறிபககடவாய். பரதஸ்ரேஷ்ட! தூயோதன! உன்னோடுகூடப் பிதாவும் பிஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் விதூருமாகிப் ஆபதான எரதவார்த்தையைச்சொன்னார்களோ அரதவார்த்தையைச் செப. நீ ஸமாதானத்தை அடைந்தால் பிஷ்மருக்கும் பிதாவுக்கும் எனக்கும் துரோணா முதலிய ஆபதாந்குக்கும் பூஜைபானது செய்யப்பட்டதாகும் பரதஸ்ரேஷ்ட! பேரறிவாள! ராஜமானது தன்விருப்பத்தால் அடையவும் ரக்ஷிக்கவும் அனுபவிக்கவும் முடியாதது. இந்திரியங்களை வசம்செய்யாதவன் நீண்டகாலம் ராஜபத்தை அனுபவிப்பானல்லவோ! மனத்தை ஜபித்த மேதாவியோ ராஜபத்தைப் பாலனம் செபவான். காமக்குரோதங்களை மனிதனை அரததங்கனிலிருந்தும் கிழே தாழ்த்துகின்றன. அரதப்பகைகளை வென்ற அரசனே பூமிபை வெல்லுகிறான். உலகத்திற்குத் தலைவனே! இந்தப் பரபுத்தன்மை பெரிதன்றோ? அரசாட்சி என்னும்பதவி மதிக்கெட்டவர்களால் விருமப்பட்டால் காப்பதற்கு முடியாததாயிருக்கிறது. பெரிதான ஒன்றை அடையவிருப்பமுள்ளவன் இந்திரியங்களைத் தாமதத்திலும் அரதத்திலும் அடக்கவேண்டும். அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களாலே, விறகுகளாலே அகனிவளர்வதுபோல, புத்தி வளர்கிறது. வசமாகாத இவைகள், பழக்கப்படாதவைகளும் அடங்காதவைகளுமான குதிரைகள் நிறமையில்லாதபாகளை வழியில் கொல்வதுபோலக் கொல்வதற்கும் போதுமானவை. தன்னவெல்லாமல் மந்திரிகளை வெல்ல விரும்புகிறவனும், மந்திரிகளை வெல்லாமல் பகைவர்களை வெல்ல விரும்புகிறவனுமான மனிதன் ஸ்வாதீனமில்லாதவனாகி எங்கும் குறைவை அடைகிறான். தன்னையே முதலில் பகைபாகக் கருதி வெல்லுகிறவன், பிறகு, மந்திரிகளையும் பகைவர்களையும் வீணாக வெல்லவிரும்பான். இந்திரியங்களை வசம்செய்தவனும் மந்திரிகளையும்

திரிகளை வென்றவனும் வீரோதம்செய்தவர்களிடம் தண்டத்தைச் செய்தவனும் ஆராய்ந்துபார்த்துச் செய்பவனும் தீரனுமாயிருப்பவனைச் செல்வமானது மிகுதியாக அடைகிறது. அந்தக் காமக் குரோதங்கள், சிறியகண்களைப்பூட்டி வலையினால் மறைக்கப்பட்ட இரண்டுமீனகள் போலச் சீரத்திருக்கின்றன. அவைகளோ ஞானத்தை நாசம்செய்கின்றன. இவ்வுலக இயற்கையில் பயந்து ஆசைபற்று ஸ்வாக்கத்திற்குச் செல்லுகிறவனுடைய ஸ்வர்க்கவாயிலைத் தேவர்கள் எவ்வளவு மறைக்கின்றார்களோ அவைகளைக் காமக் குரோதங்களென்று ¹ அறி. எந்த அரசன் ஆசையையும் கோபத்தையும் லோபத்தையும் காவத்தையும் அகங்காரத்தையும் நன்கு வெல்ல அறிவானே அவனே, பூமியை ஆளுகிறான். அந்தத்தையும் தர்மத்தையும் பகைவரை வெல்லுதலையும் அடையவிரும்புகிற அரசன் எப்பொழுதும் இரத்திரியங்களை அடக்குவதில் முயற்சியுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். எவன் காமத்துக்குவசப்பட்டோ கோபத்துக்கு வசப்பட்டோ தன்னைச் சோதவர்களிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் பொய்யாக நடக்கிறானே அவனுக்கு உதவியெய்வோ உண்டாகார். அப்பா! ஒன்றுசோதவர்களும் பேரறிவாளர்களும் சூரர்களும் பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களும் பாண்டவர்களுடன் கூடிப் பூமியை இனிது அனுபவிப்பாய். குழந்தாய்! சந்தனுவின புத்திரரான பீஷ்மரும் மகாரதரான துரோணரும் எது சொன்னார்களோ அது ஸத்தியம். கிருஷ்ணர்ஜூனர்கள் வெல்லப்படமுடியாதவர்கள். புஜபல மிகுந்தவனும் சிரமமில்லாமல் (காரியத்தைச்) செய்கிறவனுமான கிருஷ்ணனை அடையக்கடவாய். கேசவன் மனமகிழ்ச்சியடைந்தால் இரண்டுபேர்களுக்கும் ஸுகத்தைச் செய்வான். எந்த மனிதன், தன்னுடைய நன்மையை விருட்புகிறவர்களும் அறிவுள்ளவர்களும் வித்தையிலுழைத்தவர்களும் அந்நபர்களுடைய கட்டளையிவிருக்கவில்லையோ, அவன் பகைவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்கிறவன். குழந்தாய்! யுத்தத்தில் நன்மையிலலை. தர்மரத்தங்க விலலை, ஸுகமேது? வெற்றியும் நிச்சயமில்லை. யுத்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. பகைவர்களை வருத்துபவனே! மிக்க அறிவுள்ளவனே! பகைமையில் பயந்தவர்களான பீஷ்மராலும் உன்னுடைய பிதாவிலும் பாஹலிகராலும் பாண்டிபுத்திரர்களுக்குப் பாகமானது கொடுக்கப்பட்டது. சூரர்களான பாண்டவர்களால் பகைவர் அந்தந்தாகச் செய்யப்பட்ட பூமிமுழுவதையும் நீ அனுபவிப்பது, அப்படித் கொடு

1 “வித்தி தென” என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

ததாலுண்டான பயனென்பதை இப்போது நேரில் பார்க்கிறும். பகை வரையடக்குபவனே! பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு உசிதமானதைக்கொடு. மந்திரிகளுடன் அனுபவிப்பதற்கு விரும்புகிறுபானால் பாதியைக் கொடு. மந்திரிகளுடன் நீ ஜீவிப்பதற்குப் பூமியிலபாதி போதும். பாரத! அப்பா! நண்பருடைய சொற்படி நடந்தால் புகழை அடைவாய் செல்வம் பொருந்தியவர்களும் மனத்தை வசமசெய்தவர்களும் புத்திமான்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுமான பாண்டவர்களுடன் யுத்தமானது பெரிய ஸுகத்திலிருந்தும் நழுவச் செய்யும். பரதஸ்ரேஷ்ட! அன்பர்களுடைய கோபத்தையடக்கிப் பாண்டவர்களுக்குச் சொந்தமான பாகத்தைக் கொடுத்து உசிதமாக ராஜ்யத்தை ஆளு. அப்பா! பதின்மூன்று வருஷங்களாகச் செய்யப்பட்ட இந்த அபகாரம் போதும். மிக்கபுத்திமானே! காமத்தினாலும் கோபத்தினாலும் விருத்திசெய்யப்பட்ட இதனை அடங்கச்செய். உனக்காக ஆதத்ததை அடைய விரும்புகிறவர்களும் மிகக் கோபத்தையுடையவர்களுமான காணனும் உன்னுடைய பிராதாவான துச்சாஸனனும் பாண்டவர்களவிஷபத்தில போதுமான சகதியுள்ளவாகளஅல்லர். பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் காணனும் பீமஸேனனும் தனஞ்சயனும் திருஷ்டதயுமனனும் கோபங்கொண்டால் உலகில ஒரு பிராணியும் இராது; நிச்சயம். அப்பா! பொறுமையின்வசமாகிக் கொளவர்களைக்கொல்லாதே. இந்தப்பூமி முழுவதும் உன்னிமித்தத்தில் வதந்தையடையவேண்டாம் மூட! பீஷ்மா துரோணா கிருபா முதலியவர்கள் முழுவனமையினாலும் போசெய்வார்களெனது நீ நினைப்பதும் இப்பொழுது பொருந்தாது. தம்மை அநிந்தவாகளான அவர்களுக்குப் பாண்டவர்களவிஷயத்திலும் உங்களைவிஷயத்திலும் ராஜ்யமும் அன்பும் ஸ்தானமும் ஸம்மலலவா? தாம்மோ இவர்களிடம் அதிகம். இவர்கள்¹ ராஜபிண்டத்திலுள்ள பயத்தினால் ஒரு கால உயிரையும் விடுவார்கள். யுகிஷ்டராஜனையோ ஏறிட்டுப்பாப்பதற்கும் வல்லவராகா. இவ்வுலகில மனிதர்களுக்கு லோபத்தினால் பொருள் வரவானது காணப்படுகிறதில்லை. பரதஸ்ரேஷ்ட! குழந்தாய்! ஆகையால், லோபமவேண்டாம். சமனத்தை அடையக்கூடவாய்' என்றாள்.

1 'அரசனுடைய அன்னத்தை உண்டாநன்றிக்காக' என்பது.

ஊற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் தீ யா க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் தாயார் சொல்லியதைக்கேளாமல் வெளியேபோய்க்
கர்ணன்முதலானவருடன் ஆலோசித்து கிருஷ்ணனைக்கட்டிச்சி
யித்ததும், அதனைக் குறிப்பினால் அறிந்த ஸாத்யகி ஸபை
யில் கிருஷ்ணன்முதலானவர்களுடம் தெரிவித்ததும்,
கிருஷ்ணன்கோபமடைந்ததும், திருதராஷ்டிரன்
துரியோதனனைத் தீர்ப்புஅழைத்துக் கிருஷ்
ணனைக் கட்டமுடியா தென்றதும், விது
ரர் கிருஷ்ணமலறிமையைச்சுருக்கிக்
கொல்லித்துரியோதனனை
நித்தீந்ததும்.)

அவன, பயனுள்ளதாக மாநாவினால் சொல்லப்பட்ட அந்த
வாரததையை அனாதரவுசெய்து கோபத்தினாலே மறுபடியும்
மனததை அடக்காதவாகளுடைய சம்பததை நோக்கிப் புறப்பட்
டான. பிறகு, அவன ஸபையிலிருந்தும் வெளிவந்து ஸுபலபுத
திரனும் சூதாடுகருவியில் மிகக் விருப்பமுள்ளவனுமான சகுனி
ராஜனுடனாகடி ஆலோசனை செய்தான். துசசாஸனன், திருத
ராஷ்டிரபுததிரனான துரியோதனனையும் காணனையும் நோக்கி, 'அர
சனே! பாரத! பாண்டவாகளுடன் 1 நீ விரும்பிச் சேராமலிருப்பா
யானால் உன்னைக்கட்டிப் பாண்டுபுததிரனிடம் கொடுத்துவிடுவாகள.
ஓ! பரதஸரேஷ்ட! பிஷ்மரும் துரோணரும் உன்னுடைய பிதாவு, கா
ணனும் நீயும் நானுமாகிய நம்முடையவர்களையும் பாண்டவர்களிடம் கொடுக்க
கப்போகிறார்கள்' என்றான்.

ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரபுததிரனான துரியோத
னன் துசசாஸனனுடைய அந்த வாரததையைக்கேட்டுப் பெருமூச்சு
விட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு ஸுபலபுததிரனும் சொக்கட்டானசுரில்
விருப்பமுள்ளவனுமானசகுனிராஜனுடன் தனியிடத்தை அடைந்து
இருக்கவியலுத்தில மறுபடியும் ஆலோசனையைச் செய்தான். துரியோ
தனனுக்கும் கர்ணனுக்கும் ஸுபலபுததிரனான சகுனிக்கும் நான்கா
மவனான துசசாஸனனுக்கும் இந்த எண்ணம் உண்டாயிற்று. 'கராயங்
சனைவிரைவாகச்செபகிறவரான ஜனாததனா, திருதராஷ்டிரராஜருட
னும் பிஷ்மருடனும் சோநதுகொண்டு, நமமைப்பிடித்துவிடுவாரா.

1 'ஸவேநகாமேஷ்' என்பது மூலம்

நாமே இந்திரன் மகாபலியை ஆக்கிரமித்துக் கட்டியதுபோலப் புருஷஸுரோஷ்டனான கிருஷ்ணனை வலிமையினாலே ஆக்கிரமித்துக் கட்டிவோம். கிருஷ்ணன் பிடிக்கப்பட்டதைக் கேட்ட பாண்டவர்கள், மனமகளைத்து, பலலைபிடுங்கின பாம்புகளபோல் ஊக்கமற்ற வாகளாகிவிடுவார்களா. புஜபல மிகவுவரான இவரல்லவோ அவர்களெல்லோருக்கும் சேஷமததையளிப்பவரும் கவசம்போனவருமாயுள்ளவா. ஸாதவதாரனைவருளானும் சிறந்தவரும் பாண்டவர்களுக்கு வேண்டியவற்றையளிப்பவருமான இவர பிடிக்கப்பட்டால் அவர்கள் ஸோமகாக்களோடு யுத்தத்தில் மூயறசியிலலாதவாகளாகிவிடுவார்கள். ஆகையால், நாம் இவ்விடத்தில் ஒருவராக இருப்பவரும் (காராயங்களை) விரைந்துசெய்யவருமான கேசவரைக் கட்டி, திருதராஷ்டிரா கூக்குரலுபோடுமொழுகே, பகைவருடன் போடுசெய்வோம்' என்றாகள பாவிக்குறிகெட்டமனமுள்ளவாகளுமான அவர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தை, இவ்விதத்தை அறிகிறவனும் விதவானுமான ஸாத தியகியானவன் விரைவில் அறிந்தான். அதனிமித்தம் வெளியிலவந்து க்ருதவாமாவுடனிருந்துகொண்டு, அவனை நோக்கி, 'சீக்கிரம் சேனை பைச்சேரு சேனையைவருத்துக் கவசம்பூண்டு சபையின் வாசலையடையக்கடவாய் நானே சிரமமின்றிக் காரியத்தைச் செய்பவரான கிருஷ்ணரிடம் இதைச்சொல்லுகிறேன்' என்றுசொன்னான். வீரனான அவன் எம்மமமானது மலையின் குகையில் துழைவதுபோலச் சபையில்துழைந்து மகாதமாவான கேசவரிடம் அந்த அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான். பிறகு, திருதராஷ்டிரனையும் விதூரனையும் நோக்கிச் சொல்லலானான். அவர்களுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தைப் பரிசீலிப்பவனபோலச் சிறிது சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான். 'மந்தர்களான அவர்கள் தம்மத்தாலும் அரத்தத்தாலும் காமத்தாலும் ஸாதுக்களால் நிர்திக் கப்பட்ட காரியத்தை இவரிடத்தில் செய்யவிரும்புகிறார்கள். அது எவ்விதத்தாலும் அடையக்கூடியதில்லை. பாவஎண்ணமுடையவர்களும் காமக் குரோதங்களால் ஐயிக்கப்பட்டவர்களும் கோபம் போரசை இவற்றின் வசத்தை அடைந்தவர்களுமான மூடாக்கள சோகந்து கலகமசெய்யப்போகின்றார்கள். அற்பமான சித்தத்தை யுடைய அவர்கள், பாலர்களும் மூடாக்களும் வஸ்திரத்தினால் ஜ்வலிக் கின்றஅக்னியைப் பிடிக்கவிரும்புவது போல, இந்தப்புண்டரீகாஷ்ட ரைப் பிடிக்க விரும்புகிறார்கள்' என்றான்.

ஸாதயகியினுடைய அந்தவாரத்தையைக்கேட்டு விசாலமான அறிவினையுடைய விதூரர், கொளரவர்களுடைய உபபயில நீண்ட கை

களையுடைய திருதராஷ்டிரரை நோக்கிச் சொல்லலானா 'அரசரே! பகை வரை வாட்டுகிறவரே! உமமுடைய புத்திரர்கள் அனைவரும் விபரீத மான காலத்தை உடையவர்களாய், முடியாததும் அபகீர்த்தியையளிப் பதுமான காயத்தைச் செய்வதற்கு முயல்கின்றனர் அவர்கள் சோ ந்து இந்திரனுக்குத் தம்பியான இந்தப்புண்டரீகாசுநரை அவமதித்துப் பலாதகாரமாகக் கட்டுவதற்கு விரும்புகிறார்களாம். புருஷஸுரேஷ்ட ரும் வெல்ல முடியாதவரும் நெருங்க முடியாதவருமான இவரை அடைந்த தழிையடைந்த விடடி ற்பூசுகளையே இல்லாமல் போய் விடுவார்கள். இந்த ஜனாத்தனா ன்ருமபினால், புத்தம் செய்கின்ற அவர்கள் எல்லாரையும், கோபத்தைப் படைந்த சிங்கமானது யானை களை யமன வீட்டை அடைவிப்பதுபோல, யமனுடைய வீட்டை அடையச் செய்வார இவரோ, ஒருவிதத்தாலும் நிர்திகப்பபட்ட தான பாவச்செய்கையைச் செய்யமாட்டார். புருஷோத்தமரான அச சுதா தாமததிறுநது விலகவும் மாட்டார் சங்க சக்ர கதாதாரியான ஸ்ரீகேசுவர யானை தேர்குதிரைகளுடன் வாராணஸியை எரித்துக் காசி ராஜனைச் சேனைகளோடு கொன்றதுபோலவே காலேஸ்வரனாகி ஹஷ் தினபுரத்தை எரித்துக் கொளவர்களை நாசம்செய்வார். யாதவர் களுக்கு ஸுகதையைளிப்பவரும் ஒருவராய்ப் பாரிஜாதத்தைக் கவராதவருமான இந்தக்கிருஷ்ணரைக் கோபத்தையடைந்தவனுன் இந்திரன் வஸுகளுடன் கூடி எதிராக முடியவில்லை நிர்மோசனநக ரத்தில், வாஸுதேவராலே வேகமுள்ளவைகளான ஆரூபிரம் பாசங் களையடைந்த உத்தர கௌரவர்களை ஆக்கிரமித்து அவை அறுக்கப் பட்டன. கோவிரதா ஸௌபனுடைய வாயிலையடைந்து, கதையினாலே மலையை உடைத்து, தீபுமதனேனை மந்திரிகளுடன் கொன்றார். புண்டரீகாசுநரான இவர் ஸமர்த்தராயிருந்தும் கௌரவர்களுக்குப் பாவகர்மங்கள் பாக்கியிருந்ததால் தர்மத்தை நோக்கிப் பொறுத்திரு க்கிறார். இவர்கள் அரசர்களுடன் கூடிக் கோவிரதரைக் கட்டவிரும்பு கிறார்களானால், இப்பொழுதே இவர்களெல்லாரும் யமனுக்கு அத்தி களாவார்கள். புற்களின் முனைகள் பலமான காற்றினுடைய வசத்தை அடைகின்றதுபோலக் கௌரவர்களெல்லாரும் கிருஷ்ணருடைய வசத்தை அடைவார்கள்' என்றார்.

விதுரர் இவ்விதம் சொன்னபொழுது, கேசவர், நண்பர்கள் கேட் டுக்கொண்டிருக்கையிலேயே, ரகஸ்யத்தில் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, ஒருவார்த்தை சொல்லலானார். 'ஓ! அரசரே! பூபாலரே! இவர்கள் கோபம் கொண்டு பலத்தினுலே என்னைப் பிடிப்பார்களேயானால், இவர்

கள் எனனைப் பிடிப்பார்களே, நான் இவர்களைப் பிடிப்பேன்; அனுமதிக்கொடு. கோபத்தை அடைந்தவர்களான இவர்கள் எல்லாரையும் கட்டுவதற்கு நான் ஊக்கமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். நானே, ஒருவிதத்தாலும் நிரதிக்கப்பட்ட பாவகாமத்தைச் செய்யேன். பாண்டவர்களின் தனத்தில் ஆசைவைத்த உமமுடைய புத்திரர்களே தங்கள் தனத்தையும் இழப்பார்கள். இவர்கள் இப்படிச் செய்யவிரும்பினால் யுதிஷ்டிரர் செய்யவேண்டிய காரியம் நிறைவேற்றிவிட்டது. பாரதரே! அரசரே! நானே இப்பொழுதே இவர்களையும் இவர்களை அபிததவர்களைப் பிடிப்பாண்டவர்களுக்குக் கொடுப்பேன். (அதனால்) என்ன தீங்குநேரும்? அரசரே! இவன் இப்படி நிகழ்த்தால் நான் இவ்விதம் நிகழ்த்துகிறேன். சகவர்கள், பணவர்களும் ஆனந்தர்களுமாகிய இவற்றின் ஒலிகளுடன் சோருது முழங்கட்டும். பாண்டவர்களுக்கு ஆபாசமின்றியே பெரிதான சேஷமானது உண்டாகட்டும். அரசரே! இவர்களை அடக்கிப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுப்பேனேயானால் புண்ணியம் உண்டாகும். ஓ! பாரதரே! மகாராஜரே! உமமுடைய எதிரில் கோபத்தா லுண்டானதும் பாவபுத்தியாலுண்டானதும் நிரதிக்கப்பட்டதுமான இந்தக் காயத்தையோ செய்யேன். அரசரே! இந்தத் துரியோதனன எதனை எப்படிச் செய்யவிரும்புகிறானோ அது அப்படியே ஆகட்டும். அரசரே! நானே உமமுடைய புத்திரர்களெல்லார்களுக்கும் அனுமதி கொடுக்கிறேன்' என்றான்.

அவருமனம் சொல்லியதைக்கேட்டு, திருதராஷ்டிரன் விதூரை நோக்கிச் சொல்லலானான் — 'பாவிடும் ராஜ்யத்தில் பேராசையுள்ளவனும் மித்திரர்களுடனும் ஸகோதரர்களுடனும் அபிததவர்களுடனும் கூடினவனுமான அந்தத் துர்போதனை வினாவில் 'அழைத்துவர. மறுபடியும், நல்லவழியில் இறங்குமபடி செய்வதற்கு ஸமர்த்தனாவேனானால் செய்கிறேன்' என்றான் பிறகு, விதூர், விருப்ப மில்லாதவனும் அரசர்களால் சூழப்பட்டவனுமான துரியோதனனைத் தமமிமார்களுடன் மறுபடியும் சபையில் பிரவேசிக்கச் செய்தார். பிறகு, திருதராஷ்டிரராஜன் காணானாலும் துச்சாஸனனாலும் அரசர்களாலும் சூழப்பட்ட துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லலானான்: 'குரூர்! பாவம் நிறைந்தவனே! அற்பமான செய்கையுடையவர்களைத் துணைவர்களாகக் கொண்டு பாவினான துணைவர்களுடன் சோருது, குலதிலபாவியும் உன்னைப்போன்றவனுமான முடன முயல்வதுபோல, முடியாததும் அபகீர்த்தியை அளிப்பதும் நல்லோர்களால் நிரதிக்கப்பட்டதுமான பாவச்செயலைச் செய்ய விரும்புகிறாய். நீ பாவிகளான துணைவர்க

ளுடன் சேரநது நெருங்குமுடியாதவரும ஆக்கிரமிக்கத் தகாதவரு
மான இந்தவாஸுதேவரை அடக்க விரும்புகிறபாமே? மந்தனே! இந்
திரனுடனகூடிய தேவர்களாலும் பலாதகாரம் செய்யமுடியாத இவ
ரைக் குழந்தை சந்திரனைப்பிடிக்க விரும்புவதுபோலப் பிடிக்க
விரும்புகிறாய். எந்தக்கேசவா தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் கந
தாவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நாகர்களாலும் யுத்தத்தில தாங்க
முடியாதுவரோ அவரை நீ அறியவில்லை காற்றானது கையால் பிடிக்கக்
கூடியதன்று. சந்திரன் கையால் தொடக்கூடியவன்ல்லன். பூமியானது
தலையால் தாங்கக்கூடியதன்று. கேசவா பலத்தினால் பிடிக்கக்கூடிய
வரல்லா' என்றான்.

திருதராஷ்டிரன் இவ்விதம் சொன்னபொழுது, க்ஷத்தாவான்
விதுரரும், திருதராஷ்டிரன்புத்திரனும பொறுதவனுமான துர்யோ
தனை நோக்கிச் சொல்லலானான். 'துர்யோதன! இப்பொழுது என்
னுடைய இந்தவராதையை அறியக்கடவாய். ஸௌபததுவாரத
தில் துவிதனென்று பெயர்கொண்ட வானரஸுரேஷ்டனானவன்
பெரிய கலமாரியால் கேசவரை முடினான். மாதவரைப் பிடிக்கவிரும்பி
ஸகல யத்தனைத்தினாலும் பராக்ரமத்தைச் செய்தும இவரைப்பிடிப்
பதற்குத் திறமையுள்ளவனாகவில்லை. இவரை நீ பலத்தினால் பிடிக்க
விரும்புகிறாய். பிராகஜயோதிஷ்புரத்தை யடைந்த செளரீயை நரகா
ஸுரன் அஸுரர்களுடன்கூடிப் பிடிப்பதற்கு வலவனாக வில்லை.
அப்படியிருக்க, நீ அவரை வலிந்துபிடிக்க விரும்புகிறாய். அநேகயுகங்
கள் கொண்டவருஷங்களை ஆயுளையுடையவரான இவர, யுத்தத்தில்
நரகாஸுரனைக் கொன்று ஆயிரம் கன்னிகைகளைக் கொண்டுபோய்
விதிப்படி விவாஹம் செய்தான். நிர்மோசனமென்கிற பட்டணத்தில்
ஆரூயிரம் பெரிய அஸுரர்கள் இவரைப் பாசங்களால் கட்டிப்பிடிப்ப
தற்குச் சகதியுள்ளவர்களாகவில்லை. அவரை நீ பலாத்காரமாகப்
பிடிக்க விரும்புகிறாய். அப்பொழுது, பாலயத்தில், குழந்தையா
யிருந்த இவர பூதனையைக் கொன்றான். பாதஸுரேஷ்ட! பசுக்க
ளுக்காகக் கோவாததன்பாவதமானது இவரால் குடையாகப் பிடிக்கப்
பட்டது. மிக்க பலசாலியான அரிஷ்டனும் தேனுகனும் சாணூரனும்
அஸுவராஜனும் கமஸனும், துன்பத்தைச் செய்தமையால் கொல்லப்
பட்டார்கள். பலசாலிகளான ஜராஸந்தனும் வத்தரனும் சிசுபாலனும்
பாணனும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். மற்றப் பகைஅரசா
களும் கொல்லப்பட்டார்கள். அளவற்ற பராக்ரமத்தையுடைய

இவராலே அரசனான வருணனுமடிகளையும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். பாரி ஜாதததைக கவருமபொழுது இரதிரானே நேரில் வெல்லப்பட்டான். யுகமுடிவில் ஏகார்காவததில் தூங்குமபொழுது, மதுவும் கைடப னும கொல்லப்பட்டார்கள். அப்படியே, வேறு ஜன்மாவையடைந்து 1 ஹயக்கிரீவனைக கொன்றார். இவா செய்கிறவா: செய்பபடுகிறவரல லா. ஆண்மையிலும காரணமாயுள்ளவா. இரதச செளரியானவா எதை எதை விருமபுவாரோ அதை அதை முயற்சியிலலாமலே செய்வா கோரமான பராகிரமததையுடையவரும் நழுவாதவரும் கோபத தையடைந்த ஸாப்பம்போலிருப்பவரும் தேஜஸுகளுக்கு இருப்பிட மும சிரதிககப்படாதவருமான இரதக கோவிரதரை நீ அறியவில்லை மகாபாகுவும் வருததமின்றிக காரியததைச செய்பவருமான இவரை எதிர்த்து, நெருப்பையடைந்த விட்டிறபூசசிபோல, மந்திரிகளுடன் மினுசாமறபோய்விடுவாய்' என்றார்.

நூற்றறுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸபையோருக்கு விஸ்வநுபங்கீட்டியதும், அவர்அநுஸால் திருதராஷ்டிரன் கண்களைப் பெற்று அவரைப்பார்த்தது, மற்றவர் களைப்பார்க்க அவன் விரும்பாமையால் கண்கள் திரும்ப மறைந்ததும், கிருஷ்ணன் விஸ்வநுபத்தை மறைத் துப் பனையநுபம் அடைந்து துந்தியின் அரண்மனைக்குக் கென்றதும்.)

வீரததன்மையுடையவரும் பகைவா கூட்டததைக கொல்லு கிறவருமான கேசவர், விதூர் இவ்விதம் சொலியதைக்கேட்டு, திருதராஷ்டிர புத்திரனான தூயோதனனை நோக்கி, 'தூயோதன! மிக்க கெடபுத்தியுடையவனே! நீ மோகத்தினாலே நானொரு வன் என்று எனனை அவமதித்து, பிடிப்பதற்கு விருமபுகிறாய். இங்கேயே எல்லாப் பாண்டவாகளும் இருக்கின்றார்கள். அப படியே, அரதகர்களும் விருஷ்ணிகளும் இருக்கின்றார்கள். இங்கே ஆதிதயாகளும் ருத்திராகளும் வஸுக்களும் மகரிஷிகளும் இருக கின்றார்கள்' என்று சொன்னார். பகைவிராகளைக் கொலலுகின

1 இவன் வேதததைத் திருடிக்கொண்டு போனமையால், பகவானுல கொலலப்பட்டானென்று தெரிகிறது.

தவரான கேசவர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, கம்பிரமாகச் சிரித்தாரா. அவர் சிரிக்கும்பொழுது, மஹாத்மாவான அவரிடமிருந்து எல்லாத் தேவர்களும் மின்னலிபோன்ற ரூபமுடையவர்களாக ஒரேகாலத்தில் பிரததிபக்ஷமாக வெளிவந்தார்கள். கடடைவிரல் அளவுள்ளவர்களும் அகனிககுதிகரான தேஜஸையுடையவர்களுமான தேவர்கள் உண்டானார்கள். பிரம்மாவானவர் அவருடைய நெற்றியிலிருந்தார். ருத்திரா மாபிலிருந்தார். லோகபாலர்கள் புஜங்க எலிருந்தார்கள். அகனி முகத்திலிருந்தும் உண்டானான். ஆதித்தியார்களும் ஸாததியார்களும் வஸுக்களும் அஸ்வினி தேவர்களும் மருத்துக்களும் இரத்திரனும் விஸ்வேதேவர்களும் யக்ஷர்களும் கரந்தரவர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உண்டானார்கள் அப்படியே, இரண்டுக்களிலிருந்தும் பலராமரும் அர்ஜுனனும் உண்டானார்கள். வலப்பக்கத்தில் வில்லையுடையவனான அர்ஜுனனும் இடப்பக்கத்தில் கலப்பையையுடையவரான பலராமரும் உண்டானார்கள். பீமனும் யுதிஷ்டிரரும் மாத்ரிபின்புத்திரர்களும் பின்பக்கத்திலிருந்தும் உண்டானார்கள். பிறகு, அந்தர்களும் விருஷ்ணிகளும் பிரதயுமன்ன முதலானவர்களும் பெரிய ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு இருஷ்ணனுடைய முன்பக்கத்திலுண்டானார்கள். சங்கம சக்ரம், கதை, சக்தி, சாங்கமென்கிறவற்றில், கலப்பை, நந்தகமென்கிறகத்தி என்பவைகளான எல்லா ஆயுதங்களும் அவருடைய அநேகம் கைகளில் தூக்கப்பட்டவை யாகவே எங்கும் ஐவ்விததுக்கொண்டு காணப்பட்டன. கண்களிலிருந்தும் முககுக்களிலிருந்தும் செவிகளிலிருந்தும் எங்கும் பெரிய பயதையுண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் புனைகளுடன்கடியவைகளுமான அகனிஜ்வாலைகள் உண்டாயின. அப்படியே, அவை மயிரகாலங்களிலிருந்து ஸூரியனுடைய கிரணங்கள் போல் உண்டாயின. [புருமானை அவர் ஆயிரம் காலங்களும் ஆயிரம் கைகளும் ஆயிரம் கண்களுமுடையவரானார். அப்பொழுது, நாகலோகமானது அவருடைய கண்களாலாகத் துக் கீழ்க் காணப்பட்டது. சந்திரசூர்யர்கள் நேத்திரங்களும் கிரகங்கள் எங்குமிருப்பவைகளும் மேலேயுள்ள எல்லா உலகங்களும் அவருடைய குழியிலும் இருந்தன. நதிகளும் சமுத்திரங்களும் அந்தமகாத்மாவின்னுடைய வோவையாயிருந்தன. எல்லாப்பாவதங்களும் அவருடைய எலும்புகளாயின. விருக்ஷங்கள் அவருடைய ரோமங்களாயின. இரப்பகலகள் இமைக்கொட்டுக்களாயின. ஸரஸ்வதியானவள் நாவில் இருந்தாள்.]

மகாத்மாவான கேசவருடைய கோரமான அந்தரூபத்தைப் பார்த்து, துரோணரையும் பிஷ்மரையும் மகாபுத்திமானான விதுரரையும் ஸஞ்சயனையும் திருதராஷ்டிரனையும் தவத்தையே தன் மாகக்கொண்ட ரிஷிகளையும் தவிர, மறமனனவர்கள் மனம்நடுங்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். பகவானான அந்த ஜனார்த்தனரானவர் அவர்களுக்குத் திவ்ய நேதிரத்தையளித்தார். அந்தப் பகவான் திருதராஷ்டிரனுக்குத் திருஷ்டியையும் நேதிரத்தையையும் அளித்தார். அம்பிகையின் புத்திரனான திருதராஷ்டிரன் சிறந்ததான அந்தரூபத்தைப் பார்த்தான். பிறகு, தேவர்களும் கந்தருவர்களும் கின்னரர்களும் மஹாராகர்களும் மஹாபாகுபியவர்களான முனிவர்களும் லோகபாலர்களும் பகவானைத் தலையால வணங்கி அஞ்சலியுடன் நின்றனவென்று துதித்தார்கள்: 'ஓ! பிரபுவே! கோபத்தை அடக்கும்; அடக்கும். உமமால் காண்பிக்கப்பட்டதும் உமபிடமிருப்பதுமான உமது ரூபத்தை, தேவகணங்களோடுகூடிய பூமியிலுள்ள இந்தஸகலஜனங்களும் நாசத்தையடையுமுன், அடக்கிக்கொள்ளும். ஸ்ருஷ்டிப்பவரும் நீர்; அழிப்பவரும் நீர்; நீரே காக்கிறீர். சராசரமான இந்த எல்லா ஜகதும் உமமால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! தோளவலி அமைந்தவரே! அரசர்கள் எவ்வளவு உள்ளவர்கள்? என்ன விராயமுள்ளவர்கள்? என்ன பராகிரமமுள்ளவர்கள்? அவர்களினிமித்தம் திவ்யமான ரூபத்தைக்காண்பித்தீர்' என்றார்கள். இவ்விதமான வார்த்தைகளை அப்பொழுது விபுவானபகவானைக்குறித்ததுதே தேவர்களுடைய கூடி முனிவர்கள் சொன்னார்கள். ஸபையினிடத்தில், மாதவருடைய அந்தப் பெரிய ஆச்சரிய ரூபத்தைப் பார்த்துத் தேவதூதரூபிகள் முழங்கின. பூமாரி பொழிந்தது.

அப்பொழுது, திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! யாதவர்களில் சிறந்தவரே! நீரே எல்லா உலகத்திற்கும் ஹிதமாயுள்ளவா. ஆகையால், எனக்கு அருள்செய்யவேண்டும். ஓ! பகவானே! மறுபடியும், எனனுடைய நேதிரங்கள் மறைநதுபோகப் பிரார்த்திக்கிறேன். உம்மைப்பார்த்தேன இப்பொழுது மறவரைப் பார்க்கவிரும்பவில்லை' என்றான். அப்பொழுது தோள்வலிமிக்க ஜனாததனா, திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, 'ஓ! குருநாதனரே! உமதுஇரண்டுகண்களும் காணப்படாமல் போகும்' என்றார். ஓ! மஹாராஜரே! அவ்விடத்தில் திருதராஷ்டிரனும் விரவரூபத்

தைப்பார்க்கும் விருப்பததால் ஆச்சரியமாக வாஸுதேவரிடமிருந்
தும் கண்களையடைந்தான். திருதராஷ்டிரன் கண்களை ஆடைநது
உட்காரத் திருக்கும்பொழுது, அரசாசன ஆச்சரிய முற்றவாகனாகி,
ரிஷிகளுடன் மதுஸூதனரைத் துதித்தனர். பூமிமுழுமையும்
சலித்தது. கடலும் கலங்கிறது. ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! அரசா
கள மிகக் ஆச்சரியத்தை ஆடைந்தார்கள்.

பிறகு, பகைவரைத் தண்டிப்பவரும் புருஷஸுரேஷ்டருமான
அந்தவாஸுதேவர் தமதுசரீரமாயிருக்கிற தெய்வத்தன்மையுள்ளதும்
ஆச்சரியமானதும் விசிதரமும் மிக்கபெருங்கதையுடையதுமான
(தோற்றத்தை) உபஸமஹாரம்செய்தார். பிறகு, அவர், ஸாதய
கியையும் விதூரரையும் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, அந்தமுனிவா
களால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டவராக வெளிப்புறப்பட்டார். பிறகு,
நாரதாமுதலான அந்தமுனிவர்கள் மறைந்து சென்றார்கள். நடந்த
தான் அந்தக்கோலாகலத்தில், அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவர் புறப்
பட்டதைப்பார்த்துக் கௌரவர்கள் மறை அரங்காளோடு, தேவர்கள்
இந்திரனுக்குப் பின்தொடர்ந்ததுபோல, புருஷஸுரேஷ்டரான அவ
ரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அளவற்ற ரூபத்தையுடையவரான
சௌரியானவா அந்த எல்லா அரசர்களின் கட்டத்தையும் பாராதவ
ராகப் புகையுடனகூடிய அக்கினிபோல அங்கிருந்தும் வெளியே
நடந்தார். பிறகு, சுததமானதும் பெரிதும் மணிகள் கட்டப்பட்ட
தும் பொன்னுபரணங்களால் விசித்திரமானதும் லகுவானதும்
மேகம்போலச் சபதிக்கின்றதும் சுததமான புலித்தோலால் மறைக்
கப்பட்டதும் நல்ல உபகரணங்களோடுகூடியதும் சைபயம் ஸுகரீவ
மென்கிற குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதுமான தேருடன் தாருகன் எதி
ரில் காணப்பட்டான். அப்படியே, மஹாரதனும் விருஷணிகளில்
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வீரனும் ஹ்ருதிகபுதரனுமான கிருதவாமா
வும் தேரிலேறிக் கொண்டு காணப்பட்டான்.

பகைவர்களைத் தண்டிப்பவரும் தேரிலேறிக் கொண்டு புறப்பட
டவருமான கிருஷ்ணரைநோக்கி மறுபடியும், திருதராஷ்டிர மஹா
ராஜன், 'ஓ! பகைவர்களை வாடச்செய்வவரே! ஜனாத்தனரே! நீ
பாரத்திருக்கையில், புத்திரர்விஷயத்தில் எனக்குள்ள பலம் முழுமை
யும் உமக்குப் பிரதயச்சம். உமக்கு ஒன்றும் மறைவானதில்லை. ஓ!
கேசவரே! நான் கௌரவர்களுடைய சமாதானத்தைவ்ருமபி முய
லும்போது எனக்குண்டான இந்த அவஸ்தையை அறிந்தபடியால்,

நீர் என்னிடம் அதிக ஸந்தேகத்தைக் கொள்ளலாகாது. ஓ! கேசவரே! பாண்டவர்களைக் குறித்து எனக்குக் கெட்ட அபிப்பிராயமானது இல்லை. தூயோதனனுக்கு நான் சொன்ன நன்மைபாணவார்த்தையை அறியவேசெய்கிறீர். ஓ! மாதவரே! நான் எல்லாபிரயத்தனத்தாலும் ஸமாதானத்தில் முயன்றதை எல்லாக்கொளரவர்களும் உலகிலுள்ள அரசர்களுமே அறிவார்கள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, நீண்டகைகளுள்ள ஜனாததனா, திருதராஷ்டிரனையும் துரோணரையும் பிதாமஹரானபிஷ்மரையும் கிதூரரையும் பாஹ்லிகனையும் கிருபரையும்நோக்கி, 'கொளரவர்களுடையசபையில் இப்பொழுது நடந்ததானது உங்களுக்குப் பிரதபகஷம். மந்தனான தூயோதனன இப்பொழுது நமபழக்கநிலலாதவனபோலக் கோபத்தால்கிளம்பினதும் பிரத்தியக்ஷம், திருதராஷ்டிரராஜா தம்மைச் சாமந்தகியமில்லாதவராகச் சொல்லுகிறார். உங்களெல்லாநிடத்திலும் கேட்குகொள்கிறேன். யுதிஷ்டிரிடம் செல்லுகிறேன்' எனறார். ஓ! புருஷஸுரேஷ்டரே! சொல்லிகொண்டு புறப்பட்டவரும் தேரிவிருப்பவருமான அவரை, பெரியவிற்பிடித்து மிக்கவீரர்களான பரதஸுரேஷ்டர்களும் பிஷ்மா, துரோணா, கிருபா, விதூரா, திருதராஷ்டிரன், பாஹ்லிகன், அஸுவத்தாமா, விகாணன், மகாரதனையுபுதஸு ஆகிய இவர்களும்கொண்டொடங்குகிறார்கள். பிறகு, அந்தவாஸுதேவர் கொளரவர்கள் பாரதனாகொண்டிருக்கும்பொழுதே, சுததமானதும் பெரிதும் மணிகளகட்டப்பட்டதுமான தேரிலேறி அதையான குருதியைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றார்.

நாற்றமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கிருஷ்ணன் துந்தியைவணங்கி ஸபையில்நடந்ததைச் சொல்லியதும், அவன் யுதிஷ்டிராருக்குச் செய்தீசொல்லி அனுப்பியதும்.)

பிறகு, ஸ்ரீவாஸுதேவா அவருடைய கிரகதிலபுருஷது, பாரதன்களீலவணங்கிக் கொளரவர்களுடையசபையில் நடந்ததைச் சுருக்கமாகச் சொல்லினார். அவர், 'அவசியம் ஏற்றுக்கொள்ளாததக்கனவும்காரணத்துடன் கூடினவுமான பலவிதவாரததைகள் என்னாலும் முனிவர்களாலும் சொல்லப்பட்டன. அந்தத்தூரியோதனன அவு

ற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இந்தக்ஷத்திரியஜாதிமுழுதும் காலத் தால் பசுருவமாகித் தூயோதனனுடையவசத்தை அடைந்திருக் கிறது. க்ஷத்திரியஜாதி முழுதும் அரஜுனனாகிற அகனியினால் கணப் பொழுதினுள்ளே எரிக்கப்பட்டுப்போகிறது. உன்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். சீக்கிரம் பாண்டவர்களிடம் செல்லுவேன். அந்தப்பாண்டவர்களிடம் உன்னால் சொல்லப்பட்டதென்று நான் என்ன சொல்லவேண்டும்? அதனைச்சொல்லு. பெரிய அறிவுள்ள வனே! உன்னுடையவாரதத்தைபக கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றார்.

. குந்தி சொல்லுகிறாள் 'கேசவ! தாமாத்மாவான் யுதிஷ்டிர ராஜனைநோக்கிச் சொல்லக்கடவாய். 'புத்திரா! உனக்குப் பெரிய தாமமானது குறைந்ததுபோகிறது. அதனை வினாகச் செய்யாதே. அரசனே! உன்னுடைய புத்தியானது அததியயனமசெய்தவனும் அதன் பொருளையறியாதவனுமான அகிதவானுடைய வேதாக்கூரண களின் உருவினால் நஷ்டமான புத்தியைப்போலத்¹ தாமமொன்றையே பார்க்கிறது. அப்பா! நீ ப்ராமாவினால் தர்மம் எப்படி படைக்கப் பட்டதென்று நனகுபா. க்ஷத்திரியர்கள் எந்நாளும் பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதினிமித்தம் சூரமான் காமத்திற்காகக் கைவனமையை அடுத்தபரிணைப்பவர்களாகக் கைகளிலிருந்தும் படைக்கப்பட்டார்கள். இந்தக்ஷயத்தில் என்னால் பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்கப் பட்ட ஓவதாரணத்தைக் கேள். முன்காலத்தில் குபேரனாவன முசுருதனென்கிற ராஜரிஷிபிவிடம் பிரீதியையடைந்தவனாகி இந்தப் பூமியைக்கொடுத்தான். 'புஜபலத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட ராஜ் யத்தை அனுபவிக்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொல்லி, அவன் அதைப் பெறவுக்கொள்ளவில்லை. அதனால், குபேரன் பிரீதியடைந்து ஆச சரியமுற்றவனானான். பிறகு, அந்தமுசுருதராஜன் க்ஷத்திரியதாமத தை நனகு பின்பற்றிக் கைவனமையால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பூமி யை ஆண்டான்.

பாரத! பிரஜைகள் அரசனால் நனகு காக்கப்பட்டுச் செய்யுநதர்மத் தில் நான்கிலொன்றை அரசன் அடைவான். அவன் தாமத்தை அனு ஷ்டித்தால் தேவததனமையையே அடைவான். அவன் அதர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் நரகத்திற்கே செல்லுவான். தண்டநீதியானது, நான்குவாணகங்களையும் அதன் அதன் தாமத்தால் அடக்குகிறது; தலை

¹ ஒரேதாமத்தை யென்றும் கொள்ளலாம்.

வனால் நன்கு செலுத்தப்பட்டால் (நான்கு வாணங்கிலையும்) அதர்மங் களிலிருந்தும் விலக்குகிறது. எப்பொழுது அரசன் தண்ட நீதியை முழுதும் நன்கு செலுத்துகிறானோ அப்பொழுது கிருதயுகமென்கிற சிறந்த காலமானது நடைபெறுகிறது. காலம் அரசனுக்குக் காரண மோ அரசன் காலத்துக்குக் காரணமோவென்கிற ஸந்தேகம் உனக்கு வேண்டாம். அரசனே காலத்திற்குக் காரணம். அரசன் கிருத யுகத்தையும் ரேதாயுகத்தையும்

ண்ணுகிறவனும் நான்காவதுயுகத்திற்குக்காரணமுமாகிறான். அரசன் கிருதயுகத்தைச் செய்வதால் ஸ்வர்க்கத்தை முடிவின்றி அனுபவிக்கிறான். திரேதாயுகத்தைச் செய்வதால் ஸ்வர்க்கத்தை முடிவுள்ளதாக அனுபவிக்கிறான். துவாபரயுகத்தை நடத்துவதால் பாகப்படி அனு பவிக்கிறான். அரசன் கலியுகத்தை நடத்துவதால் மிகுந்த பாவத்தை அடைகிறான், பிறகு, கெட்ட செய்கையுடையவனாகப் பலவருஷங் கள் நரகத்தில் வலிக்கிறான். அரசனுடையகுற்றத்தால் உலகம் பற தப்படுகிறது. அரசனும் உலகத்தின் குற்றத்தால் பறப்படுகிறான். தந்தைபாட்டனமார்களுக்குரிய உசிதமான ராஜதாமஸ்க ளைப் பார்க்கக்கடவாய். நீ இருக்க விரும்புகிற இது ராஜஸரேஷ்டர்க ளுடைய நலையில்லையன்றோ? மனத்தளராசியுற்றவனும் வதம்செய் யாமலிருப்பதில் நிலைபுள்ளவனுமாயிருப்பவன் பிரஜைகளைக் காப்ப தாலுண்டான் ஒருபயனையும் அடைந்தவனானன்றோ? நீ எந்தப் புத்தியால நடக்கிறாயோ இதனை முன் உனக்குப் பாண்டிலும் நானும் பிதாமஹரானபிஷ்மரும் ப்ராததிகக் விலலை. எனனாலே, எநநாளும் யாகமும் தானமும் தவமும் செளயமும் ஸந்தானமும் பெருமையும் பலமும் ஊக்கமும் எநநாளும் ஸ்வாஹாகாரமும் எநநாளும் ஸ்வதாகார மும் உன்னிடம் உண்டாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப்பட்டன. மனிதர்களும் தேவர்களும் நன்கு ஆராதிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்தை அடைந்தால், நீண்டஆயுளையும் தனத்தையும் புத்திரர்களையும் அளிப் பார்கள். தந்தைதாயர்களும் தேவர்களும் எநநாளும் புத்திரர்கள் விஷயத்தில் பிரார்த்தனையைச்செய்கின்றார்கள். தானம் புத்தியயனம் யாகம் பிரஜைகளின் பரிபாலனம் எனபன தர்மமானாலும் அநாம மானாலும், பிறவியினாலேயே இவற்றுககாக உண்டானவனாயிருக்க றாய். குழந்தாய்! விதவான்களும் நல்லகுலத்தில் பிறந்தவா்களுமான அப்படிப்பட்ட நீங்கள் விருத்தியிலலாமையால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கி றீர்கள். எந்த இடத்தில் பசியடைந்த உலகத்தோர்களை தானத

திருப்பதியான சூரனையடுத்த ஸந்தோஷத்தை யடைந்து நிலைத் திருக்கின்றார்களோ அதைக்காட்டிலும் அதிகமான தாமம் எது? இவ்வுலகில் ராஜ்யத்தை யடைந்து தர்மவானுபிருப்பவன் கொடையினால் சிலரையும், வலிமையினால் மற்றும் சிலரையும், பிரியமான உண்மைமொழியினால் வேறுசிலரையும் எல்லாரையும் வசம் செய்யவேண்டும். பிராமமணன பிணைக்கையேற்றுகொள்ளவேண்டும். சூத்திரியன பரிபாஸிக்கவேண்டும் வைசியன பொருள தேடித் தலைச் செய்யவேண்டும். சூத்திரன் அவாகளுக்குப் பணிசெய்யவேண்டும். உனக்குப் பிணைக்கயானது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, கிருஷியானது சிறிதும் ஒவ்வாது. கெடுதலிலிருந்தும் காப்பவனும் கைவனமையால் பிழைப்பவனுமான சூத்திரியனுபிருக்கிறும். புஜபலமமைந்தவனே! முழுக்கப்போனதான பிதாவின் பாகத்தை, ஸாமத்தினாலோ பேதத்தினாலோ தானத்தினாலோ தண்டத்தினாலோ நீதியினாலோ திருமபத நூக்கிளம். மித்திராகளைச் சந்தோஷிக்கச் செய்கிறவனே! 'நான் உன்னைப்பெற்று ஏழாளான பந்துக்களை உடையவளாகிப் பிறா கொடுக்கும் பிண்டத்தை எதிர்பாக்கிறேன்' எனபதைக்காட்டிலும் பெரிதான நுககம் ஏது? ராஜதர்மத்தைக்கொண்டு யுத்தமசெய். பிதாமஹாகளை முழுக்கச் செய்யாதே. நீ புண்ணியம் நசித்தவனாகித் தம்பிகளுடன் பாவத்தாலுண்டான கதிபை அடையாதே.

நூற்று முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் தீ யா க ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(குந்தி யுதிஷ்டிரரைத் தூண்டுதற்காக விதூலோபாகீயானத்தைக் கிருஷ்ணன்மூலம் நேர்வித்தது.)

பகைவரை எரிப்பவனே! இந்தவிஷயத்திலும் விதூலைக்கும் அவளுடைய மகனுக்கும் நடந்த ஸமவாதரூபமான பழைய இந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். அதனைக்கேட்டபிறகு, மிகச் சிறந்ததும் மிகஅதிகமுமான அதனை நீ உள்ளபடி சொல்லவேண்டும். விதூலையென்பவன், நல்லகுலத்தில் பிறந்தவனும் புகழ்பெற்றவனும் 1 கோபத்தை யுடையவனும் வக்கிரமான தன்மை யுடையவனும் சூத்திரிய தாமத்தில் பற்றுள்ளவனும் அடக்கமுள்ளவனும் மிக்க அறி

1. 'மனயுமதி' எனபதுமூலம்; 'தனையமுற்றவன்' என்பது பழையஉரை.

வடையவனும் அரசாசுருடைய சபைகளில் பிரஸித்திபெற்றவனும் (விசாரிக்கவேண்டிய) வாக்கியங்களை விசாரித்தவனும் மிகக் கற்ற வனுமாயிருந்தான். ராஜமஹிஷிபான அவள், விரதுதேசத்தரசனான ஜயிக்கப்பட்டவனும் தீனமானமனதையுடையவனும் படுததிருப் பவனுமான தன சொந்தப் புத்திரனை நிரதித்தான்.

அவள், 'இழிவான மகனே! என்னிடம் பிறந்தவனே! பகை வருகது மகிழ்ச்சியை வளர்ப்பவனே! நீ எனக்கும் உனது தந்தைக்கும் பிறக்கவில்லை. எவகிருந்தோ வந்திருக்கிறாய். கோபமில்லாதவனும் எண்ணிக்கையில் சோககத் தகாதவனும் பலமில்லாத ¹ ஸாதனத்தை யுடையவனுமான புருஷனாகி ஆபுள் காலமில்லாம் வெறுப்பன்டந தவனுயிருக்கிறும். சேஷமத்தை அடைவதற்காகச் சூமையைப் பொறுக்கக்கடவாய். உனனை அவமானம் செய்துகொள்ளாதே. இரதச் சரீரத்தை அலபததனமையால் காப்பாற்றுக. நீ பயப் படாதே. மனத்தை மிக்கதாயமுள்ளதாகச்செய்து பயத்தைத் தளரு. எதிர்த்துக் கொலு. கெட்டபுருஷனே! எழுந்திரு. ஜயிக்கப் பட்டவனும் எல்லாப்பகைவரையும் மகிழ்விப்பவனும் சுற்றத்தாருக குத் துயரத்தைக்கொடுக்கிறவனும் மானமிழந்தவனுமாகி இவ்விதம் படுததுக்கொள்ளாதே. எளிதில் நிரம்புகின்ற சிறுசிறுமும் எளிதில் நிரம்புகின்ற எலியின் சேரங்கையும் எளிதில் மகிழுகின்ற அற்பமணி தனும் மிகச்சொலபத்தினாலேயே ஸந்தோஷிக்கின்றனா. பாம்பின் பலலைக்குத்தி வருததுகிறவனாவது சேக்கிரம் மானத்தைப்படை; அல்லது, உயிரில் ஸந்தேகத்தைவைத்துப் பராக்கிரமத்தைப்பாவது செய்; அல்லது, நீ ஆகாயத்தில் பயமின்றி மௌனமாய்ப் பகையை எதிர்த்துச்செல்லுகின்ற புருஷனோல (ஜபத்திற்குரிய உபாயத் தைத்தேடிக்கொண்டு) பகைவனுடைய இடைவெளியைப் பராக்கககடவாய். நீ வஜராயுத்ததால் அடிக்கப்பட்டவனபோலவும் பிணம் போலவும் ஏன் இப்படி படுததிருக்கிறாய்? கெட்டமனிதனே! எழுந்திரு. பகைவனால் வெல்லப்பட்டவனாகித் தூங்காதே. நீ ஏழையாய் மறைதலையடையாதே. உனசெயலால் புகழை அடையக் கடவாய். நடுததரத்திலும் பின்தரத்திலும் கீழ்த்தரத்திலும் ஈற்படாதே. காஜிக்கிறவனுயிரு. நிரதுக்ககடடையின்கொள்ளிபோல ஒருமுகூர்த்த நேரமாவது ஜவலிக்கக்கடவாய். ஜீவிகக விருப்ப முள்ளவனாகி உமிககாரதல் போல ஜவாலையிலலாமல் புகையாதே. ஒரு முகூர்த்த காலமாவது முண்டொரிவது சிறந்தது. நெடுங்காலம்

1 'தோளமுதலிய உறுப்புகள்' என்பது பழையவுரை.

புகைவது சிறந்ததன்று. ஓர் அரசனுடைய மானிகையிலும் பெண் கழுதைபோல மிருதுவான புத்திரன் உண்டாகவேண்டாம். பண்டிதனுவன் மணிதனுக்குரிய செயலைச் செய்து மேலானபுத்தம் வரையில் சென்று தாமததின்கடனை நிவிர்த்திசெய்கிறான். தனனை நிர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. பயனை அடைந்தாலும் அடையாவிட்டாலும் சோகத்தை அடைகிறதில்லை இடைவிடாமல் முயலுகிறான். பிராணனைத் தனத்தைப்போல நினைக்கிறதில்லை. வீரயத்தையாவது மேலாகச்செய், அல்லது, நிலையானத்தையாவது அடை புத்திர! தாமதத்தை முன்னே வைத்துக்கொண்டு, எதன் நிமித்தமாக ஜீவிக் கிறாயோ? வீரயநிலலாதவனை! உன்னுடைய இஷ்டாபூதசமும ஸகலமான கீர்த்தியும் கெட்டுவிட்டன உன்னுடையபோகத்திற்கு மூலமானது அறுநதுவிட்டது எதன் நிமித்தமாக ஜீவிக் கிறாயோ? முழுகுகிறவனோ விழுகிறவனோ பகைவனைக் கணைக்காலில் பிடிக்க வேண்டும். மூலமறுபட்டவனானாலும், ஒருவிதத்தாலும், வருத்த ததை அடையக்கூடாது. நல்லஜாதியான அபாவத்தின்செய்கையை நினைத்துக்கொண்டு, விலலைவிடுத்து இழக்கவேண்டும். பலததையும் மானததையும் கைப்பற்றக்கடவாய் உனது ஆண்தனமையை அறியக் கடவாய், உன்னிமித்தமாக முழுகினகுலத்தை நீயே மேலேவரச்செய் யக்கடவாய். மனிதர்கள் எவனுடைய நடைபைப் பெரிதாகவும் ஆச்ச ரியமாகவும் சொல்லவில்லையோ, அவன் கட்டததைப் பெருக்குகிறவ னாகமாத்திரம் ஆவான். அவன் பெண்ணுமஆகான்; ஆணுமாகான். எவனுக்குத் தானத்திலும் தவத்திலும் சத்தியத்திலும் வித்தையி லும் தனலாபத்திலும் புகழானது கிளம்பவில்லையோ, அவன் தாயி னுடைய மலமே கலவியினாலோ தவத்தினாலோ செலவத்தினாலோ பராக்கிரமத்தினாலோ தனசெய்கையினால் இதரஜனங்களை ஜயிக்கிற வன்னறோ ஆண்பிள்ளையாவான்? மூடததன்மையாலுண்டானதும் குரூரததன்மையுள்ளதும் அபகீர்த்திக்குக் காரணமும் துக்கத்தைக் கொடுப்பதும் கெட்டமனிதர்களுக்குத் தக்கதுமான ஒட்டில் இரந் துண்ணுதற்கு நீ தக்கவனே அல்ல. இளைத்தவனும் உலகத்தால் மிக அலமத்திக்கப்பட்டவனும் மிக்கஇழிவான வஸிக்குமிடங்களைபும ஆடைகளையுமுடையவனும் பகைவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரண மானவனும் அறபலாபத்திலும் மிக்கலாபம் கிடைத்துவிட்டதாகப் பெருமிதம் பாராட்டுகிற இழிவானவனும் அறபமான பிழைப்பை யுடையவனும் அல்பனுமான அபபடிப்பட்ட ஓர் உறவினை அடைந்தது அவன் சற்றத்தான் இனிது செழிக்க மாட்டான். நாம்

ராஜ்யத்தைவிட்டு வெளியாகி எல்லாவிஷயஸுகங்களுமீழ்ந்து இருப்பிடமநழுவித் தரித்திராகளாய்ப் பிழைப்பிலலாமலே ஆபத தையடையப்போகிறோம். ¹ ஸஞ்சய! ஸததுக்களிட்டுததில் கெட்ட கராயத்தைச் செய்வதும், இரதகருலத்தை நாசமசெய்வதுமான கலீருபமான உன்னைப் புத்திரனென்கிறபெயரினால் பெற்றேன். ஒரு ஸ்திரீயும், பொருமையிலலாதவனும் ஊக்கமில்லாதவனும் கிராயமில்லாதவனும் பகைவரைமகிழ்விப்பவனுமான இப்படிப்பட்ட புத்திரனைப் பெற்றேனாடாம். புகையாதே, நனகு ஜவலிக்கக் கடவாய். பகைவரின் கூட்டங்களை ஆக்ரமித்துக் கொலலு. ஒரு முகூர்த்தமாவது ஒருக்ஷணமாவது, பகைவருடைய தலையில் ஜவலிக் கக் கடவாய். 'பொருமையுள்ளவன், க்ஷமிககாதவன்' என்கிற இவ வளவே புருஷன். க்ஷமையுள்ளவனும் பொருமையிலலாதவனும் மாயிருப்பவன் பெண்ணுமல்லன், ஆணுமல்லன் மகிழ்ச்சியும், அபப டியே, தையயும்செலவத்தைக் கெடுக்கின்றன. ² முயற்சியிலலாமை பயமிரண்டும் செலவத்தைக் கெடுக்கின்றன. ³ ஆசையிலலாதவன் பெரியபதவியை அடைகிறதில்லை பகைவராலுண்டான அவமான மாகிய இரதத்தேதாஷ்டங்களிலிருந்தும் உன்னை நீயே விடுவித்துக் கொள். மனத்தை இருமபாகச்செய்து மறுபடியும் செலவத்தைத் தேடு. பிறனென்கிறசத்தருவைப் பொறுசகாமையால் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான் இவவுலகில் பெண்போலப் பிழைப்பவனை ஆண்பிள்ளை என்று வீணான்பெயரையுடையவனாகச் சொல்லுகின்ற ராகள். சூரனும் மனவுறுதியுள்ளவனும் சிவகம்போலப் பராக்ரீர மத்துடன் திரிபவனுமானவன் மாணத்தையடைந்தாலும், அவ னுடைய தேசத்திலுள்ள குடிகள் ஸந்தேதாஷ்டகின்றன. எவன் தன் னுடைய பிரியத்தையும் ஸுகத்தையும் தள்ளிவிட்டுத் தனத்தைத் தேடுகிறானோ அவன் அதனை சீக்கிரம் மந்திரிகளுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்ட்பண்ணுகிறான்' என்றான்.

அப்பொழுது, புத்திரனானவன், (நான் புத்தத்தில இறந்துவிட் டால்) என்னைப்பாராதவனான உனக்கு எல்லாப்பூமியினும் என்ன பயன்? ஆபரணத்தாலுண்டான பயனென்ன? போகவகளால் என்ன

¹ 'நனகுஜயிப்பவன்' என்பதுபொருள்,

² 'அதுததான்ம' என்பது மூலம், 'எதிர்ந்துச்செல்லாமை' என் பது பழையவுரை.

³ 'நிரீஹ.' என்பது மூலம். 'நிச்சேஷ்டம்' என்பது பழையவுரை; முயற்சியிலலாதவன்' என்பது அதன்பொருள்.

பயன்? உயிரால்தான் என்னபயன்?' என்றான். தாயானவன், 'பகைவரால் அடிக்கப்பட்டவனுக்கு உயிராலேயும் என்னபயன்? கோபமில்லாதவர்களுடைய உலகங்களை (=போக்கிய வஸ்துகளை) பகைவர்கள் அடைவார்கள். முயற்சியை மேற்கொள்பவர்களுக்குரிய உலகங்களை நமமுடைய நண்பர்கள் அடையட்டும். வேலைக்காரர்களால் விடப்பட்டவர்களும் பிறருடைய பிண்டத்தைப்பிடுததுப் பிழைப்பவர்களும் ஏழைகளும் பலமற்றவர்களுமாயிருப்பவர்களுடைய பிழைப்பைப் பின்பற்றுகே. அப்பா! பிராணிகள் மேகத்தையும் தேவர்கள் இரத்திரையும் அடுததுப்பிழைப்பதுபோலப் பிராமமணர்களும் நண்பர்களும் உண்கையிடுதது ஜீவிககட்டும். ஸ்ரஜப! எல்லாப்பிராணிகளும், பழுததமரத்தையடைந்து பிழைப்பதுபோல, எந்தமனிதனை அடைந்து பிழைக்கின்றனவோ, அவனுடையபிழைப்புப்பயனுள்ளது. தேவர்கள் இரத்திரனுடைய பராக்கிரமங்களாலே ஸுகமாக வளாவது போல எந்தச் சூரனுடைய பராக்கிரமங்களாலே உறவினா ஸுகமாகச் செழிக்கின்றனரோ அவனுடையபிழைப்பு இவவுலகில் சிறந்தது. எந்தமனிதன் தன்னுடைய தோளவலிமையைப்பிடுததுப் பிழைக்கிறானோ அவன் இவவுலகில் புகழையும் பரலோகத்தில் சுபமான கதியையும் அடைகிறான்.

நூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(விதுலோபாக்யானத் தோடீச்சீ.)

இரத்திரிலையில், முயற்சியை விடவிருமபுகிறுயானால் விரைவில் மிககஇழிவானவனாக அடையப்பட்ட வழியை அடைவாய். எந்தக்கூத்திரியன் உயிரில் ஆசையுள்ளவனாகிச் சுகதிக்குத்தக்கபடி பராக்கிரமத்தினால் வல்லமையைக் காண்பிக்கவில்லையோ, அவனைத் திருட்டுன்னே நினைக்கின்றனா. பொருளுடையவைகளும் பொருத்தமானவைகளும் குணமுள்ளவைகளுமான வராததைகள், மரிக்கப் போகிறவனை மருந்து அடையாததுபோல, உன்னை அடையவில்லை. உன்னைச்சோந்தவர்கள் முயற்சிசெய்து பலவிடமிருந்தும் உதவியை விருத்திசெய்தும் உன்னிடம் ஆண்மையைக்காணாமல் முயற்சி பயன் இல்லாமையால் அவர்கள் பகைவரையே அடுப்பார்கள். ஸ்ரீரத்ராஜனைச் சோந்த ஜனங்கள் அலுவித் மகிழ்ச்சியை அடைந்தவர்களாக இல்லை.

மூடர்களான அவர்கள் பலமினமையினால் அவனுக்குத் துன்பங்களின் தொகுதிகளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து ஸமயத்தில் (பகைவரின) துக்கத்தை எதிர்பார்க்கிறவனாகி, மலைகளும் காடுகளுமாகிற இருப்பிடத்தில் ஸஞ்சாரம் செய். 'உன்னுடையபகைவன் மூப்புச்சாகக்காடில்லாதவனன்று. நீ ஸஞ்ஜயன் (=நன்கு ஜயிப்பவன்) என்று பெயர் கொண்டவனாயிருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் நான் அதனைக் காணவில்லை. எனது புத்திரனே! பொருளுள்ள பெயருடையவனாகக் கடவாய்; வீணான பெயருடையவனாகக் கூடாது நீ சிறுவனாயிருந்தபொழுது நல்ல அறிவுடையவரும் மஹாபராஜனுமான ஒரு பிராமமணர், 'இவன் பெரிய ஸங்கடத்தை அடைந்து மறுபடியும் செழிப்பை அடைவான்' என்று சொன்னார். அவருடைய வார்த்தையை நினைத்து உனக்கு வெற்றியை வேண்டுகிறேன். குழந்தாய்! ஆகையினால், உனக்குச் சொல்லுகிறேன், அடிக் கடி சொல்லவும் செய்வேன் எவனுக்கு ஆரதம் நிறைவேற்றின பொழுது பிறா திருப்திசெய்துக்கப்பட்டவாகளாகின்றனரோ, ஆரதத்தை அனுஸரிக் கின்றவனான அவனுக்கு நீதிகளில் ² ஆரதத்தின் ஸித்தியானது தவறாது. ஸஞ்ஜய! 'முன்னோருக்கும் எனக்கும் செல்வமோ வறுமையோ யுத்தத்தினால்தான்' என்று இதனை அறிந்தவனாகி யுத்தத்தில் மனமுடையவனாகக் கடவாய் யுத்தத்தை நிறுத்திவிடாதே. எந்த நிலைமையில், இன்றைக்கும் நாரோப பொழுது விடிந்தும் (=தினந்தோறும்) போஜனமானது காணப்படுகிறதில்லையோ, இதைக்காட்டிலும் மிக்ககெட்டதான ஒரு நிலைமையையும் சம்பரண சொல்லவில்லை. இதனை, பதிபின்மரணம் புத்திரனுடைய மரணங்களைக்காட்டிலும் பெரிய துக்கமாகச் சொன்னான். வறுமையென்று சொல்லப்படுவது மரணத்திற்குப் பிரதிபா யுள்ளதன்றோ? நான், பெரிய குலத்தில் பிறந்து, ஒரு மடுவிலிருந்தும் மற்றொருமடுவை அடைவது போல, (இந்தக்குலத்தை) அடைந்து தலைவியும் எல்லா மங்களங்களோடுமுகடினவரும் கணவரால் நன்கு ஆஸ்ரிக்கப்பட்டவருமானவன். முற்காலத்தில், அன்பர்களுடைய ஸமூகமானது, நான் மிக்கவிலைக்கொண்ட மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் உடையவரும், மிகவும் சுதந்தமான ஆடையுடுத்தவரும் சுற்றங்களையுடையவருமாயிருப்பதை ஸந்தோஷத்துடன் பார்த்தது. ஸஞ்ஜய! எப்பொழுது என்னையும் உன் மனைவியையும்

1 'அயம்' என்பது மூலம், 'இந்தச்சரீரம்' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 'செலவம் பெருகுதலும் அதன் பயனும் உண்டாகும்' என்பது.

மிகவும் வலிமையற்றவர்களாகப் பாரப்பாயோ, அப்பொழுது, உன்னுடைய உயிரவாழ்க்கையால் பயனுண்டாகாது. பணிவிடை செய்கின்ற வேலைக்காரர்களும் ஆசாயார்களும் ரிதவிக்ருகுகளும் புரோஹிதர்களும் நாகங்களும், பிழைப்பில்லாமையால், உன்னை விட்டவர்களாயிருப்பதைப்பார்த்து நீ ஜீவித்திருப்பதில் என்னபயன்? நான் முன்போல் இப்பொழுது கொண்டாடத் தக்கதும் புகழைப்ளிப்பதுமான உன்னுடைய கார்பத்தைப்பாரக்கவில்லையானால், என்மனத்திற்கு ஆறுதல் ஏது? ஒருபிராமமண்ணை நோக்கி, 'இல்லை' என்று சொல்லுவேனானால், என்னுடைய இருதயம் பிளந்துபோம். நானும் என்னுடையபாததாவுமும் ஒருபிராமமண்ணை நோக்கி 'இல்லை' என்று சொன்னதில்லை. நாகங்கள் அடுக்கத்தக்கவர்களாயிருந்தோம். பிறருடைய கட்டளைபைகளைக் கிறவர்களாயிருக்கவில்லை. பிறரை அடித்துப் பிழைக்கநோத்தான் உயிரை விடுவேன். கரைஇல்லாத விஷயத்தில் எங்களுக்கு உரையாக்கக்கடவாய் ஒடமில்லாத விஷயத்தில் ஒடமாகக் கடவாய். இடமில்லாத சமயத்தில் இடத்தை உண்டாக்கு. செத்தவர்களான எங்களைப் பிழைக்கச்செய். நீ உயிர்பிழைத்திருக்க விரும்பாமலிருப்பாயானால் உனக்குப் பகைவரும் எல்லாம் வெல்லத்தக்கவராவார்கள். அல்லது, இப்படிப்பட்ட இழிவான பிழைப்பை அடைகிறாயானால், ஒழிவடைந்த சித்தமுள்ளவனும் ஸங்கற்பமிழந்தவனுமாவாய். கெட்டதான இந்தப் பிழைப்பை விதி சூரனானவன் ஒருபகைவனைக் கொன்றதனாலேயே புகழை அடைகிறான். இந்திரனானவன் விருத்திரனைக் கொன்றதனாலேயே மகேஸ்வரனானான். மகேஸ்வரன்மென்கிற ¹ லோமக்ஷத்தையும் அடைந்தான்; உலகங்களுக்குத் தலைவனுமானான். எப்பொழுது ஒருவீரனானவன் யுத்தத்தில் தன்பெயரைக்கேட்பித்து, கவசம் பூண்டபகைவர்களை அழைத்துச் சேனையின் முன்னணியையும் ஓடச்செய்து, சிறந்த வீரனாய் கொண்டு, நல்ல யுத்தத்தினால் பெரியபுகழை அடைகிறானே அப்பொழுதே அவனுடைய பகைவர்துன்பத்தை அடைகின்றனர்; வணங்கவும் செய்கின்றனர். இழிந்தவர்களான ஜனங்கள் தமவசமற்று யுத்தத்தில் தேகத்தைவிட்டுத் திறமைவாய்ந்த சூரனை எல்லாக்காமங்களுடைய நிறைவுகளாலும் திருப்தியடைபவசெய்கின்றனர். திறமைவாய்ந்தவர்கள் எதிர்த்துவந்த

1 லோமயாகத்தில், இது ஒருபாதாவிசேஷம். இது இந்திரனுக்கு உரியது. வருதர வதம் செய்ததற்காக இது அவனுக்கு அதிகமாகக்கொடுக்கப்பட்டது.

பகைவனுக்கு உக்ரமான நழுவுதலுடைய¹ ராஜ்யமோ உயிரின்சந்தேகமோ மிச்சமவைப்பதில்லை. ஸ்வாககவாயிலுக்கு நிகராகவே, அல்லது, அமிருதத்திற்கு நிகராகவே இருக்கிற ராஜ்யம் பகைவரால் பிடிக்கப்பட்டதை நினைத்து ஒரே மாக்கமாகப் பகைவார்களிடத்தில் கொள்ளிப்போல விழக்கடவாய். அரசனே² யுத்தத்தில் பகைவரைக் கொல்லு. ஸ்வதர்மத்தைக் காப்பாற்றி. மிக்களளிமை அடைந்தவனும் பகைவார்களுக்குப் பயத்தைப்போக்குபவனும் துக்கிகின்ற நமம் வர்களாலும் காஜிககின்ற பகைவார்களாலும் சூழப்பட்டவனுமாக உன்னை நான் பார்த்ததில்லை. மேலும், நீ தீனனைக்காட்டிலும் தீனன போலிருப்பதை நான் பார்க்கக்கூடாது. ஸௌவீரதேசத்துக் கன்னிகைகளுடன் ஸந்தேதாஷிக்கக்கடவாய். முன்போலத் தனங்களாலே புகழப்படுதலை அடைக்கடவாய். மனத்தளாச்சியடைந்து விரிந்துகேசத்துக் கண்ட³களுடைய வசத்தை அடையாதே. தருணமும் ரூபத்தை⁴ வித்தைபையும் நல்லதூததைபுமுடையவனும் புகழுடையவனும் உலகத்தில் பிரசித்திபெற்றவனுமான உன்னிப்போனவன், தாங்கவேண்டிய சமயத்தில், அடங்காதகாலே ஓடுவதுபோல, ஓடுவதென்பது மாணமென்றே நினைக்கிறேன். நீ பகைவனுக்கு இன்சொல் சொல்வதையோ, பின்செல்வதையோ நான் பார்த்தேனான் என்பதை நான் ஆறுதல் ஏது? அப்பா! மறறொருவனுக்குப் பின்செல்லுகிறவன் ஒருவனும் இரங்குலத்தில் பிறந்ததில்லை. பிறருக்குப் பின்செல்லுகிறவனை நீ பிழைக்கத்தக்கவனில்லை. நானே எல்லாவிதத்திலும் ஒரேவிதமும் முன்⁵னாகளாலும் முன்னோர்களுக்கு முன்னோர்களாலும்¹ பிறதினவர்களாலும்² பிறதினவார்களுக்கும்பிறதினவர்களாலும் சொல்லப்பட்டதும் சாரவதமும் அழிவற்றதும் பரமமானவில நிரமாமம் செய்ப்பட்டதுமான³ சுத்ததிர ஹ்ருதய (மெனகிறமந்திர) ததை அறிவேன். இரதவம்சத்திலபிறந்து சுத்ததிரியதாமத்தை அறிந்த சுத்ததிரியனொருவனும் பயத்தினாலோ பிழைப்பைக்கருதியோ இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கும் வணங்கான். (ஆகையால், நீ) மூயலவேன்மே.

1 'வெரொ' என்பதுமூலம், 'வேறுகுலத்திலபிறந்தவர்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 'பாதரை' என்பதுமூலம். 'முதியோர்கள்' என்பது பழையவுரை.

3 'சுத்தரஹ்ருதயம்' என்பதுமூலம், 'சுத்ததிரியர்களுக்கூரிய தாமம்; அல்லது, கடமை' என்பது இங்கிலிஷ்மொழிபெயர்ப்பு.

வணங்கக்கூடாது. முயற்சியேயன்றே ஆணை 1 கணுவிடத்தில் முறிபட்டாலும் படலாம். இவ்வுலகில் ஒருவனையும் வணங்கக்கூடாது. பெரிய மனதையுடையவனாகி மதங்கொண்ட யானைபோல ஸஞ்சரிககவேண்டுமே ஸஞ்சய! தாமதத்திற்காகவே எந்நாளும் பிராமமணர்களை வணங்கவேண்டாம். ஸஹாயமுடையவனாயினும் ஸஹாயமில்லாதவனாயினும், மற்றவர்களைச் சிஷிப்பவனும் தீயசெயலைச் செய்பவர்களெல்லாரையும் கொல்லுகிறவனுமாக உபிநுள்ளவரையில் அப்படியே இருக்கவேண்டுமே' என்றான்.

நூற்று முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(விதிலோபாக்யானத் தோடீச்சீ)

மகனசொல்லுகிறான். 'ஓ! எனது மாதாவே! கருணையில்லாதவளே! வீரனைக்குறித்து நன்கு தெரிந்துகொண்டவளே! பொருதவளே! உன்னுடைய மனமானது உருக்கைஉருட்டிச் செய்யப்பட்டதுபோல இருக்கிறது. அந்தோ! கூத்திரியஜாதியின்நடையானது எவ்விதம் இருக்கிறது! நீ எனனைப் பிறனைப்போல யுத்தத்திற்குவுகிறதனாலும் ஒருவனாகப்பிறந்த என்னை? நாக்கிப் பிறனுடைய மாதாவைப்போல இப்படிப்பட்டவார்த்தையைச் சொல்லுகிறபடியாலும். எனனைப் பாராதவளானஉனக்கு எல்லாப்பூமியினாலும் என்ன பயன்? அதிகப்பிரியமுள்ள புத்திரனை நான் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டபோது, ஆபரணமணிவதாலும் போகங்களாலும் உபிரினாலும் என்னபயன்?' என்றான்.

தாய் சொல்லுகிறாள். 'குழந்தாய்! ஸஞ்சய! வித்வாங்களுக்கு எல்லாநிலைமைகளும் தாமர்த்ததங்களினிமித்தமன்றோ? நான் அவைகளையே கருதி உன்னை ஏவினேன். இதே பராக்கிரமத்தைக் காண்பிக்கத்தக்க ஸம்பம வந்திருக்கிறது. இவ்விதஸம்பம வந்திருக்கையில், நீ காரியத்தைச்செய்யாமல், கருணையை அடைவாயானால் நிக்க அவமதிப்பை அடைவாய் ஸஞ்சய! அபகீர்த்தியால் பறறப்பட்டவனான அப்படிப்பட்ட உன்னை நோக்கி, நான் அன்பினால் சொல்லாமலிருந்தேனையானால், அதைக் கழுதையினுடைய அனபாக்சசொல்லுகின்றனா ஆகையால், ஸாமாதியமில்லாததும்கார

ணமற்றதும் ஸாதுக்களால் நிரதிக்கப்பட்டதும், மூடர்களால் அடையப்பட்டதுமான நெறியை விட்டுவிடு. மனிதர்கள் பற்றியிருக்கின்ற¹ அவிதனையோ பெரிதாயிருக்கிறது. உனக்கு நலநடை ஏற்படுமேயானால், தர்மாததங்களுடைய குணத்துடன் கூடினதும், தெய்வகாமம் அதிதிபூஜைமுதலான மனுஷ்யகர்மங்களுடன் கூடினதும் ஸததுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமான அதனால் எனக்குப் பிரியமானவாய். மற்றதனால் எவ்விதமும் பிரியமாக மாட்டாய். எவன் வணக்கமில்லாத புத்திரபௌத்திரர்களோடு மகிழ்கிறானோ, எவன் முயற்சியில்லாதவனும் அடக்கமில்லாதவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான புத்திரனோடு மகிழ்கிறானோ, அவனுக்குப் புத்திரனாவண்டான பயனானது வீணை. நலவினைகளைச் செய்யாதவாகவும் நிரதிக்கப்பட்ட வினைகளைச் செப்திவாகளுமான இழிவான மனிதர்கள் இமமையிலும் மயுமையிலும் ஸுததை அடையார்கள. ஸஞ்ஜப! இவ்வுலகில் சூதத்திரியனுனவன் போருக்கும் வெற்றிக்கும் எந்நாளும் குருமான்செயலுக்கும் பிரஜைகளைக் காப்பதற்குமாகப் படைக்கப்பட்டான். அவன் ஜயத்தை அடைநதாலும் கொல்லப்பட்டாலும் இந்திரனுக்கு ஸமமான லோகத்தை அடைவான். சூதத்திரியன் பகைவரை வசம்செய்து ஸுகமாக வளாச்சியடைவதிலுண்டான ஸுகமானது ஸ்வர்க்கத்தில் பரிசுத்தமான இந்திரனுடைய மானிகையிலுமில்லை. ஸஞ்சய! கோபத்தால் எரிக்கப்பட்டவனும் மானமுடையவனும் பலமுறை அவமதிக்கப்பட்டவனுமான மனிதன் இவ்வுலகில் பகைவரைக்குறித்து 'வெல்லவேண்டும்' என்கிற விருப்பத்தினாலே எதிர்த்துச்செல்லவேண்டும் சரீரத்தைவிட்டும் பகைவனைக்கொன்றுமே எந்நாளும் சாரதியானது² அடையப்படுகிறது. இதைத்தவிர, மற்றவித்ததால் ஸமாதானமானது எப்படி ஏற்படும்? இவ்வுலகில் அறிவுள்ளவனான மனிதன் அறபணுவாய்ததை அநிஷ்டமாக நினைக்கிறான். எவனுக்கு உலகத்தில் அற்பமானது பிரியமாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு (அந்த) அலபமதுன்பத்தைச்செய்கிறது, நிச்சயம். மனிதன் விருமபினைத் தடையாவிட்டால், நன்மையை அடைவதேயில்லை, நிச்சயமாக, ஸமுத்திரத்தையடைந்த கங்கைபோல நாசத்தையடைகிறான்' என்றன.

மகன், 'தாயே! நீ இவ்விதபுத்தியைச் சொல்லக்கூடாது. அதிலும், புத்திரனிடம் (சொல்லவேகூடாது). நீ ஜடம்போலவும் ஊமை

¹ 'ஆதமாவல்லாததை ஆதமாவாக நினைப்பது' என்பது பழையவுரை.
² வேறுபாடும்,

போலவுமாகி கருணையைப் பா' என்றான். தாயானவள், 'எந்தக்காரணத்தால் நீ இவ்விதம் ஆலோசிக்கிறாயோ அதினால் எனக்கு அதிகமான செலவத்தின் நிறைவேண்டாகும். நீ என்னை நோக்கி இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கிறாய். ஆனால், நான் உன்னை அதிகமாக ஏவுகிறேன். விரிந்துகேட்கத் தாரொல்லாராயும் கொன்றபிறகே, உன்னை மதிப்பேன். உனக்கு வெற்றியானது கஷ்டப்பட்டு உண்டாகப்போகிறதென்றே நான் நினைக்கிறேன்' என்றாள்.

மகன், 'பொக்கசமில்லாதவனும் ஸஹாயமற்றவனுமான எனக்குக் காய்ஸித்தி ஏது? வெற்றி ஏது?' என்று இவ்விதம் என்னிடம் இருக்கிற கடுமையான இந்தஅவஸ்தையை நானாகவே அறிந்து, தீவினையைச் செய்தவனுடைய எண்ணமானது ஸ்வாககத்திலிருந்தும் திரும்புவதுபோல, என்னுடையஎண்ணமானது ராஜ்யத்திலிருந்தும் திரும்பிவிட்டது அறிவிறசிறந்தவளே! நீ இவ்விதமான ஓர் உபாயத்தை ஆலோசிக்கிறாயானால், அதைக் கேட்கிறவனான எனக்கு நன்றாகச்சொல்லு. நீ கட்டளையிட்டபடி அதை எல்லாம் செயவேன்' என்றான்.

தாய், 'புத்திரா! முன்னுண்டான குறைகளாலே தன்னை அவமதித்துக்கொள்கக்கூடாது. ஆரத்தங்களை, முன்னிலலாமலிருந்து உண்டாகின்றன. 1 சில ஆரத்தங்கள் உண்டாகியும் அழிகின்றன. மிகவும் சிறுதன்மையுள்ளவர்கள் குறையைப்பொறுதவர்களாகவே ஆரத்தங்களைத் தொடங்காமலிருக்கின்றனர். அப்பா! 2 எல்லாக்காமங்களும் பயனில் எந்நாளும் நிலையற்றவைகளாயிருக்கின்றன. நிலையற்றவையென்று அறிகின்றவர்கள் பிரவிருத்தியில் பற்றுக்கூறுமில்லை; பற்றவும் செய்கின்றார்கள். ஆனால், எவர்கள் காமாவைச்செய்யவில்லையோ அவர்கள் ஒருகாலும் (பயனுடையவர்களாக) ஆகிறதேயில்லை. முயற்சியில் விருப்பமில்லாமலிருப்பதில் காமாக்களினபயனில்லாமற்போவது ஒருகுணமே. முயற்சியை விரும்புவதில், 'பயனநேரிட்டாலும் நேரிடலாம்; நேரிட்டாலுமப்போகலாம்' என்று இரண்டு குணங்களிருக்கின்றன. ராஜபுத்திரனே! எவன் எல்லா ஆரத்தங்களையும் நிலையற்றவையாக முந்தியே அறிந்தவனோ, அவன் விரோதமான 3 குறையையும் செழிப்பையும் கருதாமல் தள்ளிவிடுவான். ஐஸ்வரியத்திற்குரிய கர்

1 'உண்டாகியிருந்தவைகளோ நசிக்கின்றன' என்றுமாம்.

2 'எல்லாக்கருமங்களின் பயனும் எந்நாளும்நிலைத்ததன்று' என்றுமாம்.

3 'தன்னுடையபீடையையும் பிறனுடைய ஐஸ்வரியத்தையும் நாசம் செய்வான்' என்பது.

மங்களில் பயனுண்டாகுமென்றே மனத்தைச் செலுத்தி எப்பொழுதும் துன்பமில்லாமல் மங்களகாரியங்களையும் பிராமமணர்களையும் தேவர்களையும் முன்னிட்டு ஊக்கத்தையடையவேண்டும். விழித்திருக்கவேண்டும். முயற்சி செய்யவும் வேண்டும். புத்திர! அறிவிற்கு நிறைவு அரகனுக்கு விரைவில் செழிப்பானது உண்டாகின்றது. சூரியன் சுற்றிக்கொண்டு கிழக்குத்திக்குக்கு வருவதுபோல அவனை நோக்கி லக்ஷ்மியானவள் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறாள். அநேகம் உதாரணங்களையும் உபாயங்களையும் வெற்றிகளையும் உனக்கு நான் நன்கு எடுத்துக் காட்டினேன். ஆண்மையைச் செலுத்து; பார்ப்போம். இவ்வுலகில் விருமப்பபட்ட புருஷராதத்ததைத் தேடவேண்டியவனாகியும். கோபத்தை அடைந்தவர்களையும் லோபிகளையும் கீழ்த்தனசபையடைந்தவர்களையும் காவத்தையடைந்தவர்களையும் அவமதிக்கப்பட்டவர்களையும் முரண்படுபவர்களையும் முயற்சியுடன் உண்பக்கத்தில் சோததுக்கொள் நீ, இந்தமுறையினால், மிக்க வேகத்துடன் கிளம்பின காற்றானது மேகங்களைக் கலைப்பது போலப் பெரிய கூட்டங்களைக் கலைப்பாய். அவர்களுக்கு முன்னதாகக் கொடுப்பவனும் அவர்களின் நன்மைகளில் முயனறவனும் பிரியத்தைச் சொல்லுகிறவனுமாகக் கடவாய். அவர்கள் உன்னை அன்பாகச் செய்துகொள்வார்களா, முன்னேயும் வைப்பார்களா. இது நிச்சயம். சததுருவானவன், எப்பொழுது விவோதியை உயிரை வெறுத்தவனாக அறிகிறானோ அப்பொழுதே வீட்டிலிருக்கிற ஸாப்பத் தினிடம் (நடுங்குவது) போல இயலிடம் நடுங்குகிறான். இவ்வின்ப பராகரமத்தைச் செலுத்துகிறவனென்று அறிந்து, தனவசமாகச் செய்யாமலிருப்பானால் இவனைத் துதர்சனரால் ஸமாதானஞ்செய்வான். முடிவாகச் சததுருவை வசமசெய்வதாய் அது ஏற்படும். ஸமாதானத்தால் நிலையான இருப்பை அடைந்து செல்வசெழிப்பை உடையதுவான். தனவாணியோ மிததிராகள வணங்குகின்றனா; அமிகவும் செய்கின்றனா. தனமிகுந்தவனையோ நண்பர்களும் உறவினர்களும் மிகவும் தள்ளிவிடுகிறார்கள், அவனை அடுக்கிறதில்லை; அப்படிப்பட்டவனை இகழவும் செய்கின்றனா. எவன் பகைவனைத் துணைவனாகச் செய்துகொண்டு அவனிடம் நம்பிக்கையை வைக்கிறானோ அவன் ராஜ்யத்தை அடைவானென்பது நினைக்கத்தக்கதே தயில்லை.

நூற்று முப்பத்தாறுவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(விதுலோபாக்யானத் தோடீச்சீ.)

அரசன, ஒருபொழுதும், ஓர் ஆபத்திலும் பயத்தை அடையக் கூடாது ; அல்லது, பயமடைந்தவனுனும், பயமடைந்தவனபோல இருக்கக்கூடாது. பயமடைந்த அரசனைப் பார்த்தோ, ராஜ்யமும் சைன்யமும் மந்திரிகளுமாகிய எல்லாருமே பயத்தை அடைகின்றனர். அவர்கள் தனித்தனிபாச எண்ணங்களைக் கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் பகைவரை அடைகின்றனர். சிலரோ தம் அரசனை விட்டுவிடுகிறார்கள். முன அவமதிக்கப்பட்ட மறவர்களோ அடிக்க விரும்புகிறார்கள். மிக்ககணபாகளும் சுகதியிலலாதவர்களுமானவர்கள், கன்றுகள் கட்டப்பட்ட பசுக்களபோல, இவனைச் சுற்றியிருக்கிறார்கள் ; துக்கிகிறவனை அரசனை, பதிதாகளானபந் துக்கிப்போல, அனுஸரித்துத் துக்கிக்கின்றனர் எவர்கள், அரசன் விசனத்தை அடைந்தபொழுது, ராஜபத்தை அபிமானிக்கின்றனரோ அவர்கள் முன்பு பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் நண்பர்களுமாகக் கருதப்பட்டனர். ஆகையால், நீ பயத்தைப்படையாதே. பயந்தவனை உன்னை நண்பர்கள் தள்ளவேண்டாம். நான் உன்னுடைய பெருமைப்பும் ஆண்மையையும் புத்தியையும் அறிப விரும்பி உனக்குத் தேறுதலைச்செய்து (உனக்குப்) பராகரமம் விருத்தியடைவதின பொருட்டுச் சொன்னேன். ஸஞ்சய ! இதனை, நானும் நன்றாகச் சொல்லுகிறேனானால், நீயும் எனக்கு அறிகுறியானால், உன்னை மனக்கலக்கமற்றவனபோலச் செய்துகொண்டு, ஜபத்தின்பொருட்டுக் கிளம்பு. நமக்குப் பெரிதான பொக்கசத்தின் சமூகமானது இருக்கிறது அது உனனால் அறிப்பப்படவில்லை. அதனை நான் அறிவேன், மறவா அறிபரா. நான் அதனை உனக்கு விரைவில் ஸம்பாதித்தாகக் கொடுப்பேன். வீர ! ஸஞ்சய ! உனக்கு இன்பதூன்பங்களைப்பொதுப்பவர்களும் யுத்தத்திலிருந்தும் திருமபாதவர்களுமான மிகப்பல நண்பர்கள் இருக்கின்றனர். பகைவரைவாட்டுகிறவனை ! ஆப்படிப்பட்ட துணைவர்களோ, பிழைப்பை விரும்புகிறவனும் ஓர் இஷ்டத்தை ஸம்பாதிக்க விரும்புகிறவனுமான மனிதனுக்கு உதவிசெய்கின்றவர்கள் என்றனர். மிகவும் விசித்ரமான பொருளுள்ள சொற்களையும் எழுததுக்களையுமுடைய அவனுடைய இவ்வாறான வார்த்தையைக்

கேட்டு, மிகவும் அறபமான அறிவுடையவனாக இருந்தும், அவனுடைய மயக்கமானது விலகிறது.

மகன சொல்லுகின்றான் '1வரப்போகிற ஐஸ்வரயத்தைத் தெரிவிக்கிறவளான நீ என்னை நடத்துகிறவளாயிருத்தலால், ஜலத்தில் முழுகப்போனதுபோன்ற இரதப்பூமிமை எடுப்பேன்; அல்லது, புத்தத்தில் உயிரையாவது விடுவேன். ௩1-ஐ, மேலமேல உன்னுடைய வாரதத்தைபக கேட்க விருப்பத்தால், அடிககடி சிறிது சிறிது தடுத்துச்சொல்லிக்கொண்டு, கஷ்டப்பட்டுப் படுத்துவிட்டிருந்தும் அடையப்பட்ட அமிரத்ததிற்போலத் திருப்தியடையாதவனாகி, மௌனமாயிருந்தேன். இதோ, பகைவரைச்சிவந்தது வெற்றிபெறுவதன் பொருட்டுக் கிளம்புகிறேன்' என்றான். அவன், நல்லகுதிரைபோல ஏவப்பட்டு, சொற்களாகிற அம்புகளால் சூததப்பட்டவனாகி, அவற்றையெல்லாம் கட்டையிட்ட படி செய்தான்.

ஊக்கத்தையளிப்பதும் பயங்கரமும் பலத்தை விருத்திசெய்வதும் உத்தமமுமான இதனை, மந்திரிபாணவன், பகைவரால் பிடிக்கப்பட்டவனும் மனக்கலக்கம் அடைந்தவனுமான அரசனைக் கேட்கச் செய்ய வேண்டும் ஐயத்தை விருமபுகிறவன், 'ஐயம்' என்கிற இந்த இதிஹாஸத்தைக் கேட்கவேண்டும். இதைக் கேட்டால், விரைவில் பூமிமை வெல்லுவான்; பகைவர்களையும் கொல்லுவான். இது 2பும ஸவனமாகவும் வீரனைப் பிரஸங்கிக்கச் செய்வதாகவும் இருக்கிறது. காப்பிரியானவள இதனை அடிககடி கேட்டால் வீரனைப் பெறுவாளென்பது நிச்சயம் (இதைக்கேட்ட) கூத்தரிய ஸதிரீயானவள், விதையில் சூரனும் தவத்தில் சூரனும் தானத்தில் சூரனும் சிறந்ததவமுடையவனும் பிரமமசோபையால் விளங்குதிறவனும் நல்லவென்கிற வாரதத்தைக்கு விஷயமானவனும் காந்தியுள்ளவனும் பலத்தையுடையவனும் மிக்க ஷெலமுள்ளவனும் மஹாரதனும் தையமுள்ளவனும் நெருங்க முடியாதவனும் வெல்லுபவனும் வெல்லப்படாதவனும் துஷ்டர்களை ஆட்க்குதிறவனும் தாமத்தைச் செய்பவர்களைக் காப்பவனும் தவறாத பராகரமமுடையவனுமான இப்படிப்பட்ட வீரனைப்பெறுவான்' என்றான்.

நூற்று முப்பத்தேழாவது அதயாயம்.

ப க வ த் ய ர க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி, கிருஷ்ணன்டம் அராஜுனன் முதலானவர்களுக்கும் கொல்லவேண்
டியவர்களைத் தெரிவித்ததும், கிருஷ்ணன் கரிணனோடு மதத்தில்
ஏறி அவனோடு வழியில் ராஜஸ்யமாகச் சம்பாஷித்து
அவனை அனுப்பி விட்டதும் தாம் உபல்லாபியம்
சென்றதும்.)

குந்தி, 'கேசவ! அராஜுனனை நோக்கிச் சொல்லக்கூடவாய் 'நீ
பிறந்தபொழுது, பிரஸவ அறையில் ஆஸ்ரமத்திலுள்ள மாதாக்களால்
சூழப்பட்டவளாகி ஸமீபத்தில் உட்காரத்திருந்தேன் அப்பொழுது,
ஆகாயத்தில், 'ஓ! குந்தி! உன்னுடைய இரதப் புத்திரன் இரதிரானாக
நிகராவான். இவன் புத்தத்தில் எதிர்த்துவந்தவாகளான எல்லாக்
கௌரவர்களையும் வெல்லுவான், பீமஸேனனைத் துணையாக்கக்கொண்டு
பகைவர்களைக் கலங்கச் செய்வான். உன்னுடைய இரதப் புத்திரன்
பூமியை வெல்லுவான். இவனுடையபுகழ் ஸ்வாக்கத்தைத் தொடும.
வாஸுதேவரைத் துணையாக்கக்கொண்டு போரில் கௌரவர்களைக்
கொன்று நஷ்டமான பிதாவின்பாகத்தை மறுபடியும் அடைவான்.
ஸ்ரீமானுன் இவன் உடன் பிறந்தார்களுடன்கூடி மூன்று (அஸ்வ)
மேதகர்களை ஸம்பாதிப்பான்' என்று திவ்யரூபமாயும் மனோஹர
மாயுமிருக்கிற வாக்கு உண்டாயிற்று' (என்று சொல்லு). அச்சுத!
ஸத்யஸந்தனும் இடக்கையாலும் அம்புகளைத் தொடுப்பவனுமான
அரத் அராஜுனன் பலவானும் நெருங்க முடியாதவனுமாயிருப்பதை
உள்ளபடி நீயே அறிகிறாய், வராஷ்ணைய! ஆகாயவாக்குச் சொல்லி
யது சொல்லியபடியே ஆகவேண்டும். வராஷ்ணைய! தாமமானது
இருக்குமேயானால் அப்படியே ஸத்யமாக ஆகும். கிருஷ்ண! நீயும்
அவையெல்லாவற்றையும் அப்படியே அடையச்செய்வாய். ஆகாய
வாக்கானது சொல்லியதைப்பற்றி நான்¹ அஸ்தைய அடையவில்லை.
பெரிதான தாமததிற்கு நமஸ்காரம். தாமமானது பிரஜைகளைத்
தரிகின்றது. இதைத் தனஞ்சயனிடம் சொல்லவேண்டும். எந்
நாளும் முயற்சியுள்ளவனால் வருகோதரனிடத்தில், 'சுத்திரிய
ஸ்திரீயானவள் எதற்காகப் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறாளோ, அதற்
குரியகாலம் இதோ வந்துவிட்டது. புருஷஸுரேஷ்டர்கள், பகை

1 'ஸந்தேதிகக்ஷிலை' எனப்பது கருத்து.

யுண்டானால், வருத்தப்படுகிறதில்லையன்றோ ?' என்று சொல்ல வேண்டும். பீமனுடைய கருத்தும் எப்பொழுதும் உனக்குத் தெரிந்தேயிருக்கிறது. அவன் ஆறுதலை அடையான். விரோதிகளை இளைக்கச் செய்கிறவனும் மிக்கதோளவல்லி அமைந்தவனுமான அவன் பகைவரை அழிக்கும்வரையில் ராதரிகளில் ஸுகத்தை அடையவே மாட்டான். ஓ! மாதவ! கிருஷ்ண! எல்லாததாமங்களையும் விசேஷமாக அறிந்தவனும் மஹாதமாவாணபாணவேனுடைய மருமனளும் சுபமானவனும் புகழ்பெற்றவனுமான கிருஷ்ணையினிடத்தில், 'ஓ! மஹா பாக்யமுடையவனே! நல்ல குலத்திற பிறந்தவனே! புகழ் பெற்றவனே! நீ எனனுடைய புதராகள் எல்லாவிடத்திலும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி இருந்தாயென்பது உசிதம்' என்று சொல்லு. ஸ்நதரிய தர்மத்தில் பறமுள்ளவாகளான மாதரியின் புத்திரர்கள் இருவாகளிடத்திலும், 'உயிரைக்காட்டிலும் பராகரமதகாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட போகங்களை விரும்புகள. புருஷோத்தமமே! ஸ்நதரிய னுகுரிய தாமததால் ஜீவிக்கிற மனிதனுடைய மனத்தைப் பராக்ரமததால் தேடப்பட்ட பொருள்களல்லவோ மகிழ்வுகின்றன. எல்லாததாமங்களையும் வளாக்கின்றவாகளான நீங்கள் பார்த்திருக்கும் பொழுது, பாஞ்சாலியை நோக்கிச் சொன்ன கடுமையான வார்த்தைகளை எவன் பொறுக்கத் தக்கவனாவான்? எனக்கு, ராஜ்யத்தைக் கவாந்துக்கொண்டதும் சூதாட்டத்தில்தோல்வியடைந்ததும் புத்திரர்களைக் காட்டிற்குத் துரத்தினதும் துக்கத்தை உண்டாக்கவில்லை. 'பெருந்தன்மையுடையவனும் தருணவயதுள்ளவனுமான அவன் அப்பொழுது ஸபையில் அழுதுகொண்டு கடுமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டான்' எனப்பதே எனக்குப் பெரிதான் துக்கம். வீட்டுக்கு விலக கானவனும் சிறந்த இடையையுடையவனும் எப்பொழுதும் ஸ்நதரிய தர்மத்தில் பறமுள்ளவனும் சிறந்தவர்களான நாதர்களை யுடையவனும் பதிவரதையுமான கருஷ்ணயானவள அப்பொழுது நாதனை அடைய வில்லை' என்று சொல்லவேண்டும். ஓ! நீண்டகைகருளுளவனே! விற்பிடித்தவர்களைல்லாரிலும் சிறந்தவனும் புருஷஸுரேஷ்டனுமான அந்த அர்ஜுனனிடத்தில், 'திரௌபதியினுடைய வழியில் நட' என்று சொல்லக்கடவாய், பீமராஜனாகள், சினமடைந்த யமனும் அந்தகனும் போலத் தேவர்களையும் பரகதியை அடையச் செய்வார்கள் எனப்பது உனக்கு நன்கு தெரியுமன்றோ? அவர்களிடத்தில், அந்தக் கிருஷ்ணயானவள ஸபையை அடைந்தாடுளென்ற இரந்த அவமானத்தையும், குருவீரர்கள் பார்த்திருக்கையில், துச்சாஸனன

பீமணீநோக்கிச் சொன்ன கடுமையானவாததைகளையும் திருமப நினைக்கச்செய. ஓ! ஜனார்தன! புத்திரர்களோடும் கிருஷ்ணையோடுங் கூடின பாண்டவர்களிடம் குசலத்தை வினவக்கடவாய், அவர்களிடம் நான் கேட்கமாயிருக்கிறேனென்று அடிக்கடி சொல்லு. கெடுதலில்லாத வழியை அடையக்கடவாய். என புத்திரர்களைக் காக்கக்கடவாய்' என்றாள்.

பிறகு, நீண்ட கைகளையுடையவரும் சிங்கத்தினுடைய நடை போன்ற விளையாட்டு நடைமையுடையவருமான கோவிந்தா, அவளை வணங்கிப் பரதக்ஷிணமும் செயதுவிட்டு அங்கிருந்து வெளிவந்தார்; பிறகு, பீஷ்மர்முதலான குருஸ்ரோஷ்டாக்களை அனுப்பினார்; பிறகு, கர்ணனை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு, ஸாதயகிபுடன் புறப்பட்டார். அவர் அவ்விடம்விட்டுச் சென்றபிறகு, கௌரவர்கள் சொந்த, கேசவரிடத்திலுள்ள பெரிதான ஆசகரியத்தை ஒருவரோடொருவர் மிக அறபுதமாசப பேசிக்கொண்டார்கள். 'பூமியானது முழுமையும் மிக்க அறியாமையால் மிருத்புபாசத்தினவசத்தை அடைந்தது. தூயோதனனுடைய மூர்க்கத்தனத்தினால் இந்த ராஜ்யம் இல்லையென்று போய்விட்டது' என்று சொன்னார்கள்.

புருஷோத்தமரானவா, அந்த நகரத்திலிருந்தும் வெளிவந்து, புறப்பட்டார். அப்பொழுது, கர்ணனோடு நெடுநேரம் ஆலோசனை செய்தார். எல்லா யாதவர்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தைச் செய்கிறவரான கண்ணபிரான, கர்ணனை அனுப்பிய பிறகு, மிக்க வேகத்துடன், சிக்கிரம் குதிரைகளை ஓட்டினார். வேகமுள்ள அந்தக் குதிரைகள் தாருகனூல நனகு தூண்டப்பட்டு ஆகாயத்தை விழுங்குவனபோல வாயுவேக மனோவேகமாக நடந்தன. அவைகள் விரைந்து செல்லுகின்ற பருத்துகள்போல நீண்ட வழியை விரைவிறக்கடந்து சார்ங்க மென்கிற வில்லைப்பிடித்த கண்ணபிரானைச் சுமந்துகொண்டு உயர்வான உபபலாவயநகரத்தை அடைந்தன.

நூற்ற முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபாவம். (தொடர்ச்சி)

(குந்தியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பீஷ்மத்ரோணர்
கள் துரியோதனனைப் பாண்டவர்களுடன் ஸமா
தானம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்
திச் சொல்லியது).

குந்தியினுடையவார்த்தையைக்கேட்டு, மஹாரதர்களான பீஷ்ம
ரும் துரோணரும், கட்டளையைக்கடந்த துரியோதனனை நோக்கிப்
பின்வரும் வாக்யத்தைச் சொல்லலானார்கள். ‘ஆணைமயிற்சிறந்த
வனே! கிருஷ்ணருடைய ஸரீர்தியில பயனுள்ளதும் மிகவும் உககிர
மும் தாமததைவிட்டு விலகாததும் மிகச்சிறந்ததுமாகக் குந்தியினை
சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை நீ கேட்டாயா? கௌரவ! குந்தியின்
புத்திரர்கள் வாஸுதேவருக்குச் சமமதமான அதைச் செய்யப்
போகிறார்கள். அவர்கள் ராஜபமினறி ஒருபொழுதும் தணிதலை
அடையார்கள். அப்பொழுது, சபையில், பாரததாகளும் திரௌபதி
யும் தர்மமாகிற பாசத்தால் கட்டப்பட்டு உனனாலே துன்பம் உண்டி
பண்ணப்பட்டார்களல்லவா? உன்னுடைய அந்தக்குற்றமும் அவர்
களால் பொறுக்கப்பட்டது. அஸ்திரங்களைப்பயின்றவனான அர்
ஜுனனையும் நிசசயத்தைச் செய்தவனான பீமஸேனையும் காண்
மவதையும் அம்பருத்தாணிகளையும் (அழிவற்ற) ரதத்தையும்
வானரக் கொடியையும் பலத்தோடும் வீர்யத்தோடுகூடிய நஞல
ஸஹதேவர்களையும் வாஸுதேவரான ஸஹாயத்தையும் அடைந்து,
யுதிஷ்டிரன் பொறுத்திருக்கமாட்டான். ஓ! சிறந்தகைகளையுடைய
வனே! மூன்பு, வீராடநகரத்தில் புத்திமாணான அாஜுனனாலே எல்லா
ரும் யுத்தத்தில் ஐயிக்கப்பட்டோமென்பது உனக்கு நேரிலதெரியும்.
வானரக்கொடியையுடைய அவனாலே, யுத்தத்தில் கோரமான செய்
கையுடைய நிவரதகவசர்களைக்கிற அஸுராசன 1 பாசபதால்
திரத்தை எடுத்தது எரிககப்பட்டார்கள். கோஷயாதிறையில, கா
ஷான்முதலான இவர்களும் கவசமும் தேருமுடைய நீயும் விடுவிககப்
பட்டீர்கள். இது போதுமான உதாரணம். பரதஸுரேஷ்டனே!
பிராதாக்களான பாண்டவர்களோடு சமாதானத்தைச் செய்துகொ

1 ‘கௌதரம்’ எனபது மூலம், ‘க்ருரமான’ எனபது இங்கிலிஷ்மொழி
பெயர்ப்பு

ண்டு மிருதபுவின் கோரபபல்லிகுகில் அகபபட்ட இந்தப்பூமிமுழு
மைபையும் காப்பாற்றது. புதிஷ்டிரன் உனக்குத தமையனும் தர்மத
தைச சிலமாகக்கொண்டவனும் அனபோடுகடினவனும் இனசொல்
லைபுடையவனும் விதவானுமாயிருப்பவன். இப்பொழுது, கெட்ட
எண்ணத்தை விட்டு, ஆணமைபிற சிறந்தவனான அவனை அடையக்
கடவாய். நீ விலலை வைத்துவிட்டுப் புருவங்களை நெரிகந்தவனாகிப்
பாண்டவனால் பராகபபடுவாயானால், அது நமது குலத்திற்குச் சாரதி
செய்யப்பட்டதாகும் பகைவரை அடக்குபவனே ! முனபோல
மந்திரிகளுடன் ராஜபுத்திரனும் அரசனுமான அவனை அடைந்து
ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அபிவாதனம் செய்யக்கடவாய். பீமனாக
குமுன பிறந்தவனும் குருதியின்புத்திரனுமான புதிஷ்டிரன், நமஸ்
காரம் செய்கிறவனான உன்னை ஸநேகதினிலை கைகளால் பிடிக்கட்டும்.
சிங்கத்தினுடைய தோள்களும் தொடைகளும் கைகளும் போன்ற
தோள்களையும் தொடைகளையும் கைகளையுமுடையவனும், உருண்டு
நீண்ட பெரிய புஜங்களையுடையவனும் அடிப்பவர்களிறசிறந்தவனுமா
ன பீமனானவன் உன்னைக் கைகளால் தழுவிக்கொள்ளட்டும். பிறகு,
சங்குபோன்ற கழுத்தைபுடையவனும் சுருண்டகேசத்தைபுடையவ
னும் தாமரைமலர்களபோன்ற கண்களையுடையவனும் குந்திபுத்திர
னும் பாதத்தென்னு பெயாபெற்றவனுமான தனஞ்சயன் உன்னை
வணங்கட்டும். அஸுவினீதேவாகளுடைய புத்திரர்களும் புருஷ
ஸரேஷ்டர்களும் ஸபத்தினால் பூமியில நிகரற்றவர்களுமான அந்த
நகுலஸஹதேவாகளும் குருவைப்போல உன்னை அன்புடன் பூஜித்து
எதிர்கொள்ளட்டும். அரசனே ! மாதவா முதலான அரசர்கள் ஆனந
தக்கண்ணீரைச்சொரியட்டும். பிராதாககளுடன் சேரு. அகங்கா
ரத்தை விடு. அதைவிட்டு, நீ பிராதாககளுடன் பூமிமுழுவதையும்
ஆளு. அரசர்கள் ஸநேதாஷத்தால் ஒருவரையொருவா தழுவிக்க
ொண்டு போகட்டும். ராஜஸரேஷ்டனே ! சண்டைவேண்டாம்.
நண்பர்கள் தடுபபதைக்கேள். புத்தத்திலேயோ நிச்சயமாக ஸ்ததரி
யர்களுக்கு அழிவானது காணப்படுகிறது. கிரகங்கள் விபரீதமாயி
ருக்கின்றன மிருகங்களும் பசுளிகளும் குரூரமாயிருக்கின்றன. வீர !
ஸ்ததரியாகளை அழிக்கின்ற பலவிதஉதபாதங்கள் காணப்படுகின்
றன. விசேஷமாக இங்கே நமமுடைய அழிவிலே நிமித்தங்கள்
காணப்படுகின்றன. எரிகின்ற கொள்ளிகளாலே உன்னுடைய சேனை
யானது வருத்தப்படுகிறதன்றோ? அரசனே ! குதிரைகள் மகிழ்ச்சி
யறது அழுகின்றவைபோல இருக்கின்றன. கழுத்கள் உன்னுடைய

சேனைகளைச்சுற்றி வட்டமிடுகின்றன. பட்டணம் முன்போல இல்லை. ராஜமானிகையும் முன் போல இல்லை நரிகளும் ஆமங்குலமாக ஊரையிட்டுக்கொண்டு, 1 முண்டெரிகின்ற திகை அடுக்கின்றன. பிதாவும் மாதாவும் நன்மையை விருப்புகின்ற நாகங்களும் சொன்னதைச் செய்யக்கடவாய். ஒ! புஜபலமமைந்தவனே! ஸமாதானமோ சண்டையோ உன்னுடைய வசமாயிருக்கின்றன. பகைவரைவாட்டுகிறவனே! அன்புடையவர்கள் சொன்னதைச் செய்யாதவிஷயத்தில் பாரததுது னுடைய கணைகளால் சேனை மிகப் பீடிகப்படுவதைப் பாரததுத தாபத்தை அடைவாய். எங்களுடைய இந்த வார்த்தையானது உனக்கு விபீதமாகுமேயானால், பலசாலியும் புத்தத்தில் காண்கிற வனுமான பீமனுடைய பெரிதான முழக்கத்தையும் காணவததினுடைய ஒலியையும் கேட்டு 2 எங்களுடைய வார்த்தையை நினைப்பாய்' என்றார்கள்.

நூற்றுமூப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பீஷ்மத்துரோணர்கள், துர்யோதனன் தம்வார்த்தையைக்கேள்வியில் அர்ஜுனனோடு யுத்தம்பெய்தல் தீமையைத் தருமேன்று துக்கித்ததும், துரோணர் ஸமாதானம் செய்து, கொள்ளும்படி துர்யோதனனுக்குத் தீரும்பவும் சொல்லியதும்.)

இவ்விதம் சொல்லியதைக் கேட்டுக்கொண்டே மனமவருநதிக குறுக்குப்பார்வையும் கவிழ்ந்தமுதமுமுடையவனாகிய புருவங்களுடைய மத்தியைச் சேருமபடிசெய்து ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தான். அவன் மனமவருநதியிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுப் புருஷச்ரேஷ்டர்களான பீஷ்மரும் துரோணரும் ஒருவரை ஒருவர் ஸமீபத்தில் நன்றாகப்பார்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் மேல் வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

பீஷ்மா சொல்லுகிறார்: 'பணிவிடை செய்ய விருப்பமுள்ளவனும் அஸூயையிலலாதவனும் பிராமமணர்களுக்கு ஹிதமானவனும் உண்மையுரைப்பவனுமான பார்த்தனை எதிர்த்து புத்தம் செய்கிறோம். இதைக்காட்டிலும் பெரிய துக்கம் எது?' என்று சொன்னார். துரோணர், 'அரசனே! புத்திரனை அபரஹத்தாமாவினிடத்

திவிருப்பதைக்காட்டிலும் வானரததுவனுன அர்ஜுனனிடத்தில
எனக்கு மிக அதிகமான வெகுமானமும் (அவனுக்கு என்னிடத்தில்)
வணக்கமுயிருக்கின்றன. சுத்ததிரிய தர்மத்தைப் பின்பற்றி, புத
திரணைகாட்டிலும் அதிகப்பரியனுன அந்த அர்ஜுனனை எதிர்த்து புத
தம் செய்வேனையானால் சுத்ததிரியனபிழப்பை நிரதிககவேண்மே.
உலகத்தில் எவனுக்கு ஸமமாக வேறு ஒரு வில்லாளியுமில்லையோ
அந்த அர்ஜுனன எனனுடைய அநுரால் மற்ற வில்லாளி
களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனுன. நணபர்களை மோசமசெய்
கிறவனும கெட்டாணைமுடையவனும நாஸ்திகனும் அதனால்
நோமையிலலாதவனும ரகஸ்யமாகத் துன்பத்தைச் செய்பவனு
மானவன, யாகத்தில் வந்த முடன போல, நலலோராகனிடம் நனகு
மதிப்பை அடையமாட்டான். பரவபுத்தியுள்ளவன், பாவங்களி
லிருந்தும் தடுக்கப்பட்டாலும், பாவத்தையே விரும்புகிறுன.
நல புத்தியுள்ளவன், பாவியினால் (பாவத்தில்) ஏவப்பட்டாலும்,
நனைமையைச் செய்யவே விரும்புகிறுன. இவர்கள் (உனனாலே) கள்ள
உபசாரம் செய்யப்பட்டவாகனாயிருந்தும் பிரியத்திலேயே இருக
கிறார்களல்லவா? பரதஸுரேஷ்டனே! உனனுடைய தோஷங்கள்
விரோதத்திற்கே காரணமாகின்றன. கௌரவர்களில் முதியவரான
பீஷ்மராலும் எனனாலும் விதூரராலும் வாஸுதேவராலும் சொல்லப்
பட்டும் நீ நன்மையை வினைககவேயில்லை. 'எனக்கு வனமையிருக்
கிறது' எனறு, மழைக்காலத்தில் சுருக்கனரும் முதலைகளும் மகரங்
களும் நிறைந்த கங்கையின்வேகத்தைத் தாண்டவிரும்புவதுபோல
(புத்தஸாகரத்தை) விரைந்து தாண்டவிரும்புகிறுய போரசையினால்,
நீ, எறியப்பட்ட மாலையைப்போல யுகிஷ்டிராருடைய செலவத்தை
ஆடையினால் மூடிக்கொண்டவனாக வினைககிறுய. காட்டிலிருந்தாலும்,
திரௌபதியுடன் கூடினவனும குந்திபுத்திரனும் ஆபுதங்களைபுடைய
உடனபிறந்தார்களால் சூழப்பட்டவனுமான பாண்டவனை, ராஜ்யத்தி
லிருப்பவனுனாலும், எவன ஜாதிக்கப்போகிறுன? எல்லா அரசார்களும்
எவனுடைய வசத்தில் கிங்கராகனாயிருக்கின்றனரோ அந்தக் குபே
ரனையும் (புத்தத்தில்) எதிர்த்துத் தாமராஜன விளங்கினுன. பாண்டவர்
கள குபேரனுடைய கிரகத்தை அடைந்து அவனிடமிருந்து ரத்தி
னங்களை அடைந்து, செழித்ததான உனனுடைய ராஜபத்தை ஆகா
மித்து அதனை அடைய விரும்புகிறார்கள். (அரக்கனால்) தானமும்
ஹோமமும் அதயயனமும் செய்யப்பட்டன. பிராமமணர்கள் தனங்
களாலே திருப்திசெய்யப்பட்டார்கள். எங்களுக்கு ஆபுனும்சென்று

விட்டது. எங்களை விருப்பம்நிறைவேற்றினவர்களாகவும் அறியக் கடவாய். நீயோ பாண்டவர்களுடன் போராசெய்து ஸுகததையும் ராஜ்யத்தையும் நண்பர்களுடைய தனங்களையும் விட்டுவிட்டு மிக்கவருத்தத்தை அடையப்போகிறாய். ஸத்தியத்தையே உரைப்பவனும் தவத்தினால் கடுமையான விரதத்தையுடையவனும் தேவியுமான திரௌபதியானவள் எந்தப்பாண்டவனுக்கு வெற்றியை வேண்டுகிறாளோ அவனை எப்படி வெல்லுவாய்? எவனுக்கு ஜனர்த்தனா மந்திரியோ எவனுக்கு எல்லா விலலாளிகளிலும்கிறந்தவனான தனஞ்சயன் தம்பியோ (அநதப்) பாண்டவனை எப்படி ஜபிக்கப்போகிறாய்? எவனுக்குத் தையசாலிகளும் இரத்திரியங்களை ஜபித்தவர்களுமான பிராமணர்கள் துணைவர்களோ, உககிரமான தவத்தையுடையவனும் வீரனான அநதப்பாண்டவனை எப்படி வெல்லப்போகிறாய்? நண்பர்களதுயரக்கடலில் முழுகும்பொழுது அவர்களுக்கு சேஷத்தையுடையவருமபுகிற நண்பனான இது செய்பவேண்டியகாரியமானதால், சொன்னதையே திருமயவும் சொல்லப்போகிறேன். அநதவீரர்களோடு யுத்தம் வேண்டாம் நீ குலத்தின்வளாச்சியின்பொருட்கு ஸமாதானத்தை அடையக்கடவாய் புத்திரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் நண்பர்களோடும் யமனுடையவீட்டை அடையாதே' என்றார்' என்று சொன்னார்.

நூற்று காற்பதாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யார்பர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், கர்ணனுக்கு, அவன்குந்தியினுடைய புத்திரர்என்பதைத் தெரிவித்து அவனைப் பாண்டவபகஷத்தில் சேரச்சொல்லியது.)

ஜீனமேஜயர், “ஓ! மிகச்சிறந்தவரே! பகைவீரர்களைக்கொல்லுகின்றவரான மதுஸூதனா ராஜபுத்திரர்களாலும் வேலைக்காரர்களாலும் சூழப்பட்டிக் காணனைத் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வெளிகுகிளம்பித் தோத்தட்டில் ராதாபுத்தரான அவனேநோக்கி என்ன சொல்லினார்? கோவிந்தரானவா ஸூதபுத்திரனிடத்தில் என்ன ஸமாதானவார்த்தைகளைச் சொல்லினார்? காலத்தில்கிளம்பின மேகத்தினுடைய ஒலிபோன்ற ஒலியையுடைய கிருஷ்ணா, காணனைநோக்கி நயமாகவோ அல்லது கடுமையாகவோ சொல்லிய எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லும்” என்றுகேட்டார்.

வைசம்பாயனா சொல்லுகிறா. “ஓ! பராதரே! அறியமுடியாத ஸ்வரூபத்தையுடைய மதுஸூதனர் நயமானவையும், கடுமையானவையும், பிரியமானவையும், தர்மத்துடனகடினவையும், உண்மையானவையும், ஹிதமானவையும், மனத்தைக்கவருகின்றவையுமான எந்தவார்த்தைகளைக் கிரமமாக ராதேயனைநோக்கிச் சொன்னாரோ அவைகளை என்னிடம் கேளும்.

வாஸுதேவா, ‘ராதேய! வேதங்களின் கரையைஅடைந்தவர்களான பிராமமணர்களை நீ உபாஸித்திருக்கின்றாய். நியமத்துடன், அஸூதியையில்லாமல், உண்மையான ஆராதனை அவர்களிடம் வினவியும் இருக்கிறாய். கர்ண! ஸராதனமான வேதவாதகளை நீயே ஆறிகிறாய். நீ தாமசாஸ்திரங்களின் துடபம்¹ளில் நிச்சயமுள்ளவன சாஸ்திரங்களை அறிந்த ஜனங்கள் கன்னிகையினிடம் பிறந்த 1 காரீனனாகும் ஸஹோடனுக்கும், அந்தக்கனனிகையை விவாகம்செய்தவனைப் பிதாவாகச் சொல்லுகிறார்கள். காண! நீ, அப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிறாய். அப்படிப்பிறந்த நீ சாஸ்திரங்களுடைய நிச்சயத்தினாலே தாமமாகப் பாண்டிவினுடையபுத்திரனாகிறாய். வா; அரசனாவாய். ஆண்மையிறதிறதவனை! பராதாகள் உன்னுடைய தகப்பனவழிபைச் சோந்தவர்கள். விருஷ்ணிகள் உன்னுடைய தாயினவழிபைச் சோந்தவர்கள். நீ இந்த இரண்பகூதங்களையும் அறியக்கடவாய். ஐபா! இவகிருந்து என்னுடன் வந்தவனான உன்னை யுதிஷ்டிரருக்கு முந்திக் குருதியினிடம்பிறந்தவனாக இப்பொழுது பாண்டவர்கள் அறியட்டும். பிராதாகளான ஐரது பாண்டவர்களும், திரௌபதியின் புத்திரர்கள் ஐவரும், ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாத, வனம் ஸுபத்திரையின் புத்திரனுமான அபிமன்யுவும் உன்னுடைய பாதங்களைப் பிடிப்பார்கள். பாண்டவர்களினிமித்தமாக வந்தவர்களான அரசர்களும் ராஜபுதரர்களும் எல்லா அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் உன்னுடைய பாதங்களைப் பிடிப்பார்கள். ராஜஸூரேஷ்டர்களும் ராஜகன்னிகைகளும், பொற்குடங்களையும் வெள்ளிக்குடங்களையும் மண்குடங்களையும் பச்சிலைகளையும் எல்லா வித்துக்களையும் எல்லாதனங்களையும் கொடிகளையும் அபிஷேகப்பொருள்களையும் கொண்டுவரட்டும். அப்படியே, திரௌபதியானவள்² ஆறுவது

1 ஆதிபாவம் 461-ம் பக்கம் குறிப்புப்பார்க்க.

2 ‘பாண்டவர்கள் ஐவரிடத்திலும் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒவ்வொரு காலத்திலிருக்கிறாள். காணனிடமும் இருந்தால அது ஆறுவது காலமாகும்’ என்பது.

காலத்தில் உன்னையும் அடையப்போகிறாள். கூர்மையான புத்தியுடையவரும் பராமம்னைத்ததமருமான தெளமயா அக்னியில் ஹோமம்செய்யப்டும். நான்குவிதங்களையும் ஒதினவர்களான பிராமமணர்களும் பிராமமணகாமாவில் நிலைத்தவராயிருக்கிற பாண்டவர்களுடைய புரோஹிதரும் இப்பொழுது உனக்கு அபிஷேகம் செய்யக்கடவா. அப்படியே, புருஷஸுரேஷ்டர்களும் தமபிமாரகருமான ஜகத்பாண்டவர்களும் திரௌபதியின் புதராக்ளவரும் பாஞ்சாலர்களும் சேதியர்களும் அபிஷேகம் செய்துவைக்கப்டும். நானும் உன்னைப் பூமிக்குப்பதியான அரசனாக அபிஷேகம்செய்துவைக்கிறேன். தாமபுத்திரரான யுதிஷ்டிரராஜா உனக்கு இளவரசராக இருக்கப்டும். தாமபுத்தியுள்ளவரும் கடுமையான வரத்தையுடையவரும் குருதிபுதரருமான யுதிஷ்டிரா வெண்சாமரத்தை எடுத்துக் கொண்டு தேரில் உனக்குப் பின்னாலே ஏறப்டும். மிக்கபலசாலியும் குருதிபுத்திரனுமான பீமஸேனன் அபிஷேகம்செய்யப்பட்டவனான உன்னுடைய தலையில் மிசுகவெண்மையான குடையைப்பிடிப்பானாக. அர்ஜுனன் நூலுமணிகளுடைய பெரியகோஷத்தையுடையதும் புலித்தோலால் விரிக்கப்பட்டதும் வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதுமான தேரை ஓட்டுவான். அபிமன்யுவும் உனக்கு எந்நாளும் ஸரீபத்திலிருப்பவனாவான். நகுலனும் ஸஹதேவனும் திரௌபதியின் புத்திரர்களிலவரும் பாஞ்சாலர்களும் மகாரதனை சிகண்டியும் உனக்குப் பின்வருவார்கள். அரசனே! நானும் உனக்குப்பின் வருவேன். எல்லா அந்தர்களுமே விருஷணிகளும் தாசாஹர்களும் தசர்ணதேசத்தவர்களும் உனக்குப் பரிவாரங்களாவார். ஓ! நீண்டகையையுடையவனே! தமபிமார்களான பாண்டவர்களுடன் பலவிதமான ஜபங்கள் ஹோமங்கள் தனித்தனியான மங்களங்கள் இவைகளுடனகடி ராஜபத்தை அனுபவிக்கக்கடவாய். திராவிடர்களும் குருதளர்களும் ஆந்திரர்களும் தாலசரர்களும் குசபர்களும் வேணுபர்களும் உனக்கு முன்செல்லுகிறவர்களாகக்கடவா. ஸுதர்களும் மாகதர்களும் உன்னைப் பலவிதமான துதிகளாலே துதிகக்கடவர். பாண்டவர்கள் வஸுஷேணனை உனக்கு வெற்றியைக் கோஷிக்கக் கடவா. குருதிபுத்திரனே! அப்படிப்பட்ட ரீ நக்ஷத்திரங்களாலே சந்திரன் சூழப்பட்டதுபோலப் பாண்டவர்களால் சூழப்பட்டு ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவாய் குருதியையும் சந்தோஷிக்கச் செய்யக்கடவாய். உன்னுடைய நண்பர்கள் மகிழ்க்கடவா. அப்படியே பகைவர் வருத்தத்தை அடையக்கடவா. உனக்கு இப்பொழுது

பிராதாக்களான பாண்டவர்களுடன் நல்ல ஸகோதரத்தன்மைபும ஏற்பட்டும்' எனறா.

நூற்று நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ப க வ த் ய ர க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

- (கர்ணன் பாண்டவபகஷத்தில் தான் சேருவதிலுள்ள இடையூறு
 . களை விவரமாகக் கிருஷ்ணரிடம் கோல்லி, தான்
 . குந்தியின்பிள்ளை என்கிற ரஹஸ்யத்தை
 வெளியிடாமலிருக்கும்படி அவ
 ரைக் கேட்டுக்கொண்டது)

கர்ணன் சொல்லுகிறான்: 'ஓ! கேசவரே! வார்ஷ்ணேயரே!
 எனக்கு நண்பராயிருப்பதினாலும் ஸ்கேகததினாலும் ஸகாவாயிருப்
 பதினாலும் நனமையைவிருமபுவதினாலும் ¹சொன்னீர்; ஸந்தேக
 மில்லை. ஓ! கிருஷ்ணரே! நீ நினைப்பதுபோல எல்லாவற்றையுமே
 அழிகிறேன். தர்மசாஸ்திரங்களின் நிச்சயத்தினால் தர்மமாகப் பாண்டு
 வின் புத்திரரேனே ஆகிறேன். ஓ! ஜனாரததனரே! கன்னிகையான
 வள ஸூரியனிடமிருந்தும் எனனைக் கர்ப்பத்தில் தரித்தாள். அவள்,
 பிறந்தவனுள் எனனை, ஸூரியனுடைய சொல்லாலேயே விட்டுவிட்
 டாள். ஓ! கோவிந்தரே! அவ்விதம்பிறந்த நான் தாமததினாலே பாண்டு
 வுக்குப் புத்திரனாகிறேன். குந்தியினாலேயோ, நான் சேஷமும் உண்
 டாகாதபடி விட்டுவிடப்பட்டேன் அதிரதனென்கிற ஸூதனே என்
 னைப் பாததவுடன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனான். ஓ! மதுஸூத
 னரே! அனபினால் எனனை ராதையிடத்திலேயும் கொடுத்தான்.
 உடனே, ராதைக்கும் என்னிடத்திலுள்ள அன்பினாலே பால
 பெருகிறது. ஓ! மாதவரே! அவள் எனனுடைய மூத்திரத்தையும்
 மலத்தையும் எடுத்தாள். தாமததை அழிந்தவனும் எப்பொழுதும்
 தர்மசாஸ்திரங்களைக் கேட்பதில் பற்றுள்ளவனுமான என்னைப்
 பேரன்றவன் எப்படி அவளுடைய ²பிண்டத்தை விலக்குவதைச்
 செய்யலாம்? அப்படியே, அதிரதனென்கிற ஸூதனும் என்னைப்
 புத்திரனாக நினைக்கிறான். நானும் அவனை அனபினால் எப்பொழு
 தும் தந்தையாக நினைக்கிறேன். ஓ! மாதவரே! ஜனாரததனரே!

¹ 'ஆதத்' என்பது வேறுபாடும்.

² 'அவருக்குப் பிண்டதானம் செய்யாமலிருக்கலாம்' என்பது

அவனோ எனக்குப் புத்திரனிடமுண்டான சிரியத்தினுலே சாஸ் திரத்தில்கண்ட விதிப்படி ஜாதகாமம் முதலியவற்றைச் செய்வித் தான். வேதியர்களைக் கொண்டு வஸுதேவனை என்கிற பெயரையும் இடுவித்தான். அவனுடைய சம்பந்தத்தினுலே, எனக்கு யௌவனம் வந்தபொழுது, மனைவிகளும் விவாஹம் செய்யப்பட்டார்கள். ஒ! ஜனார்த்தனரே! அவர்களிடம் எனக்குப் புத்திரர்களும் பௌத்திரா களுமுண்டானாகா. ஒ! கிருஷ்ணரே! அந்த மங்கையரிடமிருந்து என மனமானது நீங்காது. ஒ! கோவிந்தரே! பூமி முழுமைக்குமாகவோ பொற்குவியல்களுக்காகவோ ஸந்தோஷத்தினுலோ பயத்தினுலோ அதை வினாச செய்வதற்கு மனம் செல்லவில்லை. ஒ! கிருஷ்ணரே! தூர்யோதனனை அடுத்தது திருதராஷ்டிரருடைய அரண்மனையில் நான் பதினமூன்று வருஷங்கள் சிறிதும் தடையிலலாமல் ராஜ யத்தை அனுபவித்தேன். நான் ஸூதரர்களோடு பல யாகங்களைச் செய்தேன். எனனுலே குலதர்மங்களும் விவாகங்களும் ஸூதா களோடு செய்யப்பட்டன ஒ! கிருஷ்ணரே! தூர்யோதனன எனனை அடுத்தது ஆபுதங்களில் முபற்செய்யும் பாண்டவர்களுடன் கலந்ததையும் செய்தான். ஒ! அசுத்தரே! ஆகையால், யுத்தத்தில் இரண்டு தேராளிகள் ஒருவரையொருவர் எதிராகின்ற தைவரதமென்னும் போரில் எனனை அரஜுனனுக்கு முக்கியமான பகையாகி எதிரத் துச் செல்லவேண்டியவனாக வரித்தான். ஒ! ஜனார்த்தனரே! வதத் திற்குப் பயந்தோ பந்தத்திற்குப் பயந்தோ அல்லது லோபத்தினு லோ, புத்திமானான தூர்யோதனனுக்குக் கபடமாக நடப்பதற்கு எனக்கு மனம் எழவில்லை. ஒ! ஹ்ருஷீகேசரே! இப்பொழுது நான் அர்ஜுனனுக்கு எதிரத்தேராளியாகச் செல்லாமலிருப்பேனா ல் நானும் அரஜுனனுமாகிய எங்கள் இருவருக்கும் அபகீதத்தியே ஏற படும. ஒ! மதுஸூதனரே! நீர் நன்மையின்பொருட்டே சொல்லு கியீர்; ஸந்தேகமில்லை. பாண்டவர்களும் உமக்கு வசமாயிருத்த லால் எல்லாவற்றையும் செய்வார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. ஒ! மது ஸூதனரே! இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனையை மறைவாக வைத்துக் கொள்ளக்கடவீர். ஒ! யாதவந்தனரே! இவையெல்லாவற்றையுமே நன்மையாக நினைக்கிறேன். தாமப்புத்தியுள்ளவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் அரசனுமான அந்த யுதிஷ்டிரன் எனனைக் குந்தியி னுடைய முதலிலுண்டான புத்திரனாக அறிவானால் ராஜயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். ஒ! மதுஸூதனரே! பகைவரை அடக்குபவரே! நான் பெரிதும் செழித்ததுமான அந்த ராஜயத்தை

அடைநதாலும், தூர்யோதன்னுக்கே கொடுப்பேன். எவனுக்கு ஹ்ருஷீ கேசா நாயகரோ, எவனுக்கு அரஜுனன் போர்வீரனோ, தர்மாத்மா வான் அந்த யுதிஷ்டிரனே நிலைபெற்ற அரசனாக இருக்கவேண்டும். ஓ! மாதவரே! ஜனாததனரே! எவனுக்கு மகாரதனை பீமனும், நகுலனும், ஸஹதேவனும், திரௌபதியின் புத்திரர்களும், பாஞ்சாலபுத்திரனை திருஷ்டதபுமனனும், மகாரதனை ஸாததிபகியும், உக்த்மௌ ஜஸும், ஸோமகராஜகுமாரனும் ஸதயஸந்தனுமான யுதாமனயுவும், சேதிதேசாதிபதியும், சேகிதானனும், ஒருவராலும் ஜபிக்கப்படாத வனான சிகண்டியும், இந்திரகோபப்பூச்சியின் நிறம்போன்ற நிறமுடையவர்களும் பிரதாக்களுமான கேகயாக்களும், வானவில்லுகளுக்கு நிகரான நிறமுடையவனும் பீமஸேனனுக்கு மாதுலனும் பெரியமன முடையவனுமான குருதிபோஜனும், மகாரதனை சேனஜித்தும், விராடனுடையபுத்திரனை சங்கனும் (வீராகளோ), நீரும் வேண்டிய வறறையெல்லாம் அளிகும நிதிபோலிருக்கிறீரோ, அவனுக்கே பூமியும் ராஜ்யமும் ஆகும். க்ஷத்திரியர்களின் பெரிய கூட்டமானது சோககப்படாதிருக்கிறது. ஜவலிக்கின்றதும், எல்லா அரசாங்கிடத்திலும் பிரஸித்திபெற்றதுமான தூயோதன்னுடைய இந்தராஜ்யமானது யுதிஷ்டிரனால் அடையப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! வாஷ்ணேயரே! சஸ்திரயாகமானது உண்டாகப்போகிறது. ஓ! ஜனாததனரே! நீர் இந்த யாகத்திற்கு உபதரஷ்டாவாகப்போகிறீர்.

1 'யுதிஷ்டிரா வெல்வது நிச்சயம்' என்பது.

2 யாகத்தில் ரிதவிகளுக்கள், 3 அதவாயுகணம், 4 பிரமமகணம், 5 உத்காதருகணம், 6 ஹோதருகணம் என்று நான்குவகைப்படுவா.

க-வது அதவாயுகணத்தில்—1 அதவாயு, 2. ப்ரதிப்ரஸ்தாதா, 3. நேஷ்டா, 4. உநேதா என்றாலவா, இவர்கள், யஜுரவேதிகள்.

உ-வது பிரமமகணத்தில்—1. பிரமமா, 2. பிரமமணச்சம்வரி, 3. ஆகீதரன், 4. போதாளன் நாலவா, இவர்கள் அதர்வவேதிகள்; பிரமமா நான்குவேதமும் தெரிந்தவராயிருக்கவேண்டுமென்பர்.

ஈ-வது உத்காதருகணத்தில்—1 உத்காதா, 2. ப்ரஸ்தோதா, 3 ப்ரதிஹாததா, 4 சுப்ரமமணயர் என நால்வர், இவர்கள், ஸாமவேதிகள்.

ச-வது ஹோதருகணத்தில்—1. ஹோதா, 2. மைத்ராவருணன், 3. அச்சாவாகன், 4 கராவஸுததன் நாலவா, இவர்கள், ரிகவேதிகள்.

எனவே, ஒவ்வொருகணத்திலும் நநநால்வராக, ரிதவிதனுக்கள் பதினாறு போகல ஆவர்.

ஸதஸயர் என்று வேறு ஒருரிதவிக்கும் உண்டு. அவரைச்சேர்த்து ரிதவிகளுக்கள் பதினொழுவாரவர். ஸதஸயரைநீக்கி, யஜமானனையும் யஜ

ஓ! கிருஷ்ணரே! இந்த யாகத்தில் உமக்கு அதவாயுவின் காரியமும் வரப்போகிறது. ஸநநாஹமுடையவனும் வானரக்கொடியையுடையவ

மானபநியையும்சோதது யாகத்திற்கு அங்கமானவாகள் பதினெண்மர் என்பதும் உண்டு. 'யஜமானனையும் யஜமானபநியையும் ஒருவராகக் கொண்டு ப்ரமமாவைச்சேர்த்துப் பதினெண்மா' எனபதும் உண்டு உபதரஷ்டர், ஸோமப்ரவாகா முதலாக வேறுசிலரும் உண்டு.

இந்த அத்தியாயத்தில் வந்துள்ள யாகஸம்பந்தமான பேர்களின் விவரம் அகராதி வரிசையில் எழுதப்படுகிறது

அதவாயு—அதவாயு கணத்தில முதன்மையான ரிதவிக்கு. இவர் யஜுர்வேதி. இவரே யாகத்தில் முக்யமான வேலைகளைச் செய்பவர்.

அவப்ருதம்—யாக முடிவில் யஜமானனும் ரிதவிக்குக்களும் மறறவர் களும் சேர்ந்து ஸநானம் செய்வது

அவஸநம்—ப்ராதஸ்ஸவநம் முதலியன; ஸவநம்=யாகத்தில் இடை இடையே ஓயவுநேரம்.

ஆக்ரீதரன—ப்ரமமகணத்தில் மூன்றாவது ரிதவிக்கு.

இதம்ம—அக்நியை ஜவலிக்கச் செய்யும் ஸமிததுக்களின் தொகுதி, இது பதினெனது ஸமிததுக்கள் சேர்ந்தது.

உதகாதா—உதகாதருகணத்தில் முதன்மைபானவர்; இவா, ஸாம கானத்துடன் கூடிய ரிக்குக்களால் தேவதைகளை ஸதோதரம் செய்பவர்.

உபத்ரஷ்டர்—யாகத்தில் மேற்பார்ப்பவர்.

கபாலம்—புரோடாசத்தை ஸமஸகாரம் செய்வதற்கு உதவுகிற மண்ணினால் செய்த சிறு சில்லுகள்.

சமஸாதவாயு—யாகத்தின் கடைசி நாளில் சமஸம் எனனும் பாதரத் தினால் ஸோமரஸத்தை ஹோமம்செய்து மிச்சத்தை ரிதவிக்குக்களுக்குப் பானம்செய்யக் கொடுப்பவாகள், இவர்கள் பதினமராகலாம்.

சாமிதரம்—பசுவின் அவயவத்தை எடுத்துப் பக்குவம் செய்யும்வேலை; இது செய்பவனுக்கு, சமிதா என்றுபெயர்.

தீக்ஷிதபநி—யாகம் செய்யும் யஜமானனுடைய மனைவி

தீக்ஷிதன்—யஜமானன்=யாகம் செய்பவன்.

ப்ரதிப்ரஸ்தாதா—அதவாயுகணத்தில் இரண்டாவது ரிதவிக்கு. "

ப்ரமமா—ப்ரமமகணத்தில் முதல ரிதவிக்கு. இவா எல்லாவேதமும் தெரிந்தவராக இருக்கவேண்டும். இவா யாககரியைகளில் தவறுநேராமல் பார்ப்பவர்.

ப்ரஸதோதா—இவர் உதகாதருகணத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாவது ரிதவிக்கு.

னுமான அநதஅர்ஜுனன இதில் ஹோதாவாவான். காண்டவமானது ஸ்ருககும் வீராகளுடைய வலிமையானது நெய்ப்புமாகும். ஓ! மாதவரே! அதில் அர்ஜுனனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஐந்திரமும் பாசபதமும் பிராமமமும் ஸ்தூனாகாணமும் மந்திரமகளாகும். பராக்ரமத்தில் பிதாவைப் பின்பற்றி நவனாவோ அல்லது அதிசகனாவோ இருக்கிறவனும் அநதச சபததிரையின்புததிரனுமான அபிமன்யு அதில் கானததினால் செய்யப்பட்ட ஸ்தோததிரததைச செய்யப்போகிறான்; அதாவது, அதில் உதகாதாவாவான். மிகப் பலசாலியும் புருஷஸுரேஷ்டனும் யுத்தத்தில் காஜிததுக்கொண்டு யானைகளின் சேனையை நாசமசெய்பவனுமான பீமனே அதில் பிரஸ்தோதா ஆவான். தர்மாதமாலும் அடிக்கடி ஜபங்களோடும் ஹோமங்களோடும் கூடினவனும் அரசனுமான அநத புதிஷ்டிரனே அதில் பிரம்மாவாயிருப்பான். ஓ! மதுஸூதனரே! சககதவனிகளும் முரசுமுழக்கங்களும் பேரிகையொலிகளும் உயாவான் சிங்கநாதமும் ஸுப்பிரமண்யர் என்னும் ரிதவிகாவான். புகழ்முள்ளவர்களும்

பரிதி—அகனிக்குக் கிழக்குப்பக்கம் தவிர, மற்ற மூன்றுபக்கங்களிலும் போடப்படும் ஸமிதது.

புரட்சிதி—சில யாகமுடிவில் கல்லுகளைப் பரப்பதல்.

புரோடாசம்—மாவிலுலசெய்த ஹவிஸ

மைதராவருணன்—ஹோத்ரு கணத்தில் இரண்டாவது ரிதவிக்கு.

யாகதக்ஷிணை—ரிதவிக்குக்களுக்குக் கொடுக்கும் பொருள்.

பூபம—யாகத்தில் யாகபசுவைக்கட்டும் ஸ்தம்பம்

ஸருக்கு—ஹவிஸ முதலியவைகளை அகனினியில் ஹோமம் செய்யும் கருவி. நெய்முதலிய தரவப்பொருள்களை ஹோமம் செய்யும் கருவி 'ஸருவம்' என்று சொல்லப்படும்.

ஸதஸயர்—யாகக்ரியைகளில் உண்டாகும் ஸந்தேகங்களைத் தெரிவிக்கும் விதவான்கள்.

ஸுபரம்மண்யர்—உதகாத்ருகணத்தில் நான்காவது ரிதவிக்கு இவா இருதினை அழைப்பவர்.

• ஸோமகலசம்—ஸோமாமஸம் வைக்குமகுடம்.

ஸோமசமஸம்—ஸோமாமஸத்தைப் பாணம்செய்வதற்கு உபயோகிக்கும் பாதாரம்.

ஹவிஸ—ஹோமதரவயம்.

ஹோதா—ஹோதருகணத்தில் முதன்மையான ரிதவிக்கு. இவர் ரிக் வேதி, தேவதைகளை ஈரிக்குக்களால் துதிப்பவர்.

சிறந்த வீர்யமுள்ளவர்களும் மாத்திரியின் புத்திராகளுமான அந்த நகுலனும் ஸஹதேவனும் அதில் சமிதாக்களாக நன்கு ஆவராகள். சிறந்த வீரர்களான அவர்கள் மைத்திராவருணனும் ஆக்ரீதரனும் ஆவராகள் ஓ! கோவிந்தரே! ஜனாததனரே! 1 கறுத்த தண்டங் களையுடையவைகளும் மாசற்றவைகளுமான தேர்வரிசைகள் இந்த யாகத்தில் பூபங்களாகக்கடவன. இதில் காணிகளும் நாளீகங்களும் நாராசங்களும் வதஸ்தந்தங்களும் உபபரமமணங்களும், அதாவது, சமஸாதவாயுக்களும் ஆவன. தோமரங்கள் ஸோமகலசங்களும், வில லுள்ள பவித்திரங்களும், கத்திகள் கபாலங்களும், தலைகள் புரோடா சங்களும் ஆவன ஓ! கிருஷ்ணரே! அந்தயாகத்தில் இந்ததமான்னு ஹவிஸாகும் பளபளப்பான சக்திகளும் கதைகளும் பரிதிகளாகவும் இதமங்களாகவும் ஆவன. துரோணசிஷ்யர்களும் சரதவானான கிரு பருடைய சிஷ்யர்களும் ஸதஸ்யங்களாகக்கடவா. இதில், அரஜுன னால் விடப்பட்டவைகளும் மஹாரதர்களால் தொடுக்கப்பட்டவை களும் துரோணராலும் அஸுவததாமாவினாலும் ஏவப்பட்டவைகளு மான பாணங்கள் ஸோமத்திறகுரிய சமஸமமுதலிய பாததிரங்களா கக்கடவன. ஸாததியகியோ பரதிப்ரஸ்தாதாவினுடைய வேலைபைச் செய்வான். இதில், தூயோதனன தீக்ஷிதன். இவனுடைய பெரிய சேனையானது பதனி. ஓ! மகாபாகுவே! இதில் மகாபலசாலியான கதோதகசன் 2அதிராததிரமெனகிற விரிவான யாக்காமாவிலுள்ள சாமித்திரத்தைச் செய்வான். ஓ! கிருஷ்ணரே! பிரதாபசாலி யான திருஷ்டத்யுமனன் யாக்காமாவின் ஆரம்பத்தில் அக்கினியிலி ருந்தும் உண்டானபடியால், இந்தயாகத்திற்குத் தக்ஷிணையாவான். ஓ! கிருஷ்ணரே! நான் தூயோதனனுடைய பிரியத்திற்காகப் பாண்டவர்களைநோக்கிக் கடுமையான வார்த்தைகளைச்சொன்னதாகிய கெட்டகாரிடத்தினால் தபிக்கிறேன். ஓ! கோவிந்தரே! எப்பொழுது, அரஜுனனாலே நான் கொல்லப்பட்டதைப் பாபபிரோ, அப்பொழுது, உடனே இந்த யாகத்திற்குப் பிளசெய்யவேண்டிய 'சயனம்' ஏற்படப்போகிறது. எப்பொழுது, பாண்டவன் மிகச்சத்திக்கின்ற துச சாஸனனுடைய ரக்தத்தைப் பாணமசெய்வானே, அப்பொழுது, நன்கு ஸோமத்தைக் கசக்கிப்பிழிகின்ற கர்மாவானது நடைபெறும். ஓ!

1 'கலமாஷதண்டாஃ' என்பதுமூலம். 'பலநிறமான கொடியரங்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 கதோதகசன் விசாசான, 'ராத்ரி யுத்தம் செய்வன்' என்பது குறிப்பு.

ஐனர்த்தனரே! எப்பொழுது, பாஞ்சாலனுடைய புத்திரர்கள் துரோணரையும் பீஷ்மரையும் (கொன்று) தளருவார்களோ அப்பொழுது, அது, யாசத்தின் ஆவஸாநமாகும். ஓ! மாதவரே! எப்பொழுது, மிகசுபலசாலியான பீமன் தூயோதனனைக் கொல்லுவானோ அப்பொழுது, தூயோதனனுடைய யாகமானது முடிவை அடையும் ஓ! கேசவரே! ஐனர்த்தனரே! திருதராஷ்டிரனுடைய மருமகனும் பௌத்திரர்களினபத்தினிகளும் சோநது அரசனை இழந்தவாகளும் புத்திராசன இழந்தவாகளும் நாதனை இழந்தவர்களுமாகி, நாயகனும் கழுகுகளும் ¹ சாகுருவிகளும்பிறந்த (ரணகளத்தில) காரதாரியுடன் சோநது அழப்போகின்றார்களா. அது இரதயாகத்தில் அவபிருதம் ஆகும். ஓ! ஸ்ஷத்திரியஸரேஷ்டரே! மதுஸூதனரே! விதையில சிறந்தவாகளுமபிராயமமுதிர்ந்தவாகளுமான ஸ்ஷத்திரியர்கள் உடமுடையரிமித்தமாக வீணை மரணத்தை அடையவேண்டாம். ஓ! கேசவரே! மிகவும் செழிப்பையடைந்த தான ஸ்ஷத்திரியக்கூட்டமானது மூன்று உலகத்திலும் மிகவும் பரிசுத்தமான குருஷ்ஷத்திரத்தில ஆபுத்ததால் மரணத்தை அடையட்டும். ஓ! புண்டரீகாஸ்தரே! இதில் எது இஷ்டமோ, எப்படியானால் ஸ்ஷத்திரியஜாதிமுழுதும் ஸ்வாககத்தைஅடையுமோ, அதை அபபடிச்செய்யும். ஓ! ஐனர்த்தனரே! எவ்வளவுகாலம் மலைகளும் ஆறுகளும்ருக்குமோ அவ்வளவுகாலம் கீர்த்தியாலுண்டான இரதச சப்தமானது சாஸுவதமாக ஏறப்படப்போகிறது. ஓ! ² வராஷ்ணையரே! பிராமமணர்கள் கூட்டங்களில் ஸ்ஷத்திரியர்களுடைய யசஸுகுத்த தனமான மஹாபாரதயுத்தத்தைச் சொல்லப்போகிறார்கள். ஓ! கேசவரே! பனகவரை வாட்டுபவரே! ரௌநாநுமே (நமமுடைய) ஆலோசனையை மறைக்கிறவராகி, என்னுடைய புத்தம் செய்தற்காகக் குருதீபுத்திரனை அரஜுனனை அழைத்துவாரும்' என்று சொன்னான்.

¹ 'குரு' என்பது மூலம்.

² 'வராஷ்ணையரே! பிராமமணர்கள் மஹாபாரதயுத்தத்தைச் சொல்லப்போகிறார்கள். ஸ்ஷத்திரியர்களுக்கு யுத்தத்தில் உண்டாகும் வெற்றியே தனம்' என்பது பழைய உரை.

நூற்று நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்களுக்கு வேற்றி நிச்சயமென்றும் பீஷ்மத் துரோணத்
களை யுத்தத்தீர்த்த ஆயத்தமாகும்படி செய்தி தெரிவிக்க
வேண்டுமென்றும் க்ரிணனிடம் கிருஷ்ணன்
சொல்லியது.)

பகைவீராகளைக் கொல்லுகின்றவரான கேசவா, கர்ணனுடைய
வாராததையைக்கேட்டு, புன்னகையுடன், இந்தவாராததையை உரைக
கலாநா. 'காண! ராஜயலாபததிறகுரிய உபாயத்தை நீ செய்யமாட
டாயா? என்னால் அளிக்கப்பட்ட பூமியை ஆளவிரும்பவில்லையே?
பாண்டவர்களுக்கு வெற்றியானது நிச்சயமெனப்பதில் யாதொரு ஸந
தேகமுமில்லை. மிக உயர்ந்ததும் உககிரமான வானரராஜ வடிவமு
மான பாண்டவனுடைய வெற்றிக்கொடியானது காணப்படுகிறது.
இதில் விஸுவகாமாவினாலே செய்யப்பட்டவைகளும் சிறந்தவைகளும்
இந்திரதவஜம்போல விளங்குகின்றவைகளுமான மாயைகள் நன்றாக
உயர்ந்து பரவியிருக்கின்றன. சிறந்தவைகளும் வெற்றியை அளிக
கின்றவைகளும் பகைவருக்கு அச்சத்தைச் செய்பவைகளுமான
பூதங்களும் காணப்படுகின்றன. காண! உயரத்திலும் அகலத்தி
லும் ஒருசேரஜனை அளவுள்ள வடிவத்தைபுடையதும் ஒளியுள்ளதும்
மிகவும் உயரத்திற் கட்டப்பட்டதும் அகனிககு நிகரான ரூபமுடை
யதுமான தனஞ்சயனுடைய கொடியானது, மலைகளிலும் மரங்களி
லும் தட்டுகிறதில்லை. எப்பொழுது யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனை
ஸாரதியாகவுடையவனும் வெள்ளைக் குதிரைகளையுடையவனும் ஐந்தி
ராஸ்திரத்தையும் ஆகனையாஸ்திரத்தையும் மாருதாஸ்திரத்தை
யும் எய்கிறவனுமான ஆர்ஜுனனைப் பார்ப்பாயோ, இடியினசப்தம்
போலக் காண்டுவத்தின் பெரியகோஷத்தையும் கேட்பாயோ, அப்பொ
ழுது, தரேதாயுகமும் கிருதயுகமும் துவாபரமும் ¹ நடைபெறமாட்
டா. எப்பொழுது யுத்தத்தில் ஜபஹோமங்களை நன்குசெய்பவரும்

1 'கலிதானேற்பமம்; அதாவது, யுத்தம்தான்' எனபது கருத்து.
கிருத யுகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் கிருதகிருத்யர்கள், அதாவது, செய்ய
வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து முடித்தவர்கள்; ஆகையால், தர்மார்த்த
காமங்களை விரும்புவாரில்லை; எல்லாரும் மோகத்தையே விரும்புகிறவர்
கள். திரேதாயுகத்திலுள்ளவர்கள், தர்மத்தைப் ப்ரதானமாகவும் அர்த்த

அதனால் தம் சேனையைக் காப்பவரும் ஆதித்தியனைப்போல நெருங்கமுடியாதவரும் பகைவாகளின் சேனையை எரிப்பவரும் சூரதீபுததிராருமான யுதிஷ்டிரரைப் பார்ப்பாயோ, அப்பொழுது, கிருதயுகமும் தரேதாயுகமும் துவாபரயுகமும் நேரிடப்போகிறதில்லை எப்பொழுது, யுத்தத்தில் மிககபலசாலியும் துச்சாஸனனுடைய இரத்தத்தைக்குடித்துப் பேரரிட கூததாடுபவனும் மதந கொண்ட யானைபோலப் பகைவரின் யானைகளைக் கொல்லுகிறவனுமான பீமஸேனனைப் பார்ப்பாயோ, அப்பொழுது, கிருதயுகமும் தரேதாயுகமும் துவாபரயுகமும் ஏற்படப்போகிறதில்லை. எப்பொழுது, யுத்தத்தில் போர்செய்ய விரைவாக வருகின்றவர்களான துரோணரையும் பீஷ்மரையும் கிருபரையும் அரசனான தூயோதனனையும் விரைந்தேசாதிபதியான ஜயதரதனையும் அர்ஜுனனால் தடுக்கப்பட்டவர்களாகப் பார்ப்பாயோ, அப்பொழுது, கிருதயுகமும் தரேதாயுகமும் துவாபரயுகமும் நேரிடப்போகிறதில்லை. எப்பொழுது, யுத்தத்தில் மிககபலசாலிகளும் கௌரவர்களுடைய சேனையை யானைகளபோலக் கல்குகுகிறவர்களும் நெருக்கமாக ஆயுதங்கள் விழும் பொழுது சததுருவீரர்களுடைய தேர்களை முறிகுகிறவர்களும் மாதகிரியின்பு திராக்களுமான நகுலஸஹதேவர்களைப் பார்ப்பாயோ, அப்பொழுது, கிருதயுகமும் தரேதாயுகமும் துவாபரயுகமும் நேரிடப்போகிறதில்லை. கர்ண! நீ இவகிருந்து சென்று துரோணரிடத்திலும் பீஷ்மரிடத்திலும்கிருபரிடத்திலும், இந்தமாதமானது இனிமையானதும், குளிரவெப்பம் அதிகம் இல்லாததும், தானயங்களுமவிறகுகளும் இலேசாகக் கிடைக்கக்கூடியதும், எல்லா ஓஷதிகளுடைய வனங்களாலும் செழித்ததும், பலங்களோடுகூடியதும், ராக்கள் அதிகமில்லாததும், சேறில்லாததும், ருசியான ஜலமுடையதும், அதிக வெப்பமும் குளிருமில்லாததும், ஸுகமுமாக இருக்கிறது. ஏழுதினங்களுக்குப் பிறகு அமாவாஸ்யையும் வரப்போகிறது. அதில் யுத்தமானது தொடங்கவேண்டும். அந்த அமாவாஸ்யைக்கு இந்திரனை அதிகிஷ்

காமங்களை அப்ரதானமாகவும் உடையவர்கள். துவாபர யுத்ததிலுள்ளவர்கள் அர்த்தகாமங்களைப் பரதானமாகவும் தர்மத்தை அப்ரதானமாகவும் விரும்புகிறார்கள். ஆகையால், கிருதயுகம் ஏற்படாதென்றதனால் மோக்ஷமில்லையென்பதும், திரேதாயுகம் ஏற்படாதென்றதனால் தர்மமில்லை என்பதும் துவாபரயுகம் ஏற்படாதென்றதனால், அர்த்தமும் காமமும் இல்லையென்பதும் விளங்கும். யுத்தத்தில் எல்லாரும் மரிக்கப்போகிறார்களாகையால், அர்த்தமும் காமமும் இல்லையன்றோ என்பது பழையவுரை.

டான தேவதையாகச் சொல்லுகின்றனர்' என்று சொல்லு. அப்படியுத்தத்திற்காக வந்தவர்களான எல்லா அரசர்களிடத்திலும், 'நான உங்களுடைய இஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் உண்பெண்ணுகிறேன். தூயோதனனுடைய வசத்தை அடைந்தவர்களான அரசர்களும் ராஜபுத்திரர்களும் ஆபுத்ததால் மரணத்தையடைந்து உத்தமமான கதியை அடையப்போகின்றனர்' என்று சொல்லு' என்று கூறினர்.'

நூற்று நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(கர்ணன், உலக நாசத்திற்குத் தானும் துச்சாஸனனும் சகுனியும் காரணமென்று சொல்லிக் கிருஷ்ணரைத் தழுவிக் கொண்டு அவரீடம் விடைபெற்றுத் திரும்பியதும், கிருஷ்ணர் உபபலாவயம் அடைந்ததும்.)

கர்ணன் நனமையானதும் சுபமுமான கேசவருடைய அந்த வராததையைக்கேட்டு மதுவென்கிற அஸுரனைக் கொன்றவரான அந்தக்கிருஷ்ணரைப் பூஜித்து உரைக்கலானான். 'ஓ! நீண்ட கைகளை உடையவரே! தெரிந்தகொண்டு ஏன் எனனை மயங்கச்செய்ய விருப்புகிறீர்? இப்பொழுது, பூமி முழுமைக்கும் அழிவானது நேரிட்டிருக்கிறது. அதில, சகுனியும், நானும், துச்சாஸனனும், திருத்த ராஷ்டிரரின் புத்திரனும் அரசனுமான தூயோதனனும் நிமித்தமானோம். ஓ! கிருஷ்ணரே! இப்பொழுது, பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் கோரமும இரத்தத்தினால் சேறாகக்கூடியதுமான பெரும்போரானது நேரிட்டுவிட்டது; ஸந்தேகமில்லை. தூயோதனனுடைய வசத்தை அடைந்தவர்களான அரசர்களும் ராஜபுத்திரர்களும் யுத்தத்தில் பாணுகினியினால் எரிகப்பட்டு யமன் வீட்டை அடையப்போகின்றனர். ஓ! மதுஸூதனரே! கோரமான பல கன்வுகளும் பயத்தைத் தெரிவிப்பவையான நிமித்தங்களும் காணப்படுகின்றனவல்லவா? ஓ! வராஷ்டேனையரே! அப்படியே, மிகக் குருரமானவைகளும் மயிர்சிவிர்த்தலைச் செய்பவைகளும் தூயோதனனிடத்தோல்வியையும் யுதிஷ்டிரரிடம் வெற்றியையும் சொல்லுகிறவைகள் போலப் பலவிதமிருப்பவைகளுமான உதபாதங்களும் 'காணப்படுகின்றன.

1. கடுமையானதும் 2. மிக்க காரத்தியுடையதுமான சனிக்கிரகமானது பிராணிகளை மிகப் பீடிக்கிறதாகி 3. ப்ரம்மாவைத் தேவதையாகவுடைய ரோஷிணி நகூத்திரத்தைப் 4. பீடிகிறதனறே? ஒ! மதுஸூதனரே! கேட்டடையில் புகுந்த அங்காரகன, வக்ரியாக, (5—பின்னோக்கி) நண்பர்களின் கூட்டங்களை அழிப்பவன்போல, அனுஷ்டத்தினிடம் செல்லுகிறான். ஒ! கிருஷ்ணரே! கௌரவர்களுக்குப் பெரிய பயமானது நிச்சயமாய் நேரிடுவிட்டது. ஒ! வராஷ்ணையரே! அங்காரககரகமானது சித்திரை நகூத்திரத்தை அதிகமாகப் 6. பீடிகிறதனறே? 7. சந்திரனுடைய குகங்கமானது குறைந்துவிட்டது. 8. ராகுவும் சூர்யனும் அடைகிறான். இதோ ஆகாயத்திலிருந்து கொள்ளிகள் சதத்ததோடும் சுழன்றுகொண்டு விழுந்தன. ஒ! மாதவரே! தவிரவும், யானைகள் அலறுகின்றன. குதிரைகள் கண்ணீரைச் சொரிகின்றன. ஒ! மாதவரே! அவைகள் ஜலத்தையும் புல்லையும் விரும்பவில்லை. ஒ! மஹாபாஹுவே! இந்த நிமித்தங்கள் ஏற்பட்டபொழுது, குரூரமும் பிராணிகளை நாசம் செய்வதுமான பயம் நேரிட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர். ஒ! கேசவரே! மதுஸூதனரே! இங்கே, தூர்யோதனனுடைய எல்லாச் சேனையினாலும் குதிரைகளுக்கும் யானைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் சிறிது உண்டாலும் மலம் அதிகம் காணப்படுகிறது. அதை விதவான்கள் தோல்விக்கு அடையாளமாகச் சொல்லுகின்றனர். ஒ! கிருஷ்ணரே! பாண்டவர்களுடைய வாகனம் மிகக் ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிறது. மிருகங்களும் வலமாகவே இருக்கின்றனவென்றும் சொல்லுகின்றனர். அது, அவர்களுடைய வெற்றிகளுக்கு அடையாளமாகும். ஒ! கேசவரே! தூர்

1. 'கடுமையானது' என்பதனால், 'இயற்கையில் குரூரமானது' என்பதும், 2. 'மிக்க காரத்தியுடையது' என்பதனால், 'அதிக கிரணத்தையுடையது' என்பதும் விளங்கும்.

3. 'ப்ராஜாபதயம் ஹி நகூத்தரம்' என்பது மூலம்; 'ப்ராஜைகளுக்கு அரகனான தூர்யோதனனுடைய நாமநகூத்திரம்' என்றும், 'அது உத்திராட்டாதி' என்றும் பழைய உரை கூறுகிறது.

4. அதன் காரத்தியைக் குறைக்கிறது இது அரசர்களுள் பெரும்போர்களும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

5. இது ஆயுத தாரிகளுக்குப் பீடையைத் தெரிவிப்பது.

6. இது அரசர்களுக்கு மிக்க பயத்தைத் தெரிவிப்பது.

7. க்ஷணசந்திரன் என்பது.

8. இது கர்த்தரியோகம் என்னப்படும். இது ஸூர்ய வம்சத்தரசர்களக்கும் சந்திரவம்சத்தரசர்களுக்கும் அழிவைக்காட்டுவது.

யோதனனுக்கு எல்லாமிருகங்களும் இடமாயிருக்கின்றன. சரீரங்களிலில்லாமலே வார்த்தைகளும் உண்டாகின்றன. அது தோல்விக்கு அடையாளம். புண்ணிய பக்ஷிகளான மயில்களும் ஹம்ஸங்களும் ஸாஸவங்களும் சாதகங்களும் சக்கிரவாகக் கூட்டங்களும் பாண்டவர்களைப் பிந்தொடருகின்றன. 1கழுத்களும் கங்கங்களும் கொக்குகளும் பருந்துகளும் ராக்ஷஸர்களும் செநாய்களும் ஈக்கூட்டங்களும் கொளாவர்களைத் தொடர்கின்றன. தூர்யோதனனுடைய சேனைகளிலுள்ள பேரிகைகளில் சப்தமே இல்லை. பாண்டவர்களுடைய பேரிகைகள் அடியாமலே முழுவதற்குக் கின்றனவாம். தூர்யோதனனுடைய சேனைகளில் கிணறு குட்டை முதலியன பெரியவிறுஷ்பங்களோடு சப்திக்கின்றன. அது தோல்விக்கு அடையாளம். ஓ! மாதவரே! 2இரதிரானலே தசமாரியும் உதிரமாரியும் பொழியப்பட்டன. அப்படியே, ஸூர்யனோடு கூடியதும் மதில அகழ் கோட்டைகளோடு கூடியதும் அழகான தோரணங்களோடு கூடியதுமாக கந்தாவநகரமானது நேரிடபுகிறது. அந்தக் கந்தாவநகரத்தில் கறுப்பான பரிவேஷமானது ஸூரியனைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. நரியானது, காலமலை ஸரதிகளில் பெரிப்பயத்தைத் தெரிவிக்கிறதாக ஊரையிடுகிறது. அது தோல்விக்கு அடையாளம். ஓ! மதுஸூதனரே! ஒரு சிறகும் ஒருகண்ணும் ஒருகாலுமுள்ள பறவைகள் மலஜலங்களை விடுகின்றன. அது பெரிதும் கோரமுமான தோல்விபின் அடையாளம். கறுத்த கழுததுள்ளவைகளும் சிவந்த காலுள்ளவைகளும் அச்சத்தைத் தருவைகளுமான பறவைகள் ஸரதிக்கு எதிராகச் செல்லுகின்றன. அது தோல்விக்கு அடையாளம். ஓ! மதுஸூதனரே! இவன, முதலாவது, பிராம்மணர்களைப் பகைக்கிறான்; பிறகு, குருகளைப் பகைக்கிறான்; பக்தியோடுகூடிய வாக்ராயினும், வேலைகாரர்களையும் பகைக்கிறான். அது தோல்விக்கு அடையாளம். ஓ! மதுஸூதனரே! கீழ்த்திக்குச் சிவந்த ஆகிருதியுடையதும் தென்திக்குக் கததியின் வர்ணமுடையதும் மேலத்திக்குச் சுடாதமண்பாததிரதனுக்கு நிகரும் வடதிக்குச் சங்கம்போன்ற நிறமுடையதுமாகத் திக்குக்களின் வர்ணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ! மாதவரே! தூர்யோதனுக்கு அந்த உதபாதங்களின் தரிசனத்தில் எல்லாத் திக்குகளும் ஜவலிக்கின்றவைகளாகப் பெரிதான பயத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.

1 'கருதாரா கங்கா பகா சேநா' என்பது மூலம்.

2 'மேகத்தினாலே' என்றும் கொள்ளலாம்.

ஓ! அசுசுதரே! கணவினிடையில், யுதிஷ்டிரன் தம்பிமார்களுடன் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஏறுவதாகக் கண்டேன். எல்லாரும வெள்ளை வஸ்திரமும் வெள்ளைத்தலைப்பாகையும் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எல்லாருக்கும் வெண்மையான ஆஸனங் களைக் காண்கிறேன். ஓ! கிருஷ்ணரே! உமக்கும வெள்ளைவஸ்திரத தையும் வெள்ளைத்தலைப்பாகையையும் வெண்மையான ஆஸனத்தை யும்பாக்கிறேன் ஓ! ஜனார்த்தனரே! கணவினிடையில், உமது 1சரீரம் இரத்தத்தால குழம்பினதும் நரம்புகளால் சுற்றப்பட்டதுமாகக் கண் டேன். யுதிஷ்டிரன், அளவற்ற பராக்ரமமுடையவனாகி எலும்புகளுவி யலிலேறி ஸந்தோஷத்துடன் பொறபாததிரத்தில நெய்கலந்தபாயஸத தைப்புஜித்தான். அவன் பூமிபை விழுங்குவதாக நான் கண்டேன். அவன் உம்மால் அளிக்கப்பட்ட இந்தப்பூமியை நன்கு அனுபவிக்கப போகிறான். பயங்கரமான செய்கையையுடையவனும் ஆண்மையிற சிறந்தவனுமான அந்தபரீமேஸைன் கையில கதையைக்கொண்டு உயர மான மலையிலேறி இந்தப்பூமியை விழுங்குகிறவன்போலக் காணப்பட் டான். அவன் பெரிய யுத்தத்தில் வெளிப்படையாக எங்கெல்லாரை யும் நாசமசெய்யப்போகிறான். ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! எனக்குத் தெரி யும். எங்கே தாமம் இருக்கின்றதோ அங்கே ஐயம். ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! அந்தத் தனஞ்சயன் காண்டுவததைக்கொண்டு உமமுடன் வெள்ளை யாணியிலேறி மேலானஸ்ரீபுடன் ஜவலிக்கிறவனாகக் காணப்பட்டான். ஓ! கிருஷ்ணரே! நீங்கெல்லாரும யுத்தத்தில் தூயோதனன் முதலான அரசாக்களைக் கொல்லப்போகிறீர்கள். அதில எனக்கு ஸந்தேக நிலலை. ஆண்மையில் சிறந்தவர்களான நகுலனும் ஸஹ தேவனும் மகாரதனுன் ஸாததியகியும் வெளுப்பான தோளவளை களையும் 1கண்டாபரணங்களையுமுடையவர்களும் வெண்மையான மாலைகளாலும் ஆடைகளாலும் சுற்றப்பட்டவர்களும் உத்தமமான நரவாகனத்தில் ஏறினவாளுமாகக் காணப்பட்டார்கள். ஓ!

1 'ப்ருதிவி' என்பது மூலம். 'சரீரம்' என்பது பழைய உரை; பகவானுக்கு உலகமே திருமேனி ஆதலின், இவ்வனம் பொருள் செய்யப் பட்டது போலும்.

1 'கண்டதாரா' என்பதுமூலம். அது 'கண்டபூரகம்' என்றுபெய ருடையது' என்றும், 'தலைமுதல் தோளவரையில் தொங்கும்படி அணிந்து கொள்ளப்படுவது' என்றும், 'அது கழுத்தை மறைப்பது' என்றும் பழைய உரை கூறுகிறது. 'கழுத்தைக்காக்கும்படி மார்பில்லியும் ஒருவகைக் கவச மாயிருக்கலாம்' என்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் கருத்து.

ஜனாத்தனரே! தூயோதனனுடைய¹ சேனைகளில் 1 முவர்கள் வெள்ளைக்குடையும் வஸ்திரமுமுடையவர்களாக என்னுல காணப்பட்டார்கள். அம்முவரும் வெளுத்த தலைப்பாகையை உடையவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். ஓ! கேசவரே! அஸ்வத்தாமா, கிருபர், ஸாதவதனான கிருதவர்மா வென்று அவர்களை அறியக்கடவீர். ஓ! மாதவரே! எல்லா அரசர்களும் சிவந்த தலைப்பாகையை உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஓ! புஜபலமுடையவரே! விபுவே! மகாரதர்களான பிஷ்மரும் துரோணரும் எனனோடும் தூயோதனனோடும் ஒட்டகைபூண்ட தேரில் ஏறிகொண்டார்கள். ஓ! ஜனாத்தனரே! நாங்கள் அகஸ்தியரால் ஆளப்பட்ட திசுகைநோக்கிச் சென்றோம்; சீக்கிரத்தில யமன் வீட்டை அடைவோம். நானும் மற்ற அரசர்களும் க்ஷத்திரியக்கூட்டமும் காண்டவமாகிய அகனியில் பிரவேசிப்போமென்பதில் எனக்கு ஸந்தேதமில்லை² என்றான்.

கேசவர், 'ஓ! கர்ண! எனனுடைய வராததையானது உன்னுடைய மனத்தை அடையாதபடியால் இப்பொழுது பூமிக்கு அழிவானது நெருங்கிவிட்டதென்பது நிச்சயம். ஐயா! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பெரிய நாசம் நேரிடப்படியால் அநீதியானது, நீதியாகத்தானறி, உனமனத்தைவிட்டு விலகாமலிருக்கிறது' என்றான். கர்ணன், 'ஓ! கிருஷ்ணரே! புஜபலமமைந்தவரே! வீரர்களான க்ஷத்திரியர்களை நாசம் செய்வதான இந்தப் பெரிய யுத்தத்திலிருந்து கரையேறி உயிருடன் உமமைப் பார்ப்போமா? ஓ! கிருஷ்ணரே! குற்றமற்றவரே! அப்படியில்லாவிட்டால், ஸ்வாக்கத்தில் நிச்சயமாய் நமக்குச் சோகனைவற்படும். அவ்விடத்தில் மறுபடியும் உமமுடன் சேருவோம்' என்றான். கர்ணன் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு மாதவரை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு அவரால் விடைகொடுக்கப்பட்டித் தோத்தட்டிலிருந்தும் இறங்கினான். பிறகு, மஹாதமாவான ராதேயன் பொன்னுலலங்கரிக்கப்பட்ட தன் தேரிலேறிகொண்டு கலங்கின மனமுடையவனாகித் திரும்பினான். பிறகு, கேசவர், ஸாதயகியுடன், அடிக்கடி ஸாரதிமைநோக்கி, 'செல, செல்' என்று சொல்லிக்கொண்டு மிகவிரைவாச்ச சென்றார்.

¹ 'ஏதே' என்னும் சொல்விடப்பட்டது.

நூற்று நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் யுத்தத்தில் பலவீரர்கள் மாளக்கூடுமென்று சொல்லித்
துக்கித்ததும் குந்தி கானனுடைய வீரத்தன்மையில் பயந்து
கங்கைக்கரையிலிருந்த அவனிடம் சென்றதும்)

கிருஷ்ணன் நல்ல வராததை பலிக்காமல கௌரவர்களைவிட்
டுப் பாண்டவர்களை அடைந்தபிறகு, விதுரர் குருகியினிடம்சென்று
துக்கத்துடன் மெதுவாகச் சொல்லலானா. 'ஓ! ஜீவிக்கின்றபுத
திராகளையுடையவளே! எந்நாளும் கலகமில்லாமலிருப்பதில் எனனு
டைய அபிப்பிராயமிருப்பதை நீ அறிகிறாய். துர்யோதனன், கதறு
கின்றவனான எனனுடையசொல்லை ஏற்கவில்லை. அரசனும் பல
வானுமான இந்த யுதிஷ்டிரன், சேதிதேசத்தவர்களோடும் கேகயா
களோடும் பாஞ்சாலர்களோடும் பீமார்ஜுனர்களோடும் கிருஷ்ண
ரோடும் யுத்தானனோடும் நகுலஸஹதேவர்களோடும் கூடி உபபலாவ்
யத்தில் சேனையைக் கொணர்ந்து நிறுத்தியபிறகும், ஞாநிகளிட
முள்ள அனபினால் வலிமையற்றவனபோலத் தர்மத்தையே விருமபு
கிறான். அரசரான இந்தத் திருதராஷ்டிரரோ, பிராயத்தினால் முதி
யவராயிருந்தும், சாரதியை அடையவில்லை புத்திரனுடைய மதத்தினு
லேயே மதமுள்ளவராகத் தர்மத்திற்கு விரோதமான வழியிலிருக்
கிறார். ஜயத்தரதன் காணன் துச்சாஸனன் சகுனி ஆகிய இவர்களு
டைய கெட்டணணத்தினாலே ஒருவரோடொருவருக்குக் கலக
மானது ஏற்படப்போகிறது. சிறந்த தர்மமுடைய இப்படிப்பட்ட
எவர்களுடைய ராஜ்யமானது அநாமததால் அபகரிக்கப்படுகிறதோ
அவர்களுடைய இந்தத் தர்மமானது பயனுடனாகுததாக ஏற்படும்.
கௌரவர்களால் பலாதகாரத்தாலுண்டான தர்மம் செய்யப்படும்
பொழுது, எவன் வருத்தத்தை அடையான்? கேசவா, ஸமாதான
மென்னும் உபாயமில்லாமல் போனபடியால், பாண்டவர்கள் நனகு
முயிலுவார்கள். அப்பொழுது, கௌரவர்களுக்கு வீரர்களை நாசம்
செய்கின்ற அநீதியானது ஏற்படும் இதை ஆலோசித்துப் பகல்
களிலும் இராததிரிகளிலும் நான் நித்திரையை அடையவில்லை'
என்றார்

அந்தக்குருதியோ, நன்மையைவிருமபிசுச் சொல்லப்பட்ட அந்த
வார்த்தையைக்கேட்டு, துக்கத்தால் வருந்திப் பெருமூச்சுவிட்டுக்

கொண்டு மனத்தினால் ஆலோசித்தாள்—‘இந்த யுத்தத்தில் ஞாதிகளுக்குப் பெரிதான நாசமும் நண்பர்களுக்கு அவமான முடே ஏற்படக்கூடாதுமான இந்தச் செலவத்தை நிர்திக்கவேண்டும். பாண்டவர்களும் சேதியர்களும் பாஞ்சாலர்களும் யாதவர்களும் சேர்ந்து கௌரவர்களோடு போராசெய்யப்போகின்றனர். இதற்குமேற பட்ட துக்கம் ஏது? யுத்தத்தில் நிச்சயமாகக் குற்றத்தைப்பார்க்கிறேன். அப்படியே, யுத்தம் செய்யாமலிருப்பதில் அவமானத்தைப் பார்க்கிறேன். தனமில்லாதவனுக்கு மரணமே சிறந்தது. ஞாதிகளை நாசம்செய்வதோ ஜயமும் ஆகிறதில்லை’ என்று இவ்விதம் ஆலோசிக்கிறவளான என்னுடைய மனத்தில் துக்கமானது உண்டாகிறது. சந்தனுவின புத்திரரான பிதாமஹரும் போர்வீரர்களுக்குப் பதியான ஆசாரயரும் கர்ணனும் தூர்யோதனனிமித்தமாக எனக்குப் பயத்தை வளாக்கிறார்கள். ஆசாரயரும் அபிமானமுடையவருமான துரோணர், ஒருசமயம், சிஷ்யர்களுடன் யுத்தம் செய்யாமலுமாகலாம். பிதாமஹரும் பாண்டவர்களிடம் அன்புபாராட்டமாட்டாரா? வீணான அறிவுடைய இந்தக்காணனொருவனே, கெடும் திபுடன் கூடின தூர்யோதனனுடைய அறியாமைபை அனுஸரித்திருக்கிறான். இந்தப் பாசி எப்பொழுதும் பாண்டவர்களைப் பகைக்கவும் செய்கிறான். இவன் எப்பொழுதும் பாண்டவர்களுக்குப் பெரிய தீங்குசெய்வதில் உறுதியுள்ளவனும் விசேஷமாகப் பலமுடையவனுமாயிருக்கிறான். ஆகையால், இப்பொழுது என்னுடைய மனத்தை எரிக்கிறான். நானே, இப்பொழுது இவனை அடைந்து உண்மையைக் காண்பித்து இவனுடைய மனத்தைப் பாண்டவர்களிடத்தில் அன்புள்ளதாகச் செய்ய விரும்புகிறேன். தந்தையினுடைய ஆரண்மனையில் வசிக்கிறவளான எனக்கு, பகவானுன் தூவாலா மகிழ்விக்கப்பட்டபொழுது, தேவதைகளை அழைக்கும் வரத்தை மந்திரத்துடன் அளித்தாரா அரசருடைய அந்தப்புரத்தில் குந்திபோஜரால் உபசரிக்கப்பட்ட நான் மிக்க துக்கத்தையடைவதான மனத்தினால் பலவிதம் ஆலோசிக்கிறவனும், பெண்பாலுக்குரிய தன்மையினாலும் இளமையினாலும் மந்திரங்களுடைய பலபலத்தையும் பிராமமணருடைய வாக்கின பலத்தையும் அடிக்கடி ஆலோசிக்கிறவனும் ஆனேன். அப்பொழுது, நம்பிக்கையுடன் கூடினவளான செவிவித்தாயினால் காக்கப்பட்டவனும் தோழிமார்களால் சூழப்பட்டவனும் தந்தைக்குப் பழியைப்போக்குவனும் சிலத்தைக் காப்பவனும் அயிருந்த நான், ‘எப்படி எனக்கு ஸுகிருதமுண்டாகும்? எப்படி

குறத்தில்லாதவனாவேன்? என்று ஆலோசித்தது, உதஸாகத்தினாலே அந்தப் பிராம்மணரை வணங்கி, அந்த வரததையும் அடைந்தது, இளமையினால் அப்பொழுதே அனுஷ்டித்தேன். அதனால், நான் கன்னிகையாயிருந்துகொண்டே தேவனான ஸூரியனை அடைந்தேன். எனனுடைய காரீனகாப்பமானவனும் புத்திரன்போலப் பாதுகாக்கப்பட்டவனுமான இவன் தனக்கு நன்மையானதும் உடன்பிறந்தார் களுக்கு நன்மையானதுமான சொல்லை ஏன் செய்யமாட்டான்? என்று ஆலோசித்தாள். குந்தி, இவ்விதம் உததம்மான கார்யத்தின் நிச்சயத்தை உறுதி செய்துகொண்டாள். கார்யத்தின் விஷயத்தை உறுதி செய்துகொண்டு, கண்களை நோக்கிச் சென்றாள். பிறகு, அவள், கண்கைக்கரையில், தையபுடனகடினவனும் ஸத்தியத்தை அடுத்தவனுமான அந்தப் புத்திரனுடைய சிறந்ததான ஜபஸ்தூனத்தைப் பார்த்தாள். இரங்கக் கூடியவளான அவள், கார்யத்தின் நிமித்தம் ஜபத்தின்முடிவை எதிர்பார்க்கிறவளாகி, கிழக்கு முகமாகக் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நிற்கிற அவனுடைய பின்பக்கத்தில் நின்றாள். பாண்டுவின் மனைவியும் விருஷணிகுலத்தில் பிறந்தவளுமான அவள், ஸூரியனுடைய தாபத்தால் வருந்தித் தாமரைமாலையோல வாடினவளாகிக் காணனுடைய மேலாடையின் கீழ் நின்றாள். மாறாத விரதத்தையுடைய அவன், ஸூர்யன் முதுகைச் சுடுமவரை ஜபித்துவிட்டு, திரும்பிக் குந்தியைப் பார்த்து, நமஸ்கரித்துக் கை குவித்துக்கொண்டு துதித்தான். மிக்க ஒளியையுடையவனும் மானியும் தாமதத்தை தாங்குபவர்களில் சிறந்தவனும் ஸூரியபுத்திரனும் விருஷ்ணென்று பெயர் கொண்டவனுமான அவன், வியப்புடன் குந்தியை நோக்கி நியாயப்படி வணங்கிச் சொல்லலானான்.

நூற்று நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

- (குந்தி, கர்ணன் நன்னுடைய புத்திரன் என்பதை அவனுக்குச் சொல்லி அவனைப் பாண்டவருடன் சேரும்படி தூண்டியது)

கர்ணன், 'ராதைக்கும் அதிரதனுக்கும் புத்திரனும் கர்ணனுமான நான் உன்னை நமஸ்காரம் செய்கிறேன். 'நீ எதற்காக வந்தாய்? உனக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்? சொல்' என்றான். குந்தி

சொல்லுகின்றான்:—‘காண்! நீ சூரதீயின் புத்திரன்; ராஜதயின் புத்திரனல்லீ. அத்திரதன் உனக்குப் பிதாவல்லன். நீ ஸூதனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவனல்லீ. எனது இந்தச் சொல்லை ஏற்கக் கடவாய். நீ, சூர்தீபோஜராஜனுடைய அரண்மனையில் என்னால் வயிறறினால் தரிக்கப்பட்டு முதலில் உண்டானவனும் கன்னிகையின் புத்திரனுமாகப் பிறந்தவன். மகனே! நீ பிருத்தையின் புத்திரன். கர்ண! பிரகாசத்தைச் செய்கிறவரும் வெப்பத்தைச் செய்கிறவரும் தேவருமான இந்தச் சூரியர் ஆபுதமெடுத்தவர்களில் சிறந்தவனை உன்னை என்னிடம் உண்டுபண்ணினான். புத்திர! நீ, என பிதாவின் மாளிகையில் குண்டலங்களைவிட்டுக் கூடியவனும் கவசம் பூண்டவனும் தெய்வத்தன்மையுள்ள சிசுவும் அழகுசிறந்தவனுமாக எனக்குப் பிறந்தவன். புதல்வனே! அப்படிப்பட்ட நீ பிராதாகக்ளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அறியாமையினாலே திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை அடுத்ததுப் பிழைப்பதென்பது விசேஷமாக உனக்குத் தஞ்சுத்தாயில்லை. மகனே! மனுஷ்யர்களுக்குத் தர்மத்தை நிச்சயிக்கும் பொழுது, எதில ஒருவனுடைய தந்தையும், பிள்ளையினிடம் முழு அன்பையும் காட்டுகின்ற மாதாவும் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறார்களோ, அதுவே தர்மத்தின்பயனாகும். முன் அர்ஜுனனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் பேராசையினாலுஷ்டர்களால் கவரப்பட்டதுமான யுதிஷ்டிரனுடைய செல்வத்தைத் திருதராஷ்டிரரின் பிள்ளைகளிடமிருந்து கவரது அனுபவிக்கக் கடவாய். கௌரவர்கள், இப்பொழுது, காணன் அர்ஜுனன் இவர்களின் சோக்கையைப் பார்க்கட்டும். துஷ்டர்கள், நல்ல ஸகோதரத் தன்மையுடன் கூடின உங்களைப்பார்த்து வணங்கவேண்டும். காணனும் அர்ஜுனனும், பலராமனும் க்ருஷ்ணனும் போல ஆகவேண்டும். நீங்கள் இருவர்களும் மனமொத்தவர்களாயிருக்குமபொழுது, உலகத்தில் எதுசெய்ய இயலாததாகும்? காண்! தம்பிமார் ஐவராலும் சூழப்பட்டவனாகி, பெரிய யாகத்தில் தேவர்களால் சூழப்பட்டு வேதியிலிருக்கும் பிரம்மதேவர்போல் விளங்குவாய்; நிச்சயம். எல்லா குணங்களும் பொருந்தினவனும் சிறந்தவர்களான பந்துக்களில் மூத்தவனுமாக இருக்கிறாய். ஸூதபுத்திரனென்கிற சொல் வேண்டாம். நீ வியோமுளவனை பார்த்தனாக இருக்கிறாய்’ என்றான்.

ஊற்று நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தோடீச்சி.)

(குந்தியின் வசனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸூர்யன் கர்ணனுக்குச் சொல்லியதும், கர்ணன் குந்தியை நிர்த்துத் தான் துரியோதனனை வீடக்கடாமையைப் பொருதும்படி சொல்லி அர்ஜுனனைத் தவிர மற்றப் பாண்டவர்களைக் கொல்வ தில்லை என்று பிரதீஜிதை செய்ததும்.)

பிறகு, கர்ணன் ஸூர்யனிடமிருந்து வெளிவந்ததும் தரதை சொல்வதுபோல ஸூர்யனால் சொல்லப்பட்டதும் கெடுதல அற்ற தும் நடப்போடுகடியதுமான வாரத்தையைக் கேட்டான். ஸூர்யன், 'கர்ண! குந்தியானவள் மெய்யான வாரதையைச் சொன்னாள். தாய் சொன்னதைச் செய். ஆணமையிற் சிறந்தவனே! அவ்விதம் எல்லா வறறையும் செய்கிறவனு உனக்கு நனமை உண்டாகும்' என்றான். இவ்விதம் மாதாவும், பிதாவான ஸூர்யனும் நேரில் சொல்லியும், தவறாத தைர்யத்தையுடையவனுதால் அப்பொழுது காணனுடைய புத்தியானது சலிக்கவேயில்லை. காணன், 'ஓ! கூத்திரிய ஸ்திரீயே! உனனால் சொல்லப்பட்ட இந்த வாரதையை நான் நம்ப வில்லை. உன்னுடைய இந்தக்கட்டளையைச் செய்வது 1தாமததிறகு வழியாகும். ஓ! மாதாவே! நீ எனனைத் தியாகம்செய்து பெரிதான கெடுதலுக்குக் காரணமான பாவத்தைசெய்தது யசஸுக்கும் கீததிகுக்கும் அழிவைச் செய்வதானது. நான் கூத்திரியனுக்குப் பிறந்தும் உனநிமித்தத்தில் கூத்திரியஜாதிகுரிய நல்ல செய்கையைச் செய்யவில்லையேயானால், எனக்குப் பலகயானவன் இதைக் காட்டிலும் அதிகக்கெடுதலுள்ள என்ன தீமையைச் செய்யப்போகிறான்? நீ 2 ஸமஸ்காரகாலத்தில் எனக்கு இந்தத் தையையசெய்யாமல் இப்பொழுது ஸமஸ்காரததிற்குரிய ஸமயம் தவறினவனு எனனை நனகு ஏனினாய். நீ முன்பு எனக்குத் தாய்போல நன்மையைச் செய்யவில்லை. அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது உனது நன்மையையே விரும்பினவளாகி எனனை நினைப்பூட்டுகிறாய். கிருஷ்ணனுடன்கூடிய தனஞ்சயனிடமிருந்தும் எவன்தான் துன்பத்தை அடையமாட்டான்? அப்படியிருக்க, இப்பொழுது பாண்டவர்களு

1 'விபரீதலக்ஷணையால், அதாமததிறகு வழி' என்பது பழையவகரை.

2 கூத்திரியனுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்தற்கு உரிய காலம்,

டைய கூட்டத்தில் சேர்ந்தால், எவன் என்னைப் பயந்தவனாக நினை யான்? முன்னம் பாண்டவர்களுக்குத் தமையனல்லனென்று அறியப் பட்டு, சண்டைக்காலத்தில் தமையனாக வெளிப்பட்டுப் பாண்டவர் களை அடைவேனான், என்னை சுதந்திரியஜாதியானது என்ன சொல்லும்? நான் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடைய எல்லாப்போ கங்களிலும் பாகததையடைந்தும் ஸுகமாகக் கௌரவிக்ஷப்பெற்று மிருக்க, அதனை எப்படி வீணாகச்செயவேன்? எவர்கள் பிறருடன் பகைமையைப் பெருக்கச்செய்து என்னை எதிராளும் உபாஸிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் தேவர்கள் இந்திரனை நமஸ்கரிப்பதுபோல எப்பொழு தும் நமஸ்கரிக்கவும் செய்கின்றார்களோ, எவர்கள் என்னுடைய ப்லத தைக்கொண்டு பகைவர்களை எதிர்த்து இருப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவா களாக நினைக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய மனோரதத்தை நான் எப்படி கெடுப்பேன்? எவர்கள், கரைகாணுமலிருக்கையில், கரையை அடையவிருப்பமுள்ளவர்களாகக் கடக்கமுடியாத புத்தத்தை என்னை ஓடமாகக்கொண்டு கடக்க விரும்புகின்றனரோ அவர்களை நான் எப்படி விடுவேன்? தூயோதனை அடுத்துப் பிழைப்பவர்களுக்கு உதவி செய்ய இதோ காலம் நோந்துவிட்டது. அதில், நான் உயிரையும் காப்பாற்றாமல் கடனைத்திரைக்கவேண்டும். எந்தப் பாவிகள் நனகு காகசப்பட்டு, தங்கள் காரியங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, தாங்கள் செய்யவேண்டிய காரயத்திற்குரிய சமயம் நேரிட்டபோது உபகாரத் தைப்பாராமல் நிலைமைகெட்டு மாறுகின்றனரோ, அரசனுக்குத் தீங்கு செய்தவர்களும் போஷகனுடைய சோற்றைத் திருடினவா களும் பாவச்செயலை உடையவர்களுமான அவர்களுக்கு இவ்வுலகமு மில்லை; மேலுலகமுமில்லை. நான் சேனையையும் சக்தியையும் மேற கொண்டு, திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்களுடைய நிமித்தமாக உன்னு டையபுத்திரர்களுடன் போர்செய்யப்போகிறேன். நான் உன்னிடம் பொய்சொல்லவில்லை. ஆகையால், மேலோர்களுக்குத் தகுதியான குராமில்லாத நட்டையைக் காக்கிறவனாகி, இதைக்காட்டிலும் பயனுள்ள தாயினும், இப்பொழுது உன்னுடைய இந்த வார்த்தையைச் செய் யேன். நீ என்னிடம் செய்த இந்த முயற்சி வீண்போகாது. புத்தத்தில் கொல்லப்படாததக்கவர்களும் தாங்காததக்கவர்களுமாயிருந்தா லும் உன் புத்திரர்களில், அர்ஜுனனைத் தவிர, யுதிஷ்டிரனையும் பிமனை யும் நகுலனையும் ஸஹதேவனையும் கொல்லேன். யுதிஷ்டிரன்சேனையி லும், எனக்கு அர்ஜுனனுடையே யுத்தம். யுத்தத்தில் அர்ஜுன னைக் கொன்றாலன்றோ என்னால் பயனடையப்பட்டதாகும்? அப்படி

யில்லாவிட்டால், ஸ்வயஸாகியான அவனும் கொல்லப்பட்டுப் புகழோடாவது கூடுவேன. ஓ! புகழ்பெற்றவனே! உனக்கு ஒரு பொழுதும் ஐந்துபுத்திரர் நகியா. அரணுனனில்லாமல் காணனுடனகூடினவாகளாகவாவது, நான் கொல்லப்பட்டால், அர்ணுனனோடு கூடினவாகளாகவாவது, உனக்கு (ஐந்து புத்திராகளஉண்டு)' என்று சொன்னான்.

இவ்விதம் சொல்லிய காணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, குந்தியானவள், துக்கத்தினால் நடுகுதறவாங்கித், தையத்திலிருந்து சூலிகாதவனும் புத்திரனுமான காணனைத் தழுவிக்கொண்டு, 'காண்! நீ சொல்லுகிறபடியே நடக்கப்போகிறது. இந்த யுத்தத்தினாலே கொளரவாகள நாசத்தை அடைப்பப்போகிறார்கள். தெய்வமோ, மிக்க பலமுடையது பகைவரைவாட்கிறவனே! நீ நான்கு தம்பிகளுக்கும் அப்பத்தை அளித்தாய். யுத்தத்தில், அவர்களை விடுவதான அதனை பிரதிஜைஞ செய்க்கடவாய்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அவள், அவனைநோக்கி, 'ஆரோகியமும் சேஷமும் உண்டாக்கக்கடவன்' என்று சொன்னான் காணன் விருப்பத்துடன் அவனை நோக்கிப் பிரதிஜைஞ செய்தான். பிறகு, அவ்விருவரும் தனித்தனி சென்றார்கள்.

நாற்று நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த யா ந ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஹஸ்தினபுரத்தில் நடந்ததைக் கேசவர் பாண்டவர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லியதும், அவர்கள் அதனை விரமாகச் சொல்லும்படி பார்த்திக்க, அவர் பீஷ்மர் சொல்லியதைச் சொல்லியதும்)

பகைவரை அடக்குகிறவரான கேசவர் ஹஸ்தினபுரம்மிருந்தும் உபபலாவ்யம் வந்து பாண்டவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி, சொல்லினான். செளரியானவா ரெமிநேரம் ஸல்லாபம்பண்ணி அடிக்கடி ஆலோசனைசெய்து, இளைப்பாறுவதின் பொருட்டுத் தம்முடைய மானிகைக்கே சென்றான். அப்பொழுது, ஸகோதரர்களான பாண்டவர்கள் ஐவரும், வீராடன முதலிய எல்லா அரசர்களையும் அனுப்பிவிட்டு, ஸூரியன அஸ்தமனத்தை அடைந்தபொழுது, ஸந்தியை உபாஸித்து தயானம் செய்கிறவர்களும் அந்தக் கிருஷ்ண

னிடத்திலேயே பற்றின மனமுடைபவர்களுமாகி, தாசார்ஹரான அவரை அழைத்துவந்து மறுபடியும் ஆலோசனையைச் செய்தார்கள். அப்பொழுது, யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! ஹஸ்திநுபுரம் சென்று ஸபையில் நீர் துர்யோதனனிடம் என்ன வார்த்தை சொன்னீர்? அதனை எங்களுக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றார். வாஸுதேவர், 'ஹஸ்திநுபுரம் சென்று ஸபையிலே நான் துர்யோதனனுக்கு உண்மையாகவும் பத்தியமாகவும் ஹிதமாகவும் சொன்னேன். கெடுமதியுள்ளவனான அவன ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை' என்றார். யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! ஹருஷீகேசரே! அந்தத் துர்யோதனன் வழியில்லாத வழியை அடைந்திருக்க, கௌரவாகளில் முதிவரான பிதாமஹர், பொறுதவனான அய்னை நோக்கி என்ன சொன்னார்? ஓ! மஹா பாக்யவானே! பரதவாஜரின் புத்திரரான ஆசாரியாதாம என்ன சொன்னார்? தாய் தந்தையார்களான திருதராஷ்டிரரும் கார்தாரியும் என்ன சொன்னார்கள்? எங்களுக்குச் சிறிய தந்தையும் தாமததை அறிபவர்களில் சிறந்தவரும் புத்திரர்களாகிய எங்களை விட்டுப்பிரிந்த சோகத்தால் தாபத்தையடைந்தவருமான விதுரா, திருதராஷ்டிரரின் புத்திரனை நோக்கி, என்ன சொன்னார்? ஓ! ஜனாரததனரே! ஸபையிலிருப்பவர்களான அரசாக்களெல்லாருமே என்ன சொன்னார்கள்? அவற்றை நீர் உளப்படி சொல்லும. ஓ! கேசவரே! நீர் கௌரவாகளில் சிறந்தவரான பிஷ்மரிடத்திலும் திருதராஷ்டிரரிடத்திலும் எனக்காக எல்லா வார்த்தையையும் சொன்னீரல்லவா? கௌரவாக்குடைய ஸபையிலிருக்கின்ற அவர்களுடைய அந்த வார்த்தை, காமததாலும் லோபத்தாலும் நிரம்பியவனும் மந்தனும் 'நான் மிக்கஅறிவுள்ளவன்' என்கிற அபிமானமுடைபவனுமான துர்யோதனனுடைய மனத்தில, என்னிமித்தம் அபரியமானதால், நிற்கவில்லை. ஓ! கோவிந்தரே! அவர்களுடைய வார்த்தைகளை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். ஓ! ஐயா! காலங்கடவாதபடி செய்யும. நீரல்லவோ எங்களுக்குக் கதி? நீரே தலைவா. நீரே குரு' என்றார்.

வாஸுதேவா சொல்லுகிறார்: 'ஓ! அரசரே! கேளும். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! கௌரவாக்குடைபமத்தியில் ஸபையில் அரசனான துர்யோதனனுக்கு எவ்வித வார்த்தையைச் சொன்னேனோ அதை என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளும். நான் வார்த்தையைச் சொன்னபொழுது, திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரன் சிரித்தான். அப்பொழுது, பிஷ்மர், மிக்க சினமடைந்து இந்த வார்த்தையைச் சொல்லலானார். அவர், 'துர்யோதன! குலத்தின் நிமித்த

மாக நான் உனக்குச் சொல்லுகிற அதனை அறிபக்கடவாய். ராஜ
ஸரேஷ்டனே ! அதைக்கேட்டு உன் குலத்திற்கு நன்மையைச் செய்.
அப்பா ! அரசனே ! என்னுடைய பிதாவானவா சந்தனுடென்று
உலகத்தில் புகழ்பெற்றவா. அவருக்கு நான் ஒரு புத்திரனே
உண்டானேன். அவா புதரவானகாரில் சிறந்தவா அவருக்கு, 'பண்டி
தர்கள் ஒரு புத்திரனுள்ளவனை புத்திரனில்லாதவனாகச் சொல்லு
கிறார்கள். குலமானது நாசத்தை அடையக்கூடாது. ஆகையால்,
எப்படி இரண்டாவது புத்திரன் உண்டாவான் ? எப்படி புகழானது
விரிவையடையும் ? ' என்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. நான் அவரு
டைய இஷ்டத்தையறிந்து, பிதாவின் நிமித்தமும் குலத்தினிமித்த
மும் அரசனாகவனும் பொறிகளைக்கட்டினவனுமாகி, செய்யமுடி
யாத பிரதிஜைஞபைச் செய்து, ஸத்திபவதிபென்கிற மாதாவை
அழைத்து வருதேன். அது உனக்கு நன்கு தெரிந்ததே. இதோ,
சந்தோஷத்துடன் பிரதிஜைஞபைக்காக்கிறவனாக வலிக்கிறேன்.
அரசனே ! அவளிடத்தில், மிகப் புஜபலமமைந்தவனும் ஸ்ரீமானும்
கௌரவாகளுடைய குலத்தைத் தாங்குபவனும் தாமாதமாவுமான
விசித்திரவீரனென்று எனக்குத் தம்பி உண்டானான். தந்தை
ஸ்வாக்கம் சென்றபிறகு, நான் வேலைக்காரனுபிறந்து கீழ்ப்படிந்து
நடந்துகொண்டு, அந்த விசித்திரவீரனை என ராஜபத்தில் அரச
னாக நில்லிடுவததினேன். ராஜஸரேஷ்டனே ! நான் அரசாசனின்
கூட்டத்தைவென்று, அவனுக்குத் தகுந்த மனைவியைத் தேடினேன்.
நீயும் பலதடவை கேட்டிருக்கலாம். பிறகு, பாசராமருடன் போரில்
துவந்துவாடித்ததை அடைந்தேன். விசித்திரவீர்பேனே, இரதப்பப்
டணத்து ஜனங்களால் ராமரிடமுண்டான பயத்தினால் வெளியில்
போகச்செய்யப்பட்டும், பத்தினியிடம் அதிகப்பற்றுத்தலுற்றும், கூழ்
ரோகத்தை அடைந்தான். அரசனில்லாமல் ராஜ்யத்தில் இரதிரன்
மழையைப் பொழியாமற்போனபொழுது, ஜனங்கள் பசிபாலும் பயத்
தாலும் சீடிக்ஃபட்டு என்னையே தொடர்ந்தனர். அவர்களால்
லாம் என்னை நோக்கி, 'ஓ ! சந்தனுவின் குலத்தை விருத்திசெய்ய
வரே ! பிரஜைகளெல்லாம் குறைவை அடைந்துவிட்டன. எங்க
ளுடைய சேஷமத்தின் பொருட்டு அரசராயிருக்கக்கடவீர். 1 ரதி

1 ரதிகள் = நாட்டுக்குவரும் கேடுகள் அவை. — அதிகமழை, மழை
யின்மை, எலி, விட்டில், கிளி, அரசணமை எனபன. திருக்குறள் எங்
வதின உரையிற்பாக்க. 'அதிவருஷ்டி ராவருஷ்டிஸ் ஸலபா*மூஷ்காஸ
† ஸுகாஃ || ப்ரீதயாஸநாசச ராஜாந்ஷ்டேதா ரதயி ஸ்மருதாஃ || '

பாதைகளை நிவிர்த்திக்கச்செய்யும். உமக்கு கேதம்முண்டாகும். உமது பிரஜைகளெல்லாம் மிகக்கொடிய நோய்களாலே பிடிக்கப்படுகின்றன. ஓ! காககேயரே! சிலரே மிஞ்சியுள்ளனர்; அவர்களைக் காக்கவேண்டும். ஓ! வீரரே! நீ நோய்களைப்போக்கிப் பிரஜைகளைத் தாமமாகக் காக்கக்கூடவீர. நீ ஜீவித்திருக்கும்பொழுது, ராஜ்யமானது அழிவையடைய வேண்டாம்” என்றனர். ஜனங்கள் கூகுரவிடும்பொழுது, பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பவனும் நனனடையை நினைப்பவனுமான என்னுடைய மனமானது கலங்கிவயில்லை. ஓ! மஹாராஜனே! பிறகு, பட்டணத்தது ஜனங்களும் மங்களாகுணமுள்ளவரும் எனது தாயுமான காரியும் வேலைக்காரர்களும் புரோகிதர்களும் ஆசாரியாரும் மிகக் கற்றவர்களான வேதியர்களும் மிகக் வருத்தத்தையடைந்து, என்னைநோக்கி, ‘ஓ! மகாபுத்திமாளே! பிரதீபனால் காக்கப்பட்ட ராஜ்யமானது உழைமை அடைந்து நசிக்கப்போகிறது. ஆகையால், நீ எங்களுடைய நன்மைக்காக அரசராகவேண்டும்’ என்று இடைவிடாமல் சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட நான், துக்கத்தை அடைந்தவனும் மிகக் கவலையையடைந்தவனுமாகி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு அந்த விஷயத்தில் பிதாவினிடம் வைத்த கௌரவத்தாலுண்டான பிரதிஜ்ஞையை அவர்களுக்கு அடிக்கடி தெரிவித்தேன். அரசனே! பிறகு, நான், மாதாவுக்குத் தபைவரச்செய்வதற்காகக் கரங்குவித்துக்கொண்டு, ‘தாயே! நான் குலத்திற்காகவும் முக்கியமாக உனக்காகவும் வீர்யத்தைக் கட்டினவனும் அரசனாகாதவனுமாக இருக்கிறேன். என்னை ராஜ்யத்தைக் காப்பதில் ஏவாதே. சந்தனுவுக்குப் பிறந்த நான் கௌரவர்களின் வமசத்தைத் தாங்குபவனாகிப் பிரதிஜ்ஞையை வீணாகச்செய்பேன். இந்தப் பிரதிஜ்ஞையை உனக்காகவே முழுதும் செய்தேன். புத்திரவாதஸலயமுடையவனே! நான் இப்பொழுது உனக்கு ஏவலாளியும் தாஸனுமானவன்’ என்று இவ்விதம் அந்த மாதாவுக்கு ஜனங்களுடைய முன்பில் நன்மொழிகூறி, அப்பொழுது, பிராதாவின் தாரங்களின் விஷயத்தில், மகா முனிவரான வியாஸரை வேண்டினேன். மகாராஜனே! நானும் தாயாரும், அந்த முனிவரை அருளுள்ளவராகச் செப்தபொழுது, உடனே, அவர் குழந்தைகளை உற்பத்திசெய்யும் விஷயத்தில் தபை

* முஷிகா? எனபதம் + -ககா? எனபதம் வேறுபாடம் | வேறறாசா பட்டையெடுப்பு’ என்று ஆப்டே (Apte) எனபவருடைய வடமொழி அகராதியில் பொருள் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

செய்தார். மஹாராஜனே! பரதர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! அவர் உடனே மூன்று புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். உன்னுடைய தந்தை கண்ணில்லாமல் குருடனானமையால் அரசனாகவில்லை, மகாத்மாவும் உலகத்தில் புகழ்பெற்றவனுமான பாண்டு அரசனானான். அவனே அரசன். அவர்கள் (=பாண்டவர்கள்) அவனுடைய புத்திரர்கள். பிதாவினுடைய சொத்து முதலியவைகளை அடையத்தக்கவர்கள். அப்பா! கலகத்தைச் செய்பாதே. ராஜ்யத்தில் பாதியைக்கொடு. நான் உயிருடனிருக்கையில், இவ்வுலகில் எந்த ஆண்பிள்ளை ராஜ்யத்தை ஆள்வான்? என வார்த்தையை அவமதியாதே. எப்பொழுதும் உங்களுடைய பகைதனிதலை விரும்புகிறேன். புத்திரனே! அரசனே! எனக்கு உணரிடத்திலும் அவர்களிடத்திலும் வித்தியாஸம் இல்லை. எல்லாவிடத்திலும் ஒரேவிதமான ப்ரியமும் வைத்திருக்கிறேன். உன்னுடைய பிதாவுக்கும் காதாரிக்கும் விதூரனுக்குமுள்ள அபிப்பிராயமும் இதுவே. பெரியோர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டுமன்றோ? எனனுடைய சொல்லில் ஸநதேகப்படாதே. உன்னையும் பூமி முதலிய எல்லாவற்றையும் நாசம் செய்யாமலிருப்பாய்' என்று சொன்னார்.

நூற்று நாற்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ப க வ த் ய ர் ந ப ர் வ ம். (தோர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணர், துரோணரும் விதூரனும் காந்தாரியும் சோல்லிய வற்றைச் சோல்லியது.)

(வாஸுதேவர் சொல்லுகின்றார்.) 'உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. பிஷ்மர் சொன்னபிறகு, பேசுவதில் ஸமர்த்தரான துரோணர் அரசர்களுடைய மத்தியில் துர்யோதனனை நோக்கிச் சொன்னதாவது: 'அப்பா! குலத்தினிமித்தம் ப்ரதீபரின் மைந்தரான சந்தனுவானவர் எப்படியிருந்தாரோ, குலத்தினிமித்தம் தேவவந்தரான பிஷ்மர் எப்படியிருந்தாரோ, அப்படியே, கௌரவர்களுடைய வம்சத்தை விருத்தி செய்பவரும் கௌரவர்களுக்கு அரசரும் தாமாதமாவும் நல்ல விரதமுடையவரும் நன்கு அடங்கின மனமுடையவரும் ஸத்திய ஸநதரும் ஜிதேந்திரியருமான பாண்டு ராஜரும், தமையனான திருதராஷ்டிரருக்கும் புத்திமானும் தமியாருமான விதூரனுக்கும் ராஜபத்தைக் கொடுத்தார். அரசனே! பிறகு, நமுவாதவரான

இவரை ஸிம்மாஸனத்தில் நிலைக்க வைத்துவிட்டுக் குருவம்சத்தாசரான பாண்டு, மனையியருடன் வனம்சென்றார். மனிதருட் சிறந்தவரான விதுரரோ வேலைக்காரனபோலச் சாமரம் போட்டுக்கொண்டு வணக்கத்துடன் கீழிருந்து பணிவிடைசெய்தார். குழந்தாய் ! பிறகு, எல்லாபிரதானங்களும் பாண்டிராஜரைப்போலத் திருதராஷ்டிரராஜரை விதிப்படி அடுத்திருந்தனா. பகைவரின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவரான அந்தப் பாண்டு, திருதராஷ்டிரருக்கும் விதுரருக்கும் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததுவிட்டுப் பூமிமுழுவுதும் ஸஞ்சரித்தார். ஸத்தியமான பிரதிஜ்ஞையையுடைய விதுரர், பொக்கசத்தைக் காப்பதிலும் தானத்திலும் வேலைக்காரர்களைப் பாப்பதிலும் எல்லாவற்றையும் பொறுப்பதிலும் அமரதாரா. மிக்க பராக்ரமத்தையுடையவரும் பகைவருடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவருமான பிஷ்மர் சண்டை ஸமாதானங்களைச் செய்வவராகி, ¹ அரசர்களை வகிக்கின்ற வேலைகளை மேற்பாராததா. மிக்க பலசாலியான திருதராஷ்டிரராஜர் எப்பொழுதும் மஹாதமாவான விதுரரால் தொடரப்பட்டு ஸிம்மாஸனத்திலிருந்தா. அவருடைய குலத்தில் பிறந்த நீ எப்படி குலத்தின் பேதத்தில் முயல்கிறாய் ? ஒ! அரசனே ! பிராதாகக்ளுடன் சோந்து (அவர்களுடன்) போகவகளை அனுப்பவகக்கடவாய். அரசர்களில் சிறந்தவனே ! நான் ² ஏழைத்தன்மையினாலும் தனத்தின் நிமித்தத்தாலும் எப்படியும் சொல்லுகிறவன்ல்லேன். நான் பிஷ்மரால் கொடுக்கப்பட்டதில் திருப்தியடைகிறேன். உன்னால் கொடுக்கப்பட்டதை விருமபவிலை. அரசனே ! நான் உன்னிடமிருந்தும் பிழைப்பின் உபாயத்தை விருமபவிலை. என்கே பிஷ்மரோ அங்கே துரோணா. பிஷ்மா எதைச் சொல்லுகிறாரோ அதைச்செய். பகைவரைவாடுபவனே ! பாண்டுபுத்திரர்களுக்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுக்கக்கடவாய். அப்பா ! உனக்கும அவர்களுக்கும் ஆசாயனயிருப்பது எனக்கு எப்பொழுதும் ஸமம். எனக்கு அராவத்தாமா எப்படியோ, வெள்ளைக் குதிரைகளையுடைய ஆர்ஜுனனும் ³ அப்படியே. பலவாறான புலம்பலால் என்ன பயன் ? தாம்ம என்கேயோ அங்கேயே ஐயம்' என்றார்.

1 'அரசர்களுக்கு நன்கொடையளிப்பது, கொடுப்பதை நிறுத்துவது முதலிய காரியங்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 'கார்ப்பணயாத்' என்பது மூலம், 'யுத்தபயத்தினால்' என்பது பழையவுரை.

3 ஒரு சொல்விடப்பட்டது.

ஓ! மஹாராஜே! ஆளவற்ற வல்லமையையுடைய துரோணர் இவ்விதம் சொன்னபிறகு, ஸத்தியமான பிரதிஜைஞையையுடைய வரும் தாமததை உணராதவருமான விதுரர், பிதாவான பீஷ்மருடைய முகத்தைத் திருமசிப் பாதத்துக்கொண்டு பின்வரும் வாதத்தையை உரைக்கலானார்: 'ஓ! தேவவரதரே! நான் சொல்லுகிற இந்த வாதத்தையை அறியக்கடவீர். நசித்துப்போன இந்தக் குருவம்சமானது மறுபடியும் உமமால் தூக்கி எடுக்கப்பட்டது. ஆனால், புலம்புகிறவனான எனனுடைய சொல்லை அனாதரவு செய்கிறீர். இந்தக் குலத்தில் குலத்தைக் குற்றப்படுத்தினுள்ள இந்தத் துர்யோதனனென்பவன் யார்? லோபத்தால் அவமதிப்பையடைந்த வனும் நன்றியறிபாதவனும் பேராசையால் அறிவுடெடவனும் இழிந்தவனுமான இவனுடைய புத்தியை நீர் அனுசரித்திருக்கிறீர்? இவன் தாமதத்தையும் அர்த்தத்தையும் பாரக்கின்றவரான பிதாவினுடைய கட்டளையைக் கடக்கிறான். இந்தக் கௌரவாசன இவனுடைய செய்கையால் நசிக்கின்றனர். ஓ! மஹாராஜே! இவர்கள் நசியாதவண்ணம் செய்யக்கடவீர் ஓ! விசாலமான புத்தியுடையவரே! என்னையும் திருதராஷ்டிரரையும், முன்னமே, சித்திராக்காரன சித்திரத்தை எழுதி ஸதாபித்ததுபோல, ஸ்தாபித்தீர். ஓ! நீண்டகைகளையுடையவரே! பிரபமாவானவா பிரஜைகளைப் படைத்து அழிப்பதுபோலக் குலத்தினுடைய நாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அலக்ஷியம் செய்யாதீர். அல்லது, உம்முடைய புத்தியானது கெட்டுவிட்டதேயானால், விராசம ஏற்பட்ட இப்பொழுது எனனோடும் திருதராஷ்டிரரோடும் வனம்செல்லக் கடவீர். அல்லது, வஞ்சனையில் எண்ணமுள்ளவனும் மிகக் தூய் புத்தியுள்ளவனுமான துர்யோதனனைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டு இப்பொழுது இந்த ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களால் காகப்பபட்டதாக விரைவிலசெய்து ஆளும். ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! தயையெய்யும். பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய அரசர்களுக்கும் பெரிய அழிவு காணப்படுகிறது' என்று சொன்னார்.

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது, அந்த விதுரர் மனம் நைந்தவரும் சிந்திக்கிறவருமாகி அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டார். பிறகு, ஸுபலராஜனுடைய புத்திரியான கார்தாரியானவள் குலத்தின் நாசத்தில் பயந்தவளாகிக் கோபத்தினாலே அரசர்களுக்கெதிரில் பாவபுத்தியுள்ளவனும் குரூரனும் புத்திரனுமான துர்யோத

னனை நோக்கித் தர்மத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் கூடினதாகச் சொல்லலானான். ‘ராஜஸபையில் பிரவேசித்த அரசர்களும ஸபையிலிருக்கின்ற மற்றப் பிரம்மரிஷிகளும் கேட்கட்டும். பாவியும் மந்திரிகளோடும் சேவலைக்காரர்களோடும் கூடினவனுமான உன்னுடைய குற்றத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். கௌரவர்களுடைய ராஜ்யமானது முறைப்படி அனுபவிக்கக்கூடியது. இது கிரமமாக வந்த நமது குலதர்மம். கெட்ட புத்தியுடையவனே! மிக்க குரூரமான செய்கையுடையவனே! நீ கௌரவர்களுடைய ராஜ்யத்தை அரியாயததால் கெடுக்கிறாய். புத்திமானான திருதராஷ்டிரர் ராஜபத்திலிருக்கிறார். அவருடைய தம்பியான விதுரர் வருங்கால அறிவுடைய வராயிருக்கிறார். தூயோதன! இவ்விருவரையும் கடந்து இப்பொழுது அறியாமையால் ஏன் அரசனாபிருப்பதை விரும்புகிறாய்? மகாநுபாவர்களான அரசரும் விதுரரும், பீஷ்மரிருக்கும்பொழுது, பாரதீனர்களாயிருக்கவேண்டும். மஹாதமாவும் புருஷஸ்ரேஷ்டருமான இரதக் கங்கா புத்திரரோ, தாமததை அறிந்தவராகையால், ராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை. (பகைவரால்) அணுகமுடியாததான இரத ராஜ்யமோ பாண்டவினுடையது. இப்பொழுது, அவருடைய புத்திரர்கள் வல்லமையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் வல்லமையுடையவர்களல்லர். பாண்டவர்களுடைய பிதாமஹரசு சேர்ந்ததும் புத்திர பௌத்திரர்களை அடுத்தது வருவதுமான அப்படிப்பட்ட இரத ராஜ்யம் முழுவதும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தது. கௌரவர்களில் சிறந்தவரும் மகாத்மாவும் ஸததியஸந்தரும புத்திசாலியுமான பீஷ்மா எதைச் சொல்லுகிறாரோ அதை எல்லாம், நாம் ராஜ்யத்தையும் ஸ்வதர்மங்களையும் காக்கிறவர்களாகி, மறுக்காமல் செய்யவேண்டும். பெரிய விரதத்தையுடைய பீஷ்மரது கட்டளைப்படி, இரத அரசரும் விதுரரும் சொல்லுவார்களேயானால் அது நண்பர்களால் கட்டளையிடக்கூடிய தர்மத்தை முன்னிட்டு மிக நீண்டகாலம் செய்யக்கூடியதாகும். நியாயமாக வந்ததான கௌரவர்களுடைய இரதராஜ்யத்தைத் தர்மபுத்திரனான யுதிஷ்டிரன் திருதராஷ்டிரராஜரால் ஏவப்பட்டவனுக்குப் பீஷ்மரை முன்னிடமிடுக்கொண்டு ஆளட்டும்’ என்று சொன்னான்.

ஊற்று நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ந ப ர் வ ம். (தோடீர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணர் திருதராஷ்டிரான் துரியோதனனுக்குச்
சொல்லியதைக் கூறியது.)

ஓ! அரசரே! காந்தாரியானவள் இவ்விதம் சொன்னபொழுது, அரசனான திருதராஷ்டிரான், அரசாக்களுடைய மததியில தூயோதனனை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லலானான்: 'தூயோதன! மகனே! இத்னை அறிபக்கடவாய். (உனக்குப்) பிதாவினிடம் கௌரவமிருக குமேயானால் நான் உனனை நோக்கிச் சொல்வதை அப்படியே செய்யக் கடவாய். உனக்கு ஷேஷமமுண்டாகுக. ¹ ஸோமனென்கிற பிரஜா பதியானவன் முன் கௌரவாக்களுடைய வம்சத்தை விருத்திசெய்த வன். ஸோமனிடமிருந்து ஆரூமவராக நகுஷபுத்திரனான அநத யயாதி உண்டானான். அவருக்கு ராஜரிஷிகளில் சிறந்தவர்களான ஐந்து புத்திரர்கள் உண்டானார்கள்ல்லவா? அவர்களுள் மிகப் பராக கிரமத்தையுடையவரும் பிரபுவுமான யதுவானவா மூத்தவராக உண்டானான். அவர்களுள், இளையவரும் நமது வம்சத்தை வளரச் செய்தவருமான பூருவானவா, விருஷபாவாவினுடைய புத்திரியான சர்மிஷ்டையினாலே பெறப்பட்டான். பரதஸுரேஷ்டனே! யதுவோ, தேவயானைக்குப் புத்திரரானான். அப்பா! அளவற்ற பராக்கிரம முடையவரும் வித்துவானுமான சுககிராசார்யருக்குப் பெணவழிப் பேரரும் யாதவர்களின் வம்சத்தை வளரச்செய்தவரும் பலவானும் பராக்ரமத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவருமான அநத யதுவோ, கர்வம் நிறைந்தது மிகவும் புத்திமந்தமாகி, க்ஷத்திரியஜாதியை அவ மதித்தார். பலத்தாலும் காவத்தாலும் மதிமயக்கத்தை அடைந்தவரும் ஒருவராலும் வெல்லப்படாதவருமான அவா, பிதாவின் கட்டளையில இருக்கவுமில்லை; பிதாவையும் பிராதாக்களையும் அவமதிக்கவும் செய்தார். நான்கு எலையுள்ள பூமியிலும் யதுவே பலவானானான். அவர் அரசாக்களை வசம்செய்துகொண்டு ஹஸ்தினாபுரத்தில வஸித்தார். காந்தாரியின் புத்திரனே! நகுஷருடைய புத்திரரும் (யதுவுக்குப்) பிதாவுமான யயாதி, மிகக் சினம் கொண்டு, புத்திரரான அவரைச் சபித்தார்; ராஜபுத்திரிலிருந்து நீக்கவும் செய்தார். பிறகு, எந்தப் பிராதாக்கள் பலத்தால் கொழுத்தவர்களாகி அநத யதுவை

¹ ஸ்ருஷ்டிகர்த்திரீகள் இருபத்தொருவரில் ஸோமனொருவன்.

அனுஸரித்திருந்தனரோ அந்தப் புத்திரர்களுயும் யயாதியானவர் கோபத்தால் சுபித்தாரா. பிறகு, ராஜஸுரேஷ்டரான யயாகி, தமவசம் இருக்கிறவரும் கட்டளையிடக்கூடியவரும் இளையகுமாரருமான பூருவை ராஜயத்திலிருத்தினா. இவ்விதம் மூத்தவனாயிருந்தாலும், மிக்க காவமுள்ளவனாயிருந்தால், ராஜபத்தை அடைகிறதில்லை. இளையவர்களாயிருந்தாலும் பெரியோர்களை அடுப்பதனால் ராஜபத்தை அடைகின்றனர். அப்படியே, எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் என்னுடைய தந்தைக்குப் பாட்டனருமான பிரதீபரென்கிற அரசர், மூன்று உலகங்களிலும் பிரஸித்தமாயிருந்தார். தாமததுடன் ராஜபத்தை ஆளுகின்ற அந்த ராஜஸுரேஷ்டருக்குத் தேவர்களுக்குச் சமமானவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் மூன்று புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அப்பா! தேவாபியெனப்பவா மூத்தவரும், பாஹ்லீகரெனப்பவா அவருக்கடுத்தவரும், தையசாலியும் எனது பிதாமஹருமான சந்தனுவானவா மூன்றாமவருமாகப் பிறந்தார்கள். பெரிதான பராக்கிரமத்தையுடையவரும் ராஜஸுரேஷ்டருமான தேவாபியோ, தோலில் ரோகததோடு (=குஷ்டத்தோடு) கூடினவராயிருந்தார். அவர் தர்மத்தைச் சீலமாகக் கொண்டவரும் உண்மையே பேசுபவரும் பிதாவின் பணியினடையில பற்றுள்ளவரும் பட்டணத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தேசத்தோரர்களுக்கும் ஸமமதமானவரும் ஸாதுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் இளையவர்களும் முதியவர்களுமாகிப் எல்லாருக்கும் மனத்திற்கு இனியவரும் கொடையில் சிறந்தவரும் சொன்னசொல் தவறாதவரும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய நன்மையிலும் பற்றுள்ளவரும் தந்தையினுடைய கட்டளையிலும் பிராமமணர்களுடைய கட்டளையிலும் இருப்பவரும் பாஹ்லீகருக்கும் அப்படியே மகாதமாவான சந்தனுவுக்கும் பிரியமான - தமையனருமாயிருந்தார். சேர்ந்தவர்களும் மகாதமாகளுமான அவர்களுக்குப் பெரிதான நல்ல ஸுகோதரத்தன்மையும் ஏற்பட்டது. பிறகு, சிலகாலம் சென்றபின், வயதுசென்றவரான ராஜஸுரேஷ்டரானவர் அபிஷேகத்திற்காக ஸாமக்கிரிகளை முறைப்படிச் செய்வித்தார். விபுவானஅவர் மங்களத்திற்குரிய எல்லாவற்றையும் செய்வித்தார். அவரை நோக்கி எல்லாப் பிராமமணர்களும் முதியவர்களும் நகரத்தார்களும் தேசத்தார்களும் தேவாபியின் அபிஷேகத்தைத் தடுத்தார்கள். அந்த அரசரோ, அபிஷேகத்தைத் தடுத்ததைக் கேட்டுக் கண்ணீர்சொரிந்தார்; புத்திரரைப்பற்றித் துக்கிக்கவும் செய்தார். இவ்விதம் அந்தத் தேவாபி, கொடையில் வல்லவரும் தர்

மத்தையநிந்தவரும் ஸத்கியஸந்தருமா பிருந்தார். பிரஜைகளுக்குப் பிரியராயிருந்தும் தோலின ரோகதோஷத்தால் துஷிக்கப்பட்டார்; 'அங்கப்பழுதுள்ள அரசனைப்பற்றித் தேவர்கள் மகிழ்கிற திலலை' எனப்பதற்றிப் பிராமமணஸரேஷ்டர்கள் ராஜஸரேஷ்டரைத் தடுத்தார்கள். பிறகு, புத்திரனவிஷயமான கவலையால் அவர் சரீரத்தில் துன்பத்தையடைந்து மரித்தார். அவர் மரித்ததைப் பார்த்துத் தேவாபியானவர் வனத்தையடைந்தார். பாஹ்லீகரான வா ராஜயத்தைவிட்டு அம்மான்வீட்டை அடுத்தவராகித் தந்தையரையும் உடன்பிறந்தார்களையும் விட்டு மிகச் செழிப்பான (மாமன் ராஜ்யத்தை) அடைந்தார். அரசனே! தந்தை இறந்தபொழுது, உலகத்தில் புகழ்பெற்ற சந்தனுவோ பாஹ்லீகரால் அனுமதிசெய்யப்பட்டு அரசராக ராஜயத்தை ஆண்டார். பாரத! அப்படியே, மூக்தவனு நான், இப்பொழுது, புத்திமானான பாண்டுவினால் அங்கப்பழுதுள்ளவனென்று ராஜயத்திலிருந்தும் நழுவுமபடிசெய்யப்பட்டேன். இளையவனாயிருந்தும், பாண்டுவே அரசனாகி ராஜயத்தை அடைந்தான். பகைவரை அடக்குபவனே! பாண்டு இறந்த பிறகு, இந்த ராஜயம் அவனுடைய புத்திரர்களைச் சேர்ந்தது. நான் ராஜ்யத்தில் பாகமில்லாதவனாயிருக்கும்பொழுது, நீ எப்படி ராஜ்யத்தை விருமபுகிறாய்? ராஜபுத்திரனல்லாதவனும் உடையவனாகாதவனுமாகிப் பிறர் சொத்தைக் கவர விருமபுகிறாய் யுதிஷ்டிரான ராஜபுத்திரனும் மகாதமாவுமானவன். இந்த ராஜயம் அவனுக்கு நியாயமாக வந்தது. அவன் இந்தக் குரு வம்சத்திற்குப் போஷகனும் ஆளுபவனுமானவன். அவன் ஸத்யஸந்தன். அப்படியே, அவன் அஜாக் கிரதையிலலாதவனும் பந்துக் கூட்டத்தினுடைய கட்டளையிலிருப்பவனும் ஸாதுவும் பிரஜைகளுக்குப் பிரியனும் நண்பர்களிடம் தையுள்ளவனும் புலன்களை வென்றவனும் ஸாதுஸமூகத்தைத் தாங்குகிறவனுமானவன். அவனிடத்தில் க்ஷமை, ஸகித்தல, அடக்கம், நேர்மை, தவறாதவிரதம், சாஸ்திரம், அஜாக் கிரதையிலலாமை, பிராணிதைய, சிகைக்ஷயென்கிற எல்லா ராஜகுணங்களுமிருக்கின்றன. வணக்கமறவனே! ராஜபுத்திரனல்லாதவனும் கெட்டநடையுள்ளவனும் லோபியும் எப்பொழுதும் உறவினர்களிடம் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமான நீ பிறருக்குக் கிரமமாக வந்ததான இந்தராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொள்ள எப்படி வல்லவனாய்? அரசனே! மோகத்தையிட்டு வாகனங்களோடும் பரிவாரங்களோடும் பரீதிராஜ்யத்தைக் கொடு. அதன் மிச்சமானது

தம்பிகளுடன் கூடின உன்னுடைய பிழைப்பிற்குப் போதுமானது' என்று.

நூற்று ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

ப க வ த் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(தூர்யோதனனுடைய உத்தரவுப்படி அரசர்கள் போருக்காகக் குரு
சேஷத்திரத்திற்குப் புறப்பட்டதையும் ஸாமதான பேதங்க
ளால் வசப்பட்டதால் தூர்யோதனன் விஷயத்தில்
தண்டோபாயமே தக்கதென்பதையும் ஸ்ரீ கிருஷ்
ணர் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லியது)

இவ்விதம் பீஷ்மராலும் துரோணராலும் விதுரராலும் கார்த்தாரி
யினாலும் திருதராஷ்டிரராலும் சொல்லப்பட்டபொழுது, மந்தனான
தூர்யோதனன் அறியவேயில்லை. மந்தனான அவன் எல்லாவற்றையும்
உதறிவிட்டுக் கோபத்தால் மிகவும் சிவந்தகண்களை உடையவனாகி
எழுந்திருந்தான். அரசர்களும் (உயிரில் ஆசையை) விட்டவர்களாகி
அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அறிவிழந்தவர்களான பாரிலுள்ள
அந்த அரசர்களை நோக்கி, 'குருசேஷத்திரத்திற்குப் புறப்படுங்கள்.
இப்பொழுது பூசந்ஷத்திரம்' என்றும் அடிக்கடி உத்தரவு செய்தான்.
பிறகு, அந்த அரசர்கள், காலத்தால்வளப்படும் பீஷ்மரைச் சேனாதி
பதியாகச் செய்துகொண்டு, ஸநேதோஷத்தை அடைந்தவர்களாகிச்
சேனைகளுடன் சென்றார்கள் கௌரவர்களுடைய பதினோர்
அகெஷ்ணஹினிகளும் வந்தன. அவைகளுடைய முன்னிலையில்
பீஷ்மா பனைக்கொடியுடன் விளங்கினார். அரசரே! இதில் உசிதமும்
இந்தச் சமயத்திற்குத் தக்கதுமாயிருக்கிற அதைச் செய்யும். ஓ!
பாரதரே! அரசரே! எனனுடையமுன்னே பீஷ்மராலும் துரோண
ராலும் விதுரராலும் கார்த்தாரியினாலும் திருதராஷ்டிரராலும் சொல்
லப்பட்டதும் கௌரவர்களுடைய ஸபையில் நடந்ததும் உமக்குச்
சொல்லப்பட்டன. ஓ! அரசரே! உமக்கு நல்ல சகோதரத் தன்மையி
யை விரும்பி இந்த வம்சம் வேறுபடாமலிருப்பதற்கும் பிரஜை
களுடைய விருத்திக்குமாக நான் முதலில் ஸாமோபாயத்தைச்
செய்தேன். எப்பொழுது ஸாமததை ஏற்கவில்லையோ, அப்பொ
ழுது, நான் மறுபடியும் பேதத்தைப் பிரயோகித்தேன். தேவர்களையும்
மனிதர்களையும் பற்றிய செய்கைகளையும் எடுத்துரைத்தேன்.
தூர்யோதனன் ஸமாதானத்தை முன்னிட்ட வார்த்தையை ஆதரி

யாதபொழுது, நான் எல்லா அரசர்களுடைய வரவழைததுப் பேதத்
தைச செயதேன். ஓ! பாரதரே! தலைவரே! என்னுடைய ஆசிரிய
கரமும் பயங்கரமும் கொடியவைகளும் மனிதராக செய்யமுடியாத
வைகளுமான செய்கைகள் செய்யப்பட்டன. அந் அரசர்களை அத்
த துர்யோதனனாத துரும்பாகச்செய்து காணனையும் சகுனியை
யும் அடிக்கடி பயமுறுத்திச் சூதாட்டத்தைக்குறித்துச் சொல்லித்
திருதராஷ்டிரனபுத்திரர்களை அடிக்கடி நிர்த்தித்து வார்த்தைகளா
லும், (கலந்து) ஆலோசனையிலும், அடிக்கடி எல்லா அரசர்களையும்
பேதப்படுத்திவிட்டு, பிறகு, குருவம்சம் பிளவுபடாமலிருப்பதற்
கும் கார்யம் கைகூடுவதற்குமாகத் திருமப ஸாமோபாயத்துடன்
தானத்தைச் சொன்னேன். 'சூரர்களான அந் எல்லாப் பாண்ட
வர்களும் மானத்தைவிட்டுத் திருதராஷ்டிரருக்கும் பீஷ்மருக்கும்
விதூருக்கும் மேதப்படிந்தவர்களாயிருக்கட்டும்; அவர்களுடைய
ராஜ்யம் கொடுக்கப்பட்டட்டும். அவரவர்கள் ஸ்வநந்தரமாகாமல் அசுக்
தர்களாக ஆகட்டும். அரசரும் பீஷ்மரும் விதூரும் சொல்லுவது
உனக்கு நன்மை; ராஜ்யமுழுவதும் உனக்கு இருக்கட்டும். ஐந்து
கிராமங்களைக் கொடு. ராஜஸுரேஷ்டனே! அவர்கள், உன்னுடைய
தந்தையால் அவஸ்யம் தாங்கத்தக்கவர்களல்லரோ?' என்றேன்.
இவ்விதம் சொல்லியும் துஷ்டபுத்தியுள்ள அவன் பாகத்தை விடவே
யில்லை. அந் பாவிகள்விஷயத்தில் நான்காவதான தண்டோ
பாயத்தைப் பார்க்கிறேன். வேறுவிதமாகப் பார்க்கவில்லை. அர
சர்கள், அழிவைஅடைவதற்காகக் குருநேஷ்த்திரத்திற்குக் கிராமபி
யும் விட்டார்கள். ஓ! அரசரே! கௌரவர்களுடைய சபையில்
நடந்த இது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பாண்டவரே! அவர்
கள் யுத்தமின்றி ராஜ்யத்தைக் கொடார். எல்லாரும் விராசத்திற்
குக் காரணமானவர்களும் மாணம் நெருங்கினவர்களுமாக இருக்
கின்றனர்' என்றார்.

ப க வ த் யா ந ப ர் வ ம் மு த் தி த் து.

நூற்றைம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸந்யநிர்யாணபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர்முதலானவர்கள் திருஷ்டத்யும்னனைச் சேனாதிபதி யாகச் செய்துகொண்டு குருகேஷத்தீர்த்திற் று வந்தது.)

தர்மபுத்தியுள்ளவரும் யுதிஷ்டிரருமான தர்மராஜர் ஜனாதனை ருடைய வராததையைக்கேட்டு அவருடைய முன்னே தம்பிமாசுளை நோக்கிச் சொல்லலானா. 'நீங்கள் சபையில் கௌரவாக்குந்ருடைய கூட்டத்தில் நடந்ததைக் கேட்டீர்களா? கேசவருடைய வாக்கியம் எல்லாம் மனத்தில் தரிக்கப்பட்டனவா? மனிதஸரேஷ்டர்களை! ஆகையால், எனது சேனையின பிரிவுகளைச் செய்யுங்கள். இந்த ஏழு¹ அக்ஷேஹினிகளும் வெற்றிக்காகச் சோரத்திருக்கின்றன. அவைகளுக்குப் பெயர்பெற்றவாகளான ஏழுதலைவர்களையும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். துருபதன், விராடன், திருஷ்டத்யும்னன், சிகண்டி, ஸாத்யகி, சேகிதானன், வீரயமுள்ளவனுன் பீமஸேனன் ஆகிய இந்த வீரர்கள் சேனைத்தலைவர்கள் எல்லாரும் உடலை வெறுத்த வர்கள். எல்லாரும் தனாவேதத்தை அறிந்தவர்களும் சூரர்களு மாயிருப்பவர்கள். எல்லாரும் வீரத்ததை நன்கு அனுஷ்டித்தவர்கள். எல்லாரும் லஜையோடு கூடினவர்களும் நீதியுடன் கூடினவர்களும் போரில்வல்லவர்களுமானவர்கள். எல்லாரும் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் தோந்தவர்களும் எல்லா அஸ்திரங்களாலும் யுத்தம் செய்பவர்களுமாயிருப்பவர்கள். ஸஹதேவ! குருநதன்! இவர்களுள் ஏழுபேர்களுக்கும் நாயகனும், சேனையின் வகுப்பையறிந்த வனும், போரில் சாஜவாலையினாலே அக்கனிககு நிகரான பீஷ்மரைத் தாங்கக்கூடியவனும், உனக்குச் சமமதனுமாயிருப்பவனைச் சொல்லு. புருஷஸரேஷ்டனே! எவன் நமக்கு வல்லவனுன் சேனைத் தலைவன்?' என்றார்.

ஸஹதேவன், 'தர்மத்தை அறிந்தவரான எவரை உஞ்ஞாத வாஸத்தில் அடுத்திருந்து நமது பாகத்தைக் கேட்கிறோமோ, நமது ஸம்பந்தியும் ஸம்மான சூககத்தையுடையவரும் வீரமுள்ளவரும் அரசரும் மச்சதேசத்திற்குப் பதியும் பலவானும் அஸ்திரங்களைப் பயின்றவரும் யுத்தத்தில் அடங்காத மதங்கொண்டவருமான விராடர் யுத்தத்தில் பீஷ்மரையும் அந்த மகாராஜர்களையும்

¹ ஆதிபர்வம் 31-ம் பக்கத்தில் காண்க.

பொறுப்பர்' என்றான். ஸ்ஹதேவன் அவ்வித வார்த்தையைச் சொன்னபொழுது, பேசுதில் வல்லவனான நகுலன் அதற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் இந்த வார்த்தையை எடுத்தான்.

‘பிராயத்தினாலும் சாஸ்திரத்தினாலும் தைர்யத்தினாலும் குலத்தினாலும் கற்றத்தினாலும் சிறந்தவரும், துரோணரிடமிருந்தும் அஸ்திரத்தை அறிந்தவரும், எவராலும் வெல்லமுடியாதவரும், ஸத்தியமான பிரதிஜனஞயை உடையவரும், எந்தநாளும் துரோணரிடத்திலும் மகாபலசாலியான பீஷ்மரிடத்திலும் எதிராக முயல்கிறவரும், அரசர்களுடைய வம்சத்தின் முதலில் கொண்டாடத்தக்கவரும், சேனைகளுக்குப்பதியும், தூறுகிளைகளையுடைய மரம்போலப் புத்திரபெளத்திரர்களால் சூழப்பட்டவரும், வீரரும், பூபதியும், போரில் விளங்குகிறவரும், கோபத்தால் துரோணரை நாசம் செய்வதற்காகப் பத்தினியுடன் கோரமான தவத்தைச் செய்தவரும், அரசர்களில் சிறந்தவரும், நம்மைப் பிதாவைப்போல் எப்பொழுதும் நன்கு தாங்குகிறவரும், நமக்கு மாமனான துருபதர், நமது சேனையின் முன்னணியை நடத்தட்டும். அவர், வந்தவர்களான துரோணரையும் பீஷ்மரையும் தாங்குவாரென்பது என எண்ணம். அந்த அரசரோ, திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்தவரும் துரோணருக்கு நண்பருமாயிருப்பவா’ என்றான்.

மாதரியின் புத்திரர்களால் தங்களிப்பிராயம் சொல்லப்பட்டபொழுது, குருநகரனும் இரதிரானுக்குப் புத்திரனும் இந்திரனுக்கு நிகரானவனுமான ஸவயஸாசி உரைக்கலானான். ‘தவத்தின் பெருமையினாலும் யாஜமஹரிஷியின் மகிழ்ச்சியினாலும், திவ்ய புருஷனும் ஜவாலீபோன்ற நிறத்தையுடையவனும் பெரிய புஜங்களையுடையவனுமாக உண்டானவனும் வீரயசாலியும் சிறந்த விலலுடையவனும் கவசம் பூண்டவனும் கத்திரித்தவனுமாய்த் திவ்ய மூங்குளமான சிறந்த குதிரைகளபூட்டிய தேரிலேறிக்கொண்டு காஜிக்கின்ற மஹாமேகம்போல ரதகோஷத்தூடன் அகனிகுண்டத்திலிருந்தும் கிளம்பினவனும் சிங்கத்தகைகொப்பான உறுப்புக்களின் அமைப்பையும் சிங்கத்தையோன்ற பராக்ரமத்தையும் சிங்கத்திற்கு நிகரான மாபையும் புஜங்களையும் வலிமையையுமுடையவனும் சிங்கம்போலக் காஜிப்பவனும் சிங்கத்தையொத்த தோள்களுடையவனும் மிருகத்தகையவனும் நல்ல புருவங்களுடையவனும் நல்ல பற்களுடையவனும் நல்ல தன்னங்களுள்ளவனும் நல்ல கைகளையுடையவனும் நல்ல முகமுடையவனும் இளைத்திராதவனும் நல்ல தோள்ஸ்தி

எலும்புகளுள்ளவனும் மிகநீண்ட கண்களுள்ளவனும் நல்ல பாதங் களுள்ளவனும் மிக்க உறுதியுள்ளவனும் மதமகொண்ட யானைபோல் எல்லாச்சஸ்திரங்களுக்கும் பிளக்கமுடியாதவனும் மெய்யே உரைப் பவனும் இரத்திரியங்களை வென்றவனும் துரோணருடைய விராசத திற்காக உண்டானவனுமான திருஷ்டதயுமனை, வஜ்ராயுதத் திற்கும் இடிக்கும் ஸமமாகத் தாக்குகின்றவைகளும் ஸர்ப்பங்கள் போல் ஜ்வலிக்கின்ற முகத்தைதயுடையவைகளும் வேகத்தில யமது தர்களுக்குச் சமமானவைகளும் அக்னிகு நிகராக விழுகின்றவைக ளும் யுத்தத்தில் பாசராமரால் தாங்கப்படாதவைகளும் இடியின் வேகமபோன்ற சூரரமுமான பீஷ்மருடைய பாணங்களைத் தாங்கு வானென்று நான் நினைக்கிறேன். ஓ ! அரசரே ! திருஷ்டதயுமனைத் தவிர, மஹாவ்ரதத்தைதயுடைய பீஷ்மரை எதிர்க்கின்ற மனிதனை நான் பார்க்கவில்லை யென்று என்னுடைய புத்தியானது நிச்சயிக்கிறது. வேகமுள்ள கைகளையுடையவனும் பலவிதமாக யுத்தம் செய்பவனும் உடைக்கமுடியாத கவசத்தைதயுடையவனும் ஸ்ரீமானுமான அவன் யானைக்கூட்டத்திற்குப் பதியான யானைபோலச் சேனாதிபதியாக என்னுல்கருதப்பட்டான்' என்றான். அர்ஜுனனால் இவ்விதம் சொல் லப்பட்டபொழுது, பீமன சொல்லத் தொடங்கினான்.

‘ஓ ! ராஜஸரேஷ்டரே ! அரசரே ! (பீஷ்மருடைய வத்திற்காக) துருபதனுக்குப் புத்திரனாக உண்டானென்று வந்தவர்களான ஸித்தர்களாலும் ரிஷிகளாலும் சொல்லப்படுகிறவனும், யுத்தத்தில் திய்யாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கின்ற அவனுடைய ரூபம் மனிதர் களால் மகாதமாவான பாசராமருடைய ரூபம்போல பார்க்கப்படு கின்றவனும், யுத்தத்தில் ஆயுதத்துடன் ஸன்னத்தனாகத் தேரிலிருப் பவனுமான அநதச் சிகண்டியை யுத்தத்தில் பிளப்பவனை நான் காண வில்லை. இரண்டு தேராளிகள் எதிர்க்கின்ற தலைவர்தமென்கிற யுத்தத்தில் வீரனான சிகண்டியைத் தவிர, மற்றவன் மஹாவ்ரத ரான பீஷ்மரைக் கொல்லமாட்டான். அவன் எனனால் சேனாதிபதி யாகக் கருதப்பட்டான்' என்றான்.

யுதிஷ்டிரா சொல்லுகிறா. ‘அப்பா ! தர்மாதமாவான கேசவர் எல் லா ஜகத்தினுடைய ஸாரமும்-அஸாரமும், பலமும்-அபலமுமாகிய எல்லாவற்றையும் இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிகிறார். தாசார்ஹரான க்ருஷ்ணர் எவனைச் சொல்லுவாரோ, அவன் அஸ்தி ராப்யாஸம் செய்தவனானும் அஸ்திராப்யாஸம் செய்யாதவனானும் முதியவனானும் இளையவனானும் அவனே ணைக்கு ஸேனாபதியா

யிருக்கட்டும். அப்பா! இவர் நமமுடைய வெற்றிக்கு மூலம்; வித்தியாஸத்திற்கும் மூலம். (நமமுடைய) பிராணனும்-ராஜ்யமும்,¹ இருப்பும். இல்லாமைபும், ஸுகமும்-தக்கமும் இவரிடத்திலேயே உள்ளன. தரிககிறவரும் செய்கிறவரும் இவரே இவரிடத்திலே கார்யஸித்தியானது நிலைத்ததாயிருக்கிறது. தாசாரஹரான இவர் யாரைச் சொல்லுகிறாரோ அவன நமது சேனைக்குப் பதியாகட்டும். பேசுகிறவர்களிற்கு சிறந்தவரான இவர் சொல்லட்டும். ராததிரி நெருங்குகிறது; ஆகையால், சேனாதிபதியை அழைத்தது? கொண்டு கிருஷ்ணனுடையவசத்திலிருப்பவர்களாக, ராதரியின்மீது சென்ற பிறகு, ஆயுதங்களைச் சந்தனமுதலியவற்றால் பூஜைசெய்து ரக்ஷாபந்தனமும் ஸ்வஸ்திவாசனமும் செய்துவிட்டுப் போர்க்களத்திற்குச் செல்லுவோம்' என்றார்.

புத்திமானான அந்தத் தர்மராஜருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, புண்டரீகாஷ்டா, தனஞ்சயனைப்பாராதுச் சொல்லலானார்.— 'ஓ! மஹாராஜரே! உங்களால் சொல்லப்பட்டவர்களும் பராகரமத்துடன் யுத்தம் செய்பவர்களுமான இவர்கள் என்னாலும் உமமுடைய சேனைக்கு நாயகர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்கள். உமமுடைய பகையை வதைப்பதற்கு எல்லாருமே வல்லவர்கள். இவர்களோ, பெரிதானசண்டையில் இறந்திரனுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுவார்கள். லோபிகளும் கெட்ட சித்தமுள்ளவர்களுமான திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுவார்களென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஓ! தோள்வலியமைந்தவரே! பாரதரே! என்னாலும் உமது பரியததிறகாகப் பெரிதான யுத்த நிமித்தம் அவ்விடத்திலே ஸமாதானம் ஏற்படும் என்று பெரிய முயற்சியானது செய்யப்பட்டது. தாமததின் கடன போய்விட்டது. ²சொல்ல விரும்பமுள்ளவர்களுக்குச் சொல்லக் கூடியவர்களாக நாம் ஆகவில்லை. மூடனும் ஸமாததனல்லாதவனுமான துரியோதனன துனனை விரும்பும் நிறைவேறினவனாக நினைக்கின்றான். தனத்தில் ஆதாரான அவன தன்னைப் பலத்துடன் இருப்பவனாகப் பார்க்கிறான். சேனையானது நன்கு சோக்கப்பட்டும். அவர்கள், கொன்றுதான காரியம் கொள்ளப்படக் கூடியவர்களென்று என்னாலு கருதப்பட்டார்கள். திருதராஷ்டிரரின் புத்திரர்கள், அர்ஜுனனையும் மிகக் கோபங்கொண்டவனான பீமஸேனையும் யமனுக்கு நிகரான இரட்டையரையும் இரண்டாம் யமனான யுயுதானனையும் பொறுதவனான திருஷ்டதயும் னனையும் அபிமன்யுவையும் உபபாண்டவார்களையும் விராடனையும்

¹ ஸம்பததும் வறுமையும்.

² தூஷிக்க எண்ண முள்ளவர்களுக்கு.

துருபதனையும் சேனாபதிகளும் பயங்கரமான பராக்ரமத்தையுடைய வர்களுமான மறற அரசர்களுடைய பார்த்து, நிற்பதற்கும் வல்லவர்களாகாகா. ஸாஸுள்ளதும் வெல்லமுடியாததும் அணுகமுடியாததுமான நமமுடைய சேனைபாணது போரில் தூயோதனன சேனையைக் கொன்றுவிடும்; சந்தேகமில்லை. ஓ! பகைவரை அடக்குபவரே! நான் திருஷ்டதயும்னனைச சேனாதிபதியாக நினைக்கிறேன்' என்றார்.

வாஸுதேவர் இவ்விதம் சொன்னபொழுது, அரசர்கள் மிகவும் சந்தோஷித்தனர். மனமகிழ்ச்சியுற்ற அவர்களுடைய சப்தமானது பெரிதாக உண்டாயிற்று. உடனே, புத்தலன்னாகமென்று விரைகின்றவைகளும், ஒங்கின்றவைகளுமான சேனைகளுடைய பெரிய சப்தமானது உண்டாயிற்று. எங்கும் யானைகுதிரைகளுடைய சப்தங்களும் தேருருளைகளுடைய கோஷங்களும் எங்கும் சங்க துருபிகளுடைய கோஷங்களும் நெருக்கமாக உண்டாயின. கோடியதும் கடலபோன்றதும் தோகளாலும் காலார்களாலும் யானைகளாலும் சிறந்ததுமான அந்தச் சேனைகளுடைய கூட்டமானது பெரிய அலைகளாலே கடல கலங்குவதுபோலக் கலங்கிற்று. ஒங்கின்றவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் அழைக்கின்றவர்களும் கவசங்களைக் கட்டிக் கொள்ளுகின்றவர்களும் பிரயாணம் செய்யப்போகின்றவர்களும் ஸையவர்களோடு கூடினவர்களுமான பாண்டவர்களுடைய சேனையானது எங்கும் பூர்ணமான கங்கைபோல நெருங்கமுடியாததாகக் காணப்பட்டது. முனச்சேனையில் பீமசேனனும் கவசம் பூண்டவர்களான மாததிரியின்புத்திரர்களும் சுபதகிரையின்புத்திரனான அபிமன்யுவும் துரோபதியின்புத்திரர்களான உபபாண்டவர்களும் துருபதபுத்திரனான திருஷ்டதயும்னனும் செனராகள் பரபதரகர்களும், பாஞ்சாலர்களும் பீமஸேனனை முன்னிட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள். பிறகு, ஒலியானது பருவகாலத்தில் கடலின ஒலிபோல உண்டாயிற்று. ஸந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டவர்களுடைய முழக்கமானது ஸ்விர்க்கத்தைத் தொட்டதுபோலிருந்தது. பகைவா சேனையைப் பிளக்கின்றவர்களான வீரர்கள் கவசம்பூண்டு ஸந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். சூரதி புத்திரரான யுதிஷ்டிரராஜா அவர்களின் மத்தியில் சென்றார். அரசரானவா வண்டிகளையும் கடைவீதிகளையும் வேசிகளின் கூடாரங்களையும் தேர்முதலியவற்றையும் பொக்கசத்தையும் யந்திராயுதத்தையும் சிகிதையைச் செய்கிற வைத்தியர்களையும் அறபமானதையும் பலமானதையும் சிறிதும் தூபபலமுமானதையும் பரிசாரகர்களையும்

மற்ற எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக்கொண்டு போனார். பாஞ்சாலியும் மெய்யைச் சொல்லுகிறவருமான துரோபதியோ வேலைக்காரிகளா லும் வேலைக்காரர்களாலும் சூழப்பட்டவளாகப் பெண்பாலருடன் உபப்லாவ்யத்தில் திருமபிஷிட்டாள். பாண்டுபுத்திரர்கள், கோட்டை முதலிய ஸ்தாவரங்களும் துவாரபாலாமுதலிய ஜங்கமங்களுமான மூலப்படைகளால் செல்வம் மனைவி முதலியவற்றின் ரக்ஷணத்தைச் செய்துவிட்டு, பெரிய சேனையுடன் சென்றார்கள். ஓ ! அரசரே ! கோவையும் பொன்னையும் தானம் செப்பவர்களும் பிராமணர்களாலே சூழப்பட்டவர்களும் துதிககப்பட்டவர்களுமாகி ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோகளுடன் சென்றார்கள். கேகயாகளும் திருஷ்டகேதுவும் காசிராஜபுத்திரனான அபிபூஷம் ஸரேணிமானும் வஸுதானனும் ஐயிககபடாதவனுன சிகண்டியுமாகிய எல்லாரும் மிகமகிழ்ச்சியடைந்தவர்களும் திருப்தியடைந்தவர்களும் கவசமணிந்தவர்களும் ஆபுதங்களைத் தரித்தவர்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகி அரசரானயுதிஷ்டிரரைச் சூழ்ந்துகொண்டு பின்தொடர்ந்தார்கள். பின்பக்கத்தில் விராடனும் யஜ்ஞஸேனன புத்திரனும் ஸோமககுலத்தவனுமான திருஷ்டதபுமனனும் ஸுதாமாவும் குருதிபோஜனும் திருஷ்டதபுமனனுடைய புத்திரர்களும் நாற்பதினாயிரம் தேர்களும் ஐந்தாமடங்குத்திகமான குதிரைகளும் பததுமடங்கு காலாட்டபடையும் அறுபதினாயிரம் யானைகளும் அநாதருஷ்டியும் சேகிதானனும் திருஷ்டகேதுவும் ஸாதயகியும் ஆகிய எல்லாரும் கிருஷ்ணர்ஜுனர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றார்கள். பாண்டவர்கள் குருசேஷத்திரத்தை அடைந்து சேனைகளை வகுத்தவர்களும் ஆயுதங்களைப் பிடித்தவர்களும் விருஷபங்காபோலச் சபதிகின்றுவார்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். பகைவரை அடக்குபவர்களான அவர்கள் குருசேஷத்திரத்தில் பிரவேசித்துச் சங்கங்களை முழக்கினார்கள். அப்படியே, கிருஷ்ணர்ஜுனர்களும் சங்கத்தை முழக்கினார்கள். இடியினுடைய முழக்கம்போன்ற பாஞ்சஜன்யத்தின் முழக்கத்தைக்கேட்டு எல்லாச் சேனைகளும் எங்கும் மயிரிசிவிர்த்தன. பலவானகளுடைய சிங்கநாதமானது சங்கங்களாலும் துந்துபிகளாலும் அதிகரித்ததாகப் பூமியையும் ஆகாயத்தையும் ஸமுத்திரங்களையும் எதிரொலியிடச் செய்தது.

ஹ்ரு ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தாயம்

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(யுதிஷ்டிரர் குருஷேத்திரத்தில் தகுதியான இடத்தில் தம் சேனையை நிறுத்தியதும், திருஷ்டத்யும்னன் முதலானவர்களுக்குத் தனித்தனி கூடாரங்கள் அமைத்ததும்.)

பிறகு, அப்பொழுதே, அரசரானயுதிஷ்டிரா ஸமமானதும் மெதுவானதும் அதிகமான புறகளும் விறகுக்கு முள்ளதும் இடத்தில் சேனையை அமரச்செய்தார். சிறந்த புத்தியையுடையவரும் குருதியின் புத்திரருமான யுதிஷ்டிரா, சுகோடுகளையும் தேவாலயங்களையும் மஹர்ஷிகளுடைய ஆஸ்ரமங்களையும் புண்ணியதீர்த்தத்திறைகளையும் கிரகங்களையும் விலக்கிவிட்டு, அழகானதும் உவரற்றதும் சுததமானதும் புண்ணியமுமான தேசத்தில் சேனையைத் தங்கச்செய்தார். பிறகு, கேசவா அரஜுனனுடன் குதிரைகளை இளைப்பாற்றி ஸுகுமுடையவராகி, மறுபடி கிளம்பி, நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆபிரக கணக்காகவும் அரசர்களால் சூழப்பட்டுப் புறப்பட்டார். தூயோ தன்னுடைய நூற்றுக்கணக்கான சேனைகளுடைய கூட்டங்களை ஓட்டிவிட்டு நான்குபக்கமும் சுற்றிவந்தார். பாஞ்சாலனுடைய புத்திரான திருஷ்டத்யும்னனும் தேராளிகளில் சிறந்தவனு ஸாதபக்யும் பலவானான யுயுதானனும் பாசறையின் இடத்தை அளவுசெய்தார்கள். ஓ! பாரதரே! கேசவா குருஷேத்திரத்திலிருக்கிற ஹிரணவதியென்கிற புண்ணியநதியையடைந்து சமீபத்தில் நல்லதிறைகளையுடையதும், சுததமான ஜலதையுடையதும், பருக்கைகளிலும் சேறும்பற்றதமான அகழைவெட்டுமபடிசெய்தார். காப்பதற்காகவும் சேனையைக்கட்டளையிட்டு அங்கே இருக்கும்படி செய்தார். கேசவர், மகாதமாக்களான பாண்டவர்களின் பாசறைக்கு எதவற்பாடு செய்தாரோ அந்தவற்பாடுகளையே மற்ற அரசர்களுடைய பாசறைகளுக்கும் செய்வித்தார். ஓ! ராஜேந்திரரே! அவ்விடத்தில் அரசர்களுக்கு நூற்றுக்கணக்கும் ஆபிரககணக்குமாக மிக அதிகமான விறகுகளையுடையவைகளும் சிறிதும் ஆக்கிரமிக முடியாதவைகளும் பஷ்யமும் போஜ்யமும் அன்னமும் பாணைகளுமுள்ளவைகளும் விலையுயர்ந்தவைகளும் பூமியின்பிரதேசத்தில் அமர்ந்தவைகளான விமானங்கள் போன்றவைகளுமான பாசறைகளைத் தனித்தனி செய்து வித்தார். அவ்விடத்தில் அறிவாளர்களும் கூலிகொடுக்கப்பட்டவர்

களும் நூற்றுக்கணக்காயிருப்பவர்களுமான சிற்பிகளும் எல்லா ஸாதனங்களோடும் கூடினவர்களும் சாஸ்திரத்தில் ஸமர்த்தர்களுமான வைத்யர்களும் இருந்தார்கள். அப்படிபே, நாண், வில், கவசம், அம்பு இவைகளுடைய கூட்டங்களும் மிகுதியான தேன் குடங்களும் நெய்க்குடங்களும் ரஸபொடிகளுடைய குவியல்களும் பர்வதங்களுக்குடிகராயிருந்தன. அரசரான யுதிஷ்டிரர், பாசனத்தோறும், அதிகதண்ணீரும் நல்லபுற்களுமுள்ளனவும் உமிக்காதலுடன் கூடினவுமாகச் செய்தார். அவ்விடத்தில் பெரியபந்திரங்களும் நாராசங்களும் தோமரங்களும் கோடாலிகளும் விற்கனும் கவசமுதலியவைகளும் அம்பறததுணிகளோடுகூடின ரிஷ்டிகளும் இருப்புமுள்ளுகளுள்ள கவசம்பூண்டவைகளும் உலோகத்தால்செய்யப்பட்ட கவசத்தை முதுகில்விரிக்கப்பட்டவைகளும் மலைபோல் விளங்குகின்றவைகளும் ¹நூறுயிரம்யானைகளை எதிர்ப்பவைகளுமான யானைகளும் காணப்பட்டன. ஒ! பாரதரே! அவ்விடத்தில் பாண்டவர்கள் அமர்ந்துவிட்டார்களெனபதை அறிகது, மித்திரர்கள், சேனைகளோடும் வாகனங்களோடும் அங்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். பிரமமசர்யத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும் ஸோமபானம் செய்தவர்களும் அதிக தஷிணை கொடுத்தவர்களுமான அநத அரசர்கள் பாண்டிபுத்திரர்களுடைய வெற்றிக்காக வந்தார்கள் ” எனறார்.

நூற்று ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

நைஸந்யநிர்யாணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கர்ணன்முதலானவர்களைப் பார்த்து யுத்தத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைச் சேசரீக்தும்படி சொல்லியதும், அந்தக் கட்டளைப்படி அரசர்கள் குருகேஷ்நர்த் துக்குப் புறப்பட லித்தமானதும்.)

ஜனமேஜயர் வினவுகின்றார் “யுதிஷ்டிரர் யுத்தம் செய்யும் விருப்பததால் சேனையுடன் அபிததுவந்து குருகேஷத்திரததில் படைவீடுசெய்து வாஸுதேவரால் காக்கப்பட்டவரும், விராடன் துருபதன் அவர்களுடைய புத்திரர்கள் ஆகிய இவர்களோடு கூடினவரும், கேகயர்களாலும் விருஷ்ணிகளாலும் நூற்றுக்கணக்கான அரசர்களாலும் சூழப்பட்டவரும், தேவர்களாலே தேவேந்திரன்

¹ “நூறுயிரம் வீரர்களை எதிர்க்கத்தக்கவை” என்றும் கொள்ளலாம்.

காக்கப்படுவதுபோல மஹாரதர்களால் காக்கப்பட்டவருமாயிருப்பதைக்கேட்டு, துர்யோதனராஜன் என்ன காயத்தைச் செய்தான்? ஓ! பெரிய புத்தியுடையவரே! குருஜாங்கல தேசத்தில் நெருக்கமான அந்த ஸம்பிரமத்தில் நடந்ததை விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். பாண்டவர்களும் வாஸுதேவரும் விராடனும் துருபதனும் பாஞ்சால புத்திரனான திருஷ்டதயுமன்னும் மகாரதனான சிகண்டியும் பராக்கிரமசாலியும் தேவர்களாலும் நெருங்கமுடியாதவனுமான யுதாமன்யுவுமாகிய இவர்கள் போரில் இந்நிரனுடன் கூடின தேவர்களையும் துன்பமடையச் செய்வார்கள். ஓ! தபோதனரே! கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் எது எது நடந்ததோ அவற்றை யெல்லாம் விரிவாகக்கேட்க விரும்புகிறேன்” எனறார்.

வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார். “வாஸுதேவர் திரும்பிப் போனபொழுதே, துர்யோதனராஜன கர்ணனையும் துச்சாஸனையும் சகுனியையும் நோக்கி இதைச் சொல்லலானான். ‘சேர்வர்காயத்தை நிறைவேற்ற முடியாமலே பார்த்தார்களை நோக்கிச் சென்றார். அவர் கோபமுண்டு நிச்சயமாய் அவர்களைத் தூண்டுவார். ஸந்தேகமில்லை. எனக்குப் பாண்டவர்களுடன் யுத்தமுண்டாவது வாஸுதேவருடைய இஷ்டமல்லவா? பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் வாஸுதேவருடைய கொள்கையிலிருப்பவர்கள். அஜாதததுருவானவன் அதிகமாகப் பீமஸேனனுடைய வசதையைடைந்தவன். முன்னமே எல்லாஸகோதார்களுடனும் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறான். விராடனும் துருபதனும் என்னுடன் பகை கொண்டவர்கள். அவர்களும், சேனைத்தலைவர்களும் வாஸுதேவாவசத்தை அடுத்தவர்களுமாயிருக்கின்றனர். இப்பொழுது, நெருக்கமும் மயிரிசிலிர்க்கச் செய்வதுமான அப்படிப்பட்ட யுத்தம் நடக்கப்போகிறது. ஆகையால், சோம்பலின்றிப் போருக்கு வேண்டியவற்றைஎல்லாம் செயவியுங்கள். குருகேஷத்திரத்தில், அரசர்களுக்கு, போதுமான இடமுள்ளவைகளும் பகைவர்களால் பிடிக்கமுடியாதவைகளும் பக்கத்தில் ஜலப்பிரதேசத்தை யுடையவைகளும் பதாராதங்கள் கொண்டு வருதற்காகக் கெடுக்கமுடியாத மார்க்கங்களை யுடையவைகளும் உறுதியான கட்டுக்களால் நிறைந்தவைகளும் பலவித ஆயுதங்கள் நிறைந்தவைகளும் கொடி கொடிச்சீலைகளுடன் கூடினவைகளுமான பாசறைகள், தூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகச் செய்யப்பட்டும். பட்டணத்திற்கு வெளியில் அவைகளுக்கு மேடு பள்ளமில்லாத வழிகள் செய்யப்பட்டும். இப்பொழுது, ‘நாளை விடிந்தால் பிரயா

ணம்' என்று கோஷிக்கப்பட்டும்; தாமதம் வேண்டாம்' என்று சொன்னான். முயற்சியுள்ளவர்களான அவர்கள், 'அப்படியே ஆகட்டுமே' என்று பிரதிஜ্ঞைஞசெய்து, மறுநாள் விடிந்தவுடன், மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அரசர்களுடைய வாஸததிறகாக அப்படியே செய்தார்கள். பிறகு, அந்த அரசர்களெல்லாரும், அந்த அரசன் கட்டளையைக் கேட்டு, கோபமுண்டு, பரிசுபுதம் போன்றவைகளும் பொன்னாற் செய்த தோளவளைகளால் விளங்குகின்றவைகளும் சந்தனமும் கோரோசனையும் பூசப்பட்டவைகளுமான தோள்களை மெல்லமெல்லத் தட்டிக்கொண்டே தாமரைமலர்கள்போன்ற கரங்களால் அரைவஸ்திரங்களையும் உதாரியங்களையும் எல்லாப்பூஷணங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் உறுதிசெய்துகொண்டு விலையேறப்பெற்ற ஆஸனங்களை விட்டு எழுந்தார்கள். அவர்களில், சிறந்தவர்களான தேராளிகள் தேர்களுடைய, குதிரையேறுவதில் ஸமர்த்தர்கள் குதிரைகளையும், யானைப் பபிற்சியில் தேர்ந்தவர்கள் யானைகளையும் சித்தம்செய்தார்கள். பிறகு, விசித்திரமானவைகளும் பொன்னாலாகியவைகளுமான பல கவசங்களையும் பலவித ஆயுதங்களையும் மற்ற எல்லாவற்றையும் எங்கும் ஸித்தஞ்செய்தார்கள். காலாட்களான மனிதர்கள் பலவித ஆயுதங்களையும் சரீரங்களில் பல பொற்கவசங்களையும் தரித்தார்கள். ஒ! பாரதரே! துர்யோதனனுடைய அந்த நகரமானது திருவிழாக் காலத்திற்போலச் சிறந்ததும் மிக்க களிப்புற்ற ஜனங்கள் சூழ்ந்ததும் நெருக்கமுள்ளதுமாயிற்று. ஒ! அரசனே! அப்பொழுது, கௌரவ ராஜர்களாகிய பெருங்கடலானது ஜனக்கூட்டங்களாகிற நீரச்சுழல் களை யுடையதும், தோ யானை குதிரைகளாகிற மீன்களோடுகூடின தும், சங்கதந்தர்பிகளினுடைய பெரிய முழக்கதையுடையதும், பொக்கசக்குவியலாகிற ரத்தனங்களோடுகூடினதும், பலவிதமான ஆபரணங்களும் கவசங்களுமாகிற அலைகளையுடையதும், ஆயுதங்களாகிற அழுக்கற்ற துரைகளையுடையதும், உப்பரிசைகளின்வரிசைகளாகிற மலைகள் சூழ்ந்ததும், தேர்வீதி கடைவீதிகளாகிற பெரிய மடுக்களையுடையதும், போர்வீரர்களாகிற சந்திரோதயத்தினால் விருத்தியடைந்ததுமாகி, சந்திரோதயத்தில் கடல் காணப்படுவதுபோலக் காணப்பட்டது.

நூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ ந் ய நி ர் ய ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆசாரியர்களை வதம் செய்வதில் மதிமயக்கம் அடைந்த யுதிஷ்டிரர்
செய்யவேண்டிய காரியத்தைக்குறித்து வாஸுதேவனாகக்
கேட்டதும், அவர் யுத்தமே செய்யத்தக்கதென்று
நிச்சயித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், வாஸுதேவருடைய அந்த வார்த்தையை நினைத்து,
மறுபடியும், அவரை நோக்கி வினவினார். 'ஓ! அசுசுதரே! மந்தனான
துரியோதனன் இந்த வார்த்தையை எப்படிச் சொன்னான்? இந்த
ஸமயம் நேரிட்டிருக்கையில், நமக்கு எது தக்கது? எவ்விதமிருந்தால்
நாம் நமது தாமததிறுந்து நமுவாமவிருப்போம்? ஓ! வாஸு-
தேவரே! ஓ! பரந்த ஞானமுள்ளவரே! நீண்ட கைகளையுடைய
வரே! நீ, துரியோதனன் காணன் ஸுபலபுத்திரனை சகுனி
பிரதாக்கருடன்கூடின் நான் ஆகிய எங்களுடைய கருத்தை அறிந்
தவராக இருக்கிறீர். விதுரரும் பிஷ்மருமாகிய இருவருடைய அந்த
வார்த்தையையும்கேட்டிருக்கிறீர். ருத்வியினுடைய கருத்து முழு
மையும் உம்மால் கேட்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் தாண்டி, அடிக்கடி
ஆலோசித்து, எது நமக்கு உசிதமோ அதனை (மறுபடி)
ஆலோசனையில்லாமல் சொல்லும்' என்றார். தர்மத்தோடும் அர்த்தத்
தோடும் கூடிய தாமராஜருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு,
பிறகு, வாஸுதேவரே, மேகம் தூதுபி இவற்றின் முழுக்கமபோன்ற
ஒவியுடன் சொல்லலானார்.

'அறம் பொருள்களுடன் கூடினதும் ஹிதமுமாக நான் சொல்
விய சொல்லோ வஞ்சகமனமுடையவனான துரியோதனனிடம் நிலை
பெறவில்லை. மதிக்கேடான அவன் பிஷ்மருடைய சொல்லையாவது
விதுரருடைய சொல்லையாவது ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. எல்லா
வற்றையும் கடந்திருக்கிறான். அவன் தர்மத்தை விருமபவேயில்லை;
புகழையும் விருமபவேயில்லை. கெடுமதியுள்ள அவன், கர்ணனை
அடுத்திருந்ததால், எல்லாவற்றையும் ஜயித்துவிட்டதாக நினைக்
கிறான். அவன் என்னையும் கட்டுவதற்கு உத்தரவுசெய்தான்.
தூராதமாவும் பாவததில் உறுதியுள்ளவனுமான அவன் அந்த விருப்
பத்தை அடையவில்லை. ஓ! தவறுதலில்லாதவரே! அவனிடத்
தில் பிஷ்மரும் துரோணரும் நன்றாகச் சொல்லவில்லை. விதுர

ரைத்தவிர, மற்ற எல்லாரும் அவனை அனுஸரிக்கிறார்கள். ஸுபல புத்திரனான சகுனியும் காணனும் துச்சானனுமான மூடர்கள் உமது விஷயத்தில் மூடத்தனமாகவும் பொறாமைபுடனும் தகாதவை களைப் பேசினார்கள். தவிரவும், தூயோதனன் சொல்லிய வாததை களை நான் சொல்லுவதால் என்ன பயன்? சுருக்கமாக, அந்தத் துராதமா உமமுடையவிஷயத்தில் உசிதமாக இருக்கவில்லை, உம முடைய சேனைகளைச் சோந்தவர்களான எல்லா அரசர்களிடத்திலும் உசிதமாக இருக்கவில்லை. தீயவையும் நன்மையிலலாதவையுமான எல லாம அவ்விடத்தில் நிலைத்திருக்கின்றன. நாமும் முழுமையும் விட்டு ஒருபொழுதும் கௌரவாக ளோடு ஸமாதானத்தை விரும்புகிறோ மில்லை. அப்பொழுது, மேல ஏற்படக்கூடியது யுத்தமே' என்றா.

ஓ! பாரதரே! வாஸுதேவருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, எல்லா அரசர்களும் பேசாதவர்களாகி அரசருடைய முகத் தைப் பார்த்தார்கள். யுதிஷ்டிரரோ, அரசர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து, பீமன் அாஜுனன நகுலன் ஸஹதேவன் இவர் களோடுகூடிப் போருக்கு முயற்சியைச் செய்யக் கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது, பாண்டவருடைய சேனையில் கல்கலவென்கிற சப்தம் உண்டாயிற்று. போர்முயற்சி கட்டளையிடப்பட்ட அப்பொழுது, சேனையிலுள்ளவர்கள் மிக மகிழ்ந்தனர். தாமராஜரான யுதிஷ்டிரர் கொல்லத்தகாதவர்களைக் கொல்லவேண்டியிருப்பதை ஆலோசித் துப் பெருமூச்சுவிட்டு, பீமஸேனையும் அாஜுனனையும் நோக்கி, 'எதைத் தடுப்பதற்காக என்னால் வனவாஸமும (அதனாலுண்டான) துக்கமும் அடையப்பட்டனவோ அப்படிப்பட்ட இந்தப்பெரியஅநாத தம் (=குலநாசம்) பிரயத்தினத்தினாலே நமமை அடையவே செய கிறது. எதன்ரிமித்தம் நமமால் முயற்சியானது செய்யப்பட்டதோ, அது முயற்சியினாலேயே நமக்குக் குறைவாகிவிட்டது. பிரயத் தினம் செய்யாமலிருக்கையில், பெரிய கலியானது நமமைச் சூழ்நதுவிட்டது. கொல்லத்தகாதவர்களுடன் யுத்தமானது எப்படி செய்யத்தக்கதாகும்? பிராயமுதிராதவர்களான குருக்களைக்கொன்று நமக்கு எப்படி வெற்றி உண்டாகும்?' என்றா. தாமராஜருடைய அந் தச்சொல்லைப் பகைவரைவாட்டுகிறவனுன் ஸவயஸாசி கேட்டு, வாஸு தேவர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கச்செய்தான். 'ஓ! அரசரே! தேவகிபுத்திரர் குந்தியினுடைய வார்த்தையையும் விதுரருடைய வார்த்தையையும் சொன்னா. அவற்றை முழுமையும் நீர் உறுதியாகத் தரித்துக்கொண்டீர். • அவர்களிருவரும் அதர்மத்தைச் சொல்லாக

ளென்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம். ஓ! குந்தி புத்திரரே! நீர் யுத்தம் செய்யாமல் நிவிருத்தியடைவது உசிதமில்லை' என்றான். ஸ்வயஸாசியினுடைய அந்த வாரததையைக் கேட்டு வாஸுதேவரும் அப்பொழுது, புனசிரிப்புடன, பாரததனை நோக்கி, 'அது சரிதான்' என்று சொன்னார். ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள், யுத்தத்தின் பொருட்டு நிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டு, சேனைவீராக ளோடு அந்த ராததிரி ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

ஸ ந் ய நி ர் ய ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் தன் சேனையிலுள்ளவர்களை உத்தமர்களும் நடுத்தரமானவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் அப்பிரித்ததும், யுத்த உபகரணங்களின் வநனையும், துரியோதனன் கிருபர் முதலான பதினோருவரைச் சேனுபதிகளாக அபிஷேகம் செய்ததும்.)

'ஓ! பாரதரே! பிறகு, இரவு விடிந்தபொழுது, துரியோதன ராஜன அந்தப் பதினோ அக்ஷைகளினையும் பிரித்தான். அரசன, இந்த எல்லாச் சேனைகளிலும், காலாட்களிலும் யானைகளிலும் தோகளிலும் குதிரைகளிலும், உத்தமத்தையும் நடுத்தரத்தையும் அத்தமத்தையும் நன்கு கட்டளையிட்டான். எல்லாத் தோகளும, ஓடிநதால் கட்டுதற்காக, கீழ்க்கட்டப்பட்ட கட்டைகளுடன் கூடினவைகளும் பெரிய அம்புதூணிகளையுடையவைகளும் ரதகுபதிகளையுடையவைகளும் குத்துக்காலோடு கூடினவைகளும் தோமரத்தோடு கூடினவைகளும் யானைகள் வஹிக்கக்கூடிய அம்பரதூணிகளோடு கூடினவைகளும் சகதிகளையுடையவைகளும் காலாள்வஹிக்கும அம்பரதூணி ரிஷ்டி கொடி கொடிசசீலை விலலினால் எய்யும் தோமரமென னும் பாணங்கள் விசித்திரமான கயிறுகள் (ஸமீபத்திலிருப்பவர்களைக் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கும்) பாசங்கள் விரிப்புக்கள்¹ பைகவளைக் கேசத்தில் மாட்டித்தளளும் ஆயுதம் காய்ச்சப்பட்ட தைலங்கள் பாகுகள் வறுக்கப்பட்டமணல்கள் ஆகிய இவைகளை யுடையவைகளும் பாம்புகள் அடைத்த குடங்களையும் எளிதில் தீப்

1 'துனியில் பசை தடவப்பட்ட ஓர் தண்டம்' என்பது பழையவுரை.

பற்றக்கூடிய பொருள்களையுமுடையவைகளும் மணிகட்டின ¹துணிகளையுடைய ஆயுதங்கள் இருப்பு ஆயுதங்கள் பாகு காய்ச்சினஜலம் கல்லுகளை எறிகிற யந்திரங்கள் சபதிககின்ற பிண்டபாலங்கள் மெழுகுடனகூடிய உலகைகள் முள்ளுள்ள கழிகள் கலப்பைகள் விஷமபூசின தோமரம்ஆகிய இவையுள்ளவைகளும் முறங்களும் பெட்டிகளும் கோடாலி முதலியவைகளும் ²அங்குசதோமரங்களும் உள்ளவைகளும் ³கிலகவசங்கள் வாய்ச்சிகள் உளி முதலியவைகளுடன் கூடியவைகளும்மாயிருக்கின்றன. அவைகள் புவிதேதால்களாலும் சிறுத்தைத் தோல்களாலும் சூழப்பட்டவைகளும் தடிக்கழிகளுடன் கூடினவைகளும் கொம்புகள் கத்திகள் பல ஆயுதங்களுடன் கூடினவைகளும் கோடாலி சூதாலி எண்ணெயில நனைத்த வெள்ளை வஸ்திரங்கள் நெய் இவைகளுடன் கூடினவைகளும் ஸவாணஜாலங்களால மறைக்கப்பட்டவைகளும் பலவித ரதனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் விசித்திரமான சேனைகளை யுடையவைகளும் நல்ல ஆக்ருதிகையையுடையவைகளும் அக்னிபோல ஜவலிக்கின்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. அப்படியே, கவசம் பூண்டவர்களும் ஆயுதப்பயிற்சியில் தேர்ந்தவர்களும் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களும் குதிரைகளின் பிறவியை அறிந்தவர்களான சூரர்கள் தேரோடுவதில் ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். எல்லாத் தேர்களும், கஷ்டத்தை நிவிர்த்திசெய்கின்ற யந்திரங்களுந் ஓஷதிகளும் கட்டப்பட்டனவும், மணிகள் பட்டங்கள் முதலிய பிறதூதங்கள் கட்டப்பட்டனவும், துவஜங்களும் பதாகைகளும் கட்டப்பட்டனவும், சிறுமணிகள் கட்டப்பட்டனவும், சிசுநகலையுடையனவும், கேடகங்களும் கத்திகளும் பட்டர்க்கத்திகளும் கட்டப்பட்டனவும், நான்கு குதிரைகள் கட்டப்பட்டனவுமாயிருக்கின்றன. எல்லாம் சிறந்த குதிரைகளுள்ளவைகளும்மாயிருக்கின்றன. எல்லாம் பட்டாக்கத்திகளும் தடிகளுமுள்ளவைகளும் எல்லாம் நூறு விலலுகளுடையவைகளும்மாயிருக்கின்றன. இழுக்கின்ற இரண்டு குதிரைகளுக்கு ஒரு ஸாரதி; அப்படியே, பின் ஸாரதிகள் வேறு இரண்டுபோகள். அவர்களும் ரதிகாக்களில் சிறந்தவர்கள். தேராளியும், அப்படியே, குதிரைகளின் விஷயம் அறிந்தவன். பட்டணங்கள்போலக் காக்கப்பட்டவைகளும் பகைவர்களால் நெருங்கமுடியாதவைகளும் எங்கும் பொனமாலையை

1 மணிகட்டின கேடகம் என்றுமாம்.

2 இலந்தை முளபோனற வளைந்த முள்ளுள்ளவைகள்.

3 இது முஷ்டியுத்தத்தில் தரிககப்படுவது.

டையவைகளுமாகி ஆயிரக்கணக்கான தேர்கள் இருந்தன. தேர்களைப்போலவே, யானைகளும், விருதுகள் கட்டப்பட்டவைகளும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் ஏழு ஆட்களையுடையவைகளுமாக ரதனங்கையுடைய மலைகள்போல இருந்தன. அரசரே! அவர்களில் இரண்டு பேர்கள் ஈட்டிபைத தரிக்கின்றவர்கள்; இரண்டு பேர்கள் சிறந்தவிலலைத் தரிக்கின்றவர்கள்; இரண்டு பேர்கள் சிறந்த கத்தியைத் தரிக்கின்றவர்கள். ஒருவன் சக்தியையும் முத்தலைசூலத்தையும் தரிக்கிறவன். ஒ! அரசரே! மஹாதமாவான கௌரவருடைய அந்தச் சேனையானது, முழுமையும் மதங்கொண்ட யானைகளாலும் ஆயுதக்கூட்டங்களாலும் நிரம்பியிருந்தது. அப்படியே, கவசம் பூண்டவர்களும் ஸன்னததர்களும் கொடிகளையுடையவர்களும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான ¹ ஸாதிகளோடுகூடின குதிரைகளும் பதினாயிரக்கணக்காயிருந்தன. நன்கு பழக்கப்பட்டவைகளும் ² கடிவாளமபிடித்திழுக்கப்பட்டவைகளும் பொன்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், அநேகம் லக்ஷங்களுமான எல்லாக் குதிரைகளும் ஸாதிகள்வசத்தில் இருந்தன. அந்தச் சேனையில் பலவித வேஷங்களின வேறுபாட்டையுடையவர்களும் பலவித கவசங்களும் ஆயுதங்களுமுடையவர்களும் பொன்மலைகள் அணிந்தவர்களுமான காலாட்கள் இருந்தனர். ஒரு தேருக்குப் பத்து யானைகளும் ஒரு யானைக்குப் பத்துக் குதிரைகளும், ஒரு குதிரைக்குப் பத்து மனிதர்களும் பரிவாரங்களாயிருந்தனர். ஒரு தேருக்கு ஐம்பது யானைகளும் ஒரு யானைக்கு நூறு குதிரைகளும் இருந்தன. ஒரு குதிரைக்கு ஏழு மனிதர்கள் பழுதுபட்டதைச் செப்பணிடுகிறவர்களாயிருந்தனர். ஐந்துறு யானைகளும் அவ்வளவு தேர்களுமேயுள்ளது ஒருசேனை. பத்துச்சேனை கொண்டது ஒரு பிருதனை. பத்துபிருதனைகொண்டது ஒருவாஹினீ. ஒரு சேனையும் ஒரு பிருதனையும் ஒரு வாஹினியுட்கொண்டது, த்வஜினியென்றும் சுழுவென்றும் அக்ஷை ஹினியென்றும் வருதினீ யென்றும் ஸமானப் பெயர்களால் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம், புத்திமானான கௌரவனாலே சேனைகள் வகுக்கப்பட்டன. அக்ஷைஹினிகளை பதினானையும் ஏழுமாகக் கணக்கிடப்பட்டன. ஏழு அக்ஷைஹினிகளே பாண்ட

¹ குதிரை வீரர்கள்.

² 'அலங்கரஹா.' என்பது மூலம். 'களைத்துக்கொண்டும் முன்னங்கால்களைத் தாக்கிக்கொண்டும் நிறமல், குதிரைகளின தூர்க்குணம்; அப்படியில்லாதவை' என்பது பழைய வரை.

வர்களுக்குச் சைனியமாயின. கௌரவர்களுக்குப் பதினோ அடிகளை ஹினிகள ஸையமாயிருந்தன. ஐம்பதையெழு மனிதர்கள் கொண்டது, ஒரு பத்தியென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அது மூன்று கொண்டது சேனா முகம் என்றும் குலமென்றும் சொல்லப்பட்டது. மூன்று குலமங்கள் கொண்டது ஒருசனம். ஆயுதமெடுத்து யுத்தம் செய்கின்றவைகளும் பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றவைகளும் அன கணங்களோ தூயோதனனுடைய சேனையில் பதினாயிரக்கணக்காக இருந்தன அப்பொழுது, தோளவலிமிருந்த தூயோதனராஜன், அவர் களில் சூரர்களும் புத்திமான்களுமான மனிதர்களை நன்குபார்த்துச் சேனாதிபதிகளாகச் செய்தான். முதலில், மனிதர்களில் மிகச்சிறந்தவர்களான கிருபா, துரோணா, சலலியன், ஸிந்துதேசாதிபதியான ஐயதரதன், காமபோஜதேசத்தரசனான ஸுதக்ஷிணன், கிருதவர்மா, துரோணபுத்தரா, காணன், பூரிஸரவன், ஸுபலபுத்திரனான சகுனி, மஹாபலசாலியான பாஹலிகன் ஆகிய அரசர்களை வரவழைத்துத் தனித்தனி ஒவ்வொரு அடிகளை ஹினிக்கும் நாயகர்களாக விதிப்படி அபிஷேகம் செய்தான். ஒ! பாரதே! அவன் அவர்களுக்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் நேரில் அடிகளடி பலவிதமான பூஜைகளையும் செய்தான். அப்படியே, அந்த அரசர்களும் அவர்களுடைய முபதரிசைப் பின்பற்றினவர்களான அவர்களுடைய சேனை வீரர்களும் கட்டுப்பட்டு அரசனுடைய பிரியத்தைச் செய்ய விருப்ப முள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்.

நூற்றைம்பத்தாறாவது அதியாயம்.

ஸ ந் ய நி ர் ய ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(தூயோதனன், பீஷ்மரைச் சேனாதிபதியாக இருக்கும்படி பார்த்தித்ததும், அவர் பிரதிஜ்ஞையுடன் சேனைத் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டதும், அவரைச் சேனாதிபதிக் அபிஷேகம்செய்து சேனைகளுடன் குருசேஷத் திரம் வந்ததும்)

பிறகு, திருதராஷ்டிர புத்திரனான தூயோதனன், எல்லா அரசர்களோடும் சேரநது அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, சந்தனுவின புத்திரரான பீஷ்மரை நேரே இரதவாரத்தைப்பைச் சொல்லலானான்.

‘சேனையானது மிகவும்பெரிதாயிருந்தாலும், சேனையை நடத்துபவன் இல்லாவிடில், யுத்தத்தை அடைந்தது, எழும்புகளின் வரிசைபோலச் சிதறிவிடுகிறது. ஒருபொழுதும் ஒருவிஷயத்திலும் இரண்டுபேருடைய புத்தியானது ஸமமாக இருக்கிறதில்லை. சேனையை நடத்துவோருடைய செளர்யமும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாகிறது. ஒ! மிக்க அறிவுள்ளவரே! பிராமமணாகளெல்லாரும் குசுதவஜத்தைத் தூக்கிக் காட்டிக்கொண்டு அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய ஹேஹயாகளை எதிர்த்தார்கள். ஒ! பிதாமஹரே! அப்பொழுது, வைஸுபர்களும சூத்திரர்களும் அந்த ஸூத்திரியர்களை எதிர்த்தார்கள். ஒருபக்கத்தில் மூன்றுவர்ணங்கள்; ஒருபக்கத்தில் ஸூத்திரியஸரேஷ்டர்கள், அந்த மூன்றுவர்ணத்தார்களும் யுத்தத்தில் அடிக் கடி தோலவி அடைந்தார்கள். ஒருபக்கத்தில் சேனை அதிகமாயிருந்தும் ஸூத்திரியர்களே ஜயித்தார்கள். பிறகு, அந்த பிராமமணஸரேஷ்டர்கள் ஸூத்திரியர்களிடத்திலேயே கேட்டார்கள். ஒ! பிதாமஹரே! தாமதத்தை உணர்ந்தவர்களான அவர்கள், ‘நாங்கள் யுத்தத்தில் மஹாபுத்திமானான ஒருவனுடைய (வாதையைக்) கேட்கிறோம். நீங்களோ எல்லாரும் தனித்தனியே தனதன் புத்தியினவசத்திலிருக்கிறீர்கள்’ என்று அவர்களுக்கு உண்மையையே சொன்னார்கள். பிறகு, அந்தப் பிராமமணர்கள் நீதியில் மிகவும் சமர்த்தனும் சூரனுமான ஒரு பிராமமணனைச் சேனாபதியாகச் செய்தார்கள். அவனால், ஸூத்திரியர்களை ஜயித்தார்களென்று கேள்வி, இவ்விதம் எவர்கள் ஸமர்த்தனும் சூரனும் நன்மையை விரும்புகிறவனும் களங்கமற்றவனுமான சேனாபதியை அமைத்துக் கொள்ளுகின்றனரோ அவர்களே யுத்தத்தில் பகைவர்களை வெல்லுகின்றனர். நீர் (நீதியில்) சுக்கிராசார்யருக்கு நிகரானவர்; எப்பொழுதும், என்னுடைய நன்மையை விரும்புகிறவர்; (பிரமால்) கொல்லமுடியாதவர், தாமதத்திலிருப்பவர. அப்படிப்பட்ட நீர், கிரணத்தோடு கூடினவைகளுக்குச் சூரியன போலவும், கொடிகளுக்குச் சந்திரன் போலவும், யக்ஷர்களுக்குக் குபேரன்போலவும், தேவர்களுக்கு இரதிரன்போலவும், பர்வதங்களுக்கு மேருபோலவும், பக்ஷிகளுக்குக் கருடன் போலவும், தேவர்களுக்குக் குமாரக்கடவுள் போலவும், வஸுக்களுக்கு அகனிபோலவும், எங்களுக்குச் சயாக ஸூத்திரனுலே தேவர்கள் போல உம்மால் காக்கப்பட்ட நாங்களோ, தேவர்களாலும் வெல்ல முடியாதவர்களாவோம். இது நிச்சயம். நீர் தேவர்களுக்கு முன்னே ஸ்கந்தா செல்லுவதுபோல எங்களுக்கு முன் செல்லக்கட

வீர. நாங்கள், கனதுகள் காணையினபின் செல்லுவதுபோல, உமக்குப் பின் வருவோம்' என்றான்.

பிஷ்மா, 'பாரத! தோள்வலி அமைந்தவனே! நீ எப்படிச் சொல்லுகிறாயோ அப்படியே ஆகு. (ஆனால்), எனக்கு உங்களைப் போலவே பாண்டவர்களுமே ஆவர். ஒ! அரசனே! என்னால் அவர்களுக்கும் நன்மையானதே சொல்லத்தக்கது. நான் பிரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதால், உன்னிமிததமாக யுத்தம் செய்யவேண்டும். ஆனால், பாரில நரஸரேஷ்டனும் குந்திபுத்திரனுமான அந்தத் தனஞ்சபனைத்தவிர, எனக்குச்சரியாக யுத்தம்செய்பவனைப் பார்க்க வில்லை. மஹா புத்திசாலியான அவனோ பல திவ்யாஸ்திரங்களை அறிவான். ஆனால், (அந்தப்) பாண்டவன் ஒருகாலும் யுத்தத்தில் வெளிப்படையாக என்னுடன் போர்செய்யமாட்டான். நானும் அவனும் நொடிப்பொழுதிலேயே அஸ்திரங்களின் பலத்தைக் கொண்டே தேவர்கள் அஸுரர்கள் ராக்ஷஸர்களோடுகூடின இந்த ஜகத்தை மனிதர்களற்றதாகச் செய்வோம். ஒ! அரசனே! எனக்குப் பாண்டிவின்புத்திரர்களோ கொல்லத்தக்கவாகளல்லா. ஆகையால், எப்பொழுதும் ஒரு பிரயோகத்தால் மற்றப்பதினுபிரம் வீரர்களைக் கொல்லவேன். குருந்தன்! அவர்கள் யுத்தத்தில் முதலிலேயே என்னைக் கொல்லாமலிருந்தால், நான் இவ்விதம் இவர்களுடைய வதத்தைச்செய்வேன். ஒ! அரசனே! சேனாபதியான நானே என்னிஷ்டப்படி உன்னிடம் வேறு ஒருபிரதிஜ்ஞை யோடிருப்பேன். அதனை இப்பொழுது என்னிடம் கேட்கவேண்டும். ஒ! அரசனே! முதலில் காணாவது யுத்தம் செய்யப்ப்டிம்; அல்லது, நானாவது யுத்தம் செய்கிறேன். ஏனென்றால், ஸூதபுத்திரன் யுத்த விஷயத்தில் எப்பொழுதும் என்னுடன் முரணுதலைச் செய்கிறான்' என்றான். கர்ணன், 'ஒ! அரசனே! பிஷ்மர் உபிருடனிருக்கையில், நான் எவ்விதததாலும் யுத்தம்செய்பேன். பிஷ்மா கொல்லப்பட்ட பிறகே, காண்டவத்தை விலலாகவுடைய அர்ஜுனனுடன் யுத்தம் செய்வேன்' என்றான்.

* பிறகு, திருதராஷ்டிரபுத்திரன் 1 மிக்க சமர்த்தரான பிஷ்மரை விதிப்படி சேனாபதியாகச் செய்தான். அவர் அபிஷேகம் செய்யப்பெற்று விளங்கினார். அப்பொழுது, அரசனுடைய கட்டளை யினால் வாததியக்காரர்கள் தூறுகளும் ஆயிரங்களுமாகப் பேரிகளையும் சங்கங்களையும் ஊக்கத்துடன் முழக்கினார்கள். பலவிதமான சிங்க

நாதங்களும் வாகனங்களுடைய சபதங்களும் இடிகளும் பூகம்பங்
களும் யானைகளின் பிணிந்துதல்களும் எல்லாப் போர்வீரர்களுடைய
மனங்களையும் களைப்படையச் செய்துகொண்டு உண்டாயின.
தவிர, அசுரீரீவாக துக்களும் உண்டாயின, ஆகாயத்திலிருந்தும்
உற்கைகளும் விழுந்தன. மேகமில்லாமலே ரகதததால சேறாயிருக்
குமபடி மழை உண்டாயிற்று. நரிகளும், மிகப்பிரகாசிக்கின்ற
வைகளும் பயத்தைத் தெரிவிக்கின்றவைகளுமாகி மிகஉளையிட்டன.
ஓ! அரசரே! அரசன் பிஷ்மருக்குச் சேனாபதில்தானத்தில அபி
ஷேகம் செய்தபொழுது உக்கிரமான ரூபங்களுடைய இவைகள் நூற
றுக்கணக்குக்களாக உண்டாயின. பலகவா சேனையைத் துன்புறுத்து
பவரான பிஷ்மரைச் சேனாபதியாகச் செய்த பிறகு, பசுக்களாலும்
பொன்களாலும் பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களைப் பலமுறை ஸ்வஸ்திவாச
னம் சொல்லுமபடி செய்து, ஜயத்திறகுரிய ஆசீர்வாதங்களால் வளர்
கிறவனாகி, அப்பொழுதே சேனைகள் சூழப் பிஷ்மரை முனவிட்டுக்
கொண்டு தம்பிமாரகளுடன் வெளிக்கிளம்பிப் பெரிதான சேனைகளு
டன் குருசேஷத்திரததை அடைந்தான். ஓ! அரசரே! கௌரவன்
கர்ணனுடன் குருசேஷத்திரததைச் சுற்றிவந்து ஸம்மான பிரதேசத்
தில் பாசறையை நிரமாணம் செய்தான். இனிமையானதும் உவரற்ற
தும் மிகுதியாகப் புல்லுகளும் விறகுகளுமுள்ளதுமான பிரதேசத்
தில் பாடிவீடானது ஹஸ்திநாபுரம் போலவே விளங்கிற்று” எனறா.

நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தோடீச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், திருபதன் முதலான எழுவர்களைத் தனித்தனி சேனாதிபதி
களாக அபிஷேகம் செய்ததும், திருஷ்டத்யும்னனை எல்லாச்
சேனைகளுக்கும் தலைவனாக அபிஷேகம் செய்ததும், பல
ராமர் பாண்டவர்களைப்பார்க்கும் விருப்பத்துடன் குரு
சேஷத்திரம் வந்ததும், பிறகு பந்துக்களுடைய
மரணத்தைப்பார்க்கப் போறத அவர் தீர்த்த
யாத்திரைக்குச் சேன்றதும்.)

ஜனமேஜயர் வினவலானார்—“கங்காபுத்திரரும் மஹாத்மாவும்
வில்லாளிகளில் சிறந்தவரும் பாரதர்களுக்குப் பிதாமஹரும் எல்லா
அரசர்களிலும் தவஜம் போனவரும் புத்தியினால் பிருகஸ்பதிக்கு
நிகரானவரும் பொறுமையினால் பூமிக்கு நிகரானவரும் காமபிரயத்தி

னால் ஸமுத்திரம் போன்றவரும், இமயமலைபோல் ஸ்திரமாயிருப்பவரும், உதாரதன்மையால் பரமமாலைப் போனவரும், காரதியிலை சூரயனுக்கு நிகரானவரும், சரமாரிகளால் இரத்திரனபோலப் பகைவரை நாசம்செய்பவருமான பீஷ்மா மிகவும் விரிவானதும் மிகக் அச்சுநருவதும் மயிரக்கூச்சத்தைச் செய்வதுமான யுத்தமாகிற யாகத்தில் பலநாளாகத் திசைப்பெற்றிருப்பதைக் கேட்டு, அப்பொழுது, புஜபலமமைந்தவரும் எல்லா ஆயுததாரிகளிலும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரா என்ன சொன்னார்? பீமாரஜுனாகளும் கிருஷ்ணனும் என்னசொன்னார்கள்?" என்று கேட்டார்.

வைசம்பாயனர், "ஆபத்தில் செய்யத்தக்கதை அறிந்தவரும் தாமத்திலும் ஆரத்தத்திலும் ஸமாததரும் சிறந்தபுத்தியை உடையவரும் பேசுகிறவர்களில் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரா பிரதாக்களையும் சாரவதரான வாஸுதேவவரையும் வரவழைத்து ஸமாதானத்துடன் இரதவாதத்தையைச் சொல்லலானார் 'சைனியங்களைச்சுற்றி ஆக கிரமிப்புகள். கவசமழ்ந்துகொண்டு ஸனந்ததாகளாக இருங்கள். உங்களுக்கு முதலிலேயே பிதாமஹரோடு யுத்தம் நேரிடப்போகிறது. ஆகையால், என்னுடைய ஏழு அரெஷ்ளாஹிகளிலும் சேர்பதிகளைப் பாருங்கள்' என்றார். கேசவா, 'ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! இந்தக்காலம் நேரிட்டிருக்கையில், நீர் சொல்லவேண்டியபடி பயனுள்ளதான இரதவாதத்தையைச் சொன்னீர். ஓ! தோள்வலியமைந்தவரே! எனக்குத் திருப்தியாயிருக்கிறது. பிறகு, செய்ய வேண்டியதைச் செய்யக்கடவீர். இப்பொழுது, உமமுடைய சேனையில் ஏழுநாயகர்களை நியமிக்கக்கடவீர்' என்றார்.

'ஓ! அரசரே! பிறகு, யுதிஷ்டிரா, மஹாபாக்கியவான்களும் விராகளும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான துருபதன், விராடன், சினிஸரேஷ்டனான ஸாததியகி, பாஞ்சாலபுத்திரனான திருஷ்டதயுமன்ன, திருஷ்டகேது, பாஞ்சாலபுத்திரனான சிகண்டி, மகத தேசாதிபதியான ஸஹதேவன இவவேழு வீரர்களையும் வரவழைத்துச் சேர்ப்பதிகளாக விதிப்படி அபிஷேகம்செய்தார். இவர்களில் துரோணருடைய நாசத்திற்காக ஜவலிக்கச்செய்யப்பட்ட அக்னியிலிருந்து முண்டான திருஷ்டதயுமனனை எல்லாச்சேனைகளுக்கும் பதியாகவும்செய்தார். மகாதமாக்களும் சேர்ந்தவர்களுமான அந்த எட்டுக்குமே குடாகேசனான தனஞ்சயனைச் சேருத்திபதிகளுக்குப் பதியாகச்செய்தார். பலராமனுக்குத் தம்பியும் பூர்வீகமான மஹாபுத்திமானான ஜனாதனார் அர்ஜுனனுக்கு நாயகரும் (அவனது) குதி

ரைகளுக்கு ஸாரதியுமானா. மிகவும் நெருங்கினதும் பெரியநாசத் தைச் செய்வதுமான அநதபுத்தத்தைப்பாராது, அச்சுரர் முத லானவர்களோடும், கதன ஸாமபன உத்தவா முதலியவர்களோடும், பிரத்யும்னனோடும், ஆகுதனுடையபுத்திரர்களோடும், சாருதேவ் ணன்முதலியவர்களோடும், சிறந்தவர்களும் புலிகள் போல அதிகபல முடையவர்களுமான விருஷ்ணியரேஷ்டர்களால், தேவர்களால் இந திரன் காக்கப்படுவது போலக் காக்கப்பட்டவரும், பருததீதாஸ்கீர யுடையவரும், நீலமானபட்டு உடுததவரும், கைலையின் கொடுமுடிக்கு நிகரானவரும், சிங்கமேபோல விளையாட்டுநடையையுடையவரும், ஸ்ரீமா னும், மதத்தால் கடைக்கண்கள் சிவந்தவருமான பலராமா பாண்ட வர்களுடைய அரசரிருக்குமிடத்தை அடைந்தார். அவரைப் பாராத வுடனே, தாமராஜரும் மிக்ககாந்தியுடையகேசவரும் குருதீபுத்திர னும் பயங்கரமானசெய்கையுடையவனுமான பீமஸேனனும், அர ஜுனனும் அவருள்ள மஹ மன்னவர்களும் எழுந்திருந்தார்கள். அவர்களோ, வருகின்றவரான ஹலாயுதரைப் பூஜித்தார்கள். பிறகு, பாண்டு புத்திரரான அரசர் (தம) கையால் அவ ருடைய கையைப் பிடித்தார். வாஸுதேவா முதலான எல்லாரும் அவரை வணங்கினார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவரான ஹலா யுதர், முதியவர்களான விராடனையும், துருபதனையும் வணங்கிவிட்டு, யுதிஷ்டிரருடன் சேர்ந்து உட்காரந்தார். அதன் பிறகு, அந்த அரசர் கள் நான்கு பக்கத்திலும் உட்கார்ந்தபொழுது, ரோஹிணி புத்திர ரான பலராமா வாஸுதேவரைப்பார்த்துச் சொல்லலானா.

‘இப்பொழுது மனிதர்களுக்குப் பயங்கரமும் குரூரமுமான நாச மானது உண்டாகப்போகிறது. இது தெய்வவசமானது. இதனைக் கட ப்பதற்கு முடியாதென்று நிச்சயமாக நினைக்கிறேன். அநதபுத்ததி லிருந்தும் இஷ்ட ஜனங்களுடன் கரையடைந்தவர்களும் புண்படாத தேகங்களுடன் ரோக மிலலாதவர்களும் யிருக்கின்ற உங்களைப் பார்ப்பே நென்பது என்னெண்ணம். பாரிலுள்ள க்ஷத்திரியஜாதி ஒருவருகேசீர்ந்து காலத்தால் பசுருவமாகிவிட்டது; ஸந்தேகமில்லை. யுத்தமும், இறைசசியாலும் இரத்தத்தாலும் சேறாகும்படி பெரிதாக நேரப்போகிறது. வாஸுதேவன், எனனால் ஏகாந்தத்தில், ‘மது ஸூதன! ஸம்பந்திகளவிஷயத்தில் ஸமமான நிலையிலிரு. ஏனென் றால், நமக்குப் பாண்டவர்களைப் போலவே அரசனான தூயோதன னும். அவனுக்கும் உதவிசெய்யவேண்டும்’ என்று அடிக்கடி சொல லப்பட்டும் மாறுகிறான். உமமுடைய நிமித்தத்தில் மதுஸூதனன்

என்னுடைய அந்த வாந்தனையையும் செய்யவில்லை. தனஞ்சயனைக் கருதி முழு அபிப்பிராயத்தோடு உம்மிடம் சோநதுவிட்டான். நிச்சயமாகப் பாண்டவர்களுக்கே ஐயம் என்பது எனனுடைய உறுதியான எண்ணம். ஓ! பாரதே! வாஸுதேவனுக்கு இந்த ஊக்கம் அப்படியன்றோ இருக்கிறது? நானோ, கிருஷ்ணனைப்பற்றி (இரத) உலகத்தை நிமிர்ந்துபார்க்கவும் விருமபவிலை. ஆகையால், நான்கேசவன செய்ய விருமபினைத அனுஸரித்திருக்கிறேன். வீரர்களும் கதாயுத்தத்தில் ஸமாததாசுருமான (பிமன துர்யோதனன) இருவர்களும எனக்குச் சிஷ்யர்களல்லரோ? ஆகையால், பிமனிடத்திலும் அரசனான துர்யோதனனிடத்திலும் ஸமமான அனபையுடையவனாயிருக்கிறேன். ஆகையால், ஸரஸ்வதியினுடைய தீர்த்தங்களை அடைவதற்காகப் போகிறேன். கௌரவர்கள் நசிப்பதைப் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டேன்' என்றார். பெரிய தோள்களையுடையவரான பலராமர், இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, பாண்டவர்களிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு கூடவந்த கிருஷ்ணரைத் திருப்பிவிட்டுத் தீர்த்தயாததிரைக்குச் சென்றார்

ஊற்றைம்பததேட்டாவது அத்தாயம்.

ஸ ந் ய நி ர் ய ண ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(ருக்மி பாண்டவர்களுக்கு உதவிசேய்வதற்கு வந்ததாகக்கர்வத் . தோடு கொன்னதும், அர்ஜுனன் அதனைமறுத்ததும், பிறகு அவன் துர்யோதனை அடைந்து அவ்விதமேகொல்லியதும், அவனாலும் மறுக்கப்பட்டதும்.)

இந்தசமயத்திலேயே மஹாத்மாவும் ¹ ஹிரண்யமபோனற ரோமங்களையுடையவனும், இந்திரனுக்கு நெருங்கினநண்பனும், போஜனும், தக்ஷிணதேசத்தார்களுக்குப் பதியுமான பிஷ்மகராஜனுடைய புத்திரன, செய்த பிரதிஜைஞரைய நிறைவேற்றுவவர்களுக்குத் தலைவனும் ருகமிபெனறு எல்லாத்நிசைகளிலும் புகழ்பெற்றவனுமாயிருந்தான். அவன் கந்தமாதனபர்வத்தத்தில் வஸிப்பவனான கிம்புருஷஸுரோஷ்டனுக்குச் சிஷ்யனாகி ² நான்கு பாதங்களோடு கூடிய

¹ 'ஹிரண்யரோமன' எனனும் பெயருடையவன் எனதும் கொள்ளலாம். ² ஆதிபர்வம், 877-மபக்கம் குறிப்பில் பார்க்க.

தனுர்வேதம் முழுமையையும் அடைந்தான். நீண்டகைகளையுடையவனான அவன் காண்டவத்தின் தேஜஸுக்கு நிகரானதும், சாங்கத்தோடு ஒப்பானதும் திவ்யலக்ஷணமுடையதுமான மஹேந்திரனுடைய தனுஸையும் அடைந்தான். இம்முன்னும்தாம தேவர்களுடைய திவ்யமான தனுஸுகள், அவைகளில், காண்டவமானது வருணனுடையது. விஜயமென்கிறவில் இரத்திரனுடையது திவ்யமும் தேஜோமயமுமான சாங்கமென்ற வில்லையோ விஷ்ணுவினுடைய தாக்கச் சொல்லுகின்றனா. பகைவர்களுடைய சேனைக்குப் பயத்தை விளைவிக்கின்ற அதைக் கேசவா தரித்தாரா. அராஜுன்ன காண்டவவனத்தில அகனியினிடமிருந்து காண்டவத்தையடைந்தான். மிகக் தேஜஸையுடைய ருகமியானவன் துருமனிடமிருந்து விஜயமென்கிறவில்லை அடைந்தான் ஹருஷ்கேசரானவா பராக்ரமத்தால முரனுடைய பாசங்களை அறுத்து, அவனைக்கொன்று, பூமிபுத்திரனான நாகனைவென்று, மணிகுண்டலங்களைக் கவரந்து, பதினாபிரம ஸ்திரீகளையும் பலவித ரதனங்களைபும் விறகளில்கிறத்தான சாங்கத்தை யும் அடைந்தார். ருகமியோ மேகத்திற்கு நிகரான சபத்தையுடைய விஜயமென்கிறவில்லையடைந்து உலகத்தைப் பயப்படுத்தி கிறவனபோலப் பாண்டவர்களிடம் வந்தான், தன் புஜபலத்தால் காவமுற்றவனும் எல்லாவில்லாளிகளிலும் சிறந்தவனும் வீரனுமான எவன், முன்காலத்தில், புத்திமானான வாஸுதேவா ருகமினியை அபகரித்ததைப் பொறாமல், 'ஜனாதனரைக்கொல்லாமல் திருமபேன்' என்று சபதம்செய்து, உடனே பெரிதும் நெடுந்தூரம் பாய்வதும் பலவித ஆயுதங்களும் கவசங்களுமுடையதும் கங்கை போலசெழித்ததுமான நால்வகைச்சேனையுடன் விருஷ்ணி குலத்தவரான கிருஷ்ணரைத் தொடர்ந்தானே, அவன், யோகங்களுக்கெல்லாம் ஈடுவாரும் பிரபுவமான கிருஷ்ணரை எதிர்த்து அவமதிக்கப்பட்டு, லஜைஐயினால் குண்டினங்கரத்தைத் திரும்பிபடையவில்லை. பகை வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனான அவன், (தான்புத்தத்தில் கிருஷ்ணனாலுழிக்கப்பட்டவிடத்திலேயே அதிகமான யானைகுதிரைகளைபுடைய பெரியசேனையாலே போஜுடமென்கிற உத்தமமானநகரத்தை நிரமாமைசெய்தான். ஓ! அரசரே! அந்தநகரம் உலகில் போஜுடமென்ற பெயருடன் பிரசித்திபெற்றதாயிருக்கிறது. மஹாவீரபசாஸியான அந்தப்போஜராஜன் பெரிதான் ஓர் அசெஷன ஹினிசேனையினால் சூழப்பட்டு விரைவில் பாண்டவர்களை அடைந்தான். பிறகு, கவசமதரித்து வீற்றிடித்துக் கையுறை பூண்டவனும் கத்திதாங்கி அம்பற்றுகிறாணி

களை மாட்டிக்கொண்டவனுமான அவன், பாண்டவர்களுக்கு அறிவித்தது, வாஸுதேவருடைய பிரியத்தை அடையும் விருப்பத்தால், ஆதித்தியனுக்கு ஒப்பான வர்ணமுடையதேருடன் பெரிதான (பாண்டவ) சேனையுள் புருந்தான். யுதிஷ்டிர ராஜரோ அவனை எதிர்கொண்டு பூஜித்தார். அவன் பாண்டுபுத்திரர்களாலே நியாயமாகப் பூஜிக்கவும் துதிக்கவும் பட்டு அவர்களெல்லாரையும் அங்கீகரித்துச் சேனைகளுடன் இளைப்பாறிவிட்டு, வீராகளுடைய மத்தியில் குந்திபுத்திரனான துனஞ்சயனை நோக்கி, 'ஓ! பாண்டவ! பயமடைந்திருப்பாயானால், யுத்தத்தில் நான் ஸஹாயனாக நிற்கிறேன். யுத்தத்தில் உனக்குப் பகைவாகளால் தாங்கமுடியாத உதவியைச் செய்வேன். இவ்வுலகில் பராக்ரமத்தில் எனக்குச் சமமான மனிதன் ஒருவனுமில்லை. ஓ! பாண்டவ! வீராகளான துரோண கிருபாகளையோ, அல்லது, பிஷ்மணர்களுையோ எனக்கு நீ எந்தப் பாகத்தைக் கொடுப்பாயோ அந்தப் பாகத்தை நான் யுத்தத்தில் கொள்வேன், அல்லது, இந்த எல்லா அரசர்களுமே இருக்கட்டும். போரில் பகைவர்களைக் கொண்டு உனக்குப் பூமியை அளிப்பேன்' என்றான். இவ்விதம், தர்மராஜர் வாஸுதேவா இவர்களின் முன்னிலையில், ராஜஸுரேஷ்டர்களும் மற்றவர்களும் எல்லாரும் கேட்கும்படி சொல்லக்கேட்ட புத்திமானான தனஞ்சயன் வாஸுதேவரையும் பாண்டவரான தர்மராஜரையும் பார்த்து ஸ்நேகத்தை முன்னிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு சொல்லலானான்:

'ஓ! வீர! கோஷ்யாததியில மிக்க பலமுடையவர்களான கந்தர்வர்களுடன் யுத்தம் செய்கிற எனக்கு எந்த நண்பன் அப்பொழுது உதவியாயிருந்தான்? அப்படியே, காண்டவத்தில் மிகவும் பயங்கரமான அந்தத் தேவாஸுரர்களுடன் யுத்தங்களில் போர்செய்கின்ற எனக்கு அப்பொழுது எவன் உதவியாயிருந்தான்? நிவாதகவசர்கள் காலகேயாக்களென்கிற அஸுரர்களோடு யுத்தத்தில் போர் செய்கின்ற எனக்கு அப்பொழுது எவன் உதவியானான்? அப்படியே, விராட நகரத்தில் பலபேர்களான கௌரவர்களோடு போர்க்களத்தில் சண்டைசெய்கிற எனக்கு அப்பொழுது யார் உதவியானான்? ஓ! நரசுரேஷ்டனே! யுத்தவிஷயத்தில் ருத்திரரையும் இரத்திரனையும் குபேரனையும் யமனையும் வருணனையும் அக்னியையும் கிருபரையும் துரோணரையும் மாதவரையும் உபாஸித்துத் திவ்யமும் தேஜோமயமும் திடமுமான காண்டவமென்னும் வில்லைததரிக்கிறவனும், குறையாத பாணங்களை யுடையவனும், தெய்வதன்மையுள்ள அஸ்திரங்களை யுடையவனும், கௌரவர்களுடைய சூலத்தில் பிறந்தவனும், மேலும், பாண்டவர்க்குப்

புத்திரனும், துரோணருக்குச் சிஷ்யனென்று சொல்லிக்கொள்பவனும், வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகக் கொண்டவனுமான எனபோன்றவன், ‘பயந்தவனுயிருக்கிறேன்’ என்று புகழைக்கெடுக்கின்றதும் வஜ்ராயுதத்திற்கு நிகரான சப்தததையுடையதுமான வார்த்தையை எப்படி சொல்லுவான்? ஓ! நீண்ட கைகளையுடையவனே! நான் பயமடைந்தவனாக இல்லை. எனக்கு ஸஹாயத்தினாலுண்டாகும் பயனுமில்லை. இஷ்டப்படியும் முயற்சிக்குத் தக்கபடியும் செலவு; அல்லது, இங்கே யாவது இரு’ என்றான். பரதஸுரேஷ்டரே! புத்திரமான அந்தத் தனஞ்சயனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு ருகமியானவன் அங்கிருந்து ஸமுத்திரத்திற்கு நிகரான சேனையைத் திருப்பிக் கொண்டு அப்படியே தூயோதனை அடைந்தான். அந்த அரசன் அவனையடைந்தும் அப்படியே சொன்னான். சூரனென்கிற கர்வம் கொண்ட அவனாலும் அப்பொழுது மறுக்கப்பட்டான். ஓ! மஹா ராஜரே! பூபாலரே! விருஷ்ணிகுலத்திலுண்டான பலராமரும் ருகமியும் இருவர்தாம் அந்தயுத்தத்திலிருந்து விலகினார்கள். பலராமரும் பீஷ்மகனுடைய புத்திரனான ருகமியும் தீர்த்தயாததிரைக்குச் சென்றபிறகு, பாண்டவர்கள், மறுபடியும், ஆலோசனைக்காக உட்காராதார்கள். ஓ! பாரதரே! அரசர்களால் வியாபிக்கப்பட்ட தாமராஜருடைய அந்தஸ்பையானது நகரத்திரங்களால் விசிடத்திரமான ஆகாயம் சந்திரனிலே விளங்குவதுபோல விளங்கிறது” என்றார்.

நூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்தாயம்.

ஸ ந் ய நி ர் ய ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(திருநாராயணன் குருபாண்டவ சேனைகளின் வரலாற்றைச் சொல்லும்படி ஸந்நயனைக் கேட்டதும், அவன் மனத் தால் ஊழ்நிலைவீக்கமுடியாதேனப்பது முதலாகச் சொல்லத்தோடங்கியதும்)

ஜனமேஜயர் வினவினான். “ஓ! பிராம்மணஸுரேஷ்டரே! அபவிதம் குருசேஷத்திரத்தில் சேனைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது, காலத்தாலேவப்பட்ட கௌரவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?” என்று வினவி, வைசம்பாயனா சொல்லுகிறார்: “ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! மஹா ராஜரே! சேனைகள் அபவிதம் வகுக்கப்பட்டு ஸனந்தத்தமாக இருக்கையில், திருநாராயணன், ஸஞ்சயனை நோக்கி ஒருவார்த்தை சொன்

னன். 'ஸஞ்சய ! வர். கௌரவர்களுடையசேனையும் பாண்டவர்களுடைய சேனையும் தங்கிப்பதைப்பற்றி எனக்கு மிச்சமினறி எல்லாவற்றையும்கொல்லு. நான் யுத்தத்தில் நாசத்தையுண்டுபண்ணுகின்ற தோஷங்களை அறிகிறவனுயிருந்தும், வஞ்சனையில் எண்ணமுள்ளவனும கெட்ட சூதாடியுமான புத்திரனைத் தண்டிக்கவே, எனக்கு ஹிதத்தைச்செய்துகொள்ளவோ வல்லவனாகாதபடியால் தெய்வத்தையே மேலாக நினைக்கிறேன். மனிதமுயற்சிபைப் பயனற்றதாக நினைக்கிறேன். ஸூதா ! என்னுடைய புத்தியானது தோஷங்களை ஊன்றிப் பரக்கிறதாகவே இருக்கிறது. ஆனால், அது துர்யோதனனை அடையும்போது மறுபடியும் திருமடிகெடுகிறது. ஸஞ்சய ! இவ்விதம் அடைந்திருக்கையில், எது நேரக்கூடியதோ அது நேரவே போகிறது. யுத்தத்தில் சரீரத்தைவிடுவதே கஷத்திரிபர்களுக்குச் சிறந்ததர்மமல்லவா ?' என்றான். ஸஞ்சயன் சொல்லுகிறான்: 'ஓ ! மஹாராஜே ! நீ கேட்க விரும்புவது உமக்கு உசிதமானதே. ஆனால், துர்யோதனனிடத்தில் இரத்தத் தோஷத்தை வைப்பதற்குத் தக்கவரல்லீர். ஓ ! அரசரே ! நான் சொல்லுகிறேன். மிச்சமின்றிக் கேளும். தன்னுடைய பாவத்தால் தீமையை அடைகிற மனிதன் தோஷத்தால் காலத்தையோ தேவர்களையோ நிந்திக்கத் தகுதியுள்ளவனாகான். ஓ ! மஹாராஜே ! மனிதர்களில் எவன் இழிவானதையெல்லாம் செய்வானோ, இழிவானவைகளை நன்கு ஆசரிக்கின்ற அவன் எல்லாஉலகத்திற்கும் கொல்லவேண்டியவன். ஓ ! அரசரே ! பாண்டவர்கள் உமமை எதிர்பாத்துச் சூதாட்டத்தில் அவமதிக்கப்பட்ட மந்திரிகளுடன் அவமானத்தை அனுபவித்தார்கள். குதிரைகளுக்கும் யானைகளுக்கும் அளவற்ற பரக்கிரமமுடைய அரசர்களுக்கும் யுத்தத்தில் யுத்தசிமித்தமான வைரத்தை என்னிடம் முழுமையும் கேளும். எல்லாவுலகமும் நாசமடையக்கூடிய பெரிய யுத்தத்தில் நடந்ததைக் கேட்டு உறுதியோடிரும். பேரறிவுடைய வரான நீர் வருத்தமுற்றவராகாதீர். மனிதனுனவன் புண்ணியபாவகாமங்களில் தானே கர்த்தாவாகிறதில்லை மனிதன் ஸ்வதந்திரியில் லாகவனாகி மரபபாவைபோலச் செய்கிக்கப்படுகிறான்ல்லவா ? சிலர் ஈஸ்வரனால் ஏவப்படும் சிலர் தற்செயலாலும் மற்றவர் முன் வினைகளாலும் செய்கிக்கப்படுகின்றனர். இது மூன்று விதமாகக் காணப்படுகிறது. ஆகையால், அனாததத்தை அடைந்தவரான நீர் ஸ்திரமாயிருந்து கேளும்' என்றான்.

ஸ ஸ ன் ய தீ ரீ ய ர ண ப ரீ வ ம் மு ன் றீ ன் று,

ஊற்றறுபதாவது அத்யாயம்.¹

உ லா க தூ த ர க ம ன ப ர் வ ம்.

(தூர்யோதனன் உலாகனைப் பாண்டவர்களிடம் தூதனுப்பியது)

ஓ ! மஹாராஜரே ! மகாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் ஹிரண் வதியின் அருகில் தங்கியிருந்தபொழுது, கௌரவர்கள் விதிப்படி சேனைகளை நிறுத்தினார்கள். ஓ ! பாரதரே ! தூர்யோதனராஜன் அவ்விடத்தில் பராக்கிரமத்துடன் சேனையை இருக்கச் செய்து, அரசர்களை வெகுமானித்து, அப்படியே, காவறசேனைகளையும் வைத்து, அவ்விடத்தில் காகசவேணடிய பொருள்களைக் காககுமபடி போர் வீரர்களுக்கு உததரவுசெய்து, அவ்விடத்தில் காணையும் துச்சாஸனையும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியையும் வருவித்து ஆலோசனை செய்தான். ஓ ! பாரதரே ! ராஜஸுரேஷ்டரே ! மனிதர்களிலதிறந்தவரே ! அவ்விடத்தில் தூயோதனராஜன் கர்ணனோடும் சகுனியோடும் ஆலோசித்து, உலாகனைத் தனியே அழைத்து, இரதவராதையை உரைக்கலானான். '1 கைதவய ! உலாக ! ஸோமகாகளோடு கூடின பாண்டவர்களை நோக்கிச் செலலு. சென்று, வாஸுதேவரகேடக, என்னுடைய வாராதையைச் சொலலு. 'பலவருஷங்களாக ஆலோசிக்கப்பட்டதும் உலகத்திற்குப் பயத்தைச் செய்வதுமான அபபடிப்பட்ட புத்தமானது பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் இதோ நேரிட்டுவிட்டது. குந்தியின் புத்திரனே ! இப்பொழுது, ஸ்ரேசயன் கௌரவர்களுடைய மத்தியில் சொல்லியதும், வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகவுடையவனும் தம்பிகளுடன் கூடினவனும் காஜிக்கிறவனுமான உன்னுடையதுமான தற்புகழ்ச்சி வாராதைகருரிய காலமானது இதோ வந்துவிட்டது பிரதிஜனஞ்செய்தபடி எல்லாம் செய்யக்கடவாய்' என்றுசொலலு. அப்படியே நீ, முததவனான குந்திபுத்திரனேநோக்கி என்னுடைய வாராதையினால் சொல்லக்கடவாய். எனவைனனரால்: 'தார்மிகனயிருந்தும் அதர்மத்தில் மனததைச் செலுத்துகிறுயாதலால், நீ கொலையாளிபேரூல் எல்லாச் சகோதரர்களோடும் ஸோமகாகளோடும் கேகயர்களோடும் கூடி, உலகமெல்லாம் நாசததையடைய விரும்புகிறுயே? நீ எல்லாப் பிராணிகளினபொருட்டும் அபயத்தைக் காவாதவனென பது என்னெண்ணம். ஓ ! பரதஸுரேஷ்டரே ! உனக்கு மங்களமுண்

1 குதாட்டத்தில் சமர்த்தன் ; அல்லது, குதாடியின் புத்திரன்.

டாகுசு. முன்சாலத்தில் தேவர்களாலே ராஜ்யமானது அபகரிக்கப் பட்டபொழுது, பிரஹ்மாதலை சொல்லப்பட்டதும், 'ஓ! தேவர்களே! எவனுடைய 1 தர்ம தவஜமானது எந்நாளும் தவஜம் போல் விளக்க மாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறதோ, பாவங்கள் மறைக்கப்பட்டவை களாகவுமிருக்கின்றனவோ அவனுடைய விரதமானது பைடாலம் (=பூனைக்குரியது) என்று பெயருள்ளது' எனவும் பொருளுள்ளது மான இந்த ஸ்லோகமானது கேட்கப்படுகிறது. அரசனே! இந்த விஷ யத்தில் இவ்விடத்தில் நாரதராலே எனனுடைய பிதாவுக்குச்சொல லப்பட்டதும் சிறந்ததுமான இந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லப்போகி றேன். அரசனே! ஒரு சமயம், புத்தி கெட்ட ஒரு பூனையானது எல்லாக்காமங்களிலும் முயற்சியில்லாததும் உயரதனாகப்பட்ட கைகளையுடையதுமாகக் கங்கைக்கரையில் இருந்தது. அதுவோ, பிராணிகளுக்கு நம்பிக்கைவருவதற்காக 'எல்லாப்பிராணிகளையும் நோக்கி, 'மனத்தின் சுதத்தியைச்செய்துகொண்டு தாமத்தைச்செய் கிறேன்' என்றுசொல்லிற்று. நாளடைவில், அதனிடம் பசுடிகள் நம்பிக்கையை அடைந்தன. அரசனே! அவைகள் அந்தப்பூனையி னிடம்வந்து புகழ்ந்தன. பறவைகளேததின்னுசிற அது அந்த எல் லாப்பறவைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டுத் தனகாரியம் செய்யப்பட்டதாக வும் அனுஷ்டானத்தினுடைய பயனும் கிடைத்ததுவிட்டதாகவும் நினைத்தது. பிறகு, பலநாள்களுக்குப்பின் எலிகள் அந்த இடத் துக்குவந்தன. பாரத! அவ்விடத்தில் அவைகள் தாமத்தைச் சில மாசுவுடையதும் விரதத்தைச் செய்வதும் பெரியகாரியத்தைச் செய்வதுபோல டம்பத்தான கூடினதுமான அந்தப்பூனையைப் பாரத் தன. அரசனே! அதன் விஷயமான நிச்சயத்தில் அவைகளுக்கு இந்த எண்ணமானது உண்டாயிற்று. 'நாமெல்லாரும் பலநணபா களையுடையவாக. அப்படிப்பட்ட நமக்கு இவா மாதலராகி எப் பொழுதும் எங்கும் முதியவர்களையும் இளையவர்களையும் காப்பாற் றட்டும்' என்று அவைகளெல்லாம் பூனையை அடைந்து இதனை உரைக்கலாயின: 'உம்முடைய அருளால் ஸுகமாகலுசரிப்பதற்கு விருமபுகிறோம். நீர் எங்களுக்கு உறுதியான கதி. நீர் எங்களுக்கு மிகச்சிறந்த நண்பர். அப்படிப்பட்ட நான்கெல்லாரும் சோந்து உம்மைச் சரணமாக அடைந்தோம். நீர் எந்நாளும் தர்மத்தை முக் கியமாகக் கொண்டவர். நீர் தருமத்தில் நிலைத்திருப்பவர். ஓ! மிக்க அறிவுள்ளவரே! அப்படிப்பட்ட நீர், இந்திரன் தேவர்களை

1 தாமத்துக்கு அடையாளம்-பவிதர்ம முதலியன.

காப்பதுபோல எங்களைக் காப்பிராக' என்றன. 'அரசனே! அந்த எல்லா எலிகளும் இவனிதம் சொல்லக்கேட்டு, எலிகளை நாசம்செய்கின்ற அநதப்பூனையோ, பிறகு எல்லாஎலிகளையும் நோக்கி, 'தவம் ரக்ஷணம் இரண்டும் சோநதிருப்பதை நான் பார்க்கவில்லை. ஹிதமான உங்களுடைய சொல்லை நான் அவசியம் செய்யவேண்டும். நீங்களும் எந்நாளும் நான் சொல்லுவதைச் செய்யவேண்டும். உறுதியான நியமத்தைக் கைப்பற்றித் தவத்தினால் மிகவும் ஸரமத்தை அடைந்தவனுயிருக்கிறேன். நடை விஷயத்தில், ஆலோசித்துப் பார்த்தும், ஒருவிதமான சக்தியையும் நான் காணவில்லை. குழந்தைகளை! அப்படிப்பட்ட என்னை நீங்கள் இதுமுதல் எப்பொழுதும் நதிக்கரைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்' எனறது. பரதஸரேஷ்டனே! எலிகள பூனையைநோக்கி, 'அப்படியே' என்று உறுதிசொல்லி, பிறகு, முதியவை இளையவை ஆகிய எல்லாவற்றையும் அதனிடம் ஒப்புவித்தன. பிறகு, பாவியும் கெட்டஎண்ணமுள்ளதுமான அநதப் பூனை அதுமுதல் எலிகளைத் தின்னுகிறதாகிப் பருத்ததும் நல்ல நிதமுள்ளதும் உறுதியான மூட்டுக்களையுடையதும் ஆயிற்று. இப்படி யிருக்கையில், பிறகு, அநத எலிகளின் கூட்டமானது மிகவும் குறைவையடைந்தது. பூனையும் பலமும் பராக்ரமமு முடையதாக வளரந்தது. பிறகு, எல்லா எலிகளும்கூடி ஒன்றையொன்று நோக்கி, 'மாமா நாளுக்குநாள் வளரகிறா; நாம் மிகவும் குறைவையடைகிறோம்' என்று சொல்லின. அரசனே! பிறகு, மிக்கபுத்திமானான டிண்டிக நென்கிற ஒரு எலியானது, எலிகளின் பெருங்கூட்டத்தை நோக்கி, 'நீங்கள் கூட்டமாகச்சோநது நதிக்கரை செல்லும்பொழுது, நான் அம்மானுடன் பின்னாலே வருகிறேன்' என்ற வார்த்தையைச் சொல்லிற்று. அப்பொழுது, அவைகளெல்லாம், 'நல்லது, நல்லது' என்று புகழ்ந்தன. டிண்டிகனுடைய பயனுள்ள தான சொல்லை நியாயப்படி செய்யவுமே செய்தன. பிறகு, பூனை அது அறியாமல் உடனே டிண்டிகளைத் தின்றது. பிறகு, அவைகளெல்லாம் சேர்ந்து விரைவாக ஆலோசனைசெய்தன. அரசனே! அவைகளில் மிக்கவயதுசென்ற கோலிகமென்கிற ஓர் எலியானது, ஞாநிகளின் மத்தியில், 'மாதூல னானவன் தாமத்தில் விருப்பமுள்ளவனல்லன். கபடமாகவே ஜடையானது தரிக்ஃபட்டது. கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தின்பவனுடைய மலமானது மயிர்பற்றினதாயிராது. இவனுடைய உறுப்புக்கள் விருத்தியடைகின்றன. நம் கூட்டமும் குறைவடைகிறது. இப்பொழுது ஏழுளட்டு நாளாகட டிண்டிகளையும் கூணவில்லை' என்றது.

இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு எல்லா எலிகளும் ஓடிவிட்டன. கெட்ட எண்ணமுடைய அந்தப்பூனையும் வந்தபடியே போயிற்று. கெட்ட புத்தியுடையவனே! நீயும் அப்படிப்பட்டவனே. பூனையின் விரதத்தை அடுத்தவனாகிப் பூனை எலிகளிடம் செயததுபோல ஞாநிகளிடம் எப்பொழுதும் செய்கிறாய். உன்னுடைய சொல் ஒருவிதமும் செய்கை வேறுவிதமுமாகக் காணப்படுகின்றன. உன்னுடைய வேதங்களும் சாரதியும் உலகத்தை ஏமாற்றுவதற்காகவே. அரசனே! இந்தக் கபடத்தைவிட்டுக் க்ஷத்திரியதாமதத்தை அடுத்தவனாகி எல்லாக்காரியங்களையும் செய்யக்கடவாய். தாமத்திலிருப்பவனாயிருக்கிறாய். பரதஸுரேஷ்டனே! புஜபலத்தினால் பூமியையடைந்தது பிராமமணாக்களுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் உசிதமாகத் தானத்தைக்கொடு. மாதாவின இதத்திலிருப்பவனாகி யுத்தத்தில் ஜயித்து, பலவருஷங்கள் கிலேசத்தை அடைந்தவளான அவளுடைய கண்ணீரைத் துடை. சிறந்த ஸம்மானத்தை அவளுக்கு உண்புண்ணு. சிரமப்பட்டு வேண்டப்பட்ட ஜாதுகிராமங்கள், 'எப்படி யுத்தத்தில் போசெய்வோம்? பாண்டவர்களை எப்படி கோடுக்கச் செய்வோம்' எனனும் எண்ணத்தால் எங்களால் விடப்படவில்லை. உன்னிமித்தம் துஷ்ட அபிப்பிராயமுடைய விதுரனை விலக்கினதையும் அப்பொழுது அரசுமாளிகையை எரித்ததையும் நீனை, ஆண்பிள்ளையாகக் கடவாய். அரசனே! கௌரவாக்குடைய சபைக்கு வந்தவரான கேசவரிடம், 'இதோ நான் ஸமாதானத்திற்கானாலும் யுத்தத்திற்கானாலும் உறுதியாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியனுப்பிய யுத்தத்திற்கு இதோ காலமானது வந்துவிட்டது. யுதிஷ்டிர! இதற்காக என்னால் இவையெல்லாம் செய்யப்பட்டன. க்ஷத்திரியனாயிருப்பவன் யுத்தத்தைக்காட்டிலும் வேறான லாபத்தைப் பெரிதாக நினைப்பானா? பரதஸுரேஷ்டனே! தவிரவும், நீ க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்து பாரில புகழடைந்தது துரோணரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் அஸ்திரங்களையடைந்தது, ஸமான வம்சத்திலும் ஸமான பலத்திலும் இருக்கிற வாஸுதேவரை அடுத்தாய்' என்று சொல்லு. நீ பாண்டவாக்குடைய சமீபத்தில் வாஸுதேவரையும் நோக்கி, 'உமக்காகவும் பாண்டவாக்குக்காகவும் ஸனகமுடையவராய் என்னை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யும். ஸபையின் நடுவில் மாயையினுலே செய்த ரூபத்தை மறுபடியும் அப்படியே செய்துகொண்டு, அாஜுனனோடுகூடி என்னை எதிர்க்கக்கடவீர். இரதிரஜாலமும் மாயையும் பயங்கரமான வஞ்சனையும் யுத்தத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனுக்கு (பபயத்தை உண்டாக்கிவனவல்ல.) ஆனால், கோபுதையே கொடுக்க

கின்றன. இவைகளைச் செய்வதற்கு ஏங்களுக்கும் உத்ஸாகமுண்டு. மாயையினாலே, ஸ்வர்க்கத்திலேயோ ஆகாயத்திலேயோ செல்லு வோம். பாதாளத்திலேயோ இரதிரானுடைய பட்டணத்திலேயோ பிரவேசிப்போம். எங்கள் சரீரத்தில் பல ரூபங்களையும் காண்பிப் போம். பிரம்மாதாம பிராணிகளை மனத்தினாலேயே வசம் செய்கிறா ஓ ! கிருஷ்ணிகுலத்தில் பிறந்தவரே ! 'நான் புத்தத்தில் திருதராஷ்டிர புத்திராகளைக்கொண்டு பாண்டவர்களுக்கு உததம் மான் ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பேன். எனனை ஸகாயமாகவுடையவனும் இடக்கையினாலும் பாணம் விடுபவனுமான அராஜுனனோடு உங்களுக்குப் பகை வந்துவிட்டது' என்று நீர் சொல்லிய உமமுடைய அந்த வார்த்தையெல்லாம் ஸஞ்சயன் எனக்குச்சொன்னான். அப்படிப்பட்ட நீர் சொல்தவருதவராகி இப்பொழுது பாண்டவர்களின் நிமித்தம் பராக்ஷிரமுடையவராக புத்தத்தில் ஸனனாகத்துடன் போர், செய்யும்; பராப்போம். ஆண்பிள்ளையாக இருக்கக்கடவீர், பகைவனை அறிந்து சுததமான ஆண்மையைடைந்தவனாகிப் பகைவருக்குத் துயரத்தைச் செய்கிறவனே, நல்ல பிழைப்பாகப் பிழைக்கிறான். ஓ ! கிருஷ்ணரே ! காரணமில்லாமலே உமக்கு உலகத்தில் பெரிதான புகழானது பரவிவிட்டது. இப்பொழுது, இதனால், மீசை முதலியவைகளான அடையாளங்களுள்ள ஷண்டாகளிருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறோம். எனனைப்போன்ற அரசன் கமஸனுக்கு வேலையாளான உபமிடத்தில் எவ்விதத்தாலும் புத்தத்தில் ஸனனாகம் செய்வது விசேஷமாகத் தகுதியில்லை' என்று சொல்லு. உலாக ! மீசையில்லாத ஆண்பிள்ளையும் சிறுவனும் பெருந்தினிககாரனும் மூடனுமான அந்தக் கெட்ட பீமசேனனை நோக்கி, அடிக்கடி என வார்த்தையைச் சொல்லு. 'குருதியினபுத்திரனே ! முன விராடநகரத்தில் நீ 1 வல்லனென்கிற பெயர்பெற்ற சமையற்காரனானையென்பது என்னுடைய ஆண்மையே யன்றோ ? முன சபையினநடுவில் நீ பிரதிஜ்ஞஞ்செய்தது உண்மை சக்தியிருந்தால துச்சாஸனனுடைய இரத்தத்தைப் பாணம் செய்யலாம். குருதியின புத்திரனே ! 'நான் புத்தத்தில் சீக்கிரமாகத் தார்த்தராஷ்டிரர்களைக் கொல்லுவேன்' என்று சொல்லுகிறாயே ? அதற்கு இதோ காலம் வந்துவிட்டது. பாரத ! நீயோ ! அனைத்திலும் பஷ்யத்திலும் 2 பேயத்திலும் முன்னிடத்தக்கவன். புத்தம் என்கே ? போஜனம் என்கே ? புத்தம் செய் ; ஆண்பிள்ளையாயிரு. பாரத ! கொல்லப்பட்டுக் கதையைக்

1 இங்கே 'வல்லவு.' என்பது மூலம். 2 குடிக்கத்தக்க மதுமுதலியவை.

கட்டிக்கொண்டு பூமியில் படுக்கப்போகிறாய். வருகோதர! ஆகையால், சபையின் நடுவில் நீ துள்ளினது வீண்' என்று சொல்லு. உலூக! எனவாரததையினால் நகுலனையும் நோக்கி, 'பாரத! இப்பொழுது உறுதியுள்ளவனெயிருநது யுத்தமசெய். உன்னுடைய ஆண்மைதனத்தையப் பார்க்கிறோம். பாரத! யுதிஷ்டிராநிடத்திலுள்ள விருப்பையும் என்னிடமுள்ள வெறுப்பையும் திரௌபதியினுடைய கிலேசத்தையும் உளபபடி இப்பொழுது நினை' என்று சொல்லு. நீ அரக்கருடைய மத்தியில் ஸஹதேவனையும் நோக்கி, 'பாண்டவ! இப்பொழுது யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவனாகி யுத்தமசெய். கிலேசங்களுடைய நினை' என்று எனவார்த்தையாகச் சொல்லு. நீ, என்வாரததையினால், விராடன் துருபதனிருவரையும் நோக்கி, 'பிரஜைகளின் படைப்பு முத்தங்கொண்டு, மிக்க குணங்களுள்ளவாகளாயினும், போஷிக்கப்படத்தக்க வேலைக்காரர்கள் போஷகர்களான எஜமானா்களும், அப்படியே, தனபதிகளும் (போஷிக்கும் எஜமானா்களுமான) அரசா்கள போஷிக்கப்படத்தக்க வேலைக்காரா்களுமானதை முன்னம் பாரததில்லை. உங்களுக்கு இவன் அரசன் என்றுவந்தது கொண்டாடத்தக்கதில்லை. ஆகையால், அப்படிப்பட்ட நீங்கள் சோரதவாகளாகி உங்களுக்காகவும் பாண்டவா்களுக்காகவும் என்னை வதம் செய்வதற்கு எனனுடன் நன்கு யுத்தம் செய்யக்கடவீர்கள்' என்று சொல்லு. நீ, என்னுடைய வாரததையினால், பாஞ்சால புத்திரனான திருஷ்டத்யும்னனையும் நோக்கி, 'இதோ உனக்கு ஸமயமானது வந்துவிட்டது உன்னாலும் அது அடையத்தக்கது. யுத்தத்தில் துரோணரை அடைந்து சிறந்த நன்மைபை அறியப்போகிறாய். யுத்தம் செய். நண்பார்களோடு சோரது செய்யமுடியாத பாவசெய்யலைச் செய்' என்று சொல்லு. உலூக! பிறகு, என்வாரததையினால், சிகண்டியை நோக்கி, 'சிறந்த தோள்களையுடையவரும் கௌரவரும வில்லாளிகளில் சிறந்தவருமான காங்கேயா, ஸ்கிரியேன்று நினைத்து, உன்னைக் கொல்லமாட்டா. இப்பொழுது, சிறிதும் பயமில்லாதவனாகி யுத்தம் செய்யக்கடவாய். யுத்தத்தில் ஸன்னததனாகிக் கார்யத்தைச் செய். உனது ஆண்மைதனத்தையப் பார்க்கிறோம்' என்று சொல்லு' என்றான்.

இவ்விதம் சொல்லி, பிறகு, அரசன் சிரித்துக்கொண்டு உலூகனை நோக்கிச் சொன்னதாவது: 'நீ வாஸுதேவா கேடக, அாஜுனனை நோக்கி மறுபடியும் சொல்லக்கடவாய். 'வீர! நீ எங்களை வென்றாவது இரதப்பூமியை ஆளே. அப்படியில்லாவிட்டால், யுத்தத்தில் எங்களால்

ஜயிக்கப்படு. பாண்டவ! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தூரத்தினதில் உண்டான கிலேசத்தையும் வனவாஸத்தையும் கிருஷ்ணையினுடைய பலவிதக் கிலேசத்தையும் நினைக்கிறவனாகி ஆண்பிள்ளையாயிருக்கக்கடவாய். கூத்திரியஸ்திரீயானவள் எதற்காக ஆண்பிள்ளையைப் பெறுகிறாளோ அது இதோ வந்துவிட்டது. யுத்தத்தில் பலத்தையும் வீரத்தன்மையையும், சூரத்தன்மையையும் மேலான அஸ்திரங்களின் வேகத்தையும் ஆண்மைத் தன்மையையும் காண்பித்தனாக கோபத்தைக்கொள. மிக்க கிலேசத்தை அடைந்தவனும் ஐராவதியத்திலிருந்து நழுவுமபடி செய்யப்பட்டவனும் தினனும் நீண்டகாலம் (வனத்தில்) வஸித்தவனுமான எவனுடைய மனம் வெடிக்காது? நல்லகுலத்தில் பிறந்தவனும் சூரனும் பிறர் செல்வத்தில் விருப்பமில்லாதவனுமான எவனுக்கு நிலையான ராஜ்யத்தை ஆக்கிரமித்தவன் கோபத்தைத் தூண்டமாட்டானா? பெரிதான எந்த வராததையானது சொல்லப்பட்டதோ அதைச் செய்கையால் காண்பிக்கலாம். கராயத்தைச் செய்யாமல் தற்புத்தூசி செய்துகொள்ளுகிறவனைப் பெரிதோர்கள் கெட்டமனிதனாக நினைக்கின்றார்கள் பகைவருடைய வசத்திலிருக்கிற ஸ்தானத்தையும் ராஜ்யத்தையும் மறுபடி தூக்கிவிட்டு யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனுக்கு இடமை மறுமைப்பயன்கள் இரண்டும் உண்டு. ஆகையால், அந்த ஆண்மையைச் செய். சூதாட்டத்தால் ஜயிக்கப்பட்டாய். கிருஷ்ணையும் சபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள். ஆண்பிள்ளையென்கிற அபிமானமுள்ள மனிதனிலே பொருமைபானது செய்யக்கூடியது. பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வீட்டைவிட்டுக் காட்டில் தூரத்தப்பட்டாய். ஒருவருஷம் விராடனுக்கு வேலைக்காரனாயிருப்பதை அடைந்து வசிக் கும்படி செய்யப்பட்டாய். ஒ! பாண்டவ! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தூரத்தினதிலுள்ள துன்பத்தையும் வனவாஸத்தையும் கிருஷ்ணையினுடைய பலவகைத் துயரத்தையும் நினைக்கிறவனாகி ஆண்பிள்ளையாக இருக்கக்கடவாய். அடிக்கடி பகைவா சொல்லக்கூடிய வராததையைச் சொல்லுகிறவர்களிடம் பொருமையைக் காண்பி. பொருமையன்றோ ஆண்தன்மை? பார்த்தேன! இந்த யுத்தத்தில், உன்னுடைய கோபமும் பலமும் அப்படியே வீரமும் ஞானமும் அஸ்திரங்களின் வேகமும் காணப்பட்டும், யுத்தம் செய். ஆண்பிள்ளையாகக்கடவாய். ஆயுதபூஜை நிறைவேறிவிட்டது. குருசேந்திரமும் சேறிலலாததாயிருக்கிறது. உன்னுடைய குதிரைகளும் புஷ்டியுள்ளவைகளாயிருக்

1 'என இவ்விதம் செய்தும் உனக்குக் கோபம் ஜவலிக்கவிலையே? நீ எவனைச் சோதனை?' என்று கருதது.

கின்றன. போரவீரர்களும் போஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். கேசவருடன் கூடி நாளை யுத்தம் செய்யக்கடவாய். யுத்தத்தில் பிஷ்மருடன் எதிராகாமல் ஏன் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய்? கௌந்தேய! கந்தமாதன பாலத்ததில் ஏற விரும்பமுள்ள ¹அறிவிலலாதவன போல இவ்விதம் ²உளறுகிறாய். உளறுதலுக்கு ஆணைகளு யிருக்கக்கடவாய். பாரதத! யுத்தத்தில் வெல்ல முடியாதவனுன் காணினையும் பலசாலிகளில் சிறந்தவனுன் சலயனையும், பலசாலிகளில் சிறந்தவரும் யுத்தத்தில் இருதிரனுக்கு நிகரானவருமான துரோணரையும் வெல்லாமல், இவ்வுலகில் ராஜபத்தை எப்படி விரும்புகிறாய்? பாரதத! பிரம்மவித் தையிலும் வில்லிலும் ஆராய்நம, அந்த இரண்டுவேதங்களுடைய முடிவையும் அடைந்தவரும், யுத்தத்தில் பொறுப்பை வகிப்பவரும் கலங்கச்செய்ய முடியாதவரும், சேனைகளில் ஸஞ்சரிப்பவரும், நழு வாதவரும், மிகக் கந்தியுடையவருமான துரோணரை வெல்ல விரும்புகிறாய். அது தவறு காற்றினால் மஹாமேருமலை பொடி செய்யப்பட்டதாக நம் கேட்டதில்லை. நீ என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறபடி நடக்குமேயானால், காற்று மேருவைத் தூக்கிச்செல்லும்; ஆகாயம் பூமியில் விழும்; யுகம் மாறும் பகைவர்களை அழிப்பவரான இவரை எதிர்த்துப் பிழைக்க விரும்புகிறவன் எவன் இருக்கிறான்? பாரததனுள்ளும் அல்லது மற்றவனுள்ளும் (இவரை எதிர்த்து) எந்த ஒருவன் சேஷமமாக வீட்டுக்குச் செல்லுவான்? யுத்தத்தில் இவர்களால் (கொல்ல) நினைக்கப்பட்டவனே அல்லது குரூரமான பாணத்தால் தாக்கப்பட்டவனே உயிருடன் காலால் பூமியை மிதித்துக்கொண்டு எப்படி விடுபடுவான்? கிணற்றில் வசிக்கின்ற தவளைபோல, சேர்ந்ததும் வெல்லமுடியாததும் தேவ சைன்னியம்போல விளங்குகின்றதும் தேவர்களால் ஸ்வாகதம் காக்கப்படுவதுபோல அரசர்களால் காக்கப்பட்டதுமான இந்த அரசர்களின் சேனையை ஏன் அறிகிறாயில்லை? மந்த! அற்புத்ததியுள்ளவனே! கீழ்த்திசையிலுள்ளவர்களாலும், மேற்றிசையிலுள்ளவர்களாலும், தெற்குத் திக்கிலுள்ளவர்களாலும், வடக்குத் திக்கிலுள்ளவர்களாலும், காமபோஜர்களாலும், சகர்களாலும், கசர்களாலும், ஸாலவர்களாலும், மச்சதேசத்தவர்களாலும், மத்தியதேசத்திலுள்ளவர்களாலும், மிலேச்சர்களாலும், புனிதர்களாலும், ⁴தமிழர்களாலும் தெலுங்

¹ 'பங்கு' என்று பாடங் கொள்ளுதல் நேர். பங்கு = முடவன்.

² 'ஏறாமலே ஏறிவிட்டவன்போலப் பிதற்றுகிறாய்' என்பது.

³ இதன் 535-ம் பக்கம் குறிப்பிற் பாரக.

⁴ 'தராவிட ஆந்தா காஞ்சையை' என்பது மூலம்.

கர்களாலும், காஞ்சிதேசத்தார்களாலும் தாண்ட முடியாததான கங்கையின் வேகம்போல நன்கு விருத்தியடைந்துள்ளன. பலவித ஜனங்களுடைய கூட்டத்தையும் யானைகளுடைய சேனையினமத்தியி விருப்பவனு என்னையும் ஏன போர்க்களத்தில் (எதிர்த்து) யுத்தம் செய்ய விரும்புகிறாய்? பார்த்த! பாரதனே! யுத்தத்தில் உன்னுடைய குறைவற்ற தூணீரங்களுையும் அகனியினால் கொடுக்கப்பட்ட தேரையும் தீவயமான தவஜதையும் அறிகிறேன். அராஜன! தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளாமல் யுக்தம் செய். ஏன அதிகமாகப் பிதறறுகிறாய்? இந்தக்காரயத்தின் முடிவானது யுத்தத்தின் முறையால் உண்டாகிறது. இது பிதறறுவதினால் வித்திக்கிறதில்லை. தனஞ்சய! உலகத்தில் இந்தக் காரயமானது பிதறறுவதினால் கைக்கொடுக்கிறதானால் எல்லாரும விருப்பம் நிறைவேறினவர்களாவார்கள். பிதறறுவதில் எவன எளியவன்? உனக்கு ஸஹாயரான வாஸுதேவரை நான் அறிவேன். பரீனஅளவான உன்னுடைய காண்டலவத்தையும் அறிவேன். உன்னைப் போன்ற போரவீரன் இல்லை என்றும் அறிவேன். அறிந்துகொண்டே, உன்னுடைய இந்த ராஜ்யத்தைத் தரிக்கிறேன். மனிதன் மாயை முதலான¹ உபதாமத்தினாலே வித்திகியை அடைகிறானில்லை. பிரம்மாவே மனத்தினாலேயே எல்லாவற்றையும் தம்வசத்தில் அணுகுலங்களாகச்செய்துகொள்ளுகிறார். நீ புலம்பிக்கொண்டிருக்கையிலேயே பதின்மூன்றுவருஷங்கள் ராஜ்யமானது அனுபவிக்கப்பட்டது. பந்துக்களுடன் உன்னைக் கொண்டு விட்டு மறுபடியும் ஆளப்போகிறேன். ஓ! தாஸனே! நீ பந்தயத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டபொழுது உன்னுடைய காண்டலம் எங்கே இருந்தது? பலகுன்! அப்பொழுது, பீமஸேனனுடைய பலமும் எங்கே இருந்தது? அப்பொழுது, குற்றமற்றவளான திரௌபதியால்லாமல் கதையுடன் கூடின பீமஸேனனாலோ காண்டலத்துடன் கூடின அராஜனனாலோ விடுதல் ஏற்படவில்லை. துருபத யுத்திரியான அவளோ, அடிமைகளாகிவிட்ட உங்களை விடுவித்தாளா. நீசத்தன்மையை அடைந்தவார்களும் தொண்டுசெய்வதில் இருப்பவர்களுமான உங்களை நோக்கி, நான் 'எள்ளுப்பதர்கள்' என்று சொன்னதானது உண்மையே ஆயிற்று. அப்பொழுது, விராடநகரத்தில் அராஜனனான நீ (கூந்தலின்) பின்னலைத் தரித்திருந்தாயல்லவோ? கௌரதேய! பீமஸேனன் விராடனுடைய மடைப்பள்ளியிலவேலையில ஸ்ரமத்தையடைந்தது என்னுடைய ஆண்மையே. இப்படியே, சந்த

1 'பர்யாய தாமேன' என்பது மூலம். 'தாயமுறையில் கிடைக்காது, யுத்தத்தினாலேயே கிடைக்கும்' என்பது பழைய உரை.

திரியாகள ஸ்ஷத்திரியரின்விஷயத்தில் எப்பொழுதும் சிணக்கையைச் செய்வார்களீ (கூடதலைப்) பின்னிகொண்டு பேடிவேடம்பூண்டு கன்னிகையை ஆட்டிவைத்தாய். பல்குன்¹ கிருஷ்ணனுக்கும் உனக்கும் பயந்த ராஜ்யத்தைத் திருப்பிக்கொடேன். கிருஷ்ணனுடன் கூடி யுத்தம் செய்வாய். மாயையோ இந்திரஜாலமோ பயங்கரமானவளுசனையோ, யுத்தத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனுக்குப் பதில் கர்ஜனைகளை அளிக்கிறதில்லை ஆபிரம வாஸுதேவாகளோ, தாறு அரஜுனாகளோ, வீணபோகாத பாணங்களையுடையவனான என்னை எதிர்த்தால் பத்ததுதிக்குக்களிலும் ஒடுவார்கள். பீஷ்மருடன் யுத்தத்தைச் செய்கக்கடவாய். தலையால மலையையாவது உடை. கைகளால் மிகக் ஆழமானவீரர்களாகிற கடலையாவது தாண்டு. கிருபராகிற பெரியமீனையுடையதும், விவிமசதியாகிற பெரிய ஸர்ப்பத்தையுடையதும் பிருஹதபலனாகிற பெரிய கொந்தளிப்பையுடையதும், ஸோமத்ததன் புத்திரனாகிற திமிங்கிலத்தையுடையதும், பீஷ்மராகிற வேகத்தையுடையதும், முடிவற்றதும், துரோணராகிற முதலையிருத்தலால் நெருங்கமுடியாததும், காணனாகிற² சஷ்ணத்தையுடையதும், சலலியனாகிற சுழலையுடையதும், காமபோஜனாகிற வடவைத்தீயையுடையதும், துசசாஸனனாகிற பெருக்கையுடையதும், சலனும் சலலியனாகிற மீன்களையுடையதும், ஸுஷ்ணனும் சித்திராயுதனனுமாகிற நாகத்தையும் முதலையையுடையதும், ஜயநாதனாகிற மலையையுடையதும், புருமித்திரனாகிற மேடையையுடையதும், துர்மாஷ்ணனாகிற ஜலத்தையுடையதும், சகுனியாகிற பெரிய பள்ளத்தையுடையதும் ஆயுதங்களுடைய கூட்டமாகிற பெருக்கையுடையதும், நாசமசெய்ய முடியாததும், மிகவும் விருத்தியடைந்ததுமான வீரர்களாகிற சமுத்திரத்தில் இறங்கி, நீ சல்லாப பந்துக்களும் மடிந்து பரமத்தினால் அறிவிழந்துபோகிறபொழுது, உன்னுடைய மனம் பரிதாபத்தை அடையும். பார்த்த! அப்பொழுது, உன்மனமானது, அசுசியாயிருப்பவனுடைய மனமானது ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தும் திரும்புவதுபோல, பூமியை ஆளுவதிலிருந்து திரும்பிவிடும். சமனத்தை அடை. தவமிஷ்லாதவனால் ஸ்வர்க்கம் அடையப்படாததுபோல உன்னால் ராஜ்யமானது கொஞ்சமும் அடையக்கூடியதன்றன்றோ? என்று சொல்

1 'எதிர்த்து யுத்தம் செய்வது ஆகாது' என்பது.

2 ஒருவனைப் பெரிய மீன்.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்தாயம்.

உ லு க தூ த ர க ம ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(உலுகன் யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களிடம் துரியோதனன் சொல்லியனுப்பியதைத் தனித்தனி சொல்லியது.)

சூதாடியின மகனான உலுகன், பாண்டவருடைய சேனை யிருக்குமிடத்தை அடைந்து, பாண்டவர்களுடன சேர்ந்து யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'தூதர்களுடைய வாரத்தைக் களை அறிந்த நீர், தூயோதனன் சொன்னபடி அவனுடைய கட்டளைபடி சொல்லுகிற என்னிடமிருந்தும் கேட்டுக் கோபியாமலிருக்கக் கடவீர்' என்றான். யுதிஷ்டிரர், 'உலுக! உனக்குப் பயமானது இல்லை. நீ கவலைபவிட்டு, லோபியும் நீண்டஅறிவிடலாதவனுமான தூயோதனனுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்' என்றார்.

பிறகு, உலுகன் காரதியுடையவர்களும் மஹாதமாக்களுமான பாண்டவர்களுடைய மத்தியில் ஸ்ருஞ்சயர், மதஸியர், புகழ்பெற்றவரான கோவிரதர், புத்திராகளோடி கூடின துருபதன், விராடன் ஆகிய இவர்களுக்கெதிரில், எல்லா அரசர்களுடைய மத்தியிலும் ஒருவராதையைச் சொல்லலானான். 'ஓ! யுதிஷ்டிரே! பெரிய மனத்தை யுடைய துரியோதனராஜன், கௌரவவீரர்கள் கேட்க, உடமைக் குறித்து இந்த வாரதையைச் சொன்னான் இதனை அறியக்கடவீர் (தூயோதனன்), 'நீ சூதாட்டத்தால் வெல்லப்படாய். திரௌபதியும் சபையில் கொண்டுவரப்பட்டாள். ஆண்பிள்ளையென்கிற அபிமானமுடைய மனிதனால் பொறுமையானது அடையத்தக்கது பன்னிரண்டிருஷங்களை வீட்டிலிருந்தும் காட்டிற்குத் தூரத்தப்பட்டாய். ஒருவருஷம் விராடனுக்கு வேலைக்காரனாயிருந்து வலித்தாய். பாண்டவ! (நான் காட்டின்) பொறுமையையும், நாட்டைக் கவரத்தையும், வனவாஸத்தையும், திரௌபதியினுடைய பெரிய கிலேசத்தையும் நினைக்கிறவனாகி ஆணமகனாயிருக்கக்கடவாய். பாண்டவ! சகதியற்றவனான பீமஸேனன் சபதம்செய்தபடி, முடியுமானால், துச்சாஸனனுடைய உதிரத்தை அருந்தட்டும். ஆபுதங்களுக்குப் பூஜைசெய்தாயவிட்டது. குருக்கேததிரம் சேறிலலாததாயிருக்கிறது. வழி (மேடுபள்ளமில்லாமல்) சமமாயிருக்கிறது. உனக்குக்குதிரைகள் போஷிக்கப்பட்டுள்ளன நானே கிருஷ்ணனுடன் கூடிப் போசெய்யக் கடவாய். •போரில் பீஷ்மருடன் எதிராக்காமல் ஏன் பிதற்று

கிறாய்? கருதமாகப் பாவத்தினால் ஏறவிருப்பவர்கொண்ட முடவன போல ஏன் இவ்விதம் பிதற்றுகிறாய்? பிதற்றாமல் ஆணமையுடன் கூடியிரு. மிகவும் வெல்லமுடியாதவனான காண்கையும்கூட பலசாலிகளில் கிறந்தவனான சல்லியனையும், பலவான்களில் கிறந்தவரும் புத்தத்தில் இரத்திரனுக்கு நிகரானவருமான துரோணனையும் புத்தத்தில் வெல்லாமல் எவ்விதம் இம்மையில் ராஜபத்தை விரும்புகிறாய்? பாரத! பிராமமணனுக்குரிய வித்தைபிலும் விலவித்தைபிலும் ஆசாரயரும் இரண்டு வேதங்களுள்ள முடிவையும்டைந்தவரும் புத்தத்தில் பாரத்தைத்தாங்குபவரும், கலக்கப்பட முடியாதவரும், சேனைகளில் சஞ்சரிப்பவரும், நழுவாதவரும், மிகத் தேஜஸையுடையவருமான துரோணரை வெல்ல விரும்புகிறாய். அது வீண். வாயுவானது மேருமலையைப் பொடியாக கிளதாகக் கேட்கவில்லை. நீ என்னை நோக்கிச் சொன்னபடி ஏற பமிடேயானால், காற்றமேருவைத் தூக்கிச் செல்லுமா, ஆகாயம் பூமியில் விழும், யுகமும் திருமபும் யானையறினவனோ, குதிரையறினவனோ, தேரேறினவனோ, பகைவரைப் பொடிசெய்கின்றவரான இவரை எதிர்த்து உயிரில் விருப்பவர்கொண்டு மறுபடி சேஷம்தான் வீட்டுக்குச் செல்லுகிறவன் எவன் இருக்கிறான்? புத்தத்தில், இரதப் பிஷ்டமதுரோணர்களால், கொல்லத்தென்று சிசுபதிக் கப்பட்டு, குருமான் பாணத்தால் தாக்கப்பட்ட¹ ஒரு மனிதன் உயிருடன் எப்படி விடப்படுவான்? நீ கிணற்றில் வசிக்கின்றதவன்போல, ஒன்று சோந்ததும், வெல்லமுடியாததும், தேவ னையையப்போல விளங்குவதும், தேவர்களால் ஸ்வாக்மம் காக்கப்படுவது போலக் கிழைத்திக்கிணுள்ளவர்களும் மேலைத்திக்கிணுள்ளவர்களும் தெருத்தத்திக்கிணுள்ளவர்களும் வடக்குத்திக்கிணுள்ளவர்களும் காம போஜர்களும் சகர்களும் கசார்களும் ஸால்வர்களும் மாதஸியார்களும் குருதேசத்தில் முக்கியமான தேசத்திலுள்ளவர்களும் மிலேச சார்களும் வேடர்களும் தமிழார்களும் தெலுங்கார்களும் காஞ்சியிலுள்ளவர்களுமான அரசர்களால் காக்கப்பட்டதுமான இரதச்சேனையை, ஏன் அறியவில்லை? மந்தனே! அறப்பமான புத்தியுடையவனே! புத்தத்தில் நன்கு விருத்தியடைந்ததும், நன்குவிருத்தியடைந்த கங்கையின் வேகம்போலக் கரைக்கக்கமுடியாததுமான பலவித ஜனங்களுடைய ஸங்கத்தையும் யானைப்படையின் நடுவில் இருப்பவனான என்னையும் எதிர்த்து ஏன் புத்தம் செய்யவிரும்புகிறாய்? என்றான்.

¹ 'பதா பூமீம் உபஸ்ப்ருசந' என்பது மூலம் 'காலால் பூமியைத் தொட்டுக் கொண்டு' என்பது பொருள். 'மனிதன்' என்பது பழையவுரை.

இவ்விதம், உலூகனுவன், அரசரும் தாமபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும் அாஜுனனைத் திரும்பி நோக்கிச் சொல்லலானான். ‘அாஜுன! தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளாமல் யுத்தம் செய். ஏன் பலவாறுகப் பிதறறுகிறாய்? பிதறறுவதினால் இது லிததிக்ரதிலலை. தனஞ்சய! உலகத்தில இந்தக் காரியம் பிதறறுவதினாலே கைகூடுமானால் எல்லாரும் விருப்பம் நிறைவேறுதலை அடைவார்கள். பிதறறுவதில் ஒருவனும தரித திரனில்லை. உனக்கு வாஸுதேவன் ஸஹாயமென்பதை அறிவேன். உனது காண்மவம் பீமனையவென்பதையும் அறிவேன். உன்னைப்போன்ற போரவிரன் வேறில்லை யென்பதையும் அறிவேன். அறிந்தே உன்னுடைய இரதராஜபத்தைத் தரிக்ரதேன். மனிதன் மாயை முதலிய கபடத்தினால் ராஜபத்தை அடைகிறானில்லை. விதிதான் மனத்தினாலேயே அனுசூலமானவைகளை வசத்தில் செய்கிறது. நீ புலம்பிக்கொண்டிருக்கையிலேயே பதினமூன்று வருஷங்கள் ராஜபத்தை அனுபவித்தேன். உன்னையும் உன்சுற்றத்தாரையும் கொன்றுவிட்டு மறுபடியும் ஆளப்போகிறேன். பலகுன! தாஸனே! நீ பந்தயங்களால்வெல்லப்பட்டபொழுது உன்னுடைய காண்மவம் எங்கே போயிற்று? பீமனுடையபலமும் எங்கே போயிற்று? அப்பொழுது, குற்றமற்றவனான கிருஷ்ணையைத் தவிர, கதையுடன் கூடிய பீமனாலேயோ காண்மவத்துடன் கூடிய தனஞ்சயனாலேயோ உங்களுக்கு விடுதல் ஏற்படவில்லை. துருபதன்புத்திரியான அவள் அடிமைகளான உங்களை விடுவித்தாள் அறபமனித்த தன்மையை அடைந்தவர்களும் அடிமையினுடையவேலையிவிருப்பவர்களுமான உங்களை நான் அப்பொழுது ‘எள்ளுப்பதாகள்’ என்று சொன்னது உண்மையே. ஏனென்றால், அப்பொழுது, விராடநகரத்தில தனஞ்சயன் பின்னலைத் தரித்ததான் லலவா? குருதியின்புத்திர! அப்பொழுது, பீமனேன் விராடனுடைய பாகசாலையில் சமையலவேலை செய்து களைத்தானது என்னுடைய ஆண்மையே. இவ்விதம், எப்பொழுதும் கூத்திரியர்கள் கூத்திரியர்களவியைத் தவிர இரத்த தண்டத்தைச் செய்வார்கள். பேடிவேஷமூண்டு தலையிரைப் பின்னிக்கொண்டு கன்னிகைகளை ஆட்டிவந்தாய். பாலகுன! வாஸுதேவருக்கும் உனக்கும் பயந்து ராஜபத்தைக் கொடேன். கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து யுத்தம் செய். மாயையோ இரதராஜாலமோ, ஏமாற்று

1 ‘தால்’ என்பது மூலம். ‘ஆறுமுழுவீரமுள்ளது’ என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

தலோ, பயமுறுத்தலோ யுத்தத்தில் ஆயுதத்தை எடுத்தவனுன
எனக்கு எதிராகச் சிங்கநாதம் செய்யா அல்லவா? ஆயிரம் வாஸு
தேவர்களாயினும் தூறு ஆரஜுனர்களாயினும் வீண்போகாதபணங்
களைபுடைய என்னிடமவந்தால் பத்துத்திருக்குக்களிலும் வெருண்டு
ஓடுவார்கள். பீஷ்மருடன் யுத்தத்தைச்செய் அல்லது, தலையால்
மலையையாவது உடை, இருபராகிற பெரிய மீனையுடையதும் விவிம்
சதியாகிற பெரிய பாம்புள்ளதும் பருஹதபலனாகிற பெரிய பெருக
கையுடையதும் ஸோமத்ததனமகனாகிற திமிங்கிலத்தையுடையதும்
பீஷ்மராகிற வேகத்தையுடையதும் முடிவற்றதும் துரோணராகிற
முதலை யிருப்பதனால் நெருங்கமுடியாததும் காணனாகிற வரால்மீன
யுடையதும் சலஸிபனாகிற சுழலையுடையதும் காம்போஜனாகிற வட
வைக்கனையுடையதும் பெரிதான பளளத்தை யுடையதுமான
வீராதளாகிற ஸமுத்திரத்தையாவது கைகளால் தாண்டி. நீ துச்சா
ஸனனாகிற பெருக்கையுடையதும் சலனும் சலயனுமாகிற மத்ஸ்யத
தையுடையதும் ஸுஷேணனுடைய பலவித ஆயுதங்கராகிற நாகங்
களையும் முதலைகளே யுடையதும் ஜபதரத்தனாகிற மலையையுடையதும்
புருமிதரனாகிற மேடையுடையதும் தூமாஷணனாகிற ஜலத்தை
யுடையதும் சகுனியாகிற பளளத்தையுடையதும் குறைவற்றதும்
மிகவும் பெருகியிருப்பதுமான ஆயுதவெள்ளத்திலிறங்கி உறவினரனை
வரும் மடிந்து இளைப்பால் மனம் அழிந்துபோயிருப்பாழுது, உனது
மனம் பரிதாபத்தை அடையப்போகிறது. பாரதத ! அப்பொழுது,
உன்னுடைய மனமானது, அசுத்தனுடைய மனமானது ஸவர்க்கத்தி
லிருந்தும் திருமபுவதுபோலப் பூமியை அரசாளுவதிலிருந்தும்
திருமப்பபோகிறது. ஸமாதானத்தை அடையக்கடவாய். தவமில்லா
தவனால் அடைய விரும்பப்படட ஸவர்க்கம் அடையப்படாதது
போல உன்னால் ராஜபமோ சிறிதும் அடையததக்கதிலை
என்றான்.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

உலூகதுதாகமன்பர்வம். (கோடீக்ஷி)

(பீமஸேனன்முதலானவர்கள் உலூகன் பூலம்
தூர்யோதனனுக்கு மறுமொழி அனுப்பியது)

உலூகனே, ஸாபபம்போலச் சிங்ககொண்டவனான அர்ஜுனனை
மறுபடியும் வார்த்தையாகிற கோலால் குத்துகிறவனாகி, (தூயோ

தன்ன) சொல்லியபடி வார்த்தையைச் சொன்னான். அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, பாண்டவர்கள் மிகக் சினம்கொண்டார்கள். முன்னமே மிகக் சினம்கொண்டவாகளும் உலுகனாலும் அவ மதிக்கப்பட்டவாகளுமான அவர்கள் ஆஸனங்களிலிருந்தும் எழுந்திருந்தார்கள்; கைகளையும் உதறினார்கள். ஸாபங்கள்போலக் கோபமூண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்தார்கள். பீமஸேனன் தலையைக் கவிழ்த்துகொண்டு ஸாபம்போல மூச்சுவிட்டுக் கடை சிவந்த கண்களாலே உலுகனைப் பார்த்தான். பீடையடைந்தவனும் கோபத்தால் மிக அடிக்கப்பட்டவனுமான பீமனைப்பார்த்து வாஸுதேவர் சிரித்துக்கொண்டு அவனைக் காவிக்ஞ்செய்கிறவர்போல உலுகனை நோக்கி, 'உலுக! சீக்கிரம் செலலு. துர்யோதனனிடம், '(உன்) வார்த்தை கேட்கப்பட்டது. (அதன்) பொருளும் ஆராயப்பட்டது. உன்னிஷ்டம் எனவோ அது அப்படியே ஆகட்டும்' என்றும் சொல்லு' என்று மறுமொழியுரைத்தார். ஓ! ராஜஸுரேஷ்டரே! நீண்ட கைகளை யுடையவரான கேசவா இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் பேரறிவாளரான யுதிஷ்டிரரை ¹ ஏற்பாராததா.

உலுகனுனைவன் ஸ்ருஞ்சயரனைவரும், புகழ்பெற்றவரான கோவிந்தரும், புத்திரர்களுடனகூடின துருபதனும், விராடனுமாகிய இவர்களுக்கெதிரில் எல்லா அரசர்களுடைய நடுவிலும் வார்த்தையைச்சொன்னான். ஸாபம்போலச் சினங்கொண்டவனுன அராஜுனை மீண்டும் வார்த்தையாகிற கோலினால் குத்துகிறவனாகி (துர்யோதனை) சொல்லியபடி வார்த்தையைச் சொன்னான்; கிருஷ்ணன் முதலான அவர்களெல்லாரையும் நோக்கிச் சொன்னபடி சொன்னான். தீமையாகவும் கடுமையாகவும் சொல்லப்பட்ட உலுகனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அராஜுனன் கலங்கினான்; நெற்றியையும் துடைத்தான். அரசரே! அப்பொழுது அந்த நிலைமையிலுள்ள அராஜுனைப்பார்த்து அந்தச் சபையானது பொறுக்கவில்லை. ஓ! மஹாராஜரே! பாண்டவர்களைச் சேர்ந்த மஹாரதர்களும் ஆண்பிள்ளைகளுட் சிறந்தவர்களும் திருஷ்டத்யுமனன், சிகண்டி, மகாரதனுன ஸாதயகி, ஸகோதரர்களான ஐந்து கேகயாகள், ராக்ஷஸனுன கதோதகசன், உபபாண்டவர்கள், அபிமன்யு, திருஷ்டகேதுவென்கிற அரசன், பராக்கிரமசாலியான பீமஸேனன், மகாரதர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் ஆகிய இவர்கள் கேட்டு, மகாதமாவான கோவிந்தர் அராஜுனன் இவர்களின் நிரதையினாலுண்டான கோபத்தால்

¹ 'ஸமுதைக்ஷத்' என்பது மூலம்.

ஜ்வலித்தார்கள் அவர்களெல்லாரும் கோபத்தால் மிகச் சிவந்தகண்களுடையவர்களாகி ஆஸனத்திலிருந்தும் கிளம்பினார்கள். சிவந்த சந்தனம் பூசப்பட்டவைகளும் தோளவளைகளாலும் முத்துகஞ்சுகளாலும் கேயூரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் அழகியவைகளுமான கைகளை நீட்டிக்கொண்டு பறகளைப் பறகளால் கடித்துக் கடைவாய்களை நககிக்கொண்டார்கள். குந்தியின்புத்திரனான விருகோதரன் அவர்களுடைய இவ்விதங்களால் அபிப்பிராயத்தையறிந்து கோபத்தால் நன்கு ஜ்வலிக்கிறவனபோல வேகத்துடன் எழுந்திருந்தான், உடனே, கண்களை உருட்டிவிழித்துப் பறகளைக்கட்கட வெனறுகடித்துக் கையால் கையைப் பிசைந்து உலாகளை நோக்கி ஒருவராததை சொல்லலானான்.

‘மூரகக! சக்தியற்றவர்களைப்போல எங்களை உதஸாகப்படுத்துவதினியிததம் தூயோதனன் உன்னிடம் சொல்லியனுப்பிய வராததையானது கேட்கப்பட்டது. மந்த! ஆகையால், கேட்கமுடியாததும், எல்லா ஸூத்திரியர்களின் மத்தியிலும் ஸூத்திரனும்தூப்புத்திக்காரனான உன்னுடைய பிதாவும் கேட்கும்படி. நீ தூயோதனனிடம் சொல்லவேண்டியதுமான வராததையைக் கேள். ‘தூராசாரமுடையவனே! நாங்கள் முதத்தமையனருடைய பிரீதியை விருமபி உனவிஷயத்தில் எப்பொழுதும் பொறுத்துக்கொண்டே வந்தோம். அதனை நீ பாராட்டவில்லை. புத்திமானும் குலத்திற்கு நலத்தை விருமபின்வருமான தாமராஜா பகைதணிதலை விருமபிக் கௌரவர்களைக் குறித்து மாதவரை அனுப்பவும் செய்தார். நீ காலனால் ஏவப்பட்டு நிச்சயமாக யமன் வீட்டை அடைய விருமபின்வனாயிருக்கிறாய். எவகளுடன் போப்புரியக்கடவாய். அதுவும் நாளை ஏற்படப்போகிறது. அது நிச்சயம். நானும் பிராதாக்ருடன் கூடின உன்னைக் கொல்லுவதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தேன். பாவி! அது அப்படியே ஆகும். அதில் ஆலோசனையில்லை, வருணனுக்கு இருபபிடமான ஸமுத்திரம் உடனே கரைபை மீறினாலும் பாவதவகள் சிதறினாலும் நான் சொன்னது பொய்யாகாது. தூப்புத்தியுடையவனே! உனக்கு யமீனோ குபேரனோ அல்லது ருத்திரரேயோ ஸஹாயமாயிருந்தாலும் பாண்டவர்கள் பிரதிஜ்ஞை செய்பபடி. நன்றாகச் செய்வார்கள். துச்சாஸனனுடைய உதிரத்தையும் இஷ்டப்படி அருந்தப்போகிறேன். அந்தக் காலத்தில் எந்த ஸூத்திரியன் மிக்க சினத்துடன் என்னை எதிர்த்தது யுத்தம் செயவானோ அவனையும், பிஷ்மரை முன்னிட்டவனயினும், யமன் வீட்டுக்கு அனுப்புவேன். ஸூத்திரியர்களின் ஸபை

யில் எனனால் சொல்லப்பட்ட இந்த வார்த்தையையும் ஸததியமாகும் படி நான் ¹ என்மேல் ஆணைவைக்கிறேன்' என்று சொல்' என்றான்.

பீமலேனனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பொறுதவனு ஸஹ தேவனும, கோபததால் மிகச் சிவந்தசணக்கோடுயடையவனாகி, உலூகனை நோக்கி, 'பாவி! வீராகளுடைய ஸபையில் காவத்துடன் கூடிய சூர னுககொத்ததும் (உன்) பிதாவினிடம் நீ சொல்லவேண்டியதுமான என் வார்த்தையைக்கேள். 'திருதராஷ்டிரருக்கு உன்னுடன் ஸம்பந்தமேற் படாவிடின, எங்களுக்குக் கௌரவாகளுடன் ஒருபோதும் கலக மேற படாது. நீயோ உலகத்தையும் திருதராஷ்டிரருடைய குலத்தையும் நாசம்செய்யத் தன்குலத்தையழிப்பவனும் பாவங்களைச் செய்பவனு மாகப் பிறந்தாய்' என்று சொல்லு. பாவியான உன்னுடைய பிதாவும் (நாகுகள்) பிறந்ததுமுதல் எங்களுக்கு எந்நாளும் சூரரமானகேடு களைச்செய்ய விரும்புகிறான். தொடாச்சியான அந்தப் பகைக்கு அடையமுடியாததானமுடிவை அடையப்போகிறேன். நான் முத்தலில சகுனிபாக்க உன்னைக்கொன்றபிறகு, எல்லாவிதலாளிகளும் பாரத திருக்கச் சகுனியைக் கொல்லவேன்' என்றான். பீமலேனனும் ஸஹதேவனுமாகி இருவருடைய வார்த்தையையும்கேட்டு, அர்ஜு னன், பீமலேனைக் காவிக்கச்செய்கிறவன்போல், ஒருவார்த்தை யைச் சிரித்துக்கொண்டு சொல்லலானான்.

'ஓ! பீமலேன! உன்னிடம் பகைத்தவர்களான மந்தாகள் யம் பாசத்தின் வசத்தையடைந்தவர்களாகி வீடுகளில் ஸுகத்துடன் இரா. ஓ! மனிதர்களில் சிறந்தவனே! நீ உலூகனையும் கடுமையா கப்பேசக்கூடாது. சொன்னபடி திருமப்சொல்லுகிறவர்களான துதாகள் குற்றவாளிகளாவார்களா?' என்றான். நீண்டகைகளை யுடைய அர்ஜுனன் பயங்கரமான பராக்ரமத்தைபுடைய பீமனை நோக்கி இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு, ஸுஹருததுக்களான திருஷ்டத யுமனன் முதலிய வீராகளைநாக்கிச் சொன்னதாவது:— 'பாவி யான அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரனுடைய சொல்லைக் கேட்டாங்கள். விசேஷமாக வாஸுதேவரையும் என்னையும் நிரதித்ததையும் கேட் டீர்கள். கேட்டு, நீங்கள் எங்களுடைய நலத்தை விரும்பிக் கோபத் தையும் அடைந்தீர்கள். வாஸுதேவருடைய பிரபாவத்தினாலும் உங்களுடைய முயற்சியினாலும் நான் உலகிலுள்ள முழுமையுமான எல்லா ஸ்தத்திரியர்களையும் மதிக்கவில்லை. உங்களால் அனு

1 'அந்தராதமாவான் பகவானமேல் ஆணையிடுகிறேன்' என்பது பழைய ஆசிரியர்.

மதி கொடுக்கப்பட்டவனாகி, உலூகனிடம், இவன் துரியோதனனி
டம் சொல்லவேண்டியதும், இந்தச் செய்திக்கு மறுமொழியுமான
செய்தியை அனுப்புகிறேன். 'அலிகளல்லவா (வாததைக்கு) வார்த்
தைப்பை பதிலாகச் செய்வார்களா? ஆகையால், நாளேவிடிந்ததும்,
சேனையின் முகப்பில் சாண்டவததால் இந்தப் பித்தறலுக்கு மறுமொ
ழிசொல்லுவேன்' என்று சொல்ல, அப்பொழுது, ராஜஸ்சேஷ்டா
களான அந்த அரசாக்களெல்லாரும் அந்தவாததையின் உபசாரத
தால் ஆச்சாயமடைந்தவர்களாகித் தனஞ்சயனைக் கொண்டாடினா
கள். அப்பொழுது, அராஜுன்ன அவாக்களெல்லாருக்கும், கௌரவத
திற்கும் பிராயத்திற்கும் தக்கபடி, நன்மொழிகூறித் தூயோதன
னுக்குச் சொல்லியனுப்பவேண்டிய வாததைக்காகத் தாமராஜரை
நோக்கி, 'ஓ! பரதஸ்சேஷ்டரே! ராஜஸ்சேஷ்டனுவன தன்னை
அவமதிக்கிறவனாயிருக்கக்கூடாது. ஆகையால், உமது பணிவிடை
யில் பற்றுள்ளவனாக நான் உலூகனிடம் முதலில் நயமாகவும் பிறகு
கடுமையாகவுமுள்ள மறுமொழியைச் சொல்லப் போகிறேன்' என்று
சொன்னான். பரதஸ்சேஷ்டனுன் அராஜுன்ன தூயோதனனுடைய
அந்தவாததையைக் கேட்டுக் கண்கள் மிகச்சிவந்து லாபபம்
போல மூச்சுவிட்டுக் கோபத்தால் சிரிப்பவனபோலக் கடைவாய்
களை நகக்கொண்டு ஜனார்த்தனரையும் ஸகோதரர்களையும் பராத
துப் பெரியகைகளைச் சுழற்றிக்கொண்டு உலூகனை நோக்கி,
'அப்பா! உலூகா! சூதாடியின் மகனே! போ. நன்றிகெட்டவனும்
பகைக் குணமுள்ளவனும் தூபபுத்தியுள்ளவனும் குலத்திற்குப்
பாவிபுமான தூயோதனனிடம் சொல்லு 'எப்போதும் பாவம்
செய்பவனே! பாண்டவர்களவிஷயத்தில் எந்நாளும் கோணலாகவே
1 நடக்கிறது. பாவி! எந்தக் கூத்ததிரியன் தன்பலத்தால் பிறர்களை
ஆக்கிரமித்துப் பயமில்லாதவனாகி (நான்) சொன்னவாததையைப்
பூர்த்திசெய்து பகைவர்களை அழைக்கிறானோ அவனே ஆண்டிளவே.
நல்ல குலத்தில் இழிவானவனே! அப்படிப்பட்ட பாவி யான நீ
கூத்ததிரியனாயிருந்து எங்களைச் சண்டைக்கு அழைத்துப் பெரியோ
களையும் சிறியோர்களையும் முனவிட்டுக்கொண்டு யுத்தத்தைச் செய்
யாதே. 'கௌரவ! உன்பலத்தையும் வேலைக்காரர்களின் பலத்தையும்
அடுத்துப் பாண்டவர்களை யுத்தத்திற்கு அழை. எவ்விதத்தாலும்,
கூத்ததிரியனாயிருக்கக் கடவாய். தான் பகைவரைத் தாங்கச்செய்த
யில்லாமல் எவன் பிறாபலத்தை அடுத்துப் பகைவரை அழைக்கி

நீசுஉ . ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

றானே அவனே அவியாவன், அப்படிப்பட்ட நீ பிறீர்பலத்தைககொண்டு உன்னைப் பெரியவனாக நினைக்கிறாய். இவ்விதம் சக்தியற்றவனான நீ எப்படி எங்களைக் குறித்துக் காணிக்கிறாய்?' எனறுசொல்' எனறான்.

அப்பொழுது, கேசவர், மறுபடியும் 'என வாரததையையும் நீ அநதத தூர்யோதனனிடம் சொல்லவேண்டும். 'தூர்ப்புத்தியுடைய வனே! இதோ நானே (யுத்தத்தை) அடையக்கடவாய். ஆண்மகனாயிருக்கக்கடவாய். மூடனே! நீ, 'கிருஷ்ணன் யுத்தம்செய்யமாட்டான். பாண்டவர்கள் அவனைத் தேரோட்டுவதற்காக வரித்துவிட்டார்கள்' என்றுண்ணிப் பயப்படாமலிருக்கிறாய். இது ஒருபோதும் நேராத நான கோபத்தால் எல்லா அரசார்களையும் அக்னித்ருணங்களை எரிப்பது போல எரிப்பேன். ஆனால், யுதிஷ்டிரனுடைய கட்டளைபின்புலே யுத்தம் செய்கின்றவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் மகாத்மாவுமான அர்ஜுனனுக்கு ஸாரததையதைச் செய்யப்போகிறேன். இப்பொழுது, நீ மூன்று லோகங்களுக்கும் மேலே கிளம்பினாலும் பாதாளத்தில் புகுந்தாலும் நானாககாலையில் அங்கங்கே அர்ஜுனனுடைய தேரைப் பார்ப்பாய். பீமஸேனனுடைய சொல்லையும் நீ வீண்வாரததையாக நினைக்கிறாய். துச்சாஸனனுடைய உதிரத்தைப் பானம் செய்யப்பட்டதாக உறுதிசெய்து கொள். விபரீதமாகப்பேசுகிறவனான உன்னை அர்ஜுனனும் யுதிஷ்டிரராஜரும் பீமஸேனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் மதிக்கமாட்டார்கள்' எனறுசொல்' எனறா.

ஶ்ரீமஹபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

உ லா க து தா க ம ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ)

(உலாகன் பாண்டவர்கள் தனித்தனிச் சொன்னசெய்தியைத் தூர்யோதனனுக்குச் சொல்லியதும், தூர்யோதனனுடைய கட்டளைப்படி காரணம் யுத்தஆவாரம் செய்ததும்.)

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! பெருமபுகழையுடைய குடாகேசனான அவன் கேசவரைப்பார்த்துத் தூர்யோதனனுடைய அநதவாரததையையக்கேட்டு மிகச்சிவந்தகண்களாலே உலாகனை ஏறப்பார்த்தான். கையைவீசிக்கொண்டு உலாகனைநோக்கிச் சொன்னதாவது:—'எவன் தனபலத்தைஅடுத்துப் பகைவர்களை அழைக்கிறானோ, பயமில்லாமல் பகைவருடன் யுத்தமும்செய்கிறானோ அவன ஆண்பிள்ளையாகச்சொல்

லப்படுகிறான். எவன் அசக்தியினால் பிறர்பலததையடுத்தும் பகை வாகளை (பேபாருக்கு) அழைக்கிறானோ அவன் உலகத்தில் மனிதருள் அந்மன். அவன் ஸ்திரபநது (= ஸ்திரியரில் இழிநதவன்) ஆவான். அப்படிப்பட்ட நீ பிறாகளுடையபலததில் உனக்குப் பலமிருப் பதாக நினைக்கிறாய். மூட! நீ கெட்டமனிதனாக இருந்துகொண்டு பிறர்களைத் துஷிக்கவிருமபுகிறாய். தூப்புததீயுடையவனே! குலத தைக்கெடுப்பவனே! பிராயமுதிரநதவரும் எல்லா அரசர்களுடைய நனமையிலும் எண்ணமுடையவரும் இரதிரியங்களை ஜயித்தவரும் பேரறிவாளருமானவரை மாணத்திறகாகத் திணைச்செய்வித்துப் பிதற்றுக்கிவனான உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை நான்கள் அறிநது விட்டோம். திருதராஷ்டிர புத்திரனே! பாண்டவர்கள் தயையினாலே பீஷ்மரைக் கொலலமாட்டார்க ளென்றன்றோ அவருடைய பலததையடுத்தும் பிதற்றுகிறாய்? அந்தப் பீஷ்மரை, எல்லாவில் லாளிக்ளும் பார்த்திருக்க, முதலில் கொலலுவேன்.' என்றுசொல். கைதவ்ய! நீ போய், பாரதார்களை ஒன்றாகச் சோதனுவைத்து, திருதராஷ்டிரரின் புத்திரனான துரியோதனனிடம்சொல்லு. 'இடக் கையாலும் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்ற அாஜுனன, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான். ராதரிவிடிநது யுத்தம் ஏற்படப் போகிறது. கமபிரமான் ஸ்வபாவமுளவரும் ஸதய ஸநதருமான பீஷ்மர், (ஸபையின்) நடுவில், கௌரவார்களை மகிழ்ச்செய்பவராய், 'கைதவ்ய! நீ திருதராஷ்டிரபுத்திரனான துரியோதனனிடம் சென்று நான் ஸ்ருஞ்சயாகளுடைய படையையும் ஸால்வேயகர்களை யும் கொலவேன். இது என்னுடைய பொறுப்பு. நான் துரோணர் இல்லாவிடினும் (எல்லா) உலகத்தையும் கொல்லுவேன். உனக்குப் பாண்டவரிடமிருநது பயமிலலை' என்றும், 'பாண்டவர்களிட மும் சென்றுசொல்' என்றும் சொன்னமையால், உனக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தவிட்டதாகவும் பாண்டவர் ஆபததை அடைநது விட்டதாகவும் அபிப்பிராயம். ஸூரியோதயகாலத்தில் சேனையுடன் கூடினவரும் தவஜமும் ரதமும் உள்ளவரும் ஸத்யஸநதருமான பீஷ்மரை எதிர்பார்த்து ரக்ஷியுங்கள். நானோ நீங்கள் பாரததிருக்க, (உங்களுக்குத்) திடடுப்போலிருக்கிற இரதப்பீஷ்மரைப் பாணங் களால் தேரிலிருநதும் விழும்படி தள்ளப்போகிறேன்' என்று சொல். நானே விடிநதவுடன், நான் அமபுகூட்டததால் பீஷ்மரை எங்கும் நிரப்பியதைப் பாரததபிறகு, துரியோதனன், பிதற்று வார்த்தையை அறிவான். 'துரியோதன! ஸபையின் மத்தியில் அறப அறி

வுடைய மனிதனும் தாமங்களை அறியாதவனும் நிதய வயிரத்தாடன் கூடினவனும் கெட்டபுத்தியுடையவனும் கொடுஞ் செய்கையைச் செய்பவனுமான உன் தம்பியான துச்சாஸனனை நோக்கிக் கோபத்தாடன் பீமஸேனை சொன்ன பிரதிஜைஞ்சைச் சீக்கிரம் ஸதயமாகப் பராக் கப்போகிறாய். துரியோதன! அஹங்காரத்திற்கும் கொழுப்புக்கும் கோபத்திற்கும் கடுமைக்கும் நிஷ்டிரத்திற்கும் கர்வத்திற்கும் தற்புகழ்ச்சிக்கும் கொடுந்தனமைக்கும் குரூரத்தனமைக்கும் தாமததைப் பகைப்பதற்கும் அதாமத்திற்கும் அதிகப்பேச்சுக்கும் பெரியோர்களை மீறுவதற்கும் வெற்றியில் நிச்சயத்துக்கும் சேனையின் மிகுதிக்கும் எல்லாஅநீதிக்கும் உள்ள தீவரமான பயனை விரைவில் பார்ப்பாய். மனிதருள் இழிந்தவனே! மூட! வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகவுடைய நான் கோபமுற்றிருக்க, உனக்கு என்ன காரணத்தினால் உயிரிலேயோ ராஜ்யத்திலேயோ ஆசை உண்டாயிருக்கிறது? பிஷ்மரும் துரோணரும் ஒழிவடைந்து ஸூதபுத்திரனும் வீழ்த்தப்பட்டபொழுது, உயிரிலும் ராஜ்யத்திலும் புதராகளித்திலும் ஆசையற்றவனாவாய் துரியோதன! ஸகோதராகளும் புத்திரர்களும் மடிந்ததைக் கேட்டுப் பீமஸேனனால் அடிக்கவுமப்பட்டு (என்களுக்குச்செய்த) தீங்குகளை நினைப்பாய். வஞ்சகனே! நான் இரண்டாவது பிரதிஜைஞ்சைச் செய்பேன். ஸதயமாகச் சொல்லுகிறேன். இவைஎல்லாமோ மெய்யாகவே நேரப்போகின்றன' என்றும் சொல்' என்றான்.

புதிஷ்டிரரும், சூதாடியினமகனான உலூகனைநோக்கி, இந்தவாதத்தைச் சொல்லலானா, 'அப்பா! உலூகா! நீ துரியோதனனை அடைந்து எனவாதத்தைச் சொல்லு. 'நீ உன்நடையைக் கொண்டு என்நடையை அறிவதற்குத் தக்கவனல்லே. பொய்யன் மெய்யன் இருவர்களுடைய வித்தியாஸத்தைபும (உலகத்தோர்) அறிவாரா. நாளை புழுவுக்கும் எலும்புக்கும் கூடத் தீங்குசெய்யவிரும்பேன். அப்படியிருக்க, எவ்விதத்தாலும் ஞாநிகளின்வதத்தை விரும்புவேனா? அப்பா! இதற்காக, நான் முன் ஐரதுகிராமங்களை வேண்டினேன். மிக்கதூபுத்தியுடையவனே! நான் உன்னுடைய பெரியதுக்கத்தை எப்படிபாராமலிருப்பேன்? அப்படிப்பட்ட நீ, ஆசையால்குழப்பப்பட்ட மனத்தைபுடையவனாகி மூடத்தன்மையினால் பிதறுகிறாய். அப்படியே, வாஸுதேவாசொன்ன நன்மொழியையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை இப்பொழுது, பலபலவார்த்தையினால் என்ன பயன்? பந்துக்களுடன் யுத்தமசெய். கைதவய! எனக்கு அளிஷ்டத்

தைச்செயபவனுன கௌரவனிடம், 'உனவார்த்தையைக் கேட்டேன்; விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். உன இஷ்டப்படி நடக்கட்டும்' என்று சொல்' என்று உரைத்தாரா பிறகு, பீமஸேனன் திருமபவும் ராஜபுத்திரனான உலூகனை நோக்கி, 'உலூக! மதிக்கேடனும் பாவியும் ரகஸ்யத்தில் தீங்குசெய்கிறவனும் வருசகனும் பாவமே வடிவானவனும் தீயநுழக்கமுடையவனுமான துரியோதனனிடம், 'இழிந்தவனே! கழுக்கின வயிறறிலாவது ஆஸ்திபுடனணத்திலாவது நீ வஸிக்கவேண்டும் ஸபையினமத்தியில் என்னால் உறுதிசுறுப்பட்ட சொல்லை நான் ஸத்தியமாகச் செய்வேன். உனக்கு ஸத்தியத்தைக் கொண்டு ஆணைவைக்கிறேன். நான் யுத்தத்தில் உனஸகோதராகளாயும் கொன்று உன் தொடைகளையும் முறித்துத் துச்சாஸனனையும் கொன்று அவனுடைய இரத்தத்தைப் பானம்செய்வேன். துரியோதன! திருதராஷ்டிரனின் புத்திரர்கள் எல்லாருக்கும் நான் மிருத்யு. எல்லா ராஜபுத்திரர்களுக்கும் அபிமன்யு மிருத்யுவாவான்; ஸந்தேகமில்லை. காரியத்தைச்செய்து ஸந்தோஷிக்கச் செய்வேன். துரியோதன! மறுபடியும், என்கொல்லை கேள். தர்மராஜா பாகக, உன்னை எல்லா ஸஹோதரர்களோடும் கொன்று காலால் தலையில் மிதிப்பேன்' என்று என்சொல்லைச்சொல்' என்று சொன்னான். ஓ! அரசரே! பிறகு, நகுலன், 'உலூக! குருவம்சத்திற்கு பிறந்தவனும் திருதராஷ்டிரருக்குப் புத்திரனுமான துரியோதனனிடம், 'கௌரவ! நீ சொன்ன எல்லாவார்த்தையையும் உளபடி கேட்டேன். நீ எனக்குக் கட்டளையிட்டபடி செய்வேன்' என்று சொல்' என்றான். ஓ! அரசரே! ஸஹதேவனும், 'துரியோதன! உன்னுடைய இரத எண்ணமானது வீணாகப்போகிறது. மஹாராஜனே! எங்களுடைய இரதத்துக்கததை நீ சந்தோஷத்துடன் பிதறுவதால் புத்திரர்களுடனும் ஞாதிக்குடனும் உறவினாருடனும் தூக்கிக்கப்போகிறாய்' என்று சொல்' என்று ஆதத்ததுடன் கூடிய இரதவார்த்தையைச் சொன்னான்.

முதியவர்களான விராடராஜனும் துருபதனும், உலூகனேநோக்கி, 'ஸதுவாயிருப்பவனுக்குத் தாஸத்தனமைபைப் ப்ராரத்திப்போமென்பது எப்பொழுதும் எங்களுடைய எண்ணம். அப்படிப்பட்ட நாங்கள் தாஸர்களோ, தாஸரல்லாதவர்களோ, எவனுக்கு எவவிதமான பெளருஷமிருக்கிறதோ அவற்றை நாளைப்பராபபோம்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, சிகண்டியானவன், உலூகனை நோக்கி, 'நீ எப்பொழுதும் பாவங்களில் பறறினவனுன அரசனிடம், 'அரசனே! நான்

யுத்தத்தில் குருரமான செய்கையைச் செய்வதை நீ பார். எவருடைய வீரயத்தையடுத்து யுத்தத்தில் ஜயத்தை நினைக்கிறாயோ அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய பிதாமஹரை நான் தேரிலிருந்தும் விழச்செய்வேன். மஹாதமாவான பிரமமாவால் பீஷ்மரின் வதத்திற்காக நான் படைக்கப்பட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் எல்லாவில்லாளிகளும் விழித்திருக்கையில் பீஷ்மரைக் கொல்லவேன் என்று சொல்லவேண்டும்' என்று இந்தவார்த்தையைச் சொன்னான். திருஷ்டத்யுமனன், கைதவ்யனுன உலூகனை நோக்கி, 'நீ ராஜபுத்திரனுன துரியோதனனிடம், 'நான் துரோணரைக் கூட்டத்தோடும் பநதுக்களோடும் கொல்லவேன். மேலும், முன்னோர்கள்செய்த பெரிதான அனுஷ்டானத்தை நான் அவஸ்யம் செயயவேண்டும். நானும், மறவன செய்யமுடியாத செயலைச் செய்வேன்' எனநிற என்னுடைய வார்த்தையைச் சொல்லவேண்டும்' என்று இந்த வார்த்தையைச் சொன்னான். தர்மராஜர் உலூகனை நோக்கிக் கருணையினால், 'ஓ! அரசனே! நான் எவவிதத்தாலும் ஞாநிகளின் வதத்தை விருமபேன். கெடுமதியுள்ளவனே! உன்னுடைய குற்றத்தினாலேதான் இதெல்லாம் (நோகிறது) எனபது வெளிப்படை' என்று சொல்' என்று உரைத்துவிட்டு, 'அப்பனே! உலூக! ஆகையால், அபிராயமுண்டானால் போ, தாமதம் வேண்டாம். அல்லது, இங்கேயே இரு. உனக்கு மகன்குமுண்டாகுக. நாங்களோ உன்னுடைய உறவினா' என்று பெரிய வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பிறகு, உலூகனே, தர்மபுதரான யுதிஷ்டிரிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு துரியோதனராஜன இருக்குமிடம் சென்றான். ஓ! பாரதரே! உலூகன், பிறகு, பொறுதவனுன துரியோதனனிடம் வந்து, அராஜுன்ன சொன்ன எல்லாவார்த்தையையும் சொன்னபடி சொன்னான். வாஸுதேவர், பீமன், தர்மராஜா ஆகியஇவர்களின் ஆண்மையையும், நகுலன், விராடன், துருபதன், ஸஹதேவன், திருஷ்டத்யுமனன், சிகண்டி ஆகிய இவர்களுடைய வார்த்தையையும், திருஷ்ணாஜுனர்களுடைய சொல்லையும் முழுமையும் சொன்னபடி சொன்னான். ஓ! பாரதரே! பரதஸரேஷ்டனுன துரியோதனன் கைதவ்யனுடைய அநத வார்த்தையைக்கேட்டு, ஸூரியோதயத்துக்குள் சேனைதலைவர்களெல்லாரும் சோநது நிற்கும்படி துசசாலனையும் கர்ணனையும் சகூனியையும் தங்கள் சைனியத்தையும் மிதரசனியத்தையும் கட்டளையிட்டான். பிறகு, காணனால் தூதர்கள் கட்டளையிடப்பட்டு மிக்க விரைவுடனகூடிச் சிலர் தோகளாலும்,

சிலர் ஒட்டகங்களாலும், சிலர் பெணகுதிரைகளாலும், சிலர் பெரிய வேகமுடைய நல்ல குதிரைகளாலும், 'உதயததிறகுமுநதி படை ஸிததமாகவேண்டும்' என்று காணனுடைய ஆஜனரூபால் அரசர் களைக் கட்டளையிட்டுக்கொண்டு சீக்கிரம் எல்லாச்சேனைகளையும் சூழ்ந் தாகள.

நூற்றறுபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

உ லா க து தா க ம ன ப ர் வ ம் (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் சேனைகளை யுத்தத்திற்குப் புறப்படச்செய்ததும், திருஷ்டத்யும் னன் பீமஸேனன் முதலானவர்கள் துரியோதனன் முதலானவர்களோடு முறையே எதிர்க்க வேண்டுமென்றுசொல்லியதும்.)

உலாகனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, குரதியின புத்திர ரான யுதிஷ்டிரா, திருஷ்டத்யுமனனை தலைவனாக உடையதும் திருஷ்ட த்யுமனன்வசத்தை அடைந்ததும் பிரவேசிக்கமுடியாததும் அசை வற்ற கடலுக்கு நிகரானதும் பீமார்ஜுனர் முதலிய மஹாரதாக்களால் காக்கப்பட்டதும் பூம்போல அசைவற்றதும் ரதகஜதூரகபதாதிக ளான நாலவகைப்படையையுமுடையதுமான சேனையைப் பிரயாணம் செய்வித்ததா. அதனுடைய முகப்பில், பெரிய விலையுடையவனும் பாஞ்சால புத்திரனும் யுத்தத்தில கெட்டமதத்தை உடையவனும் துரோணரை எதிராக விருப்பமுள்ளவனுமான திருஷ்டத்யுமன் சேனைகளை நடத்தினான். அவன், வலிமைக்கும் ஊக்கத்திற்கும், தக்கபடி, தேராளிகளைக் கட்டளையிட்டான். காணன் பொருட்டு அர் ஜுனனையும் துரியோதனன்பொருட்டுப் பீமஸேனனையும் சல்யன் பொருட்டுத் திருஷ்டகேதுவையும் கிருபரன்பொருட்டு உததமௌ ஜஸையும் அர்வததாமாவின்பொருட்டு நகுலனையும் கிருதவர்மாவின் பொருட்டுச் சைபயனையும் ஜயதரதனினபொருட்டு விருஷ்ணிவம் சததில் பிறந்த யுபுதானனையும் கட்டளையிட்டான் ; முன்னணியில், பீஷ்மரன்பொருட்டுச் சிகண்டிபையும் ஏறபடுததினான் ; சகுனியின் பொருட்டு ஸஹதேவனையும் சலனினபொருட்டுச் சேகிதானனையும் த்ரிகர்த்தர்களின்பொருட்டுத் திரௌபதியின்புத்ரர்கள் ஐவனரையும் கட்டளையிட்டான். அவன், காணபுதரான விருஷ்ஸேனனுக்கும் மற அரசாக்குக்கும் அபிமனயுவை நியமித்தான். ஏனெனில், அவன், அவனை (தீதிறமையுள்ளவனும்) போரிஷ் அர்ஜுனனைவிட

மேலானவனுமாக நினைத்தான். ஜவாலேபோன்ற நிறமுடையவனும் பெரிய வில்லுடையவனுமான அவன், இவ்விதம், அந்தப் போர்வீரர்களைத் தனியாகவும் சோதனையே பிரித்துவிட்டுத் துரோணரை (தன்) பாகமாகச் செய்துகொண்டான். பெரியவில்லுடையவனும் சேனாபதிகளுக்குத் தலைவனும் மேதாவியுமான திருஷ்டதயுமன்ன, விதிப்படி அணிவகுத்தபின் யுத்தத்தில் மனம் ஊன்றிய பிறகு, உத்தேசித்தபடி, பாண்டவர்களின் படைகளைக் கூட்டிப் பாண்டவர்களுடைய வெற்றிக்காக யுத்தகளத்தில் ஸ்ரந்ததனாக இருந்தான் என்றான்.

உலூகதூதா கமனபரீவம் பூநீநீநீறு.

கூற்றறுபத்தைந்தாவது அந்நாயம்.

ரதாதி ரதஸங்கியானபர்வம்.

(பீஷ்மர் தமது வல்லமையைத் துரியோதனனுக்குக் கொல்லி அவனுக்கு அபயப்பரதானம் செய்ததும், துரியோதனைத் தன்சேனையிலுள்ள ரதாதீரதர்களுடைய கண்சீகைச் கொல்லும்படி அவரைக் கேட்டதும், அவர் அதனைக் கூறியதும்)

திருதராஷ்டிரன், ஸௌசபனை நோக்கி, 'அாஜுனன் யுத்தத்தில் பீஷ்மரை வதஞ்செய்வதாகப் பிரதிஜைஞ்செய்த பொழுது, துரியோதனன்முதலிய மந்தார்களான என்னுடைய புத்திரர்கள் என்னசெய்தார்கள்? வாஸுதேவரைச் சகாயமாகவுடையவனும் உறுதியான வில்லையுடையவனுமான தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் (எனது) பிதாவான பீஷ்மரைக் கொன்றுவிட்டானென்றே ஆலோசிக்கிறேன். மிக்க அறிவுள்ளவரும் பெரியவில்லையுடையவரும் யுத்தம் செய்கிறவாக னிற சிறந்தவருமான அந்தப் பீஷ்மரும் அாஜுனனுடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு என்னசொன்னார்? கௌரவர்களுடைய பாரததைப் பொறுப்பவரும் பெரிய புத்தியையும் பராக்கரமதையுமுடையவருமான பீஷ்மர், சேனைக்குத் தலைவராயிருப்பதை அடைந்து என்னசெய்தார்?' என்று கேட்டான்.

பிறகு, ஸௌசயன், கௌரவர்களில்வயதுசென்றவரும் அவ்வற்ற திறமைவாய்ந்தவருமான பீஷ்மர் சொன்னபடி, எல்லாவற்றையுமே அவனிடம் தெரிவிக்கலானான். 'ஓ! அரசே! சந்தனுவின புத்திரரான பீஷ்மா சேனைக்குத் தலைவராக இருப்பதையடைந்து, துரியோதனைச் சந்தேர்த்துக்கொண்ட செய்திவாபோல, 'நான், சுகதியாயுத்ததைக் கையிலுடையவரும் ஸேனாபதியுமான குமாரருக்கு நமஸ்

காரமசெய்து, இப்பொழுது உனக்குச் சேனாபதியாகப்போகிறேன் ; சந்தேகமில்லை. சேனையின் காரியத்திலும், பலவிதமான அணிவகுப்புகளிலும், கூலிக்காரர்களையும் ஸ்நேகததால் ஸஹாயமாகவந்தவர்களையும் வேலைபைச செய்யும்படி செய்வதிலும் அறிவுடையவனாக இருக்கிறேன். மஹாராஜனே ! படைகளை வரிசைப்படுத்தி நடத்துவதிலும், யுத்தத்திலும், அப்படியே யுத்தத்தில் பகைவார்களுடைய கணைகளைத் தடுக்கும் செய்கைகளிலும், பிருகஸ்பதி அறிவதுபோல நன்கு அறிவேன். தேவர்கள் கந்தாவர்கள் மனிதர்கள் இவர்களுடைய அணிவகுப்புகளின் தொடக்கங்களையும் நன்கு அறிவேன். நான் அவைகளாலே பாண்டவர்களை மயங்கச்செய்வேன். உன் மனத்திலுண்டான தாபமானது போகட்டும் அரசனே! அப்படிப்பட்ட நான், உண்மையாக உன்படையைக்காக்கிவளவிச சாஸ்திரப் புற யுத்தம் செய்வேன். உன் மனத்திலுண்டான தாபமானது நீங்கட்டும்' என்னும் இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார்.

துரியோதனன், 'ஓ! புஜபலம்மைந்தவரே! காங்கேயரே! எனக்கு ஸமஸ்தமானதேவாஸுரர்களிடத்திலும் அச்சமில்லை. இதனை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். அப்படியிருக்க, எவராலும் வெல்ல முடியாதவரான நீர் சேனாதலைவராக நிலைத்து நிற்கையிலும், வீரர்களில் சிறந்தவரும் யுத்தத்தைக் கொண்டாடுகிறவருமான துரோணரும் இருக்கையிலும், கேட்கவும் வேண்டுமா ? வீரர்களிற சிறந்தவர்களான நீங்கள் உறுதியாயிருக்கும்பொழுது எனக்கு வெற்றியே. ஓ! குருஸரேஷ்டரே! தேவராஜமும் அடைதற்கரிதன்று. இது நிச்சயம். ஓ! கௌரவரே! பகைவருடையதும் என்னுடையதுமான ரதிகாளுடைய கணக்கையும் அப்படியே அதிரதார்களுடைய கணக்கையும் முழுமையும் அறியவிரும்புகிறேன். பகைவர்களுக்கும் அப்படியே எனக்கும் பிதாமஹரான நீர் ஸமாததராக இருக்கிறீர். நான் இந்த எல்லா அரசர்களோடும் சேர்ந்து அதனைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றான்.

பிஷ்மர், 'காந்தாரியின் புத்திர ! அரசர்களிற் சிறந்தவனே! பூமியைப் பரிபாலனம் செய்கின்றவனே! உனது சேனையிலுள்ள 1 ரதிகர்

1 அதாத் ரதன் = ஒரு தேராளியின்சக்தியில் பாதி கொண்டவன். அதாவது, ஒரு தேராளியோடு எதிர்த்துத் தோல்வியடைபவனென்பது.

ஸமரதன் = ஒரு தேராளியோடு எதிர்த்துநின்று தோல்வியடையாமல் போரெய்ய வல்லவன். ஏகாதன், ரதிகன், ஸமரதன் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். இவர்களில் சிறந்தவனை 'ரதோதாரன்' என்றும் 'ரதஸததமன்' என்றும் இவகேவழங்குகிறார்.

களும் அதிரதர்களுமான தேராளிகளுடைய கணக்கைக் கேள். உன்னுடைய இரதச் சேனையில் அனேகமாயிரங்களும் பதினாயிரங்களும் கோடிகளுமான ரதங்களிருக்கின்றன. முக்கியர்களின் வரிசையாக என்னிடம் சேள். முதலிலே, துச்சாஸனன் முதலிய நூறு ஸ்வேஹா தராகளோடு நீ சிறந்த ரதிகன். எல்லாரும் ஆயுதங்களில் பழகினவர்களும் வெட்டுவதிலும் பிளப்பதிலும் வல்லவர்களும் தோத்தட்டிலும் யானைக்கழுத்திலும் கதைபிலும் பட்டாக்கத்தியிலும் கத்தியிலும் கேடகத்திலும் தோந்தவர்களும் தேரோட்டுபவர்களும் அடிப்பவர்களும் அஸ்திரங்களை அப்பியஸ்திரங்களும் வேலையின் பொறுப்பை நிறைவேற்றுகிறவர்களுமானவர்கள். பாணத்திலும் அஸ்திரத்திலும் துரோணருக்கும் சரதவானை கருபருக்கும் சிவ்யர்களானவர்கள். ¹ பாண்டவர்களாலே தீவகுசெய்யப்பட்டவர்களும் மாணமுடையவர்களான இந்தத்தார்த்தராஷ்டிரர்கள் யுத்தத்தில் கெட்டமது முள்வர்களான பாஞ்சாலர்களை யுத்தத்தில் கொல்லுபவர்கள். பரதஸரேஷ்டனே! அப்படியே, உன்னுடைய எல்லாச்சேனைக்கும் பதியான நான பாண்டவர்களைவென்று பகைவர்களை நாசம்செய்வேன். என்னுடைய சொந்தக் குணங்களைச் சொல்லக் கூடியவனாகவில்லை; உன்னால் அறியப்பட்டவனாகவே இருக்கிறேன். ஆயுதத்தைத் தாங்குபவர்களின் சிறந்தவனும் போஜ (வம்சத்திற்பிறந்தவ) னுமான கருதவரமாவோ அதிரதன். அவன் யுத்தத்தில் உன்னுடையவிருப்பத்தை நிறைவேற்றுவான். சரதேகம்பில்லை. ஆயுதங்களை அறிந்தவர்களால் வெல்லமுடியாதவனும் (பாணங்களைத்) தூரத்தில் போகும் படி விடுபவனும் பலமான ஆயுதங்களுள்ளவனுமான அவன் இந்திரன் அஸுரர்களைக் கொல்லுவதுபோலப் பகைவர்களுடைய சேனையைக் கொல்லுவான். பெரியவிலையுடையவனும் மதராஜனுமான சல்யன் எனனால் அதிரதனாகக் கருதப்பட்டான். அவன் தனது மருமகனைவிட்டு எந்நாளும் ஒவ்வொருயுத்தத்திலும் வாலுதேவரு

மஹாரதன் = பதினோராயிரம் தேர்வீரர்களை எதிர்ப்பவன்; அல்லது, பதினோராயிரம் தோவீர்களுக்குத் தலைவன். இவனை, 'ரதயூதபன்' என்று இங்கே வழங்குகிறார்.

அதிரதன் = எண்ணில்லாதபோர்வீரர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்லவன். இவனை, 'ரதயூதபயூதபன்' என்று இங்கே வழங்குகிறார்.

¹ 'பாண்டவேயை.' எனபது மூலம்; 'பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தவர்களால்' என்றும் தொள்ளலாம்.

டன் போட்டி போட்டிகிறவனுயிருப்பதால், உனக்கு அதிரதனாகக் கருதப்பட்டான். அவன் யுத்தத்தில் கடல அலைகள் போன்ற பாணங்களாலே பகைவர்கட்டங்களை நீளையசெய்கிறவனாகி மஹா ரதர்களான பாண்டவர்களுடன் போராசெய்வான். ஆயுதங்களைப் பயின்றவனும் உனக்கு அனுகூலமான நண்பனும் ஸோமதததன் புத்திரனும் பெரியவிலலை யுடைபவனுமான பூரிஸாவஸானவன் அதிரதன். அவன், பகைவர்களுடைய சேனைக்குப் பெரியநாசத்தைச் செய்வான். மஹாராஜனே! ஸிந்துதேசத்தரசனான ஜயதரதனானவன் த்விரதன் (=இரண்டு தேராளிகளுக்குச்சுமானன்) என்று என்னால் கருதப்பட்டான். அரசனே! தேராளிகளிறுகிறதவனான அவன் யுத்தத்தில் பராக்ரமத்தைச்செலுத்தி யுத்தமசெய்வான். திரௌபதியைக்கவராதபொழுது பாண்டவர்களாலே துன்பத்தையடைந்தவனுயிருக்கிறான். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகிறவனான அவன் அந்தத் துன்பத்தை நீனைக்கிறவனாகி யுத்தமசெய்வான். அரசனே! அவன், அப்பொழுது, உக்கிரமான தவத்தைச்செய்து யுத்தத்தில் பாண்டவர்களோடு போரிசெய்வதற்காக அரிதான வரத்தை அடைந்திருக்கிறான். குழந்தாய்! தேராளிகளிறுகிறதவனான அப்படிப்பட்ட இவன் யுத்தத்தில் அந்தப்பகையை நீனைத்து விடக்கூடாததான பிராணனையும் விட்டுப் பாண்டவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்வான்.

ஊற்றறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ர.த.தா திரதஸங்கியான பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் துர்யோதனன்கேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களை அவனுக்குக் கொல்லியது.)

காமபோஜதேசத்தரசனான ஸுதக்ஷிணனோ ஸமரதனாகக் கருதப்பட்டான். அவன் யுத்தத்தில் உன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விரும்புகிறவனாகிப் பகைவருடன் போராசெய்வான். ராஜஸரேஷ்டனே! கௌரவர்கள், ரதிகஸரேஷ்டனான இவன் உன்னிமித்தமாக யுத்தத்தில் செலுத்துகிற பராக்ரமத்தை, இந்திரனுடைய பராக்ரமத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்ப்பார்கள். மஹாராஜனே! கடுமையாகவும் வேகமாகவும் அடிக்கிறவனான இவனுடையதோகலின் கூட்டத்தில் வீட்டிழ்த்துக்கொண்ட வரவுபோலக் காமபோஜர்களு

டைய வரவானது ஏற்படும் மாற்றிஷ்மதிகரந்தில் வஸிப்பவனும் நீலமான கவசமுடையவனுமான நீலனென்கிற உன்னுடையரதிக னானவன் தோக்கூட்டத்தோடு பகைவாகளை நாசம்செய்வான். கௌரவமுள்ளவனே ! குருநாதன் ! முன்னமே ஸஹதேவனுடன் பகைகொண்டவனான இவன் எப்பொழுதும் உன்னிமித்தமாக யுத்தம் செய்வான். அப்பா ! அவரத்திதேசத்தரசர்களும் திறமைவாய்ந்தவர்களும் யுத்தத்தில் உறுதியான வீரயத்தையும் பராகரமத்தையும் உடையவர்களுமான விரதன் அனுவிரதன் இருவரும் ரதிகர்களிற் சிறந்தவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்கள். மஹாராஜனே ! புருஷஸரேஷ்டர்களும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவாகளுமான அப் படிப்பட்ட இவர்கள், யுத்தத்தில் யூதபதிகளான இரண்டு யானைகள் யானைகூட்டத்தின் மத்தியில் விளையாடுவதுபோலக் கூட்டத்தின் மத்தியில் ஸஞ்சரிககிறவர்களாகி யமனபோலக் கையிலிருந்தும் விடப் பட்ட கதை, பட்டாகத்ததி, கத்தி, நாராசம், தோமாம் ஆகிய இவை களாலே பகைவரது படையை எரிககப்போகின்றார்கள். தரிகாதத் தேசாதிபதிகளான பிரதாசுகள் ஐவரும் சிறந்த ரதிகர்களாக என் னால் கருதப்பட்டார்கள். அவர்கள் விராடநகரத்தில் அப்பொழுது பாண்டவர்களுடன் விரோதத்தைச் செய்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். ராஜஸரேஷ்டனே ! அவர்கள் யுத்தத்தில் உயமகிளம்புகின்ற அலை களையுடைய கங்கையை மகரங்கள் கலக்குவதுபோல உயரக்கட்டப் பட்ட கொடிச்சிலைகளையுடைய பாண்டவர்களுடைய சேனையைக் கலக்குவார்கள். ராஜஸரேஷ்டனே ! ஸத்தியரதனை முதன்மையாக வுடைய அந்த ஐவரும் (ஐந்து) ரதிகர்கள். பாரத ! இவர்கள் பாண்டு யுத்திரனும் பீமஸேனனுக்குத் தம்பியும் திக்குக்களை வெல்லுவவனு மான அராஜுன்னனால் யுத்தத்தில் முனையப்பபட்ட தீங்களை நினைக் கிறவர்களாகிப் போரபுரிவார்கள். அவர்கள் பாண்டவர்களுடைய அந்த மகாரதிகர்களை எதிர்த்துப் பெரிய விற்களையுடையவர்களும் கூத்ததிரியர்களுடைய பொறுப்பைத் தாங்குவவர்களுமான சிறந்தவர் களைச் சிறந்தவர்களைப் பார்த்துக் கொல்லுவார்கள். லக்ஷ்மணனென்கிற உன்னுடைய யுத்திரனும், அப்படியே, துச்சாஸனனுடைய யுத்திர னுமாகிய அவ்விருவர்களும் புருஷஸரேஷ்டர்களும் யுத்தத்தில் ஓடா தவர்களும் யிருப்பவர்கள். குருஸரேஷ்டனே ! யௌவனமுடைய வர்களும் மென்மையான சரீரமுடையவர்களும் ராஜயுத்திரர்களும் வேகமுடையவர்களும் யுத்தவகளுடைய விசேஷங்ளை அறிந்தவா களும் எங்கும் சேனையைச் செலுத்துகிறவர்களும் தேராளிகளில்

சிறந்தவர்களுமான ஆவ்விருவரும் ரதிகாகளாக என்னால் கருதப்பட்டார்கள். சூத்திரியதர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களான அந்த வீரர்கள் பெரிதான காரியத்தைச் செய்வார்கள். மஹாராஜனே! நரஸ்ரேஷ்ட! தண்டதாரணைப்பவன் ஒருரதிகன். அவன், உன்னுடைய யுத்தத்தில், தன் சேனையினால் காககப்பட்டவனாகச் சண்டை செய்வான். ஐயா! அப்படியே, கோஸலதேசத்தரசனும் தேராளிகளில் சிறந்தவனும் பெரியவேகத்தைபுறம் பராகிரமத்தையுமுடையவனுமான பிருஹதபலனானவன் ரதிகனாக என்னால் கருதப்பட்டான். உகதிரமான ஆயுதத்தை யுடையவனும் பெரிய வில்லையுடையவனும் திருதராஷ்டிரரின புத்திராகளுடைய ஹிதத்தில் பற்றுள்ளவனுமான இவன் யுத்தத்தில் தன்உறவினர்களை மகிழ்விப்பவனாகப் போரா செய்வான். அரசனே! சரதவானுடைய புத்திரரும் அதிரதருமான கிருபநானவா பிரியமானபிராணன்களில் ஆசையைவிட்டு உன்னுடைய பகைவர்களை எரிப்பாரா ஐயா! எவராலும் வெல்லமுடியாதவரும் கராததிகேயாபோல நாணற்கொத்திருந்தும் கௌதமமஹரிஷிக்குப் புத்திரராக உண்டானவரும் ஆசாராயருமானஅவா யுத்தத்தில் பலவிதமான ஆயுதங்களையும் விறகையுமுடைய மிகப் பலவான சேனைகளை அக்னிபோல் எரிக்கிறவராகச் சஞ்சரிப்பாரா.

ஶுற்றறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

ர தா திர த ஸ ங் கி யா ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பீஷ்மர் துரியோதனன்கேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களை அவனுக்குக் கொல்லியது.)

அரசனே! உனக்கு அம்மானான இந்தச்சகுனி ஒருதேராளி. இவன் பாண்டவர்களுடன் வைரத்தைச் செலுத்தி யுத்தம் செய்வான். இதில் சந்தேகமில்லை. யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் செல்லுகிறவனான இவனுடையசேனையானது, பலவிதமாகச் செய்யப்பட்ட ஆயுதங்களாலே நிறைந்ததும் வேகத்தில் வாய்வினை வேகத்திற்கு ஸம்மானமும் வெல்லமுடியாததுமானது. பெரியவில்லையுடையவரும் எல்லா வில்லாளிகளுக்கும் மேற்பட்டவரும் யுத்தத்தில் பலவிதமாகப்போரா செய்பவரும் உறுதியான அஸ்திரங்களை யுடையவருமான துரோண புத்திரா மகாரதர். • மகாராஜனே! இவருடைய பாணங்களோ அர்

ஜுன்னுடைய பாணங்கள்போல வில்லிவிருந்தது வீடுபட்டுச் சேர்ந்த வைகளாகச் செல்லுகின்றன. தேராளிகளில் சிறந்தவரும் வீரருமான இவர் எனினால் இவ்விதமானவரென்று கணக்கிடமுடியாதவா. இந்த மஹாதர், விரும்பினால், உலகங்கள் மூன்றையும் எரித்தாலும் எரிப்பாரா. ஆசிரமவாஸிகளான ரிஷிகளுடைய தவத்தால் சிறைந்த கோபம், பலம் இவைகளுடைய வடிவமாயுள்ளவர். சிறந்த புத்தியையுடைய இவா, துரோணரால் தேவஸம்பந்தமான அஸ்திரங்களால் அனுகூலிக்கவும் பெற்றிருக்கிறார். அரசாக்களில் சிறந்தவனே! பரதஸரோஷ்ட! இந்த வேதியா எப்பொழுதும் ஆயுளை விரும்புகிறவா. இரண்டு சேனைகளிலும் இவருக்குச் சரியானவன் ஒருவனுமில்லை. சிறந்த சரீரத்தையுடைய இவர், ஒரேதேருடன் தேவர்களுடைய ஸைய்யத்தையும் கொல்லுவாரா; கையுறையின் சபத்ததால் மலைகளையும் பிளக்கச்செய்வார். கணக்கிடமுடியாத குணங்களை யுடையவரும், வீரரும், நன்கு அடிக்கிறவரும், பயங்கரமான ஒளியையுடையவரும், தண்டபாணியான யமனபோலத் தாங்கமுடியாதவருமான இவா அநதகன்போல ஸஞ்சரிப்பார். பாரத! கோபத்தில யுகமுடிவிலுண்டான அகனிகரு நிகரானவரும் சிங்கத்தின் கழுத்திப்போன்ற கழுத்தையுடையவரும் மிக்க பலத்தையுடையவருமான இவா யுத்தத்தில் மிச்சமுள்ளதை முடிவுசெய்வாரா. பெரியதேஜஸையுடையவரும், பிராயமுதிரந்தவராயிருந்தாலும் யுவாக்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவரும் இவருடையபிதாவுமான துரோணரோ யுத்தத்தில் பெரியகராயத்தைச் செய்வார். இதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. யுத்தத்தில் பொறுப்பையுடையவரானஇவா, அஸ்திரமாகிற காற்றினால் உண்டானதும் சேனையாகிற காய்ந்தபுல்லுகளாலும் விறகுகளாலும் கிளம்பினதுமான (அகனிபோலப்) பாண்டுபுத்திரனுடைய படைகளை எரிப்பாரா. அதிரதரும் மனிதருட் சிறந்தவரும் பரதவா ஒருடைய புத்திரருமானஇவா தீவரமும் உனக்கு நன்மையுமானசெயலைச் செய்வார். எல்லா அரசாக்குக்கும் ஆசிராயரும் பிராயமுதிரந்தவருமான குருவானவா ஸருஞ்சயாகளை நாசம் செய்வாரா. அரஜுன்னே இவருக்குப் பிரியனுனவன். பெரியதில் லையுடையவரானஇவா, குணங்களால்ஜயிக்கப்பட்டதும் ஜவலிக்கிறதுமான ஆசிராயத்தன்மையை நினைத்து, காரியங்களை ஸரமில்லாமற் செய்கிறவனுனதனஞ்சயனை ஒருபொழுதும் கொல்லமாட்டாரா. வீர! அர்ஜுன்னுடைய விஸ்தாரமானகுணங்களாலே எப்பொழுதும் அவனைக் கொண்டாடுகின்ற பாரதவாஜர் அவனைப் புத்திரனைக்காட்டிலும்

அதிகமாகப்பார்க்கிறா. பிரதாபசாலியான இவர் யுத்தத்தில் ஒரே தேரோடு திவயாஸ்திரங்களாலே தேவர்களும் கந்தாவர்களும் மனிதர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தாலும் கொன்றுவிடுவாரா. அரசனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனும், தேராளிகளில்கிறந்தவனும், பகைவருமவிரருமான ரதிகர்களைவருத்தகினவனுமான பெளரவன், உன்னுடைய மகாரதனாக என்னால் கருதப்பட்டான். அவன் தன்னுடையபெரியசேனையினால் பகைவர்களுடையசேனையை வாட்டுகிறவனாகக் கூளத்தினருவியலை அகனியின் வேகம் எரிப்பதுபோலப் பாஞ்சாலர்களை எரிப்பான். அரசனே! ராஜபுத்திரனும், உண்மையானகீர்த்தியையுடையவனுமான ப்ருஹதபல நென்பவன் ஒரு ரதிகன். அவன் உன்னுடைய பகைவர்ப்படையில் காலன்போல ஸஞ்சரிப்பான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! விசித்திரமான கவசங்களையும் ஆயுதங்களையுமுடையவர்களான இவனுடையபோர்வீரர்கள் யுத்தத்தில் உன்னுடைய பகைவர்களின் கூட்டங்களை அடக்கிறவர்களாகச் சஞ்சரிப்பார்கள். சிறந்ததேராளியும் கர்ணனுடைய புத்திரனுமான விருஷ்ணேன், உன்னைச்சேர்ந்த மஹாரதன். பலசாலிகளில்கிறந்தவனுன் அவன் உனது பகைவாசேனையை எரிப்பான். அரசனே! பகைவீரர்களைக் கொல்லுகிறவனும் மதுவமசத்தில் பிறந்தவனும் மிகக்கேஜையைமுடையவனுமான ஜலஸந்த நென்பவன் உன்னைச்சேர்ந்த சிறந்த ரதிகன். இவன் யுத்தத்தில் பிராணனையும் விடுவான். நீண்டகைகளையுடைய இவன் யுத்தத்தில் யானையின்பிடரில் சமர்த்தனாயிருந்துகொண்டோ, அல்லது, தேரோடேயோ, பகைவர்சேனையை அழிப்பவனாக யுத்தம்செய்வான். மஹாராஜனே! ராஜஸ்ரேஷ்ட! என்னால் ரதிகளுக்கே கருதப்பட்ட இவன் உன்னிமித்தத்தில் பெரிய யுத்தத்தில் சேனையுடன் பிராணனைத் தியாகம்செய்வான். அரசனே! பராகிரமத்துடன் யுத்தம் செய்பவனும் விசித்திரமாக யுத்தம்செய்பவனும் யுத்தத்தில் பயம் நீங்கினவனுமான இவன் உன்னுடைய பகைவருடன் சண்டைசெய்வான். அரசனே! யுத்தத்தில் திரும்பாதவரும் சூரரும் யுத்தத்தில் யமனுக்கு ஸம்மானவருமான பாஹலிகர் என்னாலே அதிரதராகவே கருதப்பட்டார். அரசனே! இவா யுத்தத்தையடைந்து வாயுவைப் போல் எவ்விதத்தாலும் திரும்பமாட்டார். இவா யுத்தத்தில் பகைவரைக் கொல்லுவாரா. மஹாராஜனே! சேனைக்குப் பதியும் யுத்தங்களில் அத்தபுத்தமான செய்கையையுடையவனும் சிறந்த தேரையுடையவனும் எதிரிகளுடைய தேர்களை முறிக்கிறவனுமான ஸத்தியவா நென்பன் உன்னைச் சேர்ந்த மகாரதன். யுத்தத்தைப்பார்த்தால்

இவன் ஒருவிதத்தாலும் வருத்தமடைவதில்லை. இவன் தேரின்மார்க்கததில் இருப்பவர்களான பகைவரினமேல் மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளி விழுவான். பகைவர்களிடத்தில் பராக்ரமத்தைக் காட்டுகிறவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான இவன் யுத்தத்திலுள்ள உன்னிமித்தம் நல்ல மனிதர்களுக்குத் தக்கதும் பெரிதுமான செயல்கையையச் செய்வான். அரசனே! ராக்ஷஸஸுமேஷ்டனும் குருமாரன செயல்கையையுடையவனும் மஹாரதனுமான அலம்புஸனுவன் முன் வைரத்தை நினைக்கிறவனாகி எதிரிகளைக் கொல்லுவான். எல்லாராக்ஷஸசேனைகளுக்கும் சிறந்த தேராளியும் மாயாவிபுமான இவன் உறுதியான பகையை யுடையவனாகி யுத்தத்தில் ஸஞ்சரிப்பான். பிராக்ஜோதிஷ்புரத்திற்கு அந்நிதியும் வீரனும் பிரதாபசாலியுமான பகததன யானைப்போர் செய்பவர்களில் சிறந்தவனும் ரத்ததிலேயும் ஸமர்த்தனுமானவன். அரசனே! முன்காலத்தில் இவனுடன் அராஜனனாகுப் பலநாளாயுத்தம் நடந்தது. காரதாரியின் புத்திர! இருவரும் ஐயத்தைவிடும்படி, பிறகு, இவன் நண்பனான இரத்திரனைக் கொன்றவப்படுததுதற்காக, மஹாதமாவான் அந்தப் பாண்டவனோடு நட்பைச் செய்தான். யுத்தத்தில் யானையின்பிடரிவிருப்பதில் வல்லவனான இவன், ஐராவத்தி விருப்பவனும் தேவர்களுக்கு அரசனுமான இரத்திரனபோல யுத்தம் செய்வான்.

நூற்றறுபத்தேட்டாவது அதயாயம்.

ர த ர தி ர த ஸ ங் கி ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(பிஷ்மர் கர்ணனை அர்த்தரதனாகச் சொல்லியதும், கர்ணன் பிஷ்மருள்ள வரை தான் போர் செய்வதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞை செய்ததும், பிஷ்மர் அவனை நிர்த்தீகனும், துரியோதனன் அவரை ஸமாதானம் பண்ணிப் பாண்டவர்படைபிலுள்ள ரதாதி ரதர்களைச் சொல்லும்படி கேட்டதும்)

பலவான்களும் ஆணமையிற் சிறந்தவர்களும் ஊன்றிய கோபதையுடையவர்களும் நன்கு அடிப்பவர்களும் காரதாரர்களில் முக்கியங்களும் தருணர்களும் அழகுபொருந்தியவர்களும் மிக்கபராக்ரமசாலிகளும் வெல்லமுடியாதவர்களும் ஒருங்குசேர்ந்தவர்களும் பிரதாக்களுமான அசுவன் விருஷகனென்னும் உன்னுடைய ரதிகர்களிருவருமே பகைவர்களை நாசம்செய்வார்கள். அரசனே! உனக்கு

நண்பனும் இஷ்டனும் எந்நாளும் யுத்தத்தில்கடுமையாயிருப்பவனும் உண்ணைப் பாண்டவர்களுடையுத்தத்தில் உதஸாகப்படுத்துகிறவனும் கடுமையுள்ளவனும் தண்ணைப் புகழ்பவனும் இழிவானவனும் ஸூர்ய புத்திரனும் உனக்கு மந்திரியும் நாயகனும் பந்துவும் அஹங்காரியும் மிகவும் மேலேபோனவனுமான இரத்தக காணன் யுத்தத்தில் பூண னுன் ரதிகனுமே யல்லன், அதிரதனுமல்லன். அறிவிலலாத இவன் கூடவே உண்டான கவசத்தை விட்டவனும் தீவயமான குண்டலங் களை விட்டவனும் எப்பொழுதும் பிறரை நிர்திப்பவனுமாயிருப் பவன். அதனால், இவன் பரசுராமருடையசாபத்தினாலும் பிராமமண னுடைய வராததையினாலும் கவசகுண்டலங்களான ஸாதனங்க ளுடைய பிரிவினாலும் என்னால் ஆரத்தரதனாகக் கருதப்பட்டான். இவன் அர்ஜுனனை எதிர்த்து மறுபடியும் உயிருடன் விடுபடான்' என்று சொன்னார். பிறகு, ஆயுதமெடுத்தவர்களெல்லாரினும் சிறந் தவரின் துரோணர், 'இது நீ சொன்னபடியே ஆகும் ஒருபொழு தும் பொய்யாகாது. இவன் யுத்தமதோறும் காவமுள்ளவனும் பரா முகனுமாகக் காணப்படுகிறான், (பிறர்களை) நிர்திப்பவனும் அஜாக கிரதையுடையவனுமாயிருக்கிறான். அதனால், என்னாலும் ஆரத்தரத் தாகக் கருதப்பட்டான்' என்று சொன்னார்.

இரத வார்த்தையைக்கேட்டு, ராதேயனே, கோபத்தினால் கண் களை உருட்டிவிழித்துப் பிஷ்மரை ஈட்டியினால் குத்துவதுபோலச் சொற்களாலே குத்துகிறவனாகச் சொல்லலானான்: 'பிதாமஹே ! நீ துவேஷத்தினாலே குற்றமில்லாதவனுன் எனனை இப்படியே எப் பொழுதும் அடிக்கடி சொற்களாகிற அடபுகளாலே, விரும்புகிறபடி, அறுக்கிறீர். அவையெல்லாவற்றையும் தூயோதன்னரிமித்தமாகப் பொறுக்கிறேன். நீரோ, எனனை இழிவானமனிதனைப்போல மந்தனாக நினைக்கிறீர். நீர் எனக்கும் எல்லா உலகத்திற்குமே அர்த்தரதராகக் கருதப்பட்டவர். இதில் ஸந்தேதகமில்லை. கங்காபுத்திரரான நீர் பொய் சொல்லக்கூடாது. நீர் எந்நாளும் கௌரவர்களுக்கு அணுகுலமில்லா தவர். அரசன் இதை அறிகிறதில்லை. நீர் குணங்களில் துவேஷத்தி லுலே வெறுப்பை உண்டாக்கவிரும்புகிறீர். எவனதான், யுத்தத்தில் பேதத்தை உண்டுபண்ண விரும்பமுள்ளவனாகி, உதாரமான செய் கையை உடையவர்களும் ஸமாளாகளுமான அரசர்களிடம் இவ் விதம் பராக்ரமத்தைக் குறைவாகப் பேசுவான்? ஓ! கௌவரே! க்ஷத்திரியஜாதிகுப் பிராயங்களாலும் நரைகளாலும் தனங்களா லும் உறவினர்களாலும் மகாரதத்தன்மையானது கணக்கிடக் கூடிய

தன்று. சூத்திரியஜாதியானது பலததால் சிறீததாகவும், வேதியாக
கா மந்திரங்களால் சிறந்தவர்களாகவும், வைபுரங்கள் தனத்தால்
சிறந்தவர்களாகவும், சூத்திரர்கள் பிராயத்தால் சிறந்தவர்களாகவும்
கருதப்பட்டனர். நீர் ரதிகாக்கோபும் அப்படியே அதிரதாக்கோபும்
இஷ்டப்படி சொல்லுகிறீர். நீர் விருப்பு வெறுப்புக்களுடன் கூடின
மயக்கத்தினால் பிரித்தலைச் செய்கிறீர்.' என்றும், 'ஓ! தூயோதன்!
நீண்டகைகளுள்ளவனே! (நல்ல காரியத்தை) நன்கு ஆலோசிசு கலாம்.
கெட்ட எண்ணமுடையவரும் உனக்குக் கெடுதலைச் செய்வருமான
இரதப் பிஷ்மரை விடக்கடவாய். அரசனே! புருஷஸரோஷ்ட! பரம
பரையாக வந்தசேனையும் பிரிக்கப்பட்டால் சோக்கமுடியாததாகு
மன்றோ? பலவிடங்களிலிருந்தும் கிளம்பிவந்த சேன்கள் பேதிககப்
பட்டால் சோக்கமுடியாதென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? பாரத!
யுத்தத்தில இரதப் போரவீரர்களுக்குப் பேதமானது உண்டாகிவிட
டது. நேரில நமக்குத் தேஜோபங்கம் மிகுதியாகச் செய்யப்படுகிறது.
ரதிகாக்கோ அறிவது எங்கே? அறப் அறிவுடைய பிஷ்மா எங்கே?
நான் பாண்டவர்களுடைய சேனையை வளைப்பேன். விண்போகாத
பாணங்களுடைய என்னை எதிர்த்துப் பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலாக
ளுடன் புலியையடைந்த காளைகள்போலப் பததுத் திகுக்களிலும்
செல்லுவார்கள். யுத்தமும் எதிர்த்தலும் ஆலோசனையில் நல்ல
வாந்தைகளும் எங்கே? வயது சென்றவரும் அறப்புத்தியுள்ளவரும்
காலனால் ஏவப்பட்டவருமான பிஷ்மா எங்கே? எந்நாளும் ஒருவ
ராகி உலக முழுமையோடும் போட்டி போடுகிறார். வீணான அறிவை
யுடைய இவா மறந்த ஒருமனிதனையும் மதிக்கிறாநிலை. முதியோக
ளிடமிருந்து கேட்கவேண்டுமென்பதன்றோ சாஸ்திரத்தில சொல்
லப்பட்டது? மிக்க முதியவர்களிடம் கேட்கவேண்டுமென பதது
இல்லையேயிலலை. அவர்கள் மறுபடி பாலர்களாகவல்லவோ கருதப்
பட்டார்கள்? ராஜஸரோஷ்டனே! நல்ல யுத்தத்தில நானொருவன்
பாண்டவர்களுடைய சேனையைக் கொல்வேன். புகழ் பிஷ்மரைச்
சேரும். அரசனே! உன்னால் இரதப் பிஷ்மா சேனாபதியாகச் செய்
யப்பட்டார். புகழானது சேனாபதியினிடம் சேரும்; போரவீரர்களை
யோ எவ்விதத்தாலும் சேருவதில்லை. அரசனே! பிஷ்மா ஜீவித்
திருக்குமபொழுது, எவ்விதத்தாலும் நான் போரபுரியேன். பிஷ்மர்
கொல்லப்பட்டபிறகோ, எல்லாமஹாரதர்களோடுமே போரபுரிவேன்
என்றும் சொன்னான்.

1 சகதியைக் குறைத்துச் சொல்லி, ஊக்கத்தைக் கெடுப்பது.

பிஷ்மர், 'ஸுதபுத்திர ! மிகப் பெரிதும் ஸமுத்திரத்திற்கு நிக
ரும் பல வர்ஷங்களாக ஆலோசிக்கப்பட்டதுமான தூர்யோதன
னுடைய யுத்தத்தில் இரதப்பொறுப்பானது என்னால் தாங்கப்பட்
டது. மிககதாபததைச் செய்வதும் மயிரி சிலிராகசெய்வதுமான
அநகக காலமானது நேரிட்டிருக்கும்பொழுது, எனனால் நமக்குள்
ளேயே பேதமானது செய்யத்தக்கதில்லை. அதனால், நீ ஜீவிககிராய்.
ஸுதபுத்திர ! நானே வயதுசென்றவனுயிருந்தாலும், இப்பொழுது,
இன்னொரு உன்னால் எதிர்க்கமுடியாதவன். நான் (உன்னுடைய)
யுத்தத்திலுள்ள ஸரததையையும் உயிரிலுள்ள ஸரததையையும்
அறுப்பேன். பெரிய அஸ்திரங்களை விடுகிறவரான பரசுராமரால்
எனக்கு ஒரு துன்பமும் செய்யப்படவில்லை நீயோ எனக்கு எதைச்
செய்யப்போகிறது ? பெரியோர்கள் தம் பலத்தைத் துதிப்பதான
இதைப் புகழ்கிறதேயில்லை. இழிவானவனே ! குலத்தில் பாவியான
வனே ! ஆனாலும், மிகவும் தாபததையடைந்தவனுனதால், உன்னை நோக்
கிச் சொல்லுவேன். காசிராஜனுடைய ஸவயமவரத்தில் கூடிய உலகி
லுள்ள சூதத்திரியக்கூட்டத்தை ஒற்றைத் தேரோடேயே வென்று
வேகமாகக் கன்னிகைகளைக் கவராததில், யுத்தங்களத்தில் ஒருவனு
என்னாலே இப்படிப்பட்டவார்களும் இன்னும் மேலானவர்களுமான
ஆயிரம்போகளை சேனைகளுடன் துரத்தப்பட்டார்கள். பகைகொண்ட
மனிதனால் உன்னையடைந்ததால், கௌரவர்களுக்கு நாசத்தின்பொ
ருட்டுப் பெரிதான கெட்ட நீதியானது நேரிட்டது. முயற்சிசெய்.
ஆண்பிள்ளையாக்கடவாய். எவனுடன் போட்டிப்போடுகிறாயோ அந்த
ஆணுனனோடு யுத்தங்களில் போர்செய். மிகக் கெட்டபுத்தியுள்
ளவனே ! நீ இரத யுத்தத்திலிருந்து விடுபடுவதைப் பார்ப்பேன்'
என்றா.

பிறகு, பிரதாபசாலியான தூர்யோதனராஜன், அவரைநோக்கி,
'காங்கேயரே ! என்னைப் பாரும். பெரிய காரயமோ ஏற்பட்டு
விட்டது. இது எனக்குச் சிறந்த நன்மையாகும்படி மனமொத்துச்
சிரதிக்கக்கடவீர். நீங்களிருவரும் எனக்குப் பெரியகாரியத்தைச்
செய்யப்போகிறீர்கள். மறுபடியும், பகைவார்களுடைய சிறந்த ரதிகா
களையும் அதிரதர்களையும் ரதங்களுடைய கூட்டங்களின் அதிபதி
களையும் கேடக விருமபுகிறேன். கௌரவரே ! எதிரிகளுடைய பலா
பலத்தைக் கேட்க விருமபுகிறேன். இரவு விடிந்தவுடன், இரத யுத்தம்
ஏற்படப்போகிறது' என்றான்.

நூற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ர தா தி ர த ஸ ங் கி யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பாண்டவகேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைக் கூறியது)

பீஷ்மர் சொல்லுகின்றார்:—அரசனே! உன்னைச் சோந்த ரதிகர்களும் அதிரதர்களும் அரததரதர்களும் சொல்லப்பட்டார்கள். அரசனே! இனி, பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தவர்களைக்கேளு. அரசனே! உனக்கு இப்பொழுது விருப்பமிருக்குமேயானால், நீ இந்த அரசர்களோடு பாண்டவர்களுடைய வேளையிலுள்ள ரதிகர்களுடைய கணக்கைக் கேள். ஐயா! பாண்டவனும் குருதிபுத்திரனுமான அரசன் சிறந்த ரதிகன். அவன் யுத்தத்தில் அகனிபோல ஸஞ்சரிப்பான். ஸந்தேகமில்லை. 'ராஜஸுரேஷ்டனே! பீமஸேனனோ¹ எட்டுமடங்குசொண்ட ரதிகன். கதையிலும் பாணங்களாலும் போராபுரிவதில் அவனுக்குச் சமமானவனில்லை. பதினாயிரம் யானைகளின் பலத்தை யுடையவனும் பகைவர் விருத்தியடைவதைப் பொறுதலனுமான அவன் பராக்ரமத்தில் மனிதனயில்லை. புருஷஸுரேஷ்டர்களும் அஸுவினீ தேவதைகள் போன்ற ரூபமும் தேஜஸுமூடையவர்களான மாததிரியின்புத்திரர்களிருவர்களுமே இரண்டு ரதிகர்கள். இவர்கள் சேனையினமுன்னணியிலின்று (தாங்களடைந்த) மிக்கதுன்பங்களைகினைத்துக் கொண்டு நுத்திரர்போல ஸஞ்சரிப்பார்கள். அதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. அவர்கள் எல்லாருமே மகாதமாக்களும் ஆசசாமரங்கள போல உயரந்தவர்களும் அளவினால மற்ற மனிதர்களைக்காட்டிலும் (கடடைவிரலையும் சுட்டுவிரலையும் நீட்டி அளப்பதான) ஓட்டை உயரம் அதிகருமாயுமுள்ளவர்கள். பாண்டுபுத்திரர்களெல்லாரும் சிங்கத்தின் சரீரம்போன்ற சரீரமுள்ளவர்களும் மிக்கபலசாலிகளுமானவர்கள். அப்பா! எல்லாருமே பிரம்மசாயத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும் தவம்பொருந்தியவர்களும் லஜ்ஜையுள்ளவர்களும் புருஷர்களில் சிறந்தவர்களும் புலிகளபோல மிக்கவலிமைபொருந்தியவர்களானவர்கள். வேகத்திலும் அடிப்பதிலும் நசுக்குதலிலும் எல்லாருமே மனிதர்களை மிஞ்சினவர்கள். பரதஸுரேஷ்டனே! திக்குக்களை ஐயிக்குமபொழுது, இவர்களெல்லாராலும் அரசர்கள் ஐயிக்கப்பட்டார்கள். கௌரவ! இவர்களுடைய ஆயுதங்களையும் கதைகளையும் சாங்களையும் சிலா ஒருபொழுதும் தாங்குவதில்லை.

¹ எட்டுத் தோள்களுக்கு நிகரானவன்.

சிலர் யுத்தத்தில் இவர்களுடைய விறகளை நானேற்றுவதற்கும் பெரிய கதைகளைத் தூக்குவதற்கும் பாணங்களை விடுவதற்கும் சக்தாகளாயிலலை. பாலாகளாயிருக்கையிலும், இவர்கள் வேகத்திலும் லக்ஷ்யத்தை அறுப்பதிலும் 1 உணவிலும் புழுதி 2 விளையாட்டிலும் உங்களுள் லாரையுமே அதிகரித்தார்கள். மிக்கவலிமையுடைய எல்லாருமே இந்தச் சேனையை எதிர்த்து யுத்தத்தில் கொல்லுவார்கள். அவர்களுடன எதிர்ப்பதானது வேண்டாம். அவர்கள் ஒவ்வொருவருமே யுத்தத்தில் எல்லாஅரசர்களையும் கொல்வார்கள். ராஜஸரேஷ்டனே! ராஜஸூயத்தில் எப்படி நடந்ததென்பது உனக்கு நேரில் தெரியும். அவர்கள் திரௌபதியைத் துன்பப்படுத்தினதையும் சூதாட்டத்திலுண்டான கடுஞ்சொற்களையும் நினைக்கிறவர்களாகி யுத்தத்தில் நுத்திராபோல ஸஞ்சரிப்பார்கள். சிவந்த கண்களையுடையவனும் சுருண்டகேசத்தையுடையவனுமான அராஜுன்ன நாராயணரை ஸஹாயமாக வுடையவன். அவனுக்கு இணையான ரதிகன் இரண்டு சேனைகளிலும் இல்லை. மகாராஜனே! தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் உரகர்களிலும் ராக்ஷஸர்களிலும் யக்ஷர்களிலும் புத்திமானான அராஜுன்னுக்கு இணையான ஒருரதிகனும் உண்டானதாகவோ இனி உண்டாவதாகவோ முன்னம் நான் கேட்கவில்லை. மனுஷ்யங்களில் ஏது? ஸாரதியோ வாலுதேவா, யுத்தம் செய்கிறவனோ தனஞ்சயன், விலலோ தேவலோகத்தான காண்டவம், அந்தக் குதிரைகளோ வாபுஷிவேகம்போன்ற வேகமுள்ளவை, கவசமோ பிளக்க முடியாததும் தெய்வத்தன்மையுள்ளதுமானது, பெரிய தூணீராகளோ குறைவடையாதவைகள், அஸ்திரங்களின் கூட்டமோ, மாஹேந்திரமும் ரௌத்திரமும் கௌபேரமும் யாமயமும் வானுமும் இருக்கின்றன. பயங்கரமான தேரற்றமுள்ள கதைகளும் வஜ்ரமமுத லானசிறந்தபலஆயுதங்களும் இருக்கின்றன. யுத்தத்தில் ஒரேரத்தத்தோடு கூடிய அவனாலே ஹிரண்யபுரத்திலவஸிப்பவர்களான பல ஆயிரம் அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அவனுக்குச் சரியான ரதிகன் யார்? வேகமுடையவனும் பலசாலியும் தவறாத பராகரமத்தை யுடையவனும் பெரிய கைகளை உடையவனுமான அவன், தன் சேனையைக்காத்துக் கொண்டே உன்சேனையைக் கொல்லுவானல்லவா? அரசரிற் சிறந்தவனே! இந்தத் தனஞ்சயனை நானும் எதிர்ப்பேன். ஆசாரியரும்

1 'போஜ்யே' எனப்பதமும், 'மர்மஸ்தானங்களில் அடிப்பதில்' எனப்பதமும் உரை. 2 'பாஸ்ஸுவிக்கர்ஷணே' எனப்பதமும்; 'பூமியில் முஷ்டி யுத்தத்தில்' எனப்பதமும் உரை.

எதிர்ப்பார். இரண்டு சேனைகளிலும் வர்ஷாகாஷீத நில பெருங்காற்றி னுல செலுத்தப்பட்ட மேகம்போலப் பாணவாஷங்களை வர்ஷிப் பவனுன தனஞ்சயனை எதிர்க்கிற தேராளி மூன்றாமவன இல்லை. இவனோ மிக்கஜாககிரதையுடையவனும, வாஸுதேவவரை ஸஹாயமாக வுடையவனும, யௌவனமுள்ளவனும, கிறமை வாய்ந்தவனுமாக இருக்கிறான். நான்களிருவரும் முதுமையை அடைந்தவர்கள்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது, பீஷ்மருடைய இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதனால், பாண்டவர்களுடைய முன்னுள்ள ஸாமாந்தியத் தைப் பிரததியகூடமாகப் பார்த்ததுபோல நினைத்து, அரசர்களு டைய ஸ்வாண்மயமான தோளவளைகளை யுடையவைகளும் சந்தனத் தால் பூசப்பட்டவைகளும் பருத்தவைகளும் புஷ்பங்களும் அதிக மான வேகத்தையுடையவைகளான மனங்களும் தளர்ச்சி அடைந்தன.

நூற்றேழுபதாவது அத்தியாயம்.

ர தா திர த ஸ ங்கி யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பாண்டவ சேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைக் கூறியது; தோடர்ச்சி)

பீஷ்மா சொல்லுகிறார்.—‘மகாராஜேன! திரௌபதியின் புத்தி ரர்கள் ஐவரும் எல்லாருமே மகாரதர்கள். விராடபுத்திரனுன உத்தரன் சிறந்த ரதிகளுக என்னால் கருதப்பட்டான். நீண்ட கைகளையுடைய அபிமனயு அதிரதன். பகைவார்களைக் கொல்லு கிறவனுன அவன போரில் அாஜுனனுக்கும் வாஸுதேவருக்கும் நிகரானவன். வேகமுள்ள ஆஸ்திரங்களுடையவனும 1பலவிதமாக யுத்தம் செய்பவனும மானமுடையவனும உறுதியான விரதத்தை யுடையவனுமாயிருப்பவன். தன பிதாவினுடைய கிலேசத்தை நினைக் கிறவனுகிப் பராக்கிரமத்தைச் செலுத்துவான். மதுவின் வமசத்தி லுண்டானவனும சூரனுமான ஸாததியகியானவன அதிரதனுனவன். இவன், வ்ருஷ்ணிகளுடைய பெரியவீரர்களுள், பொறுதவனும பவத் தைஜயித்தவனுமானவன். அரசரே! அபபடியே, உத்தமௌஜஸும என்னால் சிறந்த ரதிகளுக கருதப்பட்டான். பராக்கிரமசாலியான யுதாமனயுவும் என்னால் சிறந்த ரதிகளுக கருதப்பட்டான். அவர்

1 ‘சுதிரயோதி’ எனப்பது மூலம்; ‘ஆச்சரியப்படுமபடி யுத்தம் செய்ய வன்’ என்றும் கொள்ளலாம்

களுடைய தேர்களுடைய யானைகளும் குதிரைகளும் அநேகஆயிரங்க
ளானவை. ராஜஸரேஷ்டனே ! பாரத ! அவர்கள் குந்தீபுத்திரனு
டைய பிரியத்தை அடையும் விருப்பத்தினால் பாண்டவர்களுடன் உன்
னுடைய சேனைகளில் சனலும் காற்றும்போல ஒருவரை ஒருவர்
அழைத்துக்கொண்டு போராசெய்வார்கள். அப்படியே, புத்தத்தில் பிற
ரால் வெல்லமுடியாதவர்களும் முதியவர்களும் மிக்க வீரமுடைய
வர்களும் புருஷஸரேஷ்டர்களுமான விராடனும் துருபதனும் என்
னால் மகாரதர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். பிராயத்தால் முதிர்ந்த
வர்களாயிருந்தாலும் சுத்ததிரியதாமத்தில் பறமுள்ளவர்களும்
வீரர்கள் செல்லுவின்ற வழியிவிருப்பவர்களுமான அவர்கள் வலிமை
யினால் மிகமுயலவர்கள். ராஜஸரேஷ்டனே ! வீரயம், பலம், வம்
சம் இவைகளால் சிறந்த நடைபுடையவர்களும் பெரிய விலையுடைய
வர்களுமான அவ்விருவருமோ ஸம்பந்திகளானதால் நேசத்தாலும்
வீரீயத்தாலும் கட்டப்பட்டவர்களாயிருக்கின்றனர். கௌரவ
ஸரேஷ்ட ! பெரியகைகளையுடைய எல்லாமணிதார்களுமே, காரணம்
நோந்தபோது, சூரர்களாகவோ பயந்தவர்களாகவோ ஆகின்றனர்.
பகைவரை வாட்டுபவனே ! ஒரே நிலைமையை அடைந்தவர்களும்
உறுதியான விலையுடையவர்களுமான இந்த அரசாக்கிரிவரும்
உயிரில் ஆசையைவிட்டுச் சுகதியினால் மிகவும் எதிர்க்கப்போகிறார்
கள். புத்தத்தில் குரூரத்தன்மையையுடையவர்களான அவ்விருவரும்
ஸம்பந்தியாயிருப்பதைக் காககிறவர்களாகித் தனித்தனி ஒவ்வொரு
அசெஷனாவினிகளுடன் பெரிய காரியத்தைச் செய்வார்கள். பாரத !
உலகத்தில் வீரர்களும் பெரிய விலையுடையவர்களும் சரீரத்தை
வெறுத்தவர்களுமான அவர்கள் ப்ரதிஜ்ஞைபக காககிறவர்களாகிப்
பெரிய காரியத்தைச் செய்வார்கள்.

ஹ்றேழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ர தா தீ ர த ஸ ங் கி ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(பீஷ்மர் பாண்டவசேனையிலுள்ள ரதந்திரதர்களைக்
கூறியது; தோடர்ச்சி)

அரசனே ! பாரத ! பாஞ்சால ராஜனுடைய புத்திரனும்
பகைவாக்களின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனுமான சிகண்டியான
வன, யுதிஷ்டிரனுடைய முக்கிய ரதிகளுக்கெனனால் கருதப்பட்டான்.

பாரத ! இவன் யுத்தத்தில் முன்னிருந்த ¹பெண் தன்மையை நாசம் செய்கிறவனும் சிறந்ததானபுகழைப் பரவச்செய்கிறவனுமாகி உன்சேனைகளில் சண்டைசெய்வான். இவனுக்குப் பாஞ்சாலாகளும் பிரபதரகாகளுமான பல சேனைவீரர்கள் இருக்கின்றனர். இவன் அந்தத் தோக்கூட்டத்துடன் பெரிய காயத்தைச் செய்வான். பாரத ! அரசனே ! துரோணருடைய சிஷ்யனும் பெரியதேரையுடையவனும் எல்லாச் சேனைகளுக்கும் சேனாபதியுமான திருஷ்டத்யுமனனும் என்னால் அதிகரத்தைக் கருதப்பட்டான். இவன் பிரளயகாலத்தில் மிக்ககோபத்தையடைந்தவரும் பகவானுமான பிண்கிபோல, போரில் பகைவாகளை, நாசம்செய்கிறவனாகி, யுத்தகளத்தில் போர் செய்வான். யுத்தத்தில் பிரியமுள்ளவாகள இவனுடைய அந்தத்தோப்படை, பலவாயிருப்பதால், தேவாளுடைய யுத்தத்திலேபோல ²ஸமுத்திரத்திற்கு சிகராகச் சொல்லுகிறார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்ட ! அரசனே ! திருஷ்டத்யுமனனுடைய புத்திரனைக் க்ஷத்தரதாமர்வோ, பாலயனுதால் அதிகமான உழைப்பைச் செய்யாதவன் ; என்னால் அந்தரத்தைக் கருதப்பட்டான். சிகபாலனுடைய புத்திரனும் வீரனும் சேதிதேசத்தரசனும் பெரியவில்லையுடையவனும் பாண்டவனுக்கு ஸம்பந்தியுமான திருஷ்டகேதுவானவன் மகாரதன். பாரத ! சூரனை இந்தச் சேதிதேசாதிபதி புத்திரனோடு மஹாரதர்கள் செய்கிற பெரிய செய்கையை எளிதில் செய்வான். அரசரிற் சிறந்தவனே ! பகைவாபட்டணத்தை வெல்லுபவனும் க்ஷத்திரியதர்மத்தில் பற்றுள்ளவனுமான க்ஷத்தரதேவனோ பாண்டவர்களில் உத்தமனான ரதிகனாக என்னால் கருதப்பட்டான். ஜயந்தனும் அமிதௌஜஸும் பெரியதேரையுடைய ஸத்தியஜிததுமாகிய இவர்களுள்ளாரும் மகாதமாகளும் பாஞ்சாலர்களில் சிறந்தவாளுமான மகாரதர்கள். ஐயா ! கோபத்தையடைந்தவைகளான யானைகளேபோல யுத்தம் செய்வார்கள் பலவான்களும் சூராகளுமான அஜன போஜன என்கிற இரண்டு மகாரதர்களும் பாண்டவர்களினிமித்தமாகப் பராக்கிரமத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய யுத்தம் செய்வார்கள். சக்திபுள்ளவரையிலும் மிக்க முயற்சியைச் செய்வார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! ஸகோதரர்களான கேகயர்கள் ஐவரும் வேகத்தோடு கூடிய அஸ்தரங்களை உடையவார்களும் விசித்திரமான யுத்தங்களைச் செய்பவர்களும் ஸமாததா

¹ 'பெண் தன்மையைச் காட்டாதவன், அல்லது, பெண் தன்மையை மாற்றினவன்' என்பது.

² 'ஸமுத்தரம்' ஓர் எண்ணுமாம்; அது கோடி கோடியாகும்.

களும உறுதியான பூராக்கிரமமுடையவர்களுமானவர்கள். உறுதியான பராக்கிரமத்தையுடையவர்களான அவர்களெல்லாருமே தேராளிகளில் சிறந்த ரதிகாகள். எல்லாரும் சிவப்பான கொடிச்சீலை உடையவர்கள். அரசனே ! காசிகனும் ஸுகுமாரனும் நீலனும் ஸூரிய தத்தனும் மதிராஸவனென்று பெயருள்ள சங்கனும் ஆகிய எல்லாருமே தேராளிகளில் சிறந்தவர்களும் எல்லாரும் புத்தத்திறகுரிய லக்ஷணமுள்ளவர்களும் எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களும் எல்லாரும் மகாதமாகக் கருதப்பட் டார்கள். மகாராஜனே !¹ வாராததக்ஷேமியானவன எனனால் மகாரதனாகக் கருதப்பட்டான. சித்திராயுதனென்கிற அரசனும் எனனால் சிறந்த ரதிகாகக் கருதப்பட்டான். அவனே யுத்தத்திலுள்ளவருகிறவனுமார்ஜுனனுக்குப் பகதனுமானவன் சேகிதானனும் ஸதயத்ருதியும் பாண்டவாக லோசசேந்த மகாரதர்கள் மனிதர்களுள் சிறந்தவர்களான அவவிருவரும் தேராளிகளில் சிறந்தவர்களாக என்னால் கருதப்பட்டார்கள். ராஜஸுரேஷ்டனே ! பாரத ! வயாகரதத்தனும் சந்திரஸேனனும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்த சிறந்த ரதிகாகளாக என்னால் கருதப்பட்டார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. ராஜஸுரேஷ்டனே ! கரோதஹரதாவென்று பெயர்வழங்கியவனும் வாஸுதேவருக்கும் பீமஸேனனுக்கும் நிகரான வனுமான ஸேனபிரதவும் சிறந்த ரதிகன். அவனே யுத்தத்தில் வல்லமையைக்காட்டி உன்னுடைய சேனைகளுடன் போர்செய்வான். யுத்தத்தில் கொண்டாடப்படுகிறவனும் ரதிகர்களில் சிறந்தவனுமான அவனை, நீ, என்னையும் துரோணரையும் கிருபரையும் நினைப்பது போலவே நினைக்கவேண்டும். மிகக் வேகமுள்ள அஸ்திரங்களையுடையவனும் புழத்தக்கவனும் மனிதர்களில் சிறந்தவனும் பகைவருடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனுமான கர்சிராஜன் எனனால் ஏகரதனாக அறியத்தக்கவன். துருபதனுடைய புத்திரனை ஸத்தியஜிததானவன் யுத்தத்தில் நன்குமதிக்கப்படுகிறவனும் தருணனுமானவன். இவனும், யுத்தத்தில் வல்லமையைச் செலுத்துகிறவனும் எட்டுமடங்குள்ள ரதிகனுமாக நினைக்கப்படத்தக்கவன். திருஷ்டத் யுஷ்ணனுக்கு நிகரான அவனே அதிரதனுயிருப்பதை அடைந்தவன். பாண்டவர்களுக்குப் புகழை விருமபுகிறவனான அவன் பெரியசெய்கையைச் செய்வான். பிரியமுள்ளவனும் சூரனும் மிகக் வீரமுள்ளவனும் பாண்டவர்களுடைய பாரதத்தைத் தாங்குபவனுமான இரதப்

¹ விருததக்ஷேமியின புத்திரன், பாஞ்சாலரைச் சேர்ந்தவன், அவனுக்கு ஸுசாமானபது பெயர்.

பாண்டியராஜன் வேறு ஒரு மகாரதன். பெரிய விலலுடையவனான தருடதனவாவென்பவன் பாண்டவர்களைச் சோரத மகாரதன். கௌரவரோஷ்டனே! பகைவருடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவர்களான ரோணிமான வஸுதானனென்கிற இவவிரண்டு அரசர்களும் அதிரதர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள்.

ஹ்ரேமூபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ர தா திர த ஸ ங்கி யா ன பர் வம் . (தோடிக்சீ.)

(பீஷ்மர், சீகண்டி முன்பு பெண்ணையிருந்ததைத் தெரிவித்துத் தாம் அவனோடு யுத்தம்செய்யக் கூடாமையைக் கூறியது.)

மஹாராஜனே! பாரத! ரோசமானன் பாண்டவர்களைச் சோரத மகாரதன், சண்டைபுல பகைவர்களுடைய சேனைகளில் ஒரு தேவன்போல யுத்தம் செய்வான். பெரிய விலலையுடையவனும் மிகப் பலசாலியும் பீமஸேனனுக்கு மாதுலனுமான புருஷித தென்கிற குருதிபோஜனவன் எனனால் அதிரதனாகக் கருதப்பட்டான். வீரனும் பெரிய விலலையுடையவனும் அறிவிற சிறந்தவனும் நிபுணனும் பலவிதமாக யுத்தம் செய்பவனும் சகதியுள்ளவனுமான இவன் எனனால் ரதிகாக்களில் சிறந்தவனாகக் கருதப்பட்டான் இவன், இதிரன் அஸுரர்களுடன் சண்டைசெய்வதுபோலப் பராக்ரமத்தைக் காட்டிச் சண்டைசெய்வான். பிரஸித்திபெற்றவர்களான இவனைச்சோரத வீரர்களெல்லாரும் போரில் வல்லவர்கள். வீரனும் பாண்டவர்களுக்கு விருப்பமான நன்மையில் பற்றுள்ளவனுமான இவன் ஸிகாதரிபின் புத்திரர்கள் நிமித்தம் யுத்தத்தில் உறுதியாக நின்று மிகப் பெரிய செய்கையைச் செய்வான். மகாராஜனே! பீமஸேனனுக்கு ஹிடிம்பையினிடம் பிறந்தவனும் ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவனும் பலமாயைகளை உடையவனுமான கடோதகசுனவன் என்னால் அதிரதனாகக் கருதப்பட்டான். ஐயா! மாயாவியும் யுத்தத்தில் பிரியமுடையவனுமான அவன் யுத்தங்கள்தில் போடுதல் போகிறான். அவனைச்சோரத ராக்ஷஸர்களும் வீரர்களும், (அவனுக்கு) மந்திரிகளும் வசத்திலிருப்பவர்களுமானவர்கள். வாஸுதேவரை முன்னிட்டவர்களான் இவர்களும் பல பட்டணங்களுக்குத் தலைவர்களான மறறும் அனேகர்களும் பாண்டவனுடைய நிமித்தமாகச் சேர்ந்

திருக்கின்றுர்கள். அரசேனே! இவர்கள் பிரதானமாக மகாத்மாவான பாண்டவனைச் சோரநத ரதிகாகளும் அதிரதர்சனும் மற்றும் அர்த்த ரதாசனும்மாக இருப்பவர்கள். அரசேனே! இவர்கள் யுத்தத்தில் பயவ கரமாயிருப்பதும் இரத்திரனபோன்ற வீரனான தனஞ்சயனாலே காக கப்படுவதுமான யுதிஷ்டிரனுடையசேனையைச் செலுத்துவார்கள். வீர! நான், யுத்தத்தில் மாயையை அறிந்தவாகளும் ஜயத்தைவிரும்புகிறவர்களுமான அவர்களுடன் யுத்தங்கள்தில் வெற்றியையாவது மரணத்தையாவது விரும்புகிறவனாகி யுத்தம் செயவேன். சக்கரத் தையும் காணமவதையும் தரிப்பவாகளும் ஸந்தியாகாலத்தை யடைந்த ஸ்ராயசந்திரர்கள் (சேர்வது) போல (சச்சோரது) வருபவர்களும் ரதிகாகளில் சிறந்தவாகளுமான வாஸுதேவவரையும் அர்ஜுன னையும் பாண்டுபுத்திரனுக்கு ஸையனங்களான மற்றும் சிறந்த ரதி காகளையும் சேனைகளுடன் படையின முன்னணியில் நான் எதிர்ப்பேன். அரசேனே! கௌரவரோஷ்டா! உன்னைச்சோரநத ரதிகர்களும் அதிரதர்களும் அர்த்தரதர்களான மற்றும் சிலரும் அப படியே அவர்களைச்சோரநதவர்களும் பிரதானங்களின் முறையாக என் னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டனா. பாரத! அர்ஜுனனையும் வாஸு தேவவரையும் மற்றும் அநுஞ்ள அரசாக்கௌல்லாரையும் பாரதத வுடனேயே தடுப்பேன். நீண்டகைகளைபுடையவனே! யுத்தத்தில் அடபுகளை எடுத்துக்கொண்டு எதிர்த்துப்போடுசெய்வனும் பாரு சாலராஜனுடைய புத்திரனுமான சிகண்டியைப்பாரததால் நான் அடிக்கமாட்டேன். நான், பிதாவின்விருப்பத்தைச்செய்யும் இசைய யால், கிடைத்தராஜபத்தைத்தனளியிட்டுப் பிரமம்சாயவிரதத்தி லிருப்பதை உலகம் அறியும். சித்திராங்கதனைக் கௌரவர்களுடைய ஆதிபத்தியத்தில் அபிஷேகம்செய்துவைத்தேன். சிசுவான விசித் திரவீர்யனை இளவரசில் அபிஷேகம்செய்துவைத்தேன். "உலகி லுள்ள எல்லா அரசாக்களிடத்திலும் தேவவரதனென்பதைத் தெரி வித்துவிட்டு, ஒருபொழுதும் ஸ்திரீயைக் கொல்லேன்; முன்ஸ்திரீ யாயிருந்தவனையும் ஒருகாலும் கொல்லேன். அரசேனே! அநதச சிகண்டியோ முன் ஸ்திரீயாயிருந்தவன். நீ அவனைப்பற்றிக் கேட்கு ருக்கிறாயா? பாரத! பெண்ணைப்பிறந்து, பிறகு ஆணானான். அவ னுடன் சண்டைசெய்யேன். பரதஸ்ரோஷ்டா! அரசேனே! யுத்தத் தில் மற்ற எந்த அரசர்களை எதிர்ப்பேனோ அவர்களையெல்லாம் கொல் லுவேன்; குருதியினபுத்திரர்களைக் கொல்லமாட்டேன்' என்றார்.

ர தா திரீ ஸ ங் கி யா ன ப ர் வ ம் மு ண் றி ன் று.

௩௬௮ . ஸ்ரீ ம ஹா பாரதம்.

நூற்றேழுபத்துமுன்றுவது அத்யாயம்.

அம் போபாக்யானபர்வம்.

(தூர்யோதனன் சிகண்டியைக்கொல்லக்கூடாமைக்குக் காரணம்
கேட்டதும், பீஷ்மர் அம்பைமுதலிய முன்றுபெண்
களை எடுத்துவந்ததைக் கூறியதும்.)

தூர்யோதனன், 'ஓ! பரதாசனிலகிறந்தவரே! நீண்டகைகளையு
டையவரே! கங்காபுத்திரரே! பிதாமஹரே! 'ஸோமகர்க்கீனையும்
பாஞ்சாலாகீனையும் கொல்லுவேன்' என்று முன்னே சொல்லிவிட்டுக்
1 கொல்லவருபவனும் பாணமெடுத்தவனுமான சிகண்டியை யுத்தங்
களில் பாரததால் ஏன் கொல்லமாட்டான்? அதனை எனக்குச் சொல்லும்'
என்றான்.

பீஷ்மா சொல்லுகிறான்.—'தூர்யோதன! நான் யுத்தத்தில்
சிகண்டியைப்பார்த்துக் கொல்லமாட்டேனென்றதற்குக் காரணமான
கதையை இந்த அரசாசனருடன் கேள். பரதஸ்ரேஷ்ட! எனக்குத்
தந்தையும் உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றவரும் தந்தைநிலபுத்தியுடை
யவருமான சந்தனுமகாராஜா ஒருசமயத்தில் மாணததையடைந்தான்.
பரதஸ்ரேஷ்ட! பிறகு, நான் பிரதிஜனஞ்சைக் காக்கிறவனாகப் பெரிய
ராஜ்யத்தில் சிதராங்கதனென்கிற எனதம்பிகுக்கு அபிஷேகம்செய்
வித்தேன். அவனும் மாணததையடைந்தபொழுது, ஸத்யியவதி
யினுடைய கொள்கைப்படி, விசித்திரவீரயனை அரசனாக விதிப்படி
அபிஷேகம் செய்வித்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டேன! மிக்க இளைஞனா
யிருந்தாலும் எனனால் முறைப்படி அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவனும்,
தாம் புத்தியுள்ளவனுமான விசித்திரவீரயன் எனனையே எதிர்பாரத்
தான். அப்பா! நானும் அவனுக்கு ஸமமானகுலத்தில் கலியாணம்
செய்து வைக்க மனத்தில் விருப்பங்கொண்டேன். புஜபலமுள்ள
வனை அப்பொழுது, அப்படியே, காசிராஜனுடைய புத்திரிகளும் எல்
லாரும் ரூபத்தில் ஒப்பற்றவர்களுமான அம்பை, அம்பிகை, அம்பா
லிகை யென்கிற மூன்றுகன்னிகைகளும் ஸ்வயம்வரத்திலிருப்பதாகக்
கேட்டேன். பரதஸ்ரேஷ்ட! பூமியிலுள்ள அரசாசனரும் அழைக்கப்
பட்டிருந்தார்கள் அந்தப் பெண்களுமா, அம்பையென்பவள் மூத்த
வள். அம்பிகையே நடுவிலுள்ளவள், ராஜஸ்ரேஷ்டேன! அம்பாலிகை

1 'ஆததாயிரம்' என்பது மூலம். இதன்பொருளை விராடபர்வம்
175-ம் பக்கம் குறிப்பில் பார்க்க.

என்கிற ராஜகண்ணிகை இளையவள். அப்பொழுது, நான் ஒரு தேரோடையே காசிராஜனுடைய பட்டணத்தை அடைந்தேன். பெரிய கைகளையுடையவனே! அரசனே! நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மூன்றுகண்ணிகைகளையும், அழைக்கப்பட்டுவந்திருந்த பாரிலுள்ள அரசார்களையும் பார்த்தேன். பரதஸரோஷ்ட! பிறகு, நான் (கனனிகைகளுக்காக) யுத்தத்திலிருப்பவர்களான அந்த எல்லா அரசார்களையும் அழைத்து, அந்தக்கனனிகைகளைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டேன். அப்பொழுது, நான் அந்தக்கனனிகைகளை வீரத்தைப் பரிசுப் பொருளாகவுடையவர்களென்று அறிந்து, அவர்களைத் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு, அவருவந்திருந்த எல்லா அரசார்களையும் நோக்கி, 'சுந்தனு வின் புத்திரான பீஷ்மன கனனிகைகளை ¹ அபஹரிக்கிறான். ஓ! அரசாக்களே! அப்படிப்பட்ட கனனிகைகளுக்காகச் சண்டையெய்கிற நீங்களெல்லாரும் (இவர்களை) விடுவிப்பதற்காகச் சக்திபுடன பலமாக முயலுங்கள். அரசாக்களே! நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, இதோ நான் பலாத்காரமாக அபகரிக்கின்றேன்' என்று அடிக்கடி சொன்னேன். பிறகு, அந்த அரசாக்கள் ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு கிளம்பினார்கள்; கோபத்தையடைந்தவர்களாகி ஸாரதிகளை 'எச்சரிக்கை, எச்சரிக்கை' என்று ஏவினார்கள். யானைகளோடு போர்புரிபவர்களான அந்த அரசாக்கள், ²மேகங்களுக்கொப்பான ரதங்களோடும் கஜங்களோடும் புஷ்டியடைந்த குதிரைகளோடும் ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உபுரப்பாயந்தார்கள். அரசனே! பிறகு, அந்த அந்த அரசார்களெல்லாருமே பெரிய ரத ஸமூகத்தினால் எங்கும் என்னைச் சுற்றி வளைத்தார்கள். நான் அவர்களைச் சாமாரியால நாலுபக்கத்திலும் சுற்றி வளைத்தேன். தேவராஜன் அஸுரர்களை வென்றதுபோல எல்லா அரசாங்களையும் வென்றேன். பரதஸரோஷ்ட! சிரித்துக்கொண்டே, ஜவலிக்கின்ற கண்களாலே கீழே தள்ளினைன். நான், யுத்தத்தில் எதிர்த்து வருகின்றவர்களான அவர்களுடைய விசித்திரமானவைகளும் பொண்ணல் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான துவஜங்களுடைய அவர்களுடைய குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஸாரதிகளையும் ஒவ்வொரு பாணத்தினாலேயே பூமியில் விழும்படி தள்ளினேன். தோல்வியடைந்தவர்களும் திருமடிச் சென்றவர்களுமான அந்த

¹ 'பரிசம்' கண்ணிகைக்காக அவளுடையபெற்றோர்களுக்கு மணமகனாகக் கொடுக்கப்படும் வெகுமானப்பொருள். இது வடமொழியில், 'சுல்கம்' எனப்படும். . . ஆதிபர்வம் 837-ம் பக்கம் குறிப்பில் பார்க்க.

² தமமைப் பிறப்போலச் சொல்லிக்கொண்டது. ³ வேறுபாடும்.

அரசர்களெல்லாரும் எனனுடைய அநத வேகதலைப்பார்த்தது நமஸ் காரமும செயதார்கள, புகழவும் புகழ்ந்தார்கள. பிறகு, நான் அரசர் களை ஜயித்து அநதக் கணனிகைகளை அழைத்துக்கொண்டு அநத அரசார்களையும் விட்டுவிட்டு உடனே ஹஸ்திநாபட்டணத்தை அடைந தேன். நீண்டகைகளுள்ளவனே ! பாரத ! நான் பிராதாவினிமித்த மான அநதக் கணனிகைகளையும் அநத(பபோரசு) செயலையும் ஸததிய வதியினிடம் தெரிவித்தேன்.

ஹற்றேழுபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

அம் போ பா க் யா ன ப ர் வ ம் . (தோடீச்சி.)

(அம்பை முதலிய முவர்களையும் விசித்திரவியனுக்கு விவாகம் செய்யத்தோடங்கியதும், அம்பை தான் ஸால்வ ராஜனைவிரும்பியிருந்தலைத் தெரிவித்து அவ்ன்டம் செல்லப் பீஷ்மரிடம் அனுமதி கேட்டதும்.)

பரதஸ்ரேஷ்டனே ! பிறகு, நான் வீராகளுக்கும்மாதாவும் ஓடக் காரன்மகளுமான தாயையடைந்து நமஸ்கரித்து, 'நானவிசிதரவிய னுடைய நிமித்தமாக அரசாக்களைஜயித்து வீரததைப்பரிசமாகவுடைய வர்களான காசிராஜனுடைய இரதப் பெண்களைக் கவாநதுவந்தேன்' எனற இரத வராததையைச் சொன்னேன். அரசனே ! பிறகு, ஸததிய வதி ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவளுமநீர்பெருகுகிற கண்களையுடைய வளுமாகி (என்னை) உச்சிமோநது, 'புத்திர ! பாகயத்தினால் நீ வெண் றனை'என்று சொன்னாள்.

பிறகு, ஸததியவதியினுடைய ஸம்மதத்தினமேல் விவாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டபொழுது, காசிராஜனுடைய மூத்த புத்திரியானவள், லஜைஜயுடன் சொல்லலாளுள். 'ஓ ! பீஷ்மரே ! நீர தாமததையிறதவரும எல்லாச சாஸ்திரங்களிலும் ஸமாத தருமாயிருக்கிறீர். தாமததைவிட்டுவிடகாத என சொல்லைக் கேட்டு இவவிடத்தில் எனக்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யக் கடவீர். நான், முன், ஸால்வதேசததரசரை மனத்தினால் வரனாக வரித்தேன். அவரும், முன், பிதாவுக்குத் தெரியாமல் ரகஸ்யத்தில் என்னை வரித்தார். ஓ ! பீஷ்மரே ! நீர் முக்கியமாகக் கௌரவராகவு மிருந்துகொண்டு, பிறரை விரும்பினவளான என்னை ராஜதர்மத்தை மீறி எப்படி உமது கிருகத்தில் வளிக்கச்செய்விர்? ஓ ! பரதஸ்ரேஷ்

டரே ! நீண்டகைகளை யுடையவரே ! இதனை அறிந்த மனத்தினால் உறுதிசெய்து உமக்கு எது உசிதமோ அதனை இப்பொழுது செய்வி ராக. ஓ ! அரசரே ! அநத ஸாலவதேசத்தரசர் என்னை நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கிறா, ஓ ! கௌரவஸரேஷ்டரே ! ஆகையால், நீர் எனக்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும். ஓ ! மிக்க கைவனமையுள்ளவரே ! தர் மத்தைத் தாங்குபவர்களில் சிறந்தவரே ! என்னிடம் தயை செய் யும். ஓ ! வீரரே ! நீரோ பாரில் சத்தியமான விரதத்தை உடையவரென்று எங்களுக்குக் கேள்வி' என்றாள்.

நூற்றெழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அ ம் பே ர ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

- (அம்பை பீஷ்மீர்டம் அனுமதிபெற்று ஸால்வனிடம் சென்றதும், அவள் அவனுல் நிராகரிக்கப்பட்டதும், அவள் பீஷ்மநகர் குத் தீங்குசெய்யக்கூற்தத் தோபாவனம் சென்று அங்குள்ளவர்களுக்குத் தன் வாலாற்றைச் சொல்லியதும்.)

அரசனே ! பிறகு, நான காளியென்ற பெயருடையவளான கந்த வதியினிடத்திலும் மந்திரிகளிடத்திலும் ரிதவிக்குககளிடத்திலும் புரோஹிதர்களிடத்திலும் தெரிவித்து, அம்பை பெனகிற முதத பெண்ணுக்கு அப்பொழுதே விடைகொடுத்தேன். எனனால் விடை கொடுக்கப்பட்ட அநதக் கன்னிகையோ ஸாலவதேசத்தரசனுடைய பட்டணத்தை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் அப்பொழுதே முதியவர் , களான பிராம்மணர்களால் காக்கப்பட்டவளும் உபமாதாவினால் பின செல்லப்பட்டவளுமாகி அநதமாகக் கதைத்தாண்டி அரசனையடைந் தாள். அவள் அநத ஸாலவராஜனை அடைந்து, 'ஓ ! புஜபலமுள்ளவரே ! மகா புத்தியுடையவரே ! நான் உமமை உத்தேசித்துவந்தேன். அரசரே ! எப்பொழுதும் (உமமுடைய) பிரியத்திலும் ஹிதத்திலும் பறமுள்ளவளான என்னைக்குறித்து ஸந்தோஷிக்கக்கடவீர். ஓ ! அரசரே ! என்னைத் தாமத முதலியவைகளில் உபயோகியும். தாமத்தை அனுஸரித்து நடவும். நீரோ எனனுடைய மனத்தினால் வினைக்கப்பட்டவர். நானும் உம்மால் ரகஸ்யத்தில் அழைக்கப்பட்டவள்' என்கிற வாரதையைச் சொன்னாள்.

அரசனே ! அப்பொழுது, ஸால்வதேசத்தரசன் சிரிககிறவன் போல அவளை நோக்கிச் சொல்லலானான். 'சிறந்த மேனியுடைய

வளே ! முன வேறொருவன விவாகஞ்செய்ய எடுத்துச்செல்லப்
பட்டவளான உன்னை மனைவியாக விருமபவிலை. மங்களகுணமுள
ளவளே ! மறுபடியும் அவ்விடத்தில் பீஷ்மருடைய ஸமீபத்தையே
அடைவாய். பீஷ்மராலே பலாத்காரமசெய்து கவரப்பட்டவளான
உன்னை நான் விருமபவிலை. நீயோ பீஷ்மரால் ஜயித்ததுக கொண்டு
போகப்பட்டவள. பெரிய யுத்தத்தில் அரசாக்களை வென்று, தொட
டுக கொண்டுபோகப்பட்ட நீ அப்பொழுது பிரீதியடைந்தவளாயிருந்
தவள, சிறந்த நிறமுடையவளே ! நான் முன வேறொருவனை விருமபி
னவளான உன் விஷயத்தில் மனைவியாகக் கொள்ளுதலை விருமப
விலை எல்லா தூற்பொருளையும் அறிந்தவனும் பிறர்களுக்குத் தா
மத்தைக் சுட்டளையிடுகிறவனுமான என்னைப்போன்ற அரசன
எப்படி முன வேறொருவனுடையவளான ஸ்திரீயை (வீட்டில்)
துழையச் செய்யலாம் ? மங்களமான குணமுடையவளே ! 'இஷ்ட
பபடிசெல்லலாம். உனக்கு இரதச் சமயம் தவறவேண்டாம்'
என்றன.

அரசனே ! (அப்பொழுது) காமபாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டவ
ளான அம்பையானவள அவனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். 'ஓ ! அரச
சரே ! இவ்விதம் சொல்லாதீர். இது எவ்விதத்திலும் இப்படி இல்லை.
ஓ ! பகைவரை வாட்டுகிறவரே ! நான் விருப்பமுடையவளாகிப் பீஷ்ம
ரால் கொண்டுபோகப்பட்டவிலை. அழுதுகொண்டிருக்கையிலேயே,
அரசாக்களை ஓட்டிவிட்டு, வலிந்து கொண்டுபோகப்பட்டவளாயிருந்
கிறேன். ஓ ! ஸால்வராஜரே ! பகதியுடையவரும் சிறுமியும் குற்ற
மில்லாதவளுமான என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும். பகதியுள்ளவர்களைத்
தள்ளுவதோ தாமதங்களில் சிலாக்கிகப்படுகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட
நான், யுத்தங்களில் திருமபாதவரான பீஷ்மரிடம் சொல்லிக்கொண்டு,
அவராலேயே அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டேன். பிறகு, நான் வேகமாக
வந்தேன். ஓ ! அரசரே ! தோளவலியமைந்தவரான அநதப் பீஷ்மா
என்னை விருமபவிலை. பீஷ்மருடைய முயற்சி தம்பிக்காகவென்று
எனக்குக் கேளவி. ஓ ! அரசரே ! பீஷ்மரோ, கொண்டுபோகப்பட்
டவர்களான அம்பிகை அம்பாலிகை யென்கிற என்னு சகோதரி
களைத் தம்பியான விசித்திரவீரயனுக்குக் கொடுத்தார். ஓ ! ஸால்வ
ராஜரே ! புருஷஸரேஷ்டரே ! நான் உமமைத்தவிர வேறுவரனை எவ
வித்ததாலும் அடையவில்லையென்று (உமமுடைய) தலையைத் தொடு
கிறேன். ஓ ! ராஜஸரேஷ்டரே ! ஸால்வரே ! நான் முன் வேறொரு
வனுடையவளாயிருந்து உமமை அடையவில்லை. உண்மையை

உரைக்கிறேன், ஸத்தியததால¹ என்னைத் தொடுகிறேன். ஓ! விசாலமான கண்களையுடையவரே! ராஜஸரேஷ்டரே! கன்னிகையும்தானாகவே வந்தவனும் முன் வேறொருவனை அடையாதவனும் உம் முடைய அருளை விருமபுகிறவனுமான என்னை ஏற்றுக்கொள்ளக்கடவீர்' என்றான்.

பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஸாலவனோ, இவ்விதம் சொல்லுகிறவளான அந்தக் காசிராஜனமகளை ஸர்ப்பமானது ஜீரணமான சட்டையைத் தள்ளுவதுபோலத் தள்ளிவிட்டான். பரதஸ்ரேஷ்டர்! இவ்வாறு, பலவிதமான வாதைகளால் அவளால் யாசிக்கப்பட்டவனும் ஸால்வதேசாதிபதியுமான அரசன் அவளிடத்தில் நமிக்கக்கவைக்கவில்லை. பிறகு, காசிராஜனுடைய மூததகுமாரியான அவள், கோபரவேசங்கொண்டவளும் நீர் பெருகும் கண்களை யுடையவளுமாகிக் கண்ணீரால் தடைப்பட்ட வாக்குடன் சொல்லலானாள். 'ஓ! அரசரே! உமமால் தள்ளப்பட்டவளாகி வேண்டியபடி போகிறேன். ஸத்தியம் நீலையுள்ளதானால், அவகே எனக்குப் பெரியோர்கள் கதியாகட்டும்' என்றாள்.

கௌரவனே! இவ்விதம்சொல்லுகிறவளும் கேட்டோர் இரங்கும் படி புலம்புகிறவளுமான அந்தக் கன்னிகையை அப்பொழுது ஸால்வபதியானவன் விட்டேவிட்டான். ஸாலவன் அவளேநோக்கி, 'போ, போ' என்று அடிக்கடி சொன்னான். 'அழகான இடையையுடையவனே! பீஷ்மரிடமிருந்தும் பயப்படுகிறேன். நீயோ பீஷ்மரால் பற்றப்பட்டவள்' என்றான். தீர்க்கமான ஆலோசனைபிலலாத அந்த ஸாலவனாலே)வ்விதம் சொல்லப்பட்டவளான அவள், மனத்தளாச்சையை அடைந்தவளும் அன்றிலீபாலக் கதறுகிறவளுமாகி, பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டாள் பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும்பொழுது, துக்கத்தையடைந்தவளாகி ஆலோசித்தாள். 'பூமியில் மிக்க சங்கடத்தையடைந்தவளான எனக்கொப்பான ஒரு பெண் இராள். நான், உறவினர்களை விட்டவளாகிறேன்; ஸால்வனும் தள்ளப்பட்டேன். மறுபடியும், என்னால் அஸ்திநூபட்டணத்தை அடைவதற்குமஇயலாது. பீஷ்மராலும் ஸால்வனுகிற காரணத்தைக்குறித்து விடைகொடுக்கப்பட்டேன். இனி, என்னை நிரதிப்பேனா? அல்லது, நெருங்கமுடியாதவரான பீஷ்மரை நிரதிப்பேனா? அல்லது, எனக்கு ஸ்வயம்வரத்தை ஏற்படுத்தின

¹ 'தன் மாரைப் பத தொடுக்கொண்டு சொல்லுதல், சத்தியம் சொல்லுவதற்கு அடையாளம்' என்பது

ஞாசு . ஸ்ரீ ம ஹா பாரதம்.

முடனான தந்தையை நிரந்திரப்பேனா? இது, முன் குரூரமான யுத்தம் நேரிட்ட அப்பொழுது ஸால்வனநிமித்தம் பீஷ்மருடைய தேரிலி நூது கீழேகுதியாதவளான என்னால் தானாகவே செய்துகொண்ட குற்றமாகும் அறிவில்லாதவனபோல ஆபதையைடைந்தேனென்கிற இது அதனுடைய பயனின் முடிவு. பீஷ்மரை நிரந்திரக்கவேண்டும். மந்தனும் அறிவில்லாதவனும் வேசியைப்போல வீரம் சுல்கத தால் என்னை ஏவின்வனுமான தந்தையை நிரந்திரக்கவேண்டும். எவர்களுடைய கெட்டநீதியின் தன்மையினால் பெரியதான ஆபததை அடைந்தேனே அப்படிப்பட்ட என்னையும் ஸால்வராஜனையும் பிரம்மாவையும் நிரந்திரக்கவேண்டும். மனிதன், எல்லாவிதத்தாலும் தன்னுடைய பாகக்கியங்களை அடைகிறான். என்னுடைய இந்த அநீதிகளே சந்தனுவின் புத்திரனான பீஷ்மன் காரணம்." அப்படிப்பட்ட நான், இப்பொழுது, தவத்தினாலாவது யுத்தத்தினாலாவது பீஷ்மன் விஷயத்தில் பிரதி செய்ப்வேண்டியபதை பாகக்கிறேன். அவன் எனது துக்கத்திற்குக் காரணமாகக் கருதப்பட்டான். யுத்தத்தால் பீஷ்மனை வெல்லுவதற்கு எந்த அரசன் துணியைவையடைவான்? என்று ஆலோசித்தான். அவன், இவ்விதம் (ஆலோசித்தது) நிச்சயித்து, நகரத்திற்கு வெளியில் பரிசுத்தமான ஒழுக்கத்தையுடைய வாசலும் மகாத்மாவாகளுமான தவசிகளுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தான். அவ்விடத்தில் தவசிகளால் சூழப்பட்டவளாகி அந்தராதிரி வசித்தான். பாரத! மிக்க கைவன்மையுடையவனே! புன்னகையை யுடைய அவன், (பீஷ்மர்) எடுத்துச்சென்றதும் விட்டதும் ஸால்வன் தள்ளினதுமாகிய தனக்குநேரத எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவர்களுக்கு முழுதும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னான். அப்பொழுது, அவ்விடத்திலம்ஹானும் கடுமையான விரதமுடையவரும் தவத்திலசிறந்தவரும் சாஸ்திரவிஷயத்திலும் உபநிஷதவிஷயத்திலும் குருவுமான ஸைசகாவதயரென்கிற ஒரு பிரம்மமணர் இருந்தார். பெரிய தவத்தையுடைய சைசகாவதயரென்கிற அந்த முனிவா, பீஷ்மனைத் தவறும் பெருமூச்சு விடுகிறவனும், நன்னடையுடையவனும் துக்கத்திலும் சோகத்திலும் அமுர்தினவனும் இளையவனான அவனை நோக்கிச் சொல்லலானார்.

‘மகன்களுகா முள்ளவனே! பெரிய பாக்கியமுள்ளவனே! இவ்விதம் ஏற்பட்டிருக்கையில், ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களும் தவத்தை

1 சிகாவான் = அக்னி, ‘ஸ்ரேனதஸ்மார்த்தவகளான அக்னி காரியங்களில் நிரதா’ என்பது பழையவுரை.

புடையவாகனும் மகாதமாக்களுமான தவசிகளாலே என்ன செய்ய முடியும்? எனறா. ஒ! அரசனே! அவனோ அவரைநோக்கி, 'என்னை அனுசரிக்கவேண்டும். நான் ஸன்யாஸத்தை விருமபுகிறேன்; செய்ய அரிதான தவத்தைச் செய்வேன். முன ஜனமத்தில் அறி யாதவளான என்னாலேயே நிச்சயமாகச்செய்யப்பட்ட பாவச்செயல்களின் பயன் இது; நிச்சயம். ஒ! தவசிகளே! ஸாலவனால் நிராகரிக்கப்பட்டவனும் ஸரீர்தாஷமற்றவளுமான நானோ தடுக்கப்பட்டவளாகி மறுபடியும், சொந்தஜனத்தைக்குறித்துச் செல்லுவதற்கு விருமப்பில்லை. ஒ! பாவம் நீங்கினவர்களே! இவ்விடத்தில் தேவர்களுக்கு ஸமமானவர்களாலே தவத்திற்குரியதை உபதேசிக்கப்பட்ட விருமபுகிறேன். என்னிடத்தில் உங்களுக்குக் கிருபை உண்டாக வேண்டும்' எனறாள். அவா, பிராம்மணர்களுடன் அநதக்கனனிகையை ஆறுதல்செய்து, உதாரணங்களாலும் வேதங்களாலும் புத்திகளாலும் ஸமாதானம்செய்தாள்; காரயத்தைச் செவ்வதாகவும் பிரதிஜ்ஞை செய்தாள்.

நூற்றேழுபத்தாருவது அத்தியாயம்.

அ ம் பே ரா ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(அம்பைக்கு என்னசெய்யலாம்என்று அங்குள்ள தவசிகள் ஆலோசித்ததும், அம்பையின் மாதாமஹரான ஹேத் ரவாஷனரீ அங்குவந்ததும், அவர் அவளைப் பரசு ராமரீடம் சரண்புகும்படி தூண்டியதும்.)

அதலை, அப்பொழுது, தாமிஷ்டர்களான அநத தவஞ்செய்வோர்களெல்லோரும் தங்கள் காமாநுஷ்டானங்களைச் செய்து கொண்டு அநதக்கனனிகையை உத்தேசித்து என்னசெய்யலாமென்று ஆலோசித்தார்கள். சில முனிவர்கள் தந்தையின்விடில் சோபிக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சிலதவசிகளோ நமமைநிரதிப் பதில் புத்தியைச்செலுத்தினார்கள். சிலா ஸாலவராஜனை அடைந்து சேர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார்கள். சிலா, 'இவள் அவனால் தள்ளப்பட்டவளல்லவா? அது சரியன்று' என்று முடிவுசெய்தார்கள். கடுமையான விரததையுடைய தவத்தினார்களெல்லாரும், மறுபடியும் அவளை நோக்கி, 'மங்கள் குணமுள்ளவளே! இவ்விதம் நேரிட டிருக்கையில், மனத்தையடக்கியவர்களான முனிவர்களால் என்ன

செய்யமுடியும்? இப்போது ஸனயாஸததுடனிருப்பது வேண்டாம். மஹக்ருணமுள்ளவனே! ஹிதானவாததையைக் கேள். இஹக்ருத தந்தையின் வீட்டுக்கே செல்லு. உனக்கு சேஷமமுண்டாகும். உன் தந்தையான அரத அரசன, மேலே செய்யவேண்டிய காரியத்தை அறிவான். கலயாணி! அவ்விடத்தில் எல்லாக்ருணாகளோடும் ஸுகமாக வஸிப்பாய். சுபமானவனே! தந்தையைப் போல உனக்கு வேறு கதியானது நியாயமுள்ளதாகாது. சிறந்த நிறமுடையவனே! பெண்ணுக்கு, பதியாவது பிதாவாவது கதி. ஒழுங்காயிருப்பவளுக்குப் பதி கதி ஸங்கடத்திலிருப்பவளுக்குப் பிதா கதி. பெண்ணே! இரதஸனயாஸமோ, ராஜபுத்திரியும் முக்கியமாக மெனமைததன்மையுடையவளும் இயற்கையாக இளமைப் பருவமுடையவளுமான உனக்கு மிக்க துக்கமானது. மஹக்ருணமுள்ளவனே! சிறந்த நிறமுள்ளவனே! ஆஸாம் ததிலோ, வசிக்கின்ற உனக்குப் பலதோஷங்கள் நேரிடும் அவைகள், தகப்பனவீட்டில்லவசிக்கின்ற உனக்கு நேரமாட்டா' என்றார்கள். பிறகு, மறந்தவத்தினர்கள், துக்கக்கததகவளான அவளை நோக்கி, 'இவ்விடத்தில் ஜன்மில்லாததும் பிரவேசிக்கமுடியாததுமான வனத்தில் ஒருத்தியாயிருந்தால், உண்ணப்பாறது அரசர்கள் பிரார்த்திப்பார்கள. ஆகையால், இவ்விதம் மனத்தைச் செலுத்தாதே' என்றனர். அப்பொழுது, அமபையானவள், 'காசிரகரத்தில் தந்தையின் வீட்டுக்கு மறுபடியும் போவதற்கு முடியாது; போனால் உறவினர்களால் அவமதிக்கப்பட்டவளாவேன்; ஸந்தேகமில்லை. ஒ! முனிவர்களே! சிறுபிராயத்தில் பிதாவினவீட்டில் அரதப்படி வசித்தேன். உனக்கு சேஷமமுண்டாகுக என பிதாஇருக்கிற இடத்துக்கு நான் போகமாட்டேன். அடுத்தபிறப்பிலும் எனக்கு இவ்விதம் பெரிய கெடுதலாகிற கெட்டபாக்கியமானது ஏற்படாமலிருத்தற்காகத் தவசிகளால் காக்கப்பட்டவளாகித் தவத்தைச் செய்யவிரும்புகிறேன். ஒ! தவஞ்செய்யவாகளில் சிறந்தவர்களே! ஆகையால், நான் தவத்தைச் செய்வேன்' என்றாள்.

இவ்விதம், அரதவேதியர்கள், உள்ளபடி சிந்திக்கிறவர்களாயிருக்கும்பொழுது, ராஜரிஷியும் தவசியுமான ஹோததிர்வாஹனரென்பவா அரத வன்ம வந்தார். அவர், அவ்விதம் ஆகப்போகிறவளான அவளைப் பார்த்து (பொதுவாக) கேட்டு, மனவருத்தமுற்றார். பிறகு, அரதத்தவசிகளெல்லாரும் அரதஅரசரைக் குசலப்பிரஸுமம் முதலிய பூஜைகளாலும் ஆஸனத்தினாலும் ஜலத்தினாலும் பூஜித்தார்

கள். -அவா, உட்கூர்ந்து இளைப்பாறிக் (கதைகளைக்) கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மறுபடியும், முனிவர்கள் கண்ணிகையைப்பற்றிக் கதையைச் சொன்னார்கள். பாரத! மிகப்பாக்கிரமத்தையுடைய அந்த ராஜரிஷியானவா, அம்பையையும் காசிராஜனையும் பற்றிய அந்தக்கதையைக்கேட்டு, மனமவருந்தினவரானார். மிகத்தவத்தையுடையவரும் ராஜரிஷியும் மஹாதமாவுமான அந்தஹோததிரவாஹனா, அவன் அவ்விதம் சொல்வதைக்கேட்டும் அவ்ளப்பாரத்தும் தபையிக்கவரானார். பிரபுவே! அவளுடையமாதாவுக்குப் பிதாவான அவர், அப்பொழுது, நடுக்கத்துடன் எழுந்திருந்து அந்தக் கண்ணிகையை மடியிலேற்றி வைத்து ஆறுதல்செய்தாரா. அவர், துன்பமுண்டானதைத் தொடக்கமுதல் அவ்ளிடம் கேட்டார். அவரும் நடந்தபடி விஸ்தாரமாக அவரிடம் தெரிவித்தான். பிறகு, அந்தராஜரிஷிபானவர் துக்கத்தோடும் சோகத்தோடும் கூடினவரானார், மிகப்பெரியதவத்தையுடைய அவா அந்தக் காரபத்தையும் அங்கீகரித்தார். நடுக்கமுடையவரும் மிகவும் துக்கத்தையடைந்தவருமாகித் துக்கத்தையடைந்த அவனை நோக்கிச் சொல்லலானார். 'மங்களுகுணமுள்ளவனே! நீ பிதாவினவீட்டுக்குப் போகவேண்டாம்; நான் உன்னுடைய தாயின் தந்தை. பெண்ணே! நான் உன்னுடைய துயரத்தைப் போக்குவேன். என்னிடத்திலிரு. குழந்தாய்! நீ இவ்விதம் வாட்டம்டைந்திருத்தலால், உன்மனத்திலுள்ள துக்கம் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். என்வார்த்தையைக்கொண்டு, ஜமதகனியின புத்திரரும் சிறந்ததவமுடையவருமான ராமரிடம் செல்லு அவா உன்னுடைய மிகப் பெரிய துக்கத்தையும் சோகத்தையும் போக்குவார். அவர், சொன்னபடி செய்பாத விஷயத்தில், புத்தம்செய்து பிஷ்மரைக் கொல்லுவார். பிருகுவமசுத் தோர்களிற சிறந்தவரும் காலாகனிகுச் சமமான தேஜஸையுடையவருமான அவரிடம் செல்லு. பெரியதவத்தையுடைய அவர், உன்னை நேரானவழியில் நிலைநிறுத்ததுவார்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது, அவன் அடிக்கடி கண்ணீர் சொரிந்து ஹோததிரவாகனமுன்னிற் பிதாமஹரைச் சிரத்தால் வணங்கி இனியகுரலுடன் சொல்லலானார். 'நான் உமமுடைய கட்டளையினால் போகின்றேன். பூஜ்யரும் உலகத்தில் பிரஸித்தருமான பாககவரை நான் இப்பொழுது பாராபேணுலை, அவா கடுமையான என்னுடைய துக்கத்தை எப்படி நாசம் செய்வார்? நான் அவரிடம் போவதற்கு இதை அறிய விரும்புகிறேன்' என்றான். ஹோத்திரவாகனர், 'கலயாணகுணமுள்ளவனே! பெரியவனத்தில் உக்கிரமான தவத்திலிருப்பவரும்

ஸத்தியஸாதரும் மிகப்பலசாலியும் ஜமதகனியின் புத்திரருமான ராமரைப் பாப்பாய். அவர், மலைகளில் சிறந்ததான மஹேந்திர பர்வதத்தில் நித்யமாக வலிக்கிறார். அப்படியே, வேதவித்துக்களான ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் அங்கு வலிக்கின்றனர். அவ்விடம்செல்லு. உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. தவததால் சிறந்தவரும் பலமான வீரத்ததையுடையவருமான அவரைத் தலையால் வணங்கி, அவரிடம் என்வார்த்தையைச் சொல்லு. கல்யாணருளை முடையவனே! பிறகு, உனக்கு இஷ்டமான காரியத்தையும் அவரிடம் சொல்லு. எனபேரைச் சொன்னவுடனே, ராமா உன்னுடைய அந்தக் காரயம் எல்வாவற்றையும் செய்வார். குழந்தாய்! ஜமதகனியின் புத்திரரும் வீரரும் ஆபுத மெததவாகளெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான ராமா, எனக்குத் தோழரும் பிரீதியுள்ள நண்பருமாயிருப்பவா' என்று சொன்னார்.

ஹோத்திரவாகனரென்கிற அரசா, கணிகையைநோக்கி இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, ராமருடன் சஞ்சரிப்பவரும்நண்பருமான அகிருதவரணர் வந்தார். உடனே, ஆயிரக்கணக்கான அந்த எல்லா முனிவர்களும் பிராயமுதிர்ந்தவரும் ஸ்ருஞ்சய வம்சத்தில் பிறந்தவருமான ஹோத்திரவாகனரென்கிற அந்த அரசரும் எழுந்திருந்தார்கள். பிறகு, அந்த முனிவர்கள் அவரைக்கண்டு ஆதித்தியத்தைச் செய்து ஒருவரோடொருவர் சோந்தவர்களாகி அவரைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். ராஜஸுரேஷ்டனே! பிறகு, அவர்கள், 1. அன்பு மகிழ்ச்சி சந்தோஷங்களுடன், மனத்தை மகிழ்விப்பவைகளும் சிறந்தவைகளும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றவைகளுமான பலவகையான கதைகளைச் சொன்னார்கள். பிறகு, கதைகளின் முடிவில், மகாத்மாவும் ராஜரிஷியுமான ஹோத்திரவாகனா, மஹரிஷிகளில் சிறந்தவரான ராமரைக் குறித்து, அகிருதவரணரை நோக்கி, 'ஓ! மகாபாஹுவே! வேதவித்துக்களில் சிறந்தவரே! அகிருதவரணரே! பிரதாபசாலியான பரசுராமா இப்பொழுது என்கே இருக்கிறார்? பாரக்க முடியுமா?' என்று கேட்டார். அகிருதவரணா, 'ஓ! பிரபுவே! அரசரே! ராமா, 'ஸ்ருஞ்சயவம்சத்தில் பிறந்த ராஜரிஷியானவா எனக்கு இனிய நண்பா' என்று எப்பொழுதும் உமமைப்பற்றியே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அவா நாளாக்காலையில் இவ்விடம் வருவாரென்று நினைக்கிறேன். உமமைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் இங்கே வருகின்ற அவரைப் பாப்பீர். ஓ! ராஜ

1 'ப்ரீதி ஹாஷ்ட முதா' என்பது மூலம்.

ரிஷியே ! 'இரதக் கன்னிகையானவள் எதற்காக வனம் வந்தாள் ? இவள் யாரைச்சேர்ந்தவள் ? உமக்கு என்ன ஆகிறது' என்று அறிய விரும்புகிறேன்' என்றா.

ஹோததிரவாகனர், 'ஓ ! விபுவே ! சூற்றமற்றவரே ! இவள் எனனுடைய 1தெனவிதரி காசிராஜனுடைய பிரியமான மூத்த குமாரி. சகோதரிகளிருவர்களோடும் ஸ்வயமவரத்திலிருந்தாள். ஓ ! தவதையே தனமாகஉடையவரே ! காசிராஜனுடைய மூத்த புத்திரியான இவள் அம்பையென்று பிரசித்திபெற்றவள். அம்பிகை அம்பாலிகை யென்கிற கன்னிகைகள் இவளுக்குத் தங்கைகள். ஓ ! பிரமமரிஷியே ! பிறகு, கன்னிகைகளரிமித்தம் காசிப்பட்டணத்தில் உலகிலுள்ள சுத்திரிய ஜாதியானது கூடிற்று. அவகிடத்தில் பெரிய விழா நடந்தது. பிறகு, பெரிய வீரயத்தையுடையவனும் சந்தனுவின புத்திரனும் மிகக் பராகிரமத்தையுடையவனுமான பிஷ்மன் அரசர்களை அலக்ஷபம் செய்து அந்த மூன்று கன்னிகைகளையும் கைப்பற்றினான் மிகவும் சுததமான மனமுடையவனும் பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனுமான பிஷ்மன், அரசர்களை ஜபித்த பிறகு, கன்னிகைகளுடன் ஹஸ்திநாபட்டணம் வந்தான். பிரபுவான அவன், பிறகு, ஸத்தியவதியினிடம் தெரிவித்து, உடனே, பிராதாவான விசித்திரவியானுக்கு விவாஹத்தை நடத்தக் கட்டளையிட்டான். ஓ ! பிராமமணஸரேஷ்டரே ! இரதக் கன்னிகை அந்த விவாஹ கார்யம் தொடங்கப்பட்டதைப் பார்த்தவுடன், அங்கே மந்திரிகளின் மத்தியில் கங்காபுத்திரனான பிஷ்மனை நோக்கி, 'ஓ ! தர்மமுணாதவரே ! நான் மனத்தினுலே வீரரான ஸால்வராஜரைப் பதியாக வரித்துவிட்டேன். வேறு புருஷனிடம் மனத்தையுடையவளான என்னை உமது பிராதாவுக்குக் கொடுப்பது தகுதியன்று' என்று சொன்னாள். பிஷ்மன், அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்தது உறுதிசெய்து, ஸத்திபவதியின் கொள்கைப்படி இவளை விடுவிட்டான். இரதக் கன்னிகையோ பிஷ்மனால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட பிறகு, ஸௌபர்களுக்குப் பதியான ஸால்வனை அடைந்து, ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவளாகி, அந்தச் சமயத்தில் அவனிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லலானாள். 'ஓ ! ராஜஸரேஷ்டரே ! பிஷ்மரால் விடப்பட்டேன். என்னைத் தர்மத்தில் அமைப்பீராக. நீர என்னால் முந்தி மனத்தால் வரிக்கப்பட்டீர்' என்றா. ஸால்வனானவன் இவளுடைய நடையில் ஸந்தேகத்தவனாக

நிராகரித்துவிட்டான். அப்படிப்பட்ட இவள், தபோவனத்தை அடைந்து தவததுக்குரிய ஆஸ்ரமத்தில் மிகப் பற்றுள்ளவளானாள். தன் வம்சத்தைச் சொன்னதினால், என்னால் அறியவும் பட்டாள். இப்பொழுது, பீஷ்மனையே இந்தத் துக்கத்திற்குக் காரணமாக நினைக்கிறார்' என்றார்.

அப்பொழுது, அமரபை, 'ஓ! பகவானே! இப்பொழுது என்னுடைய தாய்க்குதந்தையரும் ஸ்ருஞ்சயருமான ஹோதிரவாகன பூபாலா சொல்லியது உண்மையே. ஓ! தபோதனரே! மகா முனிவரே! அவமானத்திலுண்டான பயத்தினாலும் லஜையினாலும் என் நகரத்திற்குத் திரும்பிப் போக ஊக்கமுண்டாகவில்லை. ஓ! பகவானே! பிராமணஸரேஷ்டரே! பகவானுன் ராமா என்னை நோக்கி எது சொல்லுவாரோ அது எனக்குச் செய்யவேண்டிய சிறந்த கார்யமென்பது எனனுடைய எண்ணம்' என்றாள்.

நூற்றெழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அம் போபாக்யான பர்வம். (தோடீச்சி)

(அக்நதவ்ரணர் ஆலோசித்துப் பீஷ்மநக்துப் பிரதிசெய்ய நிச்சயித்ததும், அம்பை பீஷ்மரைக் கொல்லும்படி பரகராமரீடம் வேண்டினதும்.)

அப்பொழுது, அகிருதவரணர் சொல்லலானார். 'கலயாண குணமுள்ளவளே! பெண்ணே! இருவாகன நிமித்தமாக இந்தத் துக்கம் நேரிட்டது. யாருக்குப் பிரதிசெய்ய விரும்புகிறாய்? குழந்தாய்! என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லு. மங்களகுணமுள்ளவளே! ஸௌபபதியானவன் சேர்த்துவைக்கத் தக்கவனென்று உனக்கு அபிப்பிராயமிருந்தால் மகாதமாவான் அந்த ராமர் உன் நன்மையை விரும்பிச் சோதனையைப்பாரா. சுததமான புன்சிரிப்பையுடையவளே! அல்லது, கங்காபுத்திரரான பீஷ்மா புத்திமானான ராமரால் புத்தத்தில் ஜயிக்கப்படுவதைப் பார்ப்பதற்கு விரும்புகிறாயானால், பராககவா, ஸ்ருஞ்சயனும் நீயுமாகிய உங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அதையும் செய்வார். இந்த விஷயத்தில், உனக்கு அவஸ்யம் செய்யவேண்டியதை இப்பொழுதே ஆலோசிக்கலாம்' என்றார்.

அம்பையானவன, 'ஓ! பகவானே! பிராமமணரே! பீஷ்மா அறியாமல் என்னைக் கொண்டுபோனா. ஸால்வனை அடைந்த என் மனத்தைப் பீஷ்மா அறியா. நீ இதை ஆலோசித்து இதன் உறுதியைத் தேடும். எப்படி நியாயமோ அப்படி பரிகாரத்தைச் செய்வீராக. ஓ! பிராமமணரே! கௌரவர்களில் சிறந்தவரான பீஷ்மரிடத்திலோ, அல்லது ஸாலவராஜனிடத்திலோ, அல்லது இரண்டு பேர்களிடத்திலுமோ, எது உசிதமோ அதைச் செய்யும். ஓ! பகவானே! துககத்திற்குக் காரணமான இது எனனால் உள்ளபடி தெரிவிக்கப்பட்டது. அந்த விஷயத்தில் யுக்தியினால் ஏற்பாடு செய்யக்கடவீர்' என்றான். அகிருதவரணா, 'கல்யாணி! சிறந்த நிறமுடையவனே! தாமததைப்பற்றி இவ்விதம் நீ சொன்ன இந்த வார்த்தை பொருத்தமானதே. எனனுடைய இந்தச் சொல்லையும் கேள். பயந்தவனே! கங்கா புத்திரானவன் உன்னை ஹஸதினாப்பட்டணம் கொண்டு போகாமலிருந்தால், ஸாலவானவன் ராமரால் ஏவப்பட்டால், உன்னைத் தலையால் ஏற்றுக்கொள்வான். கல்யாணி! பெண்ணே! அழகான இடையுடையவனே! பீஷ்மனால் நீ ஜயித்துக்கொண்டு போகப்பட்டபடியால், உன்னிடத்தில் ஸாலவராஜனுக்கு ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. பீஷ்மன் ஆணைமிகக்கவனென்கிற கர்வமுள்ளவனும் அப்படியே வெற்றியால் விளங்குபவனுமானவன். ஆகையால், உனக்குப் பீஷ்மன்விஷயத்தில் பிரதி செயவிப்பது தக்கது' என்றான். அம்பையானவன், 'ஓ! பிராமமணரே! என்னுடைய மனத்திலும் 'யுத்தத்தில் பீஷ்மனைக் கொல்விப்பேனா?' என்கிற இந்த விருப்பமே எந்நாளும் எப்பொழுதும் சமூன்றுவருகின்றது. ஓ! சிறந்த கைகளையுடையவரே! பீஷ்மனையோ ஸாலவராஜனையோ எவனைக் குற்றமுள்ளவனாக அறிகிறீரோ, எவன் நிமித்தமாக நான் மிக்க துககத்தை அடைந்தேனோ அவனைச் சித்திக்கக் கடவீர்' என்றான்.

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! இவ்விதம் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அந்தப்பகலும் ஸூக சீதமாயும் ஸூக உஷ்ணமாயும் இருக்கிற காரதையுடைய ராத்திரியும் சென்றன. அரசனே! பிறகு, ஜைகையையும் மரவுரியையும் தரிப்பவரும் முனிவருமான ராமர் தேஜஸினால் ஜவலித்துக்கொண்டு சிஷ்யர்களால்குழப்பட்டவராகத் தோன்றினான். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கையில விலையுடையவரும் உதாரமான மனத்தையுடையவரும் கத்தியைத்தரிப்பவரும் கோடாலியை யுடையவரும் பாவமற்றவருமான அவர் ஸ்ருஞ்சயனான அரசனே அடைந்தார். அரசனே! பிறகு, தாபஸாகளும் பெரியதவதையுடைய

அந்த அரசனும் துகடிகததக்கவளான அந்தக் கன்னிகையும் அவரைப் பார்த்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றார்கள். ஜாக் கிரதையுடன், பாகக்கவரான அவரை மதுபாககத்தால் பூஜித் தார்கள். அவா நியாயப்படி பூஜிக்கப்பட்டவராகி, அவாகளுடன் உட்காரநதார். பாரத! பிறகு, பரசுராமரும் ஸ்ருஞ்சயருமான அந்த இருவருமே முன நடந்தவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விதமான கதையினமுடிவில், ராஜரிஷியானவா, மகாபலசாலியும் பார்க்கவர்க்ளிறகிறந்தவருமான ராமரைநோக்கி, ஸமயம்பார்த்து, இனியதும் பயனுள்ளதுமான சொல்லை உரைக்கலானார். 'ஓ! பிரபுவே! ராமரே! இவள் எனனுடைய பெண்ணின் பெண், காசிராஜனுடைய புத்திரி. கார்யங்களில் சமர்த்தரே! இவளுடைய காரயத்தை உண்மையாய்க் கேளும' என்றா. ராமரும் அவளை நோக்கி, 'செவ்வையாகச் சொல்லலாம்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, அவன், அகனிபோல ஜவலிக்கின்ற ராமரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினான். பிறகு, சோகத்தை யுடையவளான அவள் சுபத்தைச்செய்கின்ற ராமருடைய சரணங்களைத் தலையால் வணங்கித் தாமரையிதழ்களுக்கு நிகரான காந்தியையுடைய கைகளால் தொட்டு முன்னேயிருந்துகொண்டு, 'ரீ நிறைந்த கண்களையுடையவளாகி அழுதான். சரணமடையததக்கவரான பரசுராமரைச் சரணமாகவுமே அடைந்தான். அப்பொழுது, ராமா, 'ராஜபுத்திரியே! நீ இந்த ஸ்ருஞ்சயருக்கு எவ்விதமோ எனக்கும அவ்விதமே. உன்னுடைய மனத்திலுள்ள துகடத்தைச் சொல்லு. நீ சொல்வதைச் செய்வேன்' என்றா. அமபை, 'ஓ! பகவானே! நான் இப்பொழுது பெரிய விரதத்தையுடையவரான உமமைச் சரணமடைந்தவளாயிருக்கிறேன். ஓ! விபுவே! சோகமாகிற கோரமான சேற்றுக்கடலில் முழுகினவளான எனனை அதிலிருந்தும் கரையேற்றும்' என்றாள். ராமரானவா அவளுடைய ரூபத்தையும் புத்திதான சரீரத்தையும் சிறந்ததான மெனமைத்தனமையையும் பார்த்துச் சிந்தையுற்றவரானார். 'இவள் எனன் சொல்லப் போகிறாளோ?' என்று இவ்விதம் ஆலோசித்தாரா. மிக இரக்கமுடையவராகி வெருகாலம் இவ்விதம் தயானம் செய்தார். சுததமான புன்சிரிப்பையுடையவளான அவள் ராமராலே, 'சொல்லலாம்' என்று அடிக்கடிசொல்லப்பட்டவளாகி அவரிடத்தில எல்லாவற்றையுமே உளபடி சொன்னாள். பரசுராமரோ ராஜபுத்திரியினுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, அப்பொழுது, அந்தத்ததின்நிச்சயத்தைச்செய்து,

சிறந்ததொடைகளையுடையவளான அவளைநோக்கிச் சொல்லலானா. 'பெண்ணே! கொளவாகளிலசிறந்தவனான பீஷ்மனிடம் 1 (உனனை) அனுப்புகிறேன். அந்தஅரசனும் என்வாரததையைக்கேட்டு (அப் படியே) செய்வான். மங்களமானவளே! கங்காபுத்திரனானவன் என் னால் சொல்லப்பட்டவாரததையைச் செய்யாவிட்டால், நான் அவளை யுத்தத்தில் மந்திரிகளுடன் அமபுத்தியினால் எரிப்பேன். ராஜபுத் திரி! அல்லது, அவனிடத்தில் உன்னுடையபுத்தியானது செல்லா விடில், இந்தக்காரயத்தில் வீரனான ஸால்வபதியினிடம் சோப்பிப் பேன்' என்றா.

அம்பை, 'ஓ! பார்க்கவரே! 'முன்பு ஸால்வராஜனைவிரும்பி னேன்' எனகிற என்னுடையஎண்ணத்தைக் கேட்டவுடனே, நான் பீஷ்மனால் விடப்பட்டேன். பிறகு, நான் ஸௌபராஜனையடைந்து சொல்லக்கூடாததானவாரததையை லஜைஜயைவிட்டுச் சொன்னேன். அவனும் நடக்கையில் சங்கையுள்ளவனாகி என்னை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை ஓ! பிருகுந்தனரே! இவற்றையெல்லாம் உமதுபுத்தியி னால் ஆலோசித்து, இந்தவிஷயத்தில் உசிதமானகாரியத்தை நிச்ச யிக்கக் கடவீர். ஓ! பெரியவிரததையுடையவரே! என்னுடைய இரதவயலனத்திறகோ, அப்பொழுது என்னைப் பலாத்காரமாகத் தூக் கித் தனவசமாகச்செய்த பீஷ்மன் மூலம். ஓ! சிறந்த கைகளையுடை யவரே! பாரகவஸுரேஷ்டரே! எவன்நிமித்தமாக நான் இப்படிப் பட்டதுககத்தையடைந்தவளாகி மேலானஅபிரியத்தை அனுஷ்டி க்குகிறேனோ அந்தப் பீஷ்மனைக்கொலலும். ஓ! பார்க்கவரே! அவனோ லோபமுள்ளவனும் இழிவானவனும் இந்திரியங்களை ஐயித் தவனுமானவன். ஓ! குற்றமில்லாதவரே! ஆகையால், நீர் அவன் பொருட்டுப் பிரதிசெய்கைசெய்வது உசிதம். ஓ! விபுவே! அப் பொழுது, பாரதனால்அபகரிக்கப்பட்டவளான என்னுடையமுனத் தில், 'மஹாவாரதனாபீஷ்மனைக் கொலலுமபடிசெய்வேன்' என்கிற இரதலங்கலபமானது உண்டாயிற்று. ஓ! ராமரே! குற்றமற்ற வரே! ஆகையால், இப்பொழுது என்னுடைய இரதஇஷ்டத்தை நிறை வேற்றும் ஓ! நீண்டகைகளையுடையவரே! இந்திரன் விருத்திரா ஸுரனைக் கொன்றதுபோலப் பீஷ்மனைக் கொலலும்' என்றான்.

1 'பீஷ்மனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிறேன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நாசு . ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

நாறறெழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

அம் போபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சி)

(பரசுராமர் அம்பைமுதலியவர்களுடன் துருஷைத் தாம் கென்றதும்,
அம்பையை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி பரசுராமர்
பீஷ்மருக்குச் சொல்லியதும், பீஷ்மர் அதனை
மறுத்ததும், பரசுராமர் பீஷ்மரைப்
போருக்கு அழைத்ததும்)

பிரபுவே! அப்பொழுது, இவ்விதம், 'பீஷ்மனைக் கொல்லும்'
என்று சொல்லியதைக்கேட்ட ராமா, அடிக்கடி ஏவுகிறவனும் அழுகிற
வனும் கன்னிகையை நோக்கிச் சொல்லலானா. 'காசிராஜன
பெண்ணே! சிறந்த நிறமுடையவளே! நான் பிரமமவிததுககளின்
காரணத்திலல்லாமலிஷ்டப்படி ஆயுதத்தை எடுக்கிறதில்லை. உனக்கு
வேறு எதைச் செய்யவேண்டும? ராஜஸ்திரீயே! என வராததை
யினால் பீஷ்மனும் ஸாலவனும் வசப்பட்டவர்களாவார்கள். குற்ற
மற்ற அங்கங்கையுடையவளே! அதைச் செய்வேன். துயரப்
படாதே. பெண்ணே! 'வேதியர்களுடைய ஆஜைஞயினறி எவ்விதத்
தாலுமே ஆயுதத்தை எடுக்க' எனனும் இந்தப்பிரதிஜைஞயானது
எனனால் செய்யப்பட்டது' என்றா. (அப்பொழுது) அம்பையான
வள், 'எந்த உபாயத்தாலாவது பகவானுன் நீர் என்னுடைய துயரத்
தைப் போக்கவேண்டும அதுவோ, எனக்குப் பீஷ்மனால் உண்டு
பண்ணப்பட்டது. ஓ! ஸமாத்திரே! அவனைக்கொல்லும்; தாமதம்
வேண்டாம்' என்றாள். ராமரானவா, 'காசிராஜன்கன்னிகையே! மறு
படியும் சொல்லு. பீஷ்மன் (உனனால்) தலைபால வணங்கப்பட்டதற்கு
கவனயிருந்தாலும், எனவராததையினால் உன்னுடைய இரண்டுபாதங்
களையும் தலையினால் ஏற்றுகொள்வான்' என்றா. அம்பை, 'ஓ! ராமரே!
எனது இஷ்டத்தைச் செய்ய விரும்புகிறீரானால், யுத்தத்தில் பீஷ்ம
னைக் கொல்லும். செய்தபிரதிஜைஞயையும ஸத்தியமாகச் செய்யக்கட
வீர்' என்றாள்.

ஓ! அரசனே! அந்தராமரும் அம்பையும் இவ்விதம் ஸம்வாதம்
செய்யும் அப்பொழுது, அகிருதவரணா பரசுராமரைநோக்கி இந்த
வார்த்தையை உரைக்கலானா. 'ஓ! மகாபாஹுவே! சரணமடைந்த
வளான கன்னிகையைத் தள்ளுவது உமக்குத் தக்கதன்று. ஓ! பிரகு
நந்தனரே! ராமரே! பீஷ்மனானவன் போர்நியதிதம் உமமால் அழைக்

கப்பட்டு, 'யுத்தத்தில் உமமால் ஜபிக்கப்பட்டேன்' என்று சொல்வானேயானாலும், அல்லது, உமது சொல்லைச் செய்வானே யானாலும், இந்தக்கண்ணிகையின்காயமா செய்யப்பட்டதாகிவிடும் ஓ! வீரரே! விபுவே! உமமுடையசொல்லும் சத்தியமாகச் செய்யப்பட்டதாகிவிடும். ஓ! ராமரே! மகா முனிவரே! பாரகவரே! அப்பொழுது, எல்லாக்கூத்திரியர்களையும் வென்று பிராமமணர்களின் மத்தியில், 'பிராமமண்ணே, கூத்திரியனே, வைஸ்யனே, சூத்ரனே, பிராமமண்ணைப் பகைப்பவனுயிருந்தால் யுத்தத்தில் அவனைக் கொல்லுவேன்' என்றும், 'பயத்தை அடைந்து பாதுகாப்பைவிரும்பி ரகூணத்தைக் காக்க சரணமடைந்தவர்களை நான் உரிநுடனி நுக்கையில் எவ்விதத்தாலும் கைவிடமாட்டேன்' என்றும், 'யுத்தத்தில் சோந்ததான கூத்திரிய ஜாதிமுழுமையையும் வெல்லக்கூடிய விளங்குகின்ற தைய முடையவனையும் நான் கொல்லுவேன்' என்றும், இந்தப் பிரதிஜ্ঞையுமே உமமால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! ராமரே! குருகுலத்தைத் தாங்குகின்ற அந்தப் பீஷ்மன் இவ்விதம் வெற்றியுள்ளவனுயிருக்கிறான். ஓ! பிருகுந்தனரே! யுத்தத்தில் அவனுடன் எதிர்த்துப் போடுசெய்யும்' என்றா பரசுரமா, 'ஓ! ரிஷி ரேஷ்டரே! நான் முன்கூறுத பிரதிஜ்ஞையை நினைக்கிறேன் ஸமாதானத்தினாலேயே அடையப்படமுடியா செயலேன் காசிராஜன்கண்ணிகையின் மனத்தையடைந்த இந்தக் காயமானது பெரிதாயிருக்கிறது நான் நேரிலேயே கண்ணிகையை அழைத்துக்கொண்டு பீஷ்மனிருக்கிற இடத்திற்குப் போவேன். யுத்தத்தைக் கொண்டாடுகின்ற அவன் நான் சொன்னதைச் செய்வாவிட்டால் காவல்கொண்டவனான அவனைக் கொல்லுவேன்' என்று என்னுடைய புத்தியானது நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுலகில், என்னால் விடப்பட்ட பாணங்கள் தேவர்களுடைய சரீரங்களில் தடைப்பட்டு நிற்கும்தில்லை என்பது முன் கூத்திரியர்களுடன் நடந்த யுத்தத்தில் உமமால் அறியப்பட்டது' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, பெரிய தவதையுடைய ராமா அந்தப் பிராமமவாதிக்குடன் பிரயணத்தை நினைத்து எழுந்திருந்தான். பிறகு, அந்தத்தவசிகளோ அந்த இரவு அவ்விடத்தில் வஸித்து அக்கணியில் ஹோமம்செய்து மந்திரங்களை ஜபித்துவிட்டு, என்னைக் கொல்லும்விருப்பத்துடன் புறப்பட்டார்கள மகா ராஜனே! பாரத! பிறகு, ராமா அந்தப் பிராமமவாதிக்கோடும் கண்ணிகையோடும் குருக்கூத்திரத்தை அடைந்தான். பிறகு, மஹாதமாக்களும் பார்க்கவஸாரேஷ்டரை முன்னிட்டவர்களுமான அந்தத்தவசிகளெல்லாரும் ஸரஸ்வதீதியை அடுத்த அமரநாதர்கள்.

அரசனே! பெரிய விரதமுள்ளவரான பாசுராமர், பிறகு, முனரூவது தினத்தில் ஸம்மான இடத்தில் இருந்துகொண்டு, 'நான் வந்திருக்கிறேன்' என்று எனக்குச் சொல்லியனுப்பினார். ராஜஸரேஷ்டனே! மிகக் பலமுடையவரும் தேஜஸுக்கு நிதியும் பிரபுவுமான அவர் தேசத்தின் எல்லையில் வந்திருப்பதைக் கேட்டு, நான் கோவை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பிராமமணர்களாலும் தேவர்களுக்கு நிகரான ரிதவிகளுக்களாலும் புரோகிதர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி, அன்புடன் சீக்கிரம் வேகமாகச் சென்றேன். பிரதாபசாலியான அந்தப் பாசுராமர் அவருக்கு எதிரிலவந்தவனான என்னைப் பார்த்து அந்தப் பூஜையை ஏற்றுக்கொண்டார், இந்த வார்த்தையையும் சொல்லலானார், 'பீஷ்ம! அப்பொழுது, ஸ்திரீயினிடம் விரும்ப மில்லாதவனான நீ காசிராஜபுகிரியை என்ன எண்ணத்தினால் எடுத்துச் சென்றாய்? மறுபடியும், என்ன எண்ணத்தினால் விட்டுவிட்டாய்? புகழுள்ளவளான இவள் உன்னாலன்றோ தர்மத்திலிருந்தும் நழுவுமபடி செய்யப்பட்டாள்? இந்த உலகத்தில் உன்னால் தொடரப்பட்ட இவளையோ எவ்வதான் அடைபத் தக்கவன்? பாரத! உன்னால் கொண்டுபோகப்பட்டாளென்று ஸாலவனுலே நிராகரிக்கப்பட்டாள். பாரத! ஆகையால், இவளை என ஆணையினால் ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவாய். புருஷஸரேஷ்டனே! இந்த ராஜபுத்திரியானவள் ஸ்வதாமத்தை அடையட்டும். குற்றமில்லாதவனே! நீ அரசர்களுக்கு இந்த அவமானத்தைச் செய்வது உசிதமில்லை' என்றார். பிறகு, நான் அதனால் மனவருத்தமடைந்து அவரைப் பார்த்து, 'ஓ! பார்க்கவரே! பிராமமணரே! நான் இவளை எவ்விதத்தாலும் மறுபடியும் பிரதாவுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். முன், இவள், 'நான் ஸாலவனுடையவள்' என்று என்னிடமே சொன்னாள். எனாலேயே அதுமதி கொடுக்கப்பட்டு இவள் அவனுடைய நகரத்திற்குப் போகவும் செய்தாள். நான், பயத்தினாலும் தயையினாலும் பொருளாசையினாலும் காமத்தினாலும் ஸுத்திரிய தாமததை விட்டுநென்பது என்னுடைய விரதம்' என்றேன். பிறகு, அவர், கோபத்தால் கலங்கின கண்களை உடையவராகி, என்னை நோக்கி, 'அரசனே! என்னுடைய இந்த வார்த்தையைச் செய்யாமலிருப்பாயானால், இப்பொழுது, உன்னை மந்திரிகளுடன் கொல்லுவேன்' என்றார். கோபத்தால் கலங்கின கண்களையுடைய அவர் (இதனைப்) பரபரப்புடன் அடிக்கடி சொன்னார். பகைவர்களை அடக்குபவனே! நான், பிருகுலஸ்சரேஷ்டரான அவரை நோக்கி இனிய சொற்களால் அடிக்கடி யாசித்தேன். அவர்

ஆறுதலையுடையவே இல்லை. மறுபடியும், நான், பிராம்மணஸநேஷ்ட-
ரான அவரைத் தலையால வணங்கி, 'நீர் என்னோடு யுத்தத்தை
விருமபுலதற்கு என்ன காரணம்? ஓ! சிறந்த கைகளையுடையவரே!
பாலனாயிருக்கின்ற எனக்கு உமமாலேயே நான்குவிதமான பாணமும்
அஸ்திரமும் உபதேசிக்கப்பட்டன. ஓ! பார்க்கவரே! உமக்குச்சிஷ்
யனாயிருக்கிறேன்' என்று சொன்னேன். பிறகு, அவர், கோபத்தால்
சிவந்த கண்களையுடையவராகி, என்னை நோக்கி, 'மகா புத்திசாலியே!
கௌரவய! பீஷ்ம! என்னைக் குருவென்று அறிகிறாய். இருந்தும்,
என்னுடைய பிரியத்திற்காக இரதக் காசிராஜனபுத்திரியை ஏற்றுக்
கொள்ளவே மாட்டேனென்கிறாய். குருநாதன்! எனக்கு வேறுவிதத்
தால் ஆறுதல் உண்டாகாது. புஜபலமுள்ளவனே! இவளை ஏற்றுக்
கொளந். உன்குலத்தைக் காப்பாயாக. இவளோ, உனனால் நழுவும்
படி செய்யப்பட்டமையால் கணவனை அடையவில்லை' என்று சொன்
னார். அவ்விதம் சொல்லுகிறவரும் பகைவார்களுடைய பட்டணங்
களை ஜயிப்பவருமான அவரை நோக்கி, நான், 'ஓ! பிரம்மரிஷியே!
இது மறுபடியும் இவ்விதம் ஆகாது. ஏன் உமக்கு ஸரமம்? ஓ! ஜம்
தகனியின் புத்திரரே! உமமிடத்தில் முன் உண்டான குருததனமை
யை ஆலோசித்து உமக்கு பரிதிபுண்டாடும்படி செய்யமுயலுகிறேன்.
ஓ! பகவானே! இவளோ எனனால் முன் தளரப்பட்டவள். எவன்,
பிறனிதம் மனதையுடையவளும் ஸாப்பம்போலிருப்பவளுமான
ஸ்திரீயைத் தெரிந்துகொண்டு, (அவளை) ஒருகண்ணமாவது கிருகத்தில்
வஸிக்கச்செய்வான்? ஸ்திரீகளுடையதோஷம் பெரியகெடுதலையுடை
யது. ஓ! பெரியவிரதத்தையுடையவரே! இரதிராஜனுக்குப்பயந்தும், தா
மத்தை விடேன். நீர் அருள்செய்யும்; அல்லது, செய்யாமலுமிரும்.
உமக்கு எது செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்யும். தாமதம் வேண்
டாம். ஓ! பரிசுத்தமான மனதையுடையவரே! பேரறிவாளரே!
பெரியவரே! மகாதமாவான் மருததனாலே சொல்லப்பட்டதும், 'குரு
வாயிருந்தாலும் காவமடைந்தவனும் காயத்தையும் அகராயத்தையு
ம் அறியாதவனும் நெறிதப்பினவனுமாயிருப்பவனை விடவிடுதல்
விதிக்கப்படுகிறது' என்னும்பொருளுள்ளதுமானஸலோகமும் புரா
ணத்தில் கேட்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நீர், குருவென்கிற பிரி
யத்தினால் என்னால் மிகவும் கௌரவிக்ஷப்பட்டா. நீர், குரு இருக்கவே
ண்டிய இருப்பை அறியவில்லை. ஆகையால், உமமுடன் யுத்தம்செய்ய
வேசெய்கிறேன். 'குருவும் அவரிலும் பிராம்மணரும் அவரிலும் தவத
தால் சிறந்தவருமாயிருப்பவரை யுத்தத்தில் கொல்லேன்' என்று

௩௮௮ . ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

இவ்விதம் உமமுடைய விஷயத்தில் நான்பொறுத்தேன சுஷ்ரபநது வைப்போலப் பாணமெடுத்தவனும் கோபத்தைஅடைநது யுத்தம் செப்பவனும் ஓடாதவனுமான பிராமமணனை யுத்தத்தில் கொன்றவனுக்குப் பிராமமஹத்தியானது ஏறபடாதென்பது தாமதங்களிலுள்ள நிச்சயம். ஒ! தபோதனரே! சுஷ்ரதிரியனான நான் சுஷ்ரதிரியர்களுக்கருகிய தாமததில் நிலைத்தவனாயிருக்கிறேன். எவன் எதில் எவ்வித மிருக்கிறானோ அவனை அகிலேயே அவ்விதம் நடத்துகிறவன் அதர்மத்தை அடையான கெடுதலையும் அடையான அராதத்திலும் தர்மத்திலும் ஸமர்த்தனும் இடத்தைபுழைக்காததையும் அழிந்தவனுமான மனிதன் அராதத்தில் ஸந்தேகத்தையடைநது (தாமததில்) ஸந்தேகமற்றவனாயிருந்தால் சிறந்தவனே. ஒ! ராமரே! ஸந்தேகக்கப்பட்டு அராதத்தில் நியாயத்தைமீறி நடக்கிறீராகையால், உமமுடன் பெரிய சண்டையில் யுத்தம் செய்வேன். மனிதர்களுடைய பல பராகரமங்களை மீறியவையான என்னுடைய புஜங்களின் வீரத்தை யும் பராக்ரமத்தையும் பாரும. ஒ! பிரகிருந்தனரே! இவ்விதம் நேரிட்டிருந்ததால் என்னுள்முடிந்ததைச் செய்வேன் ஒ! வேதியரே! உமமுடன் குருசுஷ்ரதிரத்தில் யுத்தம் செய்வேன். ஒ! ராமரே! மிக்க தேஜஸையுடையவரே! இஷ்டப்படி என்னுடன் துவந்தவ யுத்தத்தில் எதிர்ந்து நிற்கக்கடவீர். ஒ! ராமரே! நீர்அந்தப் பெரிய யுத்தத்தில் என்னுள் அடக்கப்பட்டவரும் அனேக சஸ்திரங்களால் பீடிக்கப்பட்டவரும் சஸ்திரங்களால் பரிசுத்தமானவருமாகி ஐயிக்கப்பட்ட உலகங்களை அடையப்போகிறீர். ஒ! யுத்தத்தில் பிரியமுள்ளவரே! அப்படிப்பட்ட நீர், செல்லவேண்டிய இடமாகிய குருசுஷ்ரதிரத்துக்குத் திரும்பும. ஒ! மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! தபோதனரே! யுத்தத்தின் பொருட்டு அவ்விடத்தில் உமமை வந்தடைவேன். தவிரவும், ஒ! ராமரே! பராக்ரவரே! முன் நீர் பிதாவுக்காக வதமசெய்து சுததியைச் செய்துகொண்ட இடத்திலேயே நானும் உமமைக் கொன்றுவிட்டுச் சுததியைச் செய்துகொள்வேன். ஒ! ராமரே! யுத்தத்தில் கெட்டமத்தையுடையவரே! பிராமமணரென்று சொல்லிக்கொள்பவரே! வேகமாக அவ்விடம் வாரும். உமமுடைய பழைய மத்ததைப்போக்குகிறேன். ஒ! ராமரே! ஒருவனான என்னுள் வ்ருஷ்ரதோறும் உலகத்திலுள்ள சுஷ்ரதிரியர்கள் ஐயிக்கப்பட்டார்கள்' என்பதைப் பலமுறை சொல்லித் தற்புகழ்ச்சி செய்கிறீர்? அதற்குக் காரணத்தைக் கேளும. அப்பொழுது, பீஷ்மனாவது (பீஷ்மனா) என்னைப்போன்ற வேறு சுஷ்ரதிரியனாவது உண்டாகவில்லை. பிறகு, தேஜஸுகள்

உணடாயின. நீர் கூளங்களில்(பறறி) எரித்தீர். ஓ! மிககபுஜபல மமைந்தவரே! உமக்கு யுத்தத்தினுள்ள செருக்கையும் விருப்பையும் அழிக்கக்கூடியவனும் பகைவாபட்டணங்களை வெல்லுபவனுமான பீஷ்மனான நான் பிறந்திருக்கிறேன் ஓ! ராமரே! யுத்தத்தில் உம முடைய காவத்தைப் போக்குகிறேன், ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னேன்

பாரத! பிறகு, ராமா, பரிஹஸிக்கிறவாபோல, என்னை நோக்கிச் சொல்லலானா 'பீஷ்ம! பாககியத்தினால் யுத்தத்தில் என்னுடன் போசெய்ய விருமபுகிறாய் கௌரவ! இதோ, உன்னுடன் குருசேஷத்திரத்தை அடைகிறேன். நீ சொன்னதைச் செய்வேன். பகைவர்களை எரிப்பவனே! அவகே வா பீஷ்ம! நீ அவ்விடத்தில் என்னால்கொல்லப்பட்டவனும் அநேக அம்புகளால் சூழப்பட்டவனுமாகி, கழுகு பருந்து காகைகளுக்கு இரையுமாவதை, மாதர்வான கங்கையானவள பார்க்கட்டும். அரசனே! மந்தனும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் ஆதூரனுமான உன்னைப் பெற்றவனும், வித்தாகளாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டவனும், அதற்கு (=அழகைக்கு) ததகாதவனும் மகாபாககியவதியும் குற்றமற்றவருமானதேவியானவள தின்னும் என்னால் கொல்லப்பட்டவனுமான உன்னைப்பார்த்து இப்பொழுது அழட்டும் பீஷ்ம! யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனே! கெட்டமதமுடையவனே! வா, என்னுடன் யுத்தத்தைச்செய் கௌரவ! பரதஸரேஷ்ட! ரதமமுதலிய எல்லாவற்றையும் அமைத்துக்கொள்' என்றுசொன்னா. இவ்விதம்சொல்லுகிறவரும் பகைவாபட்டணங்களை ஜயிப்பவருமான அந்த ராமரை நான் தலையாலவணங்கி, பிறகு, 'ஓ! ராமரே! அப்படியே ஆகுக' என்றுசொன்னேன். அவா இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு, யுத்தம்செய்யவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்துடன் குருசேஷத்திரம் சென்றா நானும் பட்டணத்துள் நுழைந்து ஸத்தியவதிகுருத் தெரிவித்தேன். மிக வலிமைஅமைந்தவனே! பரதஸரேஷ்டனே! பிறகு, நான், மங்கள கராயத்தைச் செய்தவனும் மாதாவினால் சுரேதாஷிக்கப்பட்டவனுமாகி, பிராமமணாக்ரோப புண்யாஹத்தையும் ஸவஸ்திவாசனத்தையும் ஜபிக்கச்செய்து, வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டதும் அழகு பொருந்தியதும் வெண்மையானகுதிரைகள் பூட்டினதும் நல்ல அவயவங்களையுடையதும் நல்ல சகரங்களுள்ளதும் புலித்தோலால் மூடப்பட்டதும் பெரிதான ஆயுதங்களோடுகூடினதும் எல்லா ஸாமகரிகளோடும் கூடினதும், அந்த ஸூதகுலவகளுள் சிறந்த குலத்

தில் பிறந்தவனும் வீரனும் அஸுவசால் திரத்தை அறிந்தவனும் நல்ல பழிநிபுள்ளவனும் பலதடவை ஸாரத்யமசெய்து பராக்ஷபட்ட வனுமான ஸூதனனால் உட்பட்டதுமான தேரில் ஏறிக்கொண்டு, வெண்மையானது சரீரத்திற்கு அமைந்ததுமான கவசம் பூண்டு, வெண்மையான விலை எடுத்ததுகொண்டு புறப்பட்டேன். அரசனே! பரதஸுரேஷ்ட! தலையில் வெண்மையான குடை பிடிக்கப்பட்டவனும், வெண்மையான விசிறிகளால் வீசப்பட்டவனும், வெள்ளை வஸ்திரம் உடுத்தவனும், வெண்மையான தலைப்பாகையுடையவனும், வெண்மையான எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்தவனும், ஐயசபதங்களிலும் ஆசிரவாதங்களிலும் துதிக்கப்பட்டவனுமாகி ஹஸ்திநாபுரத்திலிருந்தும் வெளிக்கிளம்பிப் போகக்கூடிய ஒருவேளைத் திரத்தை அடைந்தேன். அரசனே! மனத்துக்குமவாயுவுக்கும் ஒப்பான வேகமுள்ள அந்தக் குதிரைகள் அந்தஸூதனால் தூண்டப்பட்டுப் பெரிய போரில் என்னை நன்கு சுமந்துசென்றன அரசனே! நானும் பிரதாபசாலியான அந்தராமரும் யுத்தத்தின்பொருட்டு விரைவாக அந்தக் குருவேளைத் திரத்தை அடைந்து ஒருவரைப்பொருவா எதிர்த்தோம். பிறகு, நான் மிக்க தவதையுடைய ராமரது பார்வையில் வின்று, உடனே மிக்க சிறந்த சங்கத்தை எடுத்தது நன்றாக முழக்கினேன். அரசனே! பிறகு, அவ்விடத்தில் பிராமணர்களும் வனத்தில் வஸிப்பவர்களான தவசிகளும் இந்திரனுடன்கூடின தேவகணங்களும் பெரிய யுத்தத்தைப் பார்த்தார்கள். பிறகு, ஆங்காங்கு, திவ்யமான மலைகளும், திவ்யமான வாததியங்களும், மேகங்களின் ஸமூகங்களும் பிரகாசித்தன. பிறகு, பார்க்கவருடனவந்த அந்த எல்லாத் தவசிகளும் போகக் கூடாததைச் சூழ்ந்துகொண்டு (மத்தியஸ்தர்களாகப்) பராததுகொண்டிருந்தார்கள்.

பிறகு, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையை விரும்புகிறவரும், (எனக்கு) மாதாவுமான கங்காதேவியானவள் ஸவரூபத்துடன் என்னை நோக்கி, 'அரசனே! இதென்ன செய்ய விரும்பினாய்? குருஸுரேஷ்டனே! நான் பராக்ஷரிடம் சென்று, 'சிஷ்யனான பிஷ்மனுடன் யுத்தம் செய்யாதீர்' என்று அடிக்கடி வேண்டுகிறேன். யுத்தம்! அரசனே! வேண்டாம், வேதியரான பரசுராமருடன் இப்படி யுத்தங்களில் போய்ப்பிரியப் பிடிவாதம் செய்யாதே' என்று அதட்டி, 'நீ அவருடன் யுத்தம் செய்ய விரும்புவதால், ஸூத்திரியர்களைக் கொன்றவரும் நுத்திரருக்கு ஸமமான பராக்ஷரமத்தை யுடையவருமான ராமரை நீ அறியாயோ?' என்று சொன்னான். பரதஸுரேஷ்ட! ஞானஸுரேஷ்டனே!

பிறகு, நான் தேவியை வணங்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, ஸ்வயம்வரத் தில் நடந்ததும், முன ராமா என்னுடன் (சண்டைக்கு) ஏவப்பட்டதும், காசிராஜ புத்திரியினுடைய முந்தின தான செய்கையும் ஆகிய எல்லா வற்றையும் சொன்னேன் பிறகு, எனக்குத் தாயும் மகாரதியுமான அவள் ராமரை அடைந்து எனக்காக அவரைக்கண்டு, 'சிஷ்யனான பீஷ்மனுடன் யுத்தம் செய்யாதீர்' என்கிற வாரததையைச் சொல்லி க்ஷமிக்கும்படி செய்தாள். அவரோ, கெஞ்சுகிற அவனை நோக்கி, 'பீஷ்மனையே திருப்பு. அவன் என் இஷ்டத்தைச் செய்யவில்லையே என்று நான் அவனை அடைந்தேன்' என்றா பிறகு, அந்தக் கறகை, புத்திரனிடமுள்ள அன்பினால் மீண்டும் என்னிடம்வந்தாள். நான் கோபத்தால் சுழலுகின்ற கண்களையுடையவனாகி, அவள் சொன்னபடி செய்யவில்லை. பிறகு, தாமாதமாவும் பெரிய தவத்தை உடையவருமான பருருஸரேஷ்டர காணப்பட்டார அப்பொழுது, பிராம்மணஸரேஷ்டரான அவர் யுத்தத்திற்கு அழைக்கவுமசெய்தார்.

ஹற்றெழுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

அ ம் போ பாக யா ன ப ர் வ ம் (தோடீச்சி)

(பீஷ்மருக்கும் பரசுராமருக்கும் யுத்தம்.)

நான், யுத்தத்தினிமித்தம் நிலைத்துநிற்பவரான அவரைநோக்கி, 'ஓ! வீரரே! பெரியபுலங்களையுடையவரே! ராமரே! நான் தேரி விருந்துகொண்டு பூமியிவிருப்பவரான உம்முடன் யுத்தம் செய்யத் துணியவில்லை. போரில் என்னுடன் யுத்தம்செய்ய விருமபுகிறீர்' னுல தேரில் ஏறும் கவசத்தைக்கட்டிக் கொள்ளும்' என்று புன்கிரிப புடன் சொன்னேன். பிறகு, அவர் யுத்தங்களத்தில் என்னைநேரக்கிப் புனனகைசெய்து, 'பீஷ்ம! குருநாதன்! எனக்குப் பூமியானது ரதம்; வேதங்கள் நல்லகுதிரைகள்போன்ற வாகனங்கள், வாயுவானவன் ஸூதன்; வேதமாதாக்களான காயத்ரி ஸாவித்ரி ஸரஸ்வதி இவர்கள் கவசம். நான் யுத்தத்தில் அவைகளால் நன்கு சுற்றப்பட்டவனாகி யுத்தம் செயவேன்' என்று சொன்னார். காதாரியின் புத்திரனே! தவறாத பராகரமத்தைபுடையவரான ராமர், இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டு, பெரிய சரக்கூட்டத்தினால் என்னை எவரும் தடுத்தார். பிறகு, நான், பரசுராமர் எல்லா ஆயுதங்களாலும் சிறந்ததும் அழகு பொருந்தியதும் ஆக்சரியமான காட்சியுடையதும் மனத்தால் செய்

யப்பட்டதும் பரிசுத்தமானதும் விரிவானதும் பூட்டணத்திற்கு நிகரானதும் திவ்யமானகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஸநாஹ முடையதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ரதத்தினமத சீயில் சிலையாயிருப்பதைப் பார்த்தேன். ஒ! தோளவசியைநதவனே! அவாசந திர ஸூயப் பிரதிபிம்பங்களால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட கவசத்துடன் விலைத்தரித்து அம்பரூததூணிகளைக் கட்டிக்கொண்டு உடும புத்தோலினால் செய்யப்பட்ட விரலுறை பூண்டவராயிருந்தார். அந்தத்தேரில், புத்தமசெய்ய விருப்பமுள்ளவரான பராகவருககு இனிய நண்பரும் வேதங்களை நன்கு அறிந்தவருமான அகருதவரணர் ஸாரதயம் செய்தார். அந்தப்பாசகவர், 'என்னை புத்தத்திற்கு எதிர்த்துவா' என்று அடிக்கடி அழைக்கிறவராகி எனமனத்தை மகிழ்ச்சியெய்துவா போல் இருந்தார். நான், உதயமாகின்ற ஸூயனபோலிருப்பவரும் ஜயிக்கமுடியாதவரும் மிக்க பலசாலியும் ஸுத்திரியாகருககு நாசத்தைச் செய்தவரும் ஒருவருமான அந்தராமரை ஒருவனாக எதிர்த்தேன். பிறகு, நான், மூன்று அம்பு விழுந்தூரத்தில் குதிரைகளை நிறுத்திவிட்டு, உடனே இறங்கி, விலைவைத்துவிட்டுக் கால நடையாக ரிஷிஸாரேஷ்டரும் பிராமமணஸாரேஷ்டருமான ராமரைப் பூஜிக்கிறவனாகி கேரிலசென்றேன். அவரை விதிப்படி நமஸ்கரித்து, 'ஓ! ராமரே! (எனக்கு) ஒப்பவராகவோ அல்லது மேலானவராகவோ இருப்பவரும் குருவும் தாமதத்தையே சீலமாகக்கொண்டவருமான உமமுடன் யுத்தங்கள்தில் போர்செய்யப்போகிறேன். ஒ! பெரியவரே! ஏனக்கு வெற்றியை ஆசுவதிகக்கடவீர்' என்று சிறந்தசொல்லைச் சொன்னேன். அப்பொழுது, அவர், 'குருஸாரேஷ்ட! புஜபலமிகவனே! ஐஸுவாயத்தை விருமபுகிறவன் இவ்விதம் இதைச்செய்யவேண்டும். இதுவே தர்மம். மேலானவர்களுடன் யுத்தம் செய்யலாம். அரசனே! இவ்விதம் செய்யாவிட்டால் உன்னைச் சபிப்பேன். கௌரவ! தைரியத்தைக்கொண்டு நீ யுத்தத்தில் ஸநததனாகிச் சண்டைசெய். நான் உனக்கு வெற்றியை ஆசுவதியேன் நான் உன்னை வெல்லுதற்கு இருக்கிறேன்; போ. தாமதத்துடன் யுத்தமசெய். உன்னுடைய நடையால் பரிதியடைந்தேன்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, நான், அவரை வணங்கிவிட்டு, விரைவுடன் தேரிலேறி யுத்தநிமித்தமாகப் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சங்கத்தை மறுபடியும் முழக்கினேன். பாரத! அரசனே! பிறகு, எனக்கும் அவருக்கும், ஒருவரையொருவர் வெல்லும் விருப்பத்தால், பலநாள் சண்டை நடந்தது. அரசனே! அந்த யுத்தத்தில் முதலில் அவர்

எனனைக் கழுகிற்குப் பூண்ட அறுபது பாணங்களால் அடித்தார் புலப் படாத கணுக்களையுடைய நூறு பாணங்களால் என்னுடைய நான்கு குதிரைகளையும் ஒன்பது பாணங்களால் எடுத்துனையும் தடுத்தார். பரதஸரேஷ்ட ! அப்படியே, நானும், யுத்தநிமித்தம் கவசம் பூண்டுகொண்டு, தேவர்களுக்கும் விசேஷமாக வேதியர்களுக்கும் வணங்கிவிட்டு, யுத்தத்தில் நிலைத்திருப்பவரான அவரை நோக்கிப் புன்னகையெய்திவனபோல மறுமொழி கூறினேன். 'ஓ ! பிராமமணரே ! நீ மரியாதை தவறினவராயிருந்தாலும், நான், குருத்தன்மையைப் பூஜித்தேன் மேலும், தாமதத்தைக் காப்ப தற்காக நான் நிறைவேற்றவேண்டியதைக் கேளும். ஓ ! ராமரே ! உமமுடைய சரீரத்திலிருக்கின்ற வேதங்களின்பொருட்டாகவும் உம் முடைய பெரிய பிராமமணத்தன்மையின்பொருட்டாகவும் உமமால் செய்யப்பட்ட பெரிய தவத்தின்பொருட்டாகவும் நான் அடிக் கில்லை ; உமமால் அடிக்கப்பட்ட கஷத்திரியதாமதத்திற்காக அடிக்கி றேன். பிராமமணன் ஆயுதத்தை எடுத்ததனால் கஷத்திரியத் தன்மையைன்றோ அடைகிறான் ? என்னுடைய வில்லின் வீர் யத்தைப் பாரும. என்னுடைய கைகளின் வன்மையைப் பாரும. ஓ ! வீரரே ! இதோ ! கூமைபான பாணத்தால் உம் முடைய வில்லை முறிக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, நான் அவர் பொருடிக் கூமைபான ஆரத்தசந்திர பாணத்தை விடுத்தேன். அதனால், அவருடைய வில்லின் துணியை அறுத்து அதனைப் பூமியில் விழச் செய்தேன். அப்படியே, தணிந்த கணுக்களையுடையவை களும் கழுகிற்கு கட்டினவைகளுமான நூறு பாணங்களைப் பரக்கவ ருடைய தேரைக் குறிவைத்து விடுத்தேன். அப்பொழுது, அந்தப் பாணங்களை ஸாப்பங்களபோலக் காற்றினால் நன்கு உயரக்கிளப்பப் பட்டவைகளும் சரீரத்தில் பதிந்தவைகளும் உதிரத்தைப் பெருகச் செய்கிறவைகளுமாகி அசைந்தன. அரசனே ! அப்பொழுது, அந்த ராமர், யுத்தத்தில் இரத்தத்தைப் பெருக்குகிறவரும் இரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களையுமுடையவருமாகித் தாதுவை விழுகின்ற மேருவைப்போல விளங்கினார். அரசனே ! அப்படியே, அவர் ஹேமந்தகாலத்தின் முடிவில் சிவந்த பூங்கொத்துகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அசோகமரம் போலவும் தளிர்ந்த பலாசுமரம் போலவும் விளங்கினார். பிறகு, அந்த ராமா கோபத்தை அடைந்து வேறு வில்லை யெடுத்ததுப் பொன்னாலான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் மிகக்கரியவைகளுமான அப்படிப்பட்ட பாணங்களையே பொழிந்தார்.

கொடியவைகளும் பலவிதமாக மர்மங்களை அழகுகின்றவைகளும் மிகக் வேகமுடையவைகளும் ஸர்ப்பத்திற்கும் அகனிக்கும விஷத்திற்கும் நிகரானவைகளுமான அந்தப் பாணங்கள் என்னை அடைந்தன சலிக்கச் செய்தன. அப்பொழுது, நான், மறுபடியும் அந்தச் சரீரத்தை அசைபாமல் நிறுத்திக்கொண்டு, யுத்தத்தில், கோபத்தை அடைந்தவனாகி, தூற்றுகண்களான பாணங்களை ராமாமேல இறைத்தேன். அவர் அகனியும் ஸூர்யனுமேபோல் விளங்குபவைகளும் ஸர்ப்பங்களை ஒத்தவைகளும் கூடையுள்ளவைகளுமான அந்த அம்புகளாலே பிடிக்கப்பட்டவராகி அறிவுகுறைந்தவாபோலானான். பாரத! அப்பொழுது, நான் இரக்கங்கொண்டவனாகி எனபுத்திரிபினால் என்னை நிர்த்தித்து, 'யுத்தத்தையும் ஸ்ஷதிரியதாமதத்தையும் நிர்த்திக்கவேண்டும்; நிர்த்திக்கவேண்டும்' என்று சொன்னேன் அரசனே! நான் சோகத்தின் வேகத்தால் மூடப்பட்டவனாகி, 'அர்தோ! கஷ்டம்! குருவும் பராமமணரும் தாமாதமாயுமானவரை நான் இவ்விதம் பாணங்களால் பிடித்ததினால், ஸ்ஷதிரியதாமதத்தையுடையவனான என்னை இந்தப் பாவமானது செய்யப்பட்டது' என்று அடிக்கடி சொன்னேன். பாரதனே! பிறகு, நான் பார்க்கவரை மறுபடி அடிக்கவில்லை. பிறகு, ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய ஆதித்தியன் பூமியைக்காய்ந்து பகலின் முடிவில் அஸ்தமனத்தையடைந்தான் அதனால் சண்டை ஓயவடைந்தது.

நூற்றெண்பதாவது அத்தியாயம்.

அ ம் போ ப ர த் யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்க்சீ.)

(பாகுராமநக்தும் பிஷ்டமநக்தும் நடந்தயுத்தம், தோடர்க்சீ.)

அரசனே! பிறகு, ஸமாததனாக ஒப்புகொள்ளப்பட்ட எனது ஸூதனே, குதிரைகளும் நானுமாகிய எங்களுடைய (சரீரத்திலுள்ள) பாணங்களை எடுத்தான். பிறகு, குதிரைகள் குளிப்பாட்டப்பட்டுத் திருமபத தணணிராகுடித்துக் களைப்புநீங்கி, விடியற்காலத்தில் ஸூரியனும் உதயமானபின், யுத்தம் தொடங்கிற்று. வேகமாகவருகிறவனும் கவசம்பூண்டவனும் தேரிலிருப்பவனுமான என்னைப்பார்த்துப் பிரதாபசாவியான ராமாதேரை மிகவும் ஸன்னததமாகச் செய்தான். பிறகு, நான், யுத்தத்தில், விருப்பங்கொண்டு வருகிறவரான ராமரைப் பார்த்துச் சிறந்ததான விலைத தேரில்வைத்துவிட்டுத் தேரிலிருந்

தும் விரைவாக இறங்கினை பாரத்! நான் அப்படியே அவரைவணங்கி விட்டுத் தேரிலஏறிக்கொண்டு புத்தம்செய்யும் விருப்பத்துடன் பரசு ராமருக்கு எதிரில் பயமற்றவனாகி நின்றேன் பிறகு, நான் பெரிய சரமாரியைப் பொழிந்தேன் அவரும், சரங்களைப்பொழிக்கின்றவனான எனமேல் சரமாரியைப் பொழிந்தாரா. ஜமதகனியின் புத்திரரோ, கோபமுண்டவராகி மறுபடியும் நன்றாகத்திட்டப்பட்டவைகளும் கோரமானவைகளும் ஜவலிக்கின்றவாயையுடையவைகளும் ஸாபங்கள் போன்றவைகளுமான பாணங்களை என்னைக்குறித்து விடுத்தாரா. அரசனே! பிறகு, நான் கூமைபான பலலங்களால் அவைகளை விரைவாக ஆகாயத்திலே அடிக்கடி நூறு துணுக்குக்களாகவும் ஆயிரம் துணுக்குக்களாகவும் துண்டித்தேன் பிறகு, பிரதாபசாலியான பரசு ராமா எனமேல் தேவசம்பந்தமுள்ள அஸ்திரங்களைப் பிரயோகம் செய்தாரா தோள்வலிமிக்கவனே! அதிகமான செய்கையைசெய்ய விருப்பமுள்ளவனாகி அஸ்திரங்களுலேயே நான் அவைகளைத் தடுத்தேன். பிறகு, ஆகாயத்தில் எங்கும் பெரிய ஒலியானது உண்டாயிற்று. பிறகு, நான் பரசுராமாமேல் வாயவயாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தேன். பாரத்! அதை அவர் குறையகாஸ்திரத்தினால் அடித்துவிட்டாரா பிறகு, நான் ஆகனையாஸ்திரத்தை (அத்தருகிரியமந்திரத்தை) ஜபித்து விடுத்தேன் விபுவானராமா என்னுடைய அந்த அஸ்திரத்தை வாருணஸ்திரத்தினாலேயே தடுத்தாரா. இவ்விதம், ராமருடைய திவயாஸ்திரங்களை நான் தடுத்தேன், தேஜஸுள்ளவரும் திவயாஸ்திரங்களுையறிந்தவரும் பங்கவரைச சிஷிப்பவருமான ராமரும் என்னுடைய திவயாஸ்திரங்களைத் தடுத்தாரா அரசனே! பிறகு, பிராமமணஸரேஷ்டரும் பிரதாபசாலியும் ஜமதகனியின் புத்திரருமான ராமா, மிக்கசிம்மம் கொண்டு, என்னை இடமாகச்செய்து மராபிவிடத்தாரா. பரதஸரேஷ்டனே! அதனால், நான் சிறந்ததேரில் மயங்கிச் சாயந்தேன் பரதஸரேஷ்ட! பிறகு, ஸூதனுவன் ராமருடைய பாணத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவனும் வாமனவனும் மயக்கத்தை அடைந்தவனுமான என்னை விரைவாக வெளிப்பில் கொண்டுபோன பாரத்! பிறகு, ராமரைத் தொடாருதுவந்த அகிருதவரணாமுதலியவர்களெல்லோரும் கிராஜன்கன்னிகையும் மிக அடிக்கப்பட்டவனும் பிரஜைருயற்றவனும் விலக்கப்பட்டவனுமான என்னைப்பார்த்தது மகிழ்ச்சியடைந்து ஆரவாரம் செய்தார்களா. பிறகு, நான், பிரஜைகளை அடைந்து (விஷயத்தை) அறிந்து, உடனே ஸூதனை நோக்கி, ‘ஸூத! ராமரிருக்குமிடம் செல்லு. நான் வேதனைநீங்கி ஸன்னதத்தை இருக்கிறேன்’ என

மேன கௌரவனே ! பிறகு, தோப்பாகன மிகவும் பளபளப்பானவை
 கரும் நாட்டியமசெய்வனபோல இருப்பவைகளும் நடையில் வாயுவை
 ஒத்தவைகளும் துதிசைகளால் என்னையெனக்கொண்டு போய்ச் சோத
 தான கௌரவ ! பிறகு, நான வெல்லும் விருப்பத்தால், கோபத்
 தையடைந்தவரான ராமரை அடைந்து மிகவும் கோபத்தையடைந்த
 வனாகி அடபுமாரிகளால் இறைத்தேன். அந்தராமா யுத்தத்தில் நேரா
 கச செல்லுகின்ற அந்தப்பாணங்களை வரும்போதே விரைவாக ஒவ
 வொன்றையும் முழமுன்று பாணங்களால் துணித்தார பின்பு, நன்கு
 தொடுக்கப்பட்டவைகளும் நன்கு தீட்டப்பட்டவைகளும் நூற்றுக்க
 கணக்கானவைகளும் ஆயிரக்கணக்கானவைகளும் என்னுடைய
 அந்த எல்லா அம்புகளும் ராமருடைய பாணங்களால் இரண்டு இரண்
 டாக முறிக்கப்பட்டன. பிறகு, நான மறுபடியும் கொல்லவேண்டு
 மென்கிற விருப்பத்தால், ஜமதக்னியின் புத்திரரான ராமாமேல ஸ்ரீ
 லிங்கினதும் நல்லகாரதியுடையதும் காலனுகுதிரகரான துமால் ஸ்ரீ
 சரத்தைவிடுத்தேன். அதனால், ராமா பலமாக அடிக்கப்பட்டவராசிப்
 பாணவேகத்தின் வசத்தையடைந்து யுத்தத்தில் மாபக்கத்தை
 அடைந்தார், பூமியிலும் விழுந்தார். பாரத ! பிறகு, அவர் பூமியினிட
 தையடைந்தபொழுது உலகமெல்லாம் ஸ்ரீபாணவிழுந்தது போல
 'ஆ ! ஆ !' என்று வருந்துவதாயிற்று குருநாதன் ! பிறகு, அந்தத் தோ
 தனர்களும் காசிராஜபுத்திரியுமாகிய எல்லாருமே மிகக்கடுக்குமுற்று,
 விரைவாக அவரை நோக்கிச் சென்றார்கள். கௌரவ ! பின்னர் அவரைக்
 கட்டிக்கொண்டு, உடனே ஜலத்தாலொழிந்த கைகளாலும் ஜபத்
 தின் ஆசுவசனங்களாலும் மௌனமௌனக் களைதெரியச்செய்தார்
 *கன. பிறகு, அந்தராமா எழுந்திருந்து விலவில் பாணத்தைப் பூட்டி,
 'பீஷ்ம் ! நிலம் ! இதோ கொல்லப்படுகிறாய்' என்று தளாக்கியாகச்
 சொன்னார். பெரியயுத்தத்தில் அந்தப்பாணம் விடப்பட்டு வேக
 மாக என்னிடப்பக்கத்தில் விழுந்தது. அதனால், நான அலைக்கப்பட்ட
 மரம்போல மிக்க நடுக்கமுற்றேன். பிறகு, ராமா பெரியயுத்தத்தில்
 சீகரஸ்திரத்தினால் குதிரைகளை அடித்துவிட்டுத் தடையற்றவரா
 கிச் சிறகுகள் பூண்ட அந்த அம்புகளாலே என்மேல இறைத்தார். புஜ
 பலமமைந்தவனே ! பின்பு, நானும் யுத்தத்தில் எதிர்த்துத் தடுக்கிற
 தான சீகராஸ்திரத்தை விடுத்தேன். ராமரும் நானுமாகிய எங்க
 ளுடைய அந்தச் சரங்கள் விரைவில் ஆகாயத்தை நாலுபக்கத்திலும்
 மறைத்துக்கொண்டு இடையிலிருந்தன. ஸ்ரீபாண சரக்கூட்டங்க
 ளாலம்றைக்கப்பட்டுப் பிரகாசிக்கவில்லை. அதனால், அவ்விடத்தில்

வாயுவானது மேகத்தால தடுக்கப்பட்டதுபோலிருந்தது. பின்பு, காற்றின் அசைவினாலும் ஸூரியனுடைய கிரணங்களாலும், (பாணங்களான ஹெரோனும்) உரைதலினமிது நிமினும் தீயானது உண்டாயிற்று. அரதனே! அந்தப்பாணங்கள் தம்மிடமுண்டான அக்கினி ஹினால் எரிந்து உடனே எல்லாம் சாமபலாகிப் பூமியில் விழுகன. கொளவ! அப்பொழுது, ராமா மிக்ககோபமுண்டு சீக்கிரமாக என் மீது மாறியிரங்குகளும் பதது, மாறியிரங்குகளும் கோடிக்கூறும் பதினாயிரங்குகளும் பததுககோடிகூறும் மாறிகோடிகூறமான பாணங்களை விடுத்தார். அரதனே! நின்னா, நான் யுத்தத்தில் ஸாப்பம்சீபான்றனைக் கிரானமாவ காலில் அவைகளைபுமபு மதது மாககளைத் தவளுவது போலப் பூமியில் தளவிரீனன. பரதஸரேஷ்டனே! அப்பொழுது, இவ்விதமாக அருதயுக்தமானது நடந்தது ஸக்திபாகாலம்சென்ற பிறகு, என்னுடைய குருவாவி அவா (யுத்தத்தைவிட) விலகினா.

ஹறேண்பதநோராவது அதயாயம்.

அ ம் ப ர ப ர க ய ர ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பரதஸரமருக்தம் ஸீக்மருக்தம் நடந்த யுத்தம். தொடர்ச்சி.)

பரதஸரேஷ்டனே! மறுநாள், வந்தவனுன் எனக்கு மறுபடியும் ராமருடன் மிக்க குருமும் நெருக்கமுமான யுத்தமானது உடனே நிகரிட்டது. அப்பால், திவ்பாஸ்திரங்களை அழிந்தவரும் பரதரும் விபும தாமாதமாயுமான அவர் ஒவ்வொரு நாளும் அநேகமாகத் திவ்பாஸ்திரங்களையே பிரயோகம் செய்தார். பாரத! நான் நெருக்கமான யுத்தத்தில் விடக்கூடாததான பிராணனையும் விட்டு, அந்த அஸ்திரங்களை எதிர்த்துக்கின்ற அஸ்திரங்களால் அடித்தேன். பாரத! பெரும்பாலும் அஸ்திரங்களாலே அஸ்திரங்கள் அடிக்கப்பட்டவே, அப்பொழுது, மிக்க தேஜஸையுடையவரான அவா யுத்தத்தில் பிராணனை வெறுத்தவராகிக் கோபங்கொண்டார். அஸ்திரமானது தடுக்கப்பட்ட பிறகு, மகாத்மாவான பரதராமர் கோரமான உருவத்தை யுடையதும் காலனால் விடப்பட்டதும் ஜ்வலிக்கின்றதும் உற்கைபாலத் தேஜஸினால் உலகத்தை மூடிக்கொண்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற முனையையுடையதுமான வேலாயுத்தத்தை எவ்விதமும் பிறகு, நான் ஜ்வலிக்கின்றதும் எதிர்த்து வருகின்றதும் பிரளயகால ஸூரியன்போல விளங்குகின்றதுமான அந்தச் சுகதியைக்

கணைகளால் மூன்றாக அறுத்துப் பூமியில் விழுமபடி செய்தேன.
 உடனே, பரிசுத்தமான கந்ததைப்புடைய கர்மஞ்ஞாது விசிறுறு.
 அது அறுபட்டவுடன், ராமா கோபத்தால் ஜவலிக்கிறவராகிக் கொடி
 யவையான வேறு பன்னிரண்டு சக்திகளைப் பிரயோகித்தாரா. பாரத!
 அவைகளுடைய ரூபமானது, தேஜஸோடு கூடினதும் வேகத்துடன்
 கூடினதுமா யிருந்ததனாலே, சொல்ல முடியாதது. நான், அகனியி
 னுடைய பெரிய கொளனிகள் போனறவைகளும், பல ரூபங்களை
 உடையவர்களாகி உலகத்தின் நாசகாலத்தில் உக்கிரமான தேஜஸி
 னால் ஜவலித்த புன்னிரண்டு ஆதிதயாகள் போனறவைகளுமான
 அவைகளெல்லாவற்றையும் திக்குக்களில் நன்றாகப் பார்த்துப் சோ
 வையே அடைந்தேன. அரசனே! பிறகு, நான் விசேஷமாக ஏற
 பட்ட பாணமயமான கட்டத்தைப் பார்த்துப் பாணங்களுடைய
 கட்டத்தினால் அறுத்துவிட்டு யுத்தத்தில் பன்னிரண்டு சரங்களைத்
 தொடுத்துக் கோரமான ரூபங்களுடைய சக்திகளையும் அடித்
 தேன அரசனே! பிறகு, மஹாத்மாவான ராமா கோரமானவை
 களும் பொறபிடியுள்ளவைகளும் விசித்திரமாகச் செய்யப்பட்டவை
 களும் பொறப்பட்ட கட்டப்பட்டவைகளும் பெரிய கொளனிகள்
 போல ஜவலித்தவைகளுமான சக்திகளை எறிந்தாரா அரசனே!
 உக்கிரமான அவைகளையும் கேட்கத்தினால் தடுத்துக் கத்தியினால்
 யுத்தங்கள்தில் தள்ளி, போரில் ராமருடைய திவ்யமான குதிரை
 களின் மீதும் ஸூதனமீதும் சிறந்த பாணங்களாலே வாழித்தேன.
 விடப்பட்ட ஸாபங்களுக்கு ஒப்பானவைகளும் பொன்னால் விசித்
 திரமாபுள்ளவைகளுமான சக்திகள் அறுபட்டதைப் பார்த்து, மஹாத்
 மாவும் ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்த்தவீராயணைக் கொன்றவரு
 மான ராமா சின்னங்கொண்டு திவ்யமான அஸ்திரத்தை வெளிப்படுத்தி
 னான். பிறகு, உக்கிரமானவைகளும் ஜவலிக்கின்றவைகளுமான
 அம்புக்கூட்டங்கள் விட்டிற்பூசுகளின் கூட்டங்களோடும் வந்துவிழ்ந்
 தன; அவர், என்னுடைய சரீரத்தையும் குதிரைகளையும் ஸூதனை
 யும் தேரையும் (கணைகளால்) இறைத்தாரா. அரசனே! என்னுடைய
 தேரும் அப்படியே குதிரைகளும் ஸாரதியுமே எங்கும் அம்புகளால்
 மூடப்பட்டனா. துகத்தடியையும் மூக்கணையையும் உருளைகளையும்
 அப்படியே செய்தார். அப்படியே, அசுமரமும் பாணங்களால் அறுக்
 கப்பட்டு உடனே முறிந்தது. பிறகு, அந்தச் சரமாரியானது முடிந்
 தவுடன், அந்தக் குருவினமீது பாணக் கூட்டத்தால் பிரதியாகப்
 பொழிந்தேன. வேதங்களுக்கிருப்பிடமான அவர் பாணங்களால்

தொன்கைப்படடு சரீரநதிலிருந்தும் அதிகமான இடத்தத்தைத்
தொடாசியாக விட்டா அவர், சரக்கூட்டத்தினால் தாபத்தை
அடைந்ததற்கேற்றவாறே நானும் மிக்க பலமாக அடிக்கப்பட்டேன்.
பிறகு, பிறபகலில் ஸூரியன் அஸ்தமல பாவந்ததை நோக்கிச்
செல்ல, யுக்தமும் ஸூரியனையும்

நூற்றெண்பத்திரண்டாவது அதயாயம்

அம் போபாகயானபர்வம். (நோடீச்சி)

(பரகராமன் ரீஷ்மனாந் நோலிந்தா க்ருதேகாந் நினகாந், நேவபுரஷ்டீகந்
ரீஷ்மனாந் கேஹ்யதம், ரீஷ்மா பரகராமனாந் கேலிநதது
க்ருதேகாந் ரியதூந், ரீஷ்மாந் போ நேயயந்தேயயந்தி
பரகராமன மாரிஷ்டாந் நந்ததம்)

ஓ! ராஜஸரீரஷ்டனே! பிறகு, அடியுமாகாதில் ஸூரியன்
தெளிவாக உதித்தவுடன், மறுபடியும், பரகராமனாகுந் எனக்கும
போர் நடந்தது. பிறகு, அடிக்கப்பட்டபிறிற் பிறந்தபாண பரமாமேக
மண்டலத்தை ஸூரியத்தில் மீதரிசுந் நுகொண்டி மல்லினமீது மே
கம் பொழிவதுபோல எனமேல் அமட்கூட்டங்களைப் பொழிந்தார்.
பிறகு, என்னிடம் அனடிகுடையவனான (என்) ஸூர்தன் சரவரஷ்டதால்
அடிக்கப்பட்டு, என்மனத்தை வருத்திவருவதுகேட்கேதத்தடிவீரந்
தும் நழுவினான். பிறகு, என்னுடைய ஸூர்தன் மிக அதிகமான
கலக்கதையடைந்து பாணங்களினடியால் சூழ்விடும் விழுந்தான்;
ஸூரீசசையையும் அடைந்தான். ராஜஸரீரஷ்டனே! பிறகு, ஸூர்தன்
ராமபாணங்களால் மிகப்படிக்கப்பட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் பிரா
ணனை விட்டான். அப்பொழுது, என்க்கும் பயமடண்டாயிற்று.
பின்பு, அந்தஸூர்தன் கொல்லப்பட்டபொழுது, நான் மிகவும் கலக்க
மடைந்த மனத்தையுடையவனாகி அவாமேல் சரங்களைத் தொடுக்க,
அவர் என்மேல் மிருதாவுக்குரசுமமான பாணத்தை விடுத்தார்.
பின்னர், அவர் உறுதியான விலைஇழுத்துப் பாணத்தினால், ஸூர்தன்
விலையமான துயரத்தை அடைந்தவனும் மனக்கலக்கம் அடைந்த
வனுமான என்னைப் பலமாக அடித்தார். அரசனே! ராஜஸரீரஷ்ட!
அந்தப்பாணமானது என்னுடையமார்பிலவிழுந்து இரத்தத்தைப்
பாணம் செய்துந்தாகி என்னுடையகூடவே பூமியில் விழுந்தது. பரத
ஸரீரஷ்டனே! பிறகு, ராமர், நான் மரித்துவிட்டதாக எண்ணி மேகம்

போல உரக்கக்காஜித்தார்; அடிக்கடி மகிழ்ச்சியையும் அடைந்தார். அரசனே! அவ்விதம் நான் விழுந்தபொழுதோ, அவர் களிப்பை அடைந்து கூடவந்தவர்களான அந்தத்தவசிகளுடன் பெரிய ஆரவாரம் செய்தார்.

அப்பொழுது, அவ்விடத்தில் அந்த யுத்தத்தைப் பாரக்கும் விருப்பத்துடன் வந்தவர்களும் என்னுடைய பக்கத்திலிருந்தவர்களும்ான கௌரவர்கள், நான் விழுந்தபொழுது, மிக்கவருத்தத்தை அடைந்தார்கள். ராஜஸுரேஷ்டனே! பிறகு, விழுந்தவனை நான் ஸூரியனுக்கும் அகனிகுக்கும் நிகரானகாரதியையுடைய எட்டுப்பிராமமணர்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் யுத்தமத்தியில் என்னை நான்குபக்கத்திலும் வளைந்துகொண்டு தங்கள் கைகளால் தாங்கிக்கொண்டிருந்தனர். நான் அந்தவேதியர்களால் காக்கப்பட்டவனாகிப் பூமியைத் தொடரம் விருந்தேன். உறவினரால் தாங்கப்படுவதுபோல, அந்தவேதியர்களால் ஆகாயத்தில் தரிக்கப்பட்டவனாயிருந்தேன் ஆகாயத்திலுமஜலத்தில்லைகளால் நனைக்கப்பட்டவனாகி மூச்சுவந்தவனேபோல இருந்தேன். அரசனே! பிறகு, அந்தப்பிராமமணர்களெல்லாரும் சோகத்து என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'பயப்படாதே' என்றும், 'உனக்கு சேஷம்முண்டாகக்கடவது' என்றும் அடிக்கடி சொன்னார்கள். இப்பால், நான் அவர்களுடைய வார்த்தைகளால் திருப்தியடைந்தவனாகி விரைவாக எழுந்திருந்து, நதிகளில்கிறந்தவளான எனனுடையதாய தேரிவிருப்பதைப்பார்த்தேன். கௌரவஸுரேஷ்டனே! மகாந்தியான அவளாலே யுத்தத்தில் எனனுடைய குதிரைகள் (கடிவாளம்) பிடிக்கப்பட்டன. நான், மாதாவினுடைய பாதங்களையும் அப்படியே பிதிருக்களுடைய பாதங்களையும் பிடித்து(வணங்கி)விட்டுத் தேரில் ஏறினேன். அவள், என்னையும் தேரையும் குதிரைகளையும் ஸாமக்கிகளையும் காததாள். நான் அஞ்சலியுடன் அவளை மறுபடியும் விடுத்தேன். பாரத! பிறகு, நான் வாயுவுக்கு நிகரான வேகமுடைய அந்தக்குதிரைகளை ஸ்வயமே ஓட்டிக்கொண்டு, பகல்திரும்பினபொழுது, பார்க்கவருடன் யுத்தம் செய்தேன். பரதஸுரேஷ்ட! பிறகு, நான் யுத்தத்தில் ராமர்மேல வேகமுள்ளதும் மிக்க வலிமையுள்ளதும் மாலைப் பிளக்கிறதமான பாணத்தை விடுத்தேன். பின்பு, அவர் என்னுடைய பாணத்தினால் மிகவும் துன்பத்தையடைந்து முழந்தானைப் பூமியிலானறி வில்லை எறிந்துவிட்டு மயக்கத்தை அடைந்தார் ஆயிரம் ஸ்வர்ணங்களைத் தானம்செய்தவரான அந்தராமர் விழுந்தபொழுது, மேகங்கள் இரத்தத்தை மிகப் பெருக்குகின்றவையாகி ஆகாயத்தை வளைந்தன. இடிக்.

ளோடும் மின்னல்களோடும் அநேகமாகக் கொள்ளிகள் விழுந்தன. ஜவலிக்கின்ற ஸூரியனையும் சீக்கிரமாக ராகு மறைத்தான் கடுமையான காற்றுகளும் வீசின, பூமியும் சலித்தது, பருந்துகளும் காக்கைகளும் கழுஞ்சுளும் ஸந்தேரஷ்த்துடன் வந்து விழுந்தன, திசைகள் தீப்பற்றி எரிந்தன; நரியானது அடிக்கடி கொடிதாக்கணையிட்டது; தூதுபிகள் அடிக்கப்படாமலே பேரொலியுடன் முழங்கின. மகாத்மாவான ராமா பிரஜைஞயற்றவாபோலப் பூமியைப்படைந்தபொழுது, கோரமும் பயங்கரமுமான இந்தஎல்லாஉதபாதங்களும் உண்டாயின கௌரவனே! பிறகு, புஜபலமமைந்த ராமா, சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து தளர்ச்சியடைந்தவரும் கோபமுண்டவருமாகி, திரும்பவும், புத்தத்திறகாகப் பீளையெடுத்தவிலலை எடுத்துக்கொண்டு என்னேநோக்கி நின்றா பிறகு, அந்நாளானவாக்களான மகரிஷிகள், எனவிஷயத்தில் (விலலை) எடுத்தவரான அந்தராமரைப்பே தடுத்தார்கள். அறியமுடியாத தன்மையையுடைபவரான பராக்ஷவா, சினம் மீறினவராயிருந்தும், காலாக்கினிகளுக்கு நிகரான பாணத்தைத் திருப்பிவருவித்துக்கொண்டார பிறகு, புழுதிகளின் கூட்டத்தால மறைக்கப்பட்டவனும் மிருதுவான கிரணங்களின்ஸமூகத்தைபுடைய வனுமான ஸூரியன் அஸ்தமனத்தை அடைந்தான் ஸுகமாயும் சீதமாயுமிருக்கிற காற்றையுடையதான இரவானது வந்தது. பின்னா, புத்தத்தை நிறுத்தினும். அரசனே! இவ்விதம், முடிவானது ஏற்பட்டது. பிறகு, மறுபடியும், இருபத்துமூன்று தினங்கள் விடியறகாலமதோறும், ஸூரியன் தெளிவாய் உதித்தபொழுது, மிகக்கோரமான புத்தம் நடந்தது.

நாற்றெண்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அ ம் போ பாக் யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(பிஷ்மநடையகனவில் தேவதைகள்தோன்றி ப்ரஸ்வாபனுஸ்தீர்த்தை அவருக்கு நினைப்பூட்டியது)

ராஜஸூரேஷ்டனே! பிறகு, நான், ராததிரியில் பிராமமணர்களை, யும் பிதிருக்களையும் எல்லாதேவாக்களையும் ராததிரியில் ஸஞ்சரிகின்ற பூதங்களையும் ராஜஸூரேஷ்டர்களையும் தலையால்வணங்கி, உடனே சபன்தையைடைந்து, ஏகாந்தத்தில், 'இப்பொழுது எனக்குப் பார்க்கவரோடு மிக்கக்கொடியதும் மிக்கக்கூடடைத்தருவதுமான

இரதயுத்தமானது பலநாளாக நடக்கிறது. போர்முனையில், பெரிதான வீரயததைபுடையவரும் வேதியரும் மஹாபலசாலியுமான பாசகவரை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் திறமையுள்ளவனாகவுமில்லை. பிரதாபசாலியான அவர் என்னுல வெல்லக்கூடியவரானால், எனக்குத் தேவதைகள் அருளுள்ளவர்களாகி இரவில் தரிசனம் அளிக்கக் கடவா' என்று மனத்தால் ஆலோசித்தேன். ராஜஸரேஷ்டனே! பிறகு, பாணங்களால் காயப்படுத்தப்பட்ட நான், இரதஸமயத்தில், விடியற்காலத்தில், வலப்பக்கமாக(பபிதது) நித்திரைசெய்தேன். மஹாராஜனே! பிறகு, தேரிலிருந்தும் விழுந்த என்னைத் தூக்கித் தாங்கிக்கொண்டு, 'பயப்படாதே' என்று ஸமாதானமசெய்த அந்தச்சிறந்த வேதியர்களே கணவில காட்சிதந்தது சூழ்ந்துகொண்டு ஒருவராததை சொன்னார்கள் குருஸரேஷ்டனே! அதைக் கேள். 'கங்காபுத்திரனே! எழுந்திரு. உனக்கு ஒருபயமும்மில்லை. கௌரவ! நாங்கள் உன்னைக் காக்கிறோம். நீயோ எனக்குக்குச் சொந்தமானசீரம். ஜமதகனியின் புத்திரரான ராபா உன்னை எவ்விதத்தாலும் சண்டையில் ஐயிக்கமாட்டார். பரதஸரேஷ்டனே! நீயே யுத்தத்தில் ராமரை வெல்வாய் பாரத! நீ பரமாவைத் தேவதையாகவுடையதும் எல்லாவற்றையும் ஸாதிப்பதும் பிரஸ்வாபமென்று பெயர்கொண்டதும் மிகவும் விரும்பப்பட்டதுமான இரத அஸ்திரத்தை நினைத்துக்கொள்வாய். இது முந்தினஜனமத்தில் உனக்கும் அறியப்பட்டதாயுள்ளதே. இதனை ராமரும் அறியார்; பாருல்கில் ஓரிடத்திலும் ஒரு மனிதனும் அறியான். ஓ! புஜபலமமைந்தவனே! இதை நினைக்கக் கடவாய். மிகநன்றாகப் பிரயோகமுபசெய். ஓ! ராஜஸரேஷ்டனே! குற்றமற்றவனே! கௌரவனே! எதனால் பெரியவீரயததை உடையவர்களான எல்லாரையும் சித்திப்பாயேயர் அது உன்னை வலிய அடையப்போகிறது. அரசனே! அந்தஅஸ்திரத்தினாலே ராமரும் நாசத்தைஅடையமாட்டார். கௌரவத்தை அளிப்பவன்! பாவத்தின் ஸம்பந்தத்தையும் ஒருபொழுதும் அடையமாட்டாய். இரதப் பாசராமா உன்னுடையபாணத்தினால் மிகப்பீடிகப்பட்டு நித்திரை செய்வார். பீஷ்மா! யுத்தத்தில் விரும்பப்பட்ட இரதஅஸ்திரத்தினால் இவரை ஜயித்துவிட்டு, பிறகு, நீயே திருமப ரூபகத்தை உண்டுபண்ணி எழுப்புவாய். கௌரவனே! விடியற்காலத்தில் தேரிலேறிக்கொண்டு இவ்விதம் செய். நாங்கள் தூங்கினவனையும் மரித்தவனையும் ஸமமாகவே சினைக்கிறோம். அரசனே! ஒருபொழுதும் ராமரும் மரிக்கமாட்டார். ஆகையால், நனகு தேர்ன்றினதான இரத

ப்ரஸ்வாபாஸ்திரததைப பிரயோகம்செப்' என்றார்கள். அரசனே! ஸம்மானரூபததையுடையவாகளும் எல்லாரும் கார்திபொருந்தியவடிவமுடையவாகளும் பிராம்மணஸரேஷ்டாகளுமான எட்டுப் போகளும இவவிதம் சொல்லிவிட்டு எல்லாருமே மறைநதார்கள்.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அ ம் பே ர ப ர க் யா ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பாகராமநுக்கும் பீஷ்மநுக்கும் யுத்தமும், பீஷ்மநுக்கு ப்ரஸ்வாபனுஸ்திரம் நினைவுக்கு வந்ததும்)

பாரத! ராததிரியானது சென்றபிறகு, விழித்துக்கொண்டேன். பிறகு, னனைவ ஆலோசித்து மிக்கஸநதோஷததையடைந்தேன். பாரத! பிறகு, எனக்கும் அவருக்கும் நெருக்கமும் எல்லாபிராணிகளுக்கும்மயிரிசிலிததலையுணடுபண்ணுவதும் ஆசசரியமுமான யுத்தம் நேரிட்டது. பிறகு, பாககவா எனமேல் பாணமயமானமழையைப் பெய்தா. பாரத! நானும் அதனைச் சரங்கரினகூட்டத்தினால் தடுத்தேன். பிறகு, மிக்கதவததையுடையவரான அவா, மறுபடியுமே, அதிககோபததையடைந்து முதலநாளுண்டான கோபத்தால் எனமேல் இரதிரனுடையவஜராயுத்தத்திற்கு நிகராகத் தாக்குவதும் யமனுடையதண்டத்திற்குச் சமமானகார்தியுடையதும் யுத்தத்திலாகுனிபோல ஜ்வலிப்பதும் நான்குபக்கங்களையும் விழுங்குவதுமானசக்தியை ஏவினா. பரதஸரேஷ்ட! கௌரவர்களைத் தாங்குபவனே! அது ஆகாயத்தை அடைந்த நக்ஷத்திரம்போல என்னுடையகழுத்திற்கும் கக்கத்திற்கும்மத்தியில் வேகமாக அடித்தது ஓ! புஜபலமுள்ளவனே! இரத்தம்போன்றகண்களையுடையவனே! ராமரால் அறுக்கப்பட்டவனானஎனிடமிருந்தும், பாவத்திலிருந்தும் செநதாதுவினால்செநதிறமானரீர பெருகுவதுபோல, மிகவும் கோரமாக உதிரமானது பெருகிற்று. பிறகு, நான் மிக்க கோபத்துடன் பாகராமாமேல் யமனபோன்றதும் ஸர்ப்பத்தின் விஷத்தை ஒத்ததுமான பாணத்தை விடுத்தேன். மஹாராஜனே! வீரரும் பிராம்மணஸரேஷ்டருமான அவா, அநதப்பாணத்தினால் நெற்றியிலடிக்கப்பட்டவராகிக் கொடுமுடியுடன்கூடிய மலைபோல விளங்கினார். அவர், கோபங்கொண்டு திருமடி, பிரளயகாலத்து அந்தகன்போன்றதும் கொடியதும் பகைவரை அழிப்பதுமான சரததைப் பலமாக இழுத்துத் தொடுத்தார்.

கொடியதும் பாம்புபோலச் சிறுகிறதுமான அநதப்பாணமானது மார்பில் விழுந்தது. அரசனே! அதனால், நானும் இரத்தத்தால நனைக்கப்பட்டவனாகப் பூமியில்விழுந்தேன்; மறுபடியும், அறிவையடைந்து புத்திமானான பாரக்கவாமேல் பளபளப்பானதும் இடிபோல விளங்குகிறதுமான சக்தியை ஏவினேன். அது பிரபமணஸரேஷ்டரான அவருடைய மார்பில் விழுந்தது. அரசனே! அவரும் சேராவை அடைந்தார். அவருக்கு நடுக்கமுண்டாயிற்று. பிறகு, அவருக்கு நண்பரும் வேதியரும் பெரிய தவதையுடையவருமான அக்ருத்வரணா, அவரை ததழுவிக்கொண்டு நல்லவார்த்தைகளாலே பலவிதமாகக் களைதெளியச்செய்தார். களைதெளிவிக்கப்பட்டவரும் பெரியவிரதமுடையவருமான ராமா, பிறகு, கோபத்தோடும் பொறாமையோடும் அப்பொழுது சிறந்ததான பிரமமாஸ்திரத்தை வெளிப்படுத்தினார். பின்னா, அதை தடுப்பதற்காகச் சிறந்ததான பிரமமாஸ்திரமே என்னால், பிரயோகிக்கப்பட்டு யுத்தத்தின் முடிவைக் காண்பிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பாரதாசனில் சிறந்தவனே! அநதபிரமமாஸ்திரங்கள் ராமரையும் என்னையும் அடையாமலே இடையில் சந்தித்தன. அதனால், ஆகாயத்தில் ஒரே காதியானது உண்டாயிற்று. அரசனே! எல்லாப்பிராணிகளுமே பீடையை அடைந்தன. பாரத! ரிஷிகளும் கந்தருவர்களும் தேவதைகளும் அஸ்திரங்களுடைய தேஜஸினால் எங்கும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி மிகத்தாபத்தை அடைந்தார்கள். பின்பு, பூமியானது மலைகளோடும் காடுகளோடும் மரங்களோடும் சலித்தது. பிராணிகளும் மிகத் தாபத்தையடைந்தவைகளாகி மிகக் வருத்தத்தையடைந்தன. அரசனே! ஆகாயமானது பற்றியெரிந்தது. பத்துத்திசுக்களுக்கும் புகையால் நிறைந்தன. அப்பொழுது, ஆகாயத்தையடைந்தவர்கள் ஆகாயத்திலிருப்பதற்கு முடியவில்லை. பின்பு, தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் கூட உலகமானது கூக்குரலிட, வேதமோதுகின்றவர்களான பிராம்மணாளுடைய வார்த்தையினால் விரைபவனாக, 'இது தான் தக்கஸமயம்' என்றே பிரஸ்வாபாஸ்திரத்தைவிட விருப்பமுள்ளவனாயிருந்தேன். அப்பொழுது, அநத அஸ்திரமானது நினைக்கப்பட்டு எனமனத்தில் தோன்றிவிட்டது.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அ ம் போ ப் பாக் யா ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பீஷ்மர் பரஸ்வாபனுஸ்திரத்தைப் பரசுராமர்மீது வீடவீரும்பியதும்,
நாரதர் அதனைத் தடுத்ததும், தீவ்யபுருஷர்களின் கோற்படி
பீஷ்மர் அஸ்திரத்தைத் தீருப்பி அழைத்ததும், தாம்
தோற்றதாகப் பரசுராமர் கொண்டதும், நார
தர் கோற்படி யுத்தம் நின்றதும்)

அரசனே ! கௌரவ நகன ! பிறகு, ஆகாயத்தில், 'பீஷ்ம !
பரஸ்வாபனுஸ்திரத்தை விடாதே' என்று பெரிதான கூகரூரலா
னது உண்டாயிற்று நானே, அந்த அஸ்திரத்தைப் பாக்கவர்
மேல தொடுக்கவே செய்தேன. பரஸ்வாபனுஸ்திரத்தைப் பிரயோ
கிக்கிறவனான எனனை நோக்கி நாரதா, 'ஓ! கௌரவ ! இதை, ஆகா
யத்தில் ஸவாகவாஸிகளான தேவககூட்டத்தாரகன இருக்கிறார்கள்.
அவர்கள் இப்பொழுது உன்னைத் தடுக்கின்றனர். பரஸ்வாபனுஸ்திர
த்தைப் பிரயோகம் செய்யாதே. ராமா தவமுடையவரும் பிராமம
ணர்களுக்கு நன்மைசெய்பவரும் பிராம்மணரும் உனக்குக்குருஷமாயி
ருப்பவர். ஓ ! கௌரவ ! எவ்விதத்தாலும் அவருக்கு அவமானத்
தைச் செய்யாதே' என்கிற வார்த்தையைச் சொன்னார். பிறகு,
நான் ஆகாயத்திலிருப்பவர்களான அந்த எட்டு பரமமவாதிகளையும்
பாத்தேன். ராஜஸுரேஷ்ட ! அவர்களோ, சிரித்துக்கொண்டு, எனனை
நோக்கி, 'பரதஸுரேஷ்டனே ! நாரதா சொல்லுகிறதை அப்படியே
செய். இதுவோ உலகங்களுக்குச் சிறந்த நன்மை' என்று மெதுவா
ச்ச சொன்னார்கள். அப்பால், நான் பெரியதான அந்த ஸ்வாபனுஸ்திர
த்தைத் திருப்பியழைத்து அந்த யுத்தத்தில் விதிப்படி பிரமமாஸ்
திரத்தை ஜவலிக்கச்செய்தேன். ராஜஸுரேஷ்டனே ! பின்பு, ராமர்,
அந்த அஸ்திரம் திருப்பியழைக்கப்பட்டதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி
அடைந்தவராகி, 'மிக மந்தமான புத்தியுள்ள நான் பீஷ்மனுல்
ஜயிக்கப்பட்டேன்' என்றே விரைவாக வார்த்தையைச் சொன்
னார். பிறகு, அவர் தம்முடைய பிதாவையும் பூஜ்யரான பிதா
மகரையும் பார்த்தார். அவர்கள் அவ்விடத்தில் அவரைச் சூழ்ந்து
கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது இவரையோக்கி இன்சொல்லை,
முன்னிடமிச் சொல்லவும் செய்தார்கள். 'சூழ்ந்தாய் ! மறுபடியும்
எவ்விதத்தாலும் இத்தகைய ஸாஹஸ்தைச்ச் செய்யாதே. முக்கிய

மாக, க்ஷத்திரியனுன பீஷ்மனோடு யுத்தத்தை அடைய ஸாஹஸ்தைச செய்யாதே. பிருகுநாதன! யுத்தமென்பது க்ஷத்திரியனுக்குரிய தாமம். பிராமமணனுக்குத் தனவேதத்தின் அத்தியயனமும் விர தானுஷ்டானமும் சிறந்ததன்ம் மிகவும் கொடிதான ஆயுதம் பிடி ததலெனனும் இது முனபு எவகளால் ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட் டிச சொல்லப்பட்டது. செய்யத்தகாததான அதுவும் உன்னால் செய்யப்பட்டது. குழந்தாய! உனக்குப் பீஷ்மனோடு யுத்தத்தில் எதிர்த்தலானது இவ்வளவு போதும். சிறந்தகைகளை யுடையவனே! இந்த யுத்தத்திலிருந்தும் விலகு, உனக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும். நீ இந்தவிலைப்பிடித்தது போதும். வெல்லமுடியாதவனே! இதை விட்டெறி. பராகவ! தவத்தைச் செய் சந்தனுவின் புத்திர னை இந்தபிஷ்மனை எல்லாதேவர்களும், 'கௌரவஸுரேஷ்ட டனே! இந்தயுத்தத்திலிருந்தும் ஒழிவடை. குருவான ராமருடன் யுத்தம் செய்யாதே' எனறும், 'நீ யுத்தத்தில் ராமரை ஜயிப்பது உசிதமில்லை. கங்காபுத்திரனே! யுத்தகளத்தில் பிராமமணனுக்குக் கௌரவத்தைச்செய்' என்றுமே அடிக்கடி சொல்லித் தயைவரச் செய்து தடுத்தார்கள். நான்களோ உன்னுடைய குருக்கள் ஆகையால், உன்னைத் தடுக்கின்றோம். பீஷ்மன் வஸுக்களிலொருவன். புத்திர! பாக்கியத்தால் ஜீனிக்கறாய் பராகவ! கங்காபுத்திரனும் சந்தனுவின் புத்திரனும் வஸுவும் பெரியபுகழையுடையவனுமான இவன் உன்னால் எப்படி ஜயிக்கக்கூடியவனாவான்? இந்தயுத்தத்தில் ஓய்வை அடை. பாண்டவர்களில் சிறந்தவனுட இரத்திரனுடைய புத்திர னும் பலசாலியும் நானென்கிற ஸ்ருஷ்டிகாததனுட வீரனுட ஸநாதனனும் பூர்வதேவனும ஸவயஸாசியென்று மூவுலகங்களிலும் சயாதியடைந்தவனும வீரயமுடையவனுமான அர்ஜுனனாவை (முடிவுக்) காலத்தையடுத்திப் பீஷ்மனுக்கு மிருத்தியுவாகப் பிரமமா வினால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்' என்றார்கள். பிதிருக்களாலே இவ விதம் சொல்லக்கேட்டவரான அவர், அவர்களைநோக்கி, 'ஓ! பிதிருபிதாமஹர்களே! 'நான் யுத்தத்திலிருந்தும் திரும்பேன்' என்று என்னால் வீரதமானது கொள்ளப்பட்டது. இதற்குமுன் ஒருகாலத்திலும் யுத்தமுனையிலிருந்து திரும்பினதில்லை. கங்கா புத்திரனை இஷ்டப்படி யுத்தத்தினின்று ஓய்ச்செய்யுங்கள். நான் எவ்விதத்தினாலும் இந்தயுத்தத்திலிருந்தும் நிவிருத்தி அடையேன்' என்றார். அரசனே! பிறகு, ரிசீகா முதலான அரசு முனிவர்கள், அப்பொழுதே, நாரதருடன் கூடவேவந்து, (எண்ணோக்கி)

‘ஐயா! இந்த யுத்தத்தினின்றும் ஒழிவடை. பிராம்மணோத்தமனைக் கௌரவி’ என்று சொன்னார்கள். நானும், அவர்களை நோக்கி, ‘க்ஷத்திரிய தாமததை நோக்கி உலகத்தில் எனக்கு இந்த விரதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது’¹ நான், பின்புறத்தில் சாங்குளால் அடிக் கப்பட்டு, ஒரு பொழுதும் யுத்தத்திலிருந்தும் பரா முகங்களைத் திரும்பேன் நான் லோபத்தினாலும் ஏழைத்தனமையினாலும் பயத்தினாலும் பொருள் நிமித்தத்தினாலும் சரஸ்வதமான தாமததை விடேன்’ என்று என்னுடைய யுத்த நியானது உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது’ என்று சொன்னேன். அரசனே! பிறகு, நாரதர் முதலான அந்ந எல்லாரிஷிகளும் என்னுடைய மாதாவான பாகீரதியும் யுத்தங்களத்தின் நடுவில் வந்து நின்றார்கள் நான், விலையுடையவனும் சஸ்திரத்தை எடுத்தவனும் உறுதியான சிசுயத்தை உடையவனுமாகி யுத்தங்களத்தில் போர செய்வதற்கு இருந்தேன் பிறகு, அவர்கள் சோரத் ‘வாக்குளாகி’ மறுபடியும் சென்று யுத்தத்தில் பிருகுந்நதனரான ராமரை நோக்கி, ‘பாக்கவ! வேதியாகளுடைய மனம் வெண்ணெய்பேர் னறதன்றோ? சமனதையடை ராம்! ராம்! அந்தணா தலைவ! இந்த யுத்தத்திலிருந்தும் நிவிருத்தியடை. பாக்கவ! பீஷ்மன் உன்னால் கொல்லப்பட்ட இயலான பீஷ்மன் பீஷ்மனால் கொல்லப்பட்ட இயலாய்’ என்று சொன்னார்கள். அந்நப்பிதிருக்களெல்லாரும் இவ்விதம் சொல்லுகிறவர்களாகி, யுத்தத்தை வளைந்துகொண்டு, பிருகுந்நதனரைச் சஸ்திரத்தை வைக்கும்படி செய்தார்கள் பிறகு, நான், மறுபடியும், பிரம்மவாதிகளும் எட்டுக்கிரகங்கள் உதித்ததுபோல ஜவலிக்கிறவா்களுமான அந்ந எட்டுப் பேர்களையும் பார்த்தேன். அவர்கள், யுத்தநிமித்தமாயிருப்பவனான எண்ணீரோக்கி, ‘ஓ! தோளவலியமைந்தவனே! குருவான ராமரை அடை. உலகத்திற்கு நனமையைச் செய்’ என்கிறவார்த்தையை அன்போடு சொன்னார்கள். நானும் நண்பர்களுடைய அந்நவார்த்தையினால் ராமா ஓய்ந்ததைப்பார்த்துவிட்டு உலகங்களுக்கு நனமையைச் செய்கிறவனாகி அந்நசொல்லை ஏற்றுக்கொண்டேன். பிறகு, பாணத்தால மிகவும் புணப்பட்டவனான நான் ராமரையடைந்து நம்ஸ்காரம் செய்தேன். மிகத்வழுள்ளராமரும் சிரித்துக்கொண்டு எண்ணீர் நோக்கி, அன்போடு, ‘பீஷ்ம! இந்த உலகத்தில் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவனும் உனக்கு ஒப்பானவனுமான க்ஷத்திரியனில்லை.

¹ ‘என முதுகாட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் திரும்பவும் மாட்டேன்; முதுகில் பாணம்படுத்தல் பொறுக்கவும் மாட்டேன்’ என்பது ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பின் கருத்து.

போகலாம். நான இந்தியுத்தத்தில் உனளு நனகு மகிழ்விக்கப்பட்டேன்' என்றா. பாக்கவா எனனுடைய முனீனயே அந்த மகாத மாசகளுடைய மத்தியில் அந்தக் கன்னிகையை அழைத்துத் தீன மான வாராததையினால் சொல்லலானா.

நூற்றெண்பத்தாராவது அதமாயம்.

அம் போபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சி)

(அம்பை பரகாமரிடம் விடைபெற்றுத் தபோவனம்சென்று
கடந்தவம் செய்தது.)

ராமா சொல்லுகிறா 'பெண்ணே! எனளுல் சகதியுள்ள வரையில் புத்தம் செய்யப்பட்டது மேலான முயற்சியும் செய்யப் பட்டது. இப்படியிருந்தும், நான மிகவும் உத்தமமான அஸ்திரங்களைக், ஞாணபித்தம் விலலாளிகளில் சிறந்தவனான பீஷ்மனை மிஞ்சுவதற்கு வல்லவனாகவிலலை யென்பது எல்லா உலகங்களுக்குமே பிரத்தியசத்தம். இது எனனுடைய பெரியசக்தி. இது எனனுடைய பெரியபலம். கல்யாணி! நீ இஷ்டப்படி போகலாம். நான உனக்கு வேறு எதைச் செய்வேன்? பீஷ்மனையே அடை. உனக்கு வேறுகதியிலலை. பெரிய அஸ்திரங்களை விடுகிறவனான பீஷ்மனால ஐயிக் கப்படடேன்' என்றா. இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, பெரிய மனத்தையுடையவரான ராமா பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு மௌனமாயிருந்தா. 'பிறகு, கன்னிகையானவள் பிறகுநந்தனரை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! இஃது உண்மையே. பகவானான நீ எப்படிச் சொன்னீரோ அப்படியேதான். சிறந்த புத்தியையுடைய இந்தப் பீஷ்மன யுத்தத்தில் தேவர்களாலும் வெல்ல முடியாதவன். உமமாலே எனனுடைய கார்ய மானது, சக்திக்கும் உதஸாஹததிற்கும் தக்கபடி செய்யப்பட்டது. யுத்தத்தில் தடுக்கமுடியாததான விராயமும் செலுத்தப்பட்டது. தடுக்க முடியாத பலவித அஸ்திரங்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டன. கடைசியாக, யுத்தத்தில் மிஞ்சுவதற்கு முடியவேயிலலை. நான எவ் வித்ததாலும் மறுபடியும் இந்தப் பீஷ்மனை அடையேன். ஓ! தனத் தையே தனமாகவுடையவரே! பாக்கவஸரேஷ்டரே! எந்த இடத் தில் யுத்தத்தில் நானே பீஷ்மனை விழ்ச்செய்வேனோ (=விழ்ச் செய்ப்பும் சக்தியை அடைவேனோ) அந்தவிடத்திற்குப். போவேன்' என்றா. இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்தக் கன்னிகை கோபத்

தால கஷங்கிய கண்களையுடையவனும் தவம் செய்வதில் சங்
கற்பத்தைச் செய்தவளுமாகி என்னுடைய வதத்தைக் கருதிக்
கொண்டு சென்றாள். பாரத! பிறகு, அந்தப் பாரகவஸரோஷ்டர்
என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு முனிவர்களோடு வந்தபடியே மஹேஸ்
விர பாவதம் சென்றா மஹாராஜனே! பிறகு, நான் தேரிலேறிக்
கொண்டு பிராமமணாகளால் துதிக்கப்பட்டு நகரத்தில் பிரவேசித்து,
மாதாவாஸத தியவதியினிடம் நடந்தபடி தெரிவித்தேன். அவளும்
என்னைக்குறித்து ஸந்தோஷித்தாள். அந்தக்கனனிகையின் பிரவிருத்
தியை அறிவதற்காக அறிவிற்சிறந்தவர்களான மனிதர்களையும் கட-
டனோபிடடேன என்னால் ஏவப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் விரும்
பின் நன்மையைச் செய்பவர்களான அவர்கள், தினந்தோறும், அவளு
டைய போகையையும் பேசையையும் செய்கையையும் எனக்குத் தெரிவித்
துக்கொண்டு வருதார்கள். அந்தக்கனனிகை தவத்திலு உறுதிக்கொண்டு
வந்ததையே நடத்தப்பொழுதே, நான் மனோவியாதியடைந்தவனும், நீ
னுமாகி அறிவிழந்தவனே போலானேன். ஐயா! தவத்தினால் கடுமையான
விரதத்தையுடைய பிராமவித்தான பரசாரமரைத்தவிர, என்னை
யுத்தத்தில் வீரபத்தினால் ஒரு சந்தத்திரியனும் வென்றதில்லை அரசு
னே! தவிரவும், நான் நாரதரிடத்திலும், அப்படியே, வியாஸரிடத்தி
லுமே இந்தச் செயலேத் தெரிவித்தேன். அவர்களிருவரும், என்னை
நோக்கி, 'பிஷம்! காசிராஜனபுத்திரியைக்குறித்து நீ வருத்தப்பட
வேண்டா. எவன் முயற்சியினால் தெய்வத்தை விலக்கத்தணிவான்?'
என்று சொன்னார்கள். மஹாராஜனே! அந்தக்கனனிகையோ யமுனை
யின் தீரத்தை அடுத்தது அங்குள்ள ஆராமங்களின் மண்டலத்தில்
புகுந்து மனிதர்களால் செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்தாள். தவத்
தையே செல்வமாகவுடைய அவள், ஆறுமாதம் ஆகாரமற்றவ
ளும் இளைத்தவளும் சரீரத்தில் மென்மையிலலாதவளும் சடைக்
ளுள்ளவளும் அழகாகிக் கேதுபூசினவளுமாகிக் காமறைப்புகுந்ததுக்
கொண்டு கட்டைபோலானாள். பிறகு, அந்தப்பெண்பால் ஒருவருஷம்
யமுனையின் ஜலத்தை அடுத்தது ஜலத்திலவஸித்துக்கொண்டு ஆகாரமில
லாமல் போகுகினாள். கடுமையான கோபமுள்ள அவள், மறறொரு வரு
ஷம், காமகட்டைவிரலதுனியால் நின்றுகொண்டும் கீழே விழாத ஓர்
இலையை அருந்திக்கொண்டும் போகுகினாள். இவ்விதம், பன்னிரண்டு
வருஷம் பூமியையும் ஆகாயத்தையும் தவிக்கச் செய்தாள். அவள், ஓர்தி
களாலே தடுக்கப்படும் திருப்பமுடியாதவளானாள். பின்பு, ஸித்
தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதான வதஸூழியில்

புண்ணியததையே சீலமாகக்கொண்டவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான தவசிகளுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தாள் அந்தக்காசிராஜன்மகன் அவ்விடத்திலுள்ள புண்யதீர்த்தங்களில் பகலுமிரவும் ஸ்நானம்செய்து கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்தாள். பிரஜைகளுக்குத் தலைவனே! அரசனே! மஹாராஜனே! கௌரவனே! நந்தாஸ்ரமம், சுபமான உலூகருடைய ஆஸ்ரமம், சயவனருடைய ஆஸ்ரமம், பிரமமாவினுடையஸ்தானம், பிரயாகை, தேவயஜ்னம், தேவாரண்யங்கள், போகவதி, கௌசிகருடைய ஆஸ்ரமம், மாண்டவ்யருடைய ஆஸ்ரமம், திஸ்பருடைய ஆஸ்ரமம், ராமஹாதம்,¹ பைலருடைய ஆஸ்ரமம், காக்கருடைய ஆஸ்ரமம் இந்தத்தீர்த்தங்களில் அப்பொழுது காசிராஜன்கன்னிகையானவள் செய்யமுடியாத விரதத்தைமேற்கொண்டு ஸ்நானம் செய்தாள். கௌரவனே! எனனுடையமாதாவானவள், ஜலத்திலிருந்துகொண்டு அவ்ளேநோக்கி, ‘கலயாணி! எதற்காகத்தனுபத்தை அடைகிறாய்’ எனினிடம் உணமையையே சொல்லு’ என்று கேட்டாள். அரசனே! பிறகு, குற்றமற்றவளான அவள் இவ்ளே நோக்கி அஞ்சலீசெய்துகொண்டு, ‘அழகியகண்களையுடையவளே! ராமர் பீஷ்மனாலே யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார். பாணத்தை எடுத்தவனுள் அவ்ளே வேறு எந்த அரசன் ஜயிப்பதற்கு உதஸாஹதையைடைவான்? அப்படிப்பட்ட நான் பீஷ்மனுடைய நாசத்திற்காக மிக்ககடுமையான தவத்தைச் செய்கிறேன் ஓ! தேவி! நான் அந்தஅரசனைக் கொல்வதற்காகப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்किிறேன் ஓ! தேவி! இது விரதத்தின்பயன். இந்த விஷயத்தில் மேல் எனக்கு எப்படியாகுமோ’ என்றாள். பிறகு, நதியானவள், ‘பெண்ணே! கோணலாக நடக்கிறாய் குற்றமற்ற அங்ககங்களையுடையவளே! பெண்ணே! இந்த இஷ்டமானது உன்னால் அடையமுடியாதது. காசிராஜன் பெண்ணே! நற்குணமுள்ளவளே! பீஷ்மனுடைய நாசத்திற்காக விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறாயானால், விரதத்திலிருப்பவளான நீ சரீரத்தைவிட்டாலும் கோணலானதும் மழையிலுண்டான ஜலத்தையுடையதும் (அடையமுடியாத), கெட்ட துறைகளையுடையதுமான நதியாக ஆகிவிடுவாய், (மனிதர்களால்) அறியக்கூடியவளாகமாட்டாய். மழைக்காலத்திலுண்டானவளும் எட்டுமாதம் இல்லாதவளும் பயங்கரமான முதலைகளோடு கூடிவளும் கோரமானவளும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயத்தைச் செய்கிறவளுமாகிவிடுவாய்’ என்றாள். அரசனே! இவ்விதம் காசிரா

¹ ‘பைல காக்கஸ்யாஸ்ரமே’ என்பது மூலம், பைலகாக்கருடைய ஆஸ்ரமம்’ என்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

ஜன கன்னிகையைநோக்கிச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, மஹா பாக்கிய வதியும் பெண்பாலுமான என்னுடைய மாதாவானவள் புன்னகை செய்துகொண்டு திரும்பிவிட்டாள். மறுபடியும், சிறந்த நிறத்தை யுடைய அந்தக் கன்னிகை, ஒரு ஸமயம் எட்டாவது மாஸம் வரையிலும், ஒரு ஸமயம் பத்தாவது மாஸம் வரையிலும், தீர்த்தத்தை யும் பானம் செய்யவில்லை. கௌரவனே! அந்தக் காசிராஜனுடைய கன்னிகை தீர்த்தத்தில் ஆசையினாலே அங்கங்கு விரைந்து ஓடி மறு படியும் வதஸ்பூமியில் வந்து விழுந்தாள். பாரத! அந்தக் கன்னிகை யானவள், வதஸ்பூமியில் மாரிக்காலத்திலுள்ளதும் முதலைகளுள்ள தும் கெட்ட ஜலமுள்ளதும் வீணாகச் செல்லுவதுமான அமபை யென்று பேருள்ள நதியாக பரஸித்தியடைந்தாள். அவள் அந்தத் தவத்தால் பாதிச சரீரத்தால் வதஸதேசத்தில் நதியாகவும் (மற்ற பபாதிச சரீரத்தால்) பெண்ணாகவும் ஆனாள்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அ ம் பே ர பாக யா ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(மஹாதேவர் அம்பைக்கு எதிரில் தோன்றியதும், அவர் அவளுக்கீது மறு ஜன்மத்தில் பீஷ்மரைக் கொல்லும்படியான வாந்தை அளித்ததும், அவள் தீயில்பாய்ந்ததும்.)

ஐயா! பிறகு, அந்தத் தவசிகள் எல்லாரும தவத்தில் நிச்சயத்தை வைத்தவளான அவளைப் பார்த்துத் திருப்பினார்கள். 'என்ன காரயம்?' என்றும் கேட்டார்கள். பின்பு, அவள், உடனே தவத்தில் சிறந்தவர்களான அவர்களை நோக்கி, 'ஓ! தபோதனாக்களே! பீஷ்மனால் நிராகரிக்கப்பட்டவளும பதியின் தாமததிலிருந்தும் நழு வும்படி செய்யப்பட்டவளுமாயிருக்கிறேன். அவனுடைய வதத் திற்காக எனக்குத் தீனக்ஷ; உலகத்திற்காக இல்லை. பீஷ்மனைக் கொன்றுவிட்டுச் சாந்தியை அடைவேனென்பதே (என்னுடைய) நிச்சயம். ஓ! தபோதனாக்களே! எவன நிமித்தமாகச் சாவதமான இந்தத் துக்கத்தை அடைந்தவளா யிருக்கிறேனோ, இவ்வுலகில் பதிலோகமற்றவளும் ஸ்திரீயாகாதவளும் புருஷனாகாதவளும்மனேனோ அந்தக் கங்காபுத்திரனை யுத்தத்தில் கொல்லாமல் திரும்பேன். என்னால் சொல்லப்பட்ட இது என மனத்திலுள்ள ஸங்கம்

பம். பெண்தன்மையில் வெறுப்படைந்தவனும் ஆண்தன்மையின் நிமித்தம் நிச்சயம் செய்தவனுமாகப் பீஷ்மன் விஷயத்தில் பிரதி செய்ப விருமபுகிறேன். நான் மறுபடியும் தடுக்கத்தக்கவனல்லேன்' என்றான்.

அந்தத் தவசிகுச சூலபாணியும் உமாபதியுமான தேவா, அந்த மஹரிஷிகளுடைய மத்தியில், தமருபத்தோடு காட்சியளித்தார். பிறகு, அவள் வரத்தினால் மகிழ்விக்கப்பட்டவளாகி என்னுடைய அபஜயத்தைப் பிரார்த்தித்தாள். மனவுறுதியுள்ளவளான அவளை நோக்கி, தேவரானவா, 'கொல்லப்போகிறாய்' என்று மறுமொழி உரைத்தார் பிறகு, அந்தக் கன்னிகை திருமபவும் ருத்திரரை நோக்கி, 'ஓ! தேவரே! ஸ்திரீயான எனக்கு யுத்தத்தில் எப்படி வெற்றி உண்டாகும்? ஓ! உமாபதியே! பெண்தன்மையினால் என்னுடைய மனமானது சிறிதும் செளரயமும் தையமும் இல்லாததாயிருக்கிறது. ஓ! பூதேசரே! உமமால் பீஷ்மனுடைய தேரலையானது உறுதிசூறையுட்பட்டது. ஓ! விருஷபதவஜரே! அது உண்மையாகுமபடி செய்யும் யுத்தத்தில் சந்தனுவின யுத்திரானை பீஷ்மனை எதிர்த்துக் கொல்லுமபடி செய்யும்' என்று சொன்னான். விருஷபதவஜத்தை யுடைய மஹாதேவா அந்தக் கன்னிகையைநோக்கி, 'கலயாணி' என்னுடைய வாக்கானது பொய்யைச்சொல்லாது, நெய்யே ஆகும். யுத்தத்தில் பீஷ்மனைக் கொல்லுவாய் ஆண்தன்மையையும் அடைவாய். வேறு தேகத்தை அடைந்து அதை எல்லாம் நினைக்கவும் போகிறாய். துருபதனுடைய சூலத்தில் பிறந்தவளாகி மஹாரதனவாய். வேகமுள்ள அஸ்திரங்களை யுடையவனும் பலவிதமாக யுத்தம் செய்கிறவனும் மிகவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனுமாவாய். கலயாணி! இவையெல்லாம் சொன்னபடியே ஆகும். பிறகு, ஒரு காலவித்தியாசத்தால் ஆண்பிள்ளையுமாவாய்' என்று சொன்னார் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, ஜடாமகுடதாரியுமவிருஷபக்கொடியையுடையவருமான மஹாதேவா, ரிஷிகள் பார்த்திருக்கும்பொழுதே, அங்கேயே மறைந்தார். அரசனே! பிறகு, காசிராஜனுடைய முததபுத்திரியும் சிறந்தநிறமுடையவனும் குற்றம் சொல்லப்படாதவளுமான அவள், அவர்கள் பார்த்திருக்கும் பொழுது, அந்த வனத்திலிருந்தும் விறகுகளைச் சேகரித்து மிகப் பெரிதான சிதையைச் செய்து நெருப்பவைத்தது, அக்னியானது நன்கு மூண்டெரிந்தபொழுது, கோபத்தால் ஜவலித்தமனத்துடன்

1 யமுநாதியின் பக்கத்தில், 'பிஷ்மனைக் கொலலுவதற்கு' என்று சொல்லிக்கொண்டு அகனியில் பிரவேசித்தான்' என்றார்.

ஶ்ரேண்பததேடாவது அதயாயம்.

அ ம் பே ர ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சீ.)

(ந்ரபதன் தனக்குப் பிள்ளையை விரும்பி மஹாதேவரைக் குறித்துத்

தவம் செய்ததும், அவர் முதலில் பெண்ணைப்பிறந்து பிறகு

ஆனதும் பிள்ளை உண்டாகுமென்று வரமளித்ததும்,

ந்ரபதன்மனைவி பெண்பிறந்ததை மறைத்து

ஆண்எனக்கொல்லி ஜாதகம் முதலி

யனசெய்துத் தீர்ச்சி கிண்டி

யென்று பேரிட்டதும்.)

தூய்யாதனன, 'ஓ! கனகையின் புத்திரரே! புத்தத்தில் சிறந்தவரே! பிதாமஹரே! அப்பொழுது, 2 சிகண்டியானவன் முதலில் கன்னிகையாகி எப்படி புருஷனுனை என்பதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றான். பிஷ்மா சொல்லுகின்றா 'ராஜஸுரேஷ்டனே! பிரஜைகளுக்குப் பதியே! அந்தத் துருபதராஜனுடைய மனைவியோ அன்பிற்குரிய மஹிஷ்டியும், புத்திரனிலாதவளுமாயிருந்தான். மஹாராஜனே! அந்தச் சமயத்திலே துருபதராஜன் நமமை வதம் செய்வதற்காக நிச்சயம்செய்து கடுமையான தவத்திலிருந்து, கொண்டு, 'ஓ! மஹாதேவரே! கன்னிகையாயில்லாமல் எனக்குப் புத்திரனுண்டாகட்டும்' என்று சொல்லிப் புத்திரனாகக்காசககரரை மகிழ்வித்தான். 'ஓ! பகவானே! பிஷ்மனுக்குப்பிரதிசெய்ய விருப்பம் முளையாகுப புத்திரனை விருமபுகழேன்' என்றான். தேவ தேவரான சங்கரராலே, 'உனக்குப் பெண்ணாகவும் ஆணைவுமுள்ளவன் உண்டாவான்' என்று சொல்லி, 'அரசனே! தவத்திலிருந்தும் ஒழிவடை. இது ஒருபொழுதும் வேறுவிதமாகாது' என்றும் கூறினார். அவனோ, நகரத்தையடைந்து மனைவியை நோக்கி, 'முயற்சியைச் செய்தேன். மஹாதேவரை நான் தவத்தினால் ஆராதித்தேன். சமபு

1 'யமுநா அபித?' என்பது மூலம்; 'யமுனையின் தீவில்' என்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

2 இங்கே, சிகண்டி, சில விடத்தில் ஆண்பாலாகவும் சில விடத்தில் பெண்பாலாகவும் மூலத்தில் வழங்கப்பட்டிருந்ததால், மொழிபெயர்ப்பும் அந்நவமே செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

வானவா, 'கன்னிகை உண்டாகி, பிறகு, ஆண்பிள்ளை ஆவாள்' என்றும் சொன்னார். சங்கரா, அடிக்கடி வேண்டப்பட்டும், 'விதி' என்று சொல்லிவிட்டா. அது மாறாகாது. அது அப்படியே ஆகுமன்றோ ?' என்றான்.

பிறகு, நல்ல மனதையுடையவரான அந்தத் துருபதனுடைய பத்தினியானவள், நியமத்துடனிருந்துகொண்டு, ருதுகாலத்தில் துருபதனிடம் சென்றாள். அரசனே ! நாரதா என்னிடம் சொன்னபடி, விதிகளில் சொல்லப்பட்ட காமாவைச்செய்து துருபதனிடமிருந்தும் குறித்தகாலத்தில் காப்பத்தையடைந்தாள். பிறகு, தாமரைமலர்கள் போன்ற கண்களையுடைய அந்த ராஜஸ்திரீ காப்பத்தைத்தரித்தாள். குருநாதன்! அப்பொழுது, சிறந்த கைகளையுடைய அந்தத் துருபதன் மகனை அடைவதிலுள்ள ஆசையினாலே பிரியமான அந்த மனைவிக்கு இனிய உபசாரங்களைச் செய்தான். கௌரவ ! மனைவியானவள், விரும்பிணவறையெல்லாம் அடைந்தாள். மஹாராஜனே! பூபதியான துருபதராஜன் புத்திரனிலலாமலிருக்கும்பொழுது அவனுடைய பட்டமகிஷியான அந்தத் தேவியானவள் காலகிரமமாக மிகவும் சிறந்த ரூபதையுடைய கன்னிகையைப் பெற்றாள். ராஜஸரேஷ்ட! மனோதாயமுள்ளவரான அவள், புத்திரனிலலாதவனான துருபதராஜனிடம், 'என்னுடைய இந்தக் குழந்தை புத்திரன்' என்று வெளியிட்டாள். அரசனே ! பிறகு, அந்தத் துருபதராஜன் மறைக்கப்பட்ட பெண்குழந்தைக்கு, புத்திரனுக்குச் செய்வதுபோல, புத்திரகாயங்களினைத்தையும் செய்வித்தான். மேலும், துருபதனுடைய தேவியான அவள் புத்திரனென்றதுசொல்லிக்கொண்டு (ரகஸ்யமான) ஆலோசனையை முழு முயற்சியாலும் காததாள். பட்டணத்தில், துருபதனைத் தவிர, ஒருவரும் அந்தக் (குழந்தையைக்) கன்னிகை என்று அறியவில்லை. அந்தத் துருபதன் குறைவுபடாத சுகதியுள்ள மஹாதேவருடைய அந்த வாரததையை நம்பி, அந்தக் கன்னிகையை மறைத்து வைத்தான்; புத்திரனென்றும் சொன்னான். அரசன், ஆண்குழந்தைக்குச் செய்வதுபோல விதியுடன் ஜாதகாம முதலான அனைத்தையும் செய்வித்தான். அந்தக் கன்னிகையை ஜனங்கள் சிகண்டி என்று அறிந்தார்கள். நானொருவனே, ஒற்றனாலும் நாரதரின் சொல்லாலும் தேவருடைய சொல்லாலும் அப்படியே அம்பையினுடைய தவத்தினாலும் அறிந்தேன்.

ஊற்றெண்பத்தொன்பதாவது அதயாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தோடீச்சி.)

(புறவுவேஷந்தாடன் வரத சிகண்டி துரோணரிடம் வில்வித்தை
கற்றதும், அவனுக்குத் தகாணதேசத்து அரண்மகளை மணம்
செய்வித்ததும், அந்த ராஜகுமாரி சிகண்டி பெண் என்ப
தைத் தன்தகப்பனுக்குத் தெரிவித்ததும், தகாண
ராஜன் தன்னை மோகம் செய்தற்காகத் துருப
நனைச் சுற்றித்தாடன் கொல்வதாக அவ
னுக்குத் தூதுப்பியதும்)

பகைவரை வாடபெவனே! பிறகு, துருபதன் தன் பெண்
னுக்குச் சித்திரம் முதலானவைகளிலும் அபபடியே சிலப வேலை
களிலும் எல்லாத் தொழில்களிலும் ப'பிரசியுண்டாகும்படி முயற்சி
யைச் செய்தான். ராஜஸரேஷ்டனே! சிகண்டி பானததிலும் அவ்
திரததிலும் துரோணருக்குச் சிஷ்யனான. மஹாராஜனே! அவனு
டைய சிறந்தவிதத்தைபுடையவனான தாயானவன் அபபொழுது புத
திரனுக்கு (மனைவிதேவது) போலக் கன்னிகைக்கு மனைவி தேடும
நிமித்தமாக அரசனை ஏவினான். பிறகு, துருபதன் யௌவனத்தை
அடைந்தவனான அந்தக் கன்னிகையைப் பார்த்துப் பெண்ணென்று
கருதி, பிறகு, மனைவியுடன் கவலையையடைந்தான். அவன், 'என்
னுடைய இந்தக் கன்னிகை யௌவனத்தை அடைந்து துயரத்தை
வளர்க்கிறவனானான், எனனால் ரூலபாணியினுடைய வாரததையி
னால் மறைக்கவும் பட்டான்' என்றான் (அபபொழுது). மனைவியான
வன், 'ஓ! மஹாராஜனே! அது எவ்விதத்தாலும் பொய்யாகாது.
மூவுலகத்திற்கும் காததாவான் சங்கரா இந்த விஷயத்தில் ஏன்
விண்ணு சொல்லைச் சொல்லக் கூடியவராவான்? ஓ! அரசரே! உமக்கு
விருப்பமிருந்தால் சொல்லுகிறேன். என்னுடைய வாரததையைக்
கேளும். ஓ! பிருஷதபுத்திரரே! இப்பொழுது, (என் வாரததையைக்)
கேட்டபிறகு, உமமுடைய புத்தியைச் செலுத்தும். இவனுக்கு
விதிபபடி விவாகத்தை முயன்று செய்யவேண்டும். 'அந்த ராஸவரு
டைய வார்த்தையானது சந்தியமே ஆகும்' என்பது என்னுடைய
உறுதியான எண்ணம்' என்றான்.

பிறகு, அந்தத் தம்பதிகள் அந்தக் கார்யத்தில் உடனே
உறுதியைச்செய்து தகாணதேசாதிபிரின் பத்திரியான கன்னி
கையை வரித்தார்கள். பிறகு, ராஜஸரேஷ்டனான துருபதராஜன்,

குலத்தைப்பற்றி எல்லா அரசர்களிடமும் விசாரித்துத் தசாண் தேசத்தரசனுடைய புத்திரியைச் சிகண்டிக்கு மனைவியாக வரித்தான். ஹிரண்யவாமன என்று சொல்லப்பட்ட தசாண் தேசத்தரசனான அவனும் அந்தச் சிகண்டிக்குக் கன்னிகையை அளித்தான். ஹிரண்யவாமனென்கிற அந்த அரசனும், தசாண் தேசத்தில் மகானும் மிகவும் வெல்லமுடியாதவனும் நெருங்க முடியாதவனும் பெரிய சேனையுடையவனும் பெரிய மனமுடையவனுமாயிருந்தான் ராஜஸரேஷ்டனே! அப்பொழுது, விவாஹம் செய்யப்பட்டபின், அந்தக் கன்னிகை யெளவனத்தை அடைந்தாள். சிகண்டினி என்கிற இந்தக் கன்னிகையும் யெளவனத்தை அடைந்தாள். சிகண்டியும் பாணிகரகணம் செய்துகொண்டு, மறுபடியும், 1 காமபிலய தேசத்தை அடைந்தான். ஹிரண்யவாமனமகளான அவளும் சிறிதுகாலம் சிகண்டியானே அந்தக் கன்னிகையை ஸ்திரீயென்று, அறியவில்லை. எப்பொழுது அந்த ராஜகன்னிகை இவளே ஸ்திரீயாகவே அறிந்தாளோ அப்பொழுது லஜஜைடைந்து பாஞ்சாலராஜனுடைய புத்திரியான சிகண்டினி யென்கிற அந்தக் கன்னிகையைப் பற்றித் தன் வளர்ப்புத் தாய்களுக்கும் தோழிகளுக்கும் தெரிவித்தான். ராஜஸரேஷ்டனே! பிறகு, தசாண் தேசத்தவர்களான அந்தச் செவிவித்தாய்கள் அப்பொழுதே மிகக் துன்பத்தையடைந்ததாகள், வேலைக்காரிகளையும் அனுப்பினார்கள். பின்பு, தூதிகளெல்லாரும் தசாண் தேசாதிபதியினிடம் நடந்தபடி (துருபதனுடைய) வஞ்சனையைத் தெரிவித்தார்கள். அந்த அரசனும் சினம்கொண்டான். மஹாராஜனே! அப்பொழுது, சிகண்டியும் ராஜகிருஹத்தில் பெண்தன்மையில் சிறிதும் ருசியில்லாமலே புருஷன்போல மகிழ்ச்சியுடன் விளையாடினாள். பரதஸரேஷ்டனே! ராஜஸரேஷ்ட! பிறகு, ஹிரண்யவாமன, சிலராளில் அதைக்கேட்கிக் கோபத்தால் வருத்தமடைந்தான். பிறகு, அவன் கடுங்கோபத்துடன் துருபதனுடைய வீட்டுக்குத் தூதனை அனுப்பினான் பிறகு, ஹிரண்யவாமனுடைய தூதன் துருபதனையடைந்து ஒருவனாக ஏகாந்தத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போய் ரகஸ்யத்தில் ஒருவரத்தை சொல்லானான் 'அரசனே! குற்றமற்றவரே! தசாண் தேசத்தரசர், உமமால் ஏமாற்றப்பட்டு, அவமானத்தால் மிகக் கோபங்கொண்டவராகி, உமமைநோக்கி இந்த வராதையை உரைக்கலானான். என்னவென்றால், 'அரசனே! என்னை அவமானம் செய்கிறாய். உன்னால் கெட்ட ஆலோசனை செய்யப்பட்டது;

1 தக்ஷிணபாஞ்சாலம், துருபதனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டது.

நிச்சயம். கெடுமதியுள்ளவனே! அறிவினமையால், உன்னுடைய கன்னிகைக்காக எனனுடைய கன்னிகையை யாசித்தபடியால், இப்பொழுது, அந்த வஞ்சனைக்குரிய பயனை அடையக்கடவாய். இதோ நான் உன்னை உறவினர்களோடும் மந்திரிகளோடும் கொலலுகிறேன். உறுதியாயிரு. என்னுடைய வீர்யத்தையும் குலத்தையும் நல்ல நடைபையும் அவமதித்து நீ மனிதர்களில் முன்பு எவரும் செய்திராத வஞ்சனையைச் செய்தாய். எல்லாக் காரியங் களையும் செய்துகொள்ளு. சிறந்த போகங்களை அனுபவித்துக் கொள்ளு. உணவைச் சுமந்ததுடன் கொலலுவதற்காக விரைவில் பட்டையெடுக்கப்போகிறேன்' என்றார்' என்று சொன்னான்.

நூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

அ ம் போ ப ர க் ய ர் ன ப ர் வ ம் . (தோடர்க்கி.)

(தொண்ண ராஜன் மீண்டும் துருபதனுக்குத் தூதனுப்பியதும், துருபதன் தன் மனைவியோடு ஆலோசனை செய்ததும்.)

அரசனே! அப்பொழுது, இவ்விதம் தூதன் சொல்லியதைக் கேட்ட துருபதனுடைய வாககானது, பிடிக்கப்பட்ட திருடனுடைய வாககுப்போல ஒன்றும் சொல்ல எழவில்லை. அவன் ஸமபந்தியைச் சமாதானம் செய்வதற்கு, இனிமையாகப் பேசுகின்ற தூதர்களை அனுப்பி, 'அப்படியில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு, தீவரமான முயற் சியைச் செய்தான். பிறகு, அந்த ஹிரண்யவர்மன், மறுபடியும், பாஞ்சாலன்புத்திரியைக் கன்னிகை யென்று உண்மையாக அறிந் தான். அறிந்து, உடனே, விரைவுடன் வெளிக்கிளம்பி வந்தான். பிறகு, செவிலி தாய்களுடைய சொல்லினாலே, புத்திரியை அஷ்விதம் வஞ்சித்ததை, அளவற்ற பராக்கிரமத்தை யுடையவாகளான மித் திரர்களுக்கு, அப்பொழுதே, சொல்லியனுப்பினான். பாரத! பின்பு, ராஜஸுரேஷ்டனான அவன் சேனைகளுடைய கூட்டத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு துருபதனைக்குறித்துப் போருக்குப் புறப்படுவதில் எண் ணம் வைத்தான். ராஜஸுரேஷ்டனே! பிறகு, ஹிரண்யவர்மனென் கிற அந்த அரசன், மந்திரிகளுடன் பாஞ்சால ராஜனைக்குறித்து நன் றாக ஆலோசனை செய்தான். அந்த ஆலோசனையில், மிக்கவலிமை யுள்ளவாகளான அந்த அரசர்கள், 'அரசனே! சிகண்டி கன்னிகை யென்பது உண்மையாயிருக்கும்படித்தலை, வேறு அரசனைப் பாளு

சுருதி , ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

சால தேசத்தில அரசனாக வைத்துவிட்டுப் பாஞ்சால ராஜனைக் கட்டி நமது வீட்டுக்குக் கொண்டுவருவோம். சிகண்டியுடன் பாஞ்சால ராஜனைக் கொல்லுவோம்' என்று நிச்சயித்தார்கள். அப்பொழுது, அந்த அரசன், மறுபடியும், 'உன்னைக் கொல்லவேன்; உறுதியாயிரு' என்று பாஞ்சாலனுக்குச் சொல்லுமபடி கட்டளையிட்டுத் தூதர்களை விரைவாக அனுப்பினான்.

ஜனங்களுக்குப் பதியும் இயற்கையில் பயந்தவனும் குற்ற முடையவனுமான அந்தத் த்ருபதராஜனோ, மிக்க பயத்தை அடைந்தான். அவன் தசர்ணனிடத்தில் தூதர்களை அனுப்பிவிட்டுச் சோகத்தால் மூர்ச்சை அடைந்தது, மனைவியிடம் சென்று, தனி மையில் ஒரு வாததை சொல்லலானான். மனத்தில் பெரிய பயத்துடன் கூடிவவனும் சோகத்தால் அடிக்கப்பட்டவனுமான பாஞ்சாலராஜன், சிகண்டியின் தாயான தனது நாயகியை, ரோகி, 'ஸம்பந்தியும் மிகப் பெரிய பலத்தையுடையவனுமான ஹிரண்ய வர்மனென்கிற அரசன் கோபத்தால் சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு என்னை எதிர்க்கப் போகிறான். இந்தக் கணனிகையின் விஷயத்தில் மூடத்தனமையை அடைந்தவர்களான நாம் இப்பொழுது என்ன செய்வோம்? சிகண்டி என்கிற உன்னுடைய புத்திரன் கணனிகையென்று சமூகிக்கப்பட்டான். (ஹிரண்யவர்மன்) இவ்விதம் ஆலோசித்து, முபற்சியுடன், மித்திரர்களோடுமே சேனையோடுமே வேலைக் காரர்களோடுமே, 'வஞ்சிக்கப்படவேண்டி' என்று எண்ணிக்கொண்டு என்னைக் கொல்லுவதற்கு விருமபுகிறான். கலபாணி! இதில் உண்மை என்ன? பொய்யை ஏன் சொல்லுகிறாய்? நான் உன்னிடமிருந்து சுபமான வார்த்தையைக்கேட்டுத் தக்க ஏற்பாடுசெய்வேன். நாளை ஜீவிப்பேனோ இல்லையோவென்கிற சந்தேகத்தை அடைந்தாவிட்டேன. இந்தச் சிகண்டியினியோ சிறுமி. சிறந்த வாணத்தை யுடையவளே! நீயும் பெரிய கஷ்டத்தை அடைந்தாவிட்டாய். அப்படியப்பட்ட நீ எல்லாவற்றையும் நிவ்ருத்திப்பதன்பொருட்டு, கேட்கிறவனுள் என்னிடம் உண்மையைச் சொல். மங்களகரமான இடையையுடையவளே! சுததமான புன்சிரிப்புள்ளவளே! அவ்விதமாகக் காரியத்தைச் சீக்கிரம் செய்வேன். சிகண்டினி! நீயும் பயப்படாதே. சிறந்த இடையையுடையவளே! அந்த விஷயத்தில் புத்திரதர்மத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனுள் நான் தையுடன் உண்மையான ஏற்பாட்டைச் செய்வேன். என்னால் தசர்ணனேதசாதிபதியான அந்த அரசன் வஞ்சிக்கப்பட்டான். மஹா பாக்கியமுடையவளே! அதைச் சொல். அதற்குரிய

நனமைபைச் செய்வேன்' என்றான். அறிந்தவனான அரசன், பிற னுக்கு ¹ வெளியிடுதற்காக வெளிப்படையாகக் கேட்க, அரசன் மனைவி அரசனை நோக்கிச் சொல்லலானாள்.

ஊற்றுத் தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

அ ம் போ ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீர்.)

(சிகண்டி, தன் பெற்றோருக்குண்டான வந்தந்தை அறந்து வனம்

சென்று ஸ்தானம் என்றும் யகஷன்விட்டு வாயிலில்

² பாடு கிடந்ததும், அவன் கேட்க, சிகண்டி தன்

னுடைய பெண்தன்மையைக் கோல்லி

ஆண்மையை விரும்பியதும்.)

அரசனே! புலபலமிககவனை! பிறகு, சிகண்டியினுடைய தாயானவள் பந்ததாவினிடை சிகண்டியினென்கிற கன்னிகையைக் குறித்து உண்மைபைச் சொல்லலானாள். 'அரசரே! புத்திரனிலலாதவளான நான் சககரத்திகுரிடமுண்டானபயத்தினாலே இவவிதம் கன்னிகையாகப் பிறந்த சிகண்டியினைப் புருஷனென்று தெரிவித்தேன். ஓ! ராஜரே! நீரும் எனனுடைய அநதவாதத்தைப்பற்றி விருப்புடன் ஸந்தோஷித்தீர். ஓ! ராஜரே! கனகைக்குப் புத்திரனுக்குரிய கர்மாவும் செய்யப்பட்டது. அரசரே! உமமாலே தசாண தேசாதிபதியின் புத்திரியானவள் (சிகண்டிக்கு) மனைவியாக விவாஹம் செய்யப்பட்டாள். நானும் மஹாதேவருடைய வாதத்தையின் அந்ததத்தை நம்பிச் சொன்னேன். 'கன்னிகையாகப் பிறந்து மறுபடி புருஷனாகிவிடுவான்' என்று நினைத்து, இந்த ஸ்திரீ தன்மை உபேக்ஷிக்கப்பட்டது' என்றாள்.

அரசனே! யஜுரீஸனென்கிற துருபதராஜன் இதைக் கேட்டு, எல்லா உண்மையைமும் மந்திரிகளிடம் தெரிவித்து, பிரஜைகளைக்காப்பதில் உசிதமான ஆலோசனையைச் செய்தான். அரசனே! அந்தத் தசாண தேசத்தரசனிடம் உள்ளபடியே வஞ்சனையைச் செய்திருந்தாலும் ஸம்பந்தத்தை உண்மையென்று தெரிவிப்பதென்றே

¹ தனக்குத்தெரியாதென்றும், புத்திரனில்லாதவளான தன்னுடைய மனைவியின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தான் அவவிதம் செய்ததென்றும் வெளியிடுவது.

² ஒருகாரியமித்தம் நியமத்துடன், ஆகாரமின்றிப் படுத்திருத்தல்; இது ப்ராயோபவேசம் எனப்படும்.

ஆலோசித்து உறுதியாக நிச்சயம் செய்தான். பாரத! ராஜஸுரேஷ்டனே! இயற்கையாகவே காவலசெய்யப்பட்டதும் எங்கும் அலங்காரிக கப்பட்டதுமானநகரத்தை, ஆபத்தானகாலத்தில்(செய்ய்வண்ணியபடி) எங்கும் காவல்செய்தான். பரதஸுரேஷ்டனே! தசாண் தேசாதிபதியுடன் விரோதம் நேரிட்டபொழுது, அரசன் பத்தினியுடன் பெரிய வருத்தத்தையும்அடைந்தான். 'எப்படி எனக்கு ஸம்பந்தியுடன் பெரிய யுத்தமானது நேராமலிருக்கும்?' என்று ஆலோசித்து, அப்பொழுது தேவதையை மனததால் பூஜித்தான். அரசனே! அப்பொழுது, மனை யான ராஜஸ்திரீயானவள், தெய்வத்தையே கதியாகவுடையவ்னும் பூஜையைச் செய்கிறவனுமான அவனைப்பார்த்து உடனே ஒரு வார்த்தை யைச் சொல்லலானாள். 'நல்ல கிலைமையிலிருப்பவனாலேயே தேவாக ளுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் பூஜையானது ஸத்தியமாகச் செய்யத் தக்கது. துக்கக்கடலையடைந்தவன் செய்வதற்குக் கேட்கவும் வேண் டுமா? ஆகையால், நீர குருக்களைப் பூஜியும். தசாணனைத் தடுப்பதி னிமித்தம் எல்லாத் தேவதைகளும் பூஜிக்கப்படவேண்டும். அதிக மான தக்ஷிணையுடன் அகனிகள் ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும். ஒ! பிரபுவே! யுத்தமில்லாமலே நிவிருத்தியை மனத்தினால் ஆலோசி யும். தேவதைகளின் அருளால் இவையெல்லாம் ஆகும். அரசரே! அகன்ற கணகையுடையவரே! நீர இந்தப்பட்டணம் அழியாமலிருப் பதற்காக மந்திரிகளோடு ஆலோசித்தபடியே செய்யும். அரசரே! தெய்வமோ மனிதமுயற்சியுடனாகு நன்கு பயனையளிக்கின்றது. இவைகளில் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டாலே, பயன் உண்டாவ தில்லை. அரசரே! ஆகையினால், மந்திரிகளுடன் பட்டணத்திற்கு 'வேண்டிய ஏற்பாட்டைச்செய்து, இஷ்டப்படி, தேவதைகளைப் பூஜை செய்யும்' என்றான்.

. இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டு சோகத்தில் அழுந்தினவர்க ளான அவர்களைப் பார்த்து, அப்பொழுது, எளிமையுற்றவளான சிகண்டினி பெண்கிற அந்தக் கன்னிகையானவள், வெட்கத்தையடை ந்து, 'இந்த இருவரும் என்னிமித்தம் துக்கத்தையடைந்தனர்' என்று ஆலோசித்து, பிறகு, பிராணனை விடுவதில் எண்ணம் கொண்டாள். அரசனே! இவ்விதம் அவள் நிச்சயம் செய்து மிகக் துக்கத்தில் அழுந்தினவளாகி விட்டடைவிட்டு, செல்லமுடியாததும் ஜனங்களறற தும் செழிப்புள்ளதும் ஸ்தூணாந்நென்கிற யக்ஷினால் காககப் பட்டதுமான வனத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டாள். அவனிட மிருந்தும் பயத்தினாலே மனிதர்கள் அந்த வனத்தை விட்டிருந்த

னர். அவ்விடத்தில் சுண்ணாம்பு மண்ணால் பூசப்பட்டதும் விலாமிச் சையைத் தெரிவிக்கிற புகையால் நிறைந்ததும் உயர்ந்த கோட்டை யையும் தோரண வாசல்களையுமுடையதுமான ஸ்தூனாகர்ணனுடைய மாளிகையானது இருக்கிறது. அரசனே! தருபதனுடைய பெண்ணை அந்தச் சிகண்டினி அதில் புகுந்து பலநாள் ஆகாரம் செய்யாமல் சரீரத்தை வற்றச் செய்தாள். அவளுக்கு ஸ்தூனனென்கிற யக்ஷனுனவன் மென்மைத் தன்மையுடன் காட்சியளித்தான். 'எதற்காக நீ இந்த முயற்சி செய்கிறாய்? அதைச் செய்வேன்; சொல்லு, தாமதம் வேண்டாம்' என்றான். அவள், யக்ஷனை நோக்கி, 'அது உனனால் ஆகக் கூடியதில்லை' என்று அடிக்கடி சொன்னாள். பிறகு, யக்ஷனுனவன், 'சீக்கிரம் செய்வேன்' என்றும், 'ராஜபுத்திரி! குபேரனுக்கு வேலைக்காரனான நான் வரத்தை அளிப்பவனாயிருக்கிறேன். கொடுக்கத்தகாததையும் கொடுப்பேன். உனக்கு வேண்டியதைச் சொல்' என்றும் மறுமொழிகூறினான். பாரத! பிறகு, சிகண்டினி யக்ஷர்களில் சிறந்தவனான அந்த ஸ்தூனாகர்ணனிடம் அவற்றையெல்லாம் முழுமையும் தெரிவிக்கலானாள். 'ஓ! யக்ஷ! என்னுடைய பிதாவானவர் ஆபத்தை அடைந்தவராகிச் சீக்கிரம் நாசத்தை அடையப்போகிறார். தசார்ண தேசத்தரசன், என நிமித்தத்தில் கோபத்துடன் கூடி மிக்க ஊக்கமுடையவனும் பொற்கவசம் பூண்டவனுமாகி, அவரிடம் யுத்தம் செய்யப்போகிறான். ஓ! யக்ஷ! ஆகையால், எனனையும் என்னுடைய தாய்தந்தையர்களையும் காக்கக்கடவாய். உன்னாலே எனனுடைய துக்க நிவர்த்தியானது பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதில்லையா? ஓ! யக்ஷா! உனதருளால், குற்றம் சொல்லப்படாத ஆண்மகனாகக் கடவேன். பெரிய யக்ஷனே! அந்த அரசன்' எனனுடைய பட்டணத்தை அடைவதற்குள்ளேயே அருளைச் செய்' என்றாள்.

நூற்றத் தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அம் பேராபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்தூணன் சிகண்டியின் பேண்மையைப் பெற்றுத் தன்ஆண் தன்மையை அவளுக்குக் கொடுத்ததும், தசர்ண ராஜன் சிகண்டியின் ஆண்தன்மையை உபாயத்தால் அறிந்ததும், குபேரன் ஸ்தூணன் பேண்தன்மையை அடைந்ததை அறிந்து சிகண்டியுமீக்தும் வரையில் பேண்ணாகவே இருக்கும்படி ஸ்தூணனைக் கபித்ததும், சிகண்டி உடன்பாட்டின்படி ஸ்தூணனிடம் சென்றதும், அவனுக்குக் குபேரனுல் சாபம்நேர்ந்தது நேர்ந்தது மகிழ்ச்சியுடன்நீர்மடியதும், பீஷ்மர் சிகண்டியுடன் யுத்தம் செய்வாமைக்குக் காரணம் கூறியதும்.)

பரதஸுரேஷ்டனே! சிகண்டியின் வராததையைக் கேட்டபிறகு, அந்த யகஷன், தெய்வததால் கெடுககப்பட்டவனாகி, மனத்தினால் ஆலோசித்தது சொல்லலானான். கௌரவ! என்னுடைய துக்கத்தினபொருட்டு அது அவ்விதம் நேரிடவேண்டுமன்றோ? யகஷன், 'கலயராணி! உன்னிஷ்டத்தைச் செய்வேன். என்னுடைய ஸங்கேதத்தை அறியக் கடவாய். எனது ஆண்மையை உனக்குக் கொடுப்பேன். உன்னுடைய பெண்மையைத் தரிப்பேன். ஆனால், கொஞ்சகாலத்துக்கே, உனக்கு எனது இந்த ஆண்தன்மையைக் கொடுப்பேன். ஸமயம் வந்தவுடன், நீ வரவேண்டும. என்னிடம் உண்மையையே சொல்லு. நான் பிரபுவும் நினைத்ததைச் செய்வதில் சித்தி பெற்றவனும் இஷ்டப்படி நடப்பவனும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனுமாயிருக்கிறேன். என்னுடைய அருளால் பட்டணத்தையும் பந்துக்களையுமே காப்பாற்று. ராஜபுத்திரியே! உன்னுடைய இந்தப் பெண்அடையாளங்களைத் தரிப்பேன். என்னிடம் உண்மையாக உறுதிசூறக்கடவாய் உன்னுடைய பிரியத்தைச் செய்வேன்' என்றான். சிகண்டியானவள், 'ஓ! பகவானே! நன்விவரதமுடையவனே! உன்னுடைய ஆண்அடையாளங்களைத் திரும்பக் கொடுத்தாவிடுவேன். ஓ! நிசாசரனே! சிறிதுகாலம் இடையில ஸ்திரீத் தன்மையைப் பொறுக்கக்கடவாய். ஸ்வாண கவசம்பூண்ட தசர்ண ராஜன் திரும்பிப்போனதன்பிறகு, கன்னிகையாகவே ஆகிவிடுவேன். நீ புருஷனாக ஆகிவிடுவாய்' என்றான். அரசனே! இவ்விதம் சொல்லிக்

கொண்டு, அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் துரோகம் செய்யாம லிருப்பதில் பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டார்கள். பிறகு, அவர் கள் அடையாளங்களை மாற்றிக்கொண்டார்கள். பாரத ! பின் னா, ஸ்தூணனென்கிற யசுஷன் பெண்ணையொளததைத் தரித் தான். சிகண்டி ஜயஸ்கிந்தான் அந்தயசுஷருபத்தை அடைந் தான். அரசனே ! பாஞ்சாலபுத்திரனுன சிகண்டி ஆண தன்மையை அடைந்து, பிறகு ஸந்தோஷத்துடன் பட்டணத்தில் நுழைந்து, பிதாவையும் அடைந்தான். அரசனே ! அப்பொழுதே, ஏகாந்தத்தில், துருப்தனிடத்திலும் மாதாவினிடத்திலும் யசுஷனுண்டான அந்த அணுக்கிரக மெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொன்னான். துருபதன், பத்னியுடன் அவனுடைய அந்த வரலாற்றைக்கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி யை அடைந்தான், அப்பொழுது, மஹேஸ்வரருடைய அந்தச் சொல்லே யும் நினைத்தான். பிறகு, அரசன், தசாரணராஜனைக் குறித்து, 'என் னுடைய இரதப்புத்திரன புருஷன். நீ நமஸேவனமும்' என்று தூதனை அனுப்பினான். பிறகு, தசாரணராஜன் துக்கத்தோடும் சோகத்தோ டும் கூடி அப்பொழுதே பாஞ்சாலராஜனுன துருபதனைக்குறித்து விவரம் சொன்னான். பிறகு, தசாரண ரிபதிபானவன் காமபில்ய தேரதையைடைந்து வேதவித்துக்களில்கிறந்தவரும் வேதியருமான ஒரு தூதரைப் பூஜித்து, 'ஓ ! தூதரே ! அரசாக்களில் இழிவான அந தப் பாஞ்சாலராஜனை நோக்கி, என வசனத்தால, 'அஷ்டபுத்தியுடையவனே ! உன்னுடைய கன்னிகைக்காக என்கன்னிகையை வரித்த படியால், இப்பொழுது அந்தக் கர்வத்திற்குரிய பயனைப் பார்ப்பாய்; ஸந்தேகம் இல்லை' என்று சொல்லும்' என்றனுப்பினான். ராஜஸுரேஷ்டனே ! அந்தத் தசாரணராஜனுல இப்பிதம் சொல்லியனுப்பப்பட்ட அந்தப் பிராமமணரான தூதரும் பாஞ்சாலனுடைய நகரத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். பிறகு, புரோகிதர் பட்டணத்தில் துரு பதனை அடைந்தார். ராஜஸுரேஷ்டனே ! பாஞ்சாலராஜன் அந்தச் சிகண்டியுடன் கூடி அவருக்கு மிக்க மரியாதையுடன் கோவையும் அர்க்கியத்தையும் அளித்தான். அவர் அந்தப் பூஜையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், வீரனும ஸ்வர்ணகவசம் பூண்டவனுமான அந்தத்தசார் ணராஜனுலேசாலப்பட்ட இந்த வார்த்தையைச் சொல்லலானார்.

‘தூர்ப்புத்தியுடையவனே ! இழிவான நடையுள்ளவனே ! நீ பெண்ணினால் என்னை வஞ்சித்ததான பாவத்தைச் செய்ததன் பயனை அடையக்கடவாய். அரசனே ! இப்பொழுது, போர்முனையில் எனக்கு யுத்தத்தைக்கொடு, உடனே உன்னை நான் மந்திரிகளோடும் புத்திரர்க

ளோடும் உறவினர்களோடும் கொல்லுவேன்' என்று சொன்னான்' என் னும் நிரதையுடன் கூடின அநத வார்த்தையைத் துருபதராஜனுக்குக் கூறினர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! தசாணபதியினால் புரோகிதா மூலமாய் மந்திரிகளின் மத்தியில் சொல்லப்பட்டதைக்கேட்ட துருபதன், ஸ்ரே கததுடன் வணங்கி, 'ஓ! பிராமமணரே! நீர் என்னை நோக்கி ஸம்பந்தி யின் சொல்லாசு சொன்ன வார்த்தைக்கு மேலான மறுமொழியை எனது தூதர் அவரிடம் சொல்லுவார்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அந்தத் துருபதனும் ஹிரண்யவாமாவினிடம் மஹாதமாவும் வேதத் தின் கரையையடைந்தவருமான ஒருபிராமமணரைத் தூதராக அனுப் பினான். அரசனே! அப்பொழுது, அவரோ தசாணாதிபதியான அந்த அரசனையடைந்து துருபதனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை எடுத் தார். (என்னவென்றால்) 'பரீகைஷ்யைசு செய்யலாம். என்னுடைய இரதப் பிள்ளை ஸந்தேகமில்லாமல் ஆண் பிள்ளையே. எவனாலேயோ இந்தப் பொய் சொல்லப்பட்டது. இது நம்பத்தக்கதில்லை' என்றான்' என்றார்.

பிறகு, அந்த அரசன், துருபதனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆலோசனைசெய்து, சிகண்டியைப் பெண்ணை ஆணை வென்று அறிவதற்காக, சிறந்தவாகளும் மிக்க அழகான ரூப முடையவர்களும் தருண வயதுள்ளவர்களுமான மங்கையரை அனுப் பினான். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அனுப்பப்பட்ட அவர்களும் சிகண்டியைத் திறமைவாய்ந்த ஆண்பிள்ளை யென்று உண்மையான தன் மையை அறிந்து பிரீதியுடன் தசாணராஜனிடம் அடையலாவற்றை யும் சொன்னார்கள். பிறகோ, அநத அரசன் பரீகைஷ்யைசுசெய்து உடனே பிரீதியுடன் ஸம்பந்தியோடு சோரது ஸந்தோஷத்தையடைந் தவனாகி அரண்மனையில் வாஸத்தைச்செய்தான். அவன் சந்தோஷத் தை அடைந்தவனாகிச் சிகண்டிக்கும் தனத்தையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் பசுக்களையும் பலநூறு வேலைக்காரிகளையும் கொடுத்தான். பூஜிக்கப்பட்டவனாகி, புத்திரியை அத்தட்டிவிட்டுத் திரும்பி யும் சென்றான். ஹேமவர்மனென்கிற தசாணராஜன் மனக்கலககம் நீக்கப்பட்டு மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிச்சென்றபிறகு, சிகண்டியாராஜன் வள் மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்.

பிறகு, ஒரு ஸமயம், நானே வாகனமாகவுடைய குபேரன், உலகத்தில் யாத்திரை செய்துகொண்டு, ஸ்தூணனுடைய வீட்டுக்கு வந்தான். அநதக் குபேரன் அநதவீட்டுக்கு மேலே (ஆகாயத்திலே) இருந்துகொண்டு பார்த்தான், பலவிதமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்

பட்டதும், பொரிகளாலும் கந்தங்களாலும் மேற்கட்டிகளாலும் விளங்குவதும், தூபத்திரவயங்களால் தூபம் போடப்பட்டதும், கொடிகளாலும் கொடிசசிலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பக்ஷணம் அன்னம் பானம் மாம்ஸம் இவைகளால் சந்தோஷத்தை அளிப்பது மான ஸ்தூணனென்கிற யக்ஷனுடைய வீட்டிலுள்ள சென்றான. எங்கும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மணிமாலைகளாலும் ரத்தினமாலைகளாலும் பொன்மாலைகளாலும் நான்குபக்கத்திலும் நிரப்பப்பட்டதும் பல விதமான புஷ்பங்களுடைய கந்தங்களால் நிறைந்ததும் ஜலம்தெளித்துச் சீத்தமசெய்யப்பட்டு விளங்குகின்றதுமான அவனுடைய அந்த ஸ்தூணத்தைப்பார்த்து, பிறகு, குபேரன் அப்பொழுதே உடன்வந்தவர்களான அந்த யக்ஷர்களை நோக்கி, 'அளவற்ற பராக்ரமத்தை உடையவாகளே! ஸ்தூணனுடைய இந்த மாளிகைபானது நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது, மந்தபுத்தியுடையவனான அவன் ஏன் என்னிடம் வரவே இல்லை? மந்தபுத்தியுடையவனான அவன் தெரிந்திருந்தும் என்னிடம் வராதபடியால், அவனுக்குப் பெரிய சிதைவையே செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய எண்ணம்' என்றான். யக்ஷர்கள், 'அரசரே! துருபதராஜனுக்குச் சிகண்டியென்று ஒரு புத்திரி உண்டானாள். (ஸ்தூணன்,) அவளுக்கு ஒரு நிமித்தத்திற்காகப் புருஷ லக்ஷணத்தைக் கொடுத்தான், பெண்களுடைய லக்ஷணத்தைத் தான் அடைந்தான், ஸ்திரீயாகி வீட்டிலுள்ள இருக்கிறான். அதனால், பெண்போன்ற ரூபத்தையுடைய இவன் வெட்கமுள்ளவனாகி ஸரீரத்தில் வரவில்லை. அரசரே! இந்தக் காரணத்தால் ஸ்தூணன் இப்பொழுது உபமிடம் வரவில்லை. இதைக் கேட்டு நியாயப்படி செய்யும். விமானம் இங்கேயே இருக்கட்டும்' என்றார்கள். பிறகு, யக்ஷராஜன், 'ஸ்தூணனை அழைத்து வாருங்கள்' என்று சொன்னான். பூபதியே! மஹாராஜ! பெண்பாலபோன்ற ரூபத்தையுடைய அவன் அழைக்கப்பட்டுக் குபேரனிடமவந்து லஜ்ஜையுடன் நின்றான். குருந்தன்! பிறகு, குபேரன் மிக்க சினம் கொண்டு, 'யக்ஷர்களை! இந்தப்பாவிக்கு இப்பொழுதுண்டான பெண்தன்மையானது இப்படியே இருக்கட்டும்' என்று அவனைச் சபித்தான். பிறகு, மஹாத்மாவான யக்ஷராஜன், 'கெட்ட புத்தியுடையவனே! கெட்ட செய்கையுடையவனே! மிக்க துஷ்டபுத்தி கொண்டவனே! நீ இவ்விடத்தில் யக்ஷர்களை அவமதித்துச் சிகண்டிக்கு (உன்னுடைய) லக்ஷணத்தைக் கொடுத்துப் பெண்ணின் லக்ஷணத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு, (முன்) ஏற்படாத இந்தக் தூரியத்தைச் செய்தபடியால் இதுமுதல் நீ பெண்

ஊகவும் அவன் ஆணைகளுமே இருக்கக்கடவீர்கள்' என்றான். பிறகு, யக்ஷர்கள், 'ஸ்தூணனைவிஷயத்தில் சாபத்தின் முடிவைச் செய்யும்' என்று இரக்கமுண்டாகும்படி அடிக்கடி குபேரனுக்குச் சொன்னார்கள். ஐயா! பிறகு, மஹாத்மாவான யக்ஷராஜன், சாபத்தின் முடிவைச் செய்யும் விருப்பத்தால, பின் செலப்பவர்களான எல்லா யக்ஷகணங்களையும் நோக்கி, 'யக்ஷர்களே! சிகண்டியானவன் கொல்லப்பட்டபொழுது, இவன் தன் ரூபத்தை அடைவான். பெரிய மனதையுடைய ஸ்தூணனென்கிற யக்ஷனானவன் வருத்தமில்லாத வனாயிருக்கட்டும்' என்று சொன்னான். பகவானும் தேவனுமான யக்ஷராஜன், இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவனாகி, நிமிஷத்திற்குள் ஸஞ்சரிப்பவர்களான எல்லாருடனும்கூடச் சென்று விட்டான். ஸ்தூணனோ சாபத்தையடைந்து அப்பொழுது அங்கேயே வலித்தான். சிகண்டியானவன் மையம் வந்தபொழுது வேகமாக அந்த நிராசரனை வந்தடைந்தான் அவன் வாது, 'பகவானே! வந்துவிட்டேன்' என்கிற வாதத்தையச் சொன்னான். பிறகு, ஸ்தூணன் அவனை நோக்கி 'பிரீதியடைந்தவனாகிறேன்' என்று அடிக்கடி சொல்லிவிட்டு, ஒழுங்காக வந்தவனும் ராஜ புத்திரனுமான சிகண்டியைப் பார்த்து, அவனிடம் எவ்வாறறையுமே நடந்த படி சொன்னான். யக்ஷன், 'ராஜபுத்திர! நான் உன்னிமித்தம் குபேரனால் சபிக்கப்பட்டேன். இப்பொழுது இஷ்டப்படி செல். ஸுகமாக உலகங்களில் ஸஞ்சாரம் செய் இங்கே யிருந்து நீ போனதும் குபேரன் கண்டதுமான இது முன் வினையென்று நினைக்கிறேன். இது மீறத்தக்கதில்லை' என்றான். பாரத! ஸ்தூணனென்னும் யக்ஷனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட சிகண்டியோ, பெருமகிழ்ச்சியுடன், நகரத்தைக் குறித்துத் திரும்பினை. பலவித வாசனைப் பொருள்களாலும் மாலைகளாலும் மிகப் பொருள்களாலும் பிராமமணாகளையும் தேவதைகளையும் பூஜித்தான். புணய விருக்ஷங்களையும் நாறசுந்திகளையும் அலங்கரித்தான். பாஞ்சாலராஜனான துருபதன், காயத்தின் ஸித்தியையடைந்த சிகண்டியென்கிற புத்திரனோடும் பந்துக்களோடும் மேலான ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான், குருஸரேஷ்ட! மஹாராஜனே! பிறகு, முன் பெண்ணும் பிறகு ஆணுமான சி்கண்டியைத் துரோணிரிடத்தில் சிஷ்யனாகக் கொடுத்தான் ராஜபுத்திரனான சி்கண்டியும் துருபதபுத்திரனான திருஷ்டதபுமனனும், உறகருடன், கிரகித்தல் தரித்தல் பிரயோகித்தல் மீட்டல் என்னும் நான்கு பாதங்களோடு கூடின விவ்விதத்தைய அடைந்தார்கள். குழந்தாய்!

துருபதனுடைய பட்டணத்தில் என்னால் விடப்பட்டவர்களும் மூடர்களும், குருடர்கள், செவிடர்கள் ஆகிய இவர்களின் வேஷங்கொண்டவர்களுமான சாமர்கள் இதை எனக்கு நடந்தபடி தெரிவித்தார்கள். மஹாராஜனே! குருஸரேஷ்ட! இவ்விதம் இந்தத் துருபத புத்திரன் பெண்ணையிருந்து ஆணைவன். இந்தச் சிசுண்டி ரதிகாசுகளில் சிறந்தவனுன். பரதஸரேஷ்டனே! அம்பையென்று பிரஸித்திபெற்ற காசிராஜனுடைய ஜ்யேஷ்டபுத்திரியானவள் துருபதனுடைய குலத்தில் சிசுண்டியாய்ப் பிறந்தாள். நான், புத்தமசெய்ய விருப்பம் கொண்டு கையில் விற்பிடித்து வந்தவனுன் இவனை ஒரு நிமிஷமும் பாரக்கவும் மாட்டேன்; அடிக்கவும் மாட்டேன் கௌரவந்தன்! நான் பெண்ணினிடத்திலும் முன் பெண்ணையிருந்தவனிடத்திலும் பெண்பால் பெயரையுடையவனிடத்திலும் பெண்ணுக்கு நிகராயிருப்பவனிடத்திலும் பாணத்தை விடேனென்பது எப்பொழுதும் எனனுடைய விருத்தம் இது உலகிலும் பிரசித்தமானது. நான் இந்தக்காரணத்தினால் சிசுண்டியை அடியேன். அப்பா! சிசுண்டியினுடைய உணமைபாண இந்தப் பிறப்பை நான் அறிவேன். ஆகையால், புத்ததங்களில் ஆபுத்தமெடுத்ததானுமினும் இவனை நான் அடியேன். பீஷ்மன் ஸ்மிரியை அடிப்பாணேயானால், ஸ்தனுகுகள் தூஷிப்பார்கள். ஆகையால், புத்தத்தில் நிற்பதைப்பாராததாலும் இவனை நான் அடியேன்' என்றார். குருவாசத்தில் பிறந்த அந்தத் தூயோதனராஜன், இதைக்கேட்டு அப்பொழுது ஒரு முகூர்த்தம்போல ஆலோசித்துப் பீஷ்மிடத்தில் (அதை) உசிதமாக நினைத்தான்.

ஈழ்மத் தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அ ம் பே ரா பா க் யா ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(தூயோதனன் பீஷ்மரீழதலானவர்களைப்பார்த்துப் பகைவர்

படையை எவ்வளவு காலத்தில் அழிப்பீர்களென்று கேட்டதும், அவர்கள் தனித்தனிவிடை கூறியதும்.)

இரவு விடிந்தவுடன், உம்முடைய புத்திரனுனவன் எல்லாச் சேனையின மத்தியிலும் பிதாமஹைப் பார்த்து) மறுபடியும் வினவலானான். தூயோதனன், 'ஓ! கங்காபுத்திரரே! மிகக் காந்தியுடையவரே! இதோஃகிளம்பியிருக்கிறதும், மிகவும் அதிகமான யானை

குதிநை காலாங்களைபுடையதும், பெரிய ரதங்களால் நிறைந்ததும், பெரிய விலைபுடையவர்களும் மிக பலகாலிகளும் லோகபாலர்களுக்குச் சமமானவர்களும் திருஷ்டதயுன்னை முன்னிட்டவர்களுமான பீமன் ஆரஜுனன் முதலியவர்களால் காக்கப்பட்டதும், வெல்ல முடியாததும், தடுக்கமுடியாததும், பொறுகும் கடலபோன்றதும், தேவர்களாலும் கலக்கமுடியாததும்பாணடவர்களுடைய இரதச் சேனையாகிற கடலைப் பெரிதான யுத்தத்தில் எவ்வளவுகாலத்தில் நாசம் செய்வீர்? பெரியவிலைபுடைய ஆசாயமோ, பலததையுடைய கிருபமோ, யுத்தத்தைக் கொண்டாடுகின்ற கர்ணனோ, பிராமீமணஸ்ரேஷ்டரான அஸ்வத்தாமாவோ எவ்வளவுகாலத்தில் கொல்லுவார்கள்? நீங்குளெல்லாரும் எனனுடைய சேனையில் தீவயாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களல்லவோ? இதனை நான் அறிய விரும்புகிறேன். ஓ! கைவனமை அமைந்தவரே! என்னுடைய மனத்தில் எந்நாளும் பெரிய ஆவலிருப்பதால் இதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றான்.

பீஷ்மா, 'குருஸ்ரேஷ்டர்! அரசனே! அந்தப் பகைவர்களுடைய பலபலத்தை வின்யவது உனக்குத் தகுதியானதே. அரசனே! பெரிய தோள்களைபுடையவனே! எனக்கு யுத்தத்தில் ஆயுதங்களுடைய வீரத்திலும் புஜபலத்திலும் ஏற்படக்கூடிய பெரிய சுகதிபைக் கேள். மாயாவியானவன் மாயா யுத்தத்தினாலும் மறமவர்கள் நேரான யுத்தத்தினாலும் யுத்தம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பது தாமததிலுள்ள நிச்சயம். மிக பாகைய முடையவனே! பெரிய பராக்கிரமத்தைபுடையவனே! பதினாடிரம் காலாட்களையும் ஆயிரம் தேராளிகளையும் ஒருபாகமாகச் செய்து (இவ்விதம்) பாண்டவர்களுடைய சேனைபை நாள்தோறும் எனக்குச் சொந்தமான பங்குகளாகச்செய்து கொல்லுவேன் இது என்னுடைய பாகமாகக் கருதப்பட்டது. பாரத! நான் இந்த ஏற்பாட்டுடன் ஸன்னாஹம்செய்துகொண்டு எப்பொழுதும் கிளம்பி இந்தப்படி ஏற்பட்டகாலத்தில் பெரியபடைபை நாசம்செய்வேன். பாரத! அல்லது, யுத்தத்தில் நினதுகொண்டு லக்ஷம்போகளைக் கொல்லுகின்ற மஜஸ்திரங்களை விடுவேனானால் ஒரு மாதத்தில் கொல்லுவேன்' என்றான். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டமே! தூயோதனராஜன பீஷ்மருடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு, பிறகு, அவகிரஸின் வமசத்திலுண்டானவாகளில் கிறந்தவரான துரோணன் நோக்கி, 'ஓ! ஆசாயமே! நீ பாண்டுபுத்திரனுடைய சேனைகளை எவ்வளவு காலத்தில் கொல்லுவீர்?' என்று

கேட்டான். ஹோணர், அவனைநோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு, 'ஓ! தோள்வலிபமைநவவே! கிழவனாயிருக்கிறேன். சக்தியும் முயற்சியும் எனக்குக் குறைந்ததுவிட்டன. அம்புகளாகிற தீயினாலே பாண்டவர்களுடைய சேனைகளே சந்தனூயின் புத்திரரான பீஷ்மாபோல ஒருமாதத்தில் எரிப்பேனென்பது என எண்ணம், இதுதான் என் சக்தியின் அளவு இதுதான் வலிமையின் அளவு' என்று மறுமொழி கூறினான். சந்தவானுடைய புத்திரரான கிருபரோ, 'இரண்டுமாதங்களில் (கொலவேன்)' என்று சொன்னான். அவ்வந்தாமாவோ, பத்தத்தின் தீயில் (பாண்டவா) சேனையை நாசம்செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தார் மஹாஸ்திரவகளையறிந்தவனுன காண்கோ, ஐந்து தினத்தில் சேனையைக் கொல்லுவதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தான். கங்காபுத்திரர், ஸூதபுத்திரனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுச் சப்ததுடன் சிரித்தார், இந்தவார்த்தையையும் சொல்லலானான். 'ராதையின் புத்திர! யுத்தவிமித்தமாக அம்புகளையும் சங்கத்தையும் விலையும் தரித்துக்கொண்டு வாஸுதேவருடன் தேரிலேறிவருகின்ற தனஞ்சயனை யுத்தத்தில் நீ அடையாத வரையில், இவ்விதம் நினைப்பாய். உன்னாலே இவ்விதமும் இதற்குமேலும் இஷ்டப்படி சொல்லுவதற்கு முடியும்' என்றான் என்று சொன்னான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றாண்டாகவது அத்தாயம்.

அ ம் போ பாக் யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்க்கி.)

(யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர் முதலியோர் தந்தம்சகீதையை வெளியிட்டதைத் தூதரீழலம் தெரிந்துகொண்டு அர்ஜுனன் சகீதையைக் கேட்டதும், அவன் தன்சகீதையைக் கூறியதும்.)

ஓ! பரதஸரோஷ்டரே! இதைக்கேட்டுக் குருதிபுத்திரரோ தமயிமாகளெல்லாரையும் இரகசிபத்திலழைத்து இந்தவார்த்தையைச் சொல்லலானான். அவர், 'தூயோதனனுடையபடைகளில்லுப்பப்பட்ட என்னுடைய ஒற்றர்களான மனிதர்கள் எனக்கு விடியற்காலத்தில் இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார்கள். (என்னவென்றால்) தூயோதனை பெரியவிரதத்தையுடைய காங்கேயரைநோக்கி, 'ஓ! பிரபுவே! எவ்வளவுகாலத்தில் பாண்டவர்களுடைய சேனையைக் கொல்லுவீர்?' என்று கேட்டானாம். அவர், மிக்ககெடுமதியையுடையவனுன அவனைநோக்கி,

‘ஒருமாதத்தில்’ என்று சொன்னாராம். துரோணரும், ‘அவ்வளவுகாலத் திலேயே’ என்று பிரதிஜ্ঞஞ்செய்தாராம். கிருபா (அதில்) இரண்டு மடங்குகாலத்தைச் சொன்னாரென்று நமக்குக்கேளாவி. மஹாஸ் திரங்களை அறிந்தவரான அஸுவததாமாவோ பத்துத்தினத்தில் கொல்லுவதாகப் பிரதிஜ্ঞஞ்செய்தாராம். அப்படியே, திவ்யாஸ் திரங்களை அறிந்தவனான காணன கௌரவாக்குடையஸ்பையில்கேட்கப்பட்டபோது, ஐந்துதினங்களில் படைகளுடன் கொல்லுவதற்குப் பிரதிஜ্ঞஞ்செய்தானாம். ஆகையால், அராஜன ! பலருநநஷ்த்திரததில்பிரந்தவனே ! நானும், ‘நீ எவ்வளவுகாலத்தில் பகைவர்களை நாசமசெய்வாய்?’ என்று உன்னுடையசொல்லைக் கேட்க விரும்புகிறேன்’ என்றார்.

அரசரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட சூடாகேசனுன தனஞ்சயன், வாஸுதேவரைப்பார்த்து, இந்தச்சொல்லை மறுமொழி, யாகக் கூறலானான். ‘ஓ ! மஹாராஜே ! மகாதமாககளும் அஸ்திரங்களைப்பயின்றவார்களும் பலவிதமாக யுத்தமசெய்வவாளுமான இவர்களைல்லாநும் சொல்லவேசெய்வார்கள் ; ஸந்தேகமில்லை. உம் முடையமனத்தினதாபமானது போகட்டும். நான் ஸத்தியமதவருமல் சொல்லுகிறேன். நான் வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஒரேரத்ததுடனே தேவர்களோடுகூடிய முயல்கள்களையும் எல்லாசுசராசரங்களையும் சென்றதையும் இருக்கிறதையும் இனி உண்டாவதையும் ஒருநிமிஷத்திலே கொல்லவேனென்பது என எண்ணம். இந்த ஹரியானவர் எப்படி விரும்புகிறாரோ அப்படியே ஆகும்; வேறு விதம் ஆகாது. பசுபதியானவா கிராதவேஷங்கொண்டு துவந்துவயுத்தத்தில் எனக்களித்ததும் கோரமும் பெரிதுமான பாசுந்தாஸ்திரம இரோ எனனிடிமிருக்கிறது ஓ ! புருஷஸுரேஷ்டரே ! பசுபதியானவர் யுகத்தின்புழுவில் எல்லாப்பிராணிகளையும் ஸமஹாரமசெய்கிறவரா கிப் பிரயோகமசெய்கிற அஸ்திரமானது இரோ எனனிடிமிருக்கிறது; ஓ ! அரசரே ! அதனைப் பிஷ்மரும் அறிபாரா ; துரோணரும் அறிபாரா. கிருபரும் அறிபார் அஸுவததாமாவும் அறிபாரா ; கர்ணன் எப்படி அறிவான் ? யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரங்களாலே ஸாழான்யமண மணிதாகளைக் கொல்லுவது உசிதமில்லை. நாம் கபட்டமில்லாத யுத்தத்தினாலேயே பகைவர்களை வெல்லுவோம். ஓ ! அரசரே ! அப்படியே, புருஷஸுரேஷ்டர்களான இவர்களும் உமக்கு ஸஹாயமாயிருக்கின்றார்கள் எல்லாரும் திவ்யமான அஸ்திரங்களில் பண்டிதார்களும் எல்லாரும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் எல்

லாரும (தனா) ¹ வேதத்தின முடிவில் அவபிருதஸ்நாநம் செய்தவா களுமானவாகள். ஓ! பாண்டவரே! ஒருவராலும் வெல்லப்படாத வாகளும், சிகண்டி, யுபுதானன், துருபதபுத்திரனை திருஷ்டதபும் னன், பீமஸேனன், நகுல ஸஹதேவாகளிருவா, யுதாமனயி, உத்த மௌஜஸ், யுத்தத்தில் பீஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் சமமான விராடதுருபதாகள், மஹாபாகுவான சங்கன், மஹாபலசாலியான கதோதகசன், இவனுக்குப் புத்திரனும் மிகக் பலமும் பராகிரமமு முடையவனுமான அஞ்சனபாவா, சிறந்த கைகளையுடையவனும் நண்பனும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனுமான சாததியகி, பலசாலியான அபிமனயி, திரௌபதியின் ஐந்துபுத்திரர்கள் ஆகிய இவர்கள் யுத் தத்தில் தேவர்களுடைய சேனையையும் கொல்லுவார்கள். நீரும் முவுலகத்தையும் நாசம்செய்வதிலும் திறமையுள்ளவா. ஒ! இர திரனுக்கு நிகரான பராகிரமத்தையுடையவரே! கொளவரே! அப்படியே நீ கோபத்தால் எந்த மலரிதனைப் பாப்பீரோ அவன் சிகிரம இல்லாமல் போயவிடுவானென்பது நிச்சயமென்று நான் உடமை அறிவிதேன்' என்குன்.

நூற்றுத் தோண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

அ ம் பே ர ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீர்)

(தூர்யோதனன் தன்மேனையை முன்றுகப்பிரித்து அனுப்பியதும், எல்லாரும் தம் தம் படைவீடுசென்றதும்.)

பிறகு, தெளிவாக விடிந்தவுடன், அரசர்கள் திருதராஷ்டிரனின் புத்திரனை தூயோதனனால் ஏவப்பட்டவர்களாகிப் பாண்டவர்க ளைக்குறித்துப் புறப்பட்டார்கள். எல்லாரும் ஸ்நானம் செய்து சுத்தாகளும் மலாமலைகளை அணிந்தவர்களும் வெள்ளைவஸ்திரம் உடுத்தவர்களும் ஆயுதங்களை யேந்தியவர்களும் கொடியுடையவர்க

1 'வேதாநதாவப்ருதஸ்நாதா' என்பது மூலம் 'வேதாநத்யயனம் செய்து முடித்தபிறகு, விவாகம் செய்துகொண்டு, யாகம்செய்தவர்கள்' எனப்பது பழையவுரை. விவாகமில்லாதவன் யாகம் செய்யலாகாமையின் விவாகம் செய்துகொண்டு என்பது வருவிக்கப்பட்டது இதனால், 'எல்லா ரும் இம்மையில் அடைவனவற்றை அடைந்துவிட்டமையால் மாணததுக்கு அஞ்சமாட்டார்கள்' என்பது குறிப்பு.

எனம் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்வித்தது அக்னிகளில் ஹோமம் செய்தவர்
களும் எல்லாரும் பரமமத்தை அறிந்தவர்களும் சூராகளும் எல்லா
ரும் விரதங்களை நன்கு அனுஷ்டித்தவர்களும் எல்லாரும் பிறாவிரும
பியவற்றைச் செய்கிறவர்களும் எல்லாரும் போருக்குரியலக்ஷணங்கள்
பொருந்தியவர்களும் யுத்தங்களில் 2 பகைவரைக் கொல்லியிருப்ப
கிறவர்களும் மிகப் பலசாலிகளுமான அவ்நதி தேசத்தரசர்களான
விந்தானுவிந்தர்கள், கேகயர்கள், பாஹ்லிகர்கள், அஸுவத்தாமா,
பீஷ்மர், ஸ்ரீகுதேசாதிபதியான ஜயதரதன் ஆகிய இந்த எல்லாரும்
துரோணரை முன்னிட்டிக்கொண்டு ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் நம்பிக்கை
வைத்தவர்களும் மனத்தை ஒரே கார்யத்தில் செலுத்தினவர்களு
மாகிப் புறப்பட்டார்கள். தஷ்ணதேசத்தரசர்கள், மேலதிசை அரசா
கள், மலைநாட்டரசர்கள், கரந்தாரராஜனான சகுனி, கிழக்கிலும் வடக்கி
லுமுள்ள எல்லா அரசர்கள், சகாகள், கிராதர்கள், பவனர்கள், சிபிகள்,
வஸாதிகள் ஆகிய இந்த மஹாரதர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் சேனை
களுடன் மஹாரதனான (தலைவனைச்) சூழ்ந்துகொண்டு இரண்டாவது
சேனையில் புறப்பட்டார்கள். பிறகு, சேனைபுடன் கூடின கிருதவர்மா,
மஹாரதனான திரிகர்த்தன, பிரதாக்களால் சூழப்பட்ட அரசனான
தூரியோதனன், சலன், பூரிஸாவஸ், சலயன், கோஸல் தேசாதிபதி
யான பிருஹதரதன் ஆகிய இவர்கள் சென்றார்கள். இவர்கள், திருந
ராஷ்டிர புத்தர்களை முன்னிட்டவர்களாகிப் பின்னே தொடர்ந்து
சென்றனர். மிக்கபலசாலிகளான அந்தத் திருநராஷ்டிர புத்தர்கள்
நியாயப்படிசேர்ந்து குருகேஷத்திரத்தின் மேற்பாதியில் கவசு
பூண்டு நின்றார்கள். ஒ! பாரதரே! தூரியோதனனோ நன்கு அலங்
கரிக்கப்பட்ட இரண்டாவது ஹஸ்திபுரம்போலப் பரதையைச்
செய்வித்தான். ஒ! ராஜஸ்சேஷ்டரே! ஸமர்த்தர்களான நகரவாசி
களும், பட்டணத்திற்கும் பாசறைக்கும் வித்தியாஸத்தை அறிய
வில்லை. குருகுலத்தவனை தூரியோதனன் மற்ற அரசர்களுக்கும்
அவ்விதமாகவே இருக்கின்ற படைவீடுகளை நூற்றுக்கணக்காகவும்
ஆயிரக்கணக்காகவும் செய்வித்தான். அரசரே! சேனைகள் தங்கு
வதற்காக அந்தக் கூடாரங்கள் யுத்தங்களில் முழுதும் ஐந்து
யோஜனை அளவுள்ள இடத்தில் அமைக்கப்பட்டன. அப்பொழுது,
அவ்விடத்தில் அந்த அரசர்கள், உதஸாஹத்திற்கும் சேனைக்கும்
தக்கபடி, திரவ்யங்களுடன் கூடினவைகளும் ஆயிரக்கணக்காயுள்ள

2 'பாரத லோகாந' என்பது மூலம், 'மேலான உலகங்களை அடைய
விருப்பங்கொண்டு' என்றும் கொள்ளலாம்.

வைகளுமான பாசறைகளில் புகுந்தார்கள். தூயோதன ராஜன் சேனைகளோடு கூடினவாகளும் மஹாதமாகளும் அதில் சேராத யானை குதிரை காலாட்களுடனகூடினவர்களுமான அரசர்களுக்கும் அவர்களைச் சேராத மற்றவர்களுக்கும் சிறந்தவையான 1. பசுபதன் தையும் போஜயத்தையும் அளிகுமபடி கட்டினையிட்டான். கௌரவ ராஜன், சில்பத்தால பிழைப்பவர்களும், அங்கே கூடவந்த ஸூதர்க ளும் மாகதார்களும் வந்திகளும் வியாபாரிகளும் கணிகையர்களும் சாரார்களும் பார்க்கவந்த ஜனங்களுமாகிய எல்லாரையும் விதிப்படி 2 உபசரித்தான்.

நூற்றத் தொண்ணூற்றாவது அத்தியாயம்.

அ ம் போ ப ர க் யா ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் தம் சேனையை முன்றகப் பிரித்து அனுப்பியது)

ஓ! பாரதே! அப்படியே, குருநீபுத்திரரும் தர்மபுத்திரரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர், திருஷ்டத்யுமனன் முதலான வீரர்களை ஏவி னார். பிறகு, சேதி காசி கருசுதேசங்களுக்கு நாயகனும் மிகக் பராக்கிரமத்தையுடையவனும் சேனைகளுக்குப்பதியும் பகைவரைக் கொல்பவனுமான திருஷ்டகேதுவையும், வீராடனையும், துருபதனை யும், யுபுதானையும், சிகண்டியையும், பாஞ்சாலனுடைய புத்திரா களும் பெரிய வில்லுடையவர்களுமான யுதாமனயு உத்தமௌஜஸ் என்பவர்களையும் கட்டினையிட்டார். பல நிறமான கவசங்களுடைய வர்களும் புடம்வைத்த பொனம்பமான குண்டலங்களைத் தரிப்பவர்களும் பெரிய வில்லையுடையவர்களுமான அந்தச் சூரர்கள், நெய் சொரியப்பட்டு வேதிகளில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகர்போலவும் நன்கு ஜ்வலிக்கின்ற (ஸூர்யன் முதலிய) கிரகங்கள் போலவும் விளங்கினார்கள். பிறகு, பூமிக்குப் பதியான அரசர், சேனையைத் தகுதிககுத்தக்கப் படி பூமித்தப் பிரயாணத்தின்பொருட்டு அவைகளை ஏவினார். யுதிஷ்டிர ராஜர், மஹாத்மாக்களும் சேனைகளையுடையவர்களும் படைக்கு வெளிப்பட்ட ஜனங்களுடன் கூடினவர்களும் யானைகளுடனும் குதிரைகளுடனும் காலாட்களுடனும் கூடினவர்களுமான அவர்களுக்கும்

1 போபர்வம் ௩௧-ம் பக்கம் குறிப்பிலும், சாரதிபர்வம் ௬௪௩-ம் பக் கம் குறிப்பிலும் காண்க. 2 'பரத்யவைஷத்' என்பது மூலம்.

சில்பவேலையால் பிழைப்பவர்களுக்கும் மிகவும் சிறந்த பஷ்யபோஜ யங்களை அளித்தாரா. பாண்டிருந்தனா, அபிமனயுவும் பிருஹதனும் திரௌபதியினுடைய எல்லாப் புத்திரர்களான இவர்களைத் திருஷ்ட தபுமனனை முதன்மையாக வைத்து அனுப்பினார். யுதிஷ்டிரா, பீம னையும் யுத்தானையும் பாண்டவனை தன்னுசயனையும் படை சீரின் இரண்டாவது வகுப்பாக அனுப்பினார். அப்பொழுது, போக கருவிகளை ஏறறுகின்றவர்களும் ஸஞ்சரிககின்றவர்களும் ஓடிசுற்ற வர்களும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவர்களான போலியர்களு டைய சபதமானது ஸ்வர்க்கத்தைத் தோட்டதுபோல இருந்தது. பிறகு, அரசா தாமுமே, விராடனாலும் துருபதனாலும் பின் தொடரப்பட்டவராகி மற்ற அரசர்களுடன் புறப்பட்டார். பயங்கர மான விற்றிடித்த வீரர்களையுடையதும் ரீண்டதும் திருஷ்டதபுமன னால் காக்கப்பட்டதுமான சேனைபானது, நிரம்பியதும் அமாநது செல்வதுமான கங்கைபோலக் காணப்பட்டது. பிறகு, புத்திமான்ன அரசர், திருதராஷ்டிராபுத்திரர்களுடைய புத்தியின் நிராயதனை, மயங்கச் செய்கிறவராகி அந்தச் சேனைகளை மறுபடியும் ஏறினார்.

பாண்டவரானவா, பெரிய விறகையுடைய திரௌபதியின் புத்திரர்களையும், அபிமன்யுவையும், நகுலனையும் ஸஹதேவனையும், எல்லாப் பிரபத்திரகர்களையும், பதினாபிரம்குதிரைகளும் இரண்டா பிரமயானைகளும் பதினாபிரம்காலாட்களும் ஐந்துறுதிகாளுமான வெல்லமுடியாத முதற்சேனையையும் பீமசேன்னுக்குக் கொடுத்தார். பாண்டவரானவா, விராடனையும், ஐயதஸேனையையும், மஹாரதர்களுக் கீயவான்களும் மஹாதமாக்களும் கதையையும் வில்லையும் தரிப்ப வர்களும் பாஞ்சாலனுடைய புத்திரர்களுமான யுதாமன்யுதேயமொ ஜஸ் எண்பவர்களையும், சேனையின் நடுவில் செல்லும்படி கூட்டினையி ட்டார். அப்பொழுது, (இந்தச் சேனையின்) நடுவில், கிருஷ்ணாஜ்ஞர்கள் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அரசர்களும், இந்திரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஆகாயத்தையடைந்த எல்லாத் தேவர்களும், அவர்களைப் பார்த்து நஷ்டமென்றே நினைத்தார்கள். யுத்தங்களில் தேவரத வீரர்கள, மிகக் சினம் கொண்டவர்களானார்கள். அவர்களில் சூரர்கள், இப் பதினாயிரம் குதிரைகளிலும் ஐயாயிரம் யானைகளிலும் தேர்களுடைய கூட்டங்களிலும் எங்கும்ஏறினார்கள். சூரர்களான காலாட்கள் வில்லை

கத்தியையும் கதையையும் தரிப்பவர்களாகி முன்னும் பின்னும்

* மாயிரமாகச் சென்றார்கள். யுதிஷ்டிரா தாமே நேரிவிருந்து சேனை கூடலிலும், பல அரசர்கள் மிகுதியாகச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.